"*Locke Lamora'nın Yalanları* en sevdiğim on kitap arasında bulunuyor. Belki de ilk beştedir. Kitabı okumadıysanız, okumalısınız. Okuduysanız, muhtemelen yeniden okumalısınız..." —PATRICK ROTHFUSS

"Canlı, orijinal ve çekici.
Muhteşem bir şekilde yazılmış."
—GEORGE
R.R. MARTIN

LOCKE LAMORA'NIN YALANLARI

SCOTT LYNCH

ithaki

"*Locke Lamora'nın Yalanları* en sevdiğim on kitap arasında bulunuyor. Belki de ilk beştedir. Kitabı okumadıysanız, okumalısınız. Okuduysanız, muhtemelen yeniden okumalısınız..." —PATRICK ROTHFUSS

"Canlı, orijinal ve çekici.
Muhteşem bir şekilde yazılmış."
—GEORGE
R.R. MARTIN

LOCKE LAMORA'NIN YALANLARI

SCOTT LYNCH

ithaki

Scott Lynch

1978'de Minnesota'da doğan Scott Lynch, ilk romanı *Locke Lamora'nın Yalanları* yayımlanana kadar bulaşıkçılık, garsonluk, tasarımcılık gibi çeşitli işler yaptı. Centilmen Piç serisinin ilk kitabı olan bu romanın gösterdiği başarıyla birlikte fantastik kurgunun önemli isimlerinden birine dönüştü. 2007'de WFA (Dünya Fantezi Ödülü) finalisti olan *Locke Lamora'nın Yalanları*'nın film hakları Warner Brothers tarafından satın alındı.

Locke Lamora'nın Yalanları
Scott Lynch

Orijinal Adı: *The Lies of Locke Lamora*

İthaki Yayınları - 971

Yayına Hazırlayan: *M. İhsan Tatari*
Düzelti: *Volkan Alıcı*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Kapak Görseli: *Benjamin Carré*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Kübra Tekeli*
1. Baskı, Kasım 2014, İstanbul

E-kitap:
2. Sürüm, Mayıs 2015
Kasım 2014 tarihli 1. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

ISBN: 978-605-375-419-0

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Cihan Karamancı, 2014
© İthaki, 2014
© Scott Lynch, 2006

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Scott Lynch

Centilmen Piç serisi | Birinci Kitap

LOCKE LAMORA'NIN YALANLARI

Çeviren: Cihan Karamancı

İthaki Yayınları

ÖNSÖZ

İlk kez kitabım yayımlandığında, insanlar beni ve Scott Lynch'i defalarca kez karşılaştırdı.

Cümlelerin ana fikri çoğunlukla, "Pat Rothfuss yeni Scott Lynch olacak!" şeklindeydi.

Durum şu ki, *Locke Lamora'nın Yalanları* benim ilk kitabım *Rüzgârın Adı*'ndan neredeyse bir sene önce yayımlandı. Bu hem Scott'ın hem fantastik serisinin ilk kitabıydı. Yarattığı dünya cesur ve gerçekçiydi, ayrıca bu kadar iyi olması sebebiyle herkesi fazlasıyla etkilemişti.

Yapılan karşılaştırmaların gurur verici olduğunun farkındaydım ama açıkçası o vakitlerde bundan rahatsız olmuştum. "Neden yeni Scott Lynch olmak zorundayım? Neden birinci Pat Rothfuss olamıyorum ki? Muhtemelen bu konuda daha başarılı olurum, hiç değilse Pat Rothfuss olmada çok daha tecrübeliyim," diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Yıllar sonra bir fırsat bulup *Locke Lamora'nın Yalanları*'nı okudum ve okurken çok keyif aldım. Akıllıca yazılmış bir kitap olduğunu anladım, yaratılan dünya da cesur ve havalıydı. Ana karakteri nüktedan ve ağzı kalabalık, yetim bir çocuktu. Bir süre sonra Scott'la tanıştım ve kendisini de gerçekten çok sevdim. İçimde kalan o küçük rahatsızlıktan kurtuldum, zaten geride çok da bir şey kalmamıştı.

Hızlıca günümüze gelirsek... Geçen hafta *Locke Lamora'nın Yalanları*'nı yeniden okumaya başladım ve kitabın güzelliği karşısında tam manasıyla "sersemledim". Kitabın yapısı... dili... yaratılan dünya... zekâsı... nüktedanlığı...

Bu kitapta beğenmediğim tek bir şey dahi olmadı. Ciddiyim. Tamam, peki. Küçücük "ufacık" bir itiraz dışında.

Yine de, benim ağzımdan böyle yorumların ne kadar ender çıktığını biliyor musunuz? Bu detaylı ikinci okumanın ışığında artık şöyle düşünüyorum: *Locke Lamora'nın Yalanları* en sevdiğim on kitap arasında bulunuyor. Belki de ilk beştedir.

Bu iki kitabı karşılaştırmak gerçekten hiç de adil değil. Tarzları farklı. Konuları farklı. Dünyaları farklı.

Ama karşılaştıracak olursak, işte *Locke Lamora'nın Yalanları*'nın *Rüzgârın Adı*'ndan daha iyi olduğu yerler:

1. Scott'ın kitabının girişi benimkinden daha güçlü.

Gerçekten öyle. Benim kitabımda 50 sayfa geçtikten sonra birinin öyküyü doğru düzgün anlatmaya başladığı yere anca geliyorsun.

Locke Lamora'nın Yalanları'nda 50 sayfa geçtikten sonra hem ana karakteri tanıyorsun hem de kahrolası bir soygunun yarısını öğrenmiş oluyorsun.

2. Kitabın ismi benimkinden daha iyi.

Yanlış anlamayın, *Rüzgârın Adı* güzel ve benim kitabım için "doğru" isim. Ama *Locke Lamora'nın Yalanları* inanılmaz bir isim.

Ayrıca serinin ismi de benimkinden daha iyi. "Centilmen Piç", "Kralkatili Güncesi"ni ellerini kullanmadan alt eder.

3. Scott, kitabında ağzını bozmayı benden daha iyi beceriyor.

Gerçek hayatta değil. Gerçek hayatta ağzım çok bozuktur. Ancak kitaplarımdaki dil oldukça kibar ve terbiyelidir.

Locke Lamora'nın Yalanları'nda, Lynch'in ayaktakımından gelen haydutları, görgüsüzlükte çığır açmışlar. Bu çok küçük bir detay gibi gözükse de işin aslında hiç öyle değil. Bu detay, kitaptaki dünyanın temelini atıyor. Karakterleri açığa çıkarıyor. Hikâyenin dürüst, kusursuz bir şekilde rahatsız edici ve gerçekçi hissettirmesini sağlıyor.

Kısaca söylemek gerekirse; ilk kez kitabım yayımlandığında, insanların beni ve Scott Lynch'i karşılaştırmasından rahatsız olmuştum. Bana yapılan övgünün ne kadar büyük olduğunu ancak şu an fark ediyorum.

Kitabı okumadıysanız, okumalısınız. Okuduysanız, muhtemelen yeniden okumalısınız...

Patrick Rothfuss
10 Ekim 2013

Çeviren: Alican Saygı Ortanca

Jenny’ye...
Bu küçük dünya kutsandı şekillenirken,
sen baktın diye omzumun üzerinden...
Sonsuz sevgilerimle.

Camorr
Vikont Kapısı
Upriver Canal
Locks
Locks
Beş Kule
Falls
Değirmen Şelaleri
Cenza Kapısı
Kızılsu
Çeşmeli Dönemeç
Kuzey Köşesi
Çiftgümüş Yeşili
Alcegrante
Usul
Paslısu
Bali İğnesi
Rihtim
Razona
Para Sayıcılar Yolu
Oynak Çarşı
Fauria
Tapınak Semti
Gölgeler Tepesi
Dilenci Höyüğü
Fısıltılar Tepesi
Camorr'un Dişleri
Videnza
Eski Hisar
Mara Camorrazza
Darlık
Kömürdumanı
Yangınyeri
Tersane Semti
Kapan
Kazan
Naval Yard
Güney İğnesi
Tortuluk
Küldüştü
Ahşap Çöplük
Eski Liman

GİRİŞ

ÇOK FAZLA ÇALAN ÇOCUK

1

Camorr'un Hırsızbaşı, Yetmiş Yedinci Sendovani Yılı'nın uzun ve nemli yazının ortasında Lamora adlı çocuğu satmak için çaresizce bir umutla Perelandro Tapınağı'ndaki Gözsüz Rahip'e ani ve habersiz bir ziyarette bulundu.

"Elimde tam sana göre bir kelepir var!" diye söze girdi Hırsızbaşı, şüphe uyandırabilecek bir üslupla.

"Calo ve Galdo gibi bir kelepir olmasın sakın?" dedi Gözsüz Rahip. "Hâlâ o sırıtkan ahmaklara senden öğrendikleri kötü huyları unutturup asıl ihtiyaç duyduğum kötü huyları öğretmeye çalışıyorum."

"Hadi ama Zincir." Hırsızbaşı omuz silkti. "Seninle pazarlık ederken onların kendi bokuyla oynayan birer maymun olduklarını söylemiştim. O sırada bu senin için bir..."

"Yoksa Sabetha gibi bir kelepir mi?" Rahibin gür ve derin sesi Hırsızbaşı'nın itirazını gerisingeri adamın boğazına tıktı. "Onun için ölü annemin dizkapaklarından başka elimde avucumda ne varsa aldığını hatırlıyorsundur eminim. Keşke ödemeyi bakırla yapsaydım da tüm o parayı götürmeye çalışırken fıtık olmanı seyredebilseydim."

"Ahhhhhh, ama o kız özeldi. Bu çocuk var ya bu çocuk, işte o da özel," dedi Hırsızbaşı. "Calo ile Galdo'yu satın aldıktan sonra gözümü açık tutmamı istediğin her şey onda var. Sabetha hakkında bayıldığın şeyler de! Çocuk Camorrlu ama aynı zamanda da melez. Therin ve Vadra kanı taşıyor. Nasıl ki deniz balık sidiğiyle doluysa,

hırsızlık da onun içinde var. Üstelik sana onun için bir... bir ıskonto bile yapabilirim.”

Gözsüz Rahip duyduklarını uzunca bir süre kafasında tarttı. “Kusura bakma ama,” dedi nihayet, “tecrübelerim bana senden gelecek beklenmedik bir cömertlik karşısında elime bir silah alıp sırtımı duvara dayamam gerektiğini söylüyor.”

Hırsızbaşı yüzüne az çok içten denebilecek bir ifade oturtmaya çalıştı. İfadesi bariz bir huzursuzlukla orada dondu kaldı. Omuz silkişinde yapmacık bir üstünkörülük vardı. “Ah, çocuğun bazı sorunları yok değil. Fakat o sorunlar benim gözetimimde olmasından kaynaklanıyor. Ama eğer senin himayen altında olsaydı hepsinin de, ahhh, kaybolacağından eminim.”

“Ah. Ah. Demek elinde *sihirli* bir çocuk var. Bunu niye daha önce söylemedin ki?” Rahip gözlerini örten ipek gözbağının altından alnını kaşıdı. “*Fevkalade.* Onu kahrolasıca toprağa ekerim ve bulutların ötesindeki büyülü bir diyara uzanan bir sarmaşık elde ederim.”

“Ahhhhh! Ah ah ah, alaycılığının tadını daha önce de almışlığım var Zincir.” Hırsızbaşı belini romatizmalıymışçasına bükerek sahte bir selam verdi. “Teklifimle ilgilendiğini açık açık söylemek bu kadar mı zor?”

Gözsüz Rahip yere tükürdü. “Diyelim ki Calo, Galdo ve Sabetha yeni bir oyun arkadaşından faydalanabilirler... veya bir kum torbasından. *Diyelim ki* hesapta olmayan gizemli bir çocuk için üç bakır ve bir kâse sidik ödemeye razıyım. Çocuğun sorunu ne?”

“Sorunu,” dedi Hırsızbaşı, “onu sana satamazsam gırtlağını kesip körfeze atacak olmam. Hem de *bu gece.*”

2

Lamora adlı çocuğun Hırsızbaşı’nın gözetiminde yaşamaya başladığı gece, Gölgeler Tepesi’ndeki eski mezarlık, hazır olda durarak yeni kız ve erkek kardeşlerinin kabirlere indirilmesini sessizce bekleyen çocuklarla doluydu.

Hırsızbaşı'nın vesayetindeki çocukların hepsi de birer mum taşıyordu. Mumların soğuk ve mavi ışığı tıpkı isle kaplı bir pencerenin ardından ışıyan sokak lambaları misali nehir sisinin gümüşi perdesini delip geçiyordu. Bir hayalet ışığı zinciri, dolambaçlı bir güzergâh izleyerek tepeden aşağıya iniyor, mezar taşlarının ve tören yollarının arasında ilerliyor, yaz gecelerinde Camorr'un ıslak kemiklerinden sızan kan sıcağı siste zar zor seçilebilen Kömürdumanı Kanalı'nın üstündeki geniş cam köprüye ulaşıyordu.

"Gelin hadi canlarım, pırlantalarım, yeni bulduklarım. Ayak uydurun," diye fısıldadı Hırsızbaşı, Yangınyeri yetimlerinin son otuz kadarını Kömürdumanı Köprüsü'nden geçmeleri için iteklerken. "Bu ışıklar tepemden yukarı çıkarken size yol göstermeye gelmiş yeni dostlarınız sadece. Kıpırdayın kıymetlilerim. Karanlık boşa geçiyor ve konuşacak çok şeyimiz var."

Hırsızbaşı kibirli düşüncelere daldığı o nadir anlarda kendini bir sanatçı olarak görürdü. Daha doğrusu bir heykeltıraş. Yetimler onun kili, Gölgeler Tepesi'ndeki eski mezarlıksa atölyesiydi.

Seksen sekiz bin insan, arkalarında belirli bir miktarda atık yığını bırakırdı. Kayıp, işe yaramaz ve terk edilmiş çocuklardan oluşan, ardı arkası kesilmeyen bir sızıntı da buna dâhildi. Bu çocuklardan bazılarını köle tacirleri sahiplenirdi elbette; onları alıp Tal Verrar'a veya Jerem Adaları'na götürürlerdi. Çünkü Camorr'da köle tacirliği yapmak teknik olarak yasadışıydı; fakat geride kurbanın hakkını arayacak kimse kalmadığı takdirde köleleştirme eylemine göz yumulurdu.

O nedenle çocuklardan bazılarını köle tacirleri, bazılarını da çocukların kendi budalalıkları ayak altından kaldırırdı. Açlık ve onun getirdiği hastalıklar, etraflarındaki şehirden ekmeğini çıkaracak cesaretten ya da yetenekten yoksun olanların ölüp gitmeleri için yaygın yollardı. Cesareti olup da yeteneği olmayanlarsa sıklıkla Sabır Sarayı'nın önündeki Siyah Köprü'den sallandırılırdı elbette. Dük'ün yargıçları, yetişkin hırsızlar için kullandıkları urganın aynısını küçüklerde de kullanırlardı, ama doğru düzgün sallandıklarından emin olmak adına onları köprüden aşağı atmadan önce ayak bileklerine ağırlık bağlamayı da ihmal etmezlerdi.

Tüm bu neşeli ihtimallerden paçayı sıyıran yetimler Hırsızbaşı'nın ekibince toplanır, onun huzur verici sesini dinlemeleri ve sıcak bir

yemek yemeleri için teker teker ya da küçük gruplar halinde adamın yanına getirilirlerdi. Çok geçmeden de Hırsızbaşı'nın diyarının kalbi olan mezarlığın altında, yüz kırk kimsesiz çocuğun tek bir beli bükük adamın karşısında diz çöktüğü yerde kendilerini ne tür bir yaşamın beklediğini öğrenirlerdi.

"Tez davranın canlarım, benim yeni oğul ve kızlarım. Işık hattını izleyerek zirveye çıkın. Eve varıp sıcak bir şeyler yememize az kaldı. Yağmurdan, sisten ve bu leş gibi sıcaktan kurtulacaksınız."

Veba salgınları Hırsızbaşı için özel fırsatlar sunan bir zaman dilimiydi ve Yangınyeri yetimleri onun en sevdiği hastalıktan, yani Kara Fısıltı'dan sağ kurtulmuşlardı. Bu veba Yangınyeri Mahallesi'ne bilinmeyen bir yerden bulaşmıştı ve karantina (yani bir kanalı geçmeye ya da bir kayıkla kaçmaya çalışanların ok yağmuruna tutulması) tam zamanında başlatılarak şehrin geri kalanı huzursuzluk ve paranoya dışındaki tüm etkilerden korunmuştu. Kara Fısıltı, on bir veya on iki yaşın üstündeki herkes için (hekimler bu konuda ancak tahmin yürütebiliyorlardı, zira vebanın can alırken katı kurallara göre davrandığı söylenemezdi) sefil bir ölüm anlamına gelirken daha genç kişilerde sadece birkaç günlük zararsız göz şişkinliklerine ve kızarık yanaklara sebep oluyordu.

Karantinanın beşinci gününde çığlıklar ve kanaldan geçiş teşebbüsleri kesilmiş, Yangınyeri hastalık yıllarında pek çok kereler başına gelen ve ona adını veren kaderden sakınmayı becermişti. On birinci günde, karantina kaldırıldığında ve Dük'ün gulyabanileri felaketi incelemek üzere mahalleye girdiğinde, daha önce orada yaşayan dört yüz çocuktan belki de sekizde biri o bekleyişi sağ salim atlatabilmişti. Karşılıklı korunma sağlamak için çoktan çeteler kurmuşlar ve yetişkinlerin bulunmadığı bir yaşamın belli başlı zalimce gereksinimlerini öğrenmişlerdi.

Çocuklar bir araya toplanıp eski mahallelerinin meşum sessizliğinden uzaklaştırılırken Hırsızbaşı da onları bekliyordu.

Adam içlerinden en iyi otuzu için epey gümüş ödemişti. Daha fazlasını da çocukları ellerinden aldığı gulyabanilerin ve inzibatların çenelerini tutmaları için harcamıştı. Sonra afallamış haldeki, çökük yanaklı ve pis kokulu çocukları Camorr gecesinin karanlık ve hamamsı sislerinin arasından geçirerek Gölgeler Tepesi'ndeki eski mezarlığa götürmüştü.

Lamora adlı çocuk tüm grup içerisinde en genç ve en ufak tefek olandı. Beş veya altı yaşındaki çocuk toz toprakla ve oyuklu açılarla kaplı bir derinin altındaki çıkık kemiklerden ibaretti. Hırsızbaşı onu seçmemişti bile; Lamora adlı çocuk sanki oraya aitmiş gibi kendiliğinden takılmıştı diğerlerinin peşine. Hırsızbaşı bu durumdan habersiz değildi; fakat bedavaya gelen tek bir veba yetiminin bile göz ardı edilemeyecek bir nimet sayıldığı türden bir hayat sürdürmüştü.

Fırsatlar Babası, Paranın ve Ticaretin Efendisi Gandolo'nun Yetmiş Yedinci Yılı'nın yaz mevsimiydi. Hırsızbaşı, hırpani çocukların oluşturduğu sırayla birlikte koyu gecenin içinde sessiz sedasız yürümekteydi.

İki yıla kalmadan Lamora adlı çocuğu elinden alması için Gözsüz Rahip Peder Zincir'e yalvarıyor, reddetmesi halinde kullanmak üzere de bıçaklarını biliyor olacaktı.

3

Gözsüz Rahip kısa ve gri sakallarla kaplı boğazını kaşıdı. "Sen ciddi misin?"

"Hem de nasıl." Hırsızbaşı elini hırpani bile denemeyecek kadar eski püskü yeleğinin önüne götürüp ince bir deri sırıma bağlı, deri bir kese çıkardı. Kese, kurumuş kanın pas kırmızısı rengine sahipti. "Koca adama gidip izin aldım bile. Çocuğun boğazını bir kulağından ötekine kadar kesip kafatasını diş dersine göndereceğim."

"Tanrılar aşkına! Acıklı bir hikâyeyle aklımı çeleceğini mi sanıyorsun?" Hırsızbaşı'nın göğsünü dürten parmaklar kör bir rahip için epey atik ve kendinden emindi. "Git vicdanının zincirlerine vuracağın başka bir alık bul."

"Vicdanın bu işle zerre kadar ilgisi yok Zincir. Ben burada çıkardan bahsediyorum; hem senin hem de benim çıkarımdan. Çocuğu elimde tutmamın imkânı yok ve ben de bu yüzden sana eşsiz bir fırsat, gerçek bir kelepir teklif ediyorum."

"Madem çocuk elinde tutamayacağın kadar dik başlı, neden onu döverek terbiye etmiyor ve satmadan önce uygun bir yaşa gelmesini

beklemiyorsun?”

“Öyle bir şey söz konusu bile olamaz Zincir. Seçeneklerim kısıtlı. Ona iki tokat atıp bırakamam; çünkü, ahhh, yaptığının diğer küçük puştlar tarafından öğrenilmesine izin veremem. Eğer içlerinden herhangi biri onun kalkıştığına kalkışmaya azıcık bile niyetlenirse... tanrılar aşkına! Bir daha hiçbirine laf geçiremem. Ya onu çabucak öldürebilirim ya da daha çabuk bir şekilde satabilirim. Bir tarafta zarar, diğerindeyse azıcık kâr var. Bil bakalım tercihim ne?”

“Yani çocuk diğerlerinin önünde sözünü bile edemeyeceğin bir şey mi yaptı?” Peder Zincir, gözbağının üstünden alnını ovuşturup iç geçirdi. “Hay aksi! Bu tam da duymak isteyebileceğim türden bir şeye benziyor.”

4

Eski bir Camorr atasözü der ki, insan ruhu için değişmeyen tek şey değişimdir; her şeyin, hatta cesetlerle dolu bir tepe kadar işlevsel bir şeyin bile modası geçebilir.

Vaktiyle iyi beslenen kimselerin kemiklerini Demir Deniz’in tuzlu pençesinin üzerinde tutmak için ideal bir konuma sahip olan Gölgeler Tepesi, Camorr tarihindeki ilk kaliteli mezarlıktı. Fakat zamanla mezar kazıcılarının, cenaze levazımatçılarının ve profesyonel mortocuların aileleri arasındaki güç dengeleri değişti; yakındaki Fısıltılar Tepesi daha büyük ve şaşaalı, dolayısıyla da daha yüksek komisyonlu anıtlar için daha çok boş alana sahip olduğundan Gölgeler Tepesi’ndeki kalite giderek düştü. Savaşlar, vebalar ve entrikalar da on yıllar içerisinde Gölgeler Tepesi’nde bakımı yapılacak anıtmezarlara sahip canlı ailelerin sayısını azaltmaktan geri kalmadı. Sonunda mezarlığın tek düzenli ziyaretçileri, çıraklıkları döneminde kabirlerde uyuyan Aza Guilla rahip ve rahibeleri ile bakımsız yeraltı kabirlerine yerleşen evsiz yetimler olup çıktı.

Hırsızbaşı (o sıralarda bu unvanla anılmıyordu tabii) yaşamının en kötü günlerinde, yani sefil bir garabetten, parmaklarından dokuzu

kırık bir yankesiciden fazlası değilken o kabirlerden birini yetimlerle paylaşmak zorunda kalmıştı.

İlk başlarda Gölgeler Tepesi yetimleriyle arasındaki ilişki kısmen göz korkutma, kısmen de yalvarıp yakarma üstüne kuruluydu; onu uykusunda öldürmelerini engelleyen tek şey otoriter bir şahsa duydukları ihtiyaçtı. Hırsızbaşı öyle icap ettiği için onlara mesleğinin püf noktalarını gönülsüzce açıklamaya başladı.

Parmakları yavaş yavaş iyileştikçe (tabii bir yere kadar; zira çoğu, ömrünün geri kalanı boyunca iki kez üst üste kırılmış dal parçalarına benzeyecekti) çarpık bilgisini kendisiyle beraber yağmurdan ve şehir inzibatlarından sakınan pasaklı çocuklarla daha fazla paylaşır oldu. Sayıları arttıkça gelirleri de arttı ve eski mezarlığın ıslak taş odalarında kendileri için daha fazla yer açmaya başladılar.

Zamanla o kırılgan kemikli yankesici Hırsızbaşı, Gölgeler Tepesi ise onun krallığı olup çıktı.

Lamora adlı çocuk ile diğer Yangınyeri yetimleri, kuruluşundan yaklaşık yirmi yıl sonra girdiler bu krallığa. O gece gördükleri, eski gömütlerin üstüne yığılan topraktan daha derin olmayan bir mezarlıktı. Başlıca kabirlerin arasına kocaman bir tünel ve galeri şebekesi kazılmış, bunların sıkı toprak duvarları, öleli çok olmuş tahta ejderhaların kaburgalarını andıran kirişlerle donatılmıştı. Mezarların eski sahipleri sessizce yerlerinden alınıp körfeze atılmıştı. Gölgeler Tepesi artık yetim hırsızlar için bir karınca yuvasıydı.

En üst kabrin karanlık ağzından içeri giren Yangınyeri yetimleri, simyasal kürelerin serin ve titrek gümüşi ışığının altında tahta kaburgalı tünellerden inerken sisin yapışkan uzantıları ayak bileklerine dolanıyordu. Gölgeler Tepesi yetimleriyse soğuk fakat meraklı gözlerle her oyuk ve girintiden onları seyrediyordu. Tünelin yoğun havası gece toprağının ve bayat cesetlerin kokusuyla doluydu. Yangınyeri yetimlerinin o kokuyu kendi varlıklarıyla daha da çoğaltması fazla sürmedi.

“Girin! Girin!” diye bağırdı Hırsızbaşı, ellerini ovuşturarak. “Benim evim sizin evinizdir. Hoş geldiniz! Burada hepimizin ortak bir yanı var: Ne bir anaya sahibiz ne de bir babaya. Bunun için vah ki vah; ama artık ihtiyaç duyabileceğiniz kadar kardeşe ve başınızın üstünde kuru toprağa sahip olacaksınız! Bir yuvanız olacak... bir aileniz.”

Hırsızbaşı'nın ardından içeri giren bir sıra Gölgeler Tepesi yetimi tünelde ilerledikçe ürkütücü mavi mumlarını tek tek söndürdü. Sonunda yolu aydınlatmak için duvar kürelerinin gümüşi parıltısından başka bir şey kalmadı.

Hırsızbaşı'nın krallığının kalbinde, sıkıştırılmış bir toprak zemine sahip, geniş ve ılık bir mağara vardı. Aşağı yukarı iki adam yüksekliğinde ve otuz metre genişliğindeydi. Yağlı ve siyah cadıağacından yapılma, yüksek arkalıklı, tek bir koltuk karşı duvara dayalı duruyordu. Hırsızbaşı minnettar bir iç geçirişle ona oturdu.

Yere serili düzinelerce kirli battaniyenin üstü yiyeceklerle doluydu: ucuz badem şarabıyla terbiye edilmiş cılız tavuklarla dolu kâseler, domuz pastırmasına sarılıp sirkeye batırılmış yumuşak harman balığı kuyrukları, sosis yağıyla tatlandırılmış esmer ekmek. Tuzlanmış bezelyeyle mercimeğin yanı sıra kâseler dolusu bayat domates ve incir de cabasıydı. Yiyecekler kalitesiz olsa bile Yangınyeri yetimlerinin daha önce hiç görmedikleri bir miktarda ve çeşitlilikteydi. Çocukların yemeğe saldırısı ani ve düzensizdi; Hırsızbaşı hoşgörülüyle gülümsedi.

"Sizinle doğru düzgün bir yemek arasına girecek kadar aptal değilim canlarım. O yüzden tıka basa yiyin. Hatta patlayana kadar yiyin. Aç kaldığınız zamanların acısını çıkarın. Konuşmaya daha sonra devam ederiz."

Yangınyeri yetimleri karınlarını tıka basa doyururken Gölgeler Tepesi yetimleriyse etraflarında toplanıp hiçbir şey demeden onları seyrettiler. Mağara kısa zamanda ağzına kadar doldu ve hava daha da ağırlaştı. Şölen, geriye tek bir lokma bile kalmayana kadar devam etti; Kara Fısıltı'dan sağ kurtulanlar parmaklarındaki son sirkeyi ve yağı da emdikten sonra çekinerek gözlerini Hırsızbaşı ile yandaşlarına çevirdiler. Hırsızbaşı tam da bu ânı beklermişçesine çarpık parmaklarından üçünü havaya kaldırdı.

"Sıra geldi işe!" diye haykırdı adam. "Bilmeniz gereken üç konu var. Birincisi," dedi, "buradasınız, çünkü sizin için *para* ödedim. Sizi başkalarından *önce* kapabilmek için fazladan ödeme yaptım. Sizi temin ederim ki ödeme yapmadığım tüm küçük dostlarınız köle tacirlerinin eline düştü. Yetimlerin kaderi budur. Ne sizi kabul edecek bir yer var ne de sizi yanına alacak birileri. İnzibatlar sizin gibileri şarap parasına satıp geçer canlarım; inzibat çavuşları raporlarında

sizden bahsetmeyi ihmal ederler, yüzbaşılarsa kafalarına bile takmazlar.

"Ve," diye sözlerini sürdürdü adam, "artık Yangınyeri'ndeki karantina kalktığına göre Camorr'daki her köle taciri ile köle taciri adayı *çok heyecanlı* ve bir o kadar da *dikkatli* olacaktır. Canınız ne zaman isterse kalkıp bu tepeden ayrılmakta özgürsünüz. Ama öyle bir şey yaptığınız takdirde çok geçmeden kendinizi ömrünüzün geri kalanı boyunca el âlemin kıçını yalarken veya bir küreğe zincirli halde bulacağınıza dair sizi temin ederim.

"Bu da beni ikinci konuya getiriyor. Çevrenizde gördüğünüz tüm *arkadaşlarım,*" deyip duvar boyunca sıralanmış Gölgeler Tepesi yetimlerini işaret etti, "istedikleri zaman buradan ayrılabilir ve hemen hemen istedikleri her yere gidebilirler, çünkü onlar benim korumam altındalar. Bir birey olarak pek de heybetli görünmediğimin farkındayım," dedi, ciddi ve vakur bir ifadeyle. "Ama bu sizi yanıltmasın. Güçlü dostlara sahibim canlarım. Size sunduğum güvenlik işte o dostlardan geliyor. Eğer birileri, mesela bir köle taciri, Gölgeler Tepesi'nin çocuklarından birine el sürmeye cüret ederse... eh, öyle bir davranışın sonuçları ani ve son derece, ahhh, *acımasız* olur."

Yeni gelenlerden hiçbiri münasip bir heves göstermeyince Hırsızbaşı genzini temizledi. "O yavşak piç kurusunu öldürtürüm. Kaptınız mı?"

Yetimler kesinlikle kapmışlardı.

"Bu da bizi üçüncü konuya, diğer bir deyişle sizlere getiriyor. Bu küçük ailenin daima yeni kız ve erkek kardeşlere ihtiyacı vardır. Lütfedip de *samimi* ve *daimi* bir parçamız olmanız için kendinizi davet ve hatta, ahhh, teşvik edilmiş farz edebilirsiniz. Bu tepeyi eviniz, bendenizi ustanız, bu güzel çocuklarla kızları da güvenilir kardeşleriniz olarak görün. Burada karnınızı doyuracağınız, başınızı sokacağınız ve korunacağınız bir yer bulacaksınız. Veya hemen şu an çekip gidebilir ve taze bir orospu olarak Jerem'deki bir geneleve düşebilirsiniz. Aranızda gönüllü var mı?"

Yeni gelenlerden hiçbiri bir şey söylemedi.

"Size güvenebileceğimi biliyordum, benim canım Yangınyeri pırlantalarım." Hırsızbaşı kollarını kocaman açtı ve gülümseyerek

bataklık suyu kadar kararmış, yarım ay şeklinde dizili dişlerini gösterdi. “Ama bazı sorumluluklarınız da olacak elbette. Aldığınız kadar vermelisiniz de. Bu yiyecekler götümden çıkmıyor. Lazımlıklar kendiliğinden boşalmıyor. Anlatabildim mi?”

Yangınyeri yetimlerinin yarısı çekingen bir edayla kafa salladı.

“Kurallar çok basit! Hepsini zamanla öğreneceksiniz. Şimdilik kısa tutalım. Yemek yiyen çalışır, çalışan yemek yer. Bu da bizi dördüncü konu olan işe... Ah. Çocuklar, çocuklar. Bu dalgın ve yaşlı adama bir kıyak geçiverin ve az önce dört parmağımı kaldırdığımı farz edin. Bu da dördüncü önemli maddem.

“Şimdi, burada yapılması gereken ufak tefek işlerimiz var. Ama başka yerlerde de yapılması gereken işlerimiz var. Daha farklı işler. Hassas ve sıradışı işler. Eğlenceli ve ilginç işler. Şehrin dört bir yanında bazıları gündüz, bazılarıysa gece vakti yapılacak işler. Bunlar cesaret, marifet ve ahhh, basiret gerektirir. İşte bu... *özel* görevlerde bize yardımcı olmanız çok hoşumuza gider.”

Hırsızbaşı para ödemediği çocuğu, domates çekirdekleri bulaşmış bir ağzın üstündeki sert, somurtkan gözlerle kendisini süzen ufak tefek askıntıyı gösterdi.

“Sen, fazlalık çocuk. Otuzun otuz biri. Ne dersin? Yardımsever biri misindir? Yeni kız ve erkek kardeşlerine ilginç işlerinde destek olmaya razı mısın?”

Çocuk duyduklarını birkaç saniye düşündü.

“Yani,” dedi, yüksek ve ince bir sesle, “bizden hırsızlık yapmamızı istiyorsun.”

Gölgeler Tepesi yetimlerinden çoğu elleriyle ağızlarını kapatarak kıkırdarken yaşlı adam bu küçük çocuğa uzun bir süre dik dik baktı.

“Evet,” dedi Hırsızbaşı en sonunda, yavaşça kafa sallayarak. “Öyle demek istiyor olabilirim. Ama kişisel inisiyatif gerektiren bu bariz uygulama hakkında çok, ahhh, *katı* bir bakış açın var. Biz onu daha yaratıcı ve üstü kapalı bir çerçeveye oturtmayı yeğleriz. Tabii bunların senin gözünde bir anlam ifade etmesini beklemiyorum, o ayrı. Adın ne çocuk?”

“Lamora.”

“Ebeveynlerin sana soyadlarından başka bir şey vermediklerine göre çok cimri olmalılar. Sana *başka* ne derlerdi?”

Çocuk vereceği cevabı derinlemesine düşünürmüş gibi gözüktü.

“Adım Locke,” dedi nihayet. “Babamınkiyle aynı.”

“Çok güzel. Söylerken insanın dili çok kolay dönüyor. Eh, Locke-babasının-adını-almış-Lamora, yanıma gel de benimle iki çift laf et. Diğerleriniz gidebilirsiniz. Kız ve erkek kardeşleriniz bu gece nerede uyuyacağınızı gösterecekler. Onu nereye boşaltacağınızı ve bunu nereye koyacağınızı da... Angaryalar işte, anlarsınız ya. Şimdilik buraya bir çekidüzen verin yeter; ama önümüzdeki günlerde daha başka işleriniz de olacak. Bana küçük tepemizin dışında ne isim taktıklarını öğreninceye kadar her şeye alışacağınıza söz veriyorum.”

Locke yüksek arkalıklı tahtında oturan Hırsızbaşı’nın yanına gitti. Yeni gelen çocuk kalabalığıysa ayağa kalkıp bir süre ortalıkta gezindi, daha sonra da kendilerinden daha iri ve büyük olan Gölgeler Tepesi yetimleri onları bir araya toplayıp basit talimatlar vermeye başladılar. Çok geçmeden Locke ile Gölgeler Tepesi’nin efendisi o şartlar altında kalabilecekleri kadar yalnız kaldılar.

“Evladım,” dedi Hırsızbaşı, “Gölgeler Tepesi’ne ilk geldiklerinde yeni oğullarıma ve kızlarıma huy edindikleri belirli bir sakınganlığı unutturmaya alışkınımdır. *Sakınganlık* ne anlama gelir bilir misin?”

Lamora adlı çocuk başını iki yana salladı. Toz kahverengisi, yağlı perçemleri küçük ve yuvarlak suratının tepesine yapışmış, ağzının etrafındaki domates artıkları iyice kuruyarak daha da kötü görünür olmuştu. Hırsızbaşı yırtık pırtık mavi ceketinin manşetiyle ağzının etrafındaki lekeleri nazikçe sildi. Çocuk hiç irkilmedi.

“Anlamı, o çocuklara hırsızlığın kötü bir şey olduğunun öğretilmiş olması ve onlar bu fikre alışana kadar üzerlerinde çalışmam gerektiği... Kaptın mı? Eh, sen öyle bir sakınganlıktan muzdarip değil gibisin; bu yüzden seninle iyi geçinecekmişiz gibi gözüküyor. Sanırım daha önce de hırsızlık yaptın, değil mi?”

Çocuk kafasını olumlu anlamda salladı.

“Vebadan bile mi önce?”

Bir kafa sallama daha.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Sevgili, sevgili çocuğum... sen, ahhh, ebeveynlerini vebada kaybetmedin, değil mi?”

Çocuk boynunu büktü ve başını belli belirsiz iki yana salladı.

“Yani zaten bir süredir kendi başının çaresine bakıyorsun. Bak, bunda utanılacak bir şey yok. Hatta bu sana burada biraz saygı bile kazandırabilir. Tabii bunu sınamanın bir yolunu bulabilirsem...”

Lamora cevap niyetine elini üstündeki paçavraların içine soktu ve bir şey çıkarıp Hırsızbaşı’na uzattı. Yaşlı adamın açık avucuna iki ufak deri kese düştü: ağızları tiftik tiftik olmuş birer iplikle bağlı, sert ve kirli şeyler.

“Bunları da nereden buldun?”

“İnzibatlardan,” diye fısıldadı Locke. “İçlerinden bazıları bizi taşıdı.”

Hırsızbaşı bir eşekarısı tarafından omuriliğinden sokulmuşçasına irkilerek geri çekildi ve keselere hayretle bakakaldı. “Bunları canı çıkasıca şehir inzibatlarından mı kaldırdın? Sarıceketlilerden ha?”

Locke daha hevesli bir edayla kafa salladı. “Bizi *taşıdılar.*”

“Tanrılar aşkına!” diye fısıldadı Hırsızbaşı. “Ah, tanrılar aşkına. Hepimizin ağzına feci şekilde sıçmış olabilirsin Locke-babasının-adını-almış-Lamora! Hem de ne sıçmak!”

5

“Arsız piç kurusu daha ilk geceden Gizli Barış’ı bozdu.” Hırsızbaşı artık elinde katranlı deriden bir şarap tulumu olduğu halde Gözsüz Rahip’in tapınağının teras katındaki bahçede rahat bir şekilde oturuyordu. İkinci el şarap neredeyse sirke denebilecek kadar ekşi olsa bile bu durum hakiki bir pazarlığın hâlâ gerçekleşebileceğinin bir diğer işaretiydi. “Böyle bir şey ne daha önce ne de o günden beri hiç yaşanmadı.”

“Demek biri çocuğa yankesiciliği öğretmiş ama sarıceketlilere el sürülmeyeceğini söylememiş.” Peder Zincir dudaklarını büzdü. “Bak bu ilginç. Hem de çok. Sevgili dostumuz Capa Barsavi böyle biriyle tanışmaktan çok hoşlanır.”

“Kimden ders aldığını asla bulamadım. Çocuk kendi kendini eğittiğini söyledi, ama bu saçmalığın daniskası. Beş yaşındaki

çocuklar ölü balıklarla ve at boklarıyla oynar Zincir. Durduk yerde tırnakçılığın ve tırtıkçılığın püf noktalarını icat etmezler."

"Keseleri ne yaptın?"

"Hemen Yangınyeri inzibat karakoluna koşup dudaklarım kapkara kesilene dek oradakilerin çizmelerini ve kıçlarını öptüm. Bahsi geçen inzibat yüzbaşısına yeni çocuklardan birinin Camorr'da işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğini anlattım, keseleri faiziyle geri verdiğimi açıkladım, adamın yüce affına sığındım, yalvarıp yakardım, falan filan."

"Peki affettiler mi?"

"Para insanın keyfini yerine getirir Zincir. O keseleri ağzına kadar gümüşle doldurdum, sonra da bölükteki her adama beş-altı gece yetecek kadar içki parası verdim. Hep beraber Capa Barsavi'nin sağlığına birkaç kadeh kaldırmakta ve sadık Hırsızbaşı'sının, ahhh, işi yüzüne gözüne bulaştırarak beş yaşındaki bir çocuğun kahrolası barışı bozmasına göz yumması gibi önemsiz bir meseleyle *kesinlikle* rahatsız edilmemesi gerektiği konusunda anlaştık."

"Demek *benim* şu gizemli ve kelepir çocukla tanıştığın ilk gecede başına gelenler bunlar," dedi Gözsüz Rahip.

"Küçük hergeleyi sahiplenmeye başlamana çok sevindim Zincir, çünkü hikâyem giderek daha da renkleniyor. Bunu nasıl anlatacağımı tam olarak bilemiyorum. Hırsızlık yapmaktan *hoşlanan* çocuklarım oldu. Hırsızlık yapmayı kafasına takmayan ve yapacak başka hiçbir işleri olmadığını bildikleri için buna *katlanan* çocuklarım da. Ama hiç kimse, sahiden de *hiç kimse* bu işi yapmaya o çocuk kadar aç olmamıştır. Boğazında kanayan bir kesik olsa ve bir hekim o kesiği dikmeye çalışsa Lamora iğneyle ipliği çalar ve kahkahalar atarak geberip gider. Çocuk... *çok fazla* çalıyor."

"Demek çok fazla çalıyor," diye mırıldandı Gözsüz Rahip. "Çok fazla çalıyor. Geçimini küçük hırsızlar yetiştirerek sağlayan bir adamdan böyle bir şikâyet duymayı hiç beklemezdim."

"Gülebiliyorken gül bakalım," dedi Hırsızbaşı. "Asıl bir de şunu dinle."

6

Aylar geçti. Parthis önce Festal'a, sonra da Aurim'e döndü ve yaz mevsiminin sisli yağmurlarının yerini kışın daha sert sağanakları aldı. Yetmiş Yedinci Gandolo Yılı yerini Yetmiş Yedinci Morgante (Kent Babası, İlmiğin ve Malanın Efendisi) Yılı'na bıraktı.

Otuz bir Yangınyeri yetiminden Hırsızbaşı'nın *hassas* ve *ilginç* işlerinde pek de başarı gösteremeyen sekizi Sabır Sarayı'nın önündeki Siyah Köprü'den sallandırılmıştı. Yine de hayat devam ediyordu; sağ kalanlar onları umursamayacak kadar kendi hassas ve ilginç işleriyle meşguldüler.

Locke'un da kısa zamanda keşfettiği üzere Gölgeler Tepesi'ndeki topluluk Sokaklar ve Pencereler olmak üzere iki kabileye bölünmüştü. Bunlardan ikincisi tüm kazancını güneş battıktan sonra elde eden daha küçük, daha seçkin bir gruptu. Damlarda gezip bacalardan iniyor, kilitleri açıp mazgallardan giriyor ve sikkeden mücevhere, hatta korumasız kilerlerde tutulan domuz yağı bloklarına kadar her şeyi çalıyorlardı.

Öte yandan Sokaklar'ın oğulları ve kızları ekipler halinde çalışarak gündüz vakti Camorr'un ara sokaklarında, kaldırımlarında ve kanal köprülerinde cirit atıyorlardı. Daha büyük ve tecrübeli çocuklar (kapkaççılar) ceplerin, keselerin ve tüccar tezgâhlarının üzerinde çalışıp ganimetleri toplarlarken daha genç ve daha yeteneksiz olanlar (tantanacılar) ise var olmayan annelerine ağlayarak, hasta taklidi yaparak veya her yöne delicesine koşup "Dur! Hırsız!" diye bağırarak dikkatleri dağıtıyordu.

Dışarıya yapılan herhangi bir ziyaretin ardından daha büyük veya iri bir çocuk mezarlığa dönen her bir yetimin üstünü arıyordu. Çalınmış veya toplanmış her şey değnekçi ve dayakçı hiyerarşisinden geçerek Hırsızbaşı'na ulaşıyor, o da günün hasılatı geldikçe, aklında tuttuğu ürkütücü derecede hatasız bir listedeki isimleri işaretliyordu. Yeterli katkıda bulunanlar gidip karınlarını doyuruyor, bulunmayanlarsa o akşam iki kat fazla pratik yapıyordu.

Hırsızbaşı art arda her gece para keseleriyle, ipek mendillerle, kolyelerle, metal ceket düğmeleriyle ve kapmaya değer daha bir düzine türden ıvır zıvırla üstü başı dolu vaziyette Gölgeler Tepesi'nin

tünellerinde gezintiye çıkıyordu. Çırakları da gizlice sokularak veya numaradan kazalarla onu soymaya çalışıyorlardı. Eylem sırasında görülenler veya hissedilenler derhal cezalandırılıyordu. Hırsızbaşı bu eğitim oyunlarını kaybedenleri dövmemeyi yeğliyordu; onun yerine akranları etraflarında toplanıp alaycı tezahüratlarda bulunurken, cezalandırılacak çocuğa bir şişeden zorla saf zencefil yağı içirtiliyordu. Camorr'un zencefil yağı epey sertti ve (Hırsızbaşı'nın da belirttiği gibi) Zehirli Sumak'ın sönmemiş küllerini yutmakla mukayese edilebilirdi.

Ağızlarını açmayı reddedenler büyük çocuklar tarafından baş aşağı tutuluyor, yağ burunlarından içeri dökülüyordu. Böyle bir şeyin hiç kimseye iki kere yapılması gerekmiyordu.

Zencefil yağıyla dilleri alazlanan ve boğazları şişenler bile zamanla cepçiliğin ve tedbirsiz tüccarların mallarını 'ödünç almanın' esaslarını öğrendi. Rıhtımlardan yeni ürünler geldikçe modaya ayak uydurabilmeleri için Hırsızbaşı onları yeleklerin, ceketlerin, frak üstlerinin ve kemer keselerinin yapısı konusunda hevesle bilgilendiriyordu. Yanaşmaları, nelerin kesilip alınabileceğini, nelerin çekilip kopartılabileceğini, nelerin hünerli parmaklarla aşırılması gerektiğini öğrendiler.

"Önemli olan, canlarım, kurbanın bacağına bir köpek gibi yapışmamak veya kayıp bir bebek gibi eline asılmamaktır. Kurbanla yapılan yarım saniyelik gerçek bir temas bile genellikle çok uzundur, hem de çok çok uzun." Hırsızbaşı boynuna bir ilmik geçirilirmiş gibi yaptı ve dilini dişlerinin arasından sarkıttı. "Üç mukaddes kuralla ölecek veya yaşayacaksınız. Birincisi, daima kurbanınızın dikkatinin dağıtıldığından emin olun. Bunu yapan şey tantanacılarınız da olabilir, bir kavga veya bina yangını gibi olayla alakasız daha başka bir zırva da. Bina yangınları amaçlarımız için *fevkaladedir;* onların değerini bilin. İkincisi, dikkatleri dağıldığında bile kurbanınızla temasınızı asgariye –bakın *asgariye* diyorum– indirin." Kendini görünmez ilmikten kurtarıp hınzırca sırıttı. "Son olarak da işinizi bitirdikten sonra, kurbanınız angutun önde gideni bile olsa olay yerini terk edin. Size ne öğretmiştim?"

"Önce kap, sonra kaç!" diye hep birlikte bağırdı öğrencileri. "İki kez kap, darağacını boyla!"

Yeni yetimler birerli ikişerli gruplar halinde çıkageliyordu. Büyüklerse her birkaç haftada bir sessiz sedasız çekip gidere benziyorlardı. Locke bunun zencefil yağının çok ötesindeki bir disiplin kategorisinin kanıtı olduğu görüşündeydi ama bu konuda hiç soru sormadı, zira öyle bir riske giremeyecek veya alacağı cevaplara güvenemeyecek kadar tepe hiyerarşisinin aşağılarındaydı.

Kendi eğitimine gelince; Locke gelişinin ertesi günü Sokaklar'a katıldı ve hemen tantanacıların arasına sokuldu (bunun bir nevi ceza olduğundan kuşkulanıyordu). İkinci ayın sonunda hünerleri sayesinde terfi ederek kapkaççıların arasında bir yer kazandı. Bu durum sosyal statüdeki bir yükselme kabul edilirdi; fakat tüm tepe dâhilinde sadece Lamora böyle bir hakka kavuştuktan çok sonra bile tantanacılarla çalışmayı yeğlermiş gibi gözüküyordu.

Tepenin içindeyken asık suratlı ve arkadaşsızdı, fakat tantanacılıkta tam bir sanatçıydı; bu iş onu hayata döndürüyordu. Aşırı çiğnenmiş portakal posasını kusmuk muadili olarak kullanmayı mükemmelleştirdi; diğer tantanacılar karınlarını tutup inlemekle yetinirlerken Locke hedef aldığı seyircilerinin ayaklarına (veya özellikle muzip bir ruh halindeyse elbiselerinin eteklerine ya da pantolonlarına) ağız dolusu, sımsıcak, beyaz ve turuncu lapa püskürterek gösterilerini renklendirirdi.

Gözde aletlerinden bir diğeri de, pantolonunun bacaklarından birine saklayıp ayak bileğine bağladığı uzun ve kuru bir dal parçasıydı. Hızla diz çökerek dal parçasını duyulur bir gürültüyle kırabiliyordu. Bunu kulakları delici bir feryatla takip etmek ilgi ve sempati için etkili bir mıknatıstı. Özellikle de bir araba tekerleğinin yakın çevresindeyken... Kalabalığı yeteri kadar meşgul ettiğinde başka tantanacılar çıkagelerek onu ilave ilgiden kurtarır ve annesi onu bir hekime götürsün diye arkadaşlarını 'evine taşıyacaklarını' yüksek sesle duyururlardı. Locke da diğerlerinin kollarında bir köşeyi döner dönmez yürüme kabiliyetini mucizevi bir şekilde geri kazanırdı.

Aslına bakılırsa o kadar kısa bir sürede kurnazca tantanalardan oluşan bir repertuvar yaratmıştı ki, Hırsızbaşı onu ikinci bir özel görüşme için kenara çekmek zorunda kalmıştı (bu olay, Locke bir parmak bıçağının birkaç hızlı hamlesiyle genç bir bayanın eteğini ve korsesini sokak ortasında münasebetsizce düşürdükten sonra gerçeklemişti).

“Bana bak, Locke-babasının-adını-almış-Lamora,” dedi Hırsızbaşı. “Bu sefer zencefil yağı falan yok, seni temin ederim. Ama tantanalarının derhal eğlendirici olmaktan çıkıp tekrar kullanışlı hale gelmelerini *tüm kalbimle* yeğlerim.”

Locke gözünü ondan ayırmaksızın ayaklarını sürümekle yetindi.

“Öyleyse açık konuşayım. Diğer tantanacılar her gün *seni* seyretmek için dışarı çıkıyorlar, kahrolası işlerini yapmak için değil. Ben burada kendi özel tiyatro kumpanyamı beslemiyorum. Artık havalara girmekten vazgeç de, benim hımbıllar kendi işleriyle ilgilenebilsinler.”

Bu konuşmadan sonra bir süre her şey sakin geçti.

Sonra tepeye varalı henüz altı ay bile olmamışken Locke kazara Atacam Asması tavernasını yaktı ve Darlık’ı neredeyse Camorr haritasından silip atan bir karantina isyanı çıkardı.

Darlık, şehrin tekinsiz kısmının en kuzey ucunda yer alan, tünelimsi bir sokaklar ve kulübeler vadisiydi. Dev bir amfitiyatroyu andıran, böbrek biçimli bu adanın ortası, dış kenarlarından on iki metre kadar aşağıda kalıyordu. Fıkır fıkır kaynayan bu dev kâsenin her bir katına eğik sıralar halinde gecekondular ve penceresiz dükkânlar diziliydi. Duvarlar diğer duvarlara dayandığından ve gümüşi bir sisle dolu sokaklar diğer sokakların üstüne kapandığından Darlık’ın hiçbir katında ikiden fazla kişi yan yana yürüyemezdi.

Atacam Asması tavernası, batıdan geçen ve taş bir köprüyle Darlık’tan Mara Camorrazza’nın yeşil derinliklerine bağlanan yolun kaldırım taşlarına çöreklenmişti. Hava şartlarının çarpıttığı tahtalardan yapılma, üç katlı ve sarkık binanın hem içindeki hem de dışındaki merdivenler her hafta en az bir müşteriyi sakatlayacak kadar köhneydi (hatta kafasını kıracak bir sonraki müdavimin kim olacağı konusunda süregiden bir bahis bile vardı). Taverna nargileciler kadar Nazar adlı uyuşturucunun bağımlılarının da uğrak yeriydi. Bunlar milletin ortasında o kıymetli damlaları gözyuvarlarına damlatırlar ve yabancılar eşyalarını karıştırır ya da onları birer masa gibi kullanırken sanrılar görüp tir tir titreyerek öylece yatarlardı.

Yetmiş Yedinci Morgante Yılı yeni başlamışken Locke Lamora hıçkıra hıçkıra ağlayarak ve burnunu çekerek Atacam Asması’nın

ortak salonuna daldı. Yüzü Kara Fısıltı'nın karakteristik özellikleri olan kırmızı yanaklara, kanayan dudaklara ve kararmış gözlere sahipti.

"Lütfen bayım," diye fısıldadı dehşet içindeki bir fedaiye; salondaki zar atıcılar, barmenler, fahişeler ve hırsızlar dönüp aval aval ona bakarken. "Lütfen! Annemle babam hasta oldu; neleri var bilmiyorum. Kıpırdayabilen bir tek ben kaldım. N'olur," –bir burun çekiş daha– "yardım edin! N'olur bayım..."

Ya da en azından fedai avazı çıktığı kadar, "Fısıltı! Kara Fısıltı!" diye bağırarak Atacam Asması'ndan koşarak kaçıp diğer müşterileri de peşi sıra sürüklemeseydi söyleyeceği şey bu olacaktı. Yüzündeki hastalık belirtisi herhangi bir kalkandan çok daha etkili olmasaydı Locke'un cüssesindeki hiçbir çocuk bir anda patlak veren o itiş kakış ve panik dalgasından sağ çıkamazdı. Zarlar masalara çarpıp sekti ve oyun kartları ağaçtan dökülen yapraklar gibi etrafa saçıldı; teneke maşrapalar ve ziftli deriden bira tulumları zemine çarpıp etrafa ucuz içki sıçrattı. Masalar ters çevrildi, başkalarını da kaçmaya teşvik etmek için bıçaklar ve sopalar çekildi, disiplinsiz bir insan seli yerdeki Nazarcıları ezip geçerek haykıranlara ve kendisine sırt çevirenlere boş yere (tabii göründüğü kadarıyla) dil döken Locke'un önünde durduğu hariç tüm kapılardan dışarı taştı.

Taverna birkaç inleyen (veya hareketsiz yatan) Nazarcı dışında tamamen boşaldığında Locke'un kafadarları onun arkasından sessizce içeriye doluştu: Sokaklar'ın en hızlı tantanacı ve kapkaççılarından bir düzinesi bu görev için Lamora tarafından hususi olarak davet edilmişti. Devrik masaların arasına ve hırpalanmış bar tezgâhının arkasına yayılarak değerli ne varsa alelacele toplamaya başladılar. Orada bir avuç dolusu unutulmuş sikke, burada kaliteli bir bıçak, şurada nokta yerine ufacık lal taşlarının kullanıldığı, balina kemiğinden yapılma bir zar seti. Kilerden sepetler dolusu sert fakat yenilebilir ekmek, yağlı kâğıda sarılı tuzlanmış tereyağı ve onlarca şarap şişesi. Kafadarlarına sadece yarım dakika süre tanıyan Locke bir yandan elleriyle yüzünü ovalayarak makyajını temizlerken diğer yandan da içinden sayıyordu. Süre tamamlandığında bir el işaretleriyle meslektaşlarını tekrar gecenin içine yönlendirdi.

İsyan davulları inzibatları çağırmak için çalmaya başlamıştı bile ve onların ritimlerinin arasından kavalların belli belirsiz ilk notaları,

yani Dük'ün gulyabanilerini, Karantina Muhafızları'nı bölgeye yönlendiren o tüyler ürpertici ses duyulabiliyordu.

Locke'un kapkaç serüveninin iştirakçileri panik ve şaşkınlık halindeki Darlık sakinlerinin arasından geçip dolambaçlı bir güzergâh izleyerek Mara Camorrazza ya da Kömürdumanı üzerinden evlerine geri döndüler.

Çocuklar o gece Gölgeler Tepesi yetimlerinin hafızasındaki en büyük eşya ve yiyecek hasılatıyla geri döndüler. Ayrıca kaldırdıkları bakır yarım-baronluk yığını Locke'un umduğundan bile daha fazlaydı (zar atan veya kâğıt oynayan adamların paralarını görülebilir bir yere koymaları gerektiğini bilmiyordu, zira o tür oyunlar Gölgeler Tepesi'nde sadece en büyük ve en popüler yetimlerin arasında oynanırdı ve kendisi ikisi de değildi).

Hırsızbaşı birkaç saat boyunca şaşkın şaşkın bakmaktan başka bir şey yapamadı.

O gece panik halindeki ayyaşlar Atacam Tavernası'nı ateşe verdiler ve inzibatlar paniği başlatan çocuğu bir türlü bulamayınca yüzlerce kişi Darlık'tan kaçmaya çalıştı. İsyan davulları şafağa kadar çaldı, köprüler kapatıldı ve Dük Nicovante'nin okçuları bütün gece fazla fazla yetecek kadar okla beraber, düz tabanlı kayıklarla Darlık'ın çevresindeki kanallara açıldılar.

Ertesi sabah Hırsızbaşı en küçük veba yetimiyle bir kez daha özel bir görüşme yaptı.

"Senin asıl sorunun, Locke-*kahrolası*-Lamora, temkinli olmaman. *Temkinli* ne demek bilir misin?"

Locke başını iki yana salladı.

"Dur şöyle açıklayayım. O tavernanın bir sahibi vardı. O da tıpkı benim gibi Capa Barsavi, yani koca adamın ta kendisi için çalışıyordu. O da tıpkı benim gibi *kazalardan* korunmak için Capa'ya para öderdi. Parasını ödemesine ve ufukta başına gelecek herhangi bir *kaza* olmamasına rağmen senin sayende acayip bir kaza geçirdi. O yüzden bir sürü kahrolasıca sarhoş hayvanı sahte bir vebayla korkutarak o yeri yaktırman, temkinli bir yöntemle faaliyet göstermenin tam tersiydi. Artık herhalde bu sözcüğün anlamını tahmin edebiliyorsundur?"

Locke ne zaman hevesle kafa sallaması gerektiğini iyi biliyordu.

“Beni erkenden mezara göndermeye çalıştığın geçen seferki vukuatının aksine bu dertten parayla kurtulamam. Ve tanrılara şükür ki kurtulmama gerek yok, çünkü çıkardığın kargaşa kocaman. Sarıceketliler geçen gece hiç kimseye Fısıltı bulaşmadığını anlayana kadar iki yüz kişiyi kötekledi; Dük kahrolasıca askerlerini teyakkuza geçirdi ve neredeyse Darlık’ı ateş yağıyla bir güzel temizletecekti. Bak, şu an suratında çok şaşkın bir ifadeyle bir köpekbalığının karnında yüzmemenin tek ama *tek* sebebi, Atacam Asması’nın bir kül yığınına dönmüş olması. Hiç kimse bir kül yığınına dönmeden *önce* oradan bir şey çalındığını bilmiyor. Tabii bizden başka hiç kimse.

“İşte bu yüzden *hep beraber* bu tepedeki hiç kimsenin orada neler olduğunu bilmediği konusunda hemfikir olacağız ve *sen de* buraya ilk geldiğinde bahsettiğim o sakınganlığı tekrar huy edineceksin. Sakınganlık nedir hatırlıyorsun, değil mi?”

Locke kafa salladı.

“Senden sadece ufak tefek şeyler istiyorum Lamora. Sorunsuz ve tehlikesiz işler istiyorum. Oradan bir kese, buradan bir sosis araklamanı istiyorum. Hırslarını yutmanı, kötü bir yemekmiş gibi sıçmanı ve önümüzdeki yaklaşık bir milyon yıl boyunca küçük ve *sakıngan* bir tantanacı olmanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin? Başka sarıceketli soyma, başka taverna yakma, başka isyan çıkarma. Kız ve erkek kardeşlerin gibi akılsız bir yankesici ayağına yat, yeter. Anlaştık mı?”

Locke pişman gözükmek için elinden geleni yaparak tekrar kafa salladı.

“Güzel. Şimdi,” dedi Hırsızbaşı, neredeyse ağzına kadar dolu bir zencefil yağı şişesi çıkarırken, “öğütlerimi biraz, ahhh, *takviye* edeceğiz.”

Ve bir süre boyunca (Locke konuşma ve zorlanmadan nefes alma yetisini geri kazandıktan sonra bile) her şey sessiz sakin sürüp gitti.

Fakat Yetmiş Yedinci Morgante Yılı yerini Yetmiş Yedinci Sendovani Yılı’na bıraktı ve Locke eylemlerini bir süreliğine Hırsızbaşı’ndan saklayabilmeyi becerse de öyle bir an gelip çattı ki, sakıngan davranma konusunda olağanüstü bir başarısızlık sergiledi.

Hırsızbaşı çocuğun ne yaptığını fark ettiğinde Camorrlu Capa'ya gidip küçük bir ölüm için izin aldı. Ancak daha sonra merhametten değil, ufak da olsa son bir kâr hevesiyle Gözsüz Rahip'le görüşmeye gitti.

7

Gökyüzü solup giden bir kızıla çalmış ve batı ufkunda yavaş yavaş alçalan, eriyik altın sarısı bir kuşak hariç gündüzden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Locke Lamora satılmak üzere kendisini Perelandro Tapınağı'na götüren Hırsızbaşı'nın uzun gölgesinde ayak sürüyerek ilerlemekteydi. Locke büyük çocukların nereye kaybolduklarını en sonunda öğrenmişti.

Kocaman bir cam kemer, Gölgeler Tepesi'nin kuzeybatı eteklerinden başlayıp uzun ve geniş Tapınak Semti'nin doğu kıyısına doğru uzanıyordu. Hırsızbaşı bu köprünün tam ortasında duraklayıp kuzeye, Usul'un ışıksız evlerinin ve hızla akan Angevine'ın sislere bürünmüş sularının ötesine, akıl almaz bir yüksekliğe sahip Beş Kule'nin altına refah içinde serilen Alcegrante Adaları'nın gölgeli konaklarına ve ağaçlarla çevrili beyaz taş bulvarlarına baktı.

Beş Kule, tüm şehri dolduran Atacam adlı esrarengiz maddeden yapılmış en dikkat çekici yapıydı. İçlerinde en küçüğü ve en gösterişsiz olanı Şafaktutar bile yirmi beş metre genişliğinde, yüz otuz metre yüksekliğindeydi. Pürüzsüz kulelerden her birinin gerçek rengi o sırada hızla solmakta olan günbatımının fırınımsı ışığıyla karışıyor, zirvelerinin arasında uzanan örümcek ağımsı kablo ve kargo sepeti örgüsü kızılımsı gökyüzünde zar zor seçiliyordu.

"Burada biraz bekleyeceğiz evlat," dedi Hırsızbaşı, sesinde alışılmadık bir efkârla. "Benim köprümde. Gölgeler Tepesi'ne bu yoldan gelen çok az kişi vardır, o nedenle buraya benim desek de olur."

Gündüz vakti Demir Deniz'den esen Dük'ün Rüzgârı yön değiştirmişti; her zamanki gibi karadan denize esen, çiftliklerdeki

tarlaların ve çürüyen bataklıkların yoğun kokusuyla dolu Cellat Rüzgârı hükmedecekti geceye.

“Biliyorsun, seni başımdan savıyorum.” Hırsızbaşı sözlerine devam etmeden önce biraz duraksadı. “Lafı, ahhhh, dolandıracak değilim. İlelebet hoşça kal. Ne yazık ki sende bir şeyler eksik... belki de biraz sağduyu.”

Locke hiçbir şey demedi; onun yerine, arkalarındaki gökyüzü tüm renklerden arınırken camdan yapılma dev kulelere bakmakla yetindi. Mavi-beyaz yıldızlar giderek parlaklaştı ve güneşin son ışıkları da kapanan koca bir göz misali batıda kayboldu.

Gerçek karanlığın ilk dokunuşu kentin üstüne çökermiş gibi gözükürken yeni bir ışık onu geri itmek için hafif bir parıltıyla baş gösterdi. Bu ışık Beş Kule’nin Atacam’ından ve üzerlerinde durdukları köprünün yarısaydam camının içinden yükselmekteydi. Işık her bir nefeste artarak güç kazandı; ta ki kenti bulutlu bir gökyüzünün o büyülü yarı ışığıyla yıkayana dek.

Sahtefer saati gelip çatmıştı.

Sahtefer, Beş Kule’nin zirvelerinden başlayıp dev cam dalgakıranların obsidiyenden yapılma, düzgün yüzeylerine ve arduvaz rengi dalgaların altındaki suni resiflere kadar şehirdeki her yüzeyden ve her Atacam parçasından, yani çok uzun zaman önce Camorr’u kuran yaratıklarca bırakılmış o yabancı maddenin her bir zerresinden yayılıyordu etrafa. Her gece, batı nihayet güneşi yuttuğunda, cam köprüler birer ateşböceği hattı olup çıkar; cam kuleler, cam bulvarlar ve tuhaf cam heykel bahçeleri mor, gök mavisi, turuncu ve inci beyazı renklerle donuk bir parıltı saçar; aylar ve yıldızlar silikleşip griye çalardı.

Camorr’un alacakaranlığı işte buydu. Son gündüz işçilerinin mesaisi biter, gece nöbetçileri görevi devralır ve karaya açılan kapılar kapatılıp sürgülenirdi. Bu bir saatlik doğaüstü ışıltı çok geçmeden yerini gerçek geceye bırakırdı.

“Artık işe koyulalım,” dedi Hırsızbaşı ve ikili o yumuşacık yabancı ışıkta yürüyerek Tapınak Semti’ne yollandı.

8

Sahtefer, geleneksel olarak Camorr tapınaklarının açık kaldığı son saatti ve Perelandro Evi adlı virane tapınağın basamaklarında oturan Gözsüz Rahip, önüne koyduğu bakır para güğümünü doldurmak için kalan zamanın tek bir dakikasını bile boşa harcamıyordu.

“Yetimler!” diye gürledi adam, savaş meydanlarına yakışır bir sesle. “Eninde sonunda hepimiz birer yetim olup çıkmaz mıyız? Bebekliği daha yeni atlatmışken analarının bağrından kopartılanlara yazık ki ne yazık!”

Para güğümünün her iki yanında sözüm ona yetim olan, kukuletalı beyaz cüppeler içindeki bir çift sıska ve genç çocuk oturuyordu. Tanrıların meydanlarında ve caddelerinde iş güç peşinde koşturan adamlarla kadınları seyrederlerken kocaman açılmış gözlerindeki kof karanlık Sahtefer tarafından tutuşturuluyormuş gibi görünüyordu.

“Yazık,” diye sözlerini sürdürdü rahip, “zalim kaderin tutup da onlara yer vermeyen habis bir dünyaya attıklarına. Kader onları ne mi yapıyor? Köle! Hatta daha da beteri; habislerin ve dinsizlerin şehvetleri için birer *oyuncak!* Yanında köleliğin bile lütuf kalacağı, ağza alınmaz bir yozlaşmayla dolu, yarım yamalak hayatlara itiliyorlar!”

Locke huşu içindeydi, zira daha önce hiçbir sahne performansı görmemiş veya eğitimli bir hatip dinlememişti. Karşısında, taşın üstündeki suyu buharlaştırabilecek bir horgörü, kendisi de yetim olmasına rağmen heyecan verici bir utançla kanını kaynatan bir sitem vardı. Gür sesli adamın kendisine biraz daha bağırmasını istiyordu.

Gözsüz Rahip Peder Zincir’in ünü o kadar büyüktü ki Locke Lamora bile onu duymuştu. Bir arzuhalcinin yazı masası kadar geniş bir göğse ve yalçın suratına bir kalıp ovalama yünü gibi tutunan sakallara sahip, orta yaşlarının sonundaki bir adamdı. Beyaz renkli, kalın bir gözbağı alnını ve gözlerini örtüyor, yine beyaz bir pamuk cüppe çıplak ayak bileklerine kadar sarkıyor, siyah demir kelepçeler el bileklerini sarıyordu. O kelepçelere takılı olan ağır ve çelik zincirler tapınağın basamaklarından yukarı çıkarak açık kapıdan içeri

giriyordu. Rahip dinleyicilerine el kol hareketleri yaparken zincirlerin neredeyse tamamen gerildiğini görebiliyordu Locke. Peder Zincir, hürriyetinin en uç sınırındaydı.

Yaygın kanıya göre Peder Zincir on üç yıldan beri tapınağının basamaklarının ötesine adım atmamıştı. Şefkat Babası, Göz Ardı Edilenlerin Efendisi Perelandro'ya bağlılığını göstermek için kendisini ne kilidi ne de anahtarı olan demir kelepçelerle ibadethanenin iç duvarlarına zincirlemiş ve bir kalabalığın karşısında gözlerini çıkarması için bir hekime para ödemişti.

"Göz Ardı Edilenlerin Efendisi ölülerin her oğlunu ve kızını korur, bu konuda sizi temin edebilirim! Kan bağına bakmadan anasızlara ve babasızlara yardım edip huzur verenler onun gözünde kutsaldırlar..."

Hem kör olarak bilinmesine hem de gözbağı takmasına rağmen, Locke meydandan geçip oraya yaklaşırlarken Peder Zincir'in kendisine ve Hırsızbaşı'na doğru başını çevirdiğine yemin edebilirdi.

"...çünkü böyleleri sırf yüreklerindeki su götürmez iyilikten Camorr'un çocuklarını besleyip korurlar; soğuk ruhlu bir açgözlülükle değil, özverili bir şefkatle! Camorr'un narin, ihtiyaç sahibi yetimlerinin koruyucuları," diye şevkle tısladı rahip, "sahiden de kutsaldırlar."

Tapınağa ulaşan ve basamakları tırmanmaya başlayan Hırsızbaşı varlığını ilan etmek için topuklarını taşlara vurmaya özen gösterdi.

"Biri geliyor," dedi Peder Zincir. "Hatta kulaklarım beni yanıltmıyorsa iki kişi!"

"Bahsettiğim çocuğu getirdim Peder," diye duyurdu Hırsızbaşı, kulak kabartmaları halinde oradan geçenlerin de duyabilecekleri kadar yüksek bir sesle. "Onu, ahhh, çıraklık ve müritlik imtihanları için elimden geldiği kadar hazırladım."

Rahip, zincirlerini peşi sıra şıngırdatıp basamakları tökezleyerek indi ve Locke'a doğru ilerlerdi. Para güğümünü koruyan kukuletalı çocuklar Lamora'ya kısa bir bakış atsalar da hiçbir şey söylemediler.

"Demek öyle?" Peder Zincir'in eli korkutucu bir isabetlilikle ileri atıldı ve nasırlı parmakları Locke'un alnında, yanaklarında, burnunda ve çenesinde bir örümcek misali gezindi. "Görünüşe göre küçük bir çocuk getirmişsin, hem de çok küçük. Yine de yetimlere özgü, mahzun suratının açlıktan çökmüş kıvrımlarına bakılırsa kişiliğinde belirli bir karakter yok değil."

“Adı Locke Lamora,” dedi Hırsızbaşı, “ve sahip olduğu, ahhh, alışılmadık ölçüdeki şahsi girişkenliğin Perelandro Tarikatı’nın işine yarayacağından eminim.”

“Samimi, sofu, dürüst ve disipline yatkın olsaydı çok daha iyi olurdu,” diye gürledi rahip. “Ama şefkat dolu gözetimindeyken sergilediğin örnek davranışlarla bu özellikleri ona aşıladığına hiç şüphem yok.” Rahip üç kez ellerini çırptı. “Evlatlarım, bugünkü mesaimiz bitti; Camorr’un iyi kalpli insanlarının bağışlarını toplayın ve müstakbel müridimizi tapınağa buyur edin.”

Hırsızbaşı, Locke’un omzunu hafifçe sıktı, sonra da onu epey hevesli bir biçimde Gözsüz Rahip’e doğru basamaklardan yukarı itti. Beyaz cüppeli çocuklar yanından geçerken şıngırdattıkları bakır güğüme küçük bir deri kese attı, kollarını iki yana açtı ve o karakteristik tarzıyla belini kırarak abartılı bir selam verdi. Locke onu son gördüğünde Hırsızbaşı çarpık kollarını ve çıkık omuzlarını gamsızca yuvarlayarak, özgür kalmış birinin çalımıyla Tapınak Semti’nde hızla ilerlemekteydi.

9

Perelandro Tapınağı’nın ibadethanesi çok sayıda su birikintisinin bulunduğu, küf kokulu bir taş odaydı. Duvarlardaki küf yeniği goblenler hızla bileşenlerindeki ipliklere ayrılıyordu. Oda yalnızca Sahtefer’in uçuk parıltısıyla ve Gözsüz Rahip’i ibadethanenin duvarına zincirleyen çelik levhanın hemen üstüne dengesizce tutturulmuş bir armatürdeki buzlu simyasal kürenin gönülsüzce saçtığı beyaz ışıkla aydınlanıyordu. Locke’un gözüne karşı duvardaki perdeli bir kapı aralığından başka bir şey çarpmadı.

“Calo, Galdo,” dedi Peder Zincir, “bir zahmet kapılarla ilgileniverin.”

Cüppeli iki çocuk bakır güğümü yere bırakıp goblenlerden birine kadar gittiler. Birlikte çalışarak gobleni kenara çektiler ve gizli bir aygıta asıldılar; ibadethanenin duvarlarındaki koca bir mekanizma gıcırdayarak harekete geçti ve tapınak basamaklarına açılan çift

kanatlı kapı içeriye doğru kapanmaya başladı. Çocuklar taşı taşa sürterek kaydırmayı bitirdikten sonra simyasal küre ansızın daha parlak bir ışıkla yandı.

"Şimdi," dedi Gözsüz Rahip, yere diz çöküp gevşek zincirinin küçük çelik yığınları halinde iki yanında birikmesini sağlayarak, "yanıma gel Locke Lamora. Bu tapınağın bir çırağı olmak için gereken yetenekler sende var mı bir bakalım."

Dizlerinin üstündeyken Peder Zincir'in alnı Locke'unkiyle neredeyse aynı hizadaydı. Çocuk, Peder Zincir'in kendisini çağıran ellerine cevaben ona yaklaşıp bekledi. Rahip burun kıvırdı.

"Bakıyorum da eski ustan, gözetimi altındakilerin nasıl koktuğuna hâlâ aldırış etmiyor. Önemli değil; bu sorunu yakın bir zamanda çözeriz. Şimdilik bana ellerini ver yeter. İşte böyle." Peder Zincir kararlı fakat nazik bir hareketle Locke'un küçük ellerini kendisine yaklaştırdı ve çocuğun avuçlarını gözbağının üstüne koydu. "Şimdi... sadece gözlerini yumup yoğunlaş... yoğunlaş. İçindeki erdemli duyguların yüzeye çıkmasına izin ver; bırak cömert ruhunun sıcaklığı masum ellerinden dışarı aksın... Ah, evet, işte böyle..."

Locke kısmen korku kısmen keyif duymasına rağmen Peder Zincir'in yıpranmış yüzü aşağı sarktı ve kısa süre sonra ağzı coşkulu bir hevesle kocaman açıldı.

"Ahhhhhhh," diye fısıldadı rahip, duygu yüklü bir sesle. "Evet, evet, sende biraz yetenek var... Biraz da güç... Hissedebiliyorum... Bu sanki bir... *mucize!*"

Peder Zincir bunun ardından başını hızla arkaya attı ve Locke geriye doğru sıçradı. Rahip, zincirlerini şıngırdatarak kelepçeli ellerini gözbağına götürdü ve gösterişli bir edayla onu çekip çıkardı. Gözsüz gözyuvalarının nasıl görüneceğinden emin olamayan Locke irkildi, fakat rahibin gözleri son derece normaldi; hatta Zincir simyasal kürenin parıltısı karşısında yüzünü ekşiterek onları acıyla kıstı ve birkaç defa ovuşturdu.

"Ahhhh-ha-ha-ha!" diye haykırdı adam, en sonunda ellerini Locke'a uzatarak. "İyileştim! İyileştim! *TEKRAR GÖREBİLİYORUM!*"

Ne diyeceğini bilemeyen Locke o gece ikinci defa bir geri zekâlı gibi ağzı bir karış açık bakakaldı. Arkasındaki iki kukuletalı çocuk kıkırdamaya başladı ve Locke'un kaşları kuşkuyla içe doğru kıvrıldı.

“Sen... gerçekten kör değilsin,” dedi rahibe.

“Belli ki sen de aptal değilsin!” diye bağırdı Zincir, dizkapaklarını çıtırdatan bir neşeyle havaya zıplayarak. Kelepçeli ellerini havalanmaya çalışan bir kuş misali salladı. “Calo! Galdo! Şu kahrolası şeyleri bileklerimden çıkarın da bugünkü nimetlerimizi sayabilelim!”

Kukuletalı çocuklar hemen adamın yanına gittiler ve kelepçelere Locke’un pek anlayamadığı bir şey yaptılar. Kelepçeler kayarak çıktı ve büyük bir şangırtıyla yere düştü. Peder Zincir onların altında kalan cildini özenle ovaladı; bileklerindeki deri, taze balık eti kadar beyazdı.

“Sen... gerçek bir rahip değilsin!” diye ekledi Locke, yaşlı adamın ovaladığı kollar biraz renk kazanırken.

“Ah, hiç de bile,” dedi Zincir. “Hayır, ben bir rahibim. Sadece, şey, bir Perelandro rahibi değilim. Çıraklarım da Perelandro çırağı değiller. Sen de bir Perelandro çırağı olmayacaksın. Calo ve Galdo Sanza’ya merhaba de Locke Lamora.”

Beyaz cüppeli çocuklar kukuletalarını çıkardıklarında Locke onların ikiz olduklarını fark etti. Belki de kendisinden bir ya da iki yaş daha büyüktüler ve çok daha güçlü kuvvetli görünüyorlardı. Gerçek Camorrluların yanık tenine ve siyah saçlarına sahiptiler; fakat birbirinin aynı olan uzun, kanca uçlu burunları alışılmadıktı. Çocuklar gülümseyerek el ele tutuştular ve aynı anda bellerini bükerek selam verdiler.

“Şey, merhaba,” dedi Locke. “Hanginiz... hanginizsiniz?”

“Bugün ben Galdo’yum,” dedi Locke’un solundaki.

“Yarın da herhalde ben Galdo olacağım,” dedi diğeri.

“Ya da belki de ikimiz birden Calo olmak isteriz,” diye ekledi ilk konuşan.

“Zamanla,” diye araya girdi Peder Zincir, “kıçlarına attığım tekmelerden kalan göçüklerin sayısına bakarak onları ayırt etmeyi öğrenirsin; biri her nasılsa bu konuda diğerini geride bırakmayı daima beceriyor.” Adam Locke’un tam arkasında durup geniş ve ağır ellerini onun omuzlarına koydu. “Salaklar, bu Locke Lamora. Sizin de gördüğünüz gibi onu az önce eski vasinizden, Gölgeler Tepesi’nin efendisinden satın aldım.”

“Seni hatırlıyoruz,” dedi güya Galdo olan.

“Bir Yangınyeri yetimisin,” dedi güya Calo olan.

“Peder Zincir bizi sen geldikten hemen sonra satın almıştı,” dediler aynı anda, sırıtarak.

“Kesin şu saçmalığı,” dedi Peder Zincir, nispeten görkemli bir sesle. “Böyle yaparak akşam yemeğini pişirmeye gönüllü oldunuz. İncir ve yağda sosis. Yeni kardeşinize de çift porsiyon. Yürüyün. Locke ve ben güğümle ilgileniriz.”

İkizler pis pis sırıtarak ve kaba saba el hareketleri yaparak perdeli kapıya kadar koşup onun arkasında gözden kayboldular. Locke bir tür merdivenden inerlerken çıkardıkları ayak seslerini duyabiliyordu. Sonra Peder Zincir ona bakır para güğümünün yanına oturmasını işaret etti.

“Otur çocuk. Gel burada neler döndüğüne dair birkaç çift laf edelim.” Peder Zincir rutubetli zemine yavaşça çöküp bağdaş kurdu ve Locke’u düşünceli gözlerle süzdü. “Eski ustan basit aritmetik işlemlerini yapabildiğini söyledi. Bu doğru mu?”

“Evet usta.”

“Bana ‘usta’ deme. Sen öyle söyleyince taşaklarım büzüşüp dişlerim sızlıyor. Bana Peder Zincir de, yeter. Ve mademki burada oturuyoruz, şu güğümü devir de oradaki parayı bir say bakalım.”

Locke güğümü yan yatırmaya çalışınca zorlandı ve Calo ile Galdo’nun niçin yükü paylaşmayı yeğlediklerini anladı. Peder Zincir’in güğümü dibinden itmesiyle birlikte içindekiler nihayet Locke’un yanına saçıldı. “Bu kadar ağır olunca kapkaççıların onu aşırması epey zorlaşıyor,” dedi Zincir.

“Nasıl... nasıl oluyor da bir rahip taklidi yapabiliyorsun?” diye sordu Locke, tam bakır sikkeleri ve çentikli bakır parçalarını küçük yığınlar halinde dizerken. “Tanrılardan korkmuyor musun? Perelandro’nun gazabından?”

“Elbette korkuyorum,” cevabını verdi Zincir, parmaklarını çalı gibi ve toparlak sakalında gezdirirken. “Onlardan çok korkuyorum. Dediğim gibi, ben bir rahibim ama bir Perelandro rahibi değilim. Ben İsimsiz On Üçüncü’nün, Hırsızgözetir’in, Madrabaz Bekçi’nin, Velinimet’in, Lüzumlu Bahaneler Babası’nın atanmış bir hizmetkârıyım.”

“Ama... On İkili’den başkası yoktur.”

“Çoğu insanın bu konuda yanlış bilgilendirilmiş olması komiktir sevgili evladım. Farz et ki On İkili’nin yüz karası, küçük bir kardeşleri var. Ve yine farz et ki o kardeş senin ve benim gibi hırsızlardan sorumlu. On İkili her ne kadar onun adının telaffuz edilmesine veya duyulmasına izin vermese de küçük kardeşlerinin yediği haltlara göz yumar. Bu sayede de bana benzer madrabaz dolandırıcılar Perelandro gibi daha saygın bir tanrının tapınağında yaşasalar bile kafalarına yıldırım düşmez veya bir karga sürüsü tarafından parça parça edilmezler.”

“Yani sen şu... On Üçüncü’nün bir rahibi misin?”

“Aynen öyle. Hırsızların bir rahibiyim ve hırsız bir rahibim. Tıpkı bir gün Calo ile Galdo’nun da olacağı gibi. Ve de senin... tabii senin için ödediğim üç kuruşa bile değersen.”

“İyi de...” Locke uzanıp Hırsızbaşı’nın kesesini (o pas kırmızısı deri keseyi) bakır yığınlarının arasından alıp Zincir’e verdi. “Madem benim için para ödedin, neden eski ustam bağışta bulundu?”

“Ah. Senin için *sahiden de* para ödediğimden, ucuza geldiğinden ve bunun bağış olmadığından emin olabilirsin.” Peder Zincir küçük kesenin ağzını açıp içindekini avucuna boşalttı: Locke’un başparmağı uzunluğunda, tek bir beyaz köpekbalığı dişiydi bu. Peder Zincir dişi tutup çocuğa doğru salladı. “Bunlardan birini daha önce görmüş müydün?”

“Hayır... Nedir o?”

“Bu bir ölüm damgasıdır. Kurt köpekbalığının dişi, Capa Barsavi’nin, yani eski ustanın patronunun kişisel mührüdür. Aslına bakarsan o bizim de patronumuzdur. Bu diş, eski ustanın Capa’ya gidip seni öldürmek için izin almasını gerektirecek kadar *inatçı* ve *kalın kafalı* bir hergele olduğun anlamına gelir.”

Peder Zincir müstehcen bir fıkra anlatmaktan başka bir şey yapmamış gibi sırıttı. Locke’u bir ürperti aldı.

“Bunu duymak seni ürküttü mü evladım? Güzel. Gözünü bu şeyden ayırma Locke. Ona iyi bak. Bu, ölümünün parasının ödendiği anlamına gelir. Seni eski ustandan kelepir fiyatına alırken bunu da aldım. İsterse Dük Nicovante yarın seni evlat edinip vârisi yapsın; kafanı kırıp cesedini bir direğe çivilesem bile şehirdeki hiç kimse parmağını oynatamaz.”

Peder Zincir çevik bir hareketle dişi kırmızı keseye geri koydu, sonra da keseyi ağzındaki ince iple Locke'un boynuna astı. "Bunu üstünde taşıyacaksın," dedi yaşlı adam. "Ta ki ben çıkarmaya layık olduğuna veya ondan aldığım gücü kullanmaya karar verene dek. Aynen böyle!" Adam iki parmağını Locke'un gırtlağının önünden geçirdi. "Onu giysilerinin altında sakla ve hep tenine yakın tut ki bu gece boğazının kesilmesinden ne kadar ucuz kurtulduğunu unutmayasın. Eğer eski ustanın kindarlığı açgözlülüğüne azıcık daha ağır bassaydı, şu an körfezde yüzüyor olacağından hiç şüphem yok."

"Ne yaptım ki?"

Peder Zincir öyle bir bakış attı ki çocuk sırf itiraz etmeye yeltendiği için kendini ezik hissetti; Locke huzursuzca kıpırdandı ve ölüm damgası kesesini kurcaladı.

"Hadi ama evlat. Gel birbirimizin zekâsını küçümsemeyelim. Bu hayatta asla kandıramayacağın üç tür insan vardır: rehinciler, fahişeler ve annen. Annen öldüğü için onun yerine ben geçtim. Bundan dolayı da zırvalarına karşı bağışıklıyım." Zincir'in sesi ciddileşti. "Eski ustanın senden niçin hoşnutsuzluk duyduğunu iyi biliyorsun."

"Benim... sakıngan olmadığımı söylemişti."

"Sakıngan," diye tekrarladı Zincir. "Bak bu güzel bir sözcük. Ve hayır, değilsin. Hırsızbaşı bana her şeyi anlattı."

Locke küçük sikke yığınlarından kafasını kaldırdı. Ardına dek açılmış gözleri ha yaşardı ha yaşaracaktı. "Her şeyi mi?"

"Evet. Her şeyi." Peder Zincir çocuğu uzun ve zorlu bir an boyunca dikkatle süzdü, ardından iç geçirdi. "Camorr'un iyi kalpli vatandaşları bugün Perelandro'nun yoluna ne kadar harcamışlar?"

"Sanırım yirmi yedi bakır baron."

"Hımmm. Demek dört gümüş solonun biraz üstünde. Durgun bir gün olmuş. Yine de bildiğim diğer tüm hırsızlık yöntemlerinden iyidir."

"Bu parayı Perelandro'dan da mı çalıyorsun?"

"Tabii ki evlat. Bir hırsız olduğumu belirtmiştim, değil mi? Tabii senin alıştığın türden değil. Daha iyisi. Camorr şehri baştan aşağı ortalıkta koşuşturan ve hırsızlığın *ellerinle* yaptığın bir şey olduğunu sandıkları için kendilerini astıran ahmaklarla dolu." Rahip yere tükürdü.

“Şey... sen neyle çalıyorsun Peder Zincir?”

Sakallı rahip iki parmağıyla şakağına hafif hafif vurdu, ardından genişçe sırıttı ve bu kez de dişlerine vurdu. “Beyinle ve koca bir ağızla oğlum, beyinle ve koca bir ağızla. Kıçımı buraya on üç yıl evvel koydum. Camorr’un dindar enayileri o zamandan beri beni sikkelerle besliyorlar. Üstelik Emberlain’den Tal Verrar’a kadar şöhret kazandım. Ama aslında bu işi para için yapıyorum.”

“Peki bu seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordu Locke, tapınağın yürek parçalayıcı duvarlarına göz gezdirerek. “Yani burada yaşamak ve hiç dışarı çıkmamak?”

“Nasıl ki bundan önceki evin gerçek bir mezarlık değilse, benim tapınağım da bu köhne kulisle sınırlı değil.” Peder Zincir gevrek gevrek güldü. “Biz burada başka türlü birer hırsızız Lamora. Yöntemimiz aldatma ve yanıltmadır. Sahte bir surat ve güzel bir masal çok daha fazlasın yapabilecekken alın terine inanmayız.”

“Öyleyse... siz... tantanacılar gibisiniz.”

“Belki... bir fıçı ateş yağının bir tutam kırmızıbibere benzediği kadar. Tanrıların bir havuca bahşettikleri kadar bile sağduyun olmamasına rağmen seni satın almamın sebebi de zaten bu çocuğum. Yalan söylemek kanında var. Bir akrobatın omurgasından bile daha çarpıksın. Sana güvenebileceğime karar verirsem seni epey adam edebilirim.”

Peder Zincir’in meraklı gözleri bir kez daha Locke’a odaklandı ve çocuk bu noktada bir şeyler söylemesi gerektiğini tahmin etti.

“Bunu ben de isterim,” diye fısıldadı. “Ne yapmalıyım?”

“İşe konuşmakla başlayabilirsin. Gölgeler Tepesi’nde ne yaptığını, eski ustanı kızdıracak ne haltlar yediğini duymak istiyorum.”

“Ama... zaten her şeyi bildiğini söyledin.”

“Biliyorum. Ama bir de senin ağzından, açık ve net olarak duymak istiyorum. Ve daha ilk seferde gerçeği anlatmanı istiyorum. Lafı dolandırmadan ve hiçbir şeyi atlamadan. Belirtmen gerektiğini bildiğim bir şeyi saklamaya çalışırsan seni güvenilmez bir paçavra olarak görmekten başka seçeneğim kalmayacak. Öyle bir durumda vereceğim tepkiyi de zaten boynunda taşıyorsun.”

“Nereden başlayayım?” diye sordu Locke, sadece birazcık titreyen bir sesle.

“İşlediğin en son suçlardan başlayabiliriz. Gölgeler Tepesi’ndeki çocukların çiğnememeleri gereken tek bir kural vardır; ama eski ustanın söylediklerine bakılırsa sen o kuralı iki kez çiğnemişsin ve paçayı sıyıracak kadar akıllı olduğunu zannetmişsin.”

Yanakları kıpkırmızı kesilen Locke gözünü parmaklarına dikti.

“Anlat bakalım Locke. Hırsızbaşı bana senin Gölgeler Tepesi çocuklarından ikisinin cinayetini planladığını ve olayla ilgini ancak ikincisi de olup bittikten sonra anladığını söyledi.” Peder Zincir parmaklarını yüzünün önünde bitiştirdi ve boynunda ölüm damgası taşıyan çocuğu soğukkanlılıkla süzdü. “Onları niye ve nasıl öldürdüğünü senin ağzından duymak istiyorum. *Derhal.*”

I. KİTAP

HIRS

Gülümseyebilirim ve gülümserken cinayet işleyebilirim,
Ve bağırabilirim “Yaşasın” diye kalbimi sızlatana kadar,
Ve ıslatabilirim yanaklarımı yapmacık gözyaşlarıyla,
Ve sokabilirim yüzümü şekilden şekle.

Shakespeare, VI. Henry, 3. Bölüm

BİRİNCİ BÖLÜM

DON SALVARA VURGUNU

1

Locke'un başlıca kuralı şuydu: İyi bir üçkâğıdın planlanması üç ay, prova edilmesi üç hafta ve kurbanın güvenini ebediyen kazanmak ya da kaybetmek üç saniye sürerdi. Locke'un bu seferki planı o üç saniyeyi boğularak geçirmekti.

Locke dizlerinin üstündeydi, arkasında duran Calo ise kenevir bir urganı onun boynuna üç kez dolamıştı. Sert urgan etkileyici bir görünüme sahipti ve Locke'un boynunda epey inandırıcı bir kızarıklık bırakacaktı. *Düz bir çizgi üstünde yürüyebilecek yaşa gelmiş hiçbir hakiki Camorr suikastçısı birini boğmak için ipek iplikten veya telden başka bir şey kullanmaz tabii*, diye düşündü Locke (o tür malzemeler kurbanın soluk borusunu daha iyi sarmalardı). Ama Don Lorenzo Salvara otuz adım uzaklıktaki sahte bir boğma olayını tek bakışta gerçeğinden ayırt edebilirse, soymayı planladıkları adamı yanlış değerlendirmişler demekti ve tüm vurgun zaten boşa çıkardı.

"Hâlâ onu göremiyor musun? Veya Böcek'in sinyalini?" diye sordu Locke, becerebildiği kadar alçak bir sesle fısıldayarak. Ardından birkaç gurultu daha çıkardı.

"Sinyal de yok, Don Salvara da. Nefes alabiliyor musun?"

"Alıyorum, alıyorum," diye fısıldadı Locke. "Ama beni biraz daha sars. Şöyle iyice sars. İkna eden kısım odur."

Talihli Sular Tapınağı'nın yanındaki çıkmaz sokaktaydılar. Tapınağın alçılı, yüksek duvarlarının arkasında bir yerde yüksekten dökülen dua şelalelerinin çağıltısı duyulabiliyordu. Locke boynuna sarılı zararsız kangalı bir kez daha kavradı ve sadece birkaç adım

öteden kendisini süzen ata bir göz attı. Hayvanın sırtı bir tüccarın pahalı görünüşlü yükleriyle tepeleme doluydu. Zavallı aptal hayvan hımbıllaştırılmıştı; kırpışmayan gözlerinin süt beyazı kataraktlarının ardında ne merak ne de korku vardı. Boğulma olayı gerçek olsaydı bile bunu umursamazdı.

Kıymetli saniyeler geçip gitti. Güneş, tüm bulutları yanıp buharlaşmış bir gökyüzünde yüksek ve parlaktı. Ara sokağın toprağı Locke'un pantolonuna ıslak çimento gibi yapışıyordu. Jean Tannen yakınlarda bir yerde aynı balçığın içinde yatarken Galdo da (çoğunlukla) onun kaburgalarını tekmelermiş gibi yapıyordu. İkiz kardeşinin Locke'u boğmakla meşgul olduğu son bir dakikadır o da tekmelerini ardı ardına sıralıyordu.

Don Salvara sözüm ona her an çıkmaz sokağın önünden geçecek ve senaryoya göre Locke ile Jean'ı 'saldırganlarından' kurtaracaktı. Fakat bu gidişle onları kurtaracağı tek şey can sıkıntısı olacaktı.

"Tanrılar aşkına!" diye fısıldadı Calo, bir talep tıslarcasına ağzını Locke'un kulağına dayayarak. "Nerede bu canı çıkasıca Salvara? Peki ya Böcek? Bu boku bütün gün sürdüremeyiz; kahrolası sokağın önünden başkaları da geçecek!"

"Sen boğmaya devam et," diye fısıldadı Locke. "Sadece yirmi bin tam şilini düşün ve beni boğmaya devam et. Gerekirse bütün gün boğulabilirim."

2

O sabah, vurgun hazırlıkları sırasında her şey sorunsuz gitmişti; hatta ilk kez büyük bir vurgunda görev alan genç bir hırsızın doğal asabiyeti hesaba katıldığında bile.

"Canı çıkasıca olay başladığında nerede olmam gerektiğini tabii ki biliyorum," diye sızlandı Böcek. "O tapınağın damında kendi anamın kahrolası rahminde geçirdiğimden daha çok zaman geçirdim!"

Jean Tannen sol elinde tuttuğu ekşi bataklık elmasından bir ısırık daha alırken sağ eliniyse kanalın sıcak sularında gezdirdi. Düz tabanlı mavnanın ön küpeştesi, sabahın ilk saatlerinin sulandırılmış şarap rengi ışığında rahatlamak için ideal bir yerdi ve fıçı gibi bir karna, ağır kollara, kütüğümsü bacaklara sahip Jean'ın yüz kiloluk cüssesi oraya rahatça yayılabiliyordu. Boş mavnanın diğer (ve bütün işi yapan) tek yolcusu Böcek'ti, yani kıçtaki dümen sırığına yüklenen, on iki yaşında, fırça saçlı, uzun ince bir çocuk.

"Anan seni bir an önce başından savmak için anlaşılabilir bir telaş içindeydi de ondan Böcek." Jean'ın sesi yumuşak, sakin ve görünümüne tamamen tersti; bir müzik öğretmeni veya hukuk kâtibi gibi konuşuyordu. "Ama biz değiliz. O yüzden vurgunumuzu ne kadar iyi anladığını bir kez daha kanıtlayarak beni tatmin et."

"Kahretsin!" karşılığını verdi Böcek, mavnayı denize doğru uzanan kanalın hafif akıntısına karşı yeniden iterek. "Sen, Locke, Calo ve Galdo hep beraber Talihli Sular ile Nara Tapınağı'nın bahçelerinin arasındaki sokakta bekleyeceksiniz, değil mi? Ben de yolun karşısındaki tapınağın damına çıkacağım."

"Devam et," dedi Jean, ağız dolusu bataklık elmasının arasından. "Don Salvara nerede olacak?"

Bira fıçılarından möleyen ineklere kadar türlü türlü şeyle tıka basa dolu diğer mavnalar kanalın kil rengi sularını yararak ikilinin yanından geçip gidiyordu. Böcek onları Camorr'un başlıca ticari suyolu olan Via Camorrazza boyunca kuzeye götürüp Oynak Çarşı'ya doğru yönlendirirken etraflarındaki şehir de yavaş yavaş yeni bir güne başlıyordu.

Islanıp kayganlaşan taşların üzerindeki gri renkli ve eğik gecekondular, sakinlerini gün ışığına ve yükselen yaz sıcağına tükürüyordu. Aylardan Parthis olması, daha şimdiden nemli bir sis halinde binalardan buharlaşan ve gece terine benzer yoğunlaşmanın, bulutsuz ikindi vaktinin cehennem sıcağında epey özleneceği anlamına geliyordu.

"Her Kefaret Günü öğle civarlarında yaptığı gibi Talihli Sular Tapınağı'ndan dışarı çıkıyor olacak. Yanında iki at ve eğer şanslıysak bir adam bulunacak."

"İlginç bir âdet," dedi Jean. "Peki niye böyle bir şey yapıyor?"

“Annesine ölüm döşeğinde söz verdiği için.” Böcek sırığını kanala daldırdı, onunla bir süre cebelleşti, sonra da mavnayı tekrar itmeyi becerdi. “Annesi, ihtiyar Don Salvara’yla evlendikten sonra Vadra dinini bırakmamış. O yüzden oğlu da haftada bir kez Vadra tapınağına bağışta bulunuyor ve fazla dikkat çekmemek için bir an önce evine dönüyor. Kahretsin Jean, tüm bu boktan şeyleri zaten biliyorum. Bana güvenmeyeceksen burada ne işim var? Hem neden bu aptal mavnayı çarşıya kadar *ben* itiyorum?”

“Ah, beş yumruklaşmanın üçünde beni yere serdiğin an mavnayı itmekten vazgeçebilirsin.” Jean sırıtarak bir örsün üstüne koyulmuş da döve döve daha hoş bir şekle sokulmaya çalışılmışa benzeyen suratındaki iki sıra çarpık, dövüşçü dişlerini gösterdi. “Hem sen şerefli bir meslekte çıraksın ve o mesleğin sahip olduğu en iyi, en titiz ustalardan eğitim alıyorsun. Böyle boktan işlerle uğraşmak ahlaki eğitimin için birebir.”

“Bana kahrolasıca bir ahlaki eğitim vermediniz ki!”

“Doğru. Eh, herhalde Locke ve ben bunca yıldır kendi eğitimimizden kaçındığımız içindir. Planı niçin tekrar gözden geçirdiğimize gelince; tek bir hatanın bile bizi şu zavallı piç kurularından daha beter hale sokacağını sana hatırlatmak isterim.”

Jean geçen gece umumi bir meyhanede biriken ve şimdi de üst kattaki pencereden upuzun, koyu bir akıntı halinde boşaltılan dışkıyı almak için kanal tarafındaki bulvarlardan birinde duraklamış bir şehir atık arabasını işaret etti. Bu arabalar, Sabır Sarayı’nda devamlı hapis tutulmayı gerektirmeyecek kadar ufak kabahatler işleyen adi suçlular tarafından gezdirilirdi. Arabalara zincirlenen ve uzun, deri pançolarının yarım yamalak korumasına sığınan bu insanlar her sabah işe koyulur ve lazımlıklarını boşaltan binlerce Camorrlunun şüphe uyandıracak derecede düşük isabet oranına sövüp saymadıkları anlarda güneşin tadını çıkarırlardı.

“Hata yapmayacağım Jean.” Düşüncelerini boş bir para kesesi gibi sallayan Böcek, kendinden yaşça daha büyük olan Centilmen Piçler’in olduklarını hayal ettiği kadar sakin ve kendinden emin gözükmek için söyleyecek bir şey aradı. Fakat on iki yaşındaki çoğu çocuğun ağzı aklından çok daha hızlı çalıştığı için bunda başarılı olamadı. “Yapmayacağım işte. *Cidden* yapmayacağım, söz veriyorum.”

“Aferin sana,” dedi Jean. “Bunu duyduğuma sevindim. Peki hata yapmayacağın şey ne?”

Böcek iç geçirdi. “Salvara, Talihli Sular Tapınağı’ndan çıkarken sinyal vereceğim. Çıkmaz sokağın önünden geçebilecek diğer insanlara karşı gözümü açık tutacağım; özellikle de şehir inzibatlarına. Eğer öyle bir şey yapmaya kalkışırlarsa bir kılıçla tapınağın damından aşağı atlayacağım ve kahrolası başlarını gövdelerinden ayıracağım.”

“Ne yapacaksın, ne yapacaksın?”

“Dedim ki, elimden geldiği kadar dikkatlerini dağıtacağım. Yoksa sağır falan mı oldun Jean?”

Muhasebe bürolarından oluşan bir sıra yüksek bina sollarından geçip gidiyor ve her biri lakeli ahşap işçilikleriyle, mermer kaplı ön cepheleriyle ve diğer gösterişli ayrıntılarıyla kıyı boyunda dikkat çekmek için birbirleriyle yarışıyordu. Paranın ve gücün kökleri o üç veya dört katlı bina sırasında epey derinlere inerdi. Para Sayıcılar Yolu, kıtadaki en eski ve zengin finansal muhitti. Mekân, Dük’ü ve Büyük Aileleri egemen oldukları şehirden ayrı tutan Beş Kule’nin cam yükseklikleri kadar nüfuza ve karmaşık âdetlere sahipti.

“Bizi köprülerin hemen altındaki kıyıya yanaştır Böcek,” dedi Jean, elindeki elmayla o tarafı yarım yamalak işaret ederek. “Hazretleri bizi orada bekliyor olacak.”

İki Atacam köprü, Via Camorrazza’yı Para Sayıcılar Yolu’nun tam ortasına bağlamaktaydı. Bunlardan yüksek ve dar olanı yayalara, daha alçak ve geniş olanıysa arabalara tahsis edilmişti. Yabancı camın yekpare ihtişamı dev eller tarafından özenle kavislendirilmiş ve kanalın üstünde sertleşmeye bırakılmış sıvı bir elması andırıyordu. Sağ kıyıda Fauria, yani çok katlı taş apartmanlardan ve teras bahçelerinden oluşan kalabalık bir ada göze çarpıyordu. Tahta çarklar taş rıhtımın yanında beyaz köpükler saçarak dönüyor, çektikleri kanal suyunu Fauria sokaklarının her katında birbiriyle kesişen bir oluk ve asma köprü ağına aktarıyordu.

Böcek mavnayı yaya köprüsünün hemen altındaki köhne bir iskelenin yanına kaydırdı. Kemerin silik ve ince gölgesinden çıkan bir adam iskeleye atladı. Tıpkı Böcek ve Jean gibi onun üzerinde de yağ lekeleriyle kaplı deri bir pantolon ve kaba bir pamuklu gömlek vardı.

Kayıtsızca yaptığı bir sonraki sıçrayışla yeni yolcusunun gelişine rağmen neredeyse hiç sallanmayan mavnanın içine atladı.

“Selamlar olsun Efendi Jean Tannen. Gelişinizin talihli zamanlaması için en içten tebriklerimi sunarım!” dedi yeni yolcu.

“Son derece mütevazı teknemize yaptığınız girişin olağanüstü zarafetine istinaden ben de sizi kutlarım Efendi Lamora.” Elmanın geri kalanını sapıyla beraber ağzına atan Jean bu beyanını sert bir şapırtıyla noktaladı.

“Eh be adam!” Locke Lamora dilini çıkardı. “Bunu yapmak zorunda mısın? Kara simyacıların o kahrolası şeylerin çekirdeklerinden balık zehri ürettiklerini biliyorsun.”

“Şansa bak ki,” dedi Jean, çiğnenmiş lapanın son lokmasını da yuttuktan sona, “ben balık değilim.”

Locke her açıdan alelade bir adamdı: alelade bir boy, alelade bir cüsse, ne yakışıklı ne de akılda kalıcı bir suratın üstünde kısa kesilmiş, koyu renkli, alelade saçlar. Gerçek bir Therinli gibi görünmesine rağmen Jean veya Böcek’ten belki biraz daha açık tenli ve al yanaklıydı. Belirli bir açıdan bakıldığında çok koyu tenli bir Vadralı olarak da algılanabilirdi. Ayırt edici denebilecek tek özelliği parlak gri gözleriydi; bu haliyle tanrıların göze batmaması için kasten şekillendirdikleri birine benziyordu. Locke sol küpeşteye yaslanıp bağdaş kurdu.

“Sana da merhaba Böcek! Büyüklerine merhamet edeceğine ve onlar güneşte dinlenirken sırığa sarılarak ağır işi üstleneceğine güvenebileceğimizi biliyordum.”

“Jean tembel pezevengin teki,” dedi Böcek. “Ayrıca mavnayı itmezsem dişlerimi döker.”

“Jean tüm Camorr’daki en kibar kişidir ve suçlamalarınla onun kalbini kırıyorsun,” dedi Locke. “Şimdi bütün gece uyuyamayıp gözyaşı dökecek.”

“Zaten uyumayacaktım,” diye ekledi Jean. “Geceyi romatizma sızılarından ağlayarak ve şeytani buharları def etmek için mum yakarak geçirecektim.”

“Bu, kemiklerimizin gündüzleri de çıtırdamadıkları anlamına gelmiyor elbette, benim zalim çırağım.” Locke dizkapaklarını

ovuşturdu. “Yaşımız seninkinin en az iki katı ve bu da bizim mesleğimiz için çok fazla.”

“Aza Guilla Kızları bu hafta altı kez üzerimde ceset takdisi yapmaya çalıştılar,” dedi Jean. “Locke ile benim bir vurgun çevirirken seni yanımıza alacak kadar dinç olduğumuza şükret.”

Locke, Jean ve Böcek işitme mesafesinin dışındaki herkese Via Camorrazza ile Angevine Nehri’nin kesiştikleri noktadan alınacak bir kargoya doğru tembel tembel ilerleyen kiralık bir mavnanın mürettebatı gibi gözükürdü. Böcek onları Oynak Çarşı’ya yaklaştırdıkça kanal giderek o tarz mavnalarla, siyaha boyalı zarif sandallarla ve hepsi de su üstünde yahut kontrol altında kalmakta başarı sağlayamayan her türden eski püskü tekneyle doldukça doluyordu.

“Vurgunumuzdan bahsetmişken,” dedi Locke, “hevesli ve genç çırağımız planlardaki yerini ne kadar anlıyor?”

“Rolümü sabahtan beri Jean’a anlatıp duruyorum,” dedi Böcek.

“Peki ya... sonuç?”

“Her şeyi son ayrıntısına kadar biliyorum!” Böcek sırığa tüm gücüyle yüklenerek mavnayı her iki yanında sadece birkaç santim boşluk kalacak şekilde bir çift yüksek duvarlı, yüzen bahçenin arasına soktu. Bahçelerden birinin dışarı taşan dallarının altından geçerlerken yasemin ve portakal kokuları burunlarına kadar geldi. Gerekirse onları itmeye hazır olan temkinli bir görevli, elinde sırığıyla bahçe teknesinin duvarının üstünden gruba bir göz attı. Dev mavnalar büyük ihtimalle nehrin daha yukarılarındaki bir soylunun bostanına aktarılacak bitkiler taşıyordu.

“Son ayrıntısına kadar biliyorum ve hata yapmayacağım! Söz veriyorum! Yerimi biliyorum. Sinyalleri de. Hata yapmayacağım!”

3

Calo, Locke’u büyük bir şevkle sarsıyor, Locke da onun kurban rolünü ustalara yakışır bir performansla canlandırıyordu. Yine de dakikalar geçip gitmeye devam ediyordu. Sanki Therin dininin son

derece yaratıcı cehennemlerinden fırlamış figürler misali kendi pandomimlerinde kısılı kalmışlardı: ebediyen bir ara sokakta beklemeye ve asla bayılmayan veya paralarını vermeye yanaşmayan kurbanlarını soymaya mahkûm bir çift hırsız.

“Sen de benim kadar panikliyor musun?” diye fısıldadı Calo.

“Rolünü oynamaya devam et,” diye fısıldadı Locke. “Aynı anda hem boğup hem de dua edebilirsin.”

Sağlarından yükselen tiz bir çığlık Tapınak Semti’nin kaldırımlarında ve duvarlarında yankılandı. Bunu bağrışlar ve savaş teçhizatlarını kuşanmış adamların gıcırtılı patırtıları izledi. Fakat bu sesler çıkmaz sokağın ağzına yaklaşmıyor, aksi istikametinde uzaklaşıyordu.

“Çığlık Böcek’ten gelmişe benziyordu,” dedi Locke.

“Umarım sadece dikkat dağıtıyordur,” dedi Calo, urganı kısa bir süreliğine gevşeterek. Tam o sırada ara sokağın yüksek duvarlarının arasındaki dar gökyüzü boşluğundan koyu bir suret hızla geçip gitti ve titrek gölgesini bir anlığına üzerlerine düşürdü.

“O da neydi öyle?” diye sordu Calo.

Sağlarından yine bir çığlık yükseldi.

4

Böcek kendini, Locke’u ve Jean’ı Via Camorrazza’dan Oynak Çarşı’ya tam vaktinde, yani Batıgözü Kulesi’nin tepesindeki dev Atacam rüzgâr çanı denizden gelen esintiyi yakalayıp sabahın on birinci saatini vururken ulaştırdı.

Oynak Çarşı, Camorr’un tam ortasında bulunan, nispeten durgun bir göldü. Yaklaşık bir kilometre çapındaydı ve Angevine ile çevre kanalların şiddetli akıntısından bir dizi taş dalgakıran sayesinde korunurdu. Pazaryerindeki tek gerçek akıntı insan elinden çıkmaydı; yüzlerce ticari tekne saatin aksi yönünde yavaşça ve ihtiyatla dönerek üzerleri yayan müşterilerle ve turistlerle dolu olan dalgakıranların önündeki en iyi yerleri kapmaya çalışırdı.

Hardal sarısı tabardlarının[1] içindeki şehir inzibatları, Sabır Sarayı'ndan alınan bir düzine zincirli tutsağın idare ettiği zarif, siyah filikalarla bu sularda gezer, uzun sırıklarla ve kaba bir dille pazaryerinin dönüp duran karmaşasının içinde birkaç düzensiz geçiş yolu açardı. Soyluların gezinti sandalları, tepeleme dolu yük tekneleri ve de bu umut ve açgözlülük denizini yararken gözleriyle etrafı araştıran üç Centilmen Piç'in içinde bulunduğuna benzer boş mavnalar o yollardan gelip geçerdi.

Böcek'in sırıkla yaptığı birkaç itiş sonucu bakımsız, kahverengi kayıklarının içinde incik boncuk ticareti yapan bir aileyi; adına *vertola* denilen, idaresi zor ve yuvarlak bir salın ortasına yerleştirilmiş üçgen biçimli bir sehpada ürünlerini sergileyen bir baharat tüccarını; kökleri deri keseli bir duba tarafından desteklenen ve suya batıp çıkan bir Kanal Ağacı'nı geride bıraktılar. Centilmen Piçler, suda yüzen kökleriyle işlek kentin sidiğini ve atıklarını içen bu bitkinin hışırdayan, zümrüt yeşili yapraklarının altından geçerken binlerce bölük pörçük gölgeye ilaveten turunçgil rayihalarına boğuldu. Ağacın (hem normal limon hem de misket limonu veren simyasal bir melez) bakımını orta yaşlı bir kadın ile dalların etrafında koşuşturarak etraftaki teknelerin siparişleri doğrultusunda aşağıya meyveler atan üç küçük çocuk üstlenmişti.

Oynak Çarşı'daki su taşıtlarının üstünde, cırtlak renkler ve semboller kullanarak meraklı alıcılara mesajlarını iletmek için birbiriyle yarışan bir bayrak, sancak ve flama denizi yükselmekteydi. Balık, hindi veya ikisinin birden basit dış hatlarıyla süslü bayraklar vardı; bira maşrapalarıyla, şarap şişeleriyle ve ekmek somunlarıyla; çizmelerle, pantolonlarla ve deliğinden iplik geçirilmiş terzi iğneleriyle; mutfak gereçleriyle, marangoz aletleriyle ve daha farklı yüzlerce mal ve hizmetin sembolüyle süslü bayraklar da. Sağda solda tavuk ya da pabuç bayraklı küçük sal kümeleri birbirleriyle yakın dövüşe girerken sahipleri de kendi ürünlerinin üstünlüğünü duyuruyor veya birbirlerinin çocuklarının piçliğini ilan ediyordu. İnzibat filikalarıysa rakiplerinin sallarını batırmaya ya da bordalamaya kalkışmaları ihtimaline karşı tedbirli bir mesafede hazır bekliyordu.

"Bazen fakir ayağına yatmak epey zor oluyor," dedi Locke, eğer dikkatini başkalarıyla çarpışmaktan kaçınmaya vermeseydi Böcek'in

de yapacağı gibi dalgın gözlerle etrafına bakarak. Tahta parmaklıklı kafeslerde tutulan ve durmaksızın miyavlayan düzinelerce ev kedisiyle dolu bir mavna arkalarına geçti. Boğazındaki geniş bir delikten parlak kırmızı ipliklerle kan kaybeden ölü bir fare sembolünün özenle dikildiği, mavi bir flama iliştirilmişti üzerine. “Buranın kendine has bir büyüsü var. Neredeyse kendimi bir kilo balığa, birkaç yay kirişine, bir çift eski pabuca ve yeni bir küreğe ihtiyacım varmış gibi hissedeceğim.”

“Neyse ki Don Salvara’nın servetinin dolgun bir kısmına çıkan yolculuğumuzdaki bir sonraki büyük basamağa varmak üzereyiz,” dedi Jean. “Yoksa hırsız olduğunu unutacaksın.” Delikanlı, pazaryerinin kuzeydoğusunda kalan dalgakıranının öteki tarafını, yani pazaryeri ile Tapınak Semti’ni birbirinden ayıran zengin görünümlü su kenarı hanlarından ve tavernalarından oluşan bir dizi binayı işaret etti.

“Her zamanki gibi haklısın Jean. Açgözlülük hayal gücünden önce gelir. Aman hedefimizden sapmamıza izin verme.” Locke hevesli fakat gereksiz bir hareketle parmağını Jean’ın zaten gösterdiği tarafa doğrulttu. “Böcek! Bizi nehre çıkar, sonra da sağa dön. İkizlerden biri Devrikev’de, yani güney yakasındaki baştan üçüncü handa bizi bekliyor olacak.”

Sırığa yüklenen Böcek her itişte pazaryerinin dibine ulaşmakta biraz daha zorlanarak (suyun derinliği çevre kanallardakinden en az bir buçuk kat fazlaydı) mavnayı kuzey yönünde ilerletti. Aşırı girişken bir greyfurt, sosisli börek ve simyasal ışık çubukları tedarikçileri kalabalığından sakınırlarken Locke ile Jean da en sevdikleri oyunla hoşça vakit geçirerek dalgakıranlardaki kalabalıkların arasına dağılmış küçük yankesicileri tespit etmeye çalıştılar. Camorr’un binlerce meşgul vatandaşının dikkatsizliği, Locke ile Jean’ın neredeyse yirmi yıldır adım atmadıkları Gölgeler Tepesi’nin altındaki rutubetli tünellerde yaşayan yaşlı ve dermansız Hırsızbaşı’nı beslemeyi sürdürmekteydi.

Pazaryerinden kaçıp nehre ulaşmalarının ardından Böcek ile Jean hiç konuşmadan yer değiştirdiler. Angevine’ın hızlı sularıyla başa çıkmak Jean’ın kasları için daha kolaydı ve Böcek’in yaklaşan vurgundaki rolü için kollarını dinlendirmesi gerekiyordu. Böcek az önce Jean tarafından işgal edilen pruvaya çökerken Locke da adeta

yoktan var ettiği bir tarçınlı limonu çocuğa doğru fırlattı. Böcek meyvenin yağlı fakat kuru kabuğunu soymaya bile gerek duymadan onu altı ısırıkta yalayıp yuttu, kırmızımsı-sarı posayı parlak fakat çarpık dişlerinin arasında mümkün olduğu kadar iğrenç bir biçimde çiğnedi, sonra da sırıttı.

"Bu şeylerden balık zehri üretmiyorlar, değil mi?"

"Hayır," dedi Locke. "Balık zehrini sadece Jean'ın yediği şeylerden üretirler."

Jean burnundan soludu. "Biraz balık zehri, yiyeni adam eder. Tabii balık değilseniz."

Jean onları Angevine'ın neredeyse hemen kıyısında, sırığın erişemeyeceği derinliklerin uzağında tuttu. Atacam köprüleri, mavnaları ile hâlâ yükselmekte olan güneşin arasından geçerken üzerlerine parlak, inci beyazı ışık huzmeleri düştü. İki yüz metre genişliğindeki nehir, balık ve alüvyon kokuları eşliğinde nemini havaya bırakıyordu.

Yükselen ısı dalgalarının arasından kuzeydeki Alcegrante Adaları'nın, yani şehrin ufak çaplı soylularına ait muhitin düzenli yamaçları göze çarpıyordu. Duvarlı bahçelerle, zarif su heykelleriyle ve beyaz taş villalarla dolu bu semt Locke, Jean ve Böcek gibi giyinen herkese tamamen kapalıydı. Güneş tepe noktasına yaklaşırken Beş Kule'nin devasa gölgeleri yukarı kente kadar çekilmişti ve o sırada ancak Alcegrante'nin kuzey kenarlarına dökülen gül pembesi bir vitray parıltısından ibarettiler.

"Tanrılar aşkına, burayı çok seviyorum," dedi Locke, parmaklarıyla baldırlarında tempo tutarak. "Bazen bütün bu şehrin sırf tanrılar suça bayılıyorlar diye yaratıldığını düşünüyorum. Yankesiciler sıradan halkı, tüccarlar kandırabildikleri herkesi, Capa Barsavi *hem* soyguncuları *hem de* sıradan halkı, küçük soylular da neredeyse herkesi soyuyor. Dük Nicovante ise arada bir ordusunu yanına alıp Tal Verrar'ı veya Jerem'i soyup soğana çeviriyor. Kendi soylularına ve sıradan halkına ne yaptığından *bahsetmiyorum* bile."

"Bu da bizi soyguncuların soyguncusu yapıyor," dedi Böcek. "Diğer soyguncuların soyguncusu için çalışıyormuş gibi yapan soyguncular."

“Evet. Bu sevimli düzeni biraz bozuyoruz, öyle değil mi?” Locke dilini içeriden yanaklarına vurarak birkaç saniye düşündü. “Yaptığımız işi, ah, gereğinden çok paraya sahip soylulardan alınan gizli bir vergi gibi düşün. Hey! İşte geldik.”

Devrikev Hanı’nın altında şu anda hepsi de boş olan yarım düzine palamar direğine sahip, geniş ve bakımlı bir iskele vardı. Gri renkli, pürüzsüz kıyı burada yaklaşık üç metre yüksekliğindeydi; sokak seviyesine geniş taş basamaklarla ulaşılıyordu. Bunun yanı sıra bir de kargolar ve atlar için taş döşeli bir rampa bulunuyordu. Dostlarından sadece birazcık daha iyi giyimli olan Calo Sanza, yanında hımbıllaştırılmış bir atla beraber onları iskelenin kenarında bekliyordu. Locke delikanlıya el salladı.

“Ne var ne yok?” diye bağırdı Locke. Jean sırık kullanmada hünerli ve zarifti; mavna ile iskelenin arasındaki mesafe önce yirmi, sonra da on metreye indi. Göz açıp kapayıncaya dek hafif bir sürtünme sesiyle birlikte iskeleye yanaşmışlardı bile.

“Galdo tüm malzemeleri odaya yerleştirdi. Zemin kattaki Cıvadra Süiti’ndeyiz,” diye fısıldadı Calo cevaben, mavnanın palamar halatını almak için Locke ile Böcek’e doğru eğilirken.

Calo likör rengi, koyu bir tene ve mürekkep karası saçlara sahipti. Koyu renkli gözlerinin etrafındaki gergin cildini bozan tek şey ince birer ağ şeklinde yayılan kahkaha kırışıklıklarıydı (tabii Sanza ikizlerini tanıyan biri bunları haylazlık kırışıklıkları diye tarif ederdi, orası ayrı). Sıradışı sivrilikteki bir kanca burun, savunma pozisyonunda tutulan bir hançer misali delikanlının yakışıklılığını bozmaktaydı.

Calo mavnayı bir palamar direğine bağladıktan sonra Locke’a demirden yapılma, ağır bir anahtar fırlattı. Anahtara kırmızı ve siyah ipekten örülmüş, uzun bir püskül bağlıydı. Devrikev gibi kaliteli pansiyonlarda her bir özel süitin kapısı mekanik bir kilit kutusu tarafından korunurdu ve yalnızca pansiyon sahiplerinin bildiği kurnazca bir yöntemle yerinden çıkarılıp bir başkasıyla değiştirilebilirdi. Kiralanan her oda rastgele seçilen yeni bir kutuyu ve ona ait anahtarı alırdı. Resepsiyon salonundaki cilalı tezgâhın arkasında birbirine çok benzeyen bu kutulardan yüzlerce olduğundan han anahtarların kopyalanıp ileride hırsızlık için kullanılmamasını büyük oranda garanti altına almış oluyordu.

Bu hizmet aynı zamanda Locke ile Jean'a gerçekleştirmek üzere oldukları hızlı değişim için gereken mahremiyeti de sağlayacaktı.

"Harika!" Locke mavnaya atlarken gösterdiği coşkunun bir benzeriyle iskeleye çıktı. Jean dümen sırığını tekrar Böcek'e verdi, sonra da kendi sıçrayışıyla mavnayı salladı. "Haydi içeri girip Emberlain'den gelen misafirlerimizi alalım."

Locke ile Jean birlikte Devrikev'e çıkan basamakları tırmanırken Calo da Böcek'e el ederek at konusunda kendisine yardımcı olmasını istedi. Beyaz gözlü hayvan korkudan ve şahsi inisiyatiften bütünüyle yoksun olsa da kendini koruma içgüdüleriyle mavnaya kolayca zarar verebilirdi. Dikkatle yapılan birkaç dakikalık itmenin ve çekmenin ardından atı bir çift ciğere sahip bir heykel kadar sakin bir halde mavnanın ortasına yerleştirdiler.

"Çok sevimli bir hayvan," dedi Calo. "Ona Ayak Bağı adını verdim. İstersen onu bir masa olarak kullanabilirsin. Ya da kemerli bir payanda."

"Hımbıllaştırılmış hayvanlar oldum olası tüylerimi ürpertmiştir."

"Sana katılmıyor değilim," dedi Calo. "Ama muhallebi çocukları ile sümsükler hımbıllaştırılmış beygirleri tercih ederler ve Emberlainli tüccarımız tam olarak öyle biri."

Aradan birkaç dakika daha geçti. Calo ile Böcek, Devrikev Hanı'nın bağrından kopacak önemli bir yolcuyu bekleyen alelade bir mavna mürettebatı gibi yakıcı güneşin altında uysal bir sessizlikle dikiliyorlardı. Kısa süre sonra o yolcu merdivenlerden indi ve dikkatlerini çekmek için iki defa öksürdü.

Gelen Locke'tu elbette; fakat delikanlı değişmişti. Saçları gül yağıyla arkaya yatırılmıştı, avurtlarındaki gölgeler biraz daha derinleşmiş gibiydi ve gözleri güneşte gümüşi parıltılar saçan siyah incilerle süslü bir gözlüğün kısmen arkasına gizlenmişti.

Artık üstünde omuzlarından kaburgalarına kadar vücuduna oturan, belden itibarense genişleyen, sıkıca düğmelenmiş, Emberlain tarzı siyah bir ceket vardı. Cilalı ve gümüş tokalı iki siyah deri kemer belini sararken, yakasından dökülen üç kat fırfırlı, siyah ve ipek kravatları da sıcak esintide hafifçe dalgalanmaktaydı. Nakışlı, gri renkli ve dar bir pantolonun altına köpekbalığı derisinden yapılma, kalın tabanlı pabuçlar giymişti. Pabuçların siyah kurdeleden dilleri

gülünç denebilecek bir şekilde dışarı taşıyor ve sera çiçeklerinin gevşek kıvrımlarına benzer bir şekilde ayaklarının üzerine sarkıyordu. Alnı daha şimdiden küçük elmasları andıran boncuk boncuk ter damlalarıyla bezeliydi; Camorr yazının daha kuzeydeki iklimlerin modasına yaramadığı kesindi.

"Benim adım," dedi Locke Lamora, "*Lukas Fehrwight.*" Kendi doğal tonundan arınmış sesi belirgin ve vurguluydu; içkileri karıştıran bir barmen misali yerel Camorr lehçesini hafifçe çarpıtıp üstüne sert bir Vadra aksanı eklemişti. "Birkaç dakika içinde terden sırılsıklam olacak bir kıyafet giyiyorum. Camorr'da silahsız gezecek kadar ahmağım. Ayrıca," dedi belli belirsiz bir keder tınısıyla, "tamamen *hayaliyim.*"

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm Efendi Fehrwight," dedi Calo, "ama en azından çıkacağınız enfes gezinti için kayığınızı ve atınızı hazırladık."

Locke bir gemiden yeni inmiş ve ayaklarının altında sallanmayan zeminlere henüz alışamamış bir adam gibi yalpalayarak basamakları dikkatle indi. Omurgası dimdik duruyor, müşkülpesent denebilecek bir tarzda hareket ediyordu. Lukas Fehrwight'ın tavırlarını görünmez bir kıyafet gibi üstünde taşıyordu.

"Yardımcım az sonra gelir," dedi Locke/Fehrwight, o/onlar mavnaya çıkarken. "Adı *Graumann* ve o da hayali olma derdinden biraz muzdarip."

"Merhametli tanrılar aşkına!" dedi Calo. "Bulaşıcı herhalde."

O sırada taş döşeli rampadan Jean çıkageldi. Atın altmış kiloluk gıcırtılı koşum takımının ve içi mallarla doldurulup kayışları sıkıca kapatılmış nakışlı deri çuvalların ağırlığı altında iki büklüm olmuştu. Artık karın kısmı iyice gerilmiş ve daha şimdiden terle ıslanarak yer yer yarısaydamlaşmış beyaz bir ipek gömlek, önü açık siyah bir yelek ve beyaz bir fular giyiyordu. Saçları ortadan ikiye ayrılmış ve siyah renkli, yoğun bir yağla sabitlenmişti. Zaten asla göz alıcı olmayan saçları artık alnının üstünde bir gecekondunun damı gibi kemerlenen iki parça keçeye benziyordu.

"Programımızın gerisindeyiz Graumann." Locke ellerini arkasında kavuşturdu. "Acele et de zavallı at işini yapabilsin."

Jean yükünü hımbıllaştırılmış atın sırtına vurduğunda hayvandan gözle görülür hiçbir tepki gelmedi. Delikanlı bunun ardından öne eğilip koşum takımını atın karnının altından sıkıca bağladı. Böcek, dümen sırığını Calo'ya verip mavnanın halatını palamar direğinden çözdü ve tekrar yola koyuldular.

"Don Salvara küçük geleneğini bozmak için bugünü seçerse ne komik olur," dedi Calo.

"Kaygılanma," dedi Locke, Lukas Fehrwight'ın duruşunu değil de konuşma tarzını kısa bir süreliğine bozarak. "Annesinin hatırasına çok bağlı. İş vazifelere uymaya geldiğinde insanın vicdanı bir su saati kadar şaşmaz olabilir."

"Umarım söylediklerini tanrılar da işitir." Calo sırığı neşeli bir kolaylıkla kullanıyordu. "Zaten yanılıyor olsan bile bana giren çıkan yok. Parthis'in ortasında beş kiloluk siyah bir keçe ceket giyen sensin."

Bir süre Angevine'dan yukarıya doğru çıktılar ve Tapınak Semti'nin batı kıyısının ortasına ulaştıkları sırada geniş bir cam kemerin altından geçtiler. Bu köprünün ortasında, suyun yaklaşık on beş metre üstünde, görünüşü ve burnu Calo'nunkine benzeyen, ince yapılı, siyah saçlı bir adam duruyordu.

Calo mavnayı kemerin altından geçirirken Galdo Sanza da yarısı yenmiş kırmızı bir elmayı gelişigüzel bir şekilde elinden bırakıverdi. Kardeşinin bir-iki metre gerisinde suya çarpan meyve hafif bir şapırtı çıkardı.

"Salvara tapınakta!" dedi Böcek.

"Fevkalade." Locke ellerini iki yana açıp sırıttı. "Annesine karşı şaşmaz bir bağlılığı olduğunu size söylememiş miydim?"

"Kurbanlarını sadece ahlaki değerleri en yüksek kişilerin arasından seçmene hayranım," dedi Calo. "Yanlış tipler Böcek'e kötü örnek olabilir."

Tapınak Semti'nin kuzeybatı kıyısından, yani henüz yeni inşa edilmiş dev Iono (Fırtınalar Babası, Tamahkâr Suların Efendisi) Tapınağı'nın yüksek duvarlarının hemen altından çıkıntı yapan bir umumi rıhtımda Jean onları rekor sürede iskeleye bağladı ve her yönüyle varlıklı bir tüccarın beygirine benzeyen Ayak Bağı'nı mavnadan indirdi.

Locke, Fehrwight'ın tedirgin ağırbaşlılığıyla onu takip etti; gevezeliğinden eser kalmamıştı. Böcek, çok yakında Don Salvara'nın hırslarının sonuna kadar cezbedileceği sokak ağzının biraz yukarısındaki gözetleme noktasına geçmek için hevesle kalabalıkların arasına karıştı. Calo göz ucuyla Galdo'nun cam köprüden indiğini gördü ve gelişigüzel bir şekilde ona doğru yürüdü. Her ikisi de, farkında bile olmadan bol gömleklerinin altına gizledikleri silahlarını kurcalıyordu.

Sanza kardeşler yan yana gelip Talihli Sular Tapınağı'ndaki buluşma yerine doğru yola çıktıkları sırada Locke ile Jean da bir blok uzaklıktaki başka bir yönden oraya yaklaşmaya başlamıştı bile. Vurgun kurulmuştu.

Centilmen Piçler dört yıl içinde dördüncü kez Camorr şehrindeki en güçlü adamlardan birini gözlerine kestiriyorlardı. Don Lorenzo Salvara'yı dünya malının yaklaşık yarısından mahrum bırakabilecek bir buluşma ayarlıyorlardı ve Don'a düşen tek şey dakik olmaktı.

5

Böcek, plana uygun olarak devriye timini diğer herkesten önce görebileceği mükemmel bir konumdaydı. Aslında devriye timi de bir bakıma plana dâhildi; onların varlığı, planın boşa çıktığı anlamına geliyordu.

"Bu vurgunda gözümüz kulağımız sen olacaksın Böcek." Locke ona görevini birkaç kez üst üste açıklamış, Jean da bitmek bilmez sorularla onu sınamıştı. "Salvara'yla ilk temasımızı kasıtlı olarak Tapınak Semti'nin en ıssız sokağında kuruyoruz. Yerdeki bir gözcü yarım kilometre öteden bile fark edilir, ama aynı şey iki kat yukarıdaki bir çocuk için geçerli değildir."

"Neyi gözleyeceğim?"

"Her ne çıkagelirse. Dük Nicovante ve Gececamı Bölüğü. Yedi İlik Kralı. Gübre arabası iten ufak tefek ve yaşlı bir kadın. İşimize burnunu sokan birileri olursa işaret ver yeter. Sıradan halkın dikkatini

dağıtman mümkün. Yok eğer gelen inzibatlarsa... eh, ya masum ayağına yatarız ya da tabana kuvvet kaçarız.”

Ve şu anda hardal sarısı tabardlar ile iyi yağlanmış dövüş koşumları giyen, sopaları ve kılıçları çift katlı kemerlerine çarptıkça meşum takırtılar çıkaran altı adam güneyden yaklaşıyordu. Talihli Sular Tapınağı’yla aralarında topu topu on adım vardı ve kullandıkları güzergâh onları hayati bir öneme sahip olan o çıkmaz sokağın hemen önünden geçirecekti. Böcek, dostlarını Calo’nun ipini saklamaları için zamanında uyarsa bile Locke ile Jean’ın üstü başı çamura bulanık kalacak, ikizlerse yüzlerini kapatan fularlarıyla bir tiyatro oyunundaki haydutlara (kasten) benzemeyi sürdüreceklerdi. Masum ayağına yatma şansları yoktu; Böcek sinyal verdiği takdirde tabana kuvvet kaçma vaktiydi.

Kalbi sayfaları hızla çevrilen bir kitap gibi pır pır eden Böcek, hayatı boyunca hiç yapmadığı kadar hızlı düşündü. Kendini sakin kalmaya zorlamak, dikkati elden bırakmamak, bir açık aramak zorundaydı. Liste! Seçeneklerinin bir listesini çıkarmalıydı.

Seçenekleri berbattı. O daha on iki yaşında bir çocuktu. Kullanılmayan bir tapınağın çatısında, her tarafını yabani otlar bürümüş bir teras bahçesinin hemen kenarında, yerden on iki metre yüksekte çömelmiş bekliyordu. Yanında ne uzun menzilli bir silah ne de dikkat çekmekte kullanabileceği başka bir şey vardı. Don Salvara hâlâ Talihli Sular Tapınağı’nda annesinin tanrılarına hürmetlerini sunuyordu; görünürdeki yegâne insanlar Centilmen Piçler ile günlerini mahvetmek üzere olan, kan ter içindeki devriyeydi.

Ama durun bir dakika...

On iki metre altında ve iki metre sağında, sığındığı yıkık yapının duvarına dayalı bir çöp yığını vardı. Güve yeniği bez çuvallardan ve muhtelif kahverengi balçıklardan oluşmuş gibi duruyordu.

Yapılabilecek en sağduyulu şey diğerlerine sinyal vermek ve kaçmalarını sağlamaktı. Calo ile Galdo sarıceketlilerin elinden kurtulmakta tecrübeliydiler; gelecek hafta geri gelip vurgunu sil baştan tertipleyebilirlerdi. Belki. Belki de bugün bozulan bir vurgun birilerini endişelendirir ve ileriki haftalarda daha çok devriye çıkarılmasına yol açardı. Belki de Tapınak Semti’nin olması gerektiği kadar sessiz sakin olmadığı duyulurdu. Belki de kendi sorunlarıyla boğuşan Capa Barsavi bu yetkisiz vukuata ilgi duyar ve olaya el

atardı. İşte o zaman Don Salvara'nın parası kahrolası yıldızlardan daha uzak görünebilirdi, çünkü Centilmen Piçler'in ona dokunma şansı kalmazdı.

Hayır, sağduyuya yer yoktu. Böcek *kazanmak* zorundaydı. O çöp yığınının varlığı, büyük ve görkemli bir aptallığı son derece mümkün kılıyordu.

Böcek bu fikri tekrar gözden geçiremeden önce kendini havada buldu. Kollarını açmış sırtüstü düşüyor, yaşadığı on iki yılın sarsılmaz güveniyle ölümün ve yaralanmanın sadece kendisi dışındaki insanların başına gelebilecek şeyler olduğuna inanarak, neredeyse öğleyi bulmuş sıcak gökyüzüne bakıyordu. Düşerken sırf devriye timinin dikkatini bütünüyle üstünde topladığından emin olmak için vahşi bir coşkuyla bağırmayı da ihmal etmiyordu.

Düşüşünün son yarım saniyesinde altındaki zeminin giderek yaklaştığını hissetti ve tam o anda gözleri Talihli Sular Tapınağı'nın hemen üzerinden hızla geçip giden koyu bir şekle takıldı. Zarif ve güzel bir şekildi bu, ama aynı zamanda da ağırdı. Bir kuş muydu? Yoksa bir tür martı mı? Camorr'da o ebatlarda başka bir kuş bulunmazdı; hele ki arbalet oku gibi hareket edebilen ve...

Çöp yığınının kısmen esnek yüzeyine çarptığında, aldığı darbe ciğerlerindeki havayı ıslak bir *huuuşşş* sesiyle dışarı pompaladı ve başı aniden ileri fırladı. Sivri çenesi küçük göğsüne çarpıp sekti; dişleri dilinde kanlı delikler açtı ve ağzı tuzun o sıcak tadıyla doldu. Böcek refleks icabı tekrar bağırdı ve kan tükürdü. Dünya onun beğenisini kazanmak için yeni ve tuhaf açılar prova ediyormuşçasına görüş alanındaki gökyüzü önce sola, sonra da sağa doğru döndü.

Taş döşeli yolda koşturan çizmeli ayaklar, koşum takımlarındaki silahların gıcırtıları ve takırtıları... Terli bıyığının uçları sarkmış, al yanaklı, orta yaşlı bir adam Böcek ile gökyüzünün arasına girdi.

"Perelandro'nun hayaları aşkına be çocuk!" İnzibat endişeli olduğu kadar şaşkın gözüküyordu. "Yukarıda ne halt yiyordun? Tam buraya düştüğün için çok şanslısın."

İlk adamın arkasında toplanan sarıceketliler şevkle mırıldanarak onu doğruladılar. Böcek'in burnuna adamlardan yükselen ter ve koşum yağının kokusu kadar düşüşünü yumuşatan yığının aroması da çarpıyordu. Eh, Camorr'da rastgele bir çöp yığınına atladığınız

zaman düştüğünüz yerin gülsuyu gibi kokmayacağını bilirdiniz. Böcek, gözlerinin önünde dans eden beyaz benekleri dağıtmak amacıyla başını iki yana salladı ve hâlâ çalıştıklarından emin olmak için bacaklarını oynattı. Tanrılara şükür ki hiçbir şey kırılmışa benzemiyordu. Tüm bunlar sona erdiğinde ölümsüzlük hakkındaki görüşlerini gözden geçirmesi gerekecekti.

“İnzibat çavuşu,” diye boğuk bir sesle tıslayan Böcek, dudaklarından daha çok kanın dışarı sızmasına izin verdi (kahretsin, dili fena acıyordu). “İnzibat çavuşu...”

“Evet?” Adamın gözleri gittikçe daha çok açılıyordu. “Kollarını ve bacaklarını oynatabiliyor musun çocuk? Ne hissediyorsun?”

Böcek fazla rol kesmeye mecbur kalmadan titreyen ellerini gelişigüzel bir şekilde kaldırdı ve destek almaya çalışırcasına inzibat çavuşunun koşumunu tuttu.

“İnzibat çavuşu,” diye tekrarladı, birkaç saniye sonra, “kesen olması gerekenden çok daha hafif. Geçen gece yine orospu peşinde mi koştun?”

Küçük deri keseyi inzibat çavuşunun siyah bıyıklarının hemen altında iki yana salladı ve adamın gözlerinde beliren katıksız şaşkınlık karşısında ruhunun hırsız kısmı (yani dürüst olmak gerekirse büyük bir bölümü) neşeyle doldu. Böcek çöp yığınına yaptığı kusurlu atlayışın acısını kısacık bir saniyeliğine unuttu. Sonra diğer elini birdenbire havaya kaldırdı ve Yetim Şamarı’nı inzibat çavuşunun tam iki kaşının arasına indirdi.

Yetim Şamarı (ya da diğer adıyla “küçük kırmızı bekçi”) minyatür bir sopaya benzeyen, ucuna ağırlık bağlı bir keseydi. Giysilerin altında saklanan (ama asla çıplak tene değdirilmeyen) bu kese genellikle Camorr’un en gözde acı biberlerinden bir düzinesinin öğütülmüş tozlarıyla ve belli başlı kara simya dükkânlarının pis atıklarıyla ağzına kadar doldurulurdu. Gerçek bir tehlikede işe yaramazdı ama diğer sokak çocuklarına karşı birebirdi. Veya meraklı ellere sahip yetişkinlere.

Veya tükürme mesafesindeki korunmasız bir surata.

Böcek daha şimdiden soluna doğru yuvarlanmaya başladığı için ‘şamar’ından püsküren pas rengi toz bulutu onu birkaç santimle ıskaladı. İnzibat çavuşu o kadar şanslı değildi; suratının tam ortasına

inen darbe, o yakıcı maddenin burnuna, ağzına ve gözlerine dolmasına neden oldu. Adam oldukça hayret verici bir dizi ıslak böğürtü çıkardı ve yanaklarını avuçlayarak geriye doğru devrildi. Böcek, gençliğin o delifişek esnekliğiyle çoktan ayağa fırlamıştı; her şeye baskın gelen tabana kuvvet kaçma ihtiyacı, keskin bir acıyla sızlayan dilini bile unutturmuştu.

Artık devriye timinin tüm dikkati kesinlikle onun üzerindeydi. Adamlar bağırarak peşine takılırken çocuğun küçük ayakları taş döşeli yolda inip kalkıyor, nemli havayı kocaman soluklarla alıp veren ciğerleri hafifçe yanıyordu. Vurgunu canlı tutmak için üstüne düşeni yapmıştı. Kendisi Dük'ün inzibatlarına bir akşamüstü egzersizi yaptırırken diğerleri işlerine bakabilirlerdi.

Oldukça pratik zekâlı bir inzibat, koşmayı sürdürürken düdüğünü ağzına götürdü ve kesik kesik çaldı: üç kısa çalış, bir duraksama, sonra üç tane daha. *Yaralı inzibat.* Ah, kahretsin! Bu sinyal şehirdeki sarıceketlilerin yarısının silahlarını çekip son sürat koşturarak bölgeye gelmesine yol açacaktı. Üstelik yanlarında *arbalet* de olacaktı. Diğer timler damlara gözcü çıkarmadan önce peşindekileri atlatması aniden hayati bir önem kazandı. Şen şakrak bir kovalamaca beklentisi buhar olup uçtu; her zamanki saklanma yerlerinden birine ulaşmak ve ortadan kaybolmak için en fazla bir buçuk dakikası vardı.

Aniden dili çok fena ağrımaya başladı.

6

Don Lorenzo Salvara tapınağın kemerli kapısını aşıp Camorr'un göz kamaştırıcı ve nemli öğle vaktine çıktığı sırada, malum bir hırsız çocuğun, mahallenin biraz ilerisinde *gereğinden fazla akıllı olma* kavramına dair bir ders alıyor olabileceğini aklının ucundan bile geçirmiyordu. İnzibat düdüklerinin ötüşleri belli belirsiz duyuluyordu. Salvara gözlerini kısarak uzaktaki yalnız bir şehir inzibatına merakla baktı. Adam taş döşeli yolda tökezleyerek ilerliyor, arada bir

duvarlara çarpıyor ve kopup göğe yükseleceğinden korkuyormuşçasına başını tutuyordu.

“İnanabiliyor musunuz lordum?” Conté çoktan tapınağın mütevazı ahırında bekleyen atları getirmişti. “Daha vakit öğleyi bile geçmemişken herif bira fıçısına düşmüş bir bebek kadar sarhoş. Bu yeni altınbaşakların topu birden sümsük.” Conté profesyonel bir dansçının beline ve profesyonel bir kürekçinin kollarına sahip, orta yaşlı, güneşten cildi kırışmış bir adamdı. Çaprazlama taktığı deri kemerlerinden sarkan baldır uzunluğundaki bir çift bıçağa bakmadan bile genç Don’a ne şekilde hizmet ettiği apaçık belliydi.

“Senin standartlarına uydukları pek söylenemez, ha?” Öte yandan Don, klasik Camorr kanı taşıyan, yakışıklı bir delikanlıydı. Saçları siyah, teni koyu bal rengiydi. Suratı geniş ve kıvrımları itibarıyla yumuşak olmasına rağmen vücudu ince yapılıydı. Soylu taklidi yapan genç ve kibar bir kolej öğrencisi olmadığını belli eden tek şey gözleriydi. Modaya uygun, çerçevesiz gözlüğünün arkasındaki gözleri, kendisine hedef arayan, sabırsız bir okçununkiler gibi bakıyordu. Conté burnundan soludu.

“Benim zamanımda en azından kafayı bulmanın kapalı mekânlara özgü bir hobi olduğunu bilirdik.” Conté genç Don’a atının dizginlerini uzattı. Bir midilliden azıcık daha iri olan, ince yapılı, gri kısrak iyi eğitilmiş ama kesinlikle hımbıllaştırılmamıştı. Tam da atlardan ziyade teknelere (veya Doña Salvara’nın sık sık yakındığı gibi akrobatlara) alışkın bir şehirdeki kısa gezintilere uygun bir hayvandı. Sendeleyen inzibat ivedi düdük seslerinin geldiği taraftaki uzak bir köşeyi dönüp gözden kayboldu. Düdük sesleri yaklaşıyora benzemiyordu; bu yüzden Salvara içten içe omuz silkti ve atını sokağa çıkardı.

İşte tam o noktada günün ikinci ilginç olayı tüm ihtişamıyla gözlerinin önüne serildi. Don ile adamı sağlarına dönerlerken Talihli Sular Tapınağı’nın yanındaki yüksek duvarlı çıkmaz sokak da görüş alanlarına girdi. O sokakta bir çift eşkıya, iyi giyimli iki adamın açıkça canına okuyordu.

Donakalan Salvara karşısındaki sahneye ağzı açık bakakaldı. Tapınak Semti’nde maskeli haydutlar ha? Hem de *Vadra*’nın dar, ağır ve insanı canından bezdirecek derecede biçimsiz modasına uygun bir şekilde baştan aşağı siyahlara bürünmüş bir adamı boğan

maskeli haydutlar! Merhametli On İkili aşkına! Hımbıllaştırılmış bir yük beygiri orada öylece durmuş, tüm bu olup bitenleri tepkisizce seyrediyordu.

Katıksız bir hayretle geçen birkaç saniyenin ardından Don atının dizginlerini bıraktı ve çıkmaz sokağın ağzına doğru koşturdu. Conté'nin bıçaklarını çekmiş vaziyette peşinden geldiğini bilmek için arkasına göz atmasına gerek yoktu.

"Hey, siz!" Don'un sesi heyecandan tiz çıksa bile nispeten kendinden emindi. "Hemen o adamları rahat bırakıp geri çekilin!"

Daha yakındaki soyguncu başını hızla ondan tarafa çevirdi; Don ile Conté'nin geldiklerini görünce eğreti maskesinin üstündeki kara gözleri kocaman açıldı. Ardından suratı kıpkırmızı kesilen kurbanını o tarafa çevirerek kendisiyle muhtemel müdahalecilerin arasına soktu.

"İşimize karışmanıza hiç gerek yok *lordum,*" dedi eşkıya. "Sadece ufak bir anlaşmazlık yaşıyoruz. Kendi aramızdaki bir mesele."

"Madem öyle, belki de bu meseleyi daha tenha bir yerde halletmeliydiniz."

Eşkıya oldukça bezgin bir ifade takındı. "Ne yani, Dük bu sokağı sana mı bağışladı? Bir adım daha atarsan bu zavallı pezevengin boynunu kırarım."

"Kır bakalım." Don Salvara imalı bir edayla elini kafes kabzalı epesinin[2] sapına attı. "Görünüşe bakılırsa bu sokağın tek çıkışı benim ve adamımın kontrolünde. Kendi gırtlağına doksan santimlik çeliği yedikten sonra o adamı öldürmekten ne kadar zevk alırsın bilemem."

İlk haydut, bayıldı bayılacak kurbanını dik tutan kangalı bırakmadı; fakat siyahlara bürünmüş adamı sarsakça sürükleyerek sokağın çıkmaz ucuna doğru ihtiyatla geri çekildi. Öteki haydutsa acımasızca tekmelediği ikinci kurbanın başından ayrıldı. Maskeli iki haydudun arasında imalı bir bakışma yaşandı.

"Dostlarım, aptallık etmeyin." Salvara epesini kınından yarı yarıya çıkardı; gün ışığı kaliteli Camorr çeliğinden yansırken Conté de ağırlığını parmak uçlarına vererek öne eğildi ve doğma büyüme bir bıçak dövüşçüsünün yırtıcı duruşunu takındı.

İlk haydut tek kelime bile etmeden kurbanını dosdoğru Conté ile Don'a doğru savurdu. Siyahlar içindeki talihsiz adam bir nida atarak kollarını kurtarıcılarına doğru uzatırken maskeli iki haydut da çıkmaz sokağın arka kısmındaki duvara doğru fırladı. Conté yana çekilerek tir tir titreyen ve derin derin nefes alıp veren Vadralıdan kurtuldu, sonra da haydutların peşinden koştu. Fakat saldırganlar kurnaz oldukları kadar tedbirliydiler de. Duvardan aşağıya, düzenli aralıklarla düğümlenmiş, zar zor seçilebilen ince bir halat sarkıyordu. İki haydut bu halata hızla tırmandı ve duvarın üstünden öteki tarafa adeta balıklama daldı; Conté ile bıçakları iki saniye geç kaldı. Halatın ağırlık bağlanmış diğer ucu duvarın üstünden uçtu ve büyük bir şapırtıyla adamın ayaklarının dibindeki kabuk bağlamış çamura düştü.

"Kahrolası miskin yavşaklar!" Don'un adamı zahmetsiz bir aşinalıkla bıçaklarını kemerine geri taktı ve çıkmaz sokağın çamurunda kıpırdamadan yatan irikıyım bedenin üstüne eğildi. Parmaklarını şişman adamın boynuna bastırarak nabzını yoklarken hımbıllaştırılmış yük beygirinin ürkütücü ve beyaz bakışları onu takip eder gibiydi. "İnzibatlar güpegündüz sarhoş geziyor ve bak onlar taşak geçerken kahrolasıca *Tapınak Semti*'nde neler olup bitiyor..."

"Ah, İlikler'e şükürler olsun," diye boğuk bir sesle konuştu siyahlar içindeki adam, boynundaki ipi çözüp yere atarken. Üstüne bulaşmış çamura ve mevsimle uyumsuz ağırlığına rağmen Don Salvara artık adamın kıyafetinin çok kaliteli olduğunu görebiliyordu. Dört dörtlük kesilmiş, vücut ölçülerine göre dikilmiş ve gösterişli bir cafcaftan ziyade pahalı bir incelikle süslenmişlerdi. "Hem Tuz'a hem de Şeker'e şükürler olsun. Suların Altındaki Eller'e şükürler olsun ki o piç kuruları bize bu mukaddes yerde saldırdılar da akıntılar sizi yardımımıza getirdi."

Yabancının Therincesi net fakat epeyce aksanlıydı. Sesinin boğuk çıkması da hiç şaşırtıcı değildi. Adam derisi soyulmuş boğazını ovuşturdu, gözlerini kırpıştırdı ve bir şey ararcasına etrafındaki balçığı yoklamaya başladı.

"Sanırım size tekrar yardımcı olabilirim," dedi Don Salvara, yabancınınki kadar net ve (tabii ki aksi yönde) ağır aksanlı bir Vadracayla. Salvara çamurun içinden inci çerçeveli bir gözlük aldı ve o esnada nesnenin hafifliğini ve dayanıklı işçiliğini fark etti; sahiden

de kaliteli ve çok pahalı bir şeydi bu. Sonra da gözlüğü, parlak kırmızı ve bol ceketinin yenine silip adama geri verdi.

“Üstelik Vadraca biliyorsunuz!” Yabancı artık Salvara’nın kulaklarına mükemmel akıcılıkta gelen kendi dilini konuşuyordu. Siyahlar içindeki adam gözlüğünü tekrar yüzüne oturttu ve gözlerini kırpıştırarak kurtarıcısına baktı. “Bu dua edip istemeye hakkım olandan çok daha büyük bir mucize. Ah! Graumann!”

Siyahlara bürünmüş Vadralı dengesizce ayağa kalktı ve yalpalayarak arkadaşının yanına kadar gitti. Conté cüsseli yabancıyı çamurun içinde ters çevirmeyi başarmıştı; adam artık sırtüstü yatıyor, balçık kaplı göğsü düzenli olarak inip kalkıyordu.

“Görünüşe göre yaşıyor.” Conté ellerini adamcağızın göğüs kafesinde ve karnında gezdirdi. “Bir yerlerinin kırıldığını veya delindiğini sanmıyorum ama herhalde bu olayın çürüklerini haftalarca taşıyacak. Morlukları önce havuz suyu kadar yeşile çalacak, sonra da gece kadar kararacak. Yoksa boku yoğurt tatlısından ayırt edemiyorum demektir.”

İnce yapılı, iyi giyimli Vadralı rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. “Yoğurt tatlısı. Öyle tabii. İlikler pek cömerttir. Graumann benim hem yardımcım, hem sekreterim, hem de gayretli sağ kolumdur. Maalesef silah kullanma becerisi yoktur, ama o konuda benim de mahcup olduğum apaçık ortada.” Therinceye geçen yabancı dönüp kocaman açılmış gözlerle Don Salvara’ya baktı. “Tıpkı size karşı saygısızlık etmemin de apaçık ortada olduğu gibi, zira Camorr’un Donlarından biri olduğunuz her halinizden belli.” Adam yerlere kadar, hatta görgü kurallarına göre tanınmayan bir yabancının Dingin Camorr Dukalığı’nın bir soylusuna karşı yapması gerekenden bile daha fazla eğilerek selam verdi. Neredeyse çenesinin üstüne düşme tehlikesi geçirecekti.

“Adım Lukas Fehrwight. Emberlain eyaletinden ve Yedi İlik Krallığı’ndan bel Auster Hanesi’nin bir hizmetkârıyım. Bugün benim için yaptıklarınızdan sonra bütünüyle hizmetinizdeyim ve sözcüklerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.”

“Ben de Don Lorenzo Salvara’yım ve bu da adamım Conté. Asıl biz hiçbir yükümlülük beklemeden sizin hizmetinizdeyiz.” Don kusursuz bir açıyla eğildi ve tokalaşmak üzere sağ elini uzattı. “Bir bakıma Camorr’un konukseverliğinden sorumlu sayılırım ve burada

başınıza gelenler hiç de konukseverce değildi. Yardımınıza koşmak benim için bir şeref borcuydu."

Fehrwight genç adamın uzattığı kolu bileğinin hemen üstünden kavrayıp sıkarken Don kolunu sabit tuttu. Fehrwight'ın kavrayışı zayıfsa bile Don müşfiklik göstererek bunu adamın boğulmaktan kıl payı kurtulmasına yormaya razıydı. Fehrwight daha sonra alnını eğerek Don'un elinin tersine nazikçe dokundurdu ve böylece selamlaşma faslı tamamlandı. "Korkarım sizinle aynı fikirde değilim. Yanınızda epey hünerli olduğu her halinden anlaşılan bir korumanız var. Onu yardımımıza göndererek şerefin gerektirdiklerini fazlasıyla karşılayabilirdiniz. Fakat dövüşmeye hazır bir halde bizzat çıkageldiniz. Hatta bulunduğum yerden bakıldığında adamınızın size yetişmek için koşması gerekiyordu. Sizi temin ederim ki bu vakaya bakış açım konforlu olmamakla birlikte son derece netti."

Don söylenenleri savuşturabilecekmiş gibi elini kibarca salladı. "Kaçtıkları için üzgünüm Efendi Fehrwight. Size gerçek bir adalet sağlamam pek olası değil. Bunun için Camorr adına tekrar özür dilerim."

Fehrwight iriyarı adamının yanına diz çöktü ve Graumann'ın terden sırılsıklam olmuş koyu renkli saçlarını alnından çekti. "Adalet mi? Hayatta kaldığım için şanslıyım. Bana buraya kadar güvenli bir yolculuk bahşedildi. Sayenizde yaşadığım için görevime devam edebilirim ve bu da benim için yeterli bir adalet." İnce yapılı adam başını kaldırıp tekrar Salvara'ya baktı. "Siz sakın Nacozza Üzüm Bağları'nın Don Salvara'sı olmayasınız? Meşhur botanik simyacısı Doña Sofia eşiniz değil mi?"

"Öyle olma onuruna ve zevkine sahibim," dedi Don. "Siz de hani *o* bel Auster Hanesi'ne hizmet etmiyor musunuz? Hatta işiniz belirli bir, ah..."

"Evet, ah, evet; *o* bel Auster Hanesi'ne hizmet ediyorum. Ve işim tam da aklınızdan geçen maddenin satışı ve sevkiyatıyla ilgili. İlginç, hem de çok ilginç. İlikler benimle oyun oynuyorlar herhalde; Alttaki Eller hayretten düşüp ölmemi istiyor olmalılar. Burada hayatımı kurtarmanız, Vadraca konuşmanız, ortak bir iş alanına ilgi duymamız... inanılmaz."

"Bu bence de olağanüstü bir durum. Ama hiç de nahoş olduğu söylenemez." Don Salvara düşünceli gözlerle çıkmaz sokağa baktı.

“Annem Vadralıydı; zaten o sayede dilinizi bozuk da olsa bu kadar hevesle konuşabiliyorum. Buraya kadar takip mi edildiniz? Duvarın üstünden atılan o ip önceden yapılmış bir hazırlığı ele veriyor ve Tapınak Semti... eh, buralar genellikle Dük’ün kendi okuma odası kadar güvenlidir.”

“Şehre bu sabah ulaştık,” dedi Fehrwight. “Kendimize birer oda tuttuktan sonra –Devrikev Hanı’nda; eminim orayı biliyorsunuzdur– Emberlain’den buraya kadar yaptığımız güvenli yolculuk için şükürlerimizi sunmak ve adaklarımızı suda boğmak amacıyla dosdoğru buraya geldik. O adamların nereden çıktıklarını görmedim.” Fehrwight buna kısa bir süre kafa yordu. “Ama sanırım içlerinden biri Graumann’ı bayılttıktan sonra o ipi duvarın üstünden attı. Tedbirliydiler, fakat bizi pusuda beklemiyorlardı.”

Salvara homurdandı, sonra da dikkatini hımbıllaştırılmış atın boş bakışlarına verdi. “İlginç. Adak sunmak için tapınağa hep atlarınızla ve mallarınızla birlikte mi gelirsiniz? Eğer o çuvallar göründükleri kadar doluysa haydutların niçin böyle bir şeye heveslendiklerini anlayabiliyorum.”

“Normalde bu tür şeyler hanımızda kilit altında tutulurdu.” Fehrwight dostane bir edayla Graumann’ın omzunu iki kez sıvazladı ve tekrar ayağa kalktı. “Ama korkarım ki böyle bir görevde kargomu yanımdan ayıramam. Ve yine korkarım ki bu durum bizi cazip bir hedef haline getiriyor. Bir çıkmazla karşı karşıyayız.” Fehrwight çenesini birkaç kere yavaşça kaşıdı. “Size şimdiden borçluyum Don Lorenzo ve sizden bir kez daha yardım istemekten çekiniyorum. Fakat bu mesele bana verilen görev icabı Camorr’da geçireceğim zamanı ilgilendiriyor. Kendiniz de bir Don olduğunuza göre Don Jacobo diye birini tanıyor musunuz?”

Don Salvara’nın gözleri dikkatle Fehrwight’a odaklandı; ağzının bir kenarı aşağı doğru belli belirsiz kıvrıldı. “Evet,” dışında hiçbir şey demedi ve sessizlik birkaç saniye uzadı.

“Bu Don Jacobo... varlıklı biri olduğu söyleniyor. Hatta bir Don için bile çok varlıklıymış.”

“Evet... doğru.”

“Aynı zamanda maceraperest biriymiş. Hatta gözü pek. Nasıl derler... garip fırsatlara karşı hep gözünü açık tutarmış. Riskleri göze

alırmış.”

“Kişiliği öyle de tarif edilebilir belki.”

Fehrwight dudaklarını yaladı. “Don Lorenzo... bu önemli... eğer bunlar doğruysa... rica etsem... Camorr’un soylularından biri olarak Don Jacoba’dan randevu almamda bana yardım eder misiniz? Sormaktan utanıyorum ama bel Auster Hanesi’nden aldığım göreve sırt çevirmek beni daha da utandırır.”

Don Salvara en ufak bir neşe belirtisi göstermeksizin gülümsedi ve çamurda sessiz sedasız yatan Graumann’ı süzmek istercesine başını birkaç saniyeliğine çevirdi. Conté ayağa kalkmıştı ve ardına kadar açık gözlerle dosdoğru Don’a bakmaktaydı.

“Efendi Fehrwight,” dedi Don en sonunda, “Paleri Jacobo’nun belki de hayattaki en büyük düşmanım olduğunun farkında değil misiniz? Onunla iki defa kan akıtana kadar dövüştüğümüzü ve yalnızca Dük Nicovante’nin emirleri gereği aramızdaki sorunu ilelebet çözmediğimizi bilmez misiniz?”

“Ah!” dedi Fehrwight, elindeki meşaleyi bir fıçı dolusu gazyağına düşürmüş birinin yüz ifadesiyle. “Ne utanç verici! Ne kadar budalayım! Camorr’da daha önce de iş yapmışlığım var ama böyle bir şeyden habersizdim. Size hakaret ettim. Çok ileri gittim.”

“Hiç de bile.” Salvara’nın ses tonu tekrar samimileşti; sağ elinin parmaklarıyla epesinin kabzasında tempo tutmaya başladı. “Fakat bel Auster Hanesi’nin bir görevi için burada bulunuyorsunuz. Gözünüzün önünden ayırmayı reddettiğiniz bir kargo taşıyorsunuz. Belli ki Don Jacobo’ya dayanan bir plan kurmuşsunuz, ama... yine de onunla resmi bir görüşme ayarlamanız gerekiyor. Yani Jacobo’nun burada bulunduğunuzdan veya kendisiyle görüşmeyi planladığınızdan haberi yok, öyle değil mi?”

“Ben... doğrusu... korkarım ki işim hakkında gereğinden fazla konuşmam...”

“Ama buradaki işiniz belli,” dedi Don Salvara, artık bariz bir neşe sergileyerek. “Hem bana borçlu olduğunuzu tekrar tekrar dile getirmediniz mi Efendi Fehrwight? Aksi yöndeki teminatlarıma rağmen o teminatları reddetmediniz mi? Bana olan yükümlülük sözünüzü şimdi geri mi alıyorsunuz?”

“Ben... en iyi niyetimle lordum... Hay aksi!” Fehrwight artık titriyordu. “Utanç içerisindeyim Don Lorenzo! Ya hayatımı kurtaran adama olan yükümlülüğümden vazgeçmek ya da iş meselelerini mümkün olduğunca gizli tutmak için bel Auster Hanesi’ne verdiğim sözden dönmek zorundayım.”

“İkisini de yapmak zorunda değilsiniz,” dedi Don. “Üstelik belki efendinizin işleri konusunda size doğrudan bir yardımım dokunabilir. Anlamıyor musunuz? Don Jacobo buradaki varlığınızdan habersizse ona karşı ne gibi bir yükümlülüğünüz olabilir ki? Belli ki buraya bir iş için gelmişsiniz. Bir planınız, bir projeniz, bir tür teklifiniz var. Bir şey *başlatmak* için buradasınız, yoksa bağlantılarınızı çoktan kurmuş olurdunuz. Kendinize kızmayın; mantıklı bakıldığında her şey apaçık ortada. Doğru söylemiyor muyum?”

Fehrwight boynunu büküp gönülsüzce kafa salladı.

“Tamamdır öyleyse! Don Jacobo kadar varlıklı olmasam da küçümsenemeyecek bir servete sahibim. Üstelik birbirlerini tamamlayan işkollarında faaliyet gösteriyoruz, değil mi? Yarın Oynak Cümbüş’teki mavnamda benimle buluşun. Teklifinizi *bana* sunun; gelin onu enine boyuna tartışalım.” Don Salvara’nın gözlerinde, tepedeki güneşin parlaklığına rağmen görülebilen muzipçe bir parıltı vardı. “Mademki bana borçlusunuz, sadece buluşmaya razı olarak yükümlülüğünüzü yerine getirin. Sonra gelin yükümlülüğünüzden kurtulmuş olarak ortak çıkarlarımız doğrultusunda iş konuşalım. Jacobo asla öğrenmese bile ona sunacağınız herhangi bir fırsatı sahiplenmemin menfaatime olacağını görmüyor musunuz? *Özellikle de* asla öğrenmezse, çünkü o zaman size kızmasına gerek kalmaz. Hem ben sizce yeteri kadar gözü pek değil miyim? Ben konuşurken yüzünüzün adeta sihir yoluyla asıldıkça asıldığına yemin edebilirim. Sorun nedir?”

“Siz değilsiniz Don Lorenzo. Alttaki Eller yine ansızın şaşmaz bir cömertlik gösteriyorlar, hepsi bu. Bizde bir söz vardır: Hak edilmeyen iyi şans daima bir tuzak barındırır.”

“Endişelenmeyin Efendi Fehrwight. Eğer konuşmak istediğiniz şey sahiden de iş ise ileriki günlerde bizi pek çok sıkı çalışmanın ve içinden çıkılmaz zorlukların beklediğine şüpheniz olmasın. Öyleyse anlaştık mı? Yarın sabah benimle kahvaltı edip Oynak Cümbüş’ün tadını çıkaracak ve teklifinizi bana açıklayacak mısınız?”

Fehrwight yutkundu, Don Salvara'nın gözünün içine baktı ve çekinmeden kafa salladı. "Öneriniz akla oldukça yatkın. Hem belki bu ikimiz için de büyük bir fırsat olur. Konukseverliğinizi kabul edecek ve size her şeyi açıklayacağım. Dediğiniz gibi, yarın. Görüşmemizi iple çekiyorum."

"Sizinle tanışmak benim için bir zevkti Efendi Fehrwight." Don Salvara başını eğerek adama selam verdi. "Dostunuzu çamurdan çıkarmamıza ve başka bir güçlükle karşılaşmadan hanınıza kadar size eşlik etmemize ne dersiniz?"

"Ben adağımı tapınağa bırakana kadar bekleyip zavallı Graumann'a ve kargomuza göz kulak olursanız refakatinizden memnuniyet duyarım." Locke atın sırtındaki eşya ve çuval yığınlarının arasından küçük bir deri çanta çıkardı. "Adağım planladığımdan daha büyük olacak. Ama zaten efendilerim bizim mesleğimizde şükür dualarının kaçınılmaz bir masraf olduğunu bilirler."

7

Jean harika bir perişanlık, mahmurluk ve şaşkınlık gösterisi sergilediği için Devrikev'e yaptıkları dönüş yolculuğu yavaştı. Eğer bir Don tarafından refakat edilen, üstü başı çamur içinde kalmış, giyinirken aşırıya kaçmış iki yabancının ve üç atın görüntüsü birilerine sıradışı geldiyse bile insanlar yorumlarını kendilerine saklayıp bakışlarını Don Salvara'nın sırtına yönelttiler. Yolculuk sırasında artık bir işçinin alelade kıyafetlerine bürünmüş olan ve tasasızca yürüyen Calo'nun yanından geçtiler. Delikanlı birkaç hızlı ve gizli el işareti yaptı. Böcek ortalarda gözükmediği için önceden belirledikleri buluşma noktalarının birinde konuşlanacaktı. Ve de bol bol dua edecekti.

"Lukas! Gözlerime inanamıyorum! Lukas Fehrwight!"

Calo kalabalığın arasına karışırken, hali vakti yerinde bir Camorr tüccarının parlak ipeklilerine ve pamuklularına kuşanmış olan Galdo da en az onun kadar ani bir biçimde ortaya çıktı; yalnızca cepkenli ve

fırfırlı ceketi bile muhtemelen Centilmen Piçler'in o sabah nehirden yukarı ittikleri mavna kadar değerliydi. Artık Don'a veya adamına çıkmaz sokaktaki o haydutlar hatırlatacak hiçbir tarafı kalmamıştı; maskesiz haliyle ve küçük, yuvarlak bir şapkanın altında kalan geriye taralı saçlarıyla görsel ve parasal saygınlığın bir sembolü gibiydi. Lakeli, küçük bir bastonu fırıl fırıl döndüren genç adam yüzünde geniş bir sırıtışla Don Lorenzo'nun tuhaf grubuna yaklaştı.

"Aaa, Evante!" Fehrwight rolündeki Locke durup sahte bir şaşkınlıkla ona bakakaldı, sonra da kolunu kaldırıp yeni gelenin coşkuyla elini sıkmasına izin verdi. "Bu... bu ne hoş bir sürpriz!"

"Aynen öyle Lukas, aynen öyle. İyi de sana neler oldu? Ve de sana Graumann? Girdiğiniz bir kavgadan yenik ayrılmışa benziyorsunuz!"

"Ah, öyle de denebilir." Locke başını öne eğip gözlerini ovuşturdu. "Çok garip bir sabah geçirdik Evante. Hatta buradaki olağanüstü rehberimizden yardım almasaydık Grau ve ben belki de şu anda hayatta olmayacaktık." Locke, Galdo'yu kendine doğru çekip bir eliyle Don'u gösterdi. "Lordum Salvara, size Evante Eccari'yi takdim edebilir miyim? Kendisi Razona mahallenizde avukatlık yapmaktadır. Evante, bu Don Lorenzo Salvara. Nacozza Üzüm Bağları'ndan. O mülkleri hâlâ takip ediyorsan elbette."

"On İkili aşkına!" Galdo şapkasını çıkardı ve yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Bir Don. Sizi derhal tanımam gerekirdi lordum. Binlerce kez özür dilerim. Bendeniz Evante Eccari. Tümüyle hizmetinizdeyim."

"Sizinle tanışmak bir zevk Efendi Eccari." Don Salvara doğru fakat gelişigüzel bir tarzda eğilerek selam verdi, sonra da yeni gelenin elini sıkmak için bir adım öne çıktı; bu davranışıyla lüzumsuz selamlamaların ve yaltaklanmaların sohbetten çıkarılmasına izin vermiş oluyordu. "Siz, ah, Efendi Fehrwight'ı tanıyorsunuz demek?"

"Lukas'la tanışıklığımız eskiye dayanır lordum." Adam Don Salvara'ya sırtını dönmeden Locke'un siyah ceketinin omuzlarındaki kurumuş çamurun bir kısmını titizlikle süpürdü. "Genellikle Meraggio Muhasebe Bürosu'nda çalışır, kuzeydeki dostlarımızın gümrük ve lisans işleriyle ilgilenirim. Lukas, bel Auster'ın en iyi ve en zeki çalışanlarından biridir."

“Hiç de bile.” Locke öksürdü ve utangaç bir biçimde gülümsedi. “Evante, dukalığınızın ilginç yasalarını ve tüzüklerini alıp temel Therinceye indirger. Kendisi bugüne kadarki bazı iş girişimlerimde kurtuluşum oldu. Anlaşılan Camorr’daki tuzaklara yakalanmakta ve beni o tuzaklardan kurtaracak yardımsever Camorrluları bulmakta oldukça yetenekliyim.”

“Çok az müşteri, yaptığım işi bu kadar cömertçe sözlerle tarif eder. İyi ama tüm bu çamur ve morluklar da nedir kuzum? Bir kavgadan mı bahsetmiştin?”

“Evet. Kentinizin çok, ah, girişken hırsızları var. Don Salvara ile adamı az önce onlardan bir çiftini def ettiler. Korkarım Graumann ve ben zararlı çıkan taraftık.”

Galdo hemen Jean’a yaklaşıp dostane bir edayla onun sırtını sıvazladı; Jean usta tiyatroculari kıskandıracak bir başarıyla yüzünü ekşitti. “On iki tanrı aşkına! Tebrikler lordum Salvara. Lukas o saçma sapan kışlık yünlülerini üstünden çıkaracak kadar akıllı olmasa bile iyi mahsul diyebileceğiniz türden biridir. Tüm yaptıklarınız için size en derin minnetlerimi borçluyum ve...”

“Hiç de bile bayım, hiç de bile.” Don Salvara avucu öne gelecek şekilde bir elini havaya kaldırdı ve diğerini de kılıç kemerine attı. “Mevkimin gerektirdiği şekilde davrandım, hepsi bu. Ayrıca bu akşamüstü bana yeteri kadar minnet borcu sözü verildi.”

Bunun ardından Don Lorenzo ile ‘Efendi Eccari’ birkaç dakika daha karşılıklı sohbet ettiler; Galdo en sonunda, “Sağ ol ama çek git,” sözünün olabilecek en kibar versiyonuyla def edilmeye göz yumdu.

“Eh,” dedi nihayetinde. “Bu harika bir sürpriz oldu ama korkarım bir müşterim beni bekliyor ve belli ki Lukas’la burnumu sokmamam gereken bir işiniz var lordum Salvara. Eğer izin verirseniz...”

“Elbette, elbette. Sizinle tanışmak bir zevkti Efendi Eccari.”

“O zevk tamamen bana ait lordum, emin olun. Lukas, boş vaktin olursa beni nerede bulacağını biliyorsun. Ve kısıtlı yeteneklerim işine yarayacak olursa koşa koşa geleceğimin farkındasındır.”

“Tabii ki Evante.” Locke, Galdo’nun sağ elini iki eliyle birden tutup hevesle sıktı. “Sana düşündüğünden de kısa bir sürede ihtiyaç duyacağımızı sanıyorum.” Sözlerinin ardından bir parmağını

burnunun yanına dayadı, Galdo da kafa salladı. Bunu genel bir vedalaşmanın reveransları, el sıkışmaları ve diğer âdetleri izledi. Galdo hızla uzaklaşırken şapkasını düzeltirmiş gibi davranarak birkaç el işareti yaptı: *Böcek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Gidip etrafa bakınacağım.*

Don Salvara onun arkasından birkaç saniyeliğine düşünceli gözlerle baktı, sonra tekrar Locke'a doğru döndü ve grup Devrikev'e yapılan yolculuğa kaldığı yerden devam etti. Bir süre havadan sudan konuştular. Locke, Fehrwight olarak 'Eccari'yi' görmekten duyduğu zevki ağzından kaçırmakta hiç zorlanmadı. Çok geçmeden son derece gerçekçi bir karamsarlığa büründü ve bunu boğulma girişiminden kaynaklanan gecikmeli bir baş ağrısına bağladı. Don Salvara ile Conté, iki Centilmen Piç'i Devrikev'in yan sokağına bakan mandalina bahçesinin önünde bıraktılar ve ikiliye o gece güzel bir uyku çekmelerini, iş meselelerini ertesi güne bırakmalarını tembihlediler.

Locke ile Jean süitlerine girer girmez (ve Jean 'değerli' mallarla dolu koşum takımını sırtından atar atmaz) çamura bulanmış şık elbiselerini çabucak üzerlerinden çıkarıp yeni kılıklarına büründüler ki Böcek'ten haber alabilmek için kendi buluşma noktalarına bir an önce gidebilsinler. Tabii öyle bir haber gelirse...

Bu kez peşleri sıra damdan dama konan ve ses çıkarmaksızın ilerleyen koyu renkli şekli hiç fark etmediler.

8

Sahtefer yavaş yavaş sönüyordu. Cellat Rüzgârı ile bataklık sisi insanın giysilerini tenine yapıştırıyor, Calo ile Galdo'nun etrafındaki tütün dumanını hızla yoğunlaştırıyor ve onları gri bir perdeyle kısmen gizliyordu. Kukuleta takan ve şıpır şıpır terleyen ikizler, Eski Hisar Mahallesi'nin kuzey ucundaki bakımlı bir rehinci dükkânının kilitli kapı aralığında oturuyorlardı. O akşamlığına dükkânın kepenkleri kapatılmış ve kapısı sürgülenmişti; dükkân sahibinin ailesi belli ki iki kat yukarıda şen şakrak kafayı çekiyordu.

“İyi bir ilk temastı,” dedi Calo.

“Öyleydi, değil mi?”

“Şimdiye kadarkilerimizin en iyisi. Grubun en yakışıklıları olarak kılıktan kılığa girip kendimizi gizlemek epey zor bir işti.”

“İtiraf etmeliyim ki bu zorluğu seninle paylaştığımın farkında değildim.”

“Hadi hadi, kendine haksızlık etme. Görünüş olarak dengimsin. Sende eksik olan benim ilmi becerilerim. Ve korkusuzluğum. Ve de kadınlara karşı sahip olduğum cazibe.”

“Cazibeden kastın karı-kız peşinde koşarken ne kadar kolay para harcadığınsa haklısın. Camorr’un fahişeleri için tek kişilik bir yardım balosu gibisin.”

“Bak bu,” dedi Calo, “hakikaten kabalıktı.”

“Haklısın.” İkizler bir süre sessiz sedasız sigaralarını tüttürdüler. “Kusura bakma. Bu akşamın tadı kaçtı. O küçük hergele yüreğimi ağzıma getirdi. Sen de gördün...”

“İlave devriye ekipleri. Evet. Üstelik asabiydiler. Düdük seslerini duydum. Bizimkinin ne yaptığını ve niye yaptığını gerçekten merak ediyorum.”

“Geçerli bir sebebi olmalı. Eğer gerçekten de iyi bir ilk temas sağladıysak bu onun sayesinde oldu. Umarım karşılaştığımızda onu evire çevire dövebileceğimiz kadar iyi durumdadır.”

Arka planda kalan şehir ışıklarının aydınlattığı sisin içinden başıboş şekiller geçti; Eski Hisar adasında çok az Atacam olduğu için azalmakta olan Sahtefer parıltısının büyük bölümü uzak kesimlerden geliyordu. Güneyden, bir atın taş döşeli yolları döven toynaklarının gürültüsü duyuluyor ve ses gittikçe yükseliyordu.

Locke’un o anda Sabır Sarayı’nın yakınlarında dolanarak Siyah Köprü’den gelip geçen devriyeleri gözetlediğine, yanlarında ufak tefek ve tanıdık bir mahkûm –ya da ufak tefek ve tanıdık bir ceset– bulunup bulunmadığından emin olmaya çalıştığına şüpheleri yoktu. Jean da büyük ihtimalle başka bir buluşma noktasında parmaklarını çıtırdatarak volta atıyordu. Böcek doğruca Perelandro Tapınağı’na dönemez veya Devrikev’in yakınlarına gidemezdi. Yaşça büyük Centilmen Piçler’in şehrin ve sisin içinde nöbet tutarak gözlerini açık tutmaları gerekiyordu.

Takırdayan tahta tekerleklerin ve asabi bir hayvanın kişneme sesi çalındı kulaklarına; at arabasının çıkardığı sesler sislere gömülü Sanza kardeşlere yirmi adımdan daha kısa bir mesafede kesildi. “Avendando?” dedi bir ses, yüksek fakat kararsız bir edayla. Calo ile Galdo aynı anda ayağa fırladılar. ‘Avendando’, plansız buluşmalarda kendilerini tanıtmak için kullandıkları özel bir sinyaldi.

“Buradayız!” diye bağırdı Calo, sigarasını yere atıp üstüne basmayı unutarak. Sislerin arasından kel ve sakallı bir adam çıktı; iş güç sahibi bir zanaatkârın kollarına ve orta düzeyde bir refahın yuvarlak göbeğine sahipti.

“Bu iş nasıl yürüyor bilmiyorum,” dedi adam, “ama, şey, içinizden biri Avendando’ysa elimdeki fıçıyı bu, ah, kapı aralığına getirdiğimde bana on solon verileceği söylendi.”

“Doğru. Fıçı.” Kalbi hızla atan Galdo telaşla para kesesine davrandı. “Şey, fıçıda ne var?”

“Şarap olmadığı kesin!” dedi yabancı. “Bunu bana veren kişi de pek kibar bir çocuk değildi açıkçası. Ama karşılığında on gümüş solon alacağımı vaat etti.”

“Elbette.” Galdo paraları hızla sayarak parlak gümüş diskleri adamın açık avucuna birbiri ardına bıraktı. “Fıçı için on gümüş. Tüm bunları unutman için de fazladan bir tane. Ne dersin?”

“Vay anasını. Kafamı bir yere vurmuş olmalıyım, çünkü bana niye para ödediğini bile hatırlamıyorum.”

“Aferin.” Galdo keseyi tekrar pelerininin altına soktu, sonra da arabaya çıkmış olan ve orta boy tahta bir fıçının başında dikilen Calo’nun yardımına koştu. Normalde fıçının üstüne takılması gereken mantar tıpanın yerinde küçük ve karanlık bir hava deliği mevcuttu. Calo parmak eklemleriyle fıçıya üç kez sertçe vurdu; karşılık olarak içeriden üç hafif tıklatma geldi. Sanza ikizleri suratlarında koca birer sırıtışla fıçıyı arabadan indirdiler ve sürücüyü başlarıyla selamladılar. Adam tekrar arabasına bindi ve çok geçmeden dudaklarında bir ıslıkla gecenin içinde kayboldu. Giderken cepleri, boş fıçının değerinin yirmi katı parayla şıngırdıyordu.

“Eh,” dedi Calo, fıçıyı kapı aralığına kadar yuvarlamalarının ardından, “bu mahsul henüz içilemeyecek kadar genç ve sert olsa gerek.”

“Elli-atmış yıllığına mahzende mi tutsak acaba?”

“Bence nehre atalım gitsin.”

“Cidden mi?” Galdo parmaklarıyla fıçının üstünde tempo tuttu. “Nehir böyle bir şeyi hak edecek ne yaptı ki?”

Fıçının içinden itiraza benzer bir dizi ses yükseldi. Calo ile Galdo birlikte hava deliğinin üstüne eğildiler.

“Böcek,” diye başladı Calo, “biz senin için ölesiye endişelenirken neden bu fıçının içinde bulunduğuna dair çok iyi bir açıklaman olduğundan eminim.”

“Gerçekten de harika bir açıklamam var.” Böcek’in sesi boğuktu ve hafifçe yankı yapıyordu. “Duyduğunuzda bayılacaksınız. Ama, şey, önce vurgun nasıl gitti, onu söyleyin.”

“Şahaneydi,” dedi Galdo.

“En fazla üç hafta içinde Don’u, eşinin ipek iç çamaşırlarına kadar soyup soğana çevireceğiz,” diye ekledi Calo.

Fıçıdaki çocuk bariz bir rahatlamayla inledi. “Harika! Şey, eee, olan şu ki... dosdoğru üstünüze gelen bir grup sarıceketli vardı. Yaptığım şey tepelerinin tasını attırdı. Ben de kaçıp Eski Hisar’daki tanıdık bir fıçıcıya sığındım. Adam nehrin yukarısındaki bazı şarapçılarla iş yapar; o yüzden orada öylece bekleyen bir avlu dolusu fıçısı var. Eh, izin almadan oraya girdim, fıçılardan birine atladım ve Sahtefer’den sonra beni buraya getirene kadar orada kalmama göz yumarsa sekiz solon kazanacağını söyledim.”

“Sekiz mi?” Calo çenesini sıvazladı. “Namussuz herif bizden on istedi ve on bir aldı.”

“Eh, sorun değil.” Böcek öksürdü. “Fıçı avlusunda boş oturmaktan sıkılınca herifin para kesesini yürüttüm. İçinde yaklaşık iki solonluk bakır vardı. Yani birazını geri almış olduk.”

“Bütün gün bir fıçıda beklediğin için hakkında iki çift sempatik laf edesim gelmişti,” dedi Galdo, “ama öylesi salaklık olurmuş.”

“Ah, hadi ama!” Böcek’in sahiden de gücenmiş bir hali vardı. “Fıçıdan çıktığımı görmedi; ne diye benden şüphelensin ki? Hem az önce ona bir ton para verdiniz; ne diye sizden şüphelensin ki? Her şey yolunda! Locke duysa beni takdir ederdi.”

“Böcek,” dedi Calo, “Locke bizim kardeşimiz ve ona beslediğimiz sevginin ucu bucağı yok. Ama Therin dilinde, ‘Locke duysa takdir

ederdi,’ sözünden daha ölümcül dört kelime bulamazsın.”

“Belki bir tek, ‘Locke bana yeni bir numara öğretti,’ ona denk olabilir,” diye ekledi Galdo.

“Locke Lamora’nın dalaverelerinden paçayı kurtaran tek kişi...”

“...Locke’tur...”

“...çünkü tanrıların ona çok özel bir ölüm hazırladıklarını düşünüyoruz. Bıçaklar ve dağlama demirleri içeren bir ölüm...”

“...ve de coşkuyla tezahürat eden elli bin seyirci.”

Kardeşler aynı anda genizlerini temizlediler.

“Eh,” dedi Böcek en sonunda, “yapacağımı yaptım ve paçayı da kurtardım. Artık eve gidebilir miyiz?”

“Ev,” diye mırıldandı Calo. “Tabii. Locke ve Jean hayatta olduğunu gördüklerinde yaşlı nineler gibi gözyaşı dökecekler. İyisi mi onları bekletmeyelim.”

“Dışarı çıkmana hiç gerek yok; bacakların uyuşmuş olsa gerek,” dedi Galdo.

“Uyuştular!” diye cıyakladı Böcek. “Ama beni yol boyunca taşımanıza hiç gerek yok...”

“Hayatın boyunca hiçbir konuda bu kadar haklı olmamıştın Böcek!” Galdo fıçının bir yanına geçti ve başıyla Calo’ya işaret etti. Kardeşler beraberce ıslık çalarak fıçıyı taş döşeli yolda Tapınak Semti’ne doğru yuvarlamaya başladılar. Oraya gitmek için en kısa veya düzgün güzergâhı kullanmak gibi bir zahmete de katlanmadılar.

ARA

LOCKE AÇIKLIYOR

“Her şey bir kazaydı,” dedi Locke nihayet. “İkisi de kazaydı.”

“Efendim? Seni yanlış duymuş olmalıyım.” Peder Zincir’in gözleri Locke’un ufacık seramik fenerinin loş ve kızıl ışığında kısıldı. “Çünkü az önce, ‘Beni damdan aşağı at gitsin. Ben lüzumsuz serserinin tekiyim ve hemen şu an ölmeye hazırım,’ dediğine yemin edebilirim.”

Peder Zincir sohbetlerini tapınağın damına taşımıştı. Parmaklıklarının arasından süs bitkileri geçirilecek biçimde yapılmış yüksek korkulukların yanında rahatça oturuyorlardı. Perelandro Evi’nin uzun zaman önce kaybolmuş asma bahçeleri, Gözsüz Rahip’in fedakârlık trajedisinin küçük fakat önemli bir unsuru, parayla ölçülebilecek bir sempati uyandırmakta kullanılan fazladan bir sahne dekoruydu.

Gelip gökyüzüne yerleşen bulutlar gecenin ışıklarıyla aydınlanan Camorr’un alacalı parıltılarını solgun bir tonda yansıtıyor, ayları ve yıldızları gözlerden saklıyordu. Çocuk sözlerine açıklık getirmek için uğraşırken Cellat Rüzgâr onun ve Zincir’in etrafındaki havayı hareketlendiren nemli bir basınçtan fazlası değildi.

“Hayır! Hayır, amacım canlarını yakmaktı. Ama hepsi bu. Canlarını yakmak. Başlarına öyle şeyler... öyle şeyler geleceğini bilemedim.”

“Eh... bak buna neredeyse inanabilirim.” Peder Zincir sağ elinin işaret parmağını sol avucuna vurarak Camorr çarşısında *sadede gel* anlamında kullanılan el işaretini yaptı. “O yüzden her şeyi ortaya dök. O ‘neredeyse’ kısmı senin için büyük bir sorun. İlk çocuktan başlayarak olayı bana açıkla.”

“Veslin,” diye fısıldadı Locke. “Ve de Gregor. Ama önce Veslin.”

“Veslin,” diye doğruladı Zincir. “Veslin tabii. Zavallıcığın boynuna eski ustanın ta kendisi tarafından yersiz bir delik açıldı. Hırsızbaşı’nın Capa’dan o güzelim köpekbalığı dişlerinden birini satın alması gerekti ve o diş *kullanıldı.* Eee... niçin?”

“Tepe’de yaşı büyük bazı çocuk ve kızlar işe çıkmaktan vazgeçtiler.” Locke parmaklarını sıkıca iç içe geçirdi ve cevapları orada bulabilecekmişçesine gözünü onlara dikti. “Her gün geri geldiğimizde bizim topladıklarımızı almakla yetiniyorlardı. Bizi silkeliyorlardı. Ustamıza bizim yerimize rapor veriyorlar, bazen de bir şeyleri atlıyorlardı.”

Zincir kafa salladı. “Yaşın, cüssenin ve kıç tekmeleyebilmenin ayrıcalıkları. Bu sohbetten sağ çıkarsan, büyük çetelerin çoğunda işlerin aynen öyle yürüdüğünü göreceksin. *Çoğunda.*”

“Aralarında bir çocuk vardı. Veslin. O çok daha fazlasını yapardı. Bizi tekmeler, yumruklar, giysilerimizi alırdı. Bize olmadık şeyler yaptırırdı. Getirdiklerimiz hakkında sık sık ustaya *yalan* söylerdi. Topladıklarımızdan bazılarını Pencereler’deki yaşı büyük kızlara verirdi ve bu yüzden biz Sokaklar’dakilere, özellikle de tantanacılara daha az yiyecek düşerdi.” Konuşurken Locke’un küçük elleri birbirinden ayrıldı ve yavaşça yumruğa dönüştü. “Durumdan ustamıza bahsettiğimizde bize güldü. Sadece gülüp geçti, sanki neler olduğunun farkındaydı ve bunu komik buluyordu! Onu ispiyonlamamızın ardından Veslin... daha da azıttı!”

Zincir kafa salladı, sonra yine işaret parmağını avucuna vurdu.

“Oturup düşündüm. Hem de çok. Hiçbirimiz onunla kavga edemezdik; çok iriydi. Hiçbirimizin Tepe’de iriyarı bir dostu yoktu. Ve Veslin’e karşı birleşirsek onun iriyarı dostları hep beraber bize musallat olurlardı.

“Veslin her gün bazı arkadaşlarıyla beraber dışarı çıkardı. Çalışırken onları gördüğümüz olurdu; işimize karışmazlardı ama bizi seyrederlerdi, anlarsın ya? Ve Veslin ileri geri konuşurdu.” Locke’un ince dudaklı kaş çatışı daha az kirli, daha az aç, daha az çökük gözlü bir çocukta komik gözükebilirdi; fakat o, avının üstüne atlamaya hazırlanan sıska bir canavar heykeline benziyordu. “Geri geldiğimizde bize laf atardı. Ne kadar sakar veya tembel olduğumuz, yeterince çalmadığımız hakkında. Sonra bizi biraz daha iter, döver ve soyardı. Ne yapabileceğimi düşünür, düşünür, düşünürdüm.”

“Ve o fikir,” dedi Zincir. “O mukadder fikir... Senden mi çıktı?”

“Evet.” Locke şevkle kafa salladı. “Bütünüyle bana aitti. O fikri akıl ettiğimde yalnızdım. Devriye gezen bazı sarıceketliler gördüm ve düşündüm ki... düşündüm ki... sopalarına, kılıçlarına bakıp düşündüm ki, ‘Ya Veslin’i onlar döverlerse? Ya Veslin’den hoşlanmamak için bir sebepleri olursa?’”

Locke nefes almak için duraksadı. “Biraz daha düşünüp taşındım, ama bir çözüm bulamadım. Bu fikri nasıl hayata geçirebileceğimi bilmiyordum. Sonra şöyle düşündüm: ‘Ya Veslin’e kızmalarına gerek yoksa? Ya onları bir bahane olarak kullanıp *ustanın* Veslin’e kızmasını sağlarsam?’”

Zincir bilgiççe kafa salladı. “Peki ak demir sikkeyi nereden buldun?”

Locke iç geçirdi. “Sokaklar’dan. Veslin’den hoşlanmayan herkes fazladan hırsızlık yaptı. Gözümüzü açık tuttuk ve çalışıp çabaladık. Haftalar sürdü. Bitmek bilmedi! Ben ak demir istiyordum. Nihayet şişko bir adamdan bir tane yürütebildim. Adam siyahlar giyiyordu. Siyah yünlüler. Gülünç bir ceket ve boyunbağı.”

“Bir Vadralı.” Zincir’in düşünceli bir hali vardı. “Herhalde iş yapmak için şehre gelen bir tüccar. İlk başlarda havaya uygun giyinmeyecek kadar mağrur, bazen de şehirdeki terzilerden birine uğramayacak kadar cimri olurlar. Neyse, bir ak demir sikke buldun. Bir tam şilin.”

“Herkes onu görmek istedi. Herkes ona dokunmak istedi. Onlara izin verdim, sonra da sessiz olmalarını sağladım. Sikkeden bahsetmemeleri için onlara yemin ettirdim. Veslin’den bu şekilde kurtulacağımızı söyledim.”

“Peki sikkenle ne yaptın?”

“Onu küçük bir deri keseye koydum. Sürekli kapıp kaçtığımız türden bir keseye. Sonra da şehirde bir yere sakladım ki elimizden almasınlar. Bizim bildiğimiz, iriyarı çocuklardan hiçbirinin ulaşamayacağı bir yere. Bir gün Veslin ile arkadaşlarının dışarı çıktıklarından emin olunca, gidip sikkeyi aldım ve o gün eve erken döndüm. Bakırlar ve ekmeği kapıdaki yaşı büyük kızlara verdim; ama sikke pabucumdaydı.” Locke bu noktada duraksayıp küçük fenerini kurcaladı ve kızıl parıltı yüzünün önünde gidip geldi.

“Sikkeyi Veslin’in odasına koydum. Gregor’la birlikte kaldığı yere. Tepe’nin merkezindeki güzel, kuru kabirlerden birine. Gevşek bir taş bulup keseyi oraya sakladım ve hiç kimsenin beni görmediğinden emin olduktan sonra ustayla görüşmek istedim. Ona aramızdan bazılarının Veslin’i Darlık’taki sarıceketli mekânlarından birinde gördüğünü söyledim. Hisarlar, karakollar; bilirsin işte. Ustaya Veslin’in onlardan para aldığını söyledim. Parayı bize gösterdiğini ve onu ispiyonlayacak olursak bizi sarıceketlilere satacağını.”

“İnanılmaz.” Peder Zincir sakalını kaşıdı. “Birine nasıl kazık attığını açıklarken fazla gevelemediğinin ve kekelemediğinin farkında mısın?”

Locke gözlerini kırpıştırdı, sonra kafasını kaldırıp Zincir’e dik dik baktı. Yaşlı adam güldü. “Seni eleştirmiyordum evlat. Akıntının önüne set çekmek gibi bir niyetim yoktu. Hikâyene devam et. Eski ustanın böyle bir şeye kızacağını nereden bildin? Sarıceketliler hiç sana veya dostlarına para teklif ettiler mi?”

“Hayır,” dedi Locke. “Hayır ama ustamın *onlara* para verdiğini biliyordum. Kıyak koparmak ve bilgi almak için. Bazen onun keselere para koyduğunu görürdük. O yüzden belki bundan faydalanabilirim diye düşündüm.”

“Ah.” Peder Zincir cüppesinin kıvrımlarının arasına uzandı ve Locke’un fenerinin ışığında, pişmiş tuğla rengindeymiş gibi gözüken yassı bir deri cüzdan çıkardı. Bunun içinden aldığı bir kâğıt parçasına cüzdanının başka bir köşesinden koyu renkli bir toz döktü. Kâğıdı kıvırarak dar bir silindir haline getirdi ve bir ucunu soylulara yakışır bir zarafetle Locke’un fenerinin alevine tutarak yaktı. Çok geçmeden soluk gri bulutlara soluk gri duman halkaları yollamaya başladı. İçtiği şey yanık çam katranı gibi kokuyordu.

“Kusuruma bakma,” dedi Zincir, saldığı dumanların çocuğu birkaç adım mesafeyle ıskalaması için biraz sağına dönerek. “Her gece iki sigaradan fazlasını içmem; akşam yemeğinden önce sert olanını, sonrasında da hafif olanını. Öyle yaptığımda her şeyin tadı daha bir güzelleşir.”

“Yani akşam yemeğine kalacak mıyım?”

“Oh-ho! Seni gidi küçük, yüzsüz fırsatçı seni! Gel, durum değişkenliğini koruyor demekle yetinelim. Sen hikâyene devam et.

Eski ustana Veslin'in meşhur Camorr inzibatları için muhbirlik yaptığını söyledin. Hırsızbaşı küplere binmiş olmalı."

"Yalan söylüyorsam beni öldüreceğini söyledi." Locke kendi sağına kayarak dumandan iyice uzaklaştı. "Ama Veslin'in sikkeyi odasına sakladığını söyledim. Gregor'la birlikte kaldığı odaya. Böylece... Hırsızbaşı oranın altını üstüne getirdi. Sikkeyi hakikaten iyi gizlemiştim ama onu buldu. Zaten bulması da gerekiyordu."

"Hımmm. Bulduktan sonra neler olmasını bekliyordun?"

"Öldürüleceklerini bilmiyordum!" Peder Zincir o yumuşak ve hararetli seste gerçek bir keder duymasa da, gerçek bir şaşkınlık, gerçek bir kızgınlık var gibiydi. "Onun Veslin'i pataklamasını istiyordum. Belki bunu hepimizin gözü önünde yapar diye düşündüm. Çoğu akşam hep beraber yemek yerdik. Bütün tepe bir arada. O günün başarısızları soytarılık yapar, yemek dağıtıp ortalığı toplar veya falakaya yatırılırdı. Zencefil yağı içerlerdi. Veslin'e de öyle bir şey yaptırılacağını düşündüm. Hatta belki hepsinin birden."

"Eh." Zincir, sanki tütün dumanı içini idrakle doldurabilecekmiş gibi, aldığı bir nefesi çok uzun bir süre ciğerlerinde tuttu ve başını Locke'tan öteye çevirdi. Nefesini nihayet verdiğinde bunu parça parça yaparak birkaç adım süzülen ve havadaki genel pusa karışan titrek hilaller oluşturdu. Sonunda genzini temizleyip tekrar çocuğa doğru döndü. "Eh, iyi niyetin değerini güzelce öğrenmişsin, değil mi? Falakaya yatırılacakmış. Yemek dağıtıp ortalığı toplayacakmış. Heh. Zavallı Veslin'in dağıtılıp toplandığı kesin. Eski ustan işi nasıl halletti?"

"Birkaç saatliğine çekip gitti. Geri geldiğinde de oturup bekledi. Veslin'in odasında. Veslin ile Gregor o gece eve döndüklerinde daha büyük çocuklar başlarına toplandılar. Yani hiçbir yere kaçamazlardı. Ve sonra... ustam onları öldürüverdi. İkisini birden. Veslin'in gırtlağını kesti ve... Diğerleri bir süre Gregor'a baktığını söylediler. Hiçbir şey demeden. Ve sonra onun da..." Locke daha önce Zincir'in iki parmağıyla yaptığı o kesme hareketini tekrarladı. "Gregor'un da işini bitirdi."

"Tabii ki bitirecek! Zavallı Gregor. Gregor Foss'tan bahsediyorsun, değil mi? Tıpkı senin gibi soyadını hatırlayacak kadar büyük olan o şanslı yetimlerden biri. Eski ustan tabii ki onun da işini bitirdi. O ve Veslin yakın dosttular, değil mi? Aynı şişeden çekilen iki fırt. Birinin

taşın altında bir servet sakladığını diğerinin bilmesi doğal bir varsayımdı.” Zincir iç geçirip gözlerini ovuşturdu. “Doğal. Eh, madem sen öykünü anlattın, her şeyi nerede bombok ettiğini belirtmemi ister misin? Ve de o ak demir sikkeyi almanda sana yardım eden Sokaklar’daki küçük arkadaşlarından çoğunun niçin güneş doğmadan önce can vereceğini söylememi?”

İKİNCİ BÖLÜM

DİŞ GÖSTERİSİ'NDE İKİNCİ TEMAS

1

Aylaklar Günü, sabahın on biri, Oynak Cümbüş. Güneş bir kez daha bir alev topunun içindeki meşum ve beyaz bir elmasa dönüşmüştü; bomboş gökyüzünde yanan bir yay çiziyor, yeryüzüne çarparken insanın teninde hissedebildiği bir ısı saçıyordu. Locke bir kez daha Lukas Fehrwight'ın giysilerine ve tavırlarına bürünmüş olarak Don Salvara'nın sefahat mavnasının ipek tentesi altında duruyor, başlamakta olan cümbüşü seyrediyordu.

Solundaki yüzen platformda bir ip dansçıları kumpanyası yer alıyordu; içlerinden dördü yaklaşık beş metre aralıklarla elmas biçiminde dizilmişti. Dansçıların aralarında gerili duran parlak renklerdeki upuzun ipek kuşaklar kollarına, göğüslerine ve boyunlarına dolanık vaziyetteydi; her dansçı aynı anda bunlardan beşini veya altısını birden yönetiyormuş gibi görünüyordu. Bu kuşaklar, dansçıların arasında daima hareket halindeki bir kedi beşiği[3] teşkil ediyor, üzerlerine atılmış akıllıca düğümler sayesinde her türden küçük nesneyi havada asılı tutuyorlardı: kılıçlar, bıçaklar, paltolar, çizmeler, cam heykelcikler, parıltılı incik boncuklar. Dansçılar kollarını döndürüp kalçalarını kıvırarak, inanılmaz derecedeki akıcı hareketlerle eski düğümleri çözüp daha yeni ve sıkı düğümler atıyor, böylece tüm bu nesneler de yavaşça fakat kademeli olarak çeşitli yönlerde birbirinden uzaklaşıyordu.

Bu, işlek harikalar nehrindeki ufak çaplı harikalardan sadece biriydi. Özellikle de Don ile Doña Salvara'nın mavnasının yanında... Asilzadelerin çoğu, bostanlarına ağaç getirip götürme işini nehir

vasıtasıyla hallediyordu, ama bunu diğer herkesten önce bir adım ileri taşıyan kişiler Locke'un ev sahipleriydi. Çünkü çiftin sefahat mavnası, minyatür boyutlardaki, kalıcı bir yüzen bostandı. Elli adım uzunluğunda ve yirmi adım genişliğindeki çift gövdeli, ahşap bir dikdörtgenden ibaret olan mavna bir düzine meşeyi ve zeytin ağacını barındıracak kadar toprakla doldurulmuştu. Gece karası, yeknesak gövdelere ve zümrüt yeşilinin anormal bir tonundaki hışırtılı, lake kadar parlak yapraklara sahip olan bu ağaçlar simyasal botaniğin gözle görülür birer kanıtıydı.

Ağaçlardan birkaçının etrafında yaprakların gölgeleriyle bezeli, dairesel biçimli, geniş merdivenler dolanıyor ve Don'un ipek tenteli gözlem locasına çıkıyorlardı. Loca, ziyaretçilerine ön tarafa bakan, engelsiz bir manzara sağlamak için dalların arasına kurulmuştu. Bu son derece gösterişli, yüzen orman parçasının her iki tarafındaki ıskarmoz benzeri yapılarda yirmi kiralık kürekçi oturuyor ve merkezi kısmı aşırı yüklü olan mavnanın devrilmesini engelliyorlardı.

Loca yirmi kişiyi rahatlıkla alabilirdi; bu sabahsa yalnızca Locke ile Jean'ı, Don ile Doña'yı ve de dikkati asla elden bırakmayan Conté'yi ağırlıyordu. Conté'nin o sırada meşgul olduğu içki dolabı öylesine tafsilatlıydı ki bir eczacının laboratuvarıyla karıştırılması işten bile değildi. Locke bakışlarını ip dansçılarına çevirirken onlarla arasında garip bir benzerlik hissetti. Bu sabah hassas bir gösteriyi mahvetmek için elinde bol bol imkân bulunan tek kişi onlar değildi.

"Efendi Fehrwight, *giysileriniz!*" Gözlem locasının ön tırabzanını onunla paylaşan Doña Sofia Salvara'nın elleri, Locke'unkilerden sadece birkaç santimlik mesafedeydi. "Bunlarla Emberlain'deki bitmek bilmez kış aylarınızda çok seçkin gözükeceğinize şüphem yok, ama niçin bizim yaz mevsimimizde de onlara katlanıyorsunuz? Terden gül gibi kızaracaksınız! Bir şeyleri çıkarsanız olmaz mı?"

"Ben... leydim, sizi temin ederim ki... çok rahatım." On üç tanrı aşkına; kadın ona ciddi ciddi *kur* yapıyordu. Üstelik kocasının yüzünde bir belirip bir kaybolan ufacık tebessüm Salvaralar'ın bunu önceden planladıklarını gösteriyordu. Utangaç tüccarbaşını bocalatmak için biraz kadınsı yakın ilgi... Kusursuzca sahnelenen ve son derece yaygın bir taktik. Diğer bir deyişle oyundan önce oyun. "Bu giysilerin bende yarattığı rahatsızlığın sizin... *ilginç* ikliminizde beni daha da... kışkırttığını fark ettim. Dikkatimi toplamam için. Yani

beni uyanık tutuyor, anlarsınız ya. Onlar sayesinde daha iyi bir, ah, işadamı oluyorum."

İkisinin birkaç adım gerisinde duran Jean gülmemek için dilini ısırdı. Locke Lamora'nın önüne sarışın atmak, köpekbalıklarına marul atmaya benzerdi ve Doña Sofia *fazlasıyla* sarışındı; yanık kehribar gibi bir tene ve badem tereyağı renginde saçlara sahip olan kadın o eşine az rastlanır, güzeller güzeli Therin dilberlerinden biriydi. Gözleri derin ve dikkatli bakıyor, koyu turuncu yazlık elbisesi vücut hatlarını zarifçe ortaya çıkarıyor, krem beyazı jüponunun altından çıplak teni belli belirsiz gözüküyordu. Eh, kadınlar konusunda hiç olmadık zevklere sahip bir hırsızla karşılaşan Salvaralar şanslarına küssünlerdi. Neyse ki Jean, Doña'yı her ikisi adına dikizleyebilirdi; bugünkü kısıtlı rolü (ve de 'yaraları') sebebiyle yapacak fazla bir işi yoktu.

"Efendi Fehrwight sıradışı bir dayanıklılığa sahip, hayatım." Ön tırabzanın uzak bir köşesine dayanan Don Lorenzo, beyaz renkli bol ipekliler ve karısının elbisesiyle uyumlu, turuncu bir yelek giyiyordu. Beyaz fuları hovarda bir tarzda gevşek duruyordu ve yeleğinin sadece en alt kopçası ilikliydi. "Dün hayatının dayağını yedi, bugünse beş adama yetecek kadar yünlü giyiyor ve elinden geleni ardına koymaması için güneşe meydan okuyor. Ne yalan söyleyeyim, seni Jacobo'nun pençesinden uzak tutmaktan duyduğum memnuniyet giderek artıyor Lukas."

Locke gülümseyen Don'u eğilerek selamladı ve yüzüne çekingen bir gülümseme yerleştirdi.

"En azından bir şeyler için Efendi Fehrwight." Doña Sofia elini bir anlığına genç adamınkinin üstüne koydu. Bu bile Locke'un hiçbir manikürün saklayamayacağı nasırları ve kimyasal yanıkları hissetmesine yetti. Demek ki kadın gerçek bir simyasal botanikçiydi; bu mavna onun genel tasarımı olduğu kadar kendi eseriydi de. Yetenekleri hafife alınacak gibi değildi, bu da işbilir bir kadın olduğunu gösterirdi. Lorenzo belli ki ondan daha fevriydi ve eğer kafası çalışıyorsa Lukas Fehrwight'ın tekliflerini kabul etmeden önce karısına akıl danışırdı. Locke da bu yüzden ondan etkilenmeye başlıyormuş gibi bir izlenim yaratmak için kadına mahcup bir gülümseme ve sarsakça bir öksürük bahşetti.

“Bir içki çok iyi olurdu,” dedi, “ama, ah, korkarım ki benim durumuma çare bulmanız çok zor, iyi kalpli Doña Sofia. Şehrinizde pek çok kez iş yaptım; erkeklerle kadınların burada iş konuşurlarken nasıl içtiğini bilirim.”

“‘Sabahlar terlemek, geceler pişman olmak içindir,’” dedi Don Salvara, tırabzandan ayrılıp hizmetkârına el ederken. “Conté, sanırım Efendi Fehrwight’ı Zencefil Yanığı’ndan aşağısı kesmeyecek.”

Bu isteği yerine getirmek için derhal harekete geçen Conté öncelikle uzun bir kristal şarap kadehi seçti. Ardından içine en safından iki parmak, kavrulmuş tarçın renkli Camorr zencefil yağı döktü. Buna hatırı sayılır miktarda süt beyazı armut brendisi ve aslında turpla tatlandırılmış yemeklik bir şarap olan *ajento* adında transparan, ağır bir içki ekledi. Kokteyli karıştırdıktan sonra da sol elinin parmaklarına ıslak bir havlu sarıp içki dolabının yanındaki dumanı tüten, üstü örtülü bir maltıza uzandı. Maltızdan ucu turuncu-kızıl parlayan, ince bir metal çubuk alıp kokteylin içine daldırdı; kadehten gürültülü bir tıslama ve hoş kokulu, küçük bir duman bulutu yükseldi. Çubuğun sönmesinin ardından Conté içkiyi tam üç kez hızla karıştırıp, ince bir gümüş tepside Locke’a sundu.

Locke’un yıllar boyunca bu âdeti pek çok defa tecrübe etmişliği vardı; fakat Zencefil Yanığı’nın soğuk alazı ne zaman dudaklarına değse (ve daha diline ve boğazına sıra gelmeden her minik çatlağı karıncalandırıp dişleri ile dişetlerinin arasındaki her boşluğu keskin bir acıyla doldursa) Gölgeler Tepesi’yle ilgili anılarının zihnine doluşmasına engel olamıyordu. Hırsızbaşı’nın azarlamaları, sinüslerinden yukarı sızan ve içinden onları koparıp atmak gelene kadar gözlerinin arkasını yakan o sıvı ateş... İçkinin ilk yudumundan duyduğu rahatsızlığı belli etmek, Doña’ya ilgi gösterirmiş gibi yapmaktan çok daha kolaydı.

“Eşsiz bir tat,” deyip öksürdü, sonra da kesik kesik hareketlerle siyah yakasını azıcık gevşetti. Salvaralar beraberce cezbedici bir tebessüm ettiler. “Siz Camorrlulara daha hafif içkiler satmakta neden bu kadar başarılı olduğumu bir kez daha hatırladım.”

2

Oynak Çarşı her ay bir kez ticarete kapatılırdı. Her ayın dördüncü Aylaklar Günü'nde tüccarlar Angevine Nehri'nin bitişiğindeki o kocaman, kuytu daireden uzak dururlar ve şehrin yarısı Oynak Cümbüş'ü görmeye gelirken yakınlara demir atarlardı.

Camorr'un taştan veya Atacam'dan yapılma koca bir amfitiyatrosu hiç olmamıştı; onun yerine her cümbüşte seyirci halkasını sil baştan kurmak gibi ilginç bir âdet geliştirilmişti. Halatlarla çekilerek Oynak Çarşı'nın çevresindeki taş dalgakıranların yanına sıkıca demirlenen devasa, çok katlı gözlem mavnaları bu halleriyle dev bir stadyumun ortasından kesilmiş, yüzen dilimlere benzerlerdi. Her mavna rakip bir aile veya tüccar kooperatifi tarafından yönetilir ve eşsiz bir şekilde süslenirdi; boş koltukları doldurmak için birbiriyle şiddetli bir rekabete tutuşurlardı ve çok sevilen mavnaların devamlı müşterileri arasında kavga çıkması duyulmamış şey değildi.

Mavnalar doğru şekilde hizalandıklarında Oynak Çarşı'nın çevresinin yaklaşık yarısı uzunluğunda bir yay oluştururlardı. Durgun suların ortasına girip çıkacak tekneler için bir geçiş yeri bırakılır ve dış kısmın geri kalanı soyluların sefahat mavnalarına ayrılırdı. Herhangi bir cümbüşe yüz, bunun gibi başlıca festivallerdeyse yüz elli kadar teknenin katıldığı olurdu; yaz ortası gününe ve Değişimler Günü'ne topu topu birkaç hafta kalmıştı.

Eğlenceler başlamadan önce bile Oynak Cümbüş kendi başına bir gösteriydi. Yüzen veya yaya gezen izleyicilerden oluşan koca bir zengin ve fakir insan dalgası, kural eksikliği sebebiyle çok sevilen geleneksel bir çekişmede yer kapabilmek için itişip kakışırdı. Sarıceketliler daima teyakkuzda olmalarına rağmen amaçları olay çıkmasını engellemekten ziyade küfürleşmelerin ve yumruklaşmaların aşırıya kaçmasına engel olmaktı. Cümbüş şehrin genelini kapsayan bir kutlama, Dük'ün kendi hazinesinden seve seve karşıladığı şamatalı bir kamu hizmetiydi. İyice palazlanmadan önce bir toplumsal huzursuzluğun dişlerini sökmek için iyi bir cümbüş gibisi yoktu.

Başlarının üstündeki ipek tenteye rağmen yaklaşan öğle vaktinin ateşini hisseden Locke ile ev sahipleri Zencefil Yanığı içerek

vaziyetlerini daha da zorlaştırdılar ve umumi mavnaları tıklım tıklım doldurmuş binlerce Camorrludan yükselen ısı dalgalarını seyrettiler. Conté aynı içkiyi (belki biraz daha az zencefil yağı kullanarak) lordu ve leydisi için de hazırlamış, Camorr görgü kurallarının böyle durumlarda gerektirdiği gibi içkileri 'Graumann' servis etmişti. Locke'un bardağı yarısına kadar boştu; içki karnında giderek genişleyen bir ateş topu, boğazındaysa canlı bir anıydı.

"İş," dedi en sonunda. "Her ikiniz de Grau'ya ve bana karşı çok... nazik davrandınız. Ben de Camorr'a ne amaçla geldiğimi açıklayarak bu nezakete karşılığını vermeye razı oldum. O yüzden sizce bir sakıncası yoksa gelin konuya girelim."

"Hayatın boyunca daha hevesli dinleyicilerin olmamıştır Efendi Fehrwight." Don'un kiralık kürekçileri onları Oynak Cümbüş alanına getiriyordu ve bazıları onlarca, hatta yüzlerce misafirle dolu olan daha geleneksel sefahat mavnalarına iyice yaklaşmışlardı. Don'un gözleri hırslı bir merakla ışıl ışıldı. "Anlat bakalım."

"Yedi İlik Krallığı dikiş yerlerinden kopup dağılıyor." Locke iç geçirdi. "Bu bir sır değil."

Don ile Doña hiçbir şey demeden içkilerini kayıtsızca yudumladılar.

"Emberlain Eyaleti asıl çatışmaların dışında yer alıyor. Fakat Graf von Emberlain ile Siyah Masa onu da savaşa bulaştırarak büyük bir tehlikeye sokmak için farklı, ah, yönlerde çalışıyorlar."

"Siyah Masa mı?" diye sordu Don.

"Affedersiniz." Locke içkisinden ufacık bir yudum daha alarak dilinin altına yeni bir ateşin sızmasına izin verdi. "Siyah Masa, Emberlain'in en güçlü tüccarlarından oluşan konseye verdiğimiz addır. Bel Auster Hanesi'ndeki efendilerim de onların arasındadır. Askeri ve vergi konulu meseleler hariç her bakımdan Emberlain Eyaleti'ni onlar yönetirler. Ve hem Graf'tan hem de İlikler'deki diğer altı eyaletin ticaret loncalarından, daha doğrusu onların getirdiği kısıtlamalardan bıktılar. Emberlain yeni spekülasyon ve girişimcilik yöntemleriyle giderek zenginleşiyor. Siyah Masa'dakiler eski loncaları ayaklarına dolanan lüzumsuz bir ağırlık olarak görüyorlar."

"'Ayağımıza' değil de 'ayaklarına' demeniz ilginç," diye araya girdi Doña. "Bunun bir sebebi var mı?"

“Kısmen.” Locke içkisinden bir fırt daha çekti ve bir saniyeliğine sahte bir tedirginlik sergiledi. “Bel Auster Hanesi, Loncaların işlevini yitirdiği konusunda diğerleriyle hemfikir; lonca yasaları eski yüzyılların ticari usullerini dayatmamalı. Fakat aynı zamanda,” diye sözlerini sürdüren Locke içkisinden bir yudum daha aldı ve başının arkasını kaşıdı, “şey, kuzenleri Parlay ile Somnay’a destek olmak için ordusunun büyük bölümüyle beraber eyaletten ayrılmışken Graf von Emberlain’in azledilmesi konusunda hemfikir *değiliz.*”

“Kutsal On İkili aşkına!” Don Salvara az önce duyduklarını aklından çıkarmak istercesine başını iki yana salladı. “Ciddi olamazlar! Emberlain... Camorr’dan bile daha küçük! Her iki yanında açık deniz var. Savunulması olanaksız.”

“Yine de hazırlıklar devam ediyor. Emberlain’in bankaları ve ticarethaneleri her yıl İlikler’in en zengin ikinci eyaletinin *dört katı* iş yapar. Siyah Masa işte buna odaklanıyor. Altın elbette ki potansiyel güç kabul edilmeli; fakat Siyah Masa onun kendi başına doğrudan güç olduğunu düşünerek yanılgıya kapılıyor.” Locke uzun ve zoraki bir yudumla içkisini bitirdi. “Zaten iki ay içinde iç savaş çıkacak. Teselsül karmakarışık. Strada ve Dvorim, Razul ve Strig hanedanları topyekûn bıçaklarını bileyip askerlerine geçit töreni yaptırıyorlar. Ancak biz burada konuşurken bile Emberlain’in tüccarları Graf ortalarda yokken geride kalan soyluları tutuklamak, donanmaya el koymak, bir ‘özgür vatandaşlar’ ordusu kurmak ve paralı asker tutmak için uğraşıyor. Kısacası İlikler’den ayrılmayı deneyecekler. Bunu yapmaları kaçınılmaz.”

“Peki tüm bunların özel olarak buraya gelmenizle ne ilgisi var?” Doña’nın şarap kadehini tutan parmaklarının eklemleri bembeyaz kesilmişti; kadın Fehrwight’ın öyküsünün önemini kavramaya başlıyordu. Asırlardır görülmemiş büyüklükte bir çatışma çıkacak, iç savaşa olası bir ekonomik kriz karışacaktı.

“Efendilerime, yani bel Auster Hanesi’ne göre, karaya vurmak üzere olan bir geminin ambarındaki farelerin dümene geçme şansları çok az. Fakat aynı fareler gemiyi kolaylıkla *terk edebilirler.*”

3

Oynak Cümbüş'ün orta yerinde çok sayıda yüksek demir kafes suya batırılmıştı. Bunlardan bazıları göstericilerin, kurbanların, dövüşçülerin ve görevlilerin üzerinde durabilecekleri tahta tirizleri desteklemekte kullanılırken fazlasıyla ağır olan birkaç tanesi de yarısaydam ve gri sularda uğursuz daireler çizen karanlık şekiller barındırmaktaydı. Kürekler vasıtasıyla düzenli aralıklarla tur attırılan yüzen platformlarda ip dansçıları, bıçak fırlatıcılar, akrobatlar, hokkabazlar, vücut geliştiriciler ve diğer ilginç tipler gösteri yapıyorlardı. Pirinçten yapılma, uzun trompetler taşıyan çığırtkanların heyecanlı bağrışlarıysa donuk bir sesle sudan aksediyordu.

Her cümbüşte ilk olarak Kefaret Dövüşleri düzenlenir, Sabır Sarayı'ndan getirilen adi suçlular cezalarının azaltılması veya yaşam koşullarının biraz düzeltilmesi karşılığında adaletsiz bir kapışmaya gönüllü olabilirlerdi. Şu andaysa Dük'ün özel muhafızlarının arasından seçilmiş, dev gibi kaslara sahip bir *nichavezzo* ('cezacı'), gönüllüleri pataklamakla meşguldü. Siyah deri zırhlar içindeki bu asker, ışıl ışıl çelik bir göğüs levhası ile dev bir uçanbalığın yeni kesilmiş yüzgeçlerini sorguç olarak kullanan çelik bir miğfer takmıştı. Asker parlak güneşin altında ileri geri adım atarak demir uçlu bir değnekle görünüşte keyfince darbeler indirirken, pullar ve kılçıklar etrafa parıltılar saçmaktaydı.

Nichavezzo küçük fakat kaya kadar sabit bir platformda duruyordu; çevresindeyse bir kulaç mesafesi uzaklıkta bir dizi yuvarlak tahta sal yer alıyordu. Bu oynak, dengesiz platformlar her biri küçük bir tahta sopayla silahlanmış, iki düzine kadar sıska ve pasaklı mahkûmla doluydu. Aslında toplu bir hücumla zırhlı işkencecilerine baskın gelebilirlerdi; fakat bu grup işbirliği yapacak mizaçtan yoksun görünüyordu. *Nichavezzo*'ya teker teker veya küçük gruplar halinde yaklaştıkça kafa çatlatan darbelerle birbirleri ardına suya düşürülüyorlardı. Küçük teknelerse etrafta tur atarak bilinci kapalı mahkûmlar ebediyen sulara gömülmeden önce onları denizden çıkarıyordu. Dük merhametli davranarak Kefaret Dövüşleri'nin kasten ölümcül sonuçlanmasına izin vermiyordu.

“Hımmm.” Locke boş şarap kadehini sadece bir saniyeliğine havada tuttu; Conté rakibine silahını düşürten bir kılıç ustasının zarafetiyle onu parmaklarının arasından kapıverdi. Don’un hizmetkârı içki dolabına yönelirken Locke genzini temizledi. “O kadehi henüz doldurmana gerek yok Conté. Çok naziksin, çok nazik. Ama izin verirseniz, lordum ve leydim Salvara, size bir çift armağan sunmak istiyorum. Biri gösterdiğiniz konukseverliğe cevaben. Diğeriyse... Eh, nasılsa kendi gözlerinizle göreceksiniz. Graumann?”

Locke’un parmaklarını şıklatmasıyla birlikte Jean kafa salladı. İriyarı genç, içki dolabının hemen yanındaki ahşap masaya kadar gitti ve köşeleri demirle desteklenmiş, üstlerine küçük demir kilitler dikilmiş iki büyük deri çanta aldı. Jean bunları Salvaralar’ın kolayca görebilecekleri bir yere bıraktı ve Locke fildişinden oyulmuş, zarif bir anahtarla çantaları açabilsin diye geri çekildi. Locke ilk çantadan yaklaşık otuz santim yüksekliğinde ve onun yarısı çapında, hoş kokulu bir tahtadan yapılmış, solgun bir fıçı çıkarıp incelemesi için Don Salvara’ya uzattı. Fıçının yüzeyindeki siyah renkli, alelade damgada şöyle yazıyordu:

BRANDVIN AUSTERSHALIN 502

Lorenzo dişlerinin arasından bir tıslama koyverdi; hatta burun delikleri bile genişledi. Locke buna rağmen Lukas Fehrwight’ın yüzünü kibarca ifadesiz tuttu. “On iki tanrı aşkına; bir 502 mahsulü! Lukas, daha önce mallarını yanından ayırmamaktaki ısrarın yüzünden seni paylarmış gibi gözüktüysem lütfen en derin özürlerimi...”

“Ah, buna hiç gerek yok.” Locke bir elini kaldırdı ve Don’un sözcükleri kışkışlamak için yapmış olduğu o el hareketini taklit etti. “Cesurca yardımıma koştuğunuz için Don Salvara. Ve bu sabahki harikulade konukseverliğiniz için sevgili Doña, lütfen bu basit armağanı mahzenlerinize kabul ediniz.”

“Basit ha!” Don fıçıyı aldı ve doğalı henüz beş dakika bile geçmemiş bir bebekmişçesine kucakladı. “Ben... ben bir 506’ya ve bir çift 504’e sahibim. Ama muhtemelen Dük hariç Camorr’da 502 mahsulüne sahip birini tanımıyorum.”

“Eh,” dedi Locke, “oldukça iyi bir mahsul olduğu kulaktan kulağa yayıldığından beri efendilerim ellerinin altında birkaç tane bulundururlar. Onları... çok büyük öneme sahip iş görüşmelerinde buzları çözmek için kullanırız.” Esasında fıçı yaklaşık sekiz yüz tam şilinlik bir yatırımı ve Locke ile Jean’ın Ashmere kıyısı boyunca yaptıkları bir deniz yolculuğunu temsil ediyordu. O seyahat sırasında ufak çaplı, eksantrik bir soyluyu hileli bir kâğıt oyununda yenmeyi başarmış ve bu fıçıyı elde etmişlerdi. Aslına bakılırsa harcadıkları paranın büyük bölümü, yaşlı adamın daha sonra malının arkasından yolladığı suikastçıları savuşturmak veya satın almak için kullanılmıştı. Çünkü 502 mahsulü zamanla neredeyse içilemeyecek kadar kıymetli hale gelmişti.

“Bu ne kadar görkemli bir jest Efendi Fehrwight!” Doña Sofia kocasının koluna girdi ve sahiplenici bir sırıtış takındı. “Lorenzo, aşkım, Emberlain’den gelen yabancıları daha sık kurtarmalısın. Ne kadar da çekici oluyorlar!”

Locke öksürüp ayaklarını sürüdü. “Ahh, hiç de bile leydim. Şimdi, Don Salvara...”

“Lütfen bana Lorenzo de.”

“Ah, Don Lorenzo, şimdi size göstereceğim şey doğrudan doğruya buraya gelme sebebimle ilgili.” Locke ikinci çantadan az öncekine benzer bir fıçı çıkardı; fakat bu seferki, bir sarmaşık halkasının içindeki tek bir stilize ‘A’ harfiyle işaretliydi.

“Bu,” dedi Locke, “geçen senenin damıtımından alınmış bir numune. Yani bir 559.”

Don Salvara 502 fıçısını elinden düşürdü.

Doña kızlara özgü bir çeviklikle sağ ayağını uzatarak fıçıyı yakaladı ve onun büyük bir çatırtı yerine hafif bir patırtıyla güverteye inmesini sağladı. Dengesini kaybettiğinden elindeki Zencefil Yanığı’nı düşürdü; kadeh tırabzanın öteki tarafında gözden kayboldu ve kısa zamanda suyun yedi metre altına kadar battı. Salvaralar dengelerini sağlama konusunda birbirlerine yardımcı olduktan sonra Don titreyen ellerle 502 mahsulü fıçıyı yeniden kucağına aldı.

“Lukas,” dedi Don, “şaka... *şaka* yapıyor olmalısın!”

4

Locke, suda yüzen bir düzine adam bir Jeresh ahtapotu tarafından parçalanırken öğle yemeği yemeyi pek de kolay bulmadı. Fakat canlandırdığı Emberlain tüccarının, çok sayıdaki hayali deniz yolculuğunda bundan daha beterlerini de görmüş olduğuna karar verdi ve gerçek duygularını yüzüne yansıtmadı.

Öğle vakti geçeli çok olmuştu; Kefaret Dövüşleri sona ermiş ve cümbüşçübaşları Yargısal Cezalar'a geçmişti. Bu ifade, sudaki adamların cümbüş kalabalığını eğlendirecek renkli yöntemlerle idam edilmek için seçilmiş katiller, tecavüzcüler, köle tacirleri, kundakçılar vb. insanlar olduklarını söylemenin kibar bir yoluydu. Adamlar güya silahlıydılar ve karşılarına çıkarılan hayvanı öldürmeyi başarırlarsa cezaları azaltılacaktı. Fakat hayvanlar ne kadar tehlikeliyse suçlulara verilen silahlar da o kadar gülünç olduğu için çoğunlukla düpedüz idam edildikleri söylenebilirdi.

Ahtapotun dokunaçları tıpkı şişip şişip inen, gri-siyah çizgili gövdesi gibi dört metre uzunluğundaydı. Yaratığın çevresi çığlık atan, çırpınan, su yüzeyinde kalmaya çalışan çok sayıda adamın haricinde yirmi metrelik kafesler ve platformlar halkasıyla sarılmıştı. Suçluların çoğu kısacık hançerlerini çoktan suya düşürmüştü. Arbaletlerle ve kargılarla silahlanmış tedirgin muhafızlar platformlarda devriye geziyorlar, dışarı çıkmaya çalışan mahkûmları tekrar suya itiyorlardı. Arada bir ahtapotun çalkantılı kızıl sularda yuvarlandığı oluyordu ve o anlarda Locke, yaratığın kapaksız siyah gözünü bir anlığına görebiliyordu. Göz, ellerinde tuttuğu çorba kâsesiyle hemen hemen aynı boydaydı.

"Biraz daha alır mısınız Efendi Fehrwight?" Conté soğutulmuş çorba dolu, gümüş bir tencereyle beraber yakınlarda bekliyordu. Beyaz etli Demir Deniz karideslerinin yüzdüğü koyu domates çorbası karabiber ve soğanla terbiye edilmişti. Don ve Doña Salvara ilginç zevklere sahip insanlardı.

"Hayır Conté, çok naziksin ama şimdilik fazlasıyla doydum." Locke çorba kâsesini kapağı açılmış '559' (gerçekte Jean'ın bulabildiği en sert ve pahalı romla karıştırılmış, elli şilinlik bir şişe kalitesiz 550) fıçısının yanına koydu ve kadehindeki kehribar sarısı

içkiden bir yudum daha aldı. Yapımında uyduruk malzemeler kullanılmasına rağmen taklit çok lezzetliydi. Graumann yağlı gümüşağacından yapılmış o samimi ve küçük masada Locke'la karşılıklı oturan ev sahiplerinin hemen arkasında dikkatle bekliyordu. Doña Sofia kâğıt kadar ince kesilmiş ve yenilebilir lale çiçeklerine benzemeleri için sarmallar şeklinde dizilmiş, pelte halindeki portakal dilimleriyle çekinmeden oynuyor, Don Lorenzo ise hâlâ ardına dek açık gözlerle ellerindeki brendi kadehine bakıyordu.

"Bu yaptığımız neredeyse... günah işlemek gibi geliyor!" Don bu sözlerine rağmen içkiden büyük bir yudum aldı. Duyduğu zevk yüz hatlarından açıkça okunuyordu. Arkasında bir yerde kopuk bir insan gövdesi olabilecek bir şey havaya fırladı ve büyük bir şapırtıyla tekrar suya düştü. Kalabalık memnuniyetle kükredi.

Austershalin brendisi, damıtılmasının ve harmanlanmasının ardından en az yedi seneliğine yıllandırılmasıyla meşhurdu; yabancıların bu sürenin bitiminden önce bir fıçıya ellerini sürmeleri mümkün değildi. Bel Auster Hanesi'nin çalışanlarının henüz satışa çıkarılmamış mahsuller hakkında konuşmaları bile yasaktı; söylentilere göre şarapçının yıllandırma evlerinin konumu, gerektiği takdirde suikastla korunan bir sırdı. Locke bir 559 fıçısını kayıtsızca sunduğunda Don Lorenzo şaşıp kalmıştı. Hele Locke mührü aynı kayıtsızlıkla kırıp içkiyi öğle yemeğinde tüketmelerini önerdiğinde, yıldırım çarpmışa dönmüştü.

"Zaten öyle." Locke gevrek gevrek güldü. "Brendi, bağlı bulunduğum hanenin *dini* gibidir; onun yanındayken davranışlarımıza çok özen gösteririz." Gülümsemeyi keserek bir parmağını boğazının önünden geçirdi. "Tarihte yıllandırılmamış bir numuneyi öğle yemeğinde çorbayla beraber içebilen yegâne insanlar olmamız mümkün. Bunun hoşunuza gideceğini düşündüm."

"Hem de nasıl!" Don kadehini sallayarak içkisini karıştırdı ve karamel renkli, transparan sıvı kendisini hipnotize etmişçesine ona daha yakından baktı. "Ayrıca burada ne gibi bir iş çevirdiğini ölesiye merak ediyorum Lukas."

"Eh." Locke kendi içkisini abartılı bir edayla karıştırdı. "Son iki yüz elli yıl içerisinde Emberlain üç kez istila edildi. Gelin açık konuşalım; İlikler Krallığı'nın teselsül törenleri, takdislerden ve şölenlerden çok ordular ve kan içerir. Graflar bozuştuklarında karadaki tek engelimiz

Austershalin Dağları'dır ve yoğun çatışmalar o bölgede gerçekleşir. Çatışmalar kaçınılmaz olarak dağların doğu yamaçlarına yayılır; tabii bel Auster Hanesi'nin oradaki üzüm bağlarına da. Bu sefer de aynı şey olacak. Siyah Masa bizi göz göre göre bu kadere sürüklüyor! Binlerce at ve adam dağlardaki geçitleri aşacak. Üzüm bağlarımızı ezip geçecek. Görünürdeki her şeyi yağmalayacak. Hatta artık ateş yağımız da bulunduğu için her şey daha kötü olabilir. Yarım seneye kalmadan bağlarımız küle dönebilir."

"Eğer... gemiyi terk ederseniz, üzüm bağlarınızı bir çantaya koyup yanınızda götüremezsiniz ki," dedi Don Lorenzo.

"Hayır." Locke iç geçirdi. "Austershalin brendisini bu kadar özel kılan şeylerden biri de Austershalin topraklarıdır. Eğer o üzüm bağlarını kaybedersek her şey eskiye dönecek; filizlenme ve damıtma sekteye uğrayacak. On, yirmi, hatta belki de otuz yıllığına. Ya da daha bile fazla. Daha kötüsü de var. Berbat bir konumdayız. Eğer İlikler iç savaşa sürüklenirse Graf, Emberlain'in limanlarını ve gelirlerini kaybetmeyi göze alamaz. O ve müttefikleri mümkün olan en kısa sürede baskın düzenlerler. Muhtemelen Siyah Masa'yı kılıçtan geçirirler, mallarına mülklerine el koyarlar ve kaynaklarını kamulaştırırlar. Bel Auster Hanesi de diğerlerinden ayrı tutulmaz.

"Siyah Masa şu an için sessizce fakat kararlılıkla hareket ediyor. Grau ve ben beş gün önce, limanın kapatılmasına sadece on iki saat kala yelken açtık. Emberlain bayrağı taşıyan hiçbir geminin şehirden ayrılmasına izin verilmiyor; hepsi de 'onarım' veya 'karantina' amacıyla demirlenip emniyete alındı. Hâlâ Graf'a sadık olan soylular çoktan ev hapsine alındılar ve muhafızları silahsızlandırıldı. Emberlain'in çeşitli kredi evlerinden elde ettiğimiz kaynaklar geçici olarak dondurulduu. Tüm Siyah Masa ticarethaneleri bir 'iyi niyet' jesti olarak bunu kabul etti. Bu uygulama herhangi bir hanenin altınlarını ve mallarını da alıp topyekûn kaçmasını imkânsız hale getiriyor. Şu an için Grau ve ben yıllar önce Meraggio'da açılmış kendi kredi hattımız üzerinden faaliyette bulunuyoruz. Hanem... eh, Emberlain'in dışında kaynak bulundurmadık diyeyim yeter. Sadece acil durumlar için oraya buraya bir şeyler koyduk."

Locke verecekleri tepkiyi görmek için Salvaralar'ı çok yakından izliyordu. Emberlain hakkındaki haberleri mümkün olduğunca yeni ve isabetliydi; fakat Don, Centilmen Piçler'in haftalar süren gözetleme

ve hazırlık aşamasında fark etmedikleri istihbarat kaynaklarına sahip olabilirdi. Siyah Masa ve yaklaşan iç savaşla ilgili kısımlar sağlam, güvenilir bir spekülasyondu; limanın aniden kapatılışı ve hane tutuklamalarıysa tamamen götten uydurulmuş birer zırvaydı. Locke'un tahminlerine göre, Emberlain'deki gerçek karışıklıklar birkaç ay sonra çıkacaktı. Eğer Don'un bundan haberi varsa, Conté sadece birkaç saniye içinde Locke'u hançerleriyle masaya mıhlamaya kalkışabilirdi. Öyle bir durumda Jean da yeleğinin arkasına gizlediği nacakları çekerdi ve ipek tentenin altındaki bu küçük grupta bulunan herkes çok ama çok tatsız bir duruma düşerdi. Bozulan bir vurgun asla hoş sonuçlar vermezdi.

Fakat Salvaralar hiçbir şey demedi ve sözlerini sürdürmesi için açıkça teşvik eden gözlerle ona bakmayı sürdürdüler. Cesaretlenen Locke devam etti. "İçinde bulunduğumuz durum dayanılır gibi değil. Ne ucu ucuna desteklediğimiz bir amacın rehineleri olacağız ne de Graf'ın kaçınılmaz dönüşünün ardından alacağı intikamın kurbanları. Biz biraz daha... riskli bir alternatif seçiyoruz. Camorr'un soylularından birinin hatırı sayılır yardımlarını gerektirecek bir alternatif. İmkânlarınız dâhilindeyse o kişi siz olabilirsiniz Don Salvara."

Don ile karısı masanın altında el ele tutuşmuşlardı; adam konuşmayı sürdürmesi için elini Locke'a doğru heyecanla salladı.

"Kaynaklarımızdan vazgeçebiliriz. Onları güvenceye alacak bir adım atmaktan kaçınarak faaliyette bulunmak için daha çok zaman kazanabiliriz. Ayrıca o kaynakları yenilemenin sadece bir zaman ve çaba meselesi olduğuna güvenimiz tam. Hatta," –Locke dişlerini sıktı– "üzüm bağlarımızı bile terk edebiliriz. Onları kendi ellerimizle yakıp hiç kimseye bir şey bırakmayacağız. Ne de olsa toprağı simya yoluyla kendimiz zenginleştiriyoruz. Doğal toprak sadece bir başlangıç. Ve o zenginleştirmenin sırrı yalnızca Ekim Ustalarımızın kalplerinde gizli."

"Austershalin Süreci," diye fısıldadı Sofia, artan heyecanına yenik düşerek.

"Elbette, onu duymuşsunuz. Eh, herhangi bir zamanda topu topu üç Ekim Ustası bulunur. Ve süreç sizinki gibi kabiliyetlere sahip birinin bile toprak incelemesini boşa çıkaracak kadar karmaşıktır

leydim. Simyacılarımızın kullandıkları bileşenlerden çoğu durağandır ve sadece kafa karıştırma amacı taşır. Yani işin o kısmı tamam.

“Terk edemeyeceğimiz *tek* bir şey varsa, o da yıllanmakta olan şaraplarımız, yani son altı yılın fıçılarda tutulan mahsulleri. Ve de belli başlı nadir mahsuller ile özel deneyler. Austershalin şaraplarımızı yüz yirmi litrelik fıçılarda saklarız; elimizde bu fıçılardan neredeyse altı bin tane var. Onları Emberlain’den çıkarmak zorundayız. Ayrıca bunu önümüzdeki birkaç hafta içinde, yani Siyah Masa daha katı kontrol önlemleri almadan ve Graf kendi eyaletini kuşatmadan önce yapmalıyız. Gelin görün ki şu anda bütün gemilerimiz gözetim altında ve tüm kaynaklarımız ulaşılmaz durumda.”

“Yani... yani tüm o fıçıları Emberlain’den çıkarmak mı istiyorsunuz? Hepsini mi?” Don ciddi ciddi yutkundu.

“Mümkün olduğu kadar çoğunu,” dedi Locke.

“Peki bunun bizimle ne ilgisi var?” Doña Sofia yerinde duramıyordu.

“Emberlain bayraklı gemiler artık ne limandan ayrılabilir ne de tekrar kaçıp gitmek istiyorsa limana girebilir. Fakat bir *Camorr* soylusunun finanse ettiği Camorr mürettebatlı ve Camorr bayraklı gemilerden oluşan küçük bir filo...” Locke kadehini masaya bırakıp ellerini iki yana açtı.

“Benim bir... deniz seferi düzenlememi mi istiyorsunuz?”

“Büyükçe kalyonlarınızdan ikisi ya da üçü işimizi görür. Fıçılardan ve brendiden oluşan bin tonluk bir kargo söz konusu. Asgari bir mürettebat yeter, mesela gemi başına elli veya altmış kişi. Limanlardan gönlümüze göre ayık, güvenilir kaptanlar seçebiliriz. Altı-yedi gün kuzeye yolculuk, üstüne de mürettebatları ve gemileri toplamak için ne kadar zaman gerekirse. Ben o işin bir haftadan kısa süreceğini tahmin ediyorum. Aynı fikirde misiniz?”

“Bir hafta... evet ama... benden seferin *tamamını* finanse etmemi mi istiyorsunuz?”

“Sizi temin ederim ki çok cömertçe bir tazminat karşılığında.”

“Her şey yolunda giderse, evet. Tazminat meselesine az sonra geleceğiz. Ama iki kalyonun, iyi kaptanların ve son derece güvenilir mürettebatların çabucak edinimi...”

“Artı,” dedi Locke, “kuzeye yolculuk sırasında gemilerin ambarlarını dolu gösterecek bir şeyler lazım. Ucuz tahıl, kurutulmuş peynir, düşük kaliteli taze meyve... Yani sıradan şeyler. Fakat Emberlain yakında kuşatılacağı için Siyah Masa fazladan bir erzak yükünü mutlulukla kabul eder. Emberlain’in konumu, Camorr’un özerk tarafsızlığına saygı göstermemeyi göze alamayacak kadar sallantıda; zaten efendilerim gemilerin limana girip çıkması için buna güveniyorlar. Fakat ilave bir önlemden zarar gelmez.”

“Evet,” dedi Don Lorenzo, alt dudağını çekiştirerek. “İki kalyon, mürettebatlar, subaylar, ucuz kargo. Gemi başına on veya on iki kişilik küçük birer paralı asker ekibi. Yılın bu zamanlarında onlardan kolayca bulunur. Muhtemel... *sorunları* daha çıkmadan önlemek için bir grup silahlı adamsız olmaz.”

Locke başıyla onayladı.

“Peki... fıçıları yıllandırma evlerinizden alıp limana nakletme işini nasıl yapacağız?”

“Çok basit bir hileyle,” dedi Locke. “Düşük alkollü biralarımız için pek çok bira imalathanesi ve depo bulundururuz. Bu, Harmanlama Ustalarımız için bir ek iş, bir tür hobidir. Biralarımız fıçılarda saklanır ve depoların yeri herkesçe bilinir. Grau ile ben güneye yolculuk ederken efendilerimiz de Austershalin brendisi fıçıların yavaşça ve dikkatle bira depolarına naklettirip yeniden etiketletiyorlardı. Gemilerimiz Emberlain limanında görünene kadar öyle yapmayı sürdürecekler de.”

“Yani brendiyi gemilere gizlice yüklemeyeceksiniz.” Doña Sofia ellerini çırptı. “Herkes açık açık bira yüklediğinizi zannedecek!”

“Aynen öyle leydim. Büyük bir bira ihracatı bile bir yıllanmamış brendi sevkiyatı kadar şüphe uyandırmaz. Yaptığımız şey ticari bir hamle olarak görülecek. Emberlain bayraklı gemilere uygulanan yasağı ilk biz atlatmış olacağız; hem yaklaşan kuşatma için bir parti erzak getirttiğimiz hem de iyi bir kâr elde etmeyi amaçladığımız sanılacak. Tüm brendiyi gemilere yüklememizin ardından da Camorr’daki yeni iş faaliyetimizin çekirdeğini oluşturmaları için altmış-yetmiş kadar bel Auster aile mensubunu ve çalışanını yanımıza alıp denize açılacağız. O noktadan sonra keşfedilmenin bir önemi kalmayacak.”

“Tabii tüm bunların kısa sürede ayarlanması lazım.” Don Lorenzo derin düşüncelere daldı. “Masraflar on beş bin şilini bulur. Belki de yirmi.”

“Aynı fikirdeyim lordum. Rüşvetler ve diğer düzenlemeler için fazladan bir beş bin daha ekleyin.” Locke omuz silkti. “Emberlain’e vardığımızda depo hilesi olsun veya olmasın, işimizi halledebilmemiz için belli başlı kişilerin başka tarafa bakması gerekecek.”

“Öyleyse yirmi beş bin şilin. Kahretsin!” Lorenzo brendisinin kalanını kafasına dikti, kadehini bıraktı ve ellerini önündeki masada kavuşturdu. “Benden servetimin yarısından fazlasını istiyorsun. Senden hoşlandım Lukas, ama artık teklifinin diğer yönünü konuşma sırası geldi.”

“Elbette.” Lukas taklit ‘yıllanmamıştan’ Don’a biraz daha ikram etmek için durakladı. Don elini sallayarak teklifi reddedecek gibi oldu, fakat iştahı iradesine baskın gelince kadehini uzattı. Doña Sofia da aynını yaptı ve Jean kadının kadehini Locke’a aktarmak için hemen harekete geçti. Locke ev sahiplerine içkilerini koyduktan sonra cana yakın bir şekilde kendi kadehini de epeyce doldurdu. “Öncelikle bel Auster Hanesi’nin neyi teklif edip neyi etmediğini anlamalısınız.

“Austershalin Süreci’ni asla öğrenemeyeceksiniz. Süreç sözlü olarak ve kesinlikle hane dâhilinde aktarılmaya devam edecek. Size teminat veya ödeme niyetine hiçbir mülk sunamayız; Emberlain’den kaçmamızla birlikte onların elimizden çıkacağını varsayıyoruz. İleriki bir tarihte üzüm bağlarını tekrar elde etmek bizim kendi meselemiz.

“Austershalin Süreci’ni öğrenmeye, herhangi bir bel Auster erkeğinin veya kadınının aklını çelmeye yönelik bir girişiminiz kesin bir güveni kötüye kullanma olarak görülecek.” Locke brendisini yudumladı. “Hoşnutsuzluğumuzu göstermek için ne gibi yaptırımlarda bulunabileceğimize dair hiçbir fikrim yok. Ama o yaptırımlar da *kesinkes* bulunulacak. Benden bu hususu tüm çıplaklığıyla vurgulamam istendi.”

“Vurguladınız da.” Doña Sofia bir elini kocasının sol omzuna koydu. “Ama bu sınırlandırmalar henüz bir teklif değil.”

“Sizinle böyle konuştuğum için beni affedin sevgili Doña Sofia. Fakat bir şeyi iyi anlamanız gerek; bu, bel Auster Hanesi’nin şimdiye dek değerlendirdiği en önemli mesele. Grau ve ben, kooperatifimizin

geleceğini nispeten savunmasız ellerimizde tutuyoruz. Şu noktada sizinle Lukas Fehrwight olarak *konuşamam.* Ben bel Auster Hanesi'nin ta kendisiyim. Bazı şeylerin en muğlak imalarla bile söz konusu edilemeyeceğini anlamalısınız."

Salvaralar kafa salladılarsa da Sofia kocasından biraz daha ağır davrandı.

"Şimdi. Gelin içinde bulunduğumuz vaziyeti bir düşünün. Emberlain savaşa girmek üzere. Üzüm bağlarımızı ve mülklerimizi şimdiden kaybettik sayılır. Dediğim gibi, o bağlar olmadan ne kadar süreliğine Austershalin üretilemeyeceğini sadece İlikler bilir. On yıl mı? Bir nesil mi? Bağları geri aldığımızda bile toprağın iyileştirilmesi için yıllar geçmesi gerekecek. Aynı şey daha önce üç kez gerçekleşti. Çok, çok uzun yıllar boyunca Emberlain'den birer hırsız gibi kaçıracağımız o altı bin fıçıdakiler hariç piyasada hiç Austershalin bulunmayacak. Oluşacak *talebi* bir düşünün. Tabii fiyat artışını da."

Kafasından hesap yapan Don'un dudakları bilinçsizce oynadı; Doña Sofia da alnını kırıştırarak uzaklara dalıp gitti. Austershalin bilinen en kaliteli ve en çok aranan brendiydi; Tal Verrar'ın birbirinden büyüleyici yüz çeşit simyasal şarabı bile onun kadar pahalı değildi. Mevcut en yeni Austershalin'in iki litrelik tek bir şişesinin dahi perakende satış fiyatı otuz tam şilindi ve şarap yıllandıkça fiyatı da büyük bir artış gösterirdi. Peki ya beklenmedik bir kıtlık çıkar, arzda oynama yapılır ve piyasaya yeni bir Austershalin mahsulü hiç sürülmezse?

"*Hassiktir!*" dedi Conté, ilgili toplamlar zihinsel ufkunun ötesinde kaybolunca kendine hâkim olamayarak. "Çok affedersiniz Doña Sofia!"

"İyi dedin." Kadın hiç de hanım hanımcık denemeyecek kadar hızlı bir dikişte içkisini bitirdi. "Ama hesaplamaların yanlış. Buna en azından üç hassiktir lazım."

"Bel Auster Hanesi," diye devam etti Locke, "bu geçiş sürecinde Austershalin brendisini depolamak ve pazarlamak için sizinle Camorr merkezli bir ortaklık kurmak istiyor. Bu olağanüstü ihtiyaç ânımızda fıçıları Emberlain'den nakletmekteki yardımlarınıza karşılık, bizim adımıza taşıdığınız her şeyin satışından elde edilecek gelirin yüzde ellisini size teklif etmeye hazırız. Durumu ve Austershalin'in bir kıtlık

sırasındaki fiyatını tekrar düşünün. Daha ilk senede başlangıç yatırımınızı on katıyla geri alabilirsiniz. Hele aradan beş-on yıl geçince...”

“Evet.” Don Lorenzo gözlüğünü kurcaladı. “İyi de Lukas, kusuruma bakma ama burada oturmuş ticarethanenizin olası yıkımını ve sekiz yüz kilometre güneydeki başka bir şehre taşınmayı konuşmamıza rağmen pek de... mutsuz gözükmüyorsun.”

Locke daha önce bir cam ayna önünde haftalarca pratiğini yaptığı oldukça sevimli ve buruk bir gülümsemeye başvurdu. “Efendilerim mevcut durumlarının özünü kavradıklarında, içlerinden bazıları yıllar önce suni bir kıtlık çıkarmamız gerektiğini savundu. Şu an için üzücü bir bozgunu görkemli bir dönüşe çevirmekte kararlıyız. O altı bin fıçı birkaç yıllık bir zaman zarfında kıtlık fiyatlarıyla satıldıktan sonra, geride bıraktığımız her şeyi sönük gösterecek bir servetle Emberlain’e dönebiliriz. Sizin durumunuza gelince...”

“Burada yüz binlerce şilinden bahsetmiyoruz.” Doña Sofia düşünceli transından çıktı. “Milyonlardan bahsediyoruz. Aramızda eşit olarak bölündükten sonra bile.”

“Büyük ihtimalle,” dedi Locke. “Ayrıca efendilerim Emberlain’e başarıyla dönmemizin ve Austershalin üzüm bağlarını yenilememizin ardından bir tazminat daha bahşetmeye hazırlar. O tarihten itibaren gerçekleşecek tüm bel Auster faaliyetlerinde ailenize kalıcı bir pay teklif ediyoruz. Elbette ki kontrol hissesine yakın bir şey söz konusu edilemez; ama yine de saygın bir oran olacak. Yüzde on ila on beş arası bir pay. Siz böyle bir hissenin teklif edildiği ilk ve umarız ki son yabancılarsınız.”

Bir duraksama yaşandı. “Bu çok... cazip bir teklif.” Don Salvara nihayet konuştu. “Bir de tüm bunlar kendiliğinden Jacobo’nun kucağına düşecekti. Tanrılar aşkına Lukas, o hırsızlarla yollarımız bir kez daha kesişirse tanışmamızı sağladıkları için onlara teşekkür edeceğim.”

“Eh,” dedi Locke, gevrek gevrek gülerek, “şahsen ben de geçmişe sünger çekebilirim. Ama Graumann farklı düşünebilir. Üstelik çok yakında sizinle el sıkışabilecek olmamıza rağmen hâlâ gemileri hazır etmemiz, Emberlain’e yelken açmamız ve ganimetimizi kapmamız lazım. Durum, hasarlı bir kargo halatının

geriye tek bir iplik kalıncaya dek sökülüp gitmesine benziyor.” Locke brendi kadehiyle Salvaralar’ı selamladı. “O halat mutlaka kopacak.”

Sudaki dövüşün galibi ahtapot oldu ve muhafızlar verdiği hizmeti ödüllendirmek için hayvanı zehirli arbalet oklarıyla delik deşik ettiler. Canavarın leşi filika kancaları ve zincir kullanılarak Oynak Cümbüş’ün ortasından kaldırıldı; öyle bir yaratık amacını gerçekleştirdikten sonra kutusuna geri koyulamazdı. Canavarın kıpkırmızı kanı kurbanlarınınkiyle karıştı ve geniş, koyu renkli bir bulut halinde yavaşça dibe çöktü. Bunun bile şimdi yaşanacaklarda önceden planlanmış bir rolü vardı.

5

Therin Koleji’nin âlimleri karasal kesimin çok içlerindeki rahat konumlarında oturup size Demir Deniz’in kurt köpekbalıklarının çok güzel ve büyüleyici yaratıklar olduğunu, vücutlarının boğalardan bile daha çok kas taşıdığını, sert derilerinin eski bakır yeşilinden fırtına bulutu siyahına kadar renkten renge girdiğini söyleyebilirlerdi. Öte yandan Camorr’un su kenarında veya yakınlardaki kıyıda çalışan biriyse kurt köpekbalıklarının *sıçramaktan* hoşlanan büyük, saldırgan piç kuruları olduğunu söylerdi.

Dikkatle kafese kapatılan, aç bırakılan ve kan kokusundan deliye dönen kurt köpekbalıkları Oynak Cümbüş’ün en önemli kısmını teşkil ederdi. Diğer şehirlerin gladyatör dövüşleri olurdu; diğer şehirler insanları hayvanlarla kapıştırırdı. Fakat sadece Camorr’da özel olarak silahlanmış bir gladyatörün (bir *contrarequialla*’nın) yaşayan, sıçrayan bir köpekbalığıyla dövüştüğünü görebilirdiniz. Ve Camorr geleneklerine göre yalnızca kadınların *contrarequialla* olmasına izin verilirdi.

Bunun adı Diş Gösterisi’ydi.

6

Locke dört kadının gerçekten de güzel olup olmadığını kestiremiyordu; fakat aralarında tek bir kızıl saçlı bile bulunmamasına rağmen çarpıcı oldukları kesindi. Hepsi de köylü kızları gibi kaslara sahip, koyu derili birer Camorrluydu. Uzaktan bakıldığında bile heybetli görünüyorlardı ve üzerlerinde neredeyse hiçbir şey yoktu: göğüslerinde siyah renkli, dar, pamuklu birer iç gömlek; altlarında bir güreşçi peştamalı ve ince deri eldivenler. Siyah saçları geleneksel kırmızı bandanalarının altında toplanmış, güneş çarptıkça birbiri ardına parlayan pirinç ve gümüş halkalarla süslenmişti. Bu halkaların amacı tartışmalıydı. Bazıları köpekbalıklarının zayıf gören gözlerini şaşırtmaya yaradıklarını iddia ederken, bir o kadar kişi de parıltılarının canavarların avlarını daha iyi seçebilmesini sağladığını ileri sürerdi.

Her bir *contrarequialla* iki silah taşırdı: bir elinde kısa bir cirit, ötekindeyse özel bir balta. Tamamen kapalı olan el kundakları sayesinde bu baltaların düşürülmesi oldukça zordu; hepsi de çift başlıydı ve bir taraflarında bilindik bir kıvrık ağız, diğerindeyse uzun ve sağlam bir kazma başı bulunurdu. Hünerli bir dövüşçü genellikle öldürücü bir darbede bulunmadan önce köpekbalığının yüzgeçlerini ve kuyruğunu kesip atmaya çalışırdı, ama sadece en iyiler mızrak dışında bir şey kullanarak işi bitirebilirdi. Kurt köpekbalığının derisi, ağaç kabuğu kadar sert olabilirdi.

Locke haşin kadınlara bakarken o alışıldık melankolik hayranlığa kapıldı. *Contrarequialla*lar onun gözünde cesur oldukları kadar deliydiler de.

“En soldakinin Cicilia de Ricura olduğunu biliyorum.” Bir saati aşkın hızlı pazarlıklarına ara veren Don Lorenzo, konuğuna yardımcı olmak için kadınları işaret ediyordu. “Fena değildir. Yanındakinin adı Aganesse. Ciridini yanında taşır ama asla kullanmaz. Diğer ikisiyse yeni olmalı. En azından Cümbüş’te.”

“Berangia kardeşler bugün burada değiller,” dedi Doña. “Onları görememeniz ne büyük şanssızlık Efendi Fehrwight. Onlardan iyisi yoktur.”

“Muhtemelen gelmiş geçmiş en iyi *contrarequialla*lar onlardır.” Don Salvara sudan yansıyan ışığın göz kamaştırıcı etkisini biraz azaltmak amacıyla gözlerini kıstı ve kafeslerinin içinde belli belirsiz birer gölgeden ibaret olan köpekbalıklarının boyunu kestirmeye çalıştı. “Belki de onlardan iyisi hiçbir zaman gelmez. Ama son birkaç aydır Cümbüş’e katılmıyorlar.”

Locke kafa salladı ve yanaklarından birinin içini kemirdi. Centilmen Piçler’in *garrista*’sı, saygıdeğer bir yankesici olan Locke Lamora, Berangia ikizlerini şahsen tanıyor ve son birkaç aydır nerede bulunduklarını *gayet iyi* biliyordu.

O sırada ilk dövüşçü sudaki yerini alıyordu. *Contrarequialla*lar her biri yaklaşık altmış santim genişliğinde olan ve suyun on beş santim üstünde kalan bir dizi atlama platformunda dövüşürlerdi. Bu platformlar dört-beş adım aralıklarla bir kare düzeninde dizildiğinden aralarında köpekbalıklarının yüzmesi için bol bol yer kalırdı. Kadınların hızlı bir tempoyla platformdan platforma atlayarak hayvanlara saldırmaları, aynı zamanda da sıçrayan yaratıklardan sakınmaları gerekiyordu. Kayıp suya düşmek genellikle müsabakanın sonunu getirirdi.

Köpekbalığı kafesleri sırasının (bunlar muhtemel bir köpekbalığı faaliyet alanının epey uzağındaki bir mavnaya bağlı, zincirli makaralarla açılırdı) ötesinde, gönüllü kürekçilerin (son derece yüksek bir ücret alırlardı) kontrolündeki küçük bir tekne Diş Gösterisi’nin üç geleneksel gözlemcisini taşırdı. Bunların ilki gümüş püsküllü, deniz yeşili cüppesinin içindeki bir Iono rahibiydi. Onun yanında Uzun Sükût Hanımı’nın, yani ölüm tanrıçası Aza Guilla’nın siyah cüppeli ve gümüş maskeli bir rahibesi olurdu. Son yolcuysa oradaki varlığı Locke’a eskiden beri aşırı derecede iyimser bir jestmiş gibi gelen bir hekimdi.

“Camorr!” Genç kadın (görünüşe göre Cicilia de Ricura) silahlarını havaya kaldırdı. Kalabalığın yoğun uğultusu kesilerek yerini sadece teknelere ve dalgakıranlara çarpan suyun sesine bıraktı. On beş bin seyirci toplu halde nefesini tuttu. “Bu ölümü lordumuz ve hamimiz Dük Nicovante’ye ithaf ediyorum!” Bu, *contrarequialla*ların geleneksel selamıydı; ‘bu ölüm’ sözü pekâlâ mücadelenin her iki tarafını da bağlayabilirdi.

Büyük bir trompet uğultusu ve kalabalığın tezahüratları arasında kafes halkasının dışında bekleyen teknenin mürettebatı o ikindinin ilk köpekbalığını serbest bıraktı. Daha şimdiden kan kokusundan deliye dönmüş üç metrelik balık, kafesinden dışarı fırladı ve gri renkli, meşum yüzgeciyle suları yararak atlama platformlarının etrafında tur atmaya başladı. Bir ayağının üstünde dengede duran ve diğerinin topuğuyla da suya vuran Cicilia haykırarak küfredip meydan okuyordu. Köpekbalığı yemi yuttu; sadece birkaç saniye içinde platformların arasında belirdi ve tıknaz gövdesini kazma dişli bir rakkas gibi sağa sola savurdu.

"Bu seferki boşa vakit harcamayı sevmiyor!" Don Salvara dayanamayıp ellerini ovuşturdu. "Erkenden sıçrayacağına bahse girerim."

Kelimeler adamın ağzını henüz terk etmişti ki köpekbalığı gümüşi parıltılar saçan bir dalga eşliğinde sudan dışarı fırlayıp çömelmiş vaziyetteki dövüşçüye doğru uçtu. Sıçrayış yüksek değildi; Cicilia sağa, hemen yandaki platforma atlayarak ondan sakındı; havadayken ciridini elinin tersiyle fırlattı; silahın şaftı köpekbalığının böğrüne saplanıp bir anlığına titreşti; sonra da aç kaslardan oluşan akıcı kütle tekrar suya daldı. Kalabalığın tepkisi karışıktı; *contrarequialla*'nın hareketi takdire şayan bir çeviklikti ama asgari bir kuvvet sergilemişti. Cirit büyük ihtimalle boşa harcanmış, Cicilia'nın köpekbalığını daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı.

"Ah, kötü bir karar." Doña dilini şaklattı. "Bu kızın sabretmeyi öğrenmesi gerekiyor. Bakalım yeni arkadaşı ona bu fırsatı tanıyacak mı?"

Çırpınan, sağa sola pembe köpüklü sular sıçratan köpekbalığı başka bir saldırı için manevra yapıp Cicilia'nın sudaki gölgesini kovaladı. Genç kadın çevik hareketlerle platformdan platforma atlarken baltasını da kazma başı dışa bakacak şekilde çevirmişti.

"Efendi Fehrwight." Dövüşü seyreden Don Lorenzo, gözlüğünü çıkarıp elinde evirip çevirdi; anlaşılan uzun mesafelerde onu kullanması gerekmiyordu. "Şartlarını kabul edebilirim; fakat başlangıç riskindeki payımın epey büyük olduğunu reddedemezsin. Özellikle de mevcut toplam kaynaklarıma kıyasla. Bundan dolayı, Austershalin satışlarımızdan elde edilecek gelir paylaşımının benim

lehimde yüzde elli beşe kırk beş olarak düzenlenmesini talep ediyorum.”

Locke düşünürmüş gibi yaparken Cicilia da canını kurtarmak için kollarını çırparak bir başka platforma sıçradı. Gri renkli ve hevesli yüzgeç, genç kadının ayaklarının hemen arkasından suları yarmayı sürdürdü. “Efendilerim adına böyle bir taviz vermeye yetkim var. Fakat... karşılığında yeniden üretime geçildikten sonra ailenizin Austershalin bağlarındaki hissesini yüzde beşe indireceğim.”

“Anlaştık!” Don gülümsedi. “İki büyük kalyonu, mürettebatı, subayları, gerekli rüşvetleri ve düzenlemeleri finanse edeceğim. Tabii bir de kuzeye giderken yanımızda götüreceğimiz kargoyu... Kalyonlardan biri benim, diğeriyse senin idarende olacak. İlave güvenlik için her bir gemide benim seçeceğim paralı asker ekipleri bulunacak. Conté seninle beraber seyahat edecek; Graumann da benim yanımda kalabilir. Bütçemizi yirmi beş bin Camorr şilininin üstüne çıkaran masraflar bütünüyle benim takdirime kalacak.”

Köpekbalığı tekrar sıçrayıp ıskaladı; baltasını savuran Cicilia kısa bir süreliğine platformunun üstünde tek eliyle amuda kalktı. Seyirciler coşkuyla kükrerken köpekbalığı da suda hoyratça yuvarlandı ve yeni bir saldırı için harekete geçti.

“Kabul,” dedi Locke. “İkimiz de kontratımızın imzalı birer nüshasına sahip olacağız. Fazladan bir nüsha karşılıklı kararlaştıracağımız tarafsız bir avukatta kalmak üzere Therin’e gönderilecek. Fıçıları alırken içimizden birinin herhangi bir... *kaza* geçirmesi halinde kontrat o avukat tarafından bir ay içerisinde açılıp gözden geçirilecek. Bir diğer nüsha da efendilerime teslim edilmek üzere imzalanıp Vadra’da sadece benim tanıdığım bir vekile teslim edilecek. Bu akşam Devrikev’e yeminli bir kâtip yollamanızı rica edeceğim. Ve derhal işe koyulabilmem için yarın Meraggio Muhasebe Bürosu’nda bozdurulacak beş bin şilinlik bir borç senedi.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Hemen hemen,” dedi Locke.

Don birkaç saniye sessiz kaldı. “İnceldiği yerden kopsun. Kabul ediyorum. Gel el sıkışıp şansımızı deneyelim.”

Sudaki Cicilia duraklayıp baltasını kaldırdı ve üstünde durduğu platforma sağdan yaklaşan, yüksek bir sıçrayış yapamayacak kadar

yavaş hareket eden köpekbalığına bir darbe indirmeye hazırlandı. Tam da Cicilia kazma başını savurmak için ağırlığını diğer ayağına verdiği sırada köpekbalığı vücudunu kıvırarak bir "U" şekline büründü ve dimdik dalışa geçti. Bu manevra, yaratığın kuyruğunu havaya savurup *contrarequialla*'nın dizlerinin hemen altına çarpmasına neden oldu. Acıdan çok panikle çığlık atan Cicilia de Ricura sırtüstü suya düştü.

O noktadan sonra her şey birkaç saniye içinde olup bitti; ağzını açarak yükselen köpekbalığı kadının bir veya iki bacağını birden kaptı. Birlikte suda birkaç kez yuvarlanırlarken Locke çaresizce debelenen kadının suretini köpekbalığının koyu renkli, sert derisiyle dönüşümlü olarak görür gibi oldu: beyazdan griye, griden beyaza. Saniyeler içinde pembe köpükler bir kez daha koyu kırmızıya bulandı ve çırpınan iki gölge platformların altındaki derinliklere battı. Kalabalığın yarısı zevkle kükrerken geri kalanı da bir sonraki genç kadın kırmızı su halkasına girene dek sürecek saygılı bir sessizlikle başını eğdi.

"Tanrılar aşkına!" Doña Sofia gözünü suya yayılan lekeden ayıramıyordu. Diğer dövüşçüler başları eğik olarak beklerlerken rahipler de elleriyle bir tür müşterek takdis hareketi yapıyorlardı. "İnanılmaz! Bu kadar basit bir hileye bu kadar çabuk kanmak. Eh, babam Cümbüş'teki anlık bir hatanın başka bir zamanda yapılacak on tanesine bedel olduğunu söylerdi."

Locke kadının önünde derin bir reverans yaptı ve elini tutup öptü. "Ona ne şüphe Doña Sofia. Ona ne şüphe."

Genç adam tatlı bir gülümsemeyle kadını bir kez daha selamladı, sonra da dönüp kocasıyla el sıkıştı.

ARA

LOCKE AKŞAM YEMEĞİNE KALIYOR

1

“Ne?” Locke ayağa fırlayacak gibi oldu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Evladım,” dedi Zincir. “Benim kafası ara sıra çalışan küçük evladım; aklındaki dünyanın öyle küçük ufukları var ki... İleriyi, birini çabucak katakulliye getirecek kadar net görebiliyorsun ama bunun kısa süreli sonuçlarının ötesini göremiyorsun. Ortaya çıkacak yankıları kestirmeyi öğrenene kadar kendini ve etrafındaki herkesi tehlikeye atacaksın. Genç olmak elinde değil, fakat artık aptal olmaktan vazgeçmenin zamanı geldi. O yüzden beni iyi dinle.

“İlk hatan şuydu: İnzibatlardan para çalmak dayaklık bir suç değildir. *İdamlık* bir suçtur. Bu konuda anlaştık mı? Burada, yani Camorr’da asla inzibatların parasını almayız; inzibatlar *bizimkini* alır. Bu değişmez bir kuraldır ve ne tür bir hırsız olursan ol, niyetin ne olursa olsun hiçbir istisnası yoktur. Bu hareketinin sonucu ölümdür. Gırtlağının kesilmesine, köpekbalıklarını beslemene, tanrılarla tanışmaya gitmene neden olacak bir kabahattir, anladın mı?”

Locke başıyla onayladı.

“O yüzden Veslin’i tongaya düşürdüğünde onu *sahiden de* tongaya düşürdün. Ama bir ak demir sikke kullanarak hatanı ikiye katladın. Bir tam şilinin tam olarak ne kadar ettiğini biliyor musun?”

“Çok.”

“Hah. ‘Çok’, ‘tam olarak’ anlamına gelmez. Therinceyi iyi konuşamıyor musun, yoksa sahiden mi bilmiyorsun?”

“Galiba sahiden bilmiyorum.”

“Eh, eğer her şey dört dörtlükse ve hiç kimse o kahrolası şeyi yontmadıysa, o ufacık demir parçası kırk gümüş solon ederdi. Anladın mı? İki yüz kırk bakır. Gözlerini fal taşı gibi açtın. Demek ki o kadar büyük düşünebiliyorsun.”

“Evet. Vay be!”

“Evet, vay be. Gel bir kıyaslama yapayım. Bir sarıceketli, yani özverili ve bütünüyle görevine bağlı şehir inzibatlarımızdan biri her gün çalışırsa o kadar parayı iki ayda kazanabilir. Üstelik inzibatlara sıradan halka göre iyi ücret ödenir. Gel gör ki o ücretin ak demirle ödenmediğinden emin olabilirsin.”

“Ah.”

“Yani Veslin sadece para almakla kalmıyordu, çok fazla para alıyordu. Bir tam şilin! Morgante’nin gözyaşları aşkına! Ondan çok daha azına bir ölüm satın alabilirsin, seninki de dâhil.”

“Şey... buna ne kadar para ödedin?” Locke gömleğinin altında asılı duran ölüm damgasını işaret etti.

“Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama o iki bakırı harcamakla iyi yapıp yapmadığımdan hâlâ emin değilim.” Peder Zincir çocuğun yüz ifadesini görünce gür ve içten bir kahkaha attı, fakat hemen sonrasında ses tonu bir kez daha ciddileşti. “Tahmin yürütmekten çekinme evlat. Ama herhalde ne demek istediğimi anlamışsındır. Çok daha az bir paraya becerikli, çetin ceviz adamlar çalıştırabilirsin. Beş veya altı büyük iş alabilirsin; bilmem anlatabildim mi? Yani Veslin’in odasına bir ak demir sikke yerleştirdiğinde...”

“Çok büyük paraydı... yani basit bir şey için, öyle değil mi?”

“Tam üstüne bastın. Bilgi toplamak veya ayak işi yapmak için *çok* büyük paraydı. Aklı başında olan hiç kimse, kahrolası bir mezarlık yetimine bir tam şilin vermez. Tabii o yetimden büyük bir iş beklenmiyorsa. Eski ustanı öldürmek gibi mesela. Veya Gölgeler Tepesi’ni ve içindeki herkesi duman etmek gibi. O yüzden zavallı Hırsızbaşı, Veslin’in gizli gizli iş çevirdiğini öğrendiğinde kızdıysa bile ortada ne kadar para döndüğünü görünce nasıl hissetmiştir, var sen düşün.”

Locke hararetle kafa salladı.

“Ahhhhh. Böylece iki hata etti. Üçüncü hatansa Gregor’u da işe karıştırmaktı. Onun da başının derde girmesi gerekiyor muydu?”

“Ondan hoşlanmazdım ama hayır. Sadece Veslin’i cezalandırmak istedim. Belki Gregor’a da kızılmasını istemişimdir, fakat Veslin kadar değil.”

“Aynen öyle. Bir hedef belirledin ve o hedefe oyun oynadın; fakat durumu kontrol altında tutmadın. Veslin’e çevirdiğin dalavere taştı ve Gregor Foss da bıçağı yedi.”

“Ben de öyle dedim ya. Her şeyi çoktan itiraf ettim!”

“Tepen mi attı? Eh, her şeyi bok ettiğin için kızmalısın da. Sandığın kadar zeki olmadığın için kızmalısın. Tanrılar diğer pek çok kişiye verdikleri beynin aynısını Locke Lamora’ya da verdiği için kızmalısın. İnsanın gururu inciniyor, değil mi?”

Locke hızlı bir solukla küçük fenerini söndürdü, sonra da onu cılız kolunun gücü yettiğince yükseğe fırlatarak tırabzanın üstünden attı. Fener yere çarptığında çıkan şangırtı, Camorr gecesinin yoğun uğultusu arasında kayboldu. Çocuk savunmacı bir edayla kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Eh, o fenerin tehdidinden kurtulduğumuz iyi oldu evladım.” Peder Zincir sigarasından son bir nefes çekti, sonra da iyice küçülmüş tütün yaprağını damın taşlarına sürterek söndürdü. “Dük’e bilgi mi veriyordu? Bizi öldürmeyi mi planlıyordu?”

Dişlerini sıkan ve alt dudağını ileri çıkaran Locke hiçbir şey demedi. Huysuzluk... küçük çocukların doğal ve sözsüz dili. Zincir burnundan soludu.

“Bana anlattığın her şeye inanıyorum Locke, çünkü seni almadan önce eski ustanla uzun uzadıya konuştum. Dediğim gibi, bana her şeyi anlattı. Son ve en büyük hatanı da söyledi. Onu uyandıran ve buraya gönderilmene sebep olan hatanı. O hatanın ne olduğunu tahmin edebilir misin?”

Locke başını iki yana salladı.

“Edemez misin, yoksa etmez misin?”

“Gerçekten bilmiyorum.” Locke gözünü yere dikti. “Aslına bakarsan... buna hiç kafa yormadım.”

“O ak demir sikkeyi Sokaklar’daki diğer çocuklara gösterdin, değil mi? Öyle bir sikke bulabilmek için onlardan yardım istedin. Hatta kimilerine sikkenin ne için kullanılabileceğini söyledin. Ve onlara bu

konudan bahsetmemelerini emrettin. Peki o emrin, ah, dayanağı neydi?"

Locke'un gözleri ardına dek açıldı; surat asmaya devam etse de huysuzluğundan eser kalmadı. "Onlar... onlar da Veslin'den nefret ediyorlardı. Onlar da Veslin'in başı belaya girsin istiyorlardı."

"Elbette. Belki bu bir günlüğüne yeterliydi. Ama ya sonra? Veslin ve Gregor öldükten, ustan sakinleşmek ve durumu değerlendirmek için zaman bulduktan sonra? Ya Lamora denen bir çocuk hakkında sorular sormaya başlarsa? Ya Sokaklar'daki küçük kafadarlarından bazılarını bir kenara çekip onlara kibarca Locke Lamora'nın... alışılmadık bir şeylerle meşgul olup olmadığını sorarsa? Yani kendi standartlarına göre bile alışılmadık bir şeylerle."

"Ah!" Locke irkildi. "Ah!"

"Ah ya!" Peder Zincir uzanıp çocuğun omzuna bir şaplak attı. "Nihayet zihnin açıldı! Geldi mi insanın kafasına tuğla gibi iniyor, değil mi?"

"Galiba."

"Eh," dedi Zincir, "artık her şeyin nerede ters gittiğini biliyorsun. O küçük tepede kaç çocuk ve kız var, Locke? Yüz mü? Yüz yirmi mi? Daha mı fazla? Sence ona karşı cephe alırlarsa eski ustan kaçıyla başa çıkabilir? Bir veya ikisi sorun olmaz. Peki ya dört? Sekiz? Hepsi?"

"Biz, şey... Sanırım hiç... öyle düşünmedik."

"Çünkü Hırsızbaşı mezarlığını mantıkla yönetmiyor evlat, korkuyla yönetiyor. Ona duyulan korku, yaşı büyük veletleri hizada tutuyor. Yaşı büyük veletlere duyulan korku da senin gibi küçük zibidileri hizada tutuyor. Korkuyu ortadan kaldıran her şey eski ustanın mevkisi için bir tehdittir. Bir de bakıyorsun ki Locke Lamora elinde angut bayrağını sallaya sallaya ortaya çıkıyor ve kendini dünyanın geri kalanından çok daha akıllı zannediyor!"

"Ben sahiden... Öyle bir şey... Dünyanın geri kalanından akıllı olduğumu falan zannetmiyorum."

"Daha üç dakika öncesine kadar ediyordun. Dinle, ben bir *garrista*'yım. Yani bir çete yönetiyorum, küçük bir tane bile olsa. Eski ustan da bir *garrista;* Gölgeler Tepesi'nin *garrista*'sı. Kalkıp bir liderin çetesini yönetme becerisini zora sokarsan hemen bıçaklar çekilir.

Hırsızbaşı'nı ne kadar kolayca işlettiğin, onu tasma takılmış bir kedi gibi oynattığın duyulursa Gölgeler Tepesi'ni daha ne kadar kontrol edebilir sanıyorsun? Bir daha yetimlerine asla hükmedemez; ona direndikçe direnirler ve sonunda kan akar."

"Beni bu yüzden mi başından savdı? Peki ya Sokaklar? Veslin'in hakkından gelmeme yardım edenler?"

"Güzel bir soru. Cevabı çok basit. Eski ustan yetimleri sokaklardan toplayıp onları birkaç sene yanında barındırıyor. Genellikle on iki veya on üç yaşına geldiklerinde de onlarla işini bitirmiş oluyor. Onlara bu işin temelini öğretiyor: hırsızlığın püf noktaları, meslek dili ve 'doğru kişilerle' haşır neşir olmak gibi. Bir çetenin diğer üyeleriyle nasıl geçinilir ve ilmikten nasıl sakınılır. Onlarla işini bitirdiğinde de çocukları daha büyük çetelere, gerçek çetelere satıyor. Anladın mı? Yani sipariş alıyor. Belki de Gri Suratlar'ın bir ikinci kat kızına ihtiyacı vardır. Belki de Tersane Çocukları gözünü karartmış bir dayakçı istiyordur. Bu düzen çeteler için büyük bir avantaj; çünkü onlara ellerinden tutulması gerekmeyen yeni üyeler kazandırıyor."

"Biliyorum. Zaten o yüzden... beni sana sattı."

"Evet. Çünkü sen çok özel bir vakasın. Şimdiye dek hedefi bir türlü tutturamasan da kârlı hünerlerin var. Ama ya Sokaklar'daki küçük dostların? Sendeki yetenek onlarda da var mı? Onlar sıradan birer yankesici, alelade birer tantanacıydı. Henüz olgunlaşmamışlardı. Köle tacirleri hariç hiç kimse onlara tek kuruş ödemezdi ve eski ustan bir konuda az da olsa vicdan sahibidir: Camorr'un tüm serveti karşılığında bile sizden birini o deri yüzücülere satmaz."

"Yani... dediğin gibi. Sikkeden haberi olan herkes için... bir şeyler yapması gerekiyordu. Gerçeği bilen veya ondan bahsedebilecek olan herkes için. Ve satabileceği tek kişi bendim."

"Doğru. Diğerlerine gelince, eh..." Zincir omuz silkti. "Her şey çabucak olup bitecek. İki, bilemedin üç hafta sonra hiç kimse onların isimlerini bile hatırlamaz. Tepede işler nasıl yürür bilirsin."

"Yani onları öldürttüm."

"Evet." Peder Zincir sesini yumuşatmadı. "Aynen öyle yaptın. Veslin'in canını yakmaya çalışırken Gregor'u ve küçük

kafadarlarından dört-beş tanesini daha araya kattın.”

“Hassiktir!”

“Artık bir şey yaptığında ne gibi sonuçlarla karşılaşabileceğini görüyor musun? Neden yavaş hareket etmeye, ileriye dönük düşünmeye, durumu kontrol altında tutmaya mecbur olduğunu? Niye ağırdan alman ve zamanın sana muzırlıktaki yeteneklerinle boy ölçüşebilecek kadar akıl vermesini beklemen gerektiğini? Birlikte çalışacak uzun yıllarımız var Locke. Senin ve diğer küçük haylazlarımın sessiz sedasız pratik yapabileceği uzun yıllar. Burada kalmak istiyorsan bu kurala uymak zorundasın: Ben zamanını ve yerini söyleyene kadar hiçbir oyun, hiçbir hile, hiçbir dalavere, kısacası *hiçbir şey* çevirmeyeceksin. Senin gibi biri dünyayı dürttüğünde dünya da onu dürter ve muhtemelen başkalarının canı yanar. Anlaşıldı mı?”

Locke kafa salladı.

“Şimdi.” Peder Zincir omuzlarını geriye atıp başını sağa sola yuvarladı; içinde bir yerlerden bir dizi çıtırtı yükseldi. “Ahhh. Bir ölüm adağı nedir biliyor musun?”

“Hayır.”

“Velinimet için yaptığımız bir şeydir. Sadece On Üçüncü’nün müritleri olan bizlerin değil, bütün madrabazların ve Camorr’un tüm Dürüst Vatandaşlarının birbirleri için yaptıkları bir şey. Önem verdiğimiz birini kaybettiğimizde değerli bir eşya elde edip onu atarız. Atmak derken ciddiyim. Denize, ateşe falan. Bunu dostlarımıza bir sonraki durağa kadarki yolculuklarında yardım etmek için yaparız. Buraya kadar tamam mı?”

“Evet ama eski ustam...”

“Ah, o da aynı şeyi yapıyor, güven bana. Hırsızbaşı gerçek bir pintidir ve bunu sadece yalnızken yapar; fakat yitirdiği çocuklarının her biri için yapmayı asla ihmal etmez. Sana bundan bahsetmemesi doğal. Ama bilmen gereken bir şey var: Adakta bulunurken bir kurala uyman gerekir. Adak isteyerek verilemez, tamam mı? Zaten sahip olduğun bir şeyi kullanamazsın. Gidip özel birinden çalman, o kişinin izni veya iştiraki olmadan alman gerekir. Anlatabildim mi? Yani gerçek bir hırsızlıkla elde edilmelidir.”

“Şey, peki.”

Peder Zincir parmaklarını çıtlattı. “Öldürttüğün her çocuk ve kız için bir ölüm adağı sunacaksın Locke. Veslin için, Gregor için, Sokaklar’daki tüm küçük dostların için. Tam sayıyı bir-iki gün içinde öğrenebileceğimden eminim.”

“Ama ben... Onlar benim dostlarım değil...”

“Tabii ki dostlarındılar Locke. Hem de çok iyi dostların. Çünkü sana, birini öldürdüğün zaman sonuçlarına katlanman gerektiğini öğretecekler. Bir düelloda, kendini savunurken veya intikam için öldürmek ayrı şeydir, sırf pervasız davrandığın için öldürmekse apayrı. O ölümler ebediyen peşini bırakmayacak; ta ki sen Perelandro rahiplerini bile ağlatacak kadar dikkatli davranmayı öğrenene kadar. Ölüm adağın kelle başı bin tam şilin olacak. Hepsini de kendi elinle doğru düzgün çalacaksın.”

“Ama ben... Ne? Bin şilin mi? Kişi başı mı? *Bin mi?*”

“Son sikkeyi de adadığın zaman boynundaki ölüm damgasını çıkarabileceksin.”

“Mümkün değil! Böyle bir şey... sonsuza dek sürer!”

“Yıllar sürecek. Ama biz burada, tapınağımda katil değil hırsızız. Ve benimle yaşamak istiyorsan ölülere saygı göstermek zorundasın. O çocuklar ve kızlar senin kurbanların Locke. Bunu kafana sok. Tanrıların önünde bunu onlara borçlusun. Ve buraya yerleşmeden önce kendi kanın üstüne yemin etmelisin. Bunu yapmaya razı mısın?”

Locke birkaç saniye düşünür gibi gözüktü. Sonra kendini toparlamak istercesine silkindi ve başını olumlu anlamda salladı.

“Öyleyse sol elini uzat.”

Locke istenileni yerine getirirken Zincir de cüppesinin derinliklerinden karartılmış çelikten yapılma, ince bir hançer çıkardı ve sol avucunu kesti. Sonra da Locke’un uzattığı eli sıkıca tutarak çocuğun baş ve işaret parmaklarının arasına sığ, yakıcı bir kesik açtı. Avuçları birbirine karışan kanlarıyla kaplanana dek el sıkıştılar.

“O halde artık sen de bizim gibi bir Centilmen Piç’sin. Ben senin *garrista*’nım ve sen de benim *pezon*’um, yani küçük askerimsin. Sana söylediğimi yapmak ve hakkını yediğin insanların ruhlarına adakta bulunmak için kendi kanın üstüne yemin ediyor musun?”

“Ediyorum,” dedi Locke.

“Güzel. Öyleyse akşam yemeğine kalabilirsin. Artık bu çatıdan inebiliriz.”

2

İbadethanenin arka kısmındaki perdeli kapının ötesinde pis bir koridor bulunuyor, bu koridor yine onun kadar pis odalara çıkıyordu; nereye baksanız nem, küf ve yoksulluk göze çarpıyordu. İçlerine birer şilte atılmış hücreler ucuz bira renginde bir ışık saçan, yağlı kâğıttan fenerlerle aydınlanıyordu. Şiltelerin üstüne tomarlar ve ciltli kitaplar saçılmış, duvarlardaki kancalara temizliği su götürür cinsten cüppeler asılmıştı.

“Tüm bunlar gerekli bir dekor.” Peder Zincir, Locke’u perdeli kapının en yakınındaki odaya sokarken bir sarayı gezdiriyormuşçasına sağı solu işaret ediyordu. “Kimi zaman Perelandro tarikatından bir öğretmeni veya gezgin bir rahibi ağırlarız. Öylelerinin görmeyi bekledikleri şeyi görmeleri gerekir.”

Zincir’in odasındaki (zira Locke ibadethanedeki duvar kelepçelerinin bundan başka hiçbir odaya erişemeyeceğini görebiliyordu) şilte yekpare bir taş bloğun, duvardan çıkıntı yapan bir tür ağır rafın üstüne yerleştirilmişti. Peder Zincir eski püskü battaniyelerin altına uzandı, metalik bir takırtı çıkaran bir şeyi çevirdi ve yatağını sanki bir tabut kapağıymışçasına kaldırdı. Kapağın kalkmasıyla birlikte battaniyelerin aslında menteşeleri taşa gömülü bir tür tahta panel olduğu ortaya çıktı. Taş bloğun içinden altın sarısı, davetkâr bir ışığın yanı sıra yüksek kaliteli Camorr yemeklerinin baharatlı kokusu taştı. Locke o aromayı yalnızca Alcegrante Mahallesi’nden veya belli başlı hanlarla evlerden yayıldığı haliyle tanırdı.

“Gir bakalım!” Zincir eliyle tekrar işaret etti ve Locke taş bloğun kenarından aşağı baktı. Sağlam bir tahta merdiven, Zincir’in omuzlarından azıcık daha geniş olan, kare şeklindeki bir kuyuya iniyor ve yaklaşık yedi metre aşağıdaki vernikli bir ahşap zeminde son buluyordu. “Öyle bön bön bakma da yürü!”

Locke itaat etti. Merdivenin basamakları geniş, pürüzlü ve çok dar aralıklıydı; Locke aşağı inmekte hiç zorlanmadı ve zemine ulaştığında kendini Dük'ün kulesinden çıkmışa benzeyen uzun bir koridorda buldu. Zemin sahiden de vernikli ahşaptı; uzun ve düzgün sarı-kahverengi parkeler ayaklarının altında hoş bir sesle gıcırdıyordu. Kemerli tavan ile duvarlar, yağmurlu bir günde yoğun bulutların arkasından göz kırpan bir mevsim güneşi gibi hafifçe parıldayan, süt beyazı-altın sarısı bir camla baştan aşağı kaplıydı. Işık hem her yerden hem de hiçbir yerden geliyor, duvar sanki içten içe yanıyordu. Peder Zincir bir dizi patırtı, homurtu ve şıngırtının (Locke adamın o gün bağışlanmış sikkeleri küçük bir bez torbanın içinde taşıdığını gördü) eşliğinde basamakları inip çocuğun hemen yanına atladı. Merdivene bağlı bir ipe hızla asılmasıyla birlikte sahte yatak şiltesi yerine düşüp kendiliğinden kilitlendi.

"İşte. Böylesi çok daha iyi, ne dersin?"

"Evet." Locke bir elini pürüzsüz duvarlarda gezdirdi. Cam bariz bir biçimde havadan daha serindi. "Bu şey Atacam, değil mi?"

"Sıva olmadığı kesin." Peder Zincir çocuğu biraz ileride bir köşeyi dönen soldaki koridora doğru iteledi. "Tapınağın tüm mahzeni bu şeyle çevrili. Onun içine kapatılmış. Yukarıdaki tapınak aslında yüzlerce yıl önce bu maddenin üstüne oturacak şekilde inşa edilmiş. Görebildiğim kadarıyla diğer ilginç yerlere çıkan bir-iki ufak tünel hariç hiçbir kesintisi yok. Sel baskınlarına geçit vermiyor. Sokaklar beline kadar suyla dolsa bile aşağıya tek bir damla sızdırmıyor. Ayrıca geliş gidişlerimize özen gösterdiğimiz sürece sıçanları, hamamböceklerini ve emzikli örümcekleri de dışarıda tutuyor."

Köşeyi dönmeden hemen önce kulaklarına metal tavaların takırtıları ve Sanza kardeşlerin kıkırdamaları çalındı. Girdikleri konforlu mutfak, yüksek ahşap dolaplara ve yüksek arkalıklı sandalyelerin çevrelediği uzun bir cadıağacı masaya sahipti. Locke sandalyelerin siyah kadife minderlerini ve her yüzeyi kaplayan altın varakları görünce şaşkınlıkla gözlerini ovuşturdu.

Calo ile Galdo tuğladan yapılma bir yemek pişirme tezgâhının başında çalışıyor ve beyaz renkli, kocaman bir simyasal ocak tablasının üstünde tavaları elden ele dolaştırıp bıçakları birbirine vuruyorlardı. Locke'un aynı taştan yapılma daha küçük bloklar görmüşlüğü vardı; bunlar üzerlerine su döküldüğü zaman dumansız

bir ısı verirlerdi, ama buradaki Peder Zincir kadar ağır olmalıydı. Locke izlemeyi sürdürürken Calo (yoksa Galdo muydu?) bir tavayı havada tutarak cızırdayan tablaya cam bir sürahiden su döktü. Aniden yükseliveren buhar bulutu beraberinde hoş yemek kokularından oluşan geniş bir buket taşıdı ve Locke ağzının sularının aktığını hissetti.

Cadıağacından yapılma masanın tepesine çarpıcı bir avize asılmıştı. Locke ileriki yıllarda bunun gövdesi camdan, ekseniyse saf altından yapılmış, halkalı bir küre olduğunu öğrenecekti. Kürenin merkezinde güneşin beyaz-bronz ışığıyla yanan simyasal bir küre vardı. Küre dünyanın ve üç ay da dâhil olmak üzere onun tüm semavi kuzenlerinin yörüngelerini ve dizilimlerini gösteren, eşmerkezli cam halkalarla çevriliydi. En dış kenara her nasılsa dışa doğru patladıkları anda donup kalmış eriyik cam parçacıklarını andıran, yüz tane yıldız asılıydı. Işık avizenin her yüzeyinden akıyor, göz kırpıyor ve yanıyordu. Yine de avizede bir tuhaflık vardı; sanki Atacam tavanlar ile duvarlar bir şekilde simyasal güneşin ışığını *emiyor*, onu yumuşatıp zayıflatıyor, bu esrarengiz mahzendeki tüm cam yüzeyler boyunca eşit olarak dağıtıyordu.

“Gerçek evimize, Velinimet’e adanmış küçük tapınağımıza hoş geldin.” Peder Zincir sikkelerle dolu torbayı masanın üstüne attı. “Hamimiz daima tutumluluğun ve dindarlığın bir arada yürüdüğü fikriyle dalga geçmiştir; biz burada takdirimizi bir şeyleri *takdir ederek* gösteririz, bilmem anlatabildim mi? Çocuklar! Bakın görüşmesinden kim sağ çıktı!”

“Çıkacağından hiç şüphemiz yoktu,” dedi ikizlerden biri.

“Bir saniyeliğine bile,” dedi diğeri.

“Peki artık kendini Gölgeler Tepesi’nden kovduracak ne yaptığını öğrenebilir miyiz?” Sorunun her iki kardeş tarafından neredeyse aynı anda sorulduğuna bakılırsa bunu sıkça prova etmiş olmalıydılar.

“Büyüdüğünüzde.” Peder Zincir kaşlarını kaldırarak Locke’a baktı ve çocuğun bu hareketi gördüğünden emin olarak başını iki yana salladı. “Hem de *epey* büyüdüğünüzde. Locke, herhalde nasıl masa kurulacağını bilmiyorsundur, değil mi?”

Locke başını iki yana salladığında Zincir onu pişirme tablasının hemen solundaki uzun bir dolaba götürdü. İçinde dizi dizi beyaz

porselen tabak vardı. Zincir onlardan birini havaya kaldırdı ki Locke elde boyanmış arma tasarımını (bir ok ile bir salkım üzüm tutan zırhlı bir yumruk) ve kenarlardaki parlak yaldızları görebilsin.

"Doña Isabella Manechezzo'dan, yani bizim Dük Nicovante'nin yaşlı ve dul teyzesinden temelli ödünç alındı. Kadın çocuksuz öldü ve nadiren parti verirdi; kısacası onları *kullandığı* pek söylenemezdi. Başkalarına tamamen zalimce ve adice gelen bazı davranışlarımızın doğru açıdan bakıldığı zaman aslında ne kadar pratik olabileceğini görüyor musun? Biz bunda Velinimet'in parmağı olduğuna inanmak isteriz. O yapmamızı istemeseydi aradaki farkı kestirebilecek halimiz yoktu ya?"

Peder Zincir tabağı Locke'a verdi (çocuk onu fazlasıyla abartılı bir özenle tuttu ve altın yaldızlı kenarlarını büyük bir dikkatle inceledi) ve sağ elini sevgiyle cadıağacı masanın yüzeyinde gezdirdi. "Buysa Marius Cordo adlı Tal Verrarlı büyük bir tüccarın malıydı. Adam onu üç güverteli kadırgasının koca kamarasında tutardı. Gemi dev gibiydi! Tam seksen altı kürekliydi. Herife biraz kızgındım; o yüzden bu masayı, sandalyelerini, halılarını, goblenlerini ve tüm giysilerini arakladım. Hem de direkt gemiden. Parasına dokunmadım; niyetim bir mesaj vermekti. Masa hariç her şeyi Pirinç Denizi'ne attım.

"Ve bu!" Zincir bir parmağını semavi avizeden tarafa doğrulttu. "Bu şey yaşlı Don Leviana için korumalı bir araba konvoyunda kara yoluyla Ashmere'den sevk ediliyordu. Her nasılsa yolculuk esnasında içi saman dolu bir kutuya dönüştü." Zincir, dolaptan üç tabak daha alıp Locke'un kollarına koydu. "Hey gidi hey, çalışarak geçimimi sağlarken hiç de fena değildim."

"Of," dedi Locke, kaliteli yemek takımının ağırlığı altında.

"Ah, evet." Peder Zincir masanın başındaki sandalyeyi işaret etti. "Oraya benim için bir tane koy. Soluma kendin için bir, sağıma da Calo ve Galdo için iki tane daha. Eğer uşağım olsaydın, sofrayı şu anki kuruş biçimine gündelik düzen denirdi. Tekrarlayabilir misin?"

"Gündelik düzen."

"Evet. Parası bol insanlar yakın akrabalarıyla veya bir-iki dostuyla böyle yemek yer." Zincir'in bakışları ve ses tonu bu dersin öğrenilmesini beklediğini ima ediyordu. Sonra da Locke'a

bardakların, keten peçetelerin ve gümüş çatal-bıçakların püf noktalarını öğretmeye koyuldu.

“Bu ne tür bir bıçak?” Locke adama yuvarlak uçlu bir tereyağı sürme bıçağı gösterdi. “Şekli bir tuhaf. Bununla kimseyi *öldüremezsin.*”

“Eh, öyle bir şeyin kolay olmayacağında haklısın evladım.” Zincir, gerek tereyağı bıçağının gerekse de çeşitli tabak ve kâselerin yerleştirilmesinde çocuğa kılavuzluk etti. “Ama fiyakalı bir yemek yenecekse birini zehir haricindeki bir şeyle gebertmek kabalık olur. O bıçak tereyağı sürmek içindir, soluk borusu kesmek için değil.”

“İki lokma yemek için bu kadar zahmete girmek niye?”

“Eh, Gölgeler Tepesi’ndeyken eski ustan birbirinizin kıçından soğuk pastırma ve kurtlu börek yemenizi umursamıyor olabilirdi. Fakat sen artık bir Centilmen Piç’sin. ‘Centilmen’ sözcüğüne dikkatini çekerim. Böyle yemek yemeyi ve böyle yemek yiyenlere ikramda bulunmayı öğreneceksin.”

“Neden?”

“Çünkü, Locke Lamora, günün birinde baronlarla, kontlarla ve düklerle yemek yiyeceksin. Her türden tüccarla, amiralle, generalle ve hanımefendiyle de yemek yiyeceksin! Ve bunu yaptığında...” Peder Zincir iki parmağını Locke’un çenesinin altına dayadı ve çocuğun başını kaldırarak göz göze gelmelerini sağladı. “Bunu yaptığında o zavallı ahmaklar bir hırsızla aynı masada oturduklarından zerre kadar kuşkulanmayacaklar.”

3

“Hiç fena değil, ne dersiniz?”

Peder Zincir boş bir bardağı havaya kaldırarak sadece kuş sütünün eksik olduğu masadaki üç yanaşmasını selamladı. Dumanı tüten pirinç kâselerde ve ağır güveç kaplarında Calo ile Galdo’nun ocak tablasındaki çabalarının sonuçları yer alıyordu. Dirsekleri masaya yetişsin diye altına ilave bir yastık konulan Locke, önündeki yemeklere ve tabak çanağa fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

Eski yaşamını bu kadar kısa sürede geride bırakıp, tuhaf bir açıdan sevimli denebilecek bu deli insanlarla beraber bir yenisine başlamak onu şaşkına çevirmişti.

Peder Zincir simyasal şarap dediği bir şeyle dolu bir şişeyi havaya kaldırdı. İçki cıva gibi yoğun ve koyu renkliydi. Adam gevşek tıpayı çıkardığında hava ardıç kokusuyla doldu ve kısa bir süreliğine ana yemeklerin baharatlı aromasını bastırdı. Zincir boş bir bardağı hatırı sayılır miktarda doldururken şişedeki sıvı o parlak ışıkta eriyik gümüş gibi aktı. Adam bardağı gözlerinin hizasına kadar kaldırdı.

"Kendini göstermeden bizimle oturan, hami ve koruyucu, Madrabaz Bekçi, Lüzumlu Bahaneler Babası için havaya dökülen bir kadeh içki."

"İyi korunmayan derin cepler için teşekkürler," dedi Sanza kardeşler aynı anda. Seslerindeki ciddiyet Locke'u hazırlıksız yakaladı.

"Nöbet yerlerinde uyuyakalan nöbetçiler için teşekkürler," dedi Zincir.

"Bizi besleyen kente ve bizi saklayan geceye teşekkürler," dedi çocuklar cevaben.

"Ganimeti bölüşecek dostlara teşekkürler!" Zincir yarısı dolu bardağı indirip masanın ortasına koydu. Sonra eline daha ufak bir bardak daha aldı ve içine sıvı gümüşten sadece bir parmak döktü. "Noksan bir dost için havaya dökülen bir kadeh içki. Sabetha'ya şans diliyor ve kız kardeşimizin sağ salim aramıza dönmesi için dua ediyoruz."

"Ama biraz daha aklı başında dönsün," dedi Sanzalar'dan biri. Locke kolaylık olsun diye onu içinden Calo diye isimlendirdi.

"Ve mütevazı," dedi Galdo, kafa sallayarak. "Mütevazı dönmesi hiç fena olmaz."

"Sanza kardeşler Sabetha'ya şans diliyorlar." Zincir küçük içki kadehini hiç kıpırdatmadan havada tutarak ikizleri süzdü. "Ve de sağ salim dönmesi için dua ediyorlar."

"Evet! Ona şans diliyoruz!"

"Sağ salim dönmesi çok iyi olur."

"Sabetha kim?" diye usulca konuştu Locke, sorusunu Zincir'e yönelterek.

“Küçük çetemizin bir süsü. Yegâne genç kızımız. Kendisi şu anda... eğitici bir iş üstünde.” Zincir, kızın bardağını Velinimet için doldurduğunun yanına bıraktı ve onun yerine Locke’unkini aldı. “Eski ustanın bir diğer özel satışı. Tıpkı senin gibi Sabetha da yeteneklidir evladım. Başkalarını çileden çıkarmakta tanrı vergisi bir yeteneğe sahiptir.”

“Başkaları derken bizi kastediyor,” dedi Calo.

“Çok yakında seni de kastedecek,” diyen Galdo gülümsedi.

“Susun bakayım, zibidiler.” Adam Locke’un bardağına da azıcık cıva şarabı doldurdu ve bardağı ona geri verdi. “Kaldırılacak son bir kadeh ve edilecek son bir dua daha var. Yeni kardeşimiz Locke Lamora’nın şerefine. Benim yeni *pezon*’umun. Ona şans diliyoruz. Ona kucak açıyoruz. Ve ona akıl versinler diye tanrılara dua ediyoruz.”

Zincir zarif hareketlerle Calo ile Galdo’ya da şarap koydu, sonra da kendi kadehini neredeyse ağzına kadar doldurdu. Hem o hem de Sanzalar aynı anda kadeh kaldırınca Locke da hemen onları taklit etti. İçkiler altın sansı ışığın altında gümüşi bir renkle parıldadı.

“Centilmen Piçler’e hoş geldin!” Peder Zincir bardağını hafifçe Locke’unkiyle tokuşturarak havada asılı kalan, hoş bir çınlamaya sebep oldu.

“Ölümü seçmeliydin!” dedi Galdo.

“Sana ölüm seçeneğini de sundu, değil mi?” dedi Calo, ikizler kadehlerini tokuştururken. Sonra da aynı anda masanın karşısına uzanıp Locke’un bardağına dokundular.

“Siz daha gülün çocuklar.” Fazla geçmeden tüm kadeh tokuşturmalar sona erdi ve Zincir şarabından kısa bir yudum içerek açılışı yaptı. “Ahhh. Sözlerimi iyi belleyin. Eğer bu zavallı, küçük yaratık bir-iki sene hayatta kalmayı becerirse, onun dansçı maymunları olacaksınız. Ne zaman bir numara görmek istese size üzüm taneleri fırlatacak. Hadi sen de iç Locke.”

Locke bardağını kaldırdı. Gümüşi yüzey ona kendi yüzünün ve etrafındaki aydınlık odanın canlı fakat titrek bir yansımasını gösteriyor, şaraptan burun gıdıklayıcı bir ardıç ve anason kokusu yayılıyordu. Locke kendi minik görüntüsünü dudaklarına dayayıp içti. Hafif bir serinliği olan içki yutulduktan sonra sanki iki farklı yöne

dağıldı; gıdıklayıcı bir ısı hattı dosdoğru boğazından aşağı inerken buzdan parmaklar yukarı uzanarak damağı boyunca kaydı ve sinüslerinin içine kadar girdi. Çocuğun gözleri pörtledi, şiddetle öksürdü ve ansızın uyuşan dudaklarını elinin tersiyle sildi.

“Bu Tal Verrar’ın ayna şarabıdır. İyi içkidir. Şimdi bir şeyler ye de kafatasını ortadan ikiye ayırmasın.”

Calo ile Galdo servis tabaklarının ve kâselerin üstündeki nemli bezleri çekip alarak ilk defa akşam yemeğini tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdiler. Yemekte hakikaten de sosis vardı; düzgünce kesildikten sonra dörde bölünmüş incirlerle beraber yağda kızartılmışlardı. Badem ezmesiyle ve ıspanakla doldurulmuş kırmızı biber dolmaları, hamuru neredeyse kâğıt kadar incelene dek pişirilmiş tavuk etli pişiler, şarapla hardal sosunda bekletilmiş soğuk ve siyah fasulyeler... Sanza kardeşler ansızın Locke’un takip edemediği kadar büyük bir süratle bunları onun tabağına yığmaya başladılar.

Locke iki dişli gümüş bir çatalla ve az önce küçümsediği o yuvarlak uçlu bıçaklardan biriyle yemekleri beceriksizce ağzına tıkmaya koyuldu. Tatlar sanki gelişigüzel fakat bir o kadar da harikulade bir biçimde diline hücum ediyordu. Tavuklu pişi zencefil ve rendelenmiş portakal kabuğuyla çeşnilendirilmişti. Fasulye salatasındaki şarap sosu dilini ısıttı, hardalın keskin buharı boğazını yaktı. Locke çıkan her yeni yangını söndürmek için kendini kana kana şarap içerken buldu.

Sanza ikizlerinin ona servis yaptıktan sonra yemeğe katılmamaları Locke’u şaşırttı. Çocuklar ellerini kavuşturmuş bir halde Zincir’e bakıyorlardı. Yaşlı adam Locke’un doğru düzgün yediğinden emin olunca Calo’ya doğru döndü.

“Sen bir Vadra soylususun. Diyelim ki düşük çaplı İlikler’den birindeki bir Vasal-Graf’sın. Tal Verrar’daki bir ziyafete katılıyorsun. Eşit sayıdaki erkek ve kadının yemek sırasında oturacakları yerler önceden belirlenmiş. Davetliler yemeğe oturmak üzereler; seninle eşleştirilen hanımefendiyle sohbet ederek yemek salonuna giriyorsunuz. Ne yaparsın?”

“Vadra usulü bir ziyafette herhangi bir teklif beklemeden kadının sandalyesini çekmem gerekir.” Calo gülümsemiyordu. “Fakat Tal Verrarlı bayanlar sandalyelerinin çekilmesini istediklerinde onun

yanında dururlar. Kafana göre davranmak kabalık olur. O yüzden ilk hamlenin ondan gelmesini beklerim.”

“Çok güzel. Şimdi.” Peder Zincir bir eliyle tabağına yemek koyarken diğeriyle de ikinci Sanza’yı işaret etti. “On yedi kere on dokuz kaç eder?”

Galdo gözlerini yumarak birkaç saniyeliğine konsantre oldu. “Şey... üç yüz yirmi üç.”

“Doğru. Bir Vadra deniz mili ile bir Therin deniz mili arasındaki fark nedir?”

“Ah... Vadra mili diğerinden yüz... elli metre daha uzundur.”

“Çok güzel. Tamamdır öyleyse. Yiyin bakalım.”

Sanza kardeşler belli başlı servis tabaklarının kontrolünü ele geçirmek için yakışıksızca çekişmeye başlarlarken Zincir de tabağı daha şimdiden yarı yarıya boşalmış Locke’a doğru döndü. “Birkaç gün sonra sana da öğrendiğin şeyler hakkında sorular sormaya başlayacağım Locke. Karnını doyurmak istiyorsan iyi öğrenmen gerekecek.”

“Neyi öğreneceğim? Yani sofra kurmak dışında?”

“Her şeyi!” Zincir kendisinden gayet memnun görünüyordu. “Her şeyi evladım. Dövüşmeyi, çalmayı, istifini bozmadan yalan söylemeyi. Bunun gibi yemekler pişirmeyi! Kılık değiştirmeyi. Bir asilzade gibi konuşmayı, bir rahip gibi yazmayı, bir geri zekâlı gibi davranmayı.”

“Calo o sonuncusunu zaten biliyor,” dedi Galdo.

“Agh moo agh na mugh baaa,” dedi Calo, ağız dolusu yiyeceğin arasından.

“Ne dediğimi hatırlıyor musun? Hani bizim diğer hırsızlar gibi çalışmadığımızı söylerken? Bizler yeni bir tür hırsızız Locke. Hırsızdan çok aktörüz. Sahtekârız. Burada oturup bir Perelandro rahibiymişim gibi yapıyorum ve insanlar yıllardır bana para veriyorlar. Bu küçük peri yuvasının, bu yiyeceklerin masraflarını nasıl karşılıyorum sanıyorsun? Ben tam elli üçümdeyim; benim yaşımdaki hiç kimse damlarda gezip kilit açamaz. Kör olarak kazandığım para, eskiden atik ve zeki olarak kazandığımdan çok daha fazla. Ve artık kendimi gerçekten ilginç biri olarak yutturamayacağım kadar yavaş ve şişmanım.”

Peder Zincir içkisini bitirip bardağını yeniden doldurdu.

“Ama sen. Sen, Calo, Galdo ve Sabetha... siz dördünüz benim sahip olmadığım her türlü avantaja sahip olacaksınız. Kapsamlı ve zorlu bir eğitimden geçeceksiniz. Tecrübelerimi, tekniklerimi size iyice belleteceğim. İşim bittiğinde siz dördünüzün altından kalkabileceği şeyler... eh, bu tapınaktaki küçük dalaveremi basit ve yavan gösterecek.”

“Dediğin kulağa hoş geliyor,” karşılığını veren Locke artık şarabın etkisini hissedebiliyordu; üstüne sımsıcak bir iyimserlik pusu çöküyor, Gölgeler Tepesi yetimlerinin bir parçası olan gerginliği ve endişeyi alıp götürüyordu. “Nereden başlayacağız?”

“Eh, bu gece hayatın boyunca yediğin ilk doğru düzgün yemeği kusmakla meşgul olmazsan Calo ile Galdo sana bir banyo hazırlayacaklar. Kokun katlanılır bir düzeye indiğinde yatıp geç saate kadar uyuyabilirsin. Yarın sana bir çırak cüppesi bulacağız ve bizimle beraber basamaklarda oturup para toplayacaksın. Yarın geceyse...” Peder Zincir sakalını kaşıyarak bardağından bir yudum daha aldı. “Seni koca adamın ta kendisine götüreceğim. Capa Barsavi seninle tanışmaya can atıyor.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HAYALİ ADAMLAR

1

Don Lorenzo Salvara'nın yaşantısı iki gün içinde ikinci kez beklenmedik bir yerdeki maskeli ve kukuletalı adamlar tarafından sekteye uğratıldı. Bu sefer vakit gece yarısının hemen sonrasıydı ve adamlar onu çalışma odasında bekliyorlardı.

"Kapıyı kapatın," dedi kısa boylu yabancı. Sert, boğuk ve belli ki itaat edilmeye alışkın sesi tam bir Camorrlununki gibi çıkıyordu. "Bir sandalye çekin lordum ve adamınıza seslenmekle uğraşmayın. Kendisi şu anda müsait değil."

"Siz de kim oluyorsunuz?" Salvara'nın kılıç kullandığı eli refleksif olarak kıvrıldı; ama kemerinde bir kın yoktu. Sürgülü kapıyı arkasından kaydırarak kapattıysa da yazı masasının başına geçmeye davranmadı. "Buraya nasıl girdiniz?"

İlk konuşan yabancı, elini kaldırıp burnuyla ağzını kapatan siyah bezi indirdi. Suratı yassı ve köşeli, saçları siyahtı. Koyu renkli, ince bıyığı özenle kırpılmıştı. Sağ elmacık kemiğinin üstünden beyaz renkli, kıvrık bir yara izi geçiyordu. Adam iyi kesimli siyah pelerininin kıvrımlarının arasına uzandı, siyah bir deri cüzdan çıkardı ve açıp içindekini Don'a gösterdi: karmaşık bir buzlu cam tasarımının içine yerleştirilmiş küçük bir altın rozet.

"Tanrılar aşkına!" Don Salvara daha fazla tereddüt göstermeden, tedirginlikle sandalyesine çöktü. "Siz Geceyarıcılarsınız."

"Aynen öyle." Adam cüzdanını katlayıp pelerininin içine geri soktu. Maskesini ve kukuletasını hâlâ açmayan sessiz yabancıysa, sakin adımlarla yürüyerek Don Lorenzo'nun birkaç adım arkasına,

onunla kapının arasına geçti. “Davetsiz ziyaretimiz için özür dileriz. Fakat son derece hassas bir iş için buradayız.”

“Ekselanslarını... Ekselanslarını gücendirecek bir şey mi yaptım?”

“Bildiğim kadarıyla hayır, lordum Salvara. Hatta öyle bir şey yapmanızı engellemek için burada olduğumuz bile söylenebilir.”

“Ben... ben, ah, peki. Şey Conté’ye ne yaptık dediniz?”

“Uyumasına yardım edecek bir şey verdik, hepsi bu. Onun sadık ve tehlikeli bir adam olduğunu biliyoruz. Herhangi bir... yanlış anlaşılma yaşansın istemedik.”

Kapının önünde duran adam bir adım öne çıktı, Don Salvara’nın etrafından elini uzattı ve Conté’nin birbiriyle eş dövüş bıçaklarını yavaşça masaya bırakarak bu sözleri vurguladı.

“Anlıyorum. Durumunun iyi olduğuna güvenim tam.” Don Salvara parmaklarıyla yazı masasında tempo tutarak yara izli yabancıya dik dik baktı. “Yoksa hiç hoşnut olmayacağım.”

“Kılına bile zarar gelmedi. Size Dük’ün bir adamı olarak söz veririm.”

“Bu kadarıyla yetineceğim. Şimdilik.”

Yara izli adam iç geçirdi ve eldivenli parmaklarından ikisiyle gözlerini ovuşturdu. “Söze böyle girmemize hiç gerek yok lordum. Ziyaretimizin aniliği ve yöntemi için özür dilerim; fakat efendimizin gözünde refahınızın büyük önem taşıdığını anlayacağınızı umuyorum. Size bir şey sormam istendi: Bugün Cümbüş’te güzel vakit geçirdiniz mi?”

“Evet...” Don Salvara karşısında bir avukat veya mahkeme yazmanı varmış gibi dikkatle konuştu. “Sanırım bu doğru bir değerlendirme.”

“Güzel, güzel. Yalnız değildiniz, öyle değil mi?”

“Doña Sofia yanımdaydı.”

“Başka birini kastettim. Ekselanslarının tebaası dışından. Camorrlu olmayan biri.”

“Ah. Tüccar. Emberlain’den Lukas Fehrwight adlı bir tüccar.”

“Emberlain’den. Elbette.” Yara izli adam kollarını kavuşturup Don’un çalışma odasını gözden geçirdi; eski Don ve Doña Salvara’nın siyah kadifeden cenaze kurdeleleriyle süslü birer çerçevenin içindeki bir çift küçük cam portresine uzun uzun baktı.

“Eh. O adam sizden veya benden daha fazla bir Emberlain tüccarı değil lordum Salvara. O bir sahtekâr. Bir dolandırıcı.”

“Ben...” Don Salvara ayağa fırlayacak gibi olduysa da arkasında duran adamı hatırlayıp vazgeçti. “Böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini bilemiyorum. O...”

“Affedersiniz lordum.” Yara izli yabancı, çocuksuz bir adamın ağlayan bir bebeği sakinleştirmeye çalıştığında yapacağı türden çirkin ve yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Size bir şey sormama müsaade edin: Hiç Camorr’un Belası diye birinden söz edildiğini duydunuz mu?”

2

“Çalıyorum, çünkü sevgili ailemin yaşamak için paraya ihtiyacı var!”

Locke Lamora bu duyuruyu şarap bardağını havaya kaldırarak yaptı. O ve diğer Centilmen Piçler, Perelandro Evi’nin altında bulunan şaşaalı inlerindeki eski cadıağacı masanın etrafında oturuyorlardı; Calo ile Galdo sağında, Jean ile Böcek ise solundaydı. Önlerinde çeşit çeşit yiyecek diziliydi ve semavi avize o tanıdık, altın sarısı ışığıyla tepelerinde sallanmaktaydı. Diğerleri yuhalamaya başladılar.

“Yalancı!” dediler hep bir ağızdan.

“Çalıyorum, çünkü bu zalim dünya dürüst bir işte çalışmama izin vermiyor!” diye haykırdı Calo, kendi bardağını kaldırarak.

“YALANCI!”

“Çalıyorum, çünkü tembelliğiyle annemizin kalbini kıran zavallı ikiz kardeşimi geçindirmem gerek!” Galdo duyurusunu yaparken Calo’ya dirsek attı.

“YALANCI!”

“Çalıyorum, çünkü,” dedi Jean, “kötü arkadaşlar edindim.”

“YALANCI!”

Törende sıra nihayet Böcek’e geldi. Çocuk hafifçe titreyen bir elle kadeh kaldırıp bağırdı. “Çalıyorum, çünkü bu iş acayip zevkli!”

“*PİÇ KURUSU!*”

Beş hırsız neşeli bir bağırış çağırış yaygarası eşliğinde kadeh tokuşturdu. Işık, kristal kadehlere vurup Verrar nane şarabının yeşil derinliklerinde parıldadı. Dört adam içkilerini tek dikişte bitirip bardaklarını masaya vurdu. Daha şimdiden şaşı bakmaya başlayan Böcek biraz daha ağırdan aldı.

“Beyler, ellerimde çalışarak ve eziyet çekerek geçen uzun haftalarımızın ilk meyvesini tutuyorum.” Locke, Camorr’un düşük çaplı soylularından birinin mavi balmumu mührünü taşıyan, kurdelelerle bağlanıp dürülmüş bir parşömeni havaya kaldırdı. “Yarın Meraggio’da Don Salvara’nın hesabından çekilmek üzere beş bin tam şilinlik bir kredi mektubu. Ve sanırım bunun, en genç üyemizin gerçekleşmesine yardım ettiği ilk vurgun olduğunu söyleyebilirim.”

“Fıçıcı çocuk!” diye aynı anda bağırdılar Sanza kardeşler. Hemen sonrasında badem kaplı, küçük bir ekmek somunu sandalyelerinin arasından uçup Böcek’i iki kaşının arasından vurdu ve çocuğun boş tabağına düştü. Ekmeği ikiye bölen Böcek hafifçe sallanmasına rağmen iyi nişan alarak aynı şekilde karşılık verdi. Calo kaşlarını çatarak gözlerine kaçan ekmek kırıntılarını temizlerken Locke konuşmayı sürdürdü.

“Bu akşamüstü yaptığımız ikinci temas kolaydı. Ama eğer dün Böcek hızlı hareket etmemiş olsaydı, bu kadar kısa zamanda bu kadar çok yol kat edemezdik. Ne kadar aptal, pervasız, salak ve saçma bir davranıştı o öyle! Hayranlığımı ifade edecek kelime bulamıyorum.” Locke bir yandan konuşurken diğer yandan da şarap şişesiyle ufak bir el çabukluğu yapmayı becermişti; boş bardaklar artık doluydu. “Böcek’in şerefine! Camorr şehir inzibatlarının yeni baş belasına!”

Tezahüratlar kesilip içkiler bitirildikten ve Böcek’in sırtına kafatasının içindekiler altüst olacak kadar çok vurulduktan sonra Locke tek bir büyük bardak çıkarıp masanın ortasına koydu ve onu yavaşça doldurdu.

“Yemekten önce yapılacak bir şey daha var.” Diğerleri suspus olurken bardağını kaldırdı. “Noksan bir dost için havaya dökülen bir kadeh içki. İhtiyar Zincir’i çok özlüyor ve ruhuna huzur diliyoruz. Madrabaz Bekçi ilelebet ona göz kulak olup madrabaz hizmetkârını

kutsasın. O iyi kalpli ve sofu biriydi... bizim türümüzdeki birine göre elbette.”

Locke bardağı nazikçe masanın ortasına bıraktı ve siyah bir bezle üstünü örttü. “Tanısaydı seninle gurur duyardı Böcek.”

“Umarım.” Çocuk gösterişli bardakların ve yaldızlı tabakların ortasındaki üstü kapalı bardağa uzun uzun baktı. “Keşke onu tanıyabilseydim.”

“İlerlemiş yaşında uğraşabileceği dinlendirici bir proje olurdun.” Jean sol elinin tersini öperek İsimsiz On Üçüncü rahiplerinin takdisini gerçekleştirdi. “Dördümüzü yetiştirirken çektiklerinden sonra rahat bir soluk alırdı!”

“Jean mütevazı davranıyor. O ve ben birer azizdik. Zavallı ihtiyar piçin haftanın yedi gününün altısında gece geç saatlere kadar dua etmesine neden olan Sanza kardeşlerdi.” Locke elini üstü bezle kapalı tabaklardan birine uzattı. “Artık yiyelim.”

“Herhalde büyüdüğünüzde senin ve Jean’ın biz ikimiz kadar yakışıklı olması için dua ettiğini kastediyorsun!” Galdo’nun eli ileri fırlayıp Locke’u bileğinden yakaladı. “Bir şey unutmuyor musun?”

“Unutuyor muyum?”

Calo, Galdo ve Jean bu soruya müşterek bir bakışla karşılık verdiler. Mahcup gözüken Böcek başını kaldırıp yukarıdaki avizeyi seyretti.

“Hay lanet olsun!” Locke altın yaldızlı sandalyesinden kalkıp bir bardak dolabına gitti; masaya döndüğünde elinde bir yüksükten azıcık daha fazla içki alabilen, minik bir tatma bardağı vardı. Buna nane şarabından bir yudumcuk döktü. Bardağı havaya kaldırmak yerine masanın ortasındaki siyah bezle örtülü, büyük bardağın yanına kadar itti.

“Noksan *biri* için havaya dökülen bir kadeh içti. Onun şu an nerede olduğunu bilmiyorum ve umarım Böcek hariç hepiniz boğulursunuz.”

“Bu hiç de münasip bir dua değil, özellikle de bir rahibe göre.” Calo kendi sol elinin tersini öpüp minik bardağın üzerinde salladı. “O sen gelmeden önce bile bizden biriydi *garrista.*”

“Asıl neyin gerçekleşmesi için dua ediyorum biliyor musunuz?” Locke masanın kenarını kavradı; parmak eklemleri hızla bembeyaz

kesildi. “Bir gün sizlerden birinin de aşkın pantolonunuzla fermuarınızın arasındaki bir şey olmadığını anlaması için.”

“Bir kalbi kırmak için iki kişi gerekir.” Galdo nazikçe Locke’un sağ elini tuttu. “Onun senden yardım almadan her şeyin içine ettiğini hatırlamıyorum.”

“Ve kusura bakma ama,” dedi Calo, “bir kerecik olsun gidip zamparalık etme lütfunda bulunursan, hepimizin yüreğine su serpeceksin. Şöyle doya doya. Tanrılar aşkına, aynı anda üç kadınla birden yat! Para sıkıntısı çekiyor değiliz ya.”

“Bakın bu konudaki sabrım taşalı...” Locke’un sesi tam bir bağrış halini alacakken Jean onun sol pazısını sıkıca kavradı. Genç adamın yumruğu Locke’un kolunu çepeçevre sarmakta zorlanmadı.

“O bizim iyi bir dostumuzdu Locke. Öyleydi ve hâlâ öyle. Ona az öncekinden daha dindar bir dua borçlusun.”

Jean şarap şişesine uzandı, sonra da minik bardağı ağzına kadar doldurdu. Bardağı ışığa kaldırıp diğer elini Locke’un kolundan çekti. “Noksan bir dost için havaya dökülen bir kadeh içki. Sabetha’ya şans diliyoruz. Kendimiz için de birlik temenni ediyoruz.”

Locke dakikalar gibi geçen uzun bir saniye boyunca ona dik dik baktı, sonra da derin bir iç geçirdi. “Üzgünüm. Böyle bir ânı mahvetmek istemedim. Az önceki kötü bir kadeh kaldırıştı ve... pişmanlık duyuyorum. Sorumluluklarımı yerine getirmekte daha özenli davranmalıydım.”

“Ben de üzgünüm.” Galdo mahcup bir tebessüm etti. “Hislerin için seni suçlamıyoruz. Onun... onun nasıl biri olduğunun farkındayız.”

“Eh, ben zamparalıkla ilgili sözlerim hakkında üzgün değilim.” Calo omuzları silkerek alaycı bir özür diledi. “Çok ciddiyim ahbap. Fitilini söndür. Suya demir at. Git hançerini kınına sokabileceğin bir kadın bul. Kendini çok daha iyi hissedersin.”

“Şu anda mutluluktan havalara uçtuğum belli değil mi? Kendimi *daha iyi* hissetmeye ihtiyacım yok; ikimizin de bu akşam yapması gereken başka işler var! Madrabaz Bekçi aşkına, artık bu konuyu öldürüp kahrolası cesedini körfeze atabilir miyiz?”

“Kusura bakma,” dedi Calo, birkaç saniyenin ve Jean’dan gelen iyi hedeflenmiş, sert bir bakışın ardından. “Üzgünüm. Bak, niyetimizin iyi olduğunu biliyorsun. Üstüne vardıysak ikimiz de özür

dileriz. Ama Sabetha şu an Parlay'de ve biz de Camorr'dayız. Hem belli ki sen..."

Küçük bir bademli ekmek somunun burnuna çarpmasıyla irkilen Calo konuşmasına devam edemedi. Başka bir somun Galdo'nun alnına isabet ederken bir diğeri de havada bir yay çizip Jean'ın kucağına düştü. Locke kendisine atılanı savuşturmak için elini tam zamanında kaldırmayı becerdi.

"Kesin artık!" Böcek'in ileri uzattığı ellerinde başka somunlar da bulunuyor ve bunları gerili birer arbalet gibi diğerlerine doğrultuyordu. "Büyüdüğüm zaman ben de mi böyle olacağım? Diğer herkesten daha zengin ve daha akıllı olmamızı kutluyoruz sanıyordum!"

Locke çocuğu bir anlığına süzdü, sonra da uzanıp ağzına kadar dolu tatma bardağını Jean'dan aldı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Böcek haklı. Saçmalamayı bırakıp karnımızı doyuralım." Bardağı avizenin ışığına doğru kaldırabildiği kadar kaldırdı. "Bize! Diğer herkesten daha zengin ve daha akıllı olmamızın şerefine!"

"DİĞER HERKESTEN DAHA ZENGİN VE DAHA AKILLI OLMAMIZIN ŞEREFİNE!" sözleri koro halinde yankı buldu.

"Kadehlerimizi buraya gelmemize yardım etmiş noksan dostlarımızın şerefine kaldırıyoruz. Onları özlüyoruz." Locke küçük bardağı dudaklarına dayayıp ufacık bir yudum içtikten sonra onu tekrar masaya bıraktı.

"Ve onları hâlâ seviyoruz," diye ekledi, usulca.

3

"Camorr'un Belası... fazla telaşlı Donların şaraplarına yeterince su katılmadığı zaman yemek salonlarında dönen saçma sapan bir dedikodudur."

"Camorr'un Belası," dedi yara izli adam nazikçe, "beş bin ak demir şilininize karşılık gelen imzalı bir senetle bu akşamın erken saatlerinde sefahat mavnanızdan ayrıldı."

"Kim? Lukas Fehrwight mı?"

“Ta kendisi.”

“Lukas Fehrwight bir *Vadralı.* Annem de Vadralıydı; dillerini iyi bilirim! Lukas sapına kadar Emberlainli. Baştan aşağı yünlülere bürünüyor ve bir kadın ne zaman ona göz kırpsa irkiliyor!” Don Lorenzo asabiyetle gözlüğünü çıkarıp masasının üstüne bıraktı. “Herif bir fıçı balığı ucuza getirmek için öz çocuklarının hayatıyla kumar oynamaktan çekinmez. Onun gibilerle sayısız kez iş yaptım. Lukas Fehrwight ne bir Camorrlu ne de efsanevi bir hırsız!”

“Lordum. Yirmi dört yaşındasınız, değil mi?”

“Şimdilik öyle. Bunun konumuzla ne ilgisi var?”

“Anneniz ve babanız vefat ettiklerinden beri –Uzun Sükût’un huzuru üzerlerinde olsun– hiç şüphe yok ki pek çok tüccar tanımışsınızdır. Bunların büyük bölümü de Vadralıdır, doğru mu?”

“Çok doğru.”

“Ve bir adam, ama çok akıllı bir adam, sizi bir tüccar olduğuna inandırmak isterse... eh, ne gibi giyinip kendini tanıtır? Bir balıkçı gibi mi? Yoksa bir paralı asker mi?”

“Ne demek istediğinizi anlamıyorum.”

“Demek istiyorum ki, lordum Salvara, beklentileriniz size karşı kullanıldı. İşadamlarına yönelik keskin algılarınız olduğu muhakkak. Aile servetinizin idaresini elinize alalı çok uzun bir süre geçmemesine rağmen onu katbekat artırdınız. Bundan dolayı sizi oyuna getirmek isteyen birinin yapabileceği en akıllıca şey tam bir işadamı gibi davranmak, tüm beklentilerinizi karşılamak, size görmeyi beklediğiniz ve arzuladığınız şeyleri aynen göstermek olacaktır.”

“Bana öyle geliyor ki,” dedi Don yavaşça, “bu savınızı kabul ettiğim takdirde herhangi bir hakikatin kendine has bir özelliği, o şeyin sahteliğine dair bir dayanak olarak kabul edilebilir hale gelecek. Ben, Lukas Fehrwight bir Emberlain tüccarı olduğuna yönelik emareler gösterdiği için öyledir diyorum; sizse aynı emareler onun sahteliğini ispatlar diyorsunuz. Bundan daha akla yatkın kanıtlara ihtiyacım var.”

“Öyleyse konudan sapıp size başka bir soru sormama izin verin lordum.” Yara izli adam ellerini siyah pelerininin kıvrımlarının arasına sokup genç asilzadeyi süzdü. “Eğer yalnızca Camorr Dukalığı’nın

soylularını hedef alan bir hırsız olsaydınız, eylemlerinizi nasıl gizlerdiniz?”

“Yalnızca mı? Yine şu Camorr’un Belası. Öyle bir hırsız olamaz. Ortada bir uzlaşma var... Gizli Barış. Biri Barış’ı bozmaya cüret ettiği anda diğer hırsızlar meselenin icabına bakarlar.”

“Peki ya hırsızımız yakalanmaktan kaçınabiliyorsa? Ya kimliğini tanıdıklarından gizleyebiliyorsa?”

“Ya öyleyse. Ya şöyleyse. Camorr’un Belası’nın zenginlerden çaldığı,” –Don Salvara elini kendi göğsüne koydu– “ve elde ettiği her kuruşu fakirlere verdiği söylenir. Peki son zamanlarda Yangınyeri sokaklarına çuval dolusu altın bırakıldığını duydunuz mu hiç? Aniden ipek yelekler ve nakışlı çizmeler giyerek ortalarda gezinen bir kömürcü veya kasap var mı? Hadi ama. Bela, halk arasındaki bir meyhane masalıdır. Usta bir silahşor, kadınların romantik kahramanı, duvarlardan geçebilen bir hayalet. Saçmalığın daniskası.”

“Kapılarınız kilitli ve pencereleriniz sürgülü. Ama yine de çalışma odanıza kadar girdik lordum.”

“Kabul. Ama siz kanlı canlı insanlarsınız.”

“Öyle olsun. İyice konu dışına çıktık. Hırsızımız, lordum, eylemlerinin hem siz hem de akranlarınız tarafından onun adına gizleneceğine güveniyor. Lukas Fehrwight’ın Camorr’un Belası olduğunu ve hazinenizden aldığı küçük bir servetle çekip gittiğini varsayalım. Ne yaparsınız? İnzibatlara haber verir misiniz? Ekselanslarının huzurunda açık açık yardım ister misiniz? Don Paleri Jacobo’nun önünde bu konuya değinir misiniz?”

“Ben... ben... Bak bu ilginç bir konu. Acaba diyorum...”

“Kandırıldığınızı tüm şehir bilsin ister misiniz? Enayi yerine koyulduğunuzu? İşadamları bir daha sizin muhakeme yeteneğinize güvenirler mi? İtibarınızı bir daha tümüyle geri kazanabilir misiniz?”

“Sanırım öyle bir şey çok... zor olur.”

Yara izli adamın sağ eli tekrar ortaya çıktı. Eldivensiz cildi, koyu renkli pelerininin önünde daha bir solgundu ve bir parmağını havaya kaldırmıştı. “Leydi Hazretleri Doña Rosalina de Marre dört yıl önce nehrin yukarısındaki bazı var olmayan bostanların tapuları karşılığında on bin şilin yitirdi.” İkinci bir parmak daha dışa doğru açıldı. “Don ve Doña Feluccia iki yıl önce onun iki katı paradan

oldular. Talisham'ı aile mülkü haline getirecek bir darbeyi finanse ettiklerini sanıyorlardı."

"Geçen yıl," dedi yara izli adam, üçüncü parmağını açarken, "Don Javarriz ilk doğan oğlunu hayata döndürebileceğini iddia eden bir kâhine on beş bin tam şilin ödedi." Adam serçe parmağını hızla kaldırıp elini Don Lorenzo'ya doğru salladı. "Şimdi de Don ve Doña Salvara hem cazip hem de münasip gelen gizli bir iş anlaşmasına karıştılar. Söyleyin bana, ismini verdiğim lordların ve leydilerin sıkıntılarını hiç duydunuz mu?"

"Hayır."

"Doña de Marre haftada iki kez eşinizi bahçesinde ziyaret ediyor. Simyasal botanik hakkında konuşuyorlar. Don Javarriz'in oğullarıyla pek çok defa kâğıt oynadınız. Yine de tüm bunlar sizi şaşırtıyor mu?"

"Evet, hem de nasıl!"

"Ekselanslarını da şaşırttı. Efendim bu suçları birbirine bağlayan incecik kanıt ipliklerini takip etmeye çalışarak iki sene harcadı lordum. Sizinkine eşdeğer bir servet sanki buhar olup uçtu ve mağdur edilmiş şahısların ağızlarını açmak için dukalık emirleri gerekti. Çünkü gururları o şahısları susmaya zorladı."

Don Lorenzo gözünü uzunca bir süre yazı masasından ayırmadı.

"Fehrwight'ın Devrikev'de bir süiti var. Bir uşağa, en kalitelisinden giysilere, yüz şilinlik bir gözlüğe sahip. Hatta... bel Auster Hanesi'nin tescilli sırlarına da." Don Salvara başını kaldırıp ısrarcı bir öğretmene zor bir soru sorarcasına yara izli adama baktı. "Bunlar hiçbir hırsızın sahip olamayacağı şeyler."

"Elinin altında *kırk binden* fazla çalıntı şilin olan biri için kaliteli giysiler almak çok mu zor? Şu yıllanmamış brendi fıçısına gelirsek... Siz, ben veya bel Auster Hanesi'nin dışındaki herhangi biri öyle bir şeyin nasıl göründüğünü nereden bilebilir ki? Veya tadının nasıl olması gerektiğini? Tüm bunlar basit bir sahtekârlık."

"İyi ama sokakta yürürken bir avukat, Meraggio'da sürten Razona hukuk kâtiplerinden biri onu tanıdı!"

"Tabii ki tanır, çünkü hırsızımız Lukas Fehrwight kimliğini çok uzun bir zaman önce, hatta belki de Doña de Marre'la bile tanışmadan evvel oluşturmaya başladı. Meraggio'da beş yıl evvel gerçek parayla açılmış son derece gerçek bir hesabı var. Onun

konumundaki birinin sahip olması gereken tüm dış özelliklere sahip; fakat Lukas Fehrwight bir hayalet. Bir yalan. Sadece çok seçkin ve özel bir seyirci grubunun önünde oynanan bir rol. Yıllardır bu adamın izini sürüyorum."

"Sofia ve ben aklı başında insanlarız. Yersiz bir şey olsaydı mutlaka... mutlaka fark ederdik."

"Yersiz mi? Olay baştan sona yersiz! Lordum Salvara, beni dikkatle dinlemenizi rica ediyorum. Siz lüks içkilere yatırım yapan birisiniz. Her hafta bir Vadra tapınağında annenizin ruhuna dua ediyorsunuz. Aynı alanda faaliyet gösteren başı sıkışmış bir Vadralıyla karşılaşmanız ne kadar büyüleyici bir tesadüf, öyle değil mi?"

"Bir Vadralı Camorr'a uğradığında Talihli Sular Tapınağı'nda dua etmez de nerede eder?"

"Tabii ki hiçbir yerde. Ama üst üste yığılan rastlantılara bir bakın. Vadralı bir içki tüccarı tam da Don Jacobo'yu, baş düşmanınızı, eğer Dük men etmeseydi ezmek için her yola başvuracağınız bir adamı ziyarete giderken kurtarılmaya ihtiyaç duyuyor."

"Onunla tanıştığımızda bizi mi gözlüyordunuz?"

"Evet, hem de büyük bir dikkatle. Sizin ve adamınızın, tehlikede olduğunu düşündüğünüz birini kurtarmak için o ara sokağa yaklaştığınızı gördük. Biz..."

"*Düşündüğüm mü?* Herif boğuluyordu!"

"Öyle mi? O maskeli adamlar onun suç ortaklarıydılar lordum. Kavga önceden planlanmıştı. Sizi hayali tüccarla ve onun hayali fırsatıyla tanıştırmanın bir yoluydu. Değer verdiğiniz her şey sizi o tuzağa çekmek için kullanıldı! Vadralılara duyduğunuz sempati, sorumluluk bilinciniz, cesaretiniz, lüks içkilere ilginiz, Don Jacobo'yu alt etme arzunuz. Peki Fehrwight'ın yapacağı görüşmenin gizli kalmasının gerekliliği bir tesadüf olabilir mi? O görüşmenin çok kısa ve ivedi bir programa uygun olarak gerçekleşmesi? Bilinen tüm hırslarınıza hitap etmesi?"

Don çalışma odasının karşı duvarına bakarak parmaklarını gittikçe artan bir tempoyla yazı masasına vurdu. "Bu tam bir şok oldu," dedi nihayet, içinde hiç direniş kalmamış ve kısık bir sesle.

“Bunun için beni affedin lordum Salvara. Gerçekler acıdır. Camorr’un Belası tabii ki üç metre boyunda değil. Tabii ki duvarların içinden geçemez. Ama o fazlasıyla gerçek bir hırsız. Lukas Fehrwight adlı bir Vadralı kılığında dolaşıyor. Servetinizin beş bin şilinlik kısmını *elde etti* ve yirmi binine daha göz dikti.”

“Yarın sabah senedimi bozduramaması için hemen Meraggio’ya adam yollamalıyım,” dedi Don Lorenzo.

“Kusura bakmayın lordum, ama öyle bir şey yapmamalısınız. Bana verilen talimatlar çok açık. Sadece Bela’yı değil, suç ortaklarını da istiyoruz. Bağlantılarını. Bilgi kaynaklarını. Tüm hırsız ve casus şebekesini. Şu anda bir açığını yakalamış bulunuyoruz ve kendisini iş üzerindeyken takip edebiliriz. Fakat maskesinin düştüğüne dair en ufak bir ipucu görürse ortadan kaybolur. Aynı fırsatı bir daha asla ele geçiremeyebiliriz. Ekselansları Dük Nicovante bu suçlara karışmış herkesin tespit edilip yakalanmasında kararlı. Bu amaç doğrultusunda Dük adına sizden mutlak bir işbirliği rica ediliyor ve bekleniyor.”

“Öyleyse ne yapacağım?”

“Fehrwight’ın masalına büsbütün kanmış gibi davranmayı sürdürün. Bırakın senedi bozdursun. Bırakın başarının tadını alsın. Ve geri gelip sizden daha fazla para istediğinde...”

“Evet?”

“Verin gitsin lordum. Ona istediği her şeyi verin.”

4

Sofradaki tüm yiyecekler silinip süpürüldükten ve çakırkeyif Böcek’e sıcak su ile beyaz kum kullanarak bulaşıkları tertemiz etme görevi verildikten sonra (“Ahlaki eğitimin için birebir!” diye haykırmıştı Jean, porselenleri ve kristalleri üst üste yığarken) Locke ile Calo, Don Salvara vurgununun üçüncü ve en önemli temasına hazırlanmak amacıyla inin Gardırop bölümüne çekildiler.

Perelandro Evi’nin altındaki Atacam mahzen üç bölüme ayrılmıştı. Bunlardan biri mutfak, diğeri tahta paravanlarla odalara

ayrılmış yatakhane, üçüncüsüyse Gardırop olarak adlandırdıkları kısımdı.

Gardırop'un her duvarını kaplayan upuzun kıyafet rafları köken, mevsim, kesim, ölçü ve sosyal sınıfa göre düzenlenmiş yüzlerce giysi barındırıyordu. Çuval bezinden cüppeler, işçi tulumları, kurumuş kan lekeleriyle kaplı kasap önlükleri vardı. Kimi ucuz dokunup kimi özenle dikilmiş, kimi sadeyken kimi kıymetli metal eklentilerden tutun da tavus kuşu tüylerine kadar birbirinden farklı malzemelerle süslenmiş kışlık ve yazlık pelerinler vardı. Therin'in dini tarikatlarından çoğuna –Perelandro, Morgante, Nara, Sendovani, Iono, vb.– ait cüppeler ve takılar vardı. İpek bluzlar, kurnazca zırhla kaplanmış yelekler, eldivenler, boyunbağları, kravatlar ve de topal ihtiyarlardan oluşan bir paralı asker birliğini donatmaya yetecek kadar çok baston ve yürüyüş değneği vardı.

Peder Zincir bu koleksiyonu toplamaya yirmi sene önce başlamıştı ve öğrencileri yılların dalaverelerinden elde edilen servetle onu iyice genişletmişlerdi. Centilmen Piçlerce giyilen çok az şey israf edilirdi; vıcık vıcık ter içinde kalmış, en kötü kokulu yazlık giysiler bile simyasal maddelerle yıkanıp fırçalanır ve gerekirse tekrar kirletilmek üzere dikkatle asılırdı.

Gardırop'un ortasına kocaman bir boy aynası hâkimdi; ondan çok daha küçük olan bir diğer aynaysa bir tür makara sistemiyle tavana asılmıştı ki gerektiği şekilde hareket ettirilip konumlandırılabilsin. Locke gece yarısı kadar siyah kadifeden dikilmiş, uyumlu bir yelek ve pantolonla büyük aynanın önünde duruyordu; çorapları günbatımı sularının kan kırmızısı rengindeydi ve basit Camorr boyunbağı onunla hemen hemen aynı tondaydı.

"Bu kahrolası melodram sahiden de iyi bir fikir mi?" Calo da benzer şekilde giyinmesine rağmen onun çorapları ve süsleri gri renkteydi. Genç adam tuniğinin kollarını dirseklerinin üstüne kadar sıvayıp siyah inci klipslerle sabitledi.

"İyi bir fikir," dedi Locke, boyunbağına çekidüzen verirken. "Biz Geceyarıcılarız. Kendimize güvenimiz tam. Kendine saygısı olan ne tür bir casus gecenin ortasında bir malikâneye sızarken yeşil, turuncu veya beyaz giyer?"

"Kapıya kadar gidip çalacak türden bir casus."

“Haksız sayılmazsın ama yine de planı değiştirmek istemiyorum. Don Salvara yoğun bir gün geçirdi. O günün sonunda şöyle sağlam bir şoka çok açık olacak. Eflatun ve mor renklerle onu aynı derecede şok edemeyiz.”

“Eh, senin düşündüğün tarzda edemeyeceğimiz kesin.”

“Bu yeleğin arkası çok sıkı,” diye söylendi Locke. “Jean! Jeeeeaaaaan!”

“Ne var?” diye yankılı bir karşılık geldi, uzunca bir sürenin ardından.

“Hiiiç, sadece ismini söylemeye bayılıyorum! Buraya gel!”

Jean az sonra bir elinde bir bardak brendi, diğerindeyse yıpranmış bir kitapla ağır ağır çıkageldi.

“Graumann bu gece izinli sanıyordum,” dedi.

“O izinli.” Locke sabırsızca yeleğinin arkasını işaret etti. “Ama benim Camorr’un en çirkin terzisinin hizmetine ihtiyacım var.”

“Galdo bulaşıkları yıkaması için Böcek’e yardım ediyor.”

“İğnelerini kap getir, dört göz.”

Okuma gözlüğünün ardındaki kaşları çatılsa da Jean kitabıyla gözlüğünü bırakıp Gardırop’un duvarlarından birine dayalı, küçük bir tahta sandığı açtı.

“Ne okuyorsun?” Boyunbağının ortasına ufacık bir gümüş ve ametist klips eklemiş olan Calo, küçük aynada kendisini beğeniyle süzüyordu.

“Kimlarthen,” cevabını verdi Jean, siyah ipliği beyaz bir kemik iğneden geçirirken iğneyi parmaklarına batırmamaya çalışarak.

“Şu Korish aşk romanları mı?” Locke dudak büktü. “Hepsi de duygusal fasa fiso. Peri masallarına düşkün olduğunu bilmezdim.”

“O beğenmediğin şeyler Therin Hükümdarlığı’nın yüzlerce yıllık tarihinin kültürel öneme sahip kayıtları oluyor,” diyen Jean bir elinde dikiş sökücü, diğerinde iğneyle Locke’un arkasına geçti. “Aynı zamanda en az üç şövalyenin kafası Vuazzo Canavarı tarafından kopartılıyor.”

“O kısımlar çizimlerle gösteriliyor olmasın sakın?”

“Hayır, en iyi yerler resmedilmemiş.” Jean bir kilidi açarken veya bir kurbanının ceket cebini kurcalarken gösterdiği inceliğin aynısını sergileyerek yeleğin arkasıyla uğraştı.

“Hadi ama, genişlet yeter. Nasıl göründüğü umurumda değil; zaten pelerinimin altında kalacak. Gerekirse daha sonra güzelleştiririz.”

“Güzelleştiririz mi?” Jean birkaç stratejik yırtık ve kesikle yeleği gevşetti. “Şuna ‘güzelleştirirsin’ desene. Köpekler ne kadar iyi şiir yazabiliyorsa sen de o kadar iyi giysi onarabiliyorsun.”

“Ve bunu itiraf etmekten çekinmiyorum. Oh be, böylesi çok daha iyi. Artık rozet cüzdanını ve tedbir olsun diye birkaç sürprizi daha saklayacak kadar yer var.”

“Senin için bir şeyleri daraltmak yerine bollaştırmak bir tuhaf geliyor.” Jean araçlarını bulduğu haliyle dikiş sandığına geri koydu ve kapağını kapattı. “Aman idmanlarına özen göster; yarım kilo bile almanı istemeyiz.”

“Eh, ağırlığımın çoğu beynimden geliyor.” Locke tıpkı Calo gibi tuniğinin kollarını sıyırdı ve iğneleyerek yerine sabitledi.

“Sen üçte bir art niyetten, üçte bir katıksız açgözlülükten ve sekizde bir talaş tozundan oluşuyorsun. Sanırım geri kalanın da beyin oluyor.”

“Eh, madem buradasın ve madem benim acınası varlığımdan bu kadar iyi anlıyorsun, neden makyaj kutusunu çıkarıp bana yardım etmiyorsun?”

Jean brendi bardağından bir yudum almak için durakladı, sonra da düzinelerce küçük çekmeceye sahip, yüksek ve eskimiş bir tahta kutu çıkardı. “Önce neyi halledelim, saçlarını mı? Siyah istiyorsun, değil mi?”

“Hem de zift kadar. Bu kılığa sadece iki veya üç kez bürünmem gerekecek.”

Jean dostunun yeleğinin omuzlarına beyaz bir bez koydu ve minik bir kemik tokayla onu önden ilikledi. Ardından bir lapa kavanozunu açıp parmaklarını içindeki turunçgil kokan, yoğun ve koyu renkli jele buladı. “Hımm. Kömüre benziyor ama portakal gibi kokuyor. Jessaline’in espri anlayışına bir türlü aklım ermeyecek.”

Jean maddeyi onun koyu sarı saçlarına yedirmeye başlarken Locke gülümsedi. “Bir kara eczacının bile kendini bir şekilde eğlendirmesi gerekir. Don Feluccia’nın lanet olasıca bekçi köpeğini

halletmemiz için bize verdiği o et kokulu bayıltma mumunu hatırlıyor musun?”

“Tam bir rezillikti,” dedi kaşlarını çatan Calo, kendi kılık kıyafetinin son dakika ayarlamalarını yaparken. “O koku yüzünden Camorr’daki bütün sokak kedileri peşimizden koşmuştu. Bir taraftan da tüm caddeler dışkı tepecikleriyle dolana dek altlarına yapıyorlardı. Rüzgâr habire yön değiştiriyor, biz de mumdan çıkan dumanın arkasında kalmamaya çalışarak hep beraber koşturuyorduk...”

“En parlak işlerimizden biri değildi,” dedi Jean. İşini neredeyse tamamlamıştı; Locke’un saçları tarafından adeta emilen jel onları doğal görünümlü, koyu bir Camorr siyahına boyarken geride yalnızca belli belirsiz bir parlaklık bırakıyordu. Fakat Camorr’daki çoğu erkek saçlarını sabitlemek veya hoş kokmalarını sağlamak için kaygan maddelere başvurduğundan bu pek de dikkat çekici bir durum değildi.

Jean parmaklarını Locke’un omuzlarındaki beyaz havluya sildi, sonra da bir bez parçasını içinde grimsi bir jel bulunan başka bir lapa kavanozuna daldırdı. Bu maddeyi parmaklarına tatbik ettiğinde siyah saç boyasının kalıntısı buhar olup uçuyormuşçasına gözden kayboldu. Jean bez parçasını Locke’un şakaklarına ve boynuna sürterek boyama sürecinden artakalan lekelerle damlaları yok etti.

“Yara izi ister misin?” diye sordu Jean, işini bitirdiğinde.

“Lütfen.” Locke serçe parmağını sağ elmacık kemiğine boylu boyunca sürttü. “Mümkünse tam üstünden geçir.”

Jean makyaj kutusundan kireç beyazı bir ucu olan, ince bir tahta tüp çıkardı ve Locke’un yüzüne tıpkı onun gösterdiği şekilde kısa bir çizgi çekti. Madde bir-iki saniyeliğine cızırdarken Locke irkildi. Beyaz çizgi göz açıp kapayana dek ikinci bir deri gibi kabarıp sertleşti ve bir yara izine kusursuzca benzedi.

Böcek tam o sırada her zamankinden biraz daha kızarık yanaklarla Gardırop kapısında belirdi. Bir elinde çoğu beyefendinin taşıdığından biraz daha büyük, siyah renkli, katlanabilir bir deri cüzdan vardı. “Mutfak temizlendi. Galdo, bunu getirip kafana atmazsam giderken unutacağını söyledi.”

“Lütfen onun sözlerini gerçek anlamıyla dikkate alma.” Locke cüzdanı almak için bir elini uzatırken Jean da boyanın kuruduğundan

tatmin olarak dostunun omuzlarındaki beyaz bezi çekti. “O şeyi kırarsan seni bir fıçının içinde Emberlain’e kadar yuvarlarım. Bizzat.”

Çetrefilli bir altın, kristal ve buzlu cam kombinasyonundan oluşan rozet tüm vurgunun açık ara en pahalı malzemesiydi; 502 mahsulü Austershalin fıçısı bile daha ucuza gelmişti. Rozet, güney kıyısı boyunca atla dört günlük mesafede bulunan Talisham’da imal edilmişti; ne kadar hünerli olursa olsun hiçbir Camorr kalpazanının Dük’ün gizli polislerinin rozetini taklit etme konusunda sessiz kalacağına veya içinin rahat edeceğine güvenilemezdi.

Rozet, Dingin Dukalık’ın resmi mührünün üstüne yerleştirilmiş stilize bir örümcekten ibaretti. Centilmen Piçler’den hiçbiri onu daha önce görmemişti, fakat Locke aynı şeyin düşük çaplı soylular için de geçerli olduğundan emindi. Yüreklere korku salan bu rozetin kaba bir tarifi Camorr’un Dürüst Vatandaşları arasında fısıltıyla anılırdı ve sahtesi de o tarife dayanarak üretilmişti.

“Topal Durant, Örümcek’in götten uydurma olduğunu söylüyor,” dedi Böcek, cüzdanı verirken. Odadaki üç büyük Centilmen Piç’in tamamı ona sertçe baktı.

“Eğer Durant’ın beynini suyla dolu bir yüksüğe koyarsan,” dedi Jean, “denizin ortasında kaybolmuş bir gemiye benzer.”

“Geceyarıcılar gerçek, Böcek.” Locke saçını hafifçe yokladı ve ellerinin kirlenmediğinden emin oldu. “Eğer Barış’ı bozduğun anlaşılırsa Capa’nın sana onlardan önce ulaşması için dua et. Sabır Sarayı’nı yöneten adamın yanında Capa Barsavi insaflının önde gidenidir.”

“Geceyarıcıların gerçek olduğunu biliyorum,” dedi Böcek. “Ben sadece *Örümcek’in* uydurma olduğunu söyleyenler var diyorum.”

“Ah, Örümcek de öyle bir gerçek ki... Jean, benim için bir bıyık seçiver. Bu saçla uyumlu bir şey olsun.” Locke bir parmağını akşam yemeğinden hemen sonra tıraş ettiği ağız çevresinde gezdirdi. “Geceyarıcıların arkasında biri var. Jean ve ben yıllarca onu Dük’ün erkânındakiler arasında bulmaya çalıştık ama tüm ipuçları boşa çıktı.”

“Galdo’yla ben bile bir yere varamadık,” diye ekledi Calo. “O yüzden karşımızda cin gibi kurnaz biri olduğu belli.”

“İyi de nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz ki?”

“Dur şöyle açıklayayım Böcek.” Jean sahte bir bıyığı gösterirken Locke duraksadı, sonra da başını iki yana salladı ve iriyarı delikanlı makyaj kutusunu eşelemeyi sürdürdü. “Capa Barsavi birini temizlettiğinde bundan haberimiz olur, değil mi? Bağlantılarımız vardır ve haber kulaktan kulağa yayılır. Capa sebeplerinin bilinmesini *ister.* Böylece ileride benzer sorunların çıkmasını önler, başkalarına ibret olur.”

“Ve Dük birini temizlettiğinde,” dedi Calo, “ortada hep belirtiler vardır. Sarıceketliler, Gececamı askerleri, fermanlar, duruşmalar, bildiriler falan.”

“Ama Örümcek birine mim koyduğunda...” Locke kısaca kafa sallayarak Jean’ın gösterdiği ikinci bıyığı onayladı. “Bunu Örümcek yaptığında sanki yer yarılır da o zavallı herif içine düşer. Ve Capa Barsavi tek kelime etmez. Anlıyor musun? *Hiçbir şey olmamış* gibi davranır. Barsavi’nin Dük’ten korkmadığını, hatta onu biraz hor gördüğünü de düşünürsen... eh, orada bir yerde *onun bile* altına kaçırmasına neden olan biri var demektir.”

“Ah. Gri Kral’ın dışında biri mi demek istiyorsun?”

Calo kıs kıs güldü. “Şu Gri Kral meselesi birkaç ay içinde kapanacak Böcek. Tamamı Barsavi’ye hesap veren üç bin bıçaklı adama karşı yalnız bir kaçık... Gri Kral yürüyen bir ceset. Ama Örümcek’ten o kadar kolay kurtulamazsın.”

“Zaten,” dedi Locke, “bizi çalışma odasında bulunca Don Salvara’nın yerinden iki metre sıçrayacağını ummamızın sebebi de bu. Çünkü asilzadeler de Geceyarıcıların sürpriz ziyaretlerinden en az bizim kadar korkarlar.”

“Sözünü kesmek istemem ama,” dedi Jean, “bu sefer tıraş olmayı unutmadın, değil mi? Ah. Güzel.” Jean küçük bir çubukla dostunun üst dudağına transparan bir bulamaç sürdü; Locke tiksintiyle burun kıvırdı. Jean birkaç hızlı parmak hareketiyle sahte bıyığını yerine oturttu ve bastırarak sabitledi. Bıyık bir-iki saniye içinde, doğal yollardan çıkmışçasına oraya sıkıca yerleşti.

“Bu reçine kurt köpekbalığının iç derisinden yapılır,” diye açıklamada bulundu Jean, Böcek’e hitaben. “Geçen sefer kullandığımızda yanımıza eritici alkol almayı unutmuştuk...”

“Ve onu alelacele çıkarmam gerekmişti,” dedi Locke.

“Ve bu onuru Jean üstlendiğinde nasıl da çığlık atmıştın,” dedi Calo.

“Boş bir geneleve düşen bir Sanza gibi!” dedi Locke, eliyle Calo’ya kaba bir harekette bulunurken. Calo da karşılık olarak ona bir arbalet doğrultup ateşlermiş gibi yaptı.

“Yara izi, bıyık, saç; her şey tamam mı?” Jean kılık değiştirme araçlarından sonuncusunu da makyaj kutusuna kaldırdı.

“Evet, bu kadarı yetmeli.” Locke kısa bir süre boy aynasındaki yansımasına baktı. Tekrar konuştuğunda sesi değişmişti; biraz daha derin ve sertti. Tonlaması, kariyerinde belki de bininci defa adi bir suçluyu azarlayan bir inzibat çavuşunun bıkkın neşesizliğini taşıyordu. “Artık gidip bir adama başının bazı hırsızlarla dertte olduğunu söyleyelim.”

5

“Yani,” dedi Don Lorenzo Salvara, “Camorr’daki en becerikli hırsız olarak tarif ettiğiniz bir adama bilerek borç senedi vermeye devam etmemi istiyorsunuz.”

“Kusura bakmayın lordum Salvara, ama müdahalemiz olmasaydı yine öyle yapacaktınız.”

Locke konuşurken sesinde veya tavırlarında Lukas Fehrwight’tan eser yoktu; Vadralı tüccarın ölçülü enerjisini veya havalı ağırbaşlılığını zerre kadar taşımıyordu. Bu yeni karakterin arkasında Dük’ün göz ardı edilemez otoritesi vardı; bir Don’un evine izinsiz girip o Don’u hafife alabilecek, hatta alan türden biriydi. Bu tür bir cüretkârlık asla taklit edilemezdi; Locke’un bunu hissetmesi, derinlerden bir yerden bulup çıkarması, eski bir pelerinmişçesine kendini kibriyle sarıp sarmalaması lazımdı. Locke Lamora kendi zihninde bir gölge olup çıkmıştı; o artık bir Geceyarıcı, Dük’ün gizli polisinin bir subayıydı. Locke’un karmaşık yalanları bu yeni adamın basit gerçekleriydi.

“Söz konusu meblağlar rahatlıkla mevcut varlıklarımın yarısına denk gelebilir.”

“Öyleyse dostumuz Fehrwight’a servetinizin yarısını verin lordum. Camorr’un Belası’nı tam da arzuladığı şeye boğun. Borç senetleri onu kısıtlayacak, muhasebe büroları arasında mekik dokumaya zorlayacaktır.”

“O muhasebe bürolarının bahsettiğiniz hayalete benim son derece gerçek paralarımı teslim edeceğinin farkındasınızdır herhalde.”

“Evet. Üstelik tüm bunlar Dük’ün hizmetinde gerçekleşecek. Metin olun lordum Salvara. Ekselansları bu adamın yakalanması için bize yardım ederken uğrayacağınız kayıpları bütünüyle telafi edebilir. Fakat kanımca Bela’nın onları harcayabilecek veya alıp götürebilecek zamanı olmayacak. Bu yüzden çalınan paranız herhangi bir telafi gerekmeden önce geri alınacaktır. Ayrıca durumun tümüyle finansal olmayan yönlerini de düşünün.”

“Ne gibi?”

“Bu meselenin arzuladığımız şekilde sonuçlanmasının ardından Ekselanslarının size duyacağı minnet gibi,” dedi Locke. “Tabii sizden gelecek herhangi bir *çekince*, hırsızımızı etrafında daralan çemberden haberdar ederse Ekselanslarının duyacağı hoşnutsuzluğu da unutmayın.”

“Ah.” Don Salvara gözlüğünü alıp tekrar burnunun üstüne yerleştirdi. “İşte buna kolay kolay karşı çıkamam.”

“Sizinle alenen konuşamam. Camorr inzibatlarının hiçbir üniformalı mensubu bu konuyla ilgili herhangi bir sebeple size yaklaşmayacak. Sizinle tekrar konuşmam gerekirse böyle bir şey gece vakti ve gizlice gerçekleşmek zorunda.”

“Öyleyse Conté’yi pencerelerden girecek adamlar için hâlihazırda yiyecek-içecek bulundurmasını mı söyleyeyim? Doña Sofia’ya, gardırop dolabından bir Geceyarıcı çıkacak olursa çalışma odama göndermesini mi tembihleyeyim?”

“İleriki bir ziyaretimizin çok daha az telaşa yol açacağına dair size söz veririm lordum. Aldığım talimatlar gereği durumun vahametini ve... engelleri aşma yeteneğimizin boyutlarını size açıkça göstermem gerekiyordu. Sizi temin ederim ki, daha fazla huzursuzluk yaratmak için kişisel bir arzum yok. Servetinizi tekrar sağlama almak, benim için uzun yılların emeğini taçlandırmak olacaktır.”

“Peki ya Doña Sofia? Efendiniz bu... karşı-oyunda ona da bir rol biçti mi?”

“Eşiniz olağanüstü bir kadın. Lütfen onu müdahalemizden haberdar etmekten çekinmeyin. Ona Lukas Fehrwight hakkındaki gerçeği anlatın. Uğraşımızda onun hatırı sayılır becerilerinden yararlanın. Fakat,” dedi Locke, pis pis sırıtarak, “tüm bunları ona açıklama işini üzülerek size bırakacağım lordum.”

6

Camorr’un karaya bakan kısmında silahlı adamlar şehrin eski taş duvarlarında devriye gezerler ve tarlalardaki haydutları veya düşman ordularını belli edecek herhangi bir emareye karşı daima tetiktedirler. Denize bakan tarafta da gözcü kuleleri ve savaş kadırgaları aynı amaca hizmet eder.

Alcegrante Semti’nin etrafındaki nöbetçi kulübeleriyse tebaalarından birilerini istekleri dışında görme veya koklama derdine katlanmasınlar diye kentin küçük çaplı soylularını korur.

Locke ile Calo gece yarısından hemen önce Ata Kemeri denilen geniş cam köprüyü kullanarak Angevine’ı geçtiler. Bu zarifçe oyulmuş yapı Alcegrante’nin batısını Çiftgümüş Yeşili’nin yarı umumi ve gür bahçelerine bağlardı. Bu bahçeler yeterince parası olmayanların orada oyalanmaktan genellikle kırbaçlarla ve sopalarla caydırıldıkları bir diğer mekândı.

Yakut renkli, uzun ve cam silindirler, atlarının dizlerinin altında kıvrılıp dalgalanan ince pus demetlerine simyasal bir ışık düşürüyordu. Köprünün ortası sudan on beş metre yukarıda olduğu için olağan gece sisi daha yükseğe çıkamıyordu. Siyah demir çerçeveler içindeki kırmızı fenerler bunaltıcı Cellat Rüzgârı’nın etkisiyle oldukları yerde dönüp hafifçe sallanıyordu. İki Centilmen Piç kanlı bir hale gibi etraflarını saran o ürkütücü ışıkta Alcegrante’ye girdi.

“Durun! Adınızı ve amacınızı söyleyin!”

Köprünün Angevine'ın kuzey kıyısıyla buluştuğu noktada yağlı kâğıda kaplı pencerelerinden solgun ve beyaz bir ışık yayılan, alçak bir tahta kulübe mevcuttu. Kulübenin yanında bekleyen yalnız suretin sarı tabardı köprü lambalarının ışığında turuncuya çalıyordu. Adamın sözleri cesurca olsa bile sesi genç ve biraz kararsızdı.

Locke gülümsedi; Alcegrante nöbetçi kulübelerinde daima iki sarıceketli beklerdi. Fakat bu seferkinde kıdemli olan nöbetçi belli ki daha toy olan silah arkadaşını asıl işi yapsın diye sislerin içine göndermişti. Böylesi Locke'un canına minnetti; atı eşkin adımlarla nöbetçi kulübesinin yanından geçerken siyah pelerininden kıymetli rozet cüzdanını çıkardı.

"Adımın bir önemi yok." Locke cüzdanı açarak yuvarlak suratlı genç muhafızın rozeti şöyle bir görmesini sağladı. "Amacımsa Ekselansları Dük Nicovante'ye hizmet etmek."

"An... anladım efendim."

"Buradan hiç geçmedik. Seninle hiç konuşmadık. Silah arkadaşının da bunu iyi anladığından emin ol."

Bir reverans yapan sarıceketli bu yabancıya fazla yakın durmaktan korkarcasına hemen geri çekildi. Locke gülümsedi. Ansızın karanlığın ve sisin içinden çıkan siyah atlı, siyah pelerinli biniciler... Gündüz vakti bu tür masallara gülüp geçmek kolaydı. Fakat gece hayallere gerçeklik katardı.

Eğer Camorr'un paralarının kullanıma konduğu yer Para Sayıcılar Yolu'ysa, dinlenmeye bırakıldığı yer de Alcegrante Semti'ydi. Semt birbirine bağlı dört adadan oluşuyordu. Bu adaların her biri Beş Kule'yi barındıran platonun tabanına doğru yükselen bir tür katmanlı tepeden ibaretti. Doğuştan zenginler ile sonradan görmelerin servetleri buradaki malikâneler ve özel bahçeler labirentinde gelişigüzel bir biçimde birbirine karışırdı. Tüccarların, sarrafların ve gemi simsarlarının kentin geri kalanına rahatlıkla tepeden bakabildiği yer burasıydı. Düşük çaplı soyluların gıpta dolu bakışlarını herkese hükmeden Beş Aile'nin kulelerinden ayırmadığı yer de burasıydı.

Arada bir faytonlar takırdayarak yanlarından geçip gidiyor, siyah lakeli ahşap kabinlerinde her kim seyahat ediyorsa onun armasını taşıyan fenerleri ve bayrakları sağa sola sallanıyordu. Bunlardan

bazıları bu sene kiralık fedailerde moda olan yırtmaçlı yelekler ve cilalı göğüs zırhları içindeki silahlı biniciler tarafından korunuyordu. Bazı arabalara koşulmuş atlar da minyatür simyasal ışıklarla bezeli koşum takımları giyiyordu; uzaktan bakıldığı zaman sislerin içinden geçip giden ateşböceği zincirlerine benziyorlardı.

Don Salvara'nın dört katlı köşkü, sütunlarla desteklenen bir dikdörtgendi. Birkaç asırlık bina yılların ağırlığı altında biraz sarkmaktaydı, çünkü tamamen insan eliyle inşa edilmişti. Isla Durona'nın, yani Alcegrante'nin en batı mahallesinin ortasında yer alan köşk kendi başına bir ada gibiydi. Her yanı dört metrelik taş duvarlara ve geniş bahçelerle çevriliydi. Komşu köşklerle ortak bir duvarı yoktu. Üçüncü kattaki parmaklıklı pencerelerinin arkasında kehribar sarısı ışıklar yanıyordu.

Locke ile Calo köşkün kuzey duvarının bitişiğindeki ara sokakta atlarından sessizce indiler. Locke ve Böcek tarafından uzun geceler boyunca dikkatle yapılan araştırmalar, içeriye girmenin en kolay yolunun bu duvarın üzerinden aşmak ve Salvara köşküne yandan tırmanmak olduğunu ortaya çıkarmıştı. Üzerlerindeki siyah kıyafetlere bir de sis ve karanlık eklenince, sokağı terk edip dış duvarı aşar aşmaz adeta görünmez olacaklardı.

Calo atları bahçe duvarının yanındaki eskimiş bir tahta direğe bağlarken üzerlerine şanslı bir huzur ânı çöktü; görünürde kimsecikler yoktu. Calo atının seyrek yelesini okşadı.

"Geri gelmezsek şerefimize bir-iki kadeh kaldır canım."

Locke sırtını duvarın dibine dayayıp avuçlarını önünde birleştirdi. Calo bu eğreti üzengiye ayağını koydu ve hem kendi bacaklarının hem de Locke'un kollarının kuvvetiyle yukarı sıçradı. Sessiz ve dikkatli bir şekilde duvarın üstüne çıktığında da iki kolunu birden aşağıya uzatıp Locke'u yanına çekti. Sanza ikizi ne kadar güçlüyse Locke da o kadar ince yapılıydı, böylece operasyon sorunsuzca tamamlandı. Saniyeler içinde ikisi de bahçenin nemli, hoş kokulu karanlığında hareketsizce çömelerek kulak kesilmişti.

Zemin kattaki tüm kapılar karmaşık mekanizmalarla ve çelik çubuklarla içeriden kilitlenmişti, onları açmaları mümkün değildi. Fakat çatı... Eh, henüz daimi bir suikast tehdidiyle yaşayacak kadar önem taşımayan kimseler genellikle yüksek duvarlara gereğinden fazla güvenirlerdi.

İki hırsız elleriyle ayaklarını köşkün kuzey cephesindeki sıcak ve kaygan taşların çatlaklarına dayayarak yavaş ve dikkatli bir şekilde tırmanmaya koyuldu. İlk iki kat karanlık ve sessizdi, üçüncü kattaki ışıklarsa binanın öteki tarafındaydı. Heyecandan kalpleri gümbür gümbür atan hırsızlar, çatı korkuluklarının altına varana kadar tırmandıktan sonra uzunca bir süreliğine mola verdiler ve keşfedilip keşfedilmediklerini anlamak için köşkün içine kulak kabarttılar.

Aylar ince ve gri bulutların arkasında kaybolmuştu. Sol taraflarındaki şehir, pusların arasında parıldayan, bulanık bir pırlanta ışığı kemerinden ibaretti ve hemen üzerlerinde akıl almaz bir şekilde yükselen Beş Kule, gökyüzünün önünde duran siyah birer gölge gibiydi. Kulelerin korkuluklarında ve pencerelerinde yanan ışıklar, taşıdıkları ürkütücü havayı azaltacağı yerde katmerliyordu. Onlara yer seviyesinden bakan birinin başının dönmesi işten bile değildi.

Köşkün korkuluğunu ilk aşan Locke oldu; genç adam yukarıdan gelen loş ışıkta çevresine dikkatle bakınarak ayaklarını çatının ortasından geçen beyaz parkeli patikaya bastı ve onları orada tuttu. Etrafı çalıların, çiçeklerin, küçük ağaçların ve sarmaşıkların gölgeli şekilleriyle çevriliydi; çatı katı bitkilerin ve gece toprağının o zengin kokusuyla buram buramdı. Sokak seviyesindeki bahçe bakımlı olmasına rağmen aleladeydi; burasıysa Doña Sofia'nın özel botanik alanıydı.

Locke'un tecrübelerine göre simyasal botanikçilerin çoğu acayip acayip zehirlere düşkün olurdu. O nedenle kukuletasıyla pelerininin vücudunu sıkıca sardığından emin oldu, sonra da siyah fularıyla yüzünün alt kısmını örttü.

Beyaz patika boyunca usulca ilerleyen Locke ve Calo, Sofia'nın bahçesini kat ederken, gazyağı akıntılarıyla dolu bir yerden alev alev yanan pelerinlerle geçerken göstereceklerinden daha fazla özen gösterdiler. Bahçenin ortasında basit bir mandallı kilidi olan bir çatı kapağı vardı. Calo en gözde maymuncuklarını ellerinde hazır bekleterek bu kapağın ardından gelebilecek sesleri iki dakika boyunca dikkatle dinledi. Kilidi açmasıysa on saniyeden kısa sürdü.

Dördüncü kat: Doña Sofia'nın atölyesi. İki davetsiz misafir, herhangi bir kazaya uğramamak ya da oyalanmamak için burada bahçedekinden bile daha dikkatli davrandılar. İkili, gece yarısına kadar içtikten sonra eve geç dönen suçlu kocalar kadar ürkek

adımlarla laboratuvar gereçleriyle ve saksılı bitkilerle dolu karanlık odalardan geçip üçüncü kattaki bir yan koridora inen dar taş merdivene doğru seğirtti.

Salvara evindeki faaliyetler Centilmen Piçler tarafından iyi biliniyordu; Don ile Doña'nın yatak odası üçüncü katta, Don'un çalışma odasına göre koridorun karşısında yer alıyordu. Kabul ve yemek salonlarının bulunduğu ikinci kat, çiftin ağırlayacağı misafirler olmadığı zamanlarda genellikle boş kalırdı. Birinci kattaysa mutfak, birkaç tane oturma odası ve uşakların odaları bulunurdu. Salvaralar Conté'ye ilaveten bir çift orta yaşlı kâhya, bir aşçı ve hem ulak hem de aşçı yamağı görevlerini yürüten genç bir çocuk çalıştırırlardı. Hepsi de birinci katta uyuyor olmalıydı; hiçbiri Conté'nin onda biri kadar bile tehlike arz etmiyordu.

Planın isabetli bir biçimde tertiplenemeyecek kısmı burasıydı; Don Salvara'yla konuşmadan önce eski askeri bulup etkisiz hale getirmeleri gerekti.

Bulundukları katın başka bir yerinde ayak sesleri yankılandı; başı çeken Locke yere çöktü ve solunda kalan köşenin arkasına bir göz attı. Üçüncü katı boylamasına ikiye ayıran uzun koridordan aşağı baktığını anlaması fazla sürmedi. Don Salvara çalışma odasının kapısını açık bırakmıştı ve o anda yatak odasına girerek gözden kayboluyordu. Adam kapıyı arkasından sıkıca kapattı, hemen ardından koridorda metal bir kilidin tıkırtısı yankılandı.

"Şanslıyız," diye fısıldadı Locke. "Sanırım yatak odasında bir süre meşgul olacak. Çalışma odasının ışığı hâlâ yanıyor; yani oraya geri gideceğini biliyoruz. Haydi işin zor kısmını halledelim."

Locke ile Calo koridordan aşağı sessiz sedasız ilerlemeye koyuldular. Artık terlemelerine rağmen hareket ederlerken ağır pelerinlerini neredeyse hiç hışırdatmıyorlardı. Uzun koridor duvarlara asılı goblenlerle ve sönme aşamasındaki kömürlerden daha fazla ışık saçmayan, ufacık ışık-camlarıyla bezeli apliklerle zevkli bir tarzda dekore edilmişti. Salvaralar'ın yatak odasının kalın kapısının arkasında biri güldü.

Koridorun karşı ucundaki merdiven geniş ve yuvarlaktı; beyaz mermerden yapılmış ve Camorr'un mozaik haritalarıyla süslenmiş basamaklar döne döne ikinci kata iniyordu. Calo, Locke'u bir

yeninden kavradı, parmağını dudaklarına dayadı ve başıyla aşağısını işaret etti.

“Dinle,” diye fısıldadı.

Klik, klak... ayak sesleri... *klik, klak.*

Birkaç kez tekrarlanan bu ses dizisi her seferinde biraz daha yükseliyordu. Locke dostuna bakıp sırıttı. Birisi ikinci katta gezerek her bir pencereyi koruyan kilitleri ve demir sürgüleri sistematik bir şekilde kontrol ediyordu. Gecenin bu saatinde evde böyle bir şeyi yapacak tek bir kişi vardı.

Calo merdivenin hemen solundaki tırabzanın yanında diz çöktü. Sarmal merdivenden çıkan herhangi bir kimse bu konumun hemen altından geçmek zorundaydı. Elini pelerinine atıp katlanmış bir deri çuval ile siyah ipekten örülmüş uzunca bir sicim çıkardı. Ardından ipek sicimi Locke’un takip edemediği gizemli bir usulle çuvalın içine ve etrafına dolamaya başladı. Locke onun hemen arkasında diz çökmüştü ve bir gözünü az önce geçtikleri uzun koridorda tutuyordu; Don’un geri gelmesi henüz pek muhtemel değildi ama Velinimet’in başkalarına ibret olsun diye tedbirsiz hırsızları renkli yollardan cezalandırdığı söylenirdi.

Conté’nin hafif ve düzenli ayak sesleri altlarındaki merdivende yankılandı.

Adil bir dövüşte Don’un adamının, duvarları Locke’un ve Calo’nun kanıyla boyaması işten bile değildi; o yüzden bunun mümkün mertebe adaletsiz bir dövüş olması akıllıcaydı. Conté’nin kel kafası altında belirir belirmez Calo tırabzan parmaklıklarının arasından uzandı ve kelleci başlığını elinden bıraktı.

Kelleci başlığı, kaçırılıp Demir Deniz’deki şehirlerden birinde köle olarak satılma fırsatını bulamamış kişiler için alt kenarlarına dikilmiş ağırlıklar sayesinde hızla aşağıya süzülen bir çadır gibi görünür. Kurbanının kafasını sarmadan hemen önce hava akımı kenarlarını dışa doğru iter ve böylece başlık o kişinin omuzlarına rahatça yerleşir. Calo ipek sicime hızla asılıp hedefinin boynunun etrafında bir anda büzülmesini sağlayınca Conté şiddetle irkildi.

Soğukkanlılığını azıcık koruyabilen biri muhtemelen ellerini kaldırıp böyle bir başlığı saniyeler içinde çıkarabilir. Zaten çuvalın iç kısmının bir kara eczacıdan satın alınmış, hoş kokulu bir buhar

saçan uyuşturucu bir maddeyle bol miktarda sıvanmasının sebebi de budur. Etkisiz hale getirmeye çalıştıkları adamın doğasını bildikleri için fedainin şu an içine çektiği maddeye neredeyse otuz şilin harcamışlardı ve Conté onun zevkine varsın diye Locke tüm kalbiyle dua ediyordu.

Hava geçirmez başlığın içinde panikle alınan tek bir soluk bile sıradan bir insanı olduğu yere yığmaya yeterdi, fakat Conté'nin vücudunu yere çarpmadan önce yakalamak için merdivenden uçarcasına inen Locke adamın her nasılsa halen ayakta kaldığını ve başlığı çekiştirdiğini gördü; şaşkına döndüğü ve zayıf düştüğü kesindi ama hâlâ kendindeydi. Mide boşluğuna indirilecek hızlı bir darbe kurbanın ağzını açar ve ilacın nüfuzunu hızlandırırdı. Locke o darbeyi vurmak üzere adama yaklaştı ve bir elini kelleci başlığının hemen altından Conté'nin boynuna sardı. Bu hareketi neredeyse tüm oyunun bozulmasına sebep olacaktı.

Conté'nin kolları bir anda kalktı ve Locke'un özensiz tutuşunu daha başlamadan önce bozdu. Adam sol kolunu uzatarak Locke'un sağına doladı, sonra da onu bir, iki, üç kez yumrukladı. Bu kötü yumruklar birbiri ardına Locke'un karnına ve mide boşluğuna indi. Midesine korkunç bir ağrı yayılan Locke dengesini sağlamaya çalışarak sözde kurbanına yaslandı. Conté onun dişlerini döküp son sürat kulaklarından fırlamasına neden olan bir darbeyle sağ dizini kaldırdı; fakat hele şükür ki ilaç eski askerin iradesini kırmaya başlamıştı. Adamın dizi Locke'un çenesini ucu ucuna sıyırdı; öte yandan o dizin hemen altındaki çizme genç hırsızın kasıklarına denk geldi ve onu arkaya devirdi. Locke başını basamakların sert mermerine çarptıysa da kukuletasının kumaşı darbeyi bir nebze yumuşattı. Delikanlı kafasında hâlâ çuval bulunan adamın bir koluna sarsakça tutunarak orada nefes nefese yatıp kaldı.

Tam o anda kelleci başlığını büzen sicimi elinden bırakıp merdivenlerden aşağı koşan Calo çıkageldi, bir ayağını Conté'nin giderek daha çok titreyen bacaklarının arkasına dayadı ve onu basamaklardan aşağı itti. Bunu yaparken de fazla ses çıkmasın diye rakibinin yeleğini önden kavramayı ihmal etmedi. Conté baş aşağı yatıp kaldıktan sonra Calo onu apış arasından acımasızca yumrukladı. İlk iki darbede adamın bacakları hafifçe titrerken üçüncüsü herhangi bir tepki doğurmadı. Başlık nihayet işe yaramıştı.

Conté'nin geçici bir süreliğine hizmet dışı kalmasının ardından Calo dostuna döndü ve onu doğrultmaya yeltendi. Fakat Locke elini sallayarak genç adamı uzaklaştırdı.

"Ne durumdasın?" diye fısıldadı Calo.

"Sanki hamileyim ve küçük piç kurusu bir baltayla karnımı yararak dışarı çıkmaya çalışıyor." Göğsü hızla kalkıp inen Locke siyah maskesini yüzünden çekti ki içine kusarak saklanamayacak bir rezalet çıkmasın.

Locke derin derin solurken ve titremesini kontrol altına almaya çalışırken Calo da Conté'nin yanına çömeldi. Başlığı çekip çıkarırken deri çuvalın içindeki mide bulandırıcı aromayı dağıtmak için elini hızla salladı. Ardından çuvalı dikkatle katladı, pelerininin içine soktu ve Conté'yi birkaç basamak yukarı çekti.

"Calo," dedi Locke, öksürerek. "Kılığıma zarar gelmiş mi?"

"Görebildiğim kadarıyla hayır. Göze çarpan bir şey olmuşa benzemiyor, tabii kamburunu çıkarmadan yürüyebileceksen. Biraz burada kal."

Calo merdivenin sonuna kadar inip ikinci katın karanlığına bakındı. Şehrin zayıf ışıkları, parmaklıklı pencerelerden girerek uzun bir masanın yanı sıra içlerinde tabaklar ve çeşitli ıvır zıvır bulunan çok sayıda camlı dolabı hafifçe aydınlatıyordu. Görünürde tek bir kişi bile yoktu ve aşağıdan çıt çıkmıyordu.

Calo geri gelene kadar Locke dizleriyle ellerinin üstünde doğrulabilmişti; Conté haşin yüzünde gülünç bir huzur ifadesiyle onun yanında uyuyordu.

"Ah, uyandığı zaman bu ifadeden eser kalmayacak." Calo dostuna bir çift ince, deri kaplı pirinç muşta gösterdi, sonra da abartılı bir hareketle onları manşetlerinden içeri sokarak göz önünden kaldırdı. "Az önce onu pataklarken küçük dostlarımı takıyordum."

"Eh, şahsen ona sempati duyacak değilim, zira hayalarıma attığı tekme onları neredeyse ciğerlerimin daimi sakinleri haline getirecekti." Locke ellerinden destek alarak ayağa kalkmaya çalıştıysa da başaramadı; Calo onu sağ kolunun altından tuttu ve titreyerek de olsa yardım almadan dizlerinin üstünde durabilene kadar destek oldu.

"En azından soluklanabilmişsin. Peki yürüyebilir misin?"

“Sanırım topallayabilirim. Bir süre iki büklüm gezeceğim. Sanırım bana birkaç dakika verirsen hiçbir terslik yokmuş gibi davranabilirim. En azından buradan gidene kadar.”

Calo onun üçüncü kata çıkmasına yardım etti. Ardından gözcülük yapması için dostunu orada bırakıp yavaş ve sessiz hareketlerle Conté’yi de yukarı kadar sürükledi. Don’un adamı pek de ağır değildi.

Utanan ve tekrar bir işe yaramak için can atan Locke pelerininin derinliklerinden iki tane dayanıklı ip çıkarıp onlarla Conté’nin ellerini ve ayaklarını bağladı. Üç kere katladığı bir mendili de adamın ağzını tıkamakta kullandı. Son olarak Conté’nin bıçaklarını kınlarından çıkarıp Calo’ya aktardı, o da silahları kendi pelerininin altına yerleştirdi.

Don’un çalışma odasının kapısı hâlâ açıktı ve içeriden koridora sıcak bir ışık yayılıyordu. Yatak odasının kapısıysa halen sıkıca kilitliydi.

“İkinize de alışıldık beklentilerinizin çok ötesinde bir arzu ve derman bahşedilmesini dilerim lordum ve leydim,” diye fısıldadı Calo. “Ailenizin hırsızları bu akşamki görevlerine devam etmeden önce kısa bir molaya minnettar kalacaklardır.”

Calo uzanıp Conté’yi koltukaltlarından tuttu ve onu sürüklemeye başladı. Bariz bir acıyla iki büklüm durmasına rağmen Locke da adamı ayaklarından kavrayıp ona yardım etti. Zorlu bir gizlilikle geldikleri yoldan geri gittiler ve baygın fedaiyi koridorun öteki ucundaki köşenin ardına, dördüncü kattaki laboratuvarlara çıkan merdivenin hemen yanına bıraktılar.

Birkaç dakikanın sonunda Don’un çalışma odasına gizlice girdiklerinde karşılaştıkları manzara oldukça davetkârdı. Locke solundaki duvara dayalı, kabarık minderli, deri bir koltuğa rahatça yayılırken Calo da ayakta nöbete durdu. Koridorun karşısından zayıf da olsa birkaç kahkaha daha duyuldu.

“Burada epey bekleyebiliriz,” dedi Calo.

“Tanrılar insaflıdır.” Locke dönüp Don’un cam kapaklı, uzun içki dolabına dik dik baktı; adamın sefahat mavnasındakinden bile daha etkileyiciydi. “Bize bir iki kadeh bir şeyler doldurabilirim ama öyle bir şeyin rolümüze uyacağını sanmıyorum.”

On, on beş, yirmi dakika beklediler. Locke karnını baştan aşağı doldururmuş gibi gözüken zonklamayı yok saymaya yoğunlaşarak düzenli ve derin nefesler alıp verdi. Fakat iki hırsız koridorun karşısındaki kapının açıldığını duyunca Locke hemen ayağa fırladı, dimdik durdu ve hayalarını yüksek bir yerden kaldırım taşlarına düşmüş çömlekler gibi hissetmiyormuş gibi davrandı. Siyah maskesini tekrar yüzüne taktı ve kusursuz bir kibir dalgasının bedenini içten dışa doğru sarmalamasına izin verdi.

Peder Zincir'in de bir zamanlar dediği gibi, en iyi kılık değiştirmeler, surata boyananlardan ziyade kalpten gelenlerdi.

Calo maskesinin arkasından sol elinin tersini öpüp göz kırptı.

Don Lorenzo Salvara ıslık çalarak çalışma odasına girdi. Hafif bir şeyler giymişti ve tamamen silahsızdı.

"Kapıyı kapatın," dedi Locke. Sesi kararlıydı ve mutlak bir otoriteyle doluydu. "Bir sandalye çekin lordum ve adamınıza seslenmekle uğraşmayın. Kendisi şu an müsait değil."

7

Gece yarısını bir saat geçe iki adam Ata Kemeri'ni kullanarak Alcegrante Semti'ni terk etti. Siyah pelerinler takıyor, siyah atlara biniyorlardı; biri atını keyifli bir edayla sürerken diğeriyse merak uyandırıcı derecede çarpık bacaklarla bineğini peşi sıra çekiyordu.

"İnsanın inanası gelmiyor," dedi Calo. "Her şey planladığın gibi gelişti. Bu konu hakkında kimseye böbürlenemeyecek olmamız çok yazık. Şimdiye kadarki en büyük vurgunumuzu gerçekleştiriyoruz ve bunun için tek yapmamız gereken, hedefimize ne yaptığımızı tam olarak söylemek oldu."

"Tabii biraz da dayak yemek," diye homurdandı Locke.

"Evet, işin o kısmı için üzgünüm. Herif tam bir canavardı, ha? Gözlerini tekrar açtığı zaman onun da kendini aynı şekilde hissedeceğini bilerek avunabilirsin."

"Aman ne rahatlatıcı. İyi dilekler acıyı geçirebilseydi, hiç kimse ilaç içmeye zahmet etmezdi."

“Madrabaz Bekçi aşkına, zengin bir adamın kendine bu kadar acıdığını daha önce hiç duymamıştım. Neşelen biraz! Diğer herkesten daha zengin ve daha akıllıyız, değil mi?”

“Evet, daha zengin ve daha akıllıyız. Ayrıca çok komik yürüyoruz.”

İki hırsız Çiftgümüş Yeşili’nden geçerek güneydeki ilk duraklarına doğru yol aldı. Oradan itibaren kademeli olarak atlarından kurtulup siyah giysilerini çıkaracaklar, sonunda da sıradan birer işçi kılığında Tapınak Semti’ne döneceklerdi. Yol boyunca kargılarının uçlarında sallanan fenerleriyle sislerin içinde paldır küldür dolanan sarıceketli devriyelerine dostane selamlar vermeyi de ihmal etmediler. Onlara bir kere bile dönüp bakmalarını gerektirecek bir sebep sunmadılar.

Caddelerden ve ara sokaklardan geçtikleri sırada peşlerini bir türlü bırakmayan kanatlı gölge küçük bir çocuğun nefesinden bile daha sessizdi. Hızlı ve zarif yaratık onların peşi sıra damdan dama süzülüyor, hızlı ve zarif hareketlerle çatıdan çatıya atlıyor, ikilinin her faaliyetini şaşmaz bir dikkatle izliyordu. İki hırsız Tapınak Semti’ne girdiğinde yaratık kanatlarını çırparak tembel bir helezonla karanlığın içine yükseldi. Camorr sislerinin üstüne çıkınca da alçaktaki bulutların gri pusu arasında gözden kayboldu.

ARA

SON HATA

1

Locke'un Tal Verrar ayna şarabıyla ilk tecrübesi, çocuğun yetersiz beslenmiş bedeninde Zincir'in beklediğinden bile daha büyük bir etki gösterdi. Locke ertesi günün büyük bölümünü karyolasında sağa sola dönerek geçirdi. Başı şiddetle zonkluyor, gözleri en küçük ışık kıvılcımları hariç hiçbir şeye bakamıyordu.

"Ateşim çıktı," diye mırıldandı Locke, terden sırılsıklam olmuş battaniyesinin altında.

"Akşamdan kaldın." Peder Zincir bir elini çocuğun saçlarında gezdirip sırtını sıvazladı. "Suç bende. Sanza ikizleri doğal birer içki süngeridir. Bizimle geçirdiğin ilk gecede onlarla yarışmana izin vermemeliydim. Bugün çalışmayacaksın."

"Bunu yapan içki mi? Ayıldığında bile mi?"

"Zalim bir şaka, değil mi? Anlaşılan tanrılar her şeye bir bedel biçmişler. Tabii içtiğin Austershalin brendisiyse o başka."

"Auffershallow?"

"Austershalin. Emberlain'den. Diğer pek çok vasfının yanı sıra içki mahmurluğuna sebep olmaz. Bağ toprağındaki bir tür simyasal bileşen sayesinde. Çok da pahalıdır."

Yarı uyanık geçen uzun saatlerin ardından nihayet Sahtefer çöktü ve Locke kendini bir kez daha yürüyebilir halde buldu. Gerçi beynini ensesinden bir tünel kazarak dışarı kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Zincir dünkü planlarına uygun olarak Capa Barsavi'yi ziyaret etmeleri gerektiği konusunda ısrar etse de ("Sadece cam kulelerde yaşayan ve resimlerini sikkelere bastıran insanlar onunla

olan randevularına gitmezler. Ve onlar bile öyle bir şey yapmadan evvel iki kez düşünürler.") Locke'un daha rahat bir ulaşım yöntemi kullanmasına izin verdi.

Perelandro Evi'nin arka tarafa sıkıştırılmış küçük bir ahırı olduğu ortaya çıktı. Bu pis kokulu bölmede hımbıllaştırılmış bir keçi yaşıyordu. "Adı yok," dedi Zincir, Locke'u hayvanın sırtına bindirirken. "Nasılsa tepki vermeyeceği için bir isim takmakla uğraşmadım."

Locke çoğu çocuğun hımbıllaştırılmış hayvanlara duyduğu içgüdüsel tiksintiye asla kapılmamıştı; hayatında daha şimdiden o kadar çok çirkinlik görmüştü ki bulanık gözlü ve uysal bir yaratığın boş bakışlarını umursayacak değildi.

Uzaklardaki bazı dağların ücra mağaralarında Öcütaşı adında, kireç beyazı bir madde vardır. Bu madde doğal yollardan ortaya çıkmaz; ona yalnızca Atalar, yani çağlar önce Camorr'u inşa etmiş ürkütücü ırk tarafından terk edildiği düşünülen cam kaplı tünellerde rastlanır. Öcütaşı katı haldeyken tatsız, neredeyse kokusuz ve etkisizdir. Eşsiz özelliklerini etkinleştirmek için yakılması gerekir.

Hekimler zehirlerin canlıların bedenlerine saldırdığı yolları ve yöntemleri tanımlamaya başlamışlardır. Bunlardan kimi kalbi durdurur, kimi kanı inceltir, kimiyse karna veya bağırsaklara zarar verir. Öcütaşı dumanıysa bedensel bir şeyi zehirlemez; yaptığı tek şey direkt kişiliği yok etmektir. Hırs, inat, cesaret, heves, motivasyon... tüm bu özellikler o esrarlı pustan alınan birkaç nefesle kaybolup gider. Kazara düşük miktarlara maruz kalmak bile bir insanda haftalar sürecek bir rehavete yol açabilir; daha fazlasında etkisi temellidir. Kurbanlar canlı kalsalar da hiçbir şeyden endişe duymaz olurlar; isimlerine, dostlarına, hatta ölümcül tehlikelere dahi tepki vermezler. Yemek, sıçmak ve bir şey taşımak dışında çok az şeye zorlanabilirler. Büyüyerek gözlerini dolduran solgun kataraktlar kalplerine ve zihinlerine kök salan boşluğun dışavurumudur.

Bir zamanlar, Therin Hükümdarlığı devrinde, bu süreç suçluları cezalandırmakta kullanılırdı, fakat herhangi bir uygar Therin şehir devletinin Öcütaşı'nı erkeklerin veya kadınların üstünde kullanmasının üzerinden asırlar geçmiştir. Adi hırsızlıktan dolayı çocukları asan ve mahkûmları deniz yaratıklarına yem eden bir

toplum olmalarına rağmen Öcütaşı'nın etkilerini katlanılamayacak kadar huzur kaçırıcı bulmaktadırlar.

Buna bağlı olarak hımbıllaştırılma sadece hayvanlara mahsustur. Genellikle de şehir içinde hizmet veren yük hayvanlarına... Camorr gibi tehlikesi bol bir kentin dar alanları bu süreç için idealdir. Hımbıllaştırılmış midillilerin zengin çocuklarını asla sırtlarından atmayacağına güvenilebilir. Hımbıllaştırılmış atlar ile katırların bakıcılarını çiftelemeyeceğine, pahalı yüklerini kanala atmayacaklarına güvenilebilir. İçine biraz beyaz taş ve yavaşça yanan bir kibrit koyulmuş bez bir çuval hayvanın ağzına bağlandıktan sonra bakıcılar temiz havaya çıkarlar. Birkaç dakika içinde hayvanın gözleri yeni sağılmış süt rengine döner ve bir daha asla kendi başına bir eylemde bulunmaz.

Fakat Locke hem şiddetli bir baş ağrısı çekiyor hem de bir katil *ve* camdan yapılma bir masallar diyarının yeni sakini olduğu fikrine daha yeni yeni alışıyordu. O yüzden keçisinin ürkütücü derecedeki mekanik davranışları onu hiç mi hiç rahatsız etmiyordu.

"Akşam geri geldiğimde bu tapınağı tam da bıraktığım yerde bulacağım," dedi Peder Zincir, yapacağı gezinti için giyinmeyi tamamlarken. Gözsüz Rahip bütünüyle ortadan kaybolmuş ve yerini orta yaşlı, ortalama gelir düzeyli, dinç bir adama bırakmıştı. Sakalı ve saçları bir tür kahverengi boyayla rötuşlanmıştı. Krem rengi gömleğinin üzerine gevşekçe sarkan bir yelek ile pamuk astarlı, ucuz, kısa bir pelerin giymişti. Herhangi bir boyunbağı ya da kravat takmamıştı.

"Tam da bıraktığın yerde," dedi Sanzalar'dan biri.

"Ve de yanıp kül olmamış halde," dedi diğeri.

"Eğer siz çocuklar taşı ve Atacam'ı yakıp kül edebilirseniz tanrılar size çıraklarım olmaktan çok daha büyük bir kader biçmiş demektir. Uslu durun. Locke'u götürüp, ahh..."

Peder Zincir, Lamora'ya kaçamak bir bakış attı. Ardından içki içermiş ve sonrasında acıyla çenesini tutarmış gibi yaptı.

"Haaaaaaaaaaaa," dedi Calo ile Galdo, mükemmel bir uyumla.

"Ya." Peder Zincir başına küçük, yuvarlak bir kep taktı ve Locke'un keçisinin dizginlerini eline aldı. "Yatmayıp bizi bekleyin. Bu en hafif tabiriyle ilginç bir deneyim olacak."

2

“Şu Capa Barsavi denilen adam,” dedi Locke, Peder Zincir isimsiz keçiyi Fauria ile Para Sayıcılar Yolu arasındaki dar cam kemerlerin birinden geçirirken. “Sanırım eski ustam bana ondan bahsetmişti.”

“Haklısın. Yanılmıyorsam Atacam Asması’nı yaktığında.”

“Ah. Demek onu da biliyorsun.”

“Eh, eski ustan bir kez ağzını açıp senden bahsetmeye başladığında birkaç saat hiç susmadı.”

“Eğer ben senin *pezon*’sam, sen de Barsavi’nin *pezon*’u musun?”

“Evet, bu aramızdaki ilişkinin uygun bir tanımı. Dürüst Vatandaşların hepsi Barsavi’nin askerleridir. Onun gözleri, kulakları, casusları, kullarıdırlar. Yani onun *pezon*’u. Barsavi benim için... değişik türde bir dosttur. Yeni yeni güçlendiği zamanlarda onun adına bazı şeyler yaptım. Birlikte yükseldiğimiz söylenebilir; ben özel itibar kazanırken o da, ah, bütün şehri elde etti.”

“Özel itibar mı?”

Yürümek için Camorr yaz aylarının izin verebileceği en hoş gecelerden biriydi. Bir saatten daha kısa bir süre önce sağanak yağmur yağmıştı. Uzantılarını hayalet devlerin açgözlü elleri misali binaların etrafına dolayan taze sis her zamankinden biraz daha serindi ve henüz içine alüvyon, ölü balık ya da insan dışkısı kokuları karışmamıştı. Sahtefer’in ardından Para Sayıcılar Yolu tenha olduğu için Locke ile Zincir çekinmeden konuşabiliyorlardı.

“Evet, özel itibar. Kazandığım şey *mesafeydi.* Yani... Bak, Camorr’da yüz farklı çete bulunur Locke. Hatta daha bile fazla. Hepsini birden hatırlamam mümkün değil tabii ki. Bunlardan bazıları Capa Barsavi’nin tamamen güvenemeyeceği kadar yeni veya dik başlıdır. Bu yüzden onları yakından takip eder, onlardan düzenli raporlar ister, içlerine adam sokar ve faaliyetlerini kısıtlar. O tür bir soruşturmaya katlanması gerekmeyen bizim gibi insanlarınsa,” – Zincir önce kendini, sonra da Locke’u işaret etti– “aksi ispatlanana kadar işlerini layıkıyla yaptıkları farz edilir. Barsavi’nin kurallarına uyar ve gelirimizden ona pay veririz. O da bizim üç aşağı beş yukarı doğru davranacağımıza güvenir. Denetimler, casuslar, tacizler

olmadan. ‘Mesafe’ işte budur. Karşılığında para ödemeye değer bir ayrıcalık.”

Peder Zincir bir elini pelerininin ceplerinden birine soktu. Locke’un kulağına birbirine çarpan sikkelerin o hoş şıngırtısı geldi. “Aslına bakarsan ona sunacağım hürmeti yanımda getirdim. Perelandro bağış güğümünün bu haftaki kazancının onda üçü.”

“Yüzden fazla çete mi dedin?”

“Bu şehirde pis kokulardan daha çok çete bulunur evlat. Bunlardan bazıları Alcegrante’deki ailelerden daha eskidir ve dini tarikatlardan daha katı adetlere sahiptir. Hatta bir zamanlar neredeyse otuz Capa vardı ve her biri dört ya da beş çeteyi kontrol ederdi.”

“Otuz Capa mı? Capa Barsavi gibi mi?”

“Hem evet hem de hayır. Evet, çünkü hepsi de çete yönetir, emirler verir ve tepeleri attığında bir adamı çükünden gözyuvarlarına kadar biçerlerdi. Hayır, çünkü Barsavi’yle başka hiçbir ortak yönleri yoktu. Dediğim gibi, beş yıl önce otuz farklı reisle muhatap olurdum. Hepsi de kavga eden, çalıp çırpan ve sokaklarda birbirlerinin kanını akıtan otuz küçük krallık. Tümü de sarıceketlilerle savaş halindeydi. Sarıceketliler o zamanlar haftada yirmi adam öldürürlerdi, o da durgun geçen haftalarda.

“Sonra Tal Verrar’dan Capa Barsavi çıkageldi. İster inan ister inanma ama Therin Koleji’nde bir âlimdi. *Hitabet* öğretirdi. Birkaç çeteyi ele geçirdi ve kesip biçmeye başladı; fakat bir arka sokak kasabı gibi değil, kanserli bölgeyi kesen bir hekim gibi. Barsavi başka bir Capa’yı temizlediğinde onun çetelerini de devraldı. Ama gerekmedikçe onlara yüklenmedi. Eski bölgelerini devredip kendi *garrista*larını seçmelerine izin verdi ve onları haraca bağladı.

“Kısacası beş yıl önce otuz Capa vardı. Dört yıl önce bu sayı ona indi. Üç yıl önceyse bire. Capa Barsavi ve onun yüz çetesi. Bütün şehir, biz de dâhil olmak üzere tüm Dürüst Vatandaşlar onun emrinin altına girdi. Kahrolası kanallarda güpegündüz çıkan çatışmalar kesildi. Çeteler dolusu hırsız Sabır Sarayı’nda topyekûn sallandırılmaz oldu. Şimdilerde tek seferde en fazla iki veya üçüyle yetinmeleri gerekiyor.”

“Gizli Barış sayesinde mi? Hani benim bozduğum?”

“Evet, senin bozduğun. Onu da bildiğimi farz etmen iyi bir tahmindi. Evet evladım, Barsavi’nin sıradışı başarısının anahtarı o. İşin özü şu ki, Barsavi ile Dük arasında, Dük’ün bir casusu tarafından takip edilen bir anlaşma var. Camorr’un çeteleri soylulara dokunmuyor; üzerlerinde meşru hanedan arması bulunan gemilere, arabalara veya kasalara el sürmüyoruz. Karşılığında da kentin en alımlı yerlerinden birkaçı Barsavi’den soruluyor: Yangınyeri, Darlık, Tortuluk, Ahşap Çöplük, Kapan ve limanın bazı kısımları. Üstelik kent muhafızları da olmaları gerekenden çok daha... gevşek davranıyorlar.”

“Yani soyluların dışındaki herhangi birini soyabilir miyiz?”

“Veya sarıceketlilerin dışındaki, evet. Tüccarlar, sarraflar ve şehre gelip gidenler bize ait. Camorr’dan gelip geçen paranın miktarı bu kıyıdaki diğer tüm kentlerdekinden daha fazla evlat. Her hafta yüzlerce gemi, binlerce denizci ve asker. Soylulara ilişmemek bizim için sorun olmuyor.”

“Peki bu tüccarları, sarrafları ve diğer vatandaşları kızdırmıyor mu?”

“Haberleri olsaydı kızdırabilirdi. Zaten o yüzden ‘Barış’ kelimesinin önünde ‘Gizli’ var. Ve Camorr’un yaşamak için bu kadar güzel, rahat ve güvenli bir yer olmasının sebebi de bu; paran bolsa onu kaybetmekten korkmana gerek yok.”

“Ah,” dedi Locke, köpekbalığı dişli küçük kolyeye dokunarak. “Tamam. Ama şimdi de kafama takılan başka bir şey var. Eski ustamın beni öldürmek için para ödediğini söylemiştin. Beni... öldürmediğin için Barsavi’yle başın derde girecek mi?”

Peder Zincir bir kahkaha attı. “Başım derde girecek olsaydı ne diye seni ona götüreyim ki evlat? Hayır, ölüm damgası bana ait. Onu ister kullanırım ister kullanmam. Onu satın aldım. Anlamıyor musun? Damgaları kullanıp kullanmamamız Capa’nın umurunda değil. Onun tek istediği yaşam veya ölüm bahşetme *gücünün* onda olduğunu kabul etmemiz. Bu yalnızca onun toplayabildiği bir tür vergi gibi. Çaktın mı?”

Locke birkaç dakika boyunca sessizce çekilip götürülmeye göz yumarak tüm bunları sindirdi. Başındaki zonklama, olup bitenlerin boyutunu kavramasını güçleştiriyordu.

“Gel sana bir hikâye anlatayım,” dedi Peder Zincir bir süre sonra. “Bu akşam ne tür bir adamla tanışacağını ve kime sadakat yemini edeceğini anlamanı sağlayacak bir hikâye. Evvel zaman içinde, Capa Barsavi’nin şehirdeki hâkimiyeti çok yeni ve narinken, bir grup *garrista*’sının fırsatını bulur bulmaz onu ortadan kaldırmayı planladığı bilinen bir sırdı. Ve bu *garrista*lar onun karşı hamlelerine hazırlıklıydılar. Ne de olsa şehri ele geçirmesinde ona yardım etmişlerdi ve nasıl çalıştığını iyi biliyorlardı.

“Bu yüzden Barsavi’nin kendilerini aynı anda yakalamaması için tedbir aldılar. Barsavi içlerinden bazılarının gırtlaklarını kesmeye karar verirse, çeteler dağılıp birbirlerini uyaracaktı ve çok uzun sürecek, kanlı bir savaş patlak verecekti. Barsavi hiçbir aleni hamlede bulunmadı. Böylece *garrista*larının sadakatsizliğine yönelik söylentiler arttıkça arttı.

“Capa Barsavi ziyaretçilerini kabul salonunda ağırlardı. O salon hâlâ Ahşap Çöplük’ün oradadır. Eskiden kocaman bir Verrar gemisiydi, hani asker taşımakta kullandıkları şu geniş kalyonlardan biri. Şimdilerde eğreti bir saray gibi orada demir atmış bekler. Barsavi ona Yüzen Mezar, der. Her neyse, Barsavi bir gün Yüzen Mezar’da Ashmere’den getirilen büyük bir halıyı sergilemeye başladı. Halı çok güzeldi, Dük’ün güvende tutmak için duvara asacağı türden bir eşyaydı. Barsavi o halıdan ne kadar hoşlandığını çevresindeki herkesin öğrenmesini sağladı.

“Zamanla vaziyet öyle bir hal aldı ki, erkânı onun bir ziyaretçiye ne yapacağını halıya bakarak kestirebilir oldu; çünkü kan akacaksa halı dürülüp güvenli bir yere kaldırılırdı. İstisnasız bir şekilde. Aradan aylar geçti. Halı kâh serildi kâh toplandı. Kâh serildi, kâh toplandı. Bazen Barsavi’nin yanına çağırdığı kimseler ayaklarının altında çıplak zemini görür görmez kaçmaya çalışırdı. Tabii bu da yaptıkları bir yanlışı açık açık itiraf etmekle aynı şeydi.

“Her neyse. *Garrista*larıyla arasındaki soruna geri dönelim. İçlerinden hiçbiri yanında bir çete olmadan Yüzen Mezar’a girecek veya Barsavi’yle yalnız kalacak kadar aptal değildi. O zamanlar Barsavi’nin otoritesi henüz onları zorlayacak kadar güçlü sayılmazdı. O da bu yüzden oturup bekledi... ve bir gece baş belası *garrista*larından dokuzunu akşam yemeğine davet etti. Hepsini değil elbette, yalnızca en akıllı ve en bıçkın olanları... ve de en büyük

çetelere hükmedenleri. *Garrista*ların casusları, Capa'nın en gözde eşyası olan halının yere serildiğini ve üstüne tanrıların bile o güne kadar gördüklerinden daha zengin bir şölen sofrası kurulduğunu haber verdiler.

"O akılsız piç kuruları bunu duyunca Barsavi'nin ciddi olduğunu, gerçekten konuşmak istediğini düşündüler. Korktuğunu zannedip iyi niyetli bir pazarlık yapmayı beklediler. Bu yüzden de ne yanlarına çetelerini aldılar ne de alternatif planlar kurdular. Kazandıklarını düşünüyorlardı.

"O güzelim halının üstündeki sandalyelerine oturduklarında ve Barsavi'nin elli adamı ellerinde arbaletlerle odaya doluştuğunda ne kadar şaşırdıklarını var sen düşün," dedi Zincir. "Herifleri öyle bir ok yağmuruna tuttular ki, azgın bir kirpi herhangi birini evine götürüp bir güzel düzerdi. Halıya düşmemiş bir damla kan varsa o da *tavandaydı.* Anlatabildim mi?"

"Evet. Yani halı mahvoldu."

"Hem de nasıl. Barsavi beklenti yaratmayı biliyordu Locke. Tabii o beklentileri kullanarak kendisine zarar verecek kimseleri yanıltmayı da. Düşmanlar onun bu tuhaf saplantısının canlarını garantiye aldığını zannettiler. Ama bu dünyada kahrolası bir halıyı kaybetmeye değecek kadar kalabalık ve güçlü düşmanlar vardır."

Peder Zincir ileriyi ve güneyi işaret etti.

"Şu tarafa doğru bir kilometre ötede seninle konuşmayı bekleyen adam işte o. Medeni bir dil kullanmanı şiddetle tavsiye ederim."

3

Son Hata, Camorr'un yeraltı dünyasının su yüzüne çıktığı bir yerdi; her türden Dürüst Vatandaş'ın kafayı çekip gönül rahatlığıyla işten güçten konuşabileceği, saygın kişilerin bir çocuk odasındaki yılanlar misali hemen göze batacağı ve de çok kısıtlı hayal gücüne sahip, sert görünümlü, kalın pazılı adamlarca çabucak kapıya kadar geçirilecekleri bir sahtekârlar tavernasıydı.

Bütün çeteler burada içki içebilir, yeni bir iş ayarlayabilir veya sadece gösteriş yapabilirdi. İnsanlar birini arkadan boğmanın en iyi yolunu, şaraplarda ya da yemeklerde kullanılacak en iyi zehirleri, ellerinde kadehleriyle bağıra çağıra tartışabilirlerdi. Dük'ün erkânının ahmaklığını, vergilendirme hilelerini veya Demir Deniz'deki diğer şehirlerle olan siyasi ilişkilerini açık açık çekiştirebilirlerdi. Zarlarını ve tavuk kemiklerini birer ordu gibi kullanarak geçmişteki muharebeleri yeniden canlandırır, Dük Nicovante'nin sağa gittiği yerde kendilerinin nasıl sola gideceklerini anlatarak böbürlenebilir ve Deli Kont ayaklanması sırasında beş bin kara mızraklı asker Tanrıkapı Tepesi'nden onlara doğru hücum ettiğinde yerlerini nasıl koruyacaklarını duyurabilirlerdi.

Bununla birlikte içkiyle, Nazar'la veya Jerem'in tuhaf narkotik tozlarıyla ne kadar kafayı bulmuş olursa olsunlar, kendilerine ne kadar generallik veya devlet adamlığı becerisi biçerlerse biçsinler, hiçbiri Capa Vencarlo Barsavi'ye ceketindeki tek bir düğmeyi bile değiştirmesini önerme cüretini göstermezdi.

4

Kapan, yüz farklı limandan gelen denizcilerin her gece meyhaneler ile kumarhaneler arasında mekik dokudukları alçak ve kalabalık bir mahalledir. Bu denizciler tek tek taverna işletmecilerinin, fahişelerin, gaspçıların, kumarbazların, hilebazların ve diğer adi üçkâğıtçıların eleğinden geçer; ta ki cepleri de kafaları kadar boşalana ve yeni zührevi hastalıklarla beraber gemilerine taşınana dek. Med cezir gibi gelip giderler. Oradan geçtiklerine dair yegâne belirti, arkalarında bıraktıkları bakır ve gümüş (bazen de kan) kalıntılarıdır. İşte bu mahallenin en kuzey ucunda yer alan ve göğe doğru otuz metre yükselen Kırık Kule, kentin başlıca simgelerinden biridir.

Beşeri zanaatların Atacam'ı şekillendirmekteki yetersizliğine rağmen, insanlar Camorr'a yerleşip kendilerinden daha eski bir medeniyetin kalıntılarını yağmalamaya başladıklarında Kırık Kule'yi şu anki haliyle bulmuşlardır. Koca koca yarıklar, kulenin üst

katlarındaki yabancı cama ve taşlara gölge düşürmektedir; bu boşluklar tahtayla, boyayla ve diğer insan malzemeleriyle bir nebze kapatılmıştır. Yapının dayanıklılığına dair herhangi bir şüphe bulunmamasına rağmen yapılan bu tamiratlar göze battığı için en üstteki altı katın odaları şehir genelinde en az tercih edilenler arasındadır, zira buralara ancak üst üste binmiş dar ve dolambaçlı dış merdivenlerden –sert rüzgârlarda mide bulandıracak kadar sallanan incecik bir tahta iskeletten– geçilerek ulaşılabilmektedir. Odalarda kalanların çoğu, bu çılgınca konaklama türünü tuhaf bir şeref nişanı olarak gören çeşitli çetelerin genç haydutlarıdır.

Kırık Kule'nin geniş zemin katının büyük bir bölümü Son Hata tarafından doldurulur ve Sahtefer'in ardından içerideki müşteri sayısı nadiren yüzün altına düşer. Peder Zincir kapının önündeki kalabalığın arasından ite kaka geçerken Locke da onun kısa pelerinine sıkı sıkıya tutunuyordu. Bardan dışarı hücum eden hava, çocuğun iyi bildiği kokularla doluydu: yüz farklı türde içki ve onları içen erkeklerle kadınların nefesi, hem bayat hem de taze ter, sidik ve kusmuk, parfüm keseleri ve ıslak yün, zencefilin o keskin ısırığı ve tütünün geniz yakıcı dumanı.

"O çocuğun keçimize göz kulak olacağına güvenebilir miyiz?" diye haykırdı Locke, şamatanın arasından.

"Elbette, elbette." Peder Zincir barın ana salonunun hemen girişinde bilek güreşi yapan bir grup adama karmaşık bir el hareketiyle selam verdi; kıran kırana mücadele etmeyenler sırıtarak ona el salladılar. "Birincisi, bu onun işi. İkincisi, ona iyi para ödedim. Üçüncüsü, sadece delinin teki hımbıllaştırılmış bir keçiyi çalmak ister."

Son Hata bir bakıma insan maharetinin en kritik anlardaki başarısızlığını simgeleyen bir abideydi; duvarları yetersizlik temasını vurgulayan ve her biri görsel bir öykü anlatan şaşırtıcı çeşitlilikteki yadigârlarla kaplıydı. Bar tezgâhının üstüne tam takım bir zırh asılmıştı; sol göğsünde bir arbalet oku tarafından açılmış, kare şeklinde bir delik vardı. Duvarlar kırık kılıçların ve yarık miğferlerin yanı sıra kürekler, yelken direkleri, seren ve yelken bezi parçalarıyla doluydu. Barın en çok gurur duyduğu iddialarından biri de son yetmiş sene boyunca Camorr'un görüş mesafesinde batmış her gemiden bir yadigâr edinmiş olmasıydı.

Peder Zincir, dev bir kalyonun çekerek denize indirdiği bir istimbot misali Locke Lamora'yı işte bu izdihamın içine sürükledi. Barın güney duvarında kısmen çekili perdelerle mahremiyet sağlanmış yüksek bir girinti mevcuttu. Erkeklerle kadınlardan oluşan bir grup muhafız tam bu noktada esas duruşta bekliyor, sert bakışlarla kalabalığı durmaksızın tarıyor, ellerini açıkça ve gösterişli bir edayla taşıdıkları silahlarından asla fazla uzaklaştırmıyorlardı. O silahların arasında hançerler, dart okları, pirinç ve tahta sopalar, kısa kılıçlar, nacaklar, hatta narin sokak yaylarından tutun da taş duvarlarda delik açabilecekmiş gibi gözüken (en azından Locke'a) dev at-katillerine kadar her türden arbalet bulunuyordu.

Bu muhafızlardan biri Peder Zincir'i durdurdu ve karşılıklı bir şeyler fısıldaştılar. Muhafız, Zincir'i ihtiyatla süzerken bir başka arkadaşını perdeli girintinin içine gönderdi. İkinci muhafız birkaç saniye sonra geri gelip eliyle onları yanına çağırdı. Böylece Locke, Vencarlo Barsavi'nin, yani Camorr Capası'nın huzuruna ilk kez çıktı. Capa alelade bir masanın yanındaki alelade bir sandalyede oturuyordu. Arkasındaki duvarın dibinde bekleyen başka adamları da vardı; bir çağrıya hemen tepki verecek kadar yakın, fakat usulca yapılan bir sohbeti dinleyemeyecek kadar uzaktılar.

Barsavi iriyarı biriydi. Peder Zincir kadar geniş omuzlu olmasına rağmen ondan biraz daha genç olduğu belliydi. Yağlanmış siyah saçlarını ensesinde sıkıca toplamıştı ve üst üste duran üç farklı sırım gibi kıvrılarak çenesinden çıkıntı yapan sakalları özenle örülmüştü. Barsavi başını çevirdiğinde savrulan bu sakal demetleri çıplak tene çarptığı takdirde can yakacak kadar kalın gözüküyordu.

Barsavi, Locke'un eğitimsiz gözüne bile fazlasıyla kalın ve sert gelen, koyu renkli, tuhaf bir deriden yapılma bir ceket, yelek, pantolon ve bir çift çizme giyiyordu. Çocuk kısa bir süre sonra adamın kıyafetlerinin köpekbalığı postundan dikilmiş olması gerektiğini anladı. Yeleği ile manşetlerini bezeyen ve kat kat kırmızı ipek kravatlarını sabit tutan eğri büğrü beyaz düğmelerse... insan dişiydi.

Barsavi'nin kucağında Locke'u dikkatli gözlerle süzen, onunla aynı yaşlardaki bir kız oturuyordu. Kısa kesilmiş, karmakarışık siyah saçları ve kalp biçimli bir yüzü vardı. O da ilginç bir kıyafet giymişti; beyaz elbisesi bir asilzadenin kızına yakışacak cinsten nakışlı ipekti.

Eteğinin altından sallanan siyah renkli, küçük deri çizmeleri demir tabanlıydı ve hem parmak uçlarına hem de topuklarına çelikten yapılma, sivri birer tekmeleme kazığı takılmıştı.

“Demek bu o,” dedi Barsavi, Verrar aksanının o hoş tınısına sahip, derin ve hafif genizden gelen bir sesle. “Sevgili Hırsızbaşımızı zıvanadan çıkaran hamarat çocuk.”

“Ta kendisi haşmetmeap. Şimdi de mutlu mesut beni ve diğer yanaşmalarımı zıvanadan çıkarıyor.” Peder Zincir elini geriye atıp Locke’u bacaklarının arkasından çıkardı. “Eskinin Gölgeler Tepesi yetimi, şimdilerin Perelandro müridi Locke Lamora’yı takdim etmekten onur duyarım.”

“Perelandro mu, yoksa *başka* bir tanrı mı, ha?” Gevrek gevrek gülen Barsavi masada duran küçük bir tahta kutuyu alıp uzattı. “Gözlerin mucizevi bir şekilde açıldığı zaman seni görmek çok güzel Zincir. Bir sigara yak. Jerem karakökünden, daha bu hafta sarıldılar. Ekstra ince.”

“İşte buna hayır diyemem Ven.” Zincir, kırmızı kâğıda sıkıca sarılmış bir tütün demetini kabul etti. İki adam sigaralarını yakmak için titrek alevli bir fitilin üstüne eğilirken (ve Zincir küçük para kesesini masaya bırakırken) kız çocuğu da Locke hakkında bir karara varmış gibi gözüktü.

“Bu çok çirkin bir çocuk baba. İskelete benziyor.”

Sigarasından aldığı ilk dumanı öksürürken Capa Barsavi’nin dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Sen de çok düşüncesiz bir kızsın canım!” Capa tütün demetinden bir nefes daha çekti ve transparan bir duman sütunu üfledi. Duman hoş bir kokuya sahipti ve belli belirsiz bir yanık vanilya aroması taşıyordu. “Kızım Nazca’nın kusuruna bakmayın, ben suyuna gittikçe bir korsan prensesinin terbiyesini kazandı. Özellikle de yeni çizmelerini giymeye başladığından beri.”

“Ben *asla* silahsız gezmem,” dedi küçük kız, sözlerini vurgulamak için topuklarını birkaç kez yere vurarak.

“Ve zavallı Locke da kesinlikle çirkin değil canımın içi. Onu bu hale Gölgeler Tepesi’nin düşürdüğü belli. Hele Zincir’in yanında bir ay kalsın, bir mancınık taşı kadar toparlak ve sağlam olup çıkar.”

“Hıh.” Kız, Locke’u birkaç saniye daha süzdü, sonra da ansızın babasına bakıp dalgın bir edayla adamın sakal örgülerinden birini kurcaladı. “Onu bir *pezon* mu yapacaksın baba?”

“Evet. Zincir ve ben öyle bir şey planlıyorduk tatlım.”

“Hıh. Öyleyse sen seremoniyi düzenlerken bir bardak brendi daha isterim.”

Capa Barsavi’nin gözleri kısıldı; kuşkuyla kırışmaya alışmış o çakmaktaşı grisi gözlerin etrafındaki çizgiler derinleşti. “Gecelik hakkın olan iki brendiyi zaten içtin canım, bir tane daha içmene izin verirsem annen beni öldürür. Adamlardan birine söyle de sana bir bira getirsin.”

“Ama benim istediğim...”

“Senin istediğinin benim sana *söylediğimle* hiçbir ilgisi yok, seni küçük zorba. Gecenin geri kalanı boyunca ister bira iç ister hava. Seçim sana kalmış.”

“Hıh. Öyleyse bira içeyim.” Barsavi onu kucağından indirmek için uzandı; fakat kız onun kalın parmaklı, bol nasırlı ellerinden önce davranarak aşağı atladı. Emrini vermek için babasının adamlarından birine doğru koşarken topukları parke kaplı zeminde *tak-tak-tak* etti.

“Ve eğer adamlarımdan biri daha kaval kemiğine tekme yerse, canım, bir ay boyunca kamış sandaletler giyersin. Sözüm söz!” diye arkasından bağırdı Barsavi, sonra sigarasından bir nefes daha çekip Locke ile Zincir’e doğru döndü. “Bir fıçı dolusu ateş yağından farkı yok. Geçen hafta, yastığının altında küçük bir boğma ipi tutmasına izin vermediğimiz için uyumayı reddetti. ‘Aynı babamın fedaileri gibi,’ dedi. Sanırım ağabeyleri bir sonraki Capa Barsavi’nin yazlık elbise giyip bone takabileceğinden hâlâ habersizler.”

“Hırsızbaşı’nın bu küçük çocuk hakkında anlattığı öykülerden niçin hoşlandığını artık görebiliyorum,” dedi Zincir, konuşurken Locke’un omuzlarını kavrayarak.

“Elbette. Çocuklarım dizlerimde büyüdüğünden beri çok az şeye şaşar oldum. Ama buraya onlar hakkında konuşmak için gelmedin. Bana bu küçük adamı getirdin ki bir *pezon* olarak son yeminini edebilsin. Hem de görünüşe bakılırsa birkaç sene erkenden. Gel buraya Locke.”

Capa Barsavi sağ elini uzatıp Locke'un çenesini tuttu, başını hafifçe yukarı kaldırdı ve konuşurken çocuğun gözlerinin içine baktı. "Kaç yaşındasın Locke Lamora? Altı mı? Yedi mi? Daha şimdiden Barış'ı bozmaktan, bir tavernayı yakmaktan ve yedi-sekiz ölümden sorumlusun." Capa alaycı bir ifadeyle sırıttı. "Senin beş katın yaşında olup da bu kadar gözü pek olmayan suikastçılarım var. Zincir sana benim şehrimde ve benim yasalarımda işlerin nasıl yürüdüğünü anlattı mı?"

Locke başını olumlu anlamda salladı.

"Şunu anlamalısın, bu yemini ettikten sonra sana bir daha asla müsamaha gösteremem. Pervasız davranmak için yeterince zamanın oldu. Zincir'in seni nallaması gerekirse nallar. Ben ona seni nallamasını söylersem gene aynısını yapar."

Locke tekrar kafa salladı. Nazca elinde ziftli deriden bir bira tulumuyla babasının yanına döndü ve iki eliyle birden tutmak zorunda kaldığı içkisinin üstünden Locke'u süzdü.

Capa Barsavi parmaklarını şıklattı; arka plandaki adamlarından biri bir perdeden geçerek gözden kayboldu. "Öyleyse başka tehditlerle canını sıkmayacağım Locke. Bu gece bir adamsın. Bir adam gibi çalışacaksın ve kardeşlerine yamuk yaparsan bir adam gibi cezalandırılacaksın. Bizden, Dürüst Vatandaşlardan biri olacaksın; sözleri ve işaretleri öğrenip onları layıkıyla kullanacaksın. Nasıl ki *garrista*n Zincir ettiği yeminle bana bağlıysa, sen de ettiğin yeminle onun üzerinden bana bağlı olacaksın. Ben tüm *garrista*larının üstündeki *garrista*'nım. Benden başka bir Camorr Dükü tanımayacaksın. Diz çök."

Locke adamın önünde diz çöktü; Capa avucu aşağı bakacak şekilde sol elini uzattı. Parmağında ak demirden bir yuvaya siyah bir incinin oturtulmasıyla yapılmış şık bir yüzük vardı; gizemli bir yöntem kullanılarak incinin içine kana benzer bir damla kırmızılık katılmıştı.

"Camorr Capası'nın yüzüğünü öp."

Locke kendisine söyleneni yaptı; kuru dudaklarının değdiği inci serindi.

"Yeminini ettiğin adamın ismini söyle."

"Capa Barsavi," diye fısıldadı Locke. Capa'nın adamı tam o sırada oyuğa geri döndü ve efendisine donuk kahverengi bir içkiyle

dolu, küçük bir kristal kadeh verdi.

“Şimdi,” dedi Barsavi, “her *pezon*’umun yaptığı gibi şerefime içeceksin.” Capa yeleğindeki ceplerin birinden, Locke’un boynunda taşıdığı ölüm damgasından biraz daha büyükçe bir köpekbalığı dişi çıkardı. Barsavi dişi kadehin içine attı, onu birkaç kez salladı, sonra da Locke’a verdi. “Bu rom Pirinç Denizi’nden getirtilen esmer şekerle yapılır. Diş de dâhil hepsini bitir. Ama ne yaparsan yap dişi yutma. Onu ağzında tut. İçki bitince de dışarı çıkar. Ve bir tarafını kesmemeye çalış.”

Sert içkinin kadehten yükselen aroması Locke’un burnunu sızlatıyor, midesini ağzına getiriyordu. Yine de dişlerini sıktı ve romun içindeki dişin hafif çarpık duran şekline uzun uzun baktı. Kendini küçük düşmekten koruması için yeni Velinimet’ine dua edip diş de dâhil bardağın içindekini tek dikişte bitirdi.

Yutkunmak umduğu kadar kolay değildi; dişi diliyle hafifçe damağına bastırırken sivri ucunun kendi üst ön dişlerinin arka kısımlarına sürttüğünü hissetti. İçki yakıcıydı; onu küçük yudumlarla yutmaya başladıysa da bunlar kısa sürede hırıltılı öksürüklere dönüştü. Geçmek bilmeyen birkaç saniyenin ardından titreyerek romun son yudumunu da yuttu ve dişi dikkatli bir şekilde sabit tutmuş olduğu için rahatla...

Diş ağzında döndü. Görünmez bir el tarafından çekiliyormuşçasına yerinden oynadı ve sol yanağının iç kısmında yakıcı bir kesik açtı. Acıyla bağıran Locke öksürerek onu dışarı tükürdü, sonra da avucunun içindeki tükürük ve kanla kaplı dişe bakakaldı.

“Ahhhhh,” dedi Capa Barsavi, dişi kaptığı gibi üstündeki kanı bile temizlemeden tekrar cebine koyarken. “Görüyorsun ya, artık bir kan yeminiyle hizmetimdesin. Dişim canının tadına baktı ve artık o can bana ait. O yüzden gel daha fazla yabancı kalmayalım Locke Lamora. Gel Capa ve *pezon* olalım. Tıpkı Madrabaz Bekçi’nin tasarladığı gibi.”

Barsavi’den gelen bir el hareketiyle güçlükle ayağa kalkan Locke içkiden kaynaklanan ve artık tanıdık gelen baş ağrısına içten içe sövüyordu. Sabahki içki mahmurluğu sebebiyle midesi boştu; oda daha şimdiden etrafında dönmeye başlamıştı. Gözlerini bir kez daha Nazca’ya çevirdiğinde küçük kızın şımarık bir hoşgörüyle bira

tulumunun üstünden gülümsediğini fark etti. Tıpkı bir zamanlar Gölgeler Tepesi'ndeki yaşça büyük çocukların ona ve Sokaklar'daki diğer akranlarına yaptıkları gibi...

Locke ne yaptığının farkına bile varmadan onun önünde de diz çöktü.

"Bir sonraki Capa Barsavi siz olursanız," dedi çabucak, "size de yemin etmeliyim. Ediyorum. Madam. Madam Nazca. Yani Madam Barsavi."

Kız bir adım geri çekildi. "Benim zaten hizmetkârlarım var çocuk. Hatta *suikastçılarım* var. Babamın yüz çetesi ve eli bıçaklı iki bin adamı var!"

"Nazca Belonna Jenavais Angeliza de Barsavi!" diye gürledi babası. "Anlaşılan şimdilik sadece *güçlü kuvvetli* adamların hizmetine değer veriyorsun. Zamanla *nazik* olanların da değerini anlayacaksın. Beni utandırıyorsun!"

Apışıp kalan kızın bakışları birkaç kez Locke ile babasının arasında gidip geldi ve yanakları yavaşça kızardı. Bir süre surat asarak düşünüp taşındıktan sonra zoraki bir edayla bira tulumunu Locke'a uzattı.

"Biramdan biraz içebilirsin."

Locke hayatı boyunca kendisine daha büyük bir onur bahşedilmemiş gibi tepki verdi. Bir yandan da alkolün her nasılsa beynini hallaç pamuğu gibi attığını ve insanlarla –özellikle de kızlarla– girdiği sosyal etkileşimlerdeki çekingenliğini devre dışı bıraktığını fark etti (tabii bu kadar ayrıntılı bir anlatımla değil). Koyu renkli biranın tadı hem acı hem de biraz tuzluydu. Nazca tam bir Verrarlı gibi içiyordu. Locke kabalık etmiş olmamak için biradan iki yudum aldı ve tulumu ona geri verdi. Bunu yaparken de gevşek denebilecek bir boyun hareketiyle kızı selamladı. Nazca karşılık veremeyecek kadar bocalamış durumdaydı, bu yüzden kafa sallamakla yetindi.

"Hah! Fevkalade!" Capa Barsavi neşeyle sigarasını ısırdı. "İlk *pezon*'un! Tabii bunu duyar duymaz her iki ağabeyin de birkaç tane isteyecek."

5

Eve dönüş yolculuğu Locke için bulanık geçti. Zincir, hımbıllaştırılmış keçiyi peşi sıra kuzeydeki Tapınak Semti'ne doğru çekerken o da hayvanın boynuna tutunup sık sık kendi kendine güldü.

"Ah evladım, ah," diye mırıldandı adam. "Benim sevimli ve ayyaş oğlum. Herhalde her şeyin bir düzmece olduğunu fark etmişsindir."

"Ne?"

"Köpekbalığı dişinden bahsediyorum. Capa Barsavi yıllar evvel o şeyi Karthainli bir Bağlıbüyücü'ye efsunlattı. Hiç kimse bir tarafını kesmeden o dişi ağzında tutamaz. Barsavi o gün bu gündür onu yanından ayırmaz. Therin Hükümdarlığı'nı araştırarak geçirdiği yıllar onda dramatik sahnelere yönelik bir saplantı doğurdu."

"Yani... kader veya tanrılar falan öyle istedikleri için değil, ha?"

"Hayır. İçinde birazcık büyü barındıran bir köpekbalığı dişi, hepsi bu. Yine de güzel bir numara olduğunu itiraf etmeliyim." Zincir geçmişi yâd ederek sakalını sempatiyle sıvazladı. "Hayır Locke, Barsavi'ye ait değilsin. Barsavi makamına göre yeterlidir: Yanında yer almasını isteyeceğin iyi bir müttefik ve daima itaat eder gibi gözükmen gereken bir adam. Ama kesinlikle sana sahip değil. Neticede ben de değilim."

"Yani onun dediklerini yapmak zorunda değil miyim?"

"Gizli Barış'a uymaktan mı bahsediyorsun? Yoksa iyi bir *pezon* olmaktan mı? Yalnızca görünüşte Locke. Yalnızca kurtları kapından uzak tutacak kadar. Şu son iki gündür gözlerini ve kulaklarını kapalı tutmadıysan bir şeyi anlamış olmalısın," diye yabani bir sırıtışla ona sır verdi Zincir. "Niyetim seni, Calo'yu, Galdo'yu ve Sabetha'yı Vencarlo'nun pek kıymetli Gizli Barışı'nı tam kalbinden vuracak kahrolası birer arbalet oku haline getirmek."

II. KİTAP

PÜRÜZ

Renkler ekleyebilirim bukalemuna,
Çıkar için şekil değiştirebilirim Proteus'la,
Ve dersini verebilirim cani Machiavel'e.

Shakespeare, VI. Henry, 3. Bölüm

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CAPA BARSAVİ'NİN HUZURUNDA

1

"On dokuz bin dokuz yüz yirmi," dedi Böcek, "Hepsi bu kadar. İzin verirseniz artık kendimi öldürebilir miyim?"

"Ne yani? Ben de ganimeti saymamıza seve seve yardım edersin sanıyordum Böcek," dedi Jean. Perelandro Evi'nin altındaki cam mahzende, yemek salonunun ortasında bağdaş kurmuş oturuyorlardı. İkiliyi neredeyse çepeçevre saran, ışıltılı yığınlar halinde dizilmiş bol miktardaki altın sikkeye yer açmak için masa ve sandalyeler kenara çekilmişti.

"Onu eve tirinler halinde getireceğini söylememiştin ki."

"Eh, ak demir kıymetlidir. Hiç kimse çıkarıp da bir başkasına beş bin şilin vermez ve hiç kimse öyle bir parayı yanında gezdirecek kadar aptal değildir. Meraggio tüm büyük ödemeleri tirinle yapar."

Kilerin giriş koridorunda bir takırtı duyuldu, sonra da Lukas Fehrwight olarak giyinmiş haldeki Locke köşenin arkasından çıkageldi. Sahte gözlüğünü çıkardı, kravatlarını gevşetti ve omuzlarını silkerek yün ceketini özensizce yere attı. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve elinde mavi balmumuyla mühürlenmiş, katlı bir parşömen parçası sallıyordu.

"Yedi bin beş yüz daha çocuklar! Ona dört muhtemel kalyon daha bulduğumuzu, ama şimdiden para akışı sorunları yaşadığımızı söyledim. Verilecek rüşvetler, gemilere geri çağrılıp ayıltılacak mürettebatlar, gönlü alınacak subaylar, kovalanacak diğer nakliyeciler falan... O da bir dediğimi iki etmeden gülümseyerek parayı verdi. Tanrılar aşkına! Bu vurgunu iki sene önce akıl

etmeliydim. Sahte gemileri ve evrakları hazırlamakla uğraşmamıza bile gerek yok, çünkü Salvara oyunun Fehrwight kısmının bir yalan olduğunu *biliyor.* Bize de keyfimize bakıp paralar saymaktan başka yapacak bir iş kalmıyor."

"Madem o kadar keyiflisin, niye parayı *sen* saymıyorsun?" Böcek ayağa fırladı ve sırtıyla ensesinden bir dizi çıtırtı yükselene kadar gerindi.

"Seve seve Böcek!" Locke ahşap bir dolaptan bir şişe kırmızı şarap alıp kendine yarım bardak içki doldurdu, sonra da rengi soluk pembeye dönünceye dek ona pirinç bir sürahiden ılık yağmur suyu kattı. "Sen de yarın Lukas Fehrwight'ı canlandırırsın. Don Salvara'nın bir değişiklik fark etmeyeceğinden eminim. Para tam mı?"

"Yirmi bin tirin halinde beş bin şilin," dedi Jean. "Tabii yazmanlık ücretlerine, muhafızlara ve Meraggio'dan buraya getirmek için kiraladığımız yük arabasına harcanan seksen tirin hariç."

Centilmen Piçler büyük miktarlarda değerli eşyayı Perelandro Evi'ndeki karargâhlarına taşımak için basit bir değiş-tokuş sistemi kullanırlardı: Bir dizi mola yerinde sikke dolu kasalar bir arabadan kaybolur ve sıradan yiyecek-içecek etiketli fıçılar bir diğeriyle alınıp götürülürdü. Ne de olsa köhne bir tapınak bile düzenli bir temel gıda maddeleri akışına ihtiyaç duyardı.

"Eh," dedi Locke, "zavallı Efendi Fehrwight'ın giysilerinden kurtulayım da gelip bunları hazine odasına taşımanıza yardım edeyim."

Aslında yatak odalarının arkasında, yani mahzenin arka kısmında bir değil, üç hazine odası mevcuttu. Bunlardan ikisi yaklaşık üç metre derinliğinde, Atacam kaplı, geniş kuyulardı ve asıl amaçları bilinmiyordu. Üzerlerindeki menteşeli ve basit tahta kapaklarıyla daha ziyade toprağa gömülmüş, minyatür birer tahıl ambarına benziyorlardı. Her ikisi de hatırı sayılır bir seviyeye kadar çeşit çeşit sikkeyle doldurulmuştu.

Gümüş ve altın sikkelerin büyük bir çoğunluğu kuyulara aktarılırdı; hazine odalarının çeperlerindeki dar tahta raflardaysa küçük keseler ve daha kullanışlı para birimlerinden oluşan yığınlar dururdu. Bakır baron dolu ucuz keseler, sıkıca dürülmüş gümüş

solonların beklediği kaliteli deri cüzdanlar ve yarım bakır kırıklarının yığıldığı küçük kâseler... Hepsi de çetenin herhangi bir dümeninde veya ihtiyacında çabucak alınmak üzere hazır beklerdi. Yabancı para birimlerinden oluşan küçük yığınlar bile unutulmamıştı: Yedi İlik Krallığı'nın markları, Tal Verrar'ın solarileri ve diğerleri.

Peder Zincir'in hayatta olduğu günlerde bile ne kuyulara ne de onların bulunduğu odaya kilit vurulmazdı. Bu yalnızca Centilmen Piçler birbirlerine güvendikleri (ki güvenirlerdi) veya lüks mahzenlerinin varlığı sıkı korunan bir sır olduğu (ki öyleydi) için değildi. Asıl sebep daha pratikti. İçlerinden hiçbirinin, ne Calo veya Galdo'nun, ne Locke veya Jean'ın, ne de Böcek'in giderek büyüyen kıymetli metal yığınlarıyla yapacak bir şeyleri yoktu.

Capa Barsavi haricinde Camorr'un en varlıklı hırsızları onlar olmalıydı. Don Salvara'nın ikinci senedi de bozdurulduğunda, raflardan birinde tutulan küçük parşömen hesap defterindeki toplam meblağ *kırk üç bin* tam şilini bulacaktı. Centilmen Piçler şu an soymakta oldukları adam kadar, onun akranlarının çoğundan, hatta tüm kentteki en meşhur ticarethanelerin ve kooperatiflerin bazılarından daha zengindiler.

Ama başkalarının gözünde sıradan hırsızlardan oluşan mütevazı bir çeteydiler. Yeterince becerikli ve basiretli olmalarının yanı sıra düzenli bir gelir elde ediyorlardı; fakat çok da matah oldukları söylenemezdi. Kişi başı on şiline bir sene boyunca rahat bir yaşantı sürdürebilirlerdi ve bundan daha fazlasını harcamak Camorr'daki hem yasal hem de yasadışı her türlü otoritenin akla hayale gelebilecek en tatsız ilgisine hedef olurdu.

Dört senede üç dev vurgun yapmışlardı ve şimdi dördüncüsü üzerinde çalışıyorlardı; dört sene boyunca kazandıkları paranın büyük çoğunluğu sayılmaktan ve hazine odalarının derinliklerine atılmaktan başka bir işe yaramamıştı.

İşin aslı şuydu ki, Zincir onlara Camorr soylularını biriktirdikleri servetin yükünden bir nebze kurtarmaları için harika bir eğitim vermiş, ama belki de sözü edilen meblağların muhtemel kullanımları konusunu ihmal etmişti. Centilmen Piçler'in yeni hırsızlıkları finanse etmek dışında o parayla ne yapacaklarına dair en ufak bir fikirleri bile yoktu.

Capa Barsavi'ye ödedikleri haraç haftada ortalama bir şilindi.

2

“Sevinin!” diye haykırdı Calo, mutfağa girerken. O sırada Locke ile Jean masayı eski yerine taşımakla meşguldüler. “Sanza kardeşler geri geldi!”

“Bu kelime öbeği daha önce hiç başka biri tarafından telaffuz edilmiş midir acaba?” dedi Jean.

“Sadece şehrin dört bir tarafındaki bekâr bayanların yatak odalarında,” dedi Galdo, masaya küçük bir bez çuval bırakırken. Locke çuvalı sallayarak açtı ve içindekileri gözden geçirdi: yarı kıymetli taşlarla işlenmiş birkaç madalyon; orta kalitede bir gümüş çatal-bıçak takımı; ucuz, oymalı bakırından tutun da obsidiyen ve elmas zerreleriyle süslü, altın ve platin burgulularına kadar çeşit çeşit yüzük.

“Ah, çok hoş,” dedi Locke. “Çok münasip. Jean, sana zahmet Palavra Kutusu’ndan birkaç şey daha seçer misin? Biraz da para getir. Yirmi solon yeter mi?”

“Yirmi kâfidir.”

Locke sandalyeleri yemek masasının etrafına dizmesine yardım etmeleri için Calo ile Galdo’ya el ederken Jean da hazine odasına geri döndü. Odanın sol duvarına uzun ve dar bir tahta sandık dayanmıştı. Jean sandığın gıcırtılı menteşelerle tutturulmuş kapağını açtı ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle içini eşelemeye başladı.

Palavra Kutusu yaklaşık yarım metre derinliğindeki ışıltılı bir mücevher, biblo, ev eşyası ve incik-boncuk yığınıyla doluydu. İçinde kristal heykelcikler, fildişi çerçeveli aynalar, kolyeler, yüzükler ve beş çeşit değerli metalden yapılma şamdanlar vardı. Hatta darbelere karşı korunmaları için keçeyle sarılmış ve üzerlerine küçük kâğıt etiketler yapıştırılmış birkaç ilaç şişesi ile simyasal iksir bile mevcuttu.

Centilmen Piçler operasyonlarının gerçek doğasını Capa’ya asla anlatamayacaklarından ve hakikaten de bacalardan inip evlere girmeye zamanları veya niyetleri olmadığından, Palavra Kutusu süregiden aldatmacalarının temel taşlarından biri haline gelmişti. Yılda bir-iki kez Talisham’a ya da Ashmere’e, yani ihtiyaç duydukları şeyleri açık açık alabilecekleri yerlere giderler ve oralardaki rehinci

dükkânlarında ve çarşılarda alışveriş yaparak kutuyu ağzına kadar doldururlardı. Camorr'dan buldukları eşyalarla –genellikle Sanzalar'ın anlık bir hevesle çaldıkları ya da Böcek'in devam eden eğitimi gereği elde ettiği şeylerle– ona biraz ekleme yaptıkları da olurdu.

Jean bir çift gümüş şarap kupası, kaliteli bir deri kutunun içindeki altın çerçeveli bir gözlük ve keçeye sarılı o küçük şişelerden birini seçti. Tüm bunları bir elinde dikkatle tutarak bir raftan yirmi küçük gümüş sikke aldı, attığı bir tekmeyle Palavra Kutusu'nun kapağını kapattı ve çabucak yemek salonuna döndü. Böcek tekrar grubun arasına katılmıştı ve caka satarak bir solonu sağ elinin parmak eklemlerinin arasında gezdiriyordu. Bu numarayı daha birkaç hafta önce, aynı şeyi iki elleriyle birden yapabilen ve kusursuz bir uyumla yön değiştirebilen Sanza kardeşleri aylarca izlemesinin ardından öğrenmişti.

"Gelin bu sefer durgun bir hafta geçirmiş olalım," dedi Jean. "Zaten geceler bu kadar ıslakken hiç kimse ikinci kat adamlarından fazla bir şey beklemez. Hatta gereğinden fazla şey götürürsek göze bile batabiliriz. Haşmetmeap hiç şüphesiz anlayışlı davranacaktır."

"Elbette," dedi Locke. "Oldukça akla yatkın bir fikir." Elini uzatıp daha yakından bakmak için keçeye sarılı şişeyi aldı; kendi eliyle yazdığı etiket onu şeker katılmış afyon sütü, yani zengin bayanlar için kurutulmuş Jerem haşhaşından üretilen bir lüks olarak tanımlıyordu. Locke etiketi ve keçeyi çıkardı, sonra da köşeli şişeyi ağzındaki pirinç tıpayla beraber bez çuvala koydu. Onu ganimetin geri kalanı izledi.

"Tamamdır! Şimdi, üstümde Lukas Fehrwight'tan kalma en ufak bir iz var mı? Herhangi bir boya veya leke?" Locke kollarını iki yana açıp durduğu yerde birkaç kez döndü; Jean ve Sanzalar şimdilik bütünüyle Locke Lamora olduğuna dair onu temin ettiler.

"Eh, madem hepimiz olmamız gerektiği gibiyiz, gidip vergimizi ödeyelim." Locke içi 'çalıntı' eşyalarla dolu çuvalı alıp gelişigüzel bir şekilde Böcek'e doğru fırlattı. Bir şaşkınlık nidası atan çocuk elindeki sikkeyi düşürdü ve boğuk metal takırtıları eşliğinde çuvalı yakaladı.

"Herhalde bunu ahlaki eğitimim için bana taşıtıyorsun."

“Hayır,” dedi Locke. “Bu sefer sadece tembellik ediyorum. Ama en azından dümen sırığını senin kullanman gerekmeyecek.”

3

Muhtelif kaçış tünellerini ve yan girişleri kullanarak Perelandro Tapınağı’ndan ayrıldıklarında vakit öğleden sonranın üçüncü saatiydi. Hafif bir yağmur çiseliyor, gökyüzü sanki tanrılar tarafından cetvel ve kalem kullanılarak özenle iki parçaya ayrılmış gibi görünüyordu. Kuzey yönü koyu renkli, alçak bulutlarla doluyken güneşin alçalmaya başladığı güneybatı tarafıysa parlak ve açıktı. Sıcak taşlara yeni yağan yağmurun o hoş kokusu dört bir yanı dolduruyor, kent havasının alışıldık miyasmasını kısa bir süreliğine bastırıyordu. Centilmen Piçler bir kez daha Tapınak Semti’nin güneybatı rıhtımında toplanıp kiralık bir gondol durdurdular.

Uzun, sığ ve fazlasıyla yıpranmış haldeki teknenin pruva sereninde ahşaptan yapılma, küçük bir Iono idolü bulunuyordu. Onun hemen altına da yeni öldürülmüş bir sıçan bağlanmıştı. Bu güya alaboralara ve diğer talihsizliklere karşı emsalsiz bir muskaydı. Teknenin kıçına tünemiş olan gondolcu, kırmızı ve turuncu çizgili ceketiyle tıpkı bir papağana benziyordu; cılız omuzlarının altına kadar sarkan, geniş siperlikli, hasır bir şapkayla yağmurdan korunuyordu. Çok geçmeden adamın tanıdık bir kaçak gondolcu ve yankesici, yani Gri Suratlar çetesinden Ürkek Vitale Vento olduğu ortaya çıktı.

Vitale çiseleyen yağmurun bir kısmını yolcularından uzak tutmak için küflü bir deri şemsiye açtı, sonra da gondolu Tapınak Semti’nin yüksek taş setleri ile Mara Camorrazza’nın gür yeşillikleri arasından doğuya doğru sarsıntısızca itmeye başladı. Mara, Therin Hükümdarlığı zamanında zengin bir vali için bir labirent bahçe vazifesi görmüştü; şimdilerdeyse şehir inzibatlarının neredeyse hiç uğramadığı ve yankesicilerin mesken edindiği bir uğrak yeri haline gelmişti. Namuslu vatandaşların bu tehlikeli ve yeşil tünellere adım

atmalarının tek sebebi diğer sekiz adayı birbirine bağlayan bir yaya köprüsü şebekesinin ortasında yer almasıydı.

Jean kemerine sıkıştırdığı çok küçük bir şiir kitabını okumak üzere rahatça yerine yerleşirken Böcek de parmak eklemlerinde para gezdirme alıştırmasına devam etti. Tabii insan içinde çok daha az dikkat çekecek bir bakır sikkeyle... Locke ile Sanza kardeşlerse görevlerinden biri nispeten az korunan veya aşırı yüklü kargo mavnalarını kafadarlarına haber vermek olan Vitale'yle iş konuştular. Vitale arada bir kıyıya gizlenmiş gözcülere el işaretleri yaparken Centilmen Piçler de kibarca bunu fark etmemiş gibi davrandılar.

Kullandıkları güzergâh onları gündüz vakti bile kasvetinden bir şey yitirmeyen Gölgeler Tepesi'nin yakınından geçirdi. Şans eseri yağmur hızlanmış, eski kabirler krallığı bir sis perdesinin arkasında bulanıklaşmıştı. Vitale tekneyi sağa döndürdü. Kısa süre sonra gondolu Gölgeler Tepesi ile Darlık'ın arasından güneye doğru itiyordu. Denize yönelen kanalın akıntısı da gondolcuya yardım ediyor, suyun yüzeyi düşen yağmur damlalarının dalgacıklarıyla kıpır kıpır oluyordu.

Güney yönüne doğru hızla ilerlemeyi sürdürürlerken kanaldaki trafik giderek seyrelip tekinsizleşti. Artık Camorr Dükü'nün açık egemenliğinden çıkıp Capa Barsavi'nin şahsi yönetimine geçiş yapıyorlardı. Sol taraflarındaki Kömürdumanı Mahallesi'nin ocaklarından kapkara duman sütunlar yükseliyor ve yağmurun baskısıyla çabucak genişleyip seyreliyordu. Dük Rüzgârı onları Küldüştü'ye, yani şehrin en hastalıklı görünümlü adasına kadar itecekti. Çeteler ile evsizler asırlar önce görkemli olan, şimdilerdeyse isle kaplı villalarda yer kapmak için birbirleriyle çekişirlerdi orada.

Yanlarından kuzey istikametinde ilerleyen bir mavna geçip gitti; etrafına bayat bokların ve taze ölümlerin kokusunu yayıyordu. Mavnada bütün bir koşum grubunu teşkil edermiş gibi gözüken at leşleri yatıyor, yarım düzine yıkıcı[4] onları elden geçiriyordu. Adamlardan bazıları leşleri kol boyundaki, tırtıklı bıçaklarla doğrarken diğerleri de hummalı bir şekilde kan lekeli muşambaları yağmurun altında serip düzeltiyordu.

Hiçbir Camorrlu, Kazan'ın görünümüne ve kokusuna bundan daha uygun bir örnek talep edemezdi. Eğer Tortuluk fakirlikten geçilmiyorsa, Kapan'ın adı kötüye çıkmışsa, Mara Camorrazza

güpegündüz bile tehlikeliyse ve Küldüştü pis olduğu kadar bakımsızsa Kazan da tüm bu şeylerin insan ümitsizliğiyle katmerlenen bir karışımıydı. Sıcak bir yaz günü bir cenaze levazımatçısının ceset deposuna devrilmiş bir fıçı bozuk bira gibi kokardı. Bu semtteki ölülerin çoğu, mahkûmlar tarafından Dilenci Höyüğü'nün tepelerine kazılan fukara çukurlarına asla ulaşmayıp ya kanallara atılır ya da bulundukları yerde yakılırdı. Gizli Barış'tan önce bile hiçbir sarıceketli yanına bir müfreze almadan Kazan'a girmeye cesaret edemezdi. Elli yılı aşkın bir zamandır buradaki hiçbir tapınağın bakımı yapılmamıştı. Kazan'ın sokaklarına Barsavi'nin en hoyrat ve kontrolü zor çeteleri hükmederdi. Kavga dövüşün eksik olmadığı tavernaları, Nazar inleri ve seyyar kumarhaneleri, sıçan yuvalarına tıkışmış ailelerle dip dibe dururdu.

Genel kanı, Camorr'un Dürüst Vatandaşlarından üçte birinin Kazan'a yığılmış olduğu yönündeydi. Binlerce serseri ve haydut durmaksızın didişip komşularına hayatı zindan eder, en ufak bir şey başaramayıp bir arpa boyu kadar bile yol alamazlardı. Locke Yangınyeri'nden, Jean ise konforlu Kuzey Köşesi'nden gelmişti. Calo ile Galdo, Gölgeler Tepesi'ne taşınmadan önce birer Tortuluk sakiniydi. Bir tek Böcek'in geldiği yer Kazan'dı ve çocuk Centilmen Piçler'e katıldığı iki sene boyunca orası hakkında tek kelime bile etmemişti.

Şimdi oraya, virane rıhtımlara, üst üste binmiş gecekondulara ve çamaşır iplerinde dalgalanarak nem toplayan çamaşırlara bakıyordu. Sokaklar rutubetli yemek ateşlerinin sağlıksız dumanıyla kahverengiye boyanmıştı. Mahallenin taşkın duvarları yıkıldı yıkılacaktı ve Atacam'ının büyük bölümü moloz yığınlarının altına gömülmüştü. Böcek'in sikkesi parmak eklemlerinin arasında dans etmeyi bırakmıştı ve sol elinin tersinde hareketsizce durmaktaydı.

Birkaç dakika sonra Kazan'ın merkezini geride bırakıp Ahşap Çöplük'ün doğu sınırını teşkil eden yüksek ve ince dalgakırana ulaşmaları Locke'u içten içe sevindirdi. Camorr'un gemi mezarlığı, gondolun arkada bıraktığı Kazan'a kıyasla oldukça iç açıcı gözüküyordu.

Geldikleri yer sahiden de bir mezarlıktı. Oynak Çarşı'dan daha büyük olan bu geniş ve korunaklı körfez yüzlerce gemi ve teknenin suya batıp çıkan enkazıyla doluydu. Bazıları gövdeleri kâh yukarı

kâh aşağı bakacak şekilde dalgaların üstünde yüzer, bazıları demirliyken diğerleri serbestçe gezer, kimi çürüyüp giderken diğerleri çarpışmaların yahut mancınık taşlarının etkisiyle yarılmış vaziyette beklerdi. Enkazların arasında soğuk bir çorbanın yüzeyini bağlamış kabuk misali daha küçük tahta molozlardan oluşan bir katman yer alır, gelgitle beraber onlar da yükselip alçalırdı. Sahtefer çöktükten sonra bu hurda yığını kimi zaman Camorr Körfezi'nden gelen yaratıkların görünmez geçişleriyle dalgalanırdı. Upuzun dökme demir kapılar tüm ana kanalları bir işgale karşı kapalı tutsa da Ahşap Çöplük'ün güney tarafı denize açıktı.

Çöplük'ün ortasında şişman, direkleri kırık bir gemi yüzerdi. Altmış metre uzunluğunda ve onun yarısı kadar genişliğindeydi. İki tane pruvada, iki tane de kıçta olmak üzere suya girip gözden kaybolan zincirlerle yerine sıkıca demirlemişti. Camorr hiç bu kadar ağır ve hantal bir şey inşa etmemişti; tıpkı uzun yıllar önce Peder Zincir'in de Locke'a söylediği gibi, gemi uzaklardaki Tal Verrar tersanelerinin iyimser ürünlerinden biriydi. Yüksek ve düz kasara güvertelerini artık geniş ipek tenteler örtüyordu. O tentelerin altında Jerem'in sefahat kasırlarıyla boy ölçüşebilecek partiler verilebilirdi; fakat o sırada güverteler yağmur perdesinin arkasından dışarıya bakan silahlı adamların pelerinli suretleri dışında boştu. Locke içlerinden en az bir düzinesini görebiliyordu; ellerinde uzunyaylar ve arbaletler olduğu halde ikişerli ya da üçerli gruplar halinde dikiliyorlardı.

Çöplük'ün orasında burasında hareket eden insanlar göze çarpıyordu. Nispeten az hasarlı teknelerden bazıları sığınmacı aileler için ev vazifesi görürken bazılar da sert görünümlü adamlardan oluşan ekiplerce açık açık gözlem noktaları olarak kullanılıyordu. Vitale bir taraftan gondolu büyükçe gemi enkazlarının arasındaki dolambaçlı kanallarda yüzdürürken diğer taraftan da yanlarından geçtikleri adamlara bariz el işaretleri yapmayı ihmal etmiyordu.

"Gri Kral geçen gece birini daha hakladı," diye mırıldandı gondolcu, sırığına yüklenirken. "Şu anda bir sürü tedirgin insan ellerinde kocaman adam-katilleriyle gözünü üstümüzde tutuyor."

"Biri daha mı?" Calo gözlerini kıstı. "Biz daha duymamıştık. Nalları diken kim?"

“Tam Şilinler’den Uzun Tesso. Herifi Paslısu’da bulmuşlar. Eski bir dükkânda ipe çekilip taşakları kesilmiş. Görünüşe bakılırsa kan kaybından gitmiş.”

Locke ile Jean aralarında bakışırlarken Ürkek Vitale homurdandı. “Tanır mıydınız?”

“Bir bakıma,” dedi Locke, “ve uzun zaman önce.”

Locke derin düşüncelere daldı. Tam Şilinler’in *garrista*’lığını yapan –daha doğrusu düne kadar yapmış olan– Tesso, Barsavi’nin en çok kazanan adamlarından biri ve Capa’nın küçük oğlu Pachero’nun yakın dostuydu. Barsavi ile Örümcek hariç Camorr’daki hiç kimsenin ona el sürememesi gerekirdi. Fakat kendine Gri Kral diyen o kahrolası görünmez kaçık ona pek güzel el sürmüştü.

“Bu altıncı oluyor, değil mi?” diye sordu Jean.

“Yedinci,” dedi Locke. “Senle ben beş yaşımıza bastığımızdan beri hiç bu kadar çok *garrista* öldürülmemişti.”

“Heh,” dedi Vitale. “Bir zamanlar sana özendiğimi düşünüyorum da Lamora... Hem de bu küçücük çetene rağmen.”

Locke ona dik dik bakarak bu bulmacayı kafasında çözmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. İki ayda yedi çete lideri öldürülmüştü; hepsi de mesafe sahibiydi ama bunun dışında çok az ortak yönleri vardı. Locke uzun zamandır Capa’nın gözünde fazla önem taşımadığı gerçeğiyle teselli bulmuştu ama artık kafasında soru işaretleri beliriyordu. Birinin listesine girmiş olabilir miydi? Barsavi’nin gözünde Gri Kral’ın bir arbalet okuyla sonlandırmak isteyebileceği, öngörülmemiş bir değere sahip olabilir miydi? Kendisi ile o ok arasında daha kaç kişi vardı?

“Kahretsin!” dedi Jean. “Sanki vaziyet yeterince karmaşık değilmiş gibi.”

“Belki de... mevcut işimizi hallettikten sonra bir süreliğine ortadan kaybolsak iyi olur,” dedi Galdo, gondolun yan tarafına yaslanıp çevresindekilere bakınarak. “Gidip Tal Verrar’ı veya Talisham’ı görürüz... veya en azından *seni* yollarız Locke.”

“Yok daha neler!” Locke teknenin yanından suya tükürdü. “Kusura bakma Galdo. Bunun akıllıca bir fikir gibi geldiğini biliyorum ama hesabını iyi yap. Capa bu zor zamanda kaçıp gitmemizi asla affetmez. Verdiği mesafeyi geri alır ve bulabildiği en hödük orospu

çocuğunu başımıza getirir. O burada kaldığı sürece hiçbir yere gidemeyiz. Hatta başkalarına fırsat kalmadan Nazca dizlerimi kırar."

"Kalbim sizinle çocuklar." Vitale sırığı bir elinden diğerine geçirdi ve hassas itişlerle gondolu yok sayılamayacak kadar büyük bir enkaz parçasının etrafından dolaştırdı. "Kanalda çalışmak kolay değil ama en azından hiç kimse her zamanki sebepler dışında beni öldürmek istemiyor. Sizi Mezar'da mı bırakayım, yoksa rıhtımda mı?"

"Harza'yı görmemiz lazım," dedi Locke.

"Ah, bugün muhakkak keyfi yerindedir." Vitale gondolu Çöplük'ün kuzey kıyısına, birkaç taş iskelenin bir dükkân ile pansiyon sırasının önünde çıkıntı yaptığı yere doğru sertçe itmeye başladı. "Rıhtım öyleyse."

4

Avucunu Yala Harza'nın rehinci dükkânı, Capa Barsavi'nin nüfuz alanının başlıca simgelerinden biriydi. Biraz daha fazla para ödeyen pek çok dükkân olmasına ve bunların çoğu çok daha az nemrut adamlarca işletilmesine rağmen Capa'nın tahtına topu topu bir taş atımlık mesafede yer alan başka bir rehinci yoktu. Yaratıcı yöntemlerle elde edilmiş ganimetlerini Harza'nın dükkânında paraya çeviren Dürüst Vatandaşlar oradaki varlıklarının Barsavi'ye iletileceğine güvenebilirlerdi. Faal ve sorumluluk sahibi bir hırsız olduğunuz izlenimini güçlendirmekten asla zarar gelmezdi.

"Ah, tabii ya," dedi ihtiyar Vadralı, Jean diğer dört Centilmen Piç geçsin diye parmaklıklı ve zırhlı kapıyı açık tutarken. "Böyle bir günde olsa olsa en önemsiz *garrista*lar yüzlerini gösterirler. Gelin bakalım benim Camorr yosmalarından doğma, hastalıklı evlatlarım. Yağlı Therin parmaklarınızı güzelim mallarıma sürtün. Tertemiz zeminime su damlatın."

Dışarıda ister yağmur yağsın ister güneş açsın Harza'nın dükkânı daima bir tabut gibi sımsıkı kapalı dururdu. Dar ve parmaklıklı pencerelere tozlu bez perdeler çekilir; içeriden gümüş cilası, küf, eski tütsü ve bayat ter kokusu eksik olmazdı. Harza kar beyazı bir tene ve

geniş, sulu gözlere sahip yaşlı bir adamdı. Suratındaki her çizgi ve kırışıklık, sanki fanilik kiline gereğinden birazcık fazla bastırmış, sarhoş bir tanrı tarafından şekillendirilmişçesine sürekli yere doğru kayıp gider gibiydi. Avucunu Yala lakabını kredi açmaya veya borç vermeye karşı takındığı şaşmaz tavırla kazanmıştı. Calo bir keresinde, yaşlı adamın kafasına bir ok yemesi durumunda bir hekime tek kuruş para ödemektense oturup okun kendiliğinden düşmesini bekleyeceğini belirtmişti.

Dükkânın sağ köşesinde tüm parmaklarında ucuz pirinç yüzükler bulunan ve yağlı perçemleri gözlerinin önüne düşen irikıyım, bıkkın görünümlü genç bir adam vardı. Delikanlı oturduğu yüksek tahta taburede kıpırdandı ve ziyaretçilere sanki oradaki işlevini kavrayamayacak kadar aptalmışlar gibi hiç gülümsemeden, yavaşça bir kafa selamı verdi. Kemerindeki ilmikte asılı duran demir çivili sopa hafifçe sallandı.

“Locke Lamora,” dedi Harza. “Parfüm şişeleri ve kadın iç çamaşırları. Sofra takımları ve içki kupaları. Azıcık haysiyeti olan hiç kimseye satamayacağım çizikli ve oyuklu metal eşyalar. Siz yankesiciler ve ikinci kat çocukları çok akıllı olduğunuzu sanırsınız. Yanınızda eve kadar götürmek için uygun bir çuval varsa bir köpeğin götündeki boku bile yürütürsünüz.”

“Bak böyle demen çok gülünç Harza, çünkü şu tesadüfe bak ki bu çuvalda...” Locke bez çuvalı Böcek’in elinden kapıp havaya kaldırdı.

“Köpek bokundan başka bir şey var. Şıngırdadığını duyabiliyorum. Şunu ver de, kazara satın almaya değer bir şey getirmiş misin bakalım.”

Çuvalın ağzını açıp içindekileri tezgâhının üstündeki deri bir sümene nazikçe dökerken Harza’nın burun delikleri genişledi. Görünüşe göre çalıntı eşyalara değer biçmek yaşlı adamda kalan yegâne dünyevi zevkti ve uzun, çarpık parmaklarını oynatarak kendini hevesle işine verdi.

“Beş para etmez.” Calo ile Galdo’nun arakladıkları üç madalyonu eline aldı. “Kahrolası simyasal macun ve nehir akikleri. Keçi yemi olarak bile işe yaramaz. Parça başı iki bakır.”

“Acımasızca,” dedi Locke.

“Adilce,” dedi Harza. “Evet mi hayır mı?”

“Üçüne birden yedi bakır.”

“İki kere üç altı eder,” diye karşılık verdi Harza. “İster evet de, ister gidip bir köpekbalığının hayalarını sık. Benim için fark etmez.”

“Öyleyse evet.”

“Hımmm,” dedi Harza, Jean’ın Palavra Kutusu’ndan seçtiği gümüş kupaları incelerken. “Tabii ki göçük. Siz geri zekâlılar ne zaman güzel bir gümüş eşya görseniz her şeyi çizik içinde bırakan kahrolası bir çuvala atarsınız. Sanırım bunları cilalayıp nehrin yukarı kıyısına yollayabilirim. Parça başı bir solon, üç bakır.”

“Bir solon, dört bakır,” dedi Locke.

“Hepsine üç solon, bir bakır.”

“Kabul.”

“Ve bu.” Harza afyon sütü dolu şişeyi eline aldı, tıpasını çıkarıp kokladı, kendi kendine homurdandı ve tıpayı tekrar yerine taktı. “Bu şey hayatınızdan bile daha değerli, ama pek işime yaramaz. Titiz kaltaklar bunları ya kendi elleriyle hazırlarlar ya da bir simyacıya hazırlatırlar; gidip de yabancılardan önceden hazırlanmış numuneler satın almazlar. Belki Salkım’a veya Nazar’a ara vermek isteyen fakir bir hergeleye kakalayabilirim. Üç solon, üç baron.”

“Dört solon, iki baron.”

“Tanrılar gelse benden dört solon, iki baron alamazlar. Morgante yanan bir kılıçla ve pantolonuma asılan on çıplak bakireyle bizzat teşrif etse belki dört solon, bir bakır veririm. Size en son üç solon ve dört bakır olur.”

“Anlaştık. O da sırf acelemiz olduğu için.”

Kaz tüyü bir kalemle ve bir parşömen parçasıyla toplam meblağın hesabını tutan Harza, parmaklarını Calo ile Galdo’nun çaldığı ucuz yüzük yığınında gezdirip güldü. “Ciddi olamazsınız. Ha önüme bu döküntüleri koymuşsunuz ha kesik bir köpek çükünü.”

“Ah, hadi ama...”

“Köpek çükünü en azından yıkıcılara satabilirim.” Harza pirinç ve bakır yüzükleri teker teker Centilmen Piçler’e fırlattı. “Ciddiyim. Bana böyle çerçöp getirmeyin; geberip gitmeden önce satamayacağım bu şeylerden elimde kutular dolusu var.”

Sonunda sıra altın ve platin burgulu, elmas ve obsidiyen tanecikli yüzüğe geldi. “Hımmm. Bu fena değilmiş. Küsuratsız beş solon eder.

Altını gerçek, ama platini ucuz Verrar boku. Olsa olsa bir cam göz kadar hakiki. Ve ben haftada beş-altı kez bundan daha büyük elmaslar sıçıyorum.”

“Yedi solon ve üç baron,” dedi Locke. “Bu parçayı aşırana kadar canım çıktı.”

“Doğumda kıçınla beynin yer değiştirmiş diye fazladan para mı ödemem gerekiyor? Hiç sanmıyorum; öyle bir kural olsaydı şimdiye kadar duyardım. Beş solonunu al ve kendini şanslı say.”

“Seni temin ederim Harza, bu dükkâna gelen hiç kimse kendini şanslı saymaz...”

Pazarlıkları böyle sürüp gitti. Görünüşte ayaküstü varılan kanılar, karşılıklı hakaretleşmeler, Locke’un gönülsüzce verilen rızaları ve her bir eşyayı alıp tezgâhın arkasına koyarken yaşlı adamın ağzında kalan dişlerin gıcırtısı... Çok geçmeden Harza ilgi duymadığı son parçaları bez çuvala geri koymaya başladı. “Eh, canlarım, anlaşılan on altı solon ve beş bakırda fit olduk. Herhalde böylesi, bir bok arabası sürmekten iyidir, değil mi?”

“Evet. Veya bir rehinci dükkânı işletmekten,” dedi Locke.

“Aman ne komik!” diye bağırdı yaşlı adam, kararmış on altı gümüş sikkeyi ve onlardan daha küçük beş bakır diski tek tek sayarken. “Size Camorr’un efsanevi kayıp hazinesini sunuyorum. Pılınızı pırtınızı toplayıp gelecek haftaya kadar siktir olun gidin. Tabii ondan önce Gri Kral’a yakalanmazsanız.”

5

Aralarında kıkırdaşarak Harza’nın dükkânından çıkarlarken yağmur iyice azalıp ahmakıslatana dönmüştü. “Peder Zincir hiçbir hürriyetin sürekli hafife alınma hürriyetine benzemediğini iddia ederdi,” dedi Locke.

“Tanrılar aşkına, evet.” Calo gözlerini yuvarlayıp dilini çıkardı. “Biraz daha hür olursak havalanıp gidecek ve kuşlar gibi uçacağız.”

Ahşap Çöplük’ün kuzey kıyısında bulunan, iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar geniş, uzun ve yüksek bir tahta köprü dosdoğru

Capa'nın suyla çevrili kalesine uzanıyordu. Kıyıda nöbet tutan dört adam hafif yağmurluklarının altında net bir şekilde görülebilen silahlarıyla açıkta bekliyordu. Locke en az bir o kadarının daha kolay bir arbalet atışı mesafesinde gizlendiğini tahmin etti. Arkasında çetesiyle nöbetçilere yaklaşırken o ayın el işaretlerini yaptı; buradaki herkes birbirini tanırdı ama formaliteler tartışmaya açık değildi. Hele ki böyle bir zamanda...

"Selam Lamora," dedi muhafız ekibinin en yaşlısı, ona elini uzatarak. Boynundan başlayıp yanaklarına, oradan da şakaklarına dek uzanan silik bir köpekbalığı dövmesine sahip, sırım gibi bir adamdı. Birbirlerinin sol önkolunu sıktılar. "Tesso'yu duydun mu?"

"Evet. Sana da merhaba Bernell. Gelirken Gri Suratlar'dan biri söyledi. Demek doğru? Asılması, taşakları ve bütün o şeyler?"

"Hepsi doğru. Reisin bu konuda ne hissettiğini tahmin edebiliyorsundur. Reis demişken, Nazca bana bir emir verdi. Hem de daha bu sabah. Bir dahaki gelişinde seni görmek istiyormuş. Seninle konuşana kadar vergini ödemene izin vermememizi söyledi. Vergin için buradasın, değil mi?"

Locke küçük bir gri kese gösterip salladı. Kesede Jean'ın yirmi solonu ve Harza'nın on altı küsuru vardı. "Evet, vatandaşlık görevimizi yerine getirmek için buradayız."

"Güzel. Zaten başka bir sebeple gelen çoğu kimseyi geçirmiyoruz. Bak, sana mesafe verildiğini ve Nazca'nın dostu olduğunu biliyorum ama bugün ayağını denk alsan iyi edersin, tamam mı? Etrafta bir sürü *pezon* var... kimi görünürde kimi değil. Ortam hiç olmadığı kadar gergin. Capa dün gece nerede olduklarını öğrenmek için bazı Tam Şilinler'in ağzını arıyor."

"Ağız mı arıyor?"

"Hem de eski usulle. O yüzden uslu dur ve ani hareketlerden kaçın, tamam mı?"

"Tamam," dedi Locke. "Uyardığın için sağ ol."

"Sorun değil. Arbalet okları bedavaya gelmiyor. Onları senin gibilerin üstünde heba etmek yazık olur."

Bernell elini sallayarak onlara yol verdi ve grup yaklaşık yüz metre uzunluğundaki tahta köprüde ilerlemeye koyuldu. Köprü geniş ve hareketsiz geminin kıçında, dış gövdenin kalaslarının kesilip

yerlerine bir çift demir destekli cadıağacı kapı kanadının takıldığı yerde son buluyordu. Orada bekleyen biri erkek diğeri kadın iki muhafızın gözlerinin altındaki koyu renkli halkalar hemen dikkatleri çekiyordu. Onlar yaklaşırlarken kadın kapıya dört kez vurdu ve birkaç saniye sonra kapı kanatları içeri doğru savrularak açıldı. Kadın muhafız esnemesini bastırarak dış duvara yaslandı ve yağmurluğunun kukuletasını başına çekti. Kuzeyden kara bulutlar yaklaşıyor, güneşin ısısı kaybolmaya başlıyordu.

Yüzen Mezar'ın kabul salonu Locke'un boyunun neredeyse dört katı yüksekliğindeydi, zira eski kalyonun artık çatı vazifesi gören üst kasarası ve yan güverteleri hariç sıkışık yatay güvertelerinin tamamı sökülmüştü. Zemin ve duvarlar kahverengi parkedendi; cidarlara asılı siyah ve kırmızı goblenlerin kenarlarına altın sarısı ve gümüşi ipliklerle köpekbalığı dişine benzer desenler işlenmişti.

Centilmen Piçler'in karşısında arbaletlerini onlara doğrultmuş yarım düzine haydut duruyordu. Bu adamlarla kadınlar hafif metal şeritlerle güçlendirilmiş ipek tuniklerin üstüne deri bileklikler ve yelekler geçirmişlerdi. Daha kibar bir fuaye akkor fenerleriyle ve çiçek aranjmanlarıyla süslenirdi; bunun duvarlarınaysa arbalet oku dolu hasır sepetler ve yedek kılıçlar dizilmişti.

"Gevşeyin," dedi muhafız sürüsünün arkasında duran genç bir kadın. "Tekinsiz tiplere benzediklerinin farkındayım ama aralarında bir Gri Kral görmüyorum."

Kadın dar bir pantolon ve şişkin yenlere sahip, siyah renkli bol bir ipek bluz giymişti. Bluzun üstünde de epey kullanım görmüşe benzeyen, deriden yapılma, nervürlü bir düello koşumu vardı. Nöbetçilerin arasından geçerken demir tabanlı çizmeleri (onlara olan düşkünlüğünü hiç yitirmemişti) zemine temas ettikçe tıkırtılar çıkarıyordu. Davetkâr gülümsemesi siyah çerçeveli, yalın gözlüğünün arkasından tedirgince bakan gözlerine kadar ulaşmıyordu.

"Bu karşılama için kusura bakmayın canlarım," dedi Nazca Barsavi, tüm Piçler'e hitap etmesine rağmen bir elini Locke'un omzuna koyarak. Genç adamdan beş santim daha uzundu. "Buranın biraz sıkışık olduğunu biliyorum ama siz dördünüzün yakınlarda beklemesi gerekiyor. İçeri yalnızca *garrista*lar girebilir. Babamın heyheyleri üstünde."

Yüzen Mezar'ın daha içerideki odalarına açılan kapıların arkasından boğuk bir çığlık geldi. Bunu yükselen seslerin belli belirsiz mırıltıları izledi: bağrışlar, küfürler, başka bir çığlık.

Şakaklarını ovan Nazca siyah renkli, asi buklelerinden birkaçını geriye itti ve iç geçirdi. "Tam Şilinler'in ağzından eksiksiz bir açıklama almak için uğraşıyor. Bilge Nazik de yanında."

"On üç tanrı aşkına!" dedi Calo. "Burada seve seve bekleriz."

"Kesinlikle." Galdo ceketinin iç cebine uzanıp, azıcık ıslanmış, bir deste oyun kartı çıkardı. "Nasılsa kendimizi oyalamanın bir yolunu buluruz. Hatta gerekirse sonsuza kadar."

Sanza ikizi oyun kartlarını gösterdiği anda odadaki her muhafız bir adım geri çekildi; bazılarının arbaletlerini tekrar doğrultmamak için kendini zor tuttuğu belliydi.

"Yok artık, siz puştlar da mı?" dedi Galdo. "Bakın, tüm o hikâyeler götten uydurma. O masadaki herkes çok şanssız bir gece geçiriyordu, hepsi bu..."

Geniş ve ağır kapı kanatlarının arkasında korumasız ve boş duran kısa bir koridor vardı. Nazca fuaye kapısını arkalarından örttü ve Locke'a doğru döndü. Uzanıp genç adamın ıslak saçlarını geriye yatırdı. Bunu yaparken ağzının kenarları aşağı kıvrıldı. "Merhaba *pezon.* Bakıyorum da hâlâ yemek yemiyorsun."

"Düzenli olarak yiyorum."

"Tutarlılık kadar miktara da önem vermelisin. Sanırım bir keresinde iskelete benzediğini belirtmiştim."

"Sanırım ben de daha önce hiç yedi yaşındaki bir kızın ortalık yerde kafayı bulup asabileştiğini görmemiştim."

"Eh, belki o zamanlar kafayı bulup asabileşiyordum; fakat bugün sadece asabiyim. Babam deliye döndü Locke. Onun karşısına çıkmadan önce seni görmek istedim. Sana iletmek istediği bazı... arzuları var. Her ne isterse istesin sakın ola ki... hatırım için... Kabul et gitsin işte. Onu hoşnut et, anladın mı?"

"Yaşamayı seven hiçbir *garrista* aksini yapmaya kalkışmaz. Böyle bir günde babanın yanına gidip kasten tepesini attıracağımı mı sanıyorsun? Baban bana 'Bir köpek gibi havla,' dese, ona 'Hangi cins, haşmetmeap?' diye sorarım."

“Biliyorum. Beni affet. Ama kastettiğim başka. Babamın aklı başında değil. Artık korkuyor Locke. Gerçekten ve tamamen korkuyor. Annem öldüğünde somurtup durmuştu ama şimdi... şimdi uykusunda ağlıyor. Öfkesini kontrol altında tutabilmek için her gün şarap ve afyon ruhu içiyor. Eskiden bir tek benim Mezar’dan çıkmama izin verilmezdi, ama artık Anjais ile Pachero’nun da burada kalmasını istiyor. En az elli nöbetçi sürekli hazırda bekliyor. Dük bile daha tasasız bir yaşam sürdürüyordur. Babam ve ağabeylerim bütün gece birbirlerine bağırıp çağırdılar.”

“Şey, ah... Bak, üzgünüm ama sana bu konuda yardım edebileceğimi sanmıyorum. Hem benden ne isteyeceğini düşünüyorsun?”

Nazca konuşmaya hazırlanırcasına, ağzı yarı açık olarak ona uzun uzun baktı. Sonra vazgeçer gibi gözüktü ve dudaklarını sıkıca kapatıp kaşlarını çattı.

“Kahretsin Nazca! İstersen senin için körfeze atlayıp bir köpekbalığıyla bile dövüşürüm, cidden; ama önce bana onun ne kadar büyük ve aç olduğunu söylemen gerekir. Çaktın mı?”

“Evet. Bak, ben sadece... Babam bunu kendi yaparsa daha uygun olur. Yeter ki dediklerimi unutma. Ona kulak ver, onu hoşnut etmeye bak. Daha sonra baş başa konuşup anlaşabiliriz. Tabii ‘daha sonra’ diye bir şey olursa.”

“O da ne demek? Nazca, beni kaygılandırıyorsun.”

“Bıçak kemiğe dayandı Locke. Vaziyet içler acısı. Gri Kral nihayet babamın damarına basıyor. Tesso’nun altmış adamı vardı. Bunlardan on tanesini yanından hiç ayırmazdı. Üstelik babamın gözüne girmişti; yakın bir gelecekte onunla ilgili büyük planlar kurulmuştu. Ama babam o kadar uzun bir zamandır istediğini elde ediyor ki böyle... böyle bir durumda ne yapacağını bildiğinden emin değilim. O yüzden de her şeyi rafa kaldırıp bizi buraya saklamak istiyor. Yani bildiğin kuşatma zihniyeti.”

“Hımmmm.” Locke iç geçirdi. “Babanın şimdiye kadar mantıksız davrandığını söyleyemem Nazca. O sadece...”

“Babam bizi sonsuza kadar bu kalede kapalı tutabileceğini sanıyorsa aklını kaçırmış demektir! Eskiden haftanın yarısını Son Hata’da geçirirdi. Rıhtımları gezer, Mara’da dolaşır, canı ne zaman

isterse Darlık'a uğrardı. Gölgeler Kafilesi'nde etrafına para saçardı. Camorr Dükü kendini helaya kilitleyip şehri meşruiyetle yönetebilir ama Camorr Capası öyle bir şey yapamaz. Göz önüne çıkmaya mecburdur."

"O zaman da Gri Kral tarafından öldürülme riskine girer."

"Locke, iki aydır bu kahrolası tahta küvete tıkılıp kaldım ve şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki Camorr'un en karanlık avlusundaki en pis süs havuzunda çıplak yıkansak bile bundan daha tehlikede olmayız." Nazca kollarını göğüslerinin altında o kadar sıkı kavuşturdu ki deri zırhı gıcırdadı. "Nasıl olmayız ki? Kim bu Gri Kral? Nerede saklanıyor? Adamları kimler? *En ufak* bir fikrimiz bile yok. Ancak herif gelip adamlarımızı gönlünce, rastgele, canı istediği biçimde öldürüyor. Ortada bir terslik var. Gri Kral anlayamadığımız kaynaklara sahip."

"O sadece akıllı ve şanslı. İkisi de ebediyen sürmez, güven bana."

"Sadece akıllı ve şanslı değil Locke. Her ikisinin de bir sınırı olduğunu kabul ediyorum. Peki öyleyse elinin altında ne var? Neleri biliyor? Veya kimleri tanıyor? İhanete uğramadıysak bizden üstün demektir. Ve henüz ihanete uğramadığımızdan emin sayılırım."

"Henüz mü?"

"Bana aptal numarası yapma Locke. Babam ve ben buraya tıkılıp kalsak bile işler iyi-kötü yürümeye devam eder. Ama Anjais ile Pachero'nun şehre inmesine izin vermezse tüm iktidar çöker. *Garrista*lar Barsaviler'den bazılarının burada kalmasını tedbirli bir davranış olarak düşünebilirler, fakat *hepimiz birden* saklanırsak bizi korkaklıkla suçlarlar. Üstelik sadece arkamızdan konuşmakla kalmazlar, yeni bir Capa'ya yaltaklanırlar. Belki de bir grup yeni Capa'ya. Hatta belki Gri Kral'a."

"Öyleyse doğal olarak ağabeylerin burada hapis tutulmaya göz yummayacaklardır."

"O dediğin, bizim ihtiyarın ne kadar dellendiğine bağlı Locke. Ama gönüllerince dışarı çıkabilseler bile bu sadece sorunun küçük bir parçasını çözer. Üstünlük karşı tarafta. Emrimizde üç bin adam var, fakat hayalet hâlâ bizi parmağında oynatıyor."

"Neden şüpheleniyorsun? Büyücülükten mi?"

“Her şeyden şüpheleniyorum. Gri Kral’ın, bir adamı tek bir dokunuşla öldürebildiğini söylüyorlar. Bıçakların onu yaralamadığını söylüyorlar. Ben direkt tanrılardan şüpheleniyorum. O yüzden de ağabeylerim aklımı kaçırdığımı düşünüyor.

“Duruma baktıklarında tek gördükleri şey sıradan bir savaş. Sabredip dayanırsak o savaştan galip çıkacağımızı sanıyorlar. Akılları sıra yaşlı adamı ve küçük kız kardeşlerini buraya kapatıp düşmanı nereden vuracaklarını öğrenene kadar bekleyecekler. Ama benim gördüğüm şey bu değil. Ben fareyle oynayan bir kedi görüyorum. Ve kedinin pençelerini henüz çıkarmamış olmasının sebebi farenin yaptığı bir şey değil. Anlamıyor musun?”

“Nazca, biliyorum... Bak, endişelisin. Söyleyeceğin her şeyi dinlemeye hazırım. Beni bir kaya farz et. Bana istediğin kadar bağırıp çağırabilirsin. Ama elimden ne gelir ki? Ben altı üstü bir hırsızım. Hatta babanın en küçük hırsızıyım; eğer benimkinden daha küçük bir çete varsa, gidip bir kurt köpekbalığının ağzında kâğıt oynarım. Ben...”

“Senden babamı sakinleştirmeme yardım etmeni istiyorum Locke. Onu üç aşağı beş yukarı eski ve normal haline döndürmeliyim ki sözlerimi ciddiye alsın. İşte bu yüzden sana içeri girip onu hoşnut etmek için elinden geleni yapmanı söylüyorum. Onun gönlünü al. Ona kendisinden istenen her şeyi istendiği anda yerine getiren sadık bir *garrista* göster. Babam yeniden geleceğe yönelik ve akla yatkın planlar hazırlamaya başladığı zaman, başa çıkabileceğim bir ruh haline döndüğünü anlayacağım.”

Kısa koridorun sonunda kabul salonuna açılanlarla neredeyse tıpatıp aynı olan bir başka çift kanatlı kapı vardı. Ama bu seferki sürgülenmiş ve cilalı kol demirlerine tutturulan karmaşık bir Verrar mekanizmasıyla kilitlenmişti. Kapı kanatlarının ortasındaki kilit kutusunda bir düzine anahtar deliği göze çarpmaktaydı. Nazca boynuna asılı bir zincirden iki anahtar aldı ve seçtiği delikleri göremesin diye kısa süreliğine Locke ile kapıların arasına girdi. Bir dizi aşamalı tıkırtı ve makine gürültüsü yükseldi, gizli sürgüler teker teker serbest kaldı ve ışıltılı kol demirleri kayarak açıldı. Sonunda kapı kanatları tam ortadan aralandı.

Ötedeki odadan gelen sesleri boğacak kapalı bir kapı olmayınca çok daha yüksek ve canlı çıkan bir çığlık daha duyuldu.

“Vaziyet kulağa geldiğinden bile daha beter,” dedi Nazca.

“Bilge’nin baban için ne yaptığını biliyorum Nazca.”

“Bilmek ayrı şey, görmek ayrı. Bilge genellikle tek seferde bir veya iki kişiyle uğraşır. Babam bugün o piç kurusunu toptan çalıştırıyor.”

6

“Bundan hoşlanmadığımı açıkça belirttim,” dedi Capa Barsavi. “Neden beni ısrarcı davranmaya zorluyorsun?”

Siyah saçlı, genç adam tahta bir çerçeveye sabitlenmişti. Bacaklarına metal prangalar tutturulmuş olarak baş aşağı asılı duruyordu ve kolları son raddeye kadar gerilmişti. Capa’nın ağır yumruğu mahkûmun koltukaltının hemen aşağısına indi; çıkan ses bir çekicin ete vurması gibiydi. Etrafa ter damlaları sıçradı ve mahkûm bağlı olduğu yerde kıvranarak haykırdı.

“Niye bana bu şekilde hakaret ediyorsun Federico?” Yaşlı adam parmak eklemlerinden ilk ikisini acımasızca öne çıkararak aynı noktaya bir yumruk daha attı. “Niye bana inandırıcı bir yalan söyleyecek kadar bile nezaket göstermiyorsun?” Capa Barsavi elinin tersiyle Federico’nun boğazına vurdu; mahkûm tıknefes olurken burnuna kaçan kan, tükürük ve terin etkisiyle ıslak homurtular çıkardı.

Yüzen Mezar’ın kalbi kavisli duvarlara sahip şaşaalı bir balo salonuna benziyor, içerisi gümüş zincirlere asılı cam kürelerden gelen kehribar sarısı ve sıcak bir ışıkla aydınlanıyordu. Merdivenlerle üst galerilere, oradan da eski geminin ipek tenteli güvertesine çıkılabiliyordu. Karşı duvardaki yükseltilmiş, küçük bir platformda Barsavi’nin genellikle ziyaretçilerini kabul ettiği geniş bir tahta sandalye duruyordu. Oda ölçülü ve lüks bir tarzda, özenle döşenmişse de bugün leş gibi korku, ter ve sidik kokuyordu.

Federico’yu tutan çerçeve tavandan aşağı sarkıyordu. O şeylerin bütün bir yarım dairesi ihtiyaç halinde çekilip açılabiliyordu, zira Barsavi’nin bu tür uygulamaları kimi zaman yöntemlerin

standartlaştırılmasını ödüllendiren bir ölçekte yaptığı olurdu. Şu anda çerçevelerden altısı kanlı ve boştu; yalnızca ikisinde hâlâ birer mahkûm bağlıydı.

Locke ile Nazca içeri girerken Capa o tarafa doğru döndü, başını hafifçe sallayarak onları selamladı, sonra da duvarın dibinde beklemelerini işaret etti. İhtiyar Barsavi halen iriyarı olsa da artık yaşını iyice belli ediyordu. Vücudu eskisine nazaran daha yuvarlak ve yumuşaktı. Üç örgülü, gri sakalına üç titrek gıdı eşlik ediyordu. Gözlerinin altında siyah torbalar mevcuttu ve yanakları alkolün neden olduğu o sağlıksız kızarıklığı taşıyordu. Harcadığı çaba nedeniyle nefes nefese kaldığından ceketini çıkarıp atmıştı ve ipek atletinin içinde çalışıyordu.

Anjais ve Pachero Barsavi, yani Nazca'nın ağabeyleri yakınlarda bir yerde kollarını göğüslerinde kavuşturmuş olarak bekliyorlardı. Anjais babasının otuz yıl ve iki sakal önceki minyatür bir versiyonuna benzerken Pachero ise kız kardeşi gibi uzun boylu, ince yapılı ve kıvırcık saçlıydı. Her ikisi de gözlük takıyordu, zira ihtiyar Madam Barsavi ne gibi bir göz kusuruyla doğmuşsa onu geride bıraktığı üç çocuğuna da aktarmıştı.

İçeride karşı duvara yaslanmış bir vaziyette bekleyen iki kadın daha vardı. Hiç de ince yapılı değillerdi; çıplak, bronzlaşmış kolları boğum boğum kaslıydı ve üzerleri çaprazlama yara izleriyle kaplıydı. Yabani denebilecek kadar sıhhatli görünseler de genç kızlıklarını geride bırakalı çok olmuştu. Bu ikili tek yumurta ikizleri Cheryn ve Raiza Berangia'dan, yani Camorr şehrinin gelmiş geçmiş en büyük *contrarequialla*larından başkası değildi. Daima ekip olarak dövüşen kardeşler Oynak Cümbüş'te köpekbalıklarına, ahtapotlara, ölüm fenerlerine ve Demir Deniz'in diğer yırtıcılarına karşı yüze yakın gösteriye çıkmışlardı.

Berangialar yaklaşık beş yıldır Capa Barsavi'nin yakın korumaları ve cellatlarıydılar. Yeleyi andıran, duman karası, uzun ve gür saçları, hareket ettikçe hoş bir şekilde çınlayan köpekbalığı dişleriyle süslenmiş gümüş renkli filelerle toplanmıştı. Barsavi'nin hizmetinde öldürdükleri her bir adam veya kadın için o filelere bir diş ekledikleri söylenirdi.

Bu sıradışı grubun korkutuculukta diğerlerinden hiç de aşağı kalır yanı olmayan son üyesi Bilge Nazik'ti. Orta yaşlı, orta boylu ve

yuvarlak kafalı bir adamdı. Kısa kesilmiş saçları Karthain ve Lashain gibi batı şehirlerinde yaşayan belli başlı Therin ailelerinin tereyağı sarısı rengindeydi. Gözleri daima üzüntüden yaşarmış gibi gözükse de yüz ifadesi hiç değişmezdi. Belki de Camorr'daki en soğukkanlı kişiydi; bir adamın tırnaklarını bir ayakkabı boyacısının yumuşak başlı kayıtsızlığıyla sökebilirdi. Capa Barsavi son derece becerikli bir işkenceci olmasına rağmen kendi çabaları sonuçsuz kaldığında Bilge onu asla hüsrana uğratmazdı.

Barsavi baş aşağı duran Federico'yu biraz daha hırpalarken, "Hiçbir şey bilmiyor!" diye bağırdı henüz el sürülmemiş son mahkûm, avazı çıktığı kadar. "Capa, haşmetmeap, lütfen! Hiçbirimiz bir şey bilmiyoruz! Tanrılar aşkına! Hiçbirimiz hatırlamıyoruz!"

Barsavi tahta zemini sert adımlarla yürüdü ve ikinci mahkûmun soluk borusunu uzun uzun ve zalimce sıkarak adamı susturdu. "Soru sana mı yöneltildi? İşe karışmaya bu kadar hevesli misin? Ben diğer altı arkadaşını suya atarken sesin sedan çıkmıyordu. Niye bu seferki için feryat ediyorsun?"

"Lütfen!" diye hıçkırdı adam. Barsavi sadece konuşmasına yetecek kadar tutuşunu gevşetince derin bir nefes aldı. "Lütfen, bunlara hiç gerek yok. Bize inanmak zorundasın Capa Barsavi, lütfen. Bir şey bilseydik sana söylerdik. Hatırlamıyoruz! Hiçbir şey..."

Capa suratına attığı sert bir tokatla onu susturdu. Kısa bir süreliğine odadaki yegâne sesler iki mahkûmun korku dolu hıçkırıkları ve hırıltılı soluklarıydı.

"Size inanmak zorundayım, öyle mi? *Hiçbir şey* yapmak zorunda değilim Julien. Önüme bir tabak bok koyup, bana onun tütsülenmiş sığır eti olduğunu söylüyorsun. Bunca adam doğru düzgün bir masal bile uyduramıyorsunuz. Ciddi bir yalan söyleme girişimi de tepemi attırır ama öyle bir şeyi en azından *anlayabilirim.* Onun yerine kalkmış, *hatırlamadığınızdan* yakınıyorsunuz. Siz! Tesso'dan sonra Tam Şilinler'deki en güçlü sekiz adam! Onun gözdeleri. Onun dostları, fedaileri, sadık *pezon*ları. Bir de kalkmış, bebekler gibi ağlaşarak dün gece nerede olduğunuzu hatırlamadığınızı anlatıyorsunuz. Şu tesadüfe bak ki aynı gece Tesso *ölüveriyor.*"

"Ama durum aynen bu, Capa Barsavi. Lütfen..."

"Bak bir kez daha soruyorum: Dün gece içtiniz mi?"

“Hayır, hem de hiç!”

“Bir şey mi tüttürdünüz? Hep beraber?”

“Hayır, yok öyle bir şey. En azından... birlikte değil.”

“Öyleyse Nazar mı aldınız? Jerem’in sapık simyacılarından küçük bir armağan? Ya da bir tutam keyif verici toz?”

“Tesso öyle bir şeye asla izin...”

“Peki öyleyse.” Barsavi yumruğunu neredeyse ilgisizce Julien’in karın boşluğuna indirdi. Adam bir acı nidası atarken Capa ona arkasını döndü ve yapmacık bir neşeyle kollarını kaldırdı. “Görevinizi bu şekilde suistimal etmenizin tüm dünyevi sebeplerini elediğimize göre, o halde geriye bir tek büyücülük veya ilahi müdahale kalıyor. Ah, beni affedin. Tanrılar tarafından efsunlanmış falan değilsiniz ya? Onları gözden kaçırmak biraz zordur da.”

Julien bağlarını zorlayarak kıpkırmızı kesilmiş başını iki yana salladı. “Lütfen... lütfen...”

“Demek tanrılar da değil. Ben de öyle düşünmüştüm. Diyorum ki... eh, diyorum ki sizin şu küçük oyununuz beni canımdan bezdiriyor. Nazik, bir zahmet.”

Yuvarlak kafalı adam çenesini göğsüne dayadı ve sanki bir hediye almak üzereymişçesine avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini ileri uzattı.

“Yaratıcı bir şey istiyorum. Madem Federico konuşmuyor, biz de Julien’e dilinin çözülmesi için son bir fırsat verelim.”

Barsavi daha konuşmasını bile bitirmeden Federico sonunun geldiğinin bilincindeki birinin tiz ve ağlamaklı feryadıyla haykırmaya başladı. Locke titrememek için dişlerini sıktığını fark etti. Kendisi hiçbir şeyin farkında değilken burada katliamla biten kaç görüşme gerçekleşmişti kim bilir... Tanrılar bazen çok acımasız olabiliyorlardı.

Bilge Nazik, üstünde küçük cam parçalarından oluşan bir yığının ve ağzı büzgülü, kalın bir bez çuvalın bulunduğu ufak bir masaya yaklaştı. Çuvalın içine bol miktarda cam parçası attıktan sonra onu masaya vurmaya başladı. Kırılan, şıngırdayan camların sesi Federico’nun çılgınca bağrışları arasında duyulmasa bile Locke bunu kolayca hayalinde canlandırabiliyordu. Nazik kısa bir süre sonra sonuçtan hoşnut gözükerek yavaşça Federico’nun yanına gitti.

“Yapma, yapma, hayır, yapma, lütfen yapma, hayır, hayır...”

Nazik bir eliyle çaresiz durumdaki adamın başını sabitlerken diğeriyle de çuvalı hızla onun kafasına geçirdi, yüzünden aşağı indirdi ve boynunun etrafında büzerek sıkıca bağladı. Çuval Federico'nun yeniden tizleşen, sözsüz çığlıklarını boğdu. Nazik bunun ardından çuvalı yoğurmaya başladı, hareketleri ilk başta kibar denebilecek kadar yumuşaktı. İşkencecinin uzun parmakları çuvalın tırtıklı içeriğini Federico'nun suratına bastırdı. Bezin yüzeyinde kırmızı lekeler belirmeye başladığında da çuvalın içeriğini bir kil parçasını işleyen bir heykeltıraş misali biçimlendirdi. Neyse ki o sırada Federico'nun gırtlağı işlevini yitirdi ve sonraki birkaç dakika boyunca adamdan birkaç boğuk inilti hariç hiç ses çıkmadı. Locke genç adamın çoktan aklını yitirmiş ve acıdan kaçarak deliliğin geçici sığınağına saklanmış olması için sessizce dua etti.

Nazik, beze yaptığı masajın şiddetini artırdı. Artık Federico'nun gözlerinin, burnunun, ağzının ve çenesinin olması gereken yerlere tek tek baskı yapıyordu. Çuval giderek ıslanıp kızıla boyandı ve sonunda Federico'nun seğirmeleri büsbütün kesildi. Çuvalı bırakan Nazik'in elleri az önce domates ezmiş gibiydi. Kederli bir tebessümle döndü ve gözünü Julien'e dikerek hiçbir şey demeden ona doğru yürüdü. Attığı her adımda arkasında kırmızı damlalardan bir iz kalıyordu.

"Eğer ki," dedi Capa Barsavi, "şu âna kadar seni bir konuda ikna edebildiysem o da ne denli kararlı olduğumdur. Hâlâ konuşmayacak mısın?"

"Lütfen, Capa Barsavi," diye fısıldadı Julien. "Lütfen, buna hiç gerek yok. Sana söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Bana başka bir şey sor. Her ne istersen. Ama dün gece olup bitenler tamamen karanlıkta. Hatırlamıyorum. Lütfen, tanrılar aşkına, bana inan. Bilsem söylerdim. Ne istersen söylerdim. Biz sadık *pezon*larız. Hem de en sadıkları."

"Umarım yanılıyorsundur." Barsavi bir karara varmış gibi gözüküyordu. Berangia kardeşlere el edip Julien'i gösterdi. Siyah saçlı kadınlar hızla ve sessizce çalışarak mahkûmu tahta çerçeveye bağlayan düğümlerle prangaları açtılar, fakat onu ayak bileklerinden boynuna kadar saran iplere dokunmadılar. Sonra da biri omuzlarından diğeriyse ayaklarından kavrayarak tir tir titreyen adamı zahmetsizce kaldırdılar.

“Sadık mı? Hadi oradan. Bizler koca adamlarız Julien. Dün gece olanları bana anlatmayı reddetmen hiç de sadıkça bir davranış değil. Beni yüzüstü bıraktın. Bu yüzden ben de sana aynı şekilde karşılık vereceğim.” Büyük salonun sol ucunda bir adam boyundaki, tahtadan yapılmış bir panel kaydırılarak açılmıştı ve topu topu bir metre aşağısında Mezar’ın altındaki suların karanlık yüzeyi görülüyordu. Açıklığın etrafındaki zemin kanla kaplıydı. “Ben de *seni* yüz üstü bırakacağım.”

Berangia kardeşler onu baş aşağı delikten atarlarken Julien son bir çığlık attı; suya çarpıp battıktan sonra da tekrar yukarı çıkmadı. Mezar’ın altında her daim pis bir şey bulundurmak Capa’da âdetti. Yaratık, kalyonun alt kısmını bir kevgir gibi çevreleyen, tel destekli halatlardan yapılmış, ağır filelerle orada tutulurdu.

“Nazik, gidebilirsin. Çocuklar, sizi çağırdığımda burayı temizlemeleri için birilerini gönderebilirsiniz ama şimdilik gidip güvertede bekleyin. Raiza, Cheryn, lütfen onlarla gidin.”

Capa Barsavi yavaş hareketlerle yalın, rahat ve eski sandalyesine kadar yürüyüp oturdu. Hızla nefes alıp veriyor, bunu saklama gayreti daha da titremesine yol açıyordu. Sandalyenin yanındaki sehpaya büyük bir çorba kâsesinin kapasitesine sahip, pirinç bir şarap kupası koyulmuştu; Capa gözlerini kapatarak ondan derin bir fırt çekti ve bir süre şarabın kokusunu solurmuş gibi gözüktü. Sonunda tekrar kendine geldi ve Locke ile Nazca’ya yaklaşmalarını işaret etti.

“Eh. Sevgili Efendi Lamora. Bu hafta bana ne kadar para getirdin?”

7

“Otuz altı solon ve beş bakır haşmetmeap.”

“Hımm. Anlaşılan durgun bir hafta geçirmişsin.”

“Evet. Lütfen özürlerimi kabul et Capa Barsavi. Bazen yağmur, şey... ikinci kat işleri yapan bizlerin canına okuyor.”

“Hımmm.” Barsavi kupayı bıraktı ve sağ elini sol avucuna koyarak kızarmış parmak eklemlerini okşadı. “Bana daha fazla getirdiğin de oldu tabii. Pek çok kez. Daha iyi haftalarda.”

“Ah... evet.”

“Getirmeyenler de var, biliyor musun? Bana her hafta ama her hafta aynı tutarı getirmeye çalışanlar var; ta ki sonunda sabrımı taşırana ve onlara hadlerini bildirmeme neden olana dek. O tür bir *garrista*’nın nesi vardır biliyor musun Locke?”

“Ah. Çok... sıkıcı bir hayatı mı?”

“Hah! Evet, aynen öyle. O kadar *istikrarlı* insanlar ki her hafta aynı geliri elde ediyor ve bana hep aynı haracı veriyorlar. Sanki küçücük bir çocukmuşum da böyle bir şeyi fark etmeyecekmişim gibi. Tabii bir de senin gibi *garrista*lar var. Bana dürüst bir yüzde getirdiğini biliyorum, çünkü karşıma çıkıp geçen haftadan daha az kazandığın için özür dilemekten korkmuyorsun.”

“Ben, ah... umarım bakiye diğer tarafa kaydığında elimdekini paylaşmaktan çekindiğim düşünülmüyordur.”

“Hiç de bile.” Barsavi gülümseyip arkasına yaslandı. Julien’in gözden kaybolduğu deliğin oralardan meşum şapırtılar ve boğuk patırtılar geliyordu. “Tam tersine, sen hizmetimdeki en dürüst *garrista*’sın. Verrar mekanik düzenekleri gibisin. Payımı kendi elinle tam zamanında ve çağrılmayı beklemeden getiriyorsun. Dört sene boyunca, her hafta. Zincir öldüğünden beri hiç aksatmadan. Bir kere bile başka bir şeyin o keseyle karşıma çıkmandan daha önemli olduğunu ima etmedin.”

Capa Barsavi parmağını uzatıp Locke’un sol elindeki küçük deri keseyi gösterdi ve Nazca’yı işaret etti. Genç kadının Barsavi organizasyonundaki resmi rolü *pimpirikli*, yani muhasebeciydi. Şehirdeki herhangi bir çetenin toplam ödemelerini tek bir hata bile yapmadan haftası haftasına veya senesi senesine ezberden sayıp dökebilirdi. Locke genç kadının bu kayıtları babasının da kullanabilmesi için parşömenlere aktardığının farkındaydı ama kullarının bildiği kadarıyla Capa’nın efsanevi hazinesindeki her bir sikke yalnızca onun soğuk ve baştan çıkarıcı gözlerinin arkasında listelenirdi. Locke deri keseyi Nazca’ya attı ve kadın onu havada kaptı.

“Asla bir *garrista*’nın işini yapması için bir *pezon* yollamadın,” diye devam etti Capa Barsavi.

“Şey, ah, çok bonkörsün haşmetmeap. Ama bugün kapıdan içeri sadece *garrista*lar alındığı için öyle yapmaktan başka çarem yoktu.”

“Anlamamazlıktan gelme. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Nazca, canım, Locke ve benim artık yalnız kalmamız gerekiyor.”

Nazca babasına derin, Locke’a ise çok daha hızlı ve sığ bir reverans yaptı. Ardından gerisingeri döndü ve demir topuklarını tahta zeminde takırdatarak giriş salonunun kapısına yollandı.

“Emrimde bir sürü *garrista* var,” dedi Barsavi, kızı gittikten sonra. “Pek çoğu senden daha bıçkın. Pek çoğu daha popüler, daha cezbedici. Pek çoğunun daha büyük ve kârlı bir çetesi var. Ama bu kadar saygılı, bu kadar dikkatli davranmak için canla başla uğraşan çok az adamım var.”

Locke hiçbir şey demedi.

“Tepemi attıran pek çok şey vardır genç adam, ama saygının onlardan biri olmadığını bil. Gel, için rahat olsun. Bir ilmek için boynunun ölçüsünü aldığım yok.”

“Kusura bakma Capa. Sadece... son zamanlarda hoşnutsuzluğunu ifade ederken çok... ahhh...”

“Dolaylı bir yol mu kullanıyorum?”

“Zincir bana Therin Koleji âlimlerinin konuşma alışkanlıklarındaki başlıca unsurun bir, ah, bubi tuzağı olduğunu anlamama yetecek kadar bilgi vermişti,” dedi Locke.

“Hah! Evet. Biri sana eski alışkanlıklardan vazgeçmenin zor bir şey olduğunu söylerse bil ki yalan söylüyordur Locke. Çünkü böyle bir şey sadece zor değil, büsbütün imkânsızdır.” Barsavi gevrek gevrek güldü ve sözlerini sürdürmeden önce şarabından bir yudum daha aldı. “Bunlar... endişe verici zamanlar Locke. Şu canı çıkasıca Gri Kral nihayet bam telime basmaya başladı. Tesso’nun kaybı özellikle... Eh, onun için planlarım vardı. Şimdiyse diğer planlarımı niyetlendiğimden daha öne çekmek zorundayım. Söyle bana *pezon*... Anjais ve Pachero hakkında ne düşünüyorsun?”

“Eee. Ha. Şey... samimi fikrimi mi soruyorsun haşmetmeap?”

“Gerçek ve samimi fikrini *pezon.* Sana emrediyorum.”

“Ah. Onlara çok saygı duyuluyor. İşlerinde çok iyiler. Hiç kimse arkalarından laf etmiyor. Jean bir kavgada başlarının çaresine bakmayı bildiklerini söylüyor. Sanzalar onlarla kâğıt oynamaktan çekiniyorlar ki bu bile başlı başına bir beceri.”

“Tüm bunları ne zaman istersem iki düzine casusumdan da dinleyebilirim. Bunları zaten biliyorum. Asıl öğrenmek isteğim şey oğullarım hakkındaki *şahsi* görüşün.”

“Ah...” Locke yutkundu ve Capa Barsavi’nin gözünün içine baktı. “Eh, saygıyı hak ediyorlar. İşlerinde iyiler ve kavgada rakipleriyle başa çıkabilirler. İşten kaytarmıyorlar ve kafaları yeterince çalışıyor. Ama... haşmetmeap, kusura bakma ama Nazca’nın uyarılarına kulak verip ondan tavsiye alacakları yerde onunla alay ediyorlar. Kızındaki sabra ve kurnazlığa...”

“Akılları ermiyor mu?”

“Ne diyeceğimi önceden biliyordun, değil mi?”

“Senin dikkatli ve saygılı bir *garrista* olduğunu söyledim Locke. Bunlar senin ayırt edici vasıfların olsa bile daha başka pek çok vasfı da işaret ediyorlar. İlk başlarda yaptığın olağanüstü hatalardan sonra kendi açgözlülüğünü sıkı sıkıya kontrol altında tutabilen, dikkatli bir hırsız örneği olup çıktın. Başkalarındaki temkin noksanlığını derhal fark etmen işten bile değil. Oğullarım... tüm hayatlarını soyadları sebebiyle onlardan korkan bir şehirde geçirdiler. Aristokratik bir tarzda başkalarından hürmet bekliyorlar. İhtiyatsız, hatta biraz arsızlar. Önümüzdeki aylarda ve yıllarda iyi nasihatler alacaklarından emin olmak için bazı hazırlıklar yapmalıyım. Gri Kral’ın hakkından geldikten sonra bile sonsuza dek yaşayamam.”

Capa Barsavi bunu keyifle söylerken kendinden o kadar emindi ki Locke’un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Capa iki aydır ayrılmadığı bir kalede oturuyor, en güçlü ve sadık çetelerinden birinin sekiz üyesinin kanıyla leş gibi kokan bir havada şarap içiyordu.

Locke geniş kapsamlı ve kurnaz entrikalar çeviren biriyle mi konuşuyordu? Yoksa Barsavi nihayet yangının ortasında kalıp çatlayan bir pencere camı gibi kafayı mı kırmıştı?

“Senin,” dedi Capa, “Anjais ile Pachero’ya ihtiyaç duyacakları nasihatleri verebileceğin bir mevkide olmanı çok isterim.”

“Ah... haşmetmeap, bu çok... gurur verici ama... Anjais ve Pachero’yla iyi geçinsem de onların yakın dostu sayılmam. Arada bir kâğıt oynadığımız olsa bile... Gel açık konuşalım. Ben o kadar önemli bir *garrista* değilim.”

“Dediğim gibi; Gri Kral şehrimin altını üstüne getirse bile senden daha bıçkın, daha yürekli, daha popüler adamlarım var. Bunu sana hakaret olsun diye söylemiyorum, çünkü senin vasıflarını çoktan belirttim. Oğullarımın şiddetle ihtiyaç duydukları vasıflar da işte onlar. Bıçkınlık, yüreklilik veya cazibe değil; soğuk ve ölçülü bir temkinlilik. Sağduyu. Sen benim en sağduyulu *garrista*’msın; kendini en önemsiz görme sebebin en az yaygarayı çıkarman. Söyle bana, Nazca hakkında ne düşünüyorsun?”

“Nazca mı?” Locke’un endişesi daha da arttı. “O... çok zeki, haşmetmeap. On yıl önceki konuşmalarımızı kelimesi kelimesine tekrar edebiliyor. Özellikle de beni utandıracak bir şey varsa... Benim temkinli olduğumu mu düşünüyorsun? Ona kıyasla bir simyacının laboratuvarına düşmüş bir ayı kadar pervasızım.”

“Evet,” dedi Capa. “Evet. Ben öldükten sonra yerime o geçmeli ama öyle bir şey olmayacak. Bunun kadın olmasıyla bir ilgisi yok, anlıyorsun ya? Ağabeyleri küçük kız kardeşlerinden emir almaya asla katlanamazlar. Ve çocuklarımın onlara bırakmayı planladığım miras için birbirlerini öldürmemelerini yeğlerim. Bu yüzden kızımın lehine oğullarımı bir kenara itemem.

“Gel gör ki, zamanı gelince başlarından savamayacakları birinden nasihat almalarını sağlayabilirim... sağlamalıyım da. Sen ve Nazca eski dostsunuz, değil mi? Uzun yıllar önce ilk tanıştığınız ânı hatırlıyorum... O günlerde kucağıma oturup adamlarıma emir verirmiş gibi yapardı. Aradan geçen bunca sene boyunca hep onun yanına uğrayıp, ona güzel sözler söyledin mi? Hep onun iyi bir *pezon*’u oldun mu?”

“Ah... Umarım olmuşumdur haşmetmeap.”

“Olduğunu biliyorum.” Barsavi şarap kupasından büyük bir yudum aldı, sonra da yuvarlak ve kırışık yüzünde bonkör bir gülümsemeyle onu sertçe yerine koydu. “İşte bu yüzden ben de sana kızıma kur yapman için izin veriyorum.”

Artık titremeye başlayalım, olur mu? dedi Locke'un dizleri. Fakat beyni bu teklife öylece donakalıp hiçbir şey yapmamaya yönelik başka bir teklifle karşılık verdi. Tıpkı suda yüzerken siyah renkli, uzun bir yüzgecin dosdoğru üstüne geldiğini gören bir adam gibi... "Ah," dedi en sonunda. "Ben... ben böyle bir şey beklemiyordum."

"Tabii ki beklemiyordun," dedi Barsavi. "Fakat bu konudaki amaçlarımız birbirine paralel. Nazca'yla birbirinize karşılıklı hisler beslediğinizin farkındayım. İkinizin arasındaki bir evlilik seni Barsavi ailesinin bir parçası yapar. Anjais ve Pachero'nun sorumluluğu haline gelirsin... ve onlar da senin. Görmüyor musun? Enişte lerini duymazdan gelmeleri, aynı şeyi en güçlü *garrista*larına bile yapmalarından çok daha zor olur." Barsavi sol yumruğunu sağ avucuna dayayıp bir kez daha gülümsedi. Sanki semavi tahtında oturan ve bir kuluna lütufta bulunan, kızarık suratlı bir tanrı gibi görünüyordu.

Locke derin bir nefes aldı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu; içinde bulunduğu durumu Capa tarafından şakağına bir arbalet dayanmışçasına kabullenmesi gerekiyordu. Barsavi'nin çok daha ufak isteklerini reddettikleri için ölenler olmuştu; Capa'nın öz kızını geri çevirmek berbat bir intiharla aynı şeydi. Öyle bir şey büyük ihtimalle şimdi ve burada gerçekleşmezdi; fakat Capa'nın planına ayak direyecek olursa sabaha canlı çıkamazdı.

"Onur... onur duydum Capa Barsavi. Çok büyük bir onur. Umarım seni hayal kırıklığına uğratmam."

"Hayal kırıklığı mı? Tabii ki uğratmazsın. Diğer *garrista*larımdan bazılarının bir süredir Nazca'ya göz koyduğunun farkındayım. Ama kızım içlerinden birini beğenecek olsaydı, bu şimdiye kadar çoktan gerçekleşirdi, değil mi? Haberi duyduklarında amma şaşıracaklar. Böyle bir şeyi kesinlikle beklemiyorlardır!"

Ve düğün hediyesi olarak, diye aklından geçirdi Locke, *geri çevrilmiş çok sayıda talibin öfke dolu kıskançlığını kazanacağım.*

"Öyleyse... öyleyse işe nasıl ve ne zaman başlamalıyım haşmetmeap?"

"Eh," dedi Barsavi, "neden sana düşünüp taşınman için birkaç gün vermiyorum? Bu arada ben de kızımla konuşurum. Tabii şimdilik Yüzen Mezar'dan ayrılamaz. Ama ben Gri Kral'a dersini verdikten

sonra... eh, işte o zaman kızıma daha renkli ve aleni bir şekilde kur yapmanı beklerim.”

“Yani,” dedi Locke, çok dikkatli bir üslupla, “daha çok çalmaya başlamalıyım.”

“Bunu kızımla evlenme izniyle beraber sana verdiğim bir görev farz et.” Barsavi yapmacık bir ifadeyle sırıttı. “Bak bakalım hem ihtiyatlı davranıp hem de daha üretken olabilecek misin? Ben olabileceğini düşünüyorum... ve beni *ya da* kızımı hüsrana uğratmak istemeyeceğini biliyorum.”

“Tabii ki istemem haşmetmeap. Elimden... elimden geleni yaparım.”

Capa Barsavi genç adamı yanına çağırdı ve sol elini parmakları açık, avucu aşağı bakacak şekilde öne uzattı. Locke sandalyenin önünde diz çöküp Capa’nın elini iki eliyle birden tuttu ve yüzüğü, yani kan kırmızısı bir kalbe sahip o tanıdık siyah inciyi öptü. “Capa Barsavi,” dedi, gözlerini yere dikerek. Capa onu omuzlarından tutarak tekrar ayağa kaldırdı.

“Sana çocukları için kaygılanan yaşlı bir adam olarak kızımla evlenme izni veriyorum Locke Lamora. Böyle bir şey yaparak seni pek çok tehlikeli insandan üstün tutuyorum. Oğullarımın tehlikeli bir makam devralacaklarını muhakkak akıl etmişsindir. Ve yeterince dikkatli davranmazlarsa ya da bu iş için yeterince çetin ceviz çıkmazlarsa... eh, bu dünyada çok daha garip şeyler de oluyor. Bir gün bu şehir Capa Lamora tarafından yönetilebilir. Hiç böyle bir şeyin hayalini kurdun mu?”

“Açıkçası,” diye fısıldadı Locke, “bir Capa’nın gücünü asla arzulamadım, çünkü bir Capa’nın sorunlarını asla istemem.”

“Bak yine o ihtiyat.” Capa gülümsedi ve karşı taraftaki kapıyı göstererek Locke’a gitme izni verdi. “Bir Capa’nın sorunları başından aşkındır. Ama onlardan birini çözmemde bana yardımcı oldun.”

Kafasında binbir tilki dönen Locke kabul salonuna yollandı. Arkasındaki Capa hiçbir şeye bakmadan, başka hiçbir şey demeden sandalyesine oturdu. O andan sonra duyulan tek şey Locke’un kendi ayak sesleri ve düzenli aralıklarla Federico’nun başındaki çuvaldan yere düşen kan damlalarının pıtırtısıydı.

8

“Eh, Nazca, bin yıl yaşamış ve görülebilecek her şeyi en az altı kez görmüş olsaydım bile böylesi *aklımın ucundan* dahi geçmezdi...”

Genç kadın Locke’u kabul salonuna çıkan koridorda bekliyordu. Mekanik düzenek taht salonunun kapısını arkalarından kilitledikten sonra Nazca ona buruk ve mahcup bir tebessüm etti.

“Ama bunu sana önceden açıklamış olsaydım, daha bile tuhaf geleceğini anlamıyor musun?”

“Tüm bu keşmekeşin bundan daha tuhaf olması pek mümkün değil Nazca. Bak, lütfen, söyleyeceklerimi yanlış anlama ama...”

“Hiçbir şeyi yanlış anladığım yok Locke...”

“Seninle yakın dostuz ve...”

“Ben de aynı hislere sahibim ama...”

“Bunu doğru şekilde ifade etmek çok zor olsa da...”

“Hayır, değil. Bak.” Genç kadın onu omuzlarından tuttu ve hafifçe eğilerek gözünün içine baktı. “Sen iyi bir dostsun Locke. Belki de sahip olduklarımın en iyisi. Benim sadık *pezon*’umsun. Seni çok severim ama... bir koca adayı olarak değil. Ve senin başka birine...”

“Ben... ah...”

“Locke,” dedi Nazca, “senin o acayip kalbinin anahtarına sahip tek kadının binlerce kilometre uzakta olduğunu biliyorum. Başka biriyle mutlu olmaktansa onunla perişan olmayı yeğleyeceğini de.”

“Sahi mi?” Locke yumruklarını sıktı. “Anlaşılan bu yaygın bir bilgi. Bahse varım, Dük bu konuda düzenli olarak rapor alıyordur. *Bilmeyen* tek kişi babanmış gibi gözüküyor.”

“Veya umursamayan.” Nazca kaşlarını kaldırdı. “Locke, bu Capa ile onun *pezon*’u arasındaki bir mesele. Şahsi bir şey değil. O sana emir verir, sen de yerine getirirsin. Tabii çoğu durumda.”

“Ama bu seferkinde değil mi? Mutlu olursun sanıyordum. Baban en azından yine geleceğe yönelik planlar kuruyor.”

“Ben *akla yatkın* planlar demiştim.” Nazca gülümsedi. Bu seferki içtendi. “Hadi ama *pezon.* Birkaç gün babamın suyuna gidiver. İstediğini yapıyormuş gibi gözükür ve kafa kafaya verip bu işten sıyrılmanın bir yolunu buluruz. Burada senden ve benden

bahsediyoruz, değil mi? İhtiyar bizim karşımızda kazanamaz. Hatta kaybettiğini bile anlamaz.”

“Sen öyle diyorsan öyledir.”

“Evet, öyle diyorum. Ertesi gün yine gel. Bir plan yaparız. Bu ilmiği boğazımızdan çıkarırız. Şimdi git seninkilerle ilgilen. Ve dikkatli ol.”

Locke giriş salonuna çıktı ve Nazca kapıyı iterek onun arkasından kapatmaya başladı. Siyah kapıların arasındaki boşluk daralarak genç kadını yavaş yavaş görüş alanından çıkarırken Locke gözünü ondan ayırmadı. Sonunda kapı bir kilit tıkırtısıyla kapandı. Locke, Nazca’nın son anda göz kırptığına yemin edebilirdi.

“...ve seçtiğin kart işte bu. Kule altılısı,” dedi Calo, bir oyun kartını havaya kaldırıp giriş salonundaki muhafızlara göstererek.

“Hassiktir!” dedi içlerinden biri. “Bu düpedüz büyücülük.”

“Yok be, sadece eski bir Sanza numarası.” Calo kendi destesini tek eliyle karıp Locke’a uzattı. “Sen de bir denemek ister misin reis?”

“Hayır, teşekkürler Calo. Toparlanın bakalım çocuklar. Bugünlük buradaki işimiz bitti, o yüzden bu arbaletli arkadaşları rahatsız etmeyi bırakalım.” Konuşurken sözlerini el işaretleriyle vurguluyordu: *Büyük bir pürüz çıktı, başka yerde konuşalım.*

“Kahretsin, kurt gibi acıktım,” dedi Jean, kastedileni hemen kaparak. “Neden Son Hata’dan bir şeyler alıp odalarımıza götürmüyoruz?”

“Evet,” dedi Böcek. “Bira ve kayısılı turta!”

“Bu öyle iğrenç bir kombinasyon ki nedense içimden onu denemek geliyor.” Jean en ufak Centilmen Piç’in ensesine bir tokat attı, sonra da öne geçip Yüzen Mezar’ı dünyanın geri kalanına bağlayan ince tahta köprüye doğru başı çekti.

9

Capa Barsavi hariç (ki o da Zincir mezarı boyladıktan sonra bile Locke’un çetesinin haftada birkaç gün tapınağın önünde oturmakla

yetindiğini düşünüyordu) Camorr'daki hiçbir Dürüst Vatandaş, Centilmen Piçler'in hâlâ Perelandro Evi'nde faaliyet gösterdiklerinden haberdar değildi. Calo, Galdo ve Böcek her birkaç ayda bir yer değiştirerek Kapan'ın içindeki ve etrafındaki çeşitli noktalarda oda tutarlardı. Locke ile Jean ise birkaç yıldır aynı evi paylaştıkları kurgusunu sürdürüyorlardı. Büyük bir şans eseri (tabii o şansın iyi mi yoksa kötü mü olduğu henüz tartışmaya açıktı) Jean onlara Kırık Kule'nin yedinci katında birer oda kiralamayı başarmıştı.

Gece karanlık ve yağmurluydu. Çetenin hiçbir üyesi Kırık Kule'nin kuzey cephesini saran gıcırtılı dış merdivenleri tekrar kullanarak aşağı inmeye hevesli değildi. Tıslayan yağmur pencere panjurlarını takırdatıyor, rüzgâr eski kulenin gediklerinden ve çatlaklarından geçerken yükselip alçalan bir iç çekişe benzer, ürkütücü bir ses çıkarıyordu. Centilmen Piçler kâğıt fenerlerin ışığında yerdeki minderlerde oturarak son biralarını –acı ve siyah olan Verrar birasını değil de Camorr yerlilerinin yeğlediği solgun ve tatlı birayı– ağır ağır yudumluyorlardı. Hava boğucu olsa da en azından katlanılır ölçüde kuruydu.

Locke akşam yemeği sırasında tüm hikâyeyi onlara anlatmıştı.

"Eh," dedi Galdo, "bu şimdiye kadar başımıza gelen acayip şeylerin en acayibi."

"Ben hâlâ Don Salvara vurgununu erkenden bitirip bir krize hazırlanmamız gerektiği fikrindeyim," dedi Jean. "Şu Gri Kral meselesi içinden çıkılmaz bir hal alıyor ve eğer Locke olayların ortasına düşecekse dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz."

"Vurgunu ne zaman bitireceğiz?" diye sordu Calo.

"Hemen şimdi," dedi Jean. "Veya Don'dan bir senet daha alınca. Ama daha sonra değil."

"Hımmm." Locke teneke maşrapasının dibindeki tortuya baktı. "Bu seferki için çok uğraştık. Salvara'dan en az beş veya on bin şilin daha koparabileceğimize inanıyorum. Belki ilk başta umduğumuz yirmi beş bini değil ama kendimizle gurur duymamıza yetecek kadarını. Biliyorsunuz, bu para için ben bir güzel dayak yedim ve Böcek bir binanın damından atladı."

"Ve kahrolası bir fıçının içinde üç kilometre yuvarlandım!"

“Hadi ama Böcek,” dedi Galdo. “O eski fıçı bir ara sokakta yolunu kesip de seni içine girmeye zorlamadı ya. Ayrıca Jean’la aynı fikirdeyim. Aynı şeyi daha bu akşamüstü söyledim Locke. Kullanmayı ciddi ciddi düşünmesen bile en azından acil bir durumda seni gözlerden saklamak, hatta belki şehirden kaçırmak için bazı ayarlamalar yapamaz mıyız?”

“Bir Sanza’nın tedbir salık verdiğini duyduğuma inanamıyorum,” dedi Locke, sırıtarak. “Diğer herkesten daha zengin ve daha akıllı olduğumuzu sanıyordum.”

“Gırtlağının kesilme ihtimali yerini korudukça aynı şeyi tekrar tekrar duyacaksın Locke,” dedi Calo, kardeşinin argümanına kaldığı yerden devam ederek. “Şahsen ben Gri Kral hakkındaki fikrimi değiştirdim. Belki de o yalnız kaçık sahiden de üç binimize birden diş bilemiştir. Hedeflerinden biri sen olabilirsin. Ve Barsavi seni yakın çevresine daha da sokmak istiyorsa başına yeni belalar açılacak demektir.”

“Kısa bir süreliğine de olsa gırtlak kesme muhabbetini bırakabilir miyiz?” Locke ayağa kalkıp denize bakan panjurlu pencereye doğru döndü. Ellerini arkasında kavuşturup oradan dışarı bakarmış gibi yaptı. “Sonuçta biz kimiz? İtiraf ediyorum, Capa ağzındaki baklayı çıkardığında kendimi neredeyse kahrolası körfeze atacaktım ama daha sonra bunu enine boyuna düşünecek zamanı buldum. O yüzden bir şeyi iyi belleyin; ihtiyar kurdun bize karşı hiç şansı yok. Onu parmağımızda oynatıyoruz. Cidden çocuklar. Yaptığımız işte o kadar iyiyiz ki, herif Camorr’un Belası’ndan *kızıyla evlenmesini* istiyor. Gülünç denebilecek kadar iyi bir izlenime sahibiz.”

“Yine de,” dedi Jean, “bu tüm planlarımızı *ilelebet* mahvedebilecek bir pürüz, böbürlenebileceğimiz bir başarı değil.”

“Tabii ki böbürlenebiliriz Jean. Hatta hemen şimdi böbürleneceğim. Anlamıyor musun? Bu her gün yaptıklarımızdan daha farklı bir şey değil. Tam Centilmen Piçler’e göre bir iş; üstelik bu sefer Nazca da bize yardım edecek. İstesek de kaybedemeyiz. Yarın sabah Dük Nicovante’nin vârisi ilan edilmem ne kadar mümkünse Nazca’yla evlenmem de o kadar mümkün.”

“Bir planın var mı?” Gözlerindeki bakış, Jean’ın meraklı fakat temkinli olduğunu söylüyordu.

“Kesinlikle hayır. Ne yapacağımıza dair en ufak bir fikrim bile yok. Ama zaten en iyi planlarım hep böyle başlamıştır.” Locke birasının son yudumunu da bitirip teneke maşrapayı duvara fırlattı. “Biramı içip kayısılı turtalarımı yedim ve diyorum ki hem Gri Kral’ın hem de Capa Barsavi’nin canı cehenneme. Hiç kimse gözümüzü korkutup bizi Don Salvara vurgunundan vazgeçiremeyecek. Ve hiç kimse beni ve Nazca’yı isteğimiz dışında evlendiremeyecek. Her zaman yaptığımızı yapacağız; bir fırsat kollayacağız, onu değerlendireceğiz ve yine kazanacağız.”

“Şey... peki.” Jean iç geçirdi. “En azından birkaç önlem almamıza izin verir misin? Ve gidip gelirken dikkatli olur musun?”

“Tabii ki Jean, tabii ki. Uygun gemilerde bize bir yer ayırt, ne kadar gerekiyorsa harca. Jerem hariç nereye gittikleri umurumda bile değil. Birkaç haftalığına ortadan kaybolup canımız ne zaman isterse geri gelebiliriz. Calo, Galdo, siz ikiniz yarın Vikont Kapısı’na bir uğrayın. Sarılar içindeki dostlarımızın cebine biraz harçlık koyun ki gerekirse en olmadık bir zamanda şehirden ayrılabilelim. Gümüşü ve altını bol tutun.”

“Ben ne yapabilirim?” diye sordu Böcek.

“Arkamızı kollayabilirsin. Gözünü açık tut. Tapınağın çevresinde kol gez. Yakınlarda tuhaf görünüşlü ya da gereğinden fazla oyalanan biri olursa hemen bana bildir. Eğer bizi gözetlemeye çalışan biri çıkarsa, araziye uyup okyanusa dökülen sidik gibi izimizi kaybettireceğimize dair söz veriyorum, hatta bunu *garanti* ediyorum. Ama o zamana kadar bana güvenin. Önümüzdeki birkaç gün kendimi Lukas Fehrwight olarak göstereceğime söz veririm. Üstelik araya daha ucuz kılıklar da karıştırabilirim.”

“Öyleyse sanırım konu burada kapandı,” dedi Jean usulca.

“Jean, ya *garrista*n olabilirim ya da diğer herkes gizemli bir şekilde para kesesini kaybettiğinde bira ve turta satın alan adam.” Locke abartılı bir sertlikle grubu süzdü. “Ama ikisi birden olamam; ya biri ya da öteki.”

“Tedirginim,” dedi Jean, “çünkü korktuğum kadar az bilgiye sahip olmamız hiç hoşuma gitmiyor. Nazca’nın kuşkularını paylaşıyorum. Gri Kral’ın gizli bir kozu var, anlamadığımız bir şey. Vurgunumuz çok hassas ve durumumuz çok... değişken.”

“Biliyorum. Ama ben hep içgüdülerime kulak vermişimdir ve içgüdülerim bu gelişmeleri yüzümüzde bir gülümsemeyle, hiç yan çizmeden karşılamamızı söylüyor. Bakın,” dedi Locke, “bu işi yapmaya devam ettikçe Zincir’in bizi aslında ne için eğittiğine dair daha çok şey öğreniyorum. İşte bu o. Zincir bizi kurnazlık etmemiz gerektiği zamanları gönlümüze göre seçebileceğimiz sakin ve düzenli bir dünya için eğitmiyordu. O bizi *her açıdan bombok olmuş* bir durum için eğitiyordu. Eh, artık o durumun içindeyiz ve ben onunla başa çıkabileceğimizi söylüyorum. Bana boğazımıza kadar karanlık sulara battığımızı hatırlatmanıza gerek yok. Sizden tek isteğim bizim kahrolası köpekbalıkları olduğumuzu unutmamanız.”

“Tabii ya!” diye haykırdı Böcek. “Bu çeteyi yönetmene izin vermemin bir sebebi olduğunu biliyordum!”

“Eh, tapınak damlarından aşağı atlayan bir çocuğun engin zekâsına karşı çıkamam,” dedi Jean. “Ama uyarılarımın ciddiye alındığını umuyorum.”

“Hem de nasıl,” dedi Locke. “Uyarıların dinlendi, anlaşıldı ve büyük bir ciddiyetle değerlendirildi. Üstüne de mühürlendi, tasdiklendi ve akılcı yanım tarafından güzelce bellendi.”

“Tanrılar aşkına! Bakıyorum da keyfin yerinde, ha? Ne zaman dünyaya iyimser bir gözle baksan böyle kelime oyunları oynarsın.” Jean iç geçirdiyse de dudaklarının belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmasını engelleyemedi.

“Tehlikeye düşersen Locke,” dedi Calo, “*garrista*’mızın emirlerini yok sayacağımızı ve *dostumuzu* o kalın kafasına vurup bayılttıktan sonra bir sandığın içinde Camorr’dan kaçıracağımızı anlamalısın. Üstelik tam da bu işe göre bir sopam var.”

“Benim de bir sandığım,” dedi Galdo. “Yıllardır onu kullanmak için bir bahane arıyordum.”

“Bu da dikkate alınmıştır,” dedi Locke. “Teşekkürlerimle beraber. Ama Madrabaz Bekçi’nin izniyle ben *bize* güvenmeyi seçiyorum. Zincir’in muhakeme yeteneğine güvenmeyi seçiyorum. En iyi yaptığımız işi yapmaya devam etmeyi seçiyorum. Yarın Fehrwight olarak halledecek birkaç işim var, ertesi gün de gidip Nazca’yı göreceğim. Zaten Capa da öyle yapmamı bekliyordur. O zamana kadar Nazca’nın da bir şeyler düşüneceğinden eminim.”

Locke genç kadını son kez gördüğü ânı, yani tahtadan yapılma siyah kapılar kapanırken göz kırpışını bir kez daha düşündü. Babasının sırlarını saklamak Nazca'nın hayatıydı. Acaba babasından saklayabileceği bir sırra kavuşmanın onun için bir anlamı var mıydı?

ARA

CESET PEŞİNDEKİ ÇOCUK

1

Son Hata'ya yaptıkları ziyaretin ertesi günü Peder Zincir sıcağı sıcağına küçük Locke'un eğitimine başladı. Esmer şekerli romun neden olduğu ağrı nedeniyle başı zonklamaya devam eden Locke hiç vakit kaybetmeden Perelandro ve Velinimet tarikatları hakkında bilgi edinmeye başladı. El işaretlerini, ayin sözlerini, selamlama yöntemlerini ve cüppe dekorasyonlarının altında yatan anlamları öğrenmesi gerekiyordu. Zincir'in gözetimindeki dördüncü günündeyse bir 'Perelandro müridi' olarak üstüne beyaz bir cüppe geçirdi, sonra da yeterince mütevazı ve zavallı görünmeye çalışarak tapınağın basamaklarında oturmaya başladı.

Haftalar geçtikçe Zincir'in derslerinin kapsamı genişledi. Locke her gün iki saat okuma ve yazma çalıştı; çiziktirmeleri ağır aksak da olsa düzgünleşti ve sonunda Sanza kardeşler artık 'beynine ok yemiş bir köpek gibi' yazmadığını ilan ettiler. Bu övgü Locke'u, ikizlerin yatak şiltelerine kırmızı biber ekecek kadar derinden etkiledi. Sanzalar'ın misilleme girişimleri Locke'un Gölgeler Tepesi'ndeki ve Yangınyeri vebasındaki tecrübelerinden edindiği halis paranoya tarafından önlendi; küçük çocuğa gizlice yaklaşmak veya onu uyurken yakalamak mümkün değildi.

"İkizler daha önce haylazlıkta kendileriyle boy ölçüşebilecek birine hiç denk gelmemişlerdi," dedi Zincir, fazlasıyla durgun bir günde Locke'la beraber basamaklarda otururken. "Artık sana temkinli yaklaşıyorlar. Hele bir de senden *tavsiye* istediklerinde... Eh, işte o zaman onları ehlileştirmişsin demektir."

Gülümseyen Locke hiçbir şey demedi; Calo daha o sabah, hazırladıkları ufak tefek bubi tuzaklarını nasıl fark edip onları zararsız hale getirdiğini söylerse en küçük Centilmen Piç'e aritmetik işlemlerinde yardım etmeyi önermişti.

Locke hayatta kalma numaralarının çok azını açıklasa da aritmetik konusunda her iki Sanza'nın yardım teklifini kabul etti. Her bir başarısının tek ödülü, Zincir'den gelen daha karmaşık problemler oldu. Bir taraftan da Vadraca konuşma eğitimine başladı. Zincir ilk başta basit buyruklar vermekle yetindi. Locke'un bu dildeki hâkimiyeti nispeten arttığında da sık sık üç çocuğa saatlerce başka bir şey konuşmayı yasakladı. Akşam yemeği sohbetlerini bile kuzeyin sert ve mantıksız dilinde yapmaları gerekiyordu. Locke sık sık Vadraca söylenen bir şeyin kulağa öfkeli gelmemesinin olanaklı olmadığını düşünüyordu.

"Bu lisanı Dürüst Vatandaşlar arasında pek duymazsın ama limanda ve tüccarlar arasında duyacağın kesin," dedi Zincir, "ve birinin Vadraca konuştuğunu duyduğunda da sakın ola ki mecbur kalmadıkça o dili anladığını açık etme. Sıra dillerine geldiğinde o kuzeyli tiplerden bazılarının ne kadar kibirli olduğuna inanamazsın. Aptal ayağına yat yeter. Ne zaman ağızlarından bir şey kaçıracakları belli olmaz."

Locke aşçılık sanatında da dersler aldı. Zincir iki gecede bir Locke'u yemek ocağında köle gibi çalıştırırken Calo ile Galdo da büyük bir hevesle başının etini yediler. "Buna *vicce alo apona* derler. Beşinci Camorr Güzel Sanatı'dır," diye açıkladı Zincir. "Lonca aşçıları sekiz stilin sekizini de kendi çüklerini kullanmaktan daha iyi öğrenirler ama sen şimdilik sadece işin temelini öğreneceksin. Tabii bizim temel bilgilerimiz bile diğer herkesin en iyisine beş çeker, o ayrı. Yalnızca Karthain ve Emberlain bizimle boy ölçüşebilir; çoğu Vadralı kaliteli bir yemeği, gazyağının içinde yüzen sıçan bokundan ayırt edemez. Bak, bu bir tutam sarı biber. Bu da Jeresh zeytinyağı. Onun hemen arkasında kurutulmuş tarçın ve limon kabukları var..."

Locke ahtapot pişirip patates haşladı; elma ve armudun yanı sıra bal kokulu bir sıvı salgılayan simyasal bir melez meyve doğradı. Baharat kattı, lezzet verdi, pür dikkat çalışırken dilini ısırdı. Tapınağın arkasına götürüp keçiye vermek zorunda kaldıkları berbat yemeklerin çoğunun baş mimarı oydu. Fakat kendisinden beklenen

diğer her konuda ustalaştıkça mutfakta da düzenli bir gelişme gösterdi. Kısa zaman içinde Sanzalar onunla dalga geçmeyi bırakıp kendi zarif eserlerinde onun asistanlığına güvenmeye başladılar.

Bir gece, Perelandro Evi'ne gelişinden yaklaşık yarım sene sonra Locke ve Sanzalar bir yavru köpekbalığı dolmasında işbirliği yaptılar. Bu *vicce enta merre*, yani ilk Güzel Sanat'tı: deniz mahsulleri mutfağı. Calo yumuşak derili küçük köpekbalıklarının içini temizleyip kırmızı ve sarı biberlerle doldurdu. Biberler de daha önce Locke tarafından sosisle ve kan peyniriyle doldurulmuştu. Yaratıkların açık duran, minicik gözleri siyah zeytinlerle değiştirildi. Ufak dişleri söküldükten sonra ağızlarına kavrulmuş havuç ve pirinç yığıldı. Yüzgeçleri ve kuyrukları da çorba olarak kaynatılmak üzere kesildi. "Ohhh," dedi Zincir, halinden hoşnut dört mide bu mükellef yemeği sindirirken. "İşte bu fevkaladeydi çocuklar. Ama sofrayı toplayıp bulaşıkları yıkarken sadece Vadraca konuştuğunuzu duymak istiyorum..."

Bu böyle sürüp gitti. Locke sofra kurma ve yüksek mevkili şahıslara hizmet etme sanatında daha da eğitildi. Sandalye çekmeyi ve çay ya da şarap koymayı öğrendi. Hem o hem de Sanzalar karmaşık yemek masası âdetlerini bir hastanın karnını yaran hekimlerin ciddiyetiyle yerine getirdiler. Giyim alanında da dersler aldı: kravat ve ayakkabı bağlamak, uzun çorap gibi pahalı giysiler kuşanmak. Aslına bakılırsa beşeri yeteneklerin neredeyse her alanında baş döndürücü bir ders çeşitliliği mevcuttu... bir tek hırsızlık hariç.

Locke'un tapınağa gelişinin birinci yıldönümü yaklaşırken bu durum değişti.

"Ödemem gereken bazı iyilikler var çocuklar," dedi Zincir, çatıdaki cansız bahçede hep beraber toplandıkları bir gece. Zincir'in hayata dair tüm önemli konuları konuşmalarını yeğlediği yer burasıydı. En azından yağmur yağmadığı zamanlarda... "Belli başlı kimseler karşılığını istediğinde başımdan savamayacağım iyilikler."

"Capa gibi mi?" diye sordu Locke.

"Bu sefer değil." Zincir akşam yemeğinden sonra içmeyi âdet edindiği sigarasından uzun bir nefes çekti. "Bu sefer kara simyacılara borçluyum. Onlar hakkında bilginiz var, değil mi?"

Calo ile Galdo tereddüt ederek de olsa başlarıyla onayladılar; Locke ise kafasını iki yana salladı.

“Eh,” dedi Zincir, “doğru düzgün bir Simyacılar Loncası var olmasına var; fakat aralarına kimleri alacakları ve üyelerinin ne yapıp ne yapamayacağı konusunda kılı kırk yarıyorlar. Lonca’nın bu kadar katı kurallara sahip olmasının başlıca sebebiyse kara simyacılar. Onlar sahte dükkânlarda bizim gibilerle iş yaparlar. Uyuşturucular, zehirler falan filan. Tıpkı bizim gibi onlar da Capa’nın emrindedirler ama hiç kimse onlara doğrudan baskı yapmaz. Onlar, ah, kızdırmak isteyeceğiniz türden insanlar değildir.

“Jessaline d’Aubart muhtemelen içlerinde en iyisidir. Ben, şey, bir keresinde zehirlenme fırsatı buldum. Jessaline benimle ilgilendi. Bu yüzden ona borçluyum ve karşılığını istediği gün nihayet gelip çattı. İstediği şey bir ceset.”

“Dilenci Höyüğü,” dedi Calo.

“Ve de bir kürek,” dedi Galdo.

“Hayır, Jessaline’in taze bir cesede ihtiyacı var. Deyim yerindeyse hâlâ sıcak ve sulu olması gerek. Bakın, her yıl dukalık fermanıyla Simyacılar ve Hekimler Loncası’na belirli sayıda taze ceset verilir. İçi açılıp kurcalansın diye darağacından alınıp dosdoğru oraya sevk edilir. Kara simyacılaraysa böyle bir lütufta bulunulmaz ve Jessaline’in sınamak istediği bazı teorileri var. O yüzden siz çocukların ilk gerçek işinizde beraber çalışmanıza karar verdim. Sizden fırından yeni çıkmış sabah ekmeğinden bile daha taze bir ceset bulmanızı istiyorum. İlgi çekmeden onu araklayın ve buraya getirin ki Jessaline’e verebileyim.”

“Bir ceset çalmak mı? Bu hiç eğlenceli olmayacak,” dedi Galdo.

“Buna değerli bir yetenek sınavı olarak bakın,” dedi Zincir.

“Gelecekte de pek çok ceset çalacak mıyız?” diye sordu Calo.

“Burada sınanan şey ceset aşırma beceriniz değil, sizi gidi yüzsüz kuş beyinliler sizi!” dedi Zincir tatlılıkla. “Akşam yemeğimizden daha ciddi bir konuda beraber nasıl çalıştığınızı görmek istiyorum. Size istediğiniz her şeyi sağlamayı düşünebilirim ama hiç ipucu vermeyeceğim. Bu işi kendi başınıza halletmeniz gerekecek.”

“İstediğimiz her şeyi mi?” dedi Locke.

“Makul olduğu sürece,” dedi Zincir. “Ve kimseyi öldüremeyeceğinizi bir kez daha vurgulayayım. Başka birinin elinde dürüstçe can vermiş birini bulmalısınız.”

Bunu söylerken Zincir’in ses tonu o kadar katiydi ki Sanza kardeşler temkinli gözlerle birkaç saniye Locke’u süzdüler, sonra da kaşlarını kaldırarak bakıştılar.

“O hanım, cesedi ne zaman istiyor?” dedi Locke.

“Önümüzdeki bir-iki hafta içinde alırsa çok memnun olur.”

Locke kafa salladı, sonra da bir süre ellerine baktı. “Calo, Galdo,” dedi, “ben buna kafa yorarken yarın basamaklarda siz oturur musunuz?”

“Evet,” dedi çocuklar hiç tereddüt etmeden. Seslerindeki ümitli tını Peder Zincir’in dikkatinden kaçmadı. Bu ânı ilelebet hatırlayacaktı. Sanzalar o gece Locke’u operasyonun beyni olarak görmeye başlamışlardı. Hatta öyle olduğu için *rahatlamışlardı.*

“Dürüstçe ölecek,” dedi Locke. “Bizim elimizde can vermeyecek ve katılaşmaya başlamamış olacak. Bunun altından kalkabileceğimizi biliyorum. Kolay olacak. Sadece henüz niyesini ve nasılını bilmiyorum.”

“Kendine güvenin beni yüreklendiriyor,” dedi Zincir, “ama gözümün üstünde olduğunu unutma. Eğer sen yakınlardayken bir taverna yanıp kül olur veya bir ayaklanma çıkarsa boynuna kurşun külçeler bağlayıp seni bu damdan aşağı atarım.”

Calo ile Galdo bir kez daha Locke’u süzdüler.

“Gözün üstümde. Tamam. Ama için rahat olsun,” dedi Locke. “Eskisi kadar pervasız değilim. Artık büyüdüm.”

2

Locke ertesi gün ilk kez Tapınak Semti’ni bir uçtan ötekine kadar tek başına yürüdü. Giydiği beyaz renkli, temiz Perelandro Tarikatı cüppesinin yenlerinde gümüş nakışlar vardı ve kukuletasını başına geçirdiğinde bile etrafındaki hemen hemen herkesin ancak beline

kadar geliyordu. Cüppeye gösterilen saygı onu hayrete düşürmüştü (bu saygının cüppeyi giyen zavallıdan çok, giysinin kendisine gösterildiğini açıkça anlamıştı).

Çoğu Camorrlu, Perelandro Tarikatı'na kısmen alaycılıkla kısmen de acıyarak bakardı. Tanrının ve tarikatının sınır tanımaz hayırseverliği şehrin sert karakterine hitap etmezdi, hepsi bu. Ama Peder Zincir'in renkli ve dindar bir ucube olarak saldığı şöhretin belli başlı yararları da yok değildi; arkadaşlarıyla beraberken Dilenci Tanrı'nın beyaz cüppeli rahiplerinin yalvarıp yakarmalarıyla alay edenler tapınağın önünden geçerken gözlerini kaçırarak Zincir'in güğümüne para atarlardı. Anlaşılan beyaz cüppeli küçük bir müridin hiç taciz edilmeden sokakta yürümesine de izin veriyorlardı; Locke yolunda ilerlerken kalabalıklar hemen önünden çekiliyor, tüccarlar kibarca denilebilecek bir tarzda ona kafa selamı veriyorlardı.

Locke hayatında ilk kez etkili bir kılık değiştirmeyle insan içinde gezinmenin ne kadar heyecan verici olduğunu anlıyordu.

Güneş yavaş yavaş öğle vaktine doğru yükseliyordu. Kalabalıklar yoğun, şehir yankılarla ve mırıltılarla doluydu. Locke kararlı adımlarla Tapınak Semti'nin güneybatı köşesine, cam bir kedi köprüsünün kanalı aşarak Eski Hisar adasına doğru uzandığı yere kadar yürüdü.

Kedi köprüleri insanlar gelmeden önce buraya hükmeden Ataların bir diğer mirasıydı. Sıradan bir adamın kalçalarından daha geniş olmayan bu camdan yapılma, dar kemerler Camorr'un çoğu kanalına ve Angevine Nehri boyunca birkaç noktaya ikili gruplar halinde inşa edilmişti. Düzgün gözükmelerine rağmen ışıltılı yüzeyleri köpekbalığı postu kadar pürüzlüydü; belirli bir çevikliğe ve kendine güvene sahip olanlar için çoğu noktada kanalları aşmanın pratik bir yöntemini teşkil ediyorlardı. Her bir kedi köprüsündeki trafik daima tek yönlü olurdu; dukalık fermanı, bir kedi köprüsünde ters yönde gidenlerin doğru yönde gidenlerce itilerek aşağıya düşürülebileceğini açıkça belirtiyordu.

Locke kara kara düşünerek bu köprüyü geçerken Zincir'in ona iyice bellettiği bazı tarih derslerini hatırladı. Eski Hisar Mahallesi yüzyıllar önce, yani Therin halklarının yaşadığı tüm şehir devletlerinin imparatorluk kenti Therim Pel'deki tek bir tahtın önünde diz çöktüğü zamanlarda Camorr Düklerini ağırlamıştı. Camorr asilzadelerinin bu soyu, Atalarca geride bırakılan kusursuz cam

kulelere karşı derin bir batıl inanç beslediği için güney Camorr'un ortasında kocaman bir taş saray inşa etmişti.

Nicovante'nin büyük-büyük-büyükbabalarından biri (sıra kentle ilgili bu tarz konuların ayrıntılarına geldiğinde Locke'un diğer açılardan fevkalade geniş olan bilgi hazinesi mutlak bir ilgisizlik sisinde kaybolurdu) Kuzgun Yuvası adlı gümüşi cam kuleye yerleştiğinde eski aile hisarı da Sabır Sarayı, yani sözüm ona Camorr'un kentsel adaletinin merkezi haline getirilmişti. Saray sarıceketliler ile subayları için bir karargâh vazifesi görürdü, ayrıca Dük'ün Yargıçlarının görev yaptığı yer de orasıydı. Davalarına kan kırmızısı cüppeler giyip kadife maskeler takarak bakan bu on iki erkek ile kadının gerçek kimlikleri halka asla açıklanmazdı. Yargıçlar isimlerini bir takvim yılının aylarından alırlardı –Yargıç Parthis, Yargıç Festal, Yargıç Aurim, vs.– fakat hepsi de yıl boyunca hüküm verirdi.

Bunların yanı sıra Sabır Sarayı'nda zindanlar, giriş kapılarına çıkan Siyah Köprü'nün üstündeki darağaçları ve *başka şeyler* de bulunurdu. Gizli Barış her ne kadar Siyah Köprü'den sallandırılanların sayısını büyük ölçüde azaltmışsa da (Dük Nicovante halk önünde bunu kendi bağışlayıcılığına yormayı pek severdi) Dük'ün hizmetkârları teoride ölümcül değilse bile zalimce bir zekânın ürünü olan birbirinden ilginç başka cezalar geliştirmişlerdi.

Siyah ve gri renkli, oyuklu taşların üst üste yığılmasıyla inşa edilmiş, on kat yüksekliğindeki Saray kare biçimli, kocaman bir yapıydı. Duvarlarını teşkil eden koca tuğlalar basit mozaikler oluşturacak şekilde dizilmişti, ancak bunlar zamanla yıpranarak iyice silikleşmişti. Kulenin diğer her katını süsleyen yüksek kemerli pencere sıraları, kırmızı ve siyah tasarımların öne çıktığı vitraylı camlarla kaplıydı. Geceleri her birinin arkasında meşum bir ışık yanar, karanlıktaki soluk kızıl gözler gibi her yönden dışarı bakarlardı. Pencereler asla kararmazdı; verilen mesaj açıktı.

Saray'da her biri yapının köşelerinden çıkıntı yapan ve sekizinci ya da dokuzuncu kattan başlayarak adeta havada asılı duruyormuş gibi görünen, daire şeklinde, üstü açık dört kule mevcuttu. Bu kulelerin yan taraflarında siyah demirden yapılma karga kafesleri bulunur, özel olarak seçilen bazı mahkûmlar birkaç saatliğine, hatta bazen birkaç günlüğüne ayakları boşlukta sallanarak bunlara hapsedilirdi. Fakat bunlar bile kedi köprüsünden inip Eski Hisar'ın

kalabalıkları arasına karışırken Locke'un görüş alanına giren (yetişkinlerin sırtlarının ve omuzlarının üstünden olsa bile) örümcek kafeslerine kıyasla cennetten birer koltuk gibiydi.

Sabır Sarayı'nın güneydoğu kulesindeki uzun çelik zincirlerin ucunda yarım düzine kafes sarkıyor, ipek ipliklerin ucundaki örümcekler misali rüzgârda yavaş yavaş sallanıyorlardı. Kafeslerden ikisi hareket halindeydi; biri yavaşça yükselirken diğeri hızla alçalıyordu. Örümcek kafeslerine kapatılan tutsakların bir an bile rahat etmelerine izin yoktu; o yüzden ağır işe mahkûm edilen diğer tutsaklar kulenin tepesindeki dev bocurgatlarda ter dökerler, kafeslerde tutulan birinin yeterince kafayı üşütüp pişman olduğuna karar verilene dek gün boyunca vardiyalar halinde çalışırlardı. Sallantılı, gıcırtılı ve her yanı açık kafesler durmaksızın inip kalkardı. Geceleri mahkûmların yakarı ve çığlıklarının bir-iki mahalle öteden bile duyulduğu olurdu.

Eski Hisar pek kozmopolit bir mahalle değildi. Sabır Sarayı'nın dışında sarıceketlilere ayrılmış kanal iskeleleri ve ahırlar; Dük'ün vergi memurları, kâtipleri ve diğer görevlileri için bürolar; serbest avukatların ve hukuk kâtiplerinin Saray'da tutulanların ailelerinden ve dostlarından iş kapmaya çalıştıkları köhne kafeler bulunurdu. Birkaç rehinci dükkânı ve diğer işyerleri adanın kuzey bölümüne inatla tutunsa da genellikle Dük'ün hükümetinin daha önemli işlerinden bunlara yer kalmazdı.

Mahallenin bir diğer başlıca simgesi de Eski Hisar ile Mara Camorrazza arasındaki geniş kanalın üstünden geçen Siyah Köprü'ydü. İnsan elinden çıkmış siyah taşlardan yapılma bu yüksek kemer, bir ipin çekilmesiyle indirilebilen törensel siyah kefenlerle örtülü kırmızı fenerlerle süslüydü. Asılarak idamlar köprünün güney tarafından çıkıntı yapan tahta bir platformda gerçekleştirilirdi; bir inanışa göre akan suyun üstünde ölen hükümlülerin huzursuz ruhları denize kadar taşınırdı. Bazıları onların köpekbalığı vücutlarında tekrar dünyaya geldiğine inanırdı, ki Camorr Körfezi'nin niye o yaratıklardan geçilmediğini açıkladığı için bu fikre burun kıvrılmazdı. Çoğu Camorrlu, bir etme bulma dünyasında yaşadıklarını düşünürdü.

Locke, Zincir'in aylar boyunca şiddetle bastırdığı dalavere çevirme kapasitesini çalıştırarak Siyah Köprü'ye uzun bir süre baktı.

Henüz kendi kendini değerlendirebilmek için çok gençti ama entrika çevirme sürecinin ona gerçek bir haz verdiğini anlayabiliyordu. Sanki gelip içine oturan sıcacık bir top gibiydi bu his... Yaptığı şeye verebileceği bir isim yoktu; fakat zihninde dönüp duran düşünce karmaşasının arasında bir plan şekillenmeye başlamıştı bile ve Locke ona kafa yordukça kendisiyle daha da gururlanıyordu. Neyse ki beyaz kukuletası, suratını yanından gelip geçen insanların bakışlarından saklıyordu, yoksa bir Perelandro müridinin gözünü darağaçlarına dikerek çılgınca sırıttığı herkes tarafından görülebilirdi.

3

“Önümüzdeki bir-iki gün içinde asılacak herkesin ismine ihtiyacım var,” dedi Locke, ertesi gün Zincir’le beraber tapınağın basamaklarında otururlarken.

“Eğer girişimci biri olsaydın, ki kesinlikle öylesin, o isimleri kendin de edinebilir ve zavallı ustanı rahat bırakabilirdin,” dedi Zincir.

“Evet, ama bunu başka birinin yapması gerek. İdamlardan önce Sabır Sarayı’nın çevresinde görülürsem işe yaramaz.”

“Ne işe yaramaz?”

“Planım.”

“Oh-ho! Şu arsız Gölgeler Tepesi yankesicisine de bir bakın hele! Demek aklın sıra benden gizli iş çevireceksin. Ne planı?”

“Bir ceset çalma planı.”

“Öhhö. Bu konu hakkında bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?”

“Harika bir plan.”

Yoldan geçen bir adam güğüme bir şey attı. Locke başını eğerek selam verirken Zincir de kelepçelerini şıngırdatarak bir elini adamın bulunduğu tarafa doğru sallayıp bağırdı. “Sana ve çocuklarına elli yıl sıhhat bağışlansın. Göz Ardı Edilenlerin Efendisi seni korusun!”

“Yüz yıl da olabilirdi,” diye mırıldandı Zincir, adam geçip gittikten sonra. “Ama çıkan ses kırık bir yarım-bakırdan gelmiş gibiydi. Neyse,

şu harika planına geri dönelim. Şimdiye kadar cesurca planlar hazırladığını biliyorum ama henüz *harika* bir tane hazırladığından pek emin değilim.”

“Öyleyse bu ilk olacak. Ciddiyim. Ama o isimlere ihtiyacım var.”

“Öyle olsun bakalım.” Zincir arkasına yaslanıp gerindi ve sırtı kütürdeyip çıtırdarken memnuniyetle homurdandı. “Onları bu gece senin için öğrenirim.”

“Biraz para da lazım olacak.”

“Eh, olmasa şaşardım. Neye ihtiyacın varsa hazine odasından al ve hesap defterine kaydet. Ama o parayı çarçur edersen...”

“Biliyorum. Kurşun külçeler, çığlıklar, ölüm.”

“Onun gibi bir şey. Biraz ufak tefeksin ama herhalde Jessaline senin cesedinden de birkaç şey öğrenebilir.”

4

Kefaret Günü, asılarak idamlar için Camorr’un geleneksel günüydü. Her hafta suratları bir karış asık bir sürü mahkûm, etrafları rahiplerle ve muhafızlarla çevrili olarak Sabır Sarayı’ndan dışarı çıkarılırdı. Asılış saati öğleye denk gelirdi.

Sabahın sekizinci saatinde, Saray’ın avlusundaki görevliler tahta panjurlarını açar ve tüm gelenlere, “Dük adına siktirin gidin!” diye bağırarak geçirecekleri uzun bir gün için yerlerine geçerken, beyaz cüppeler içindeki üç Perelandro müridi tahtadan yapılma, dar bir el arabasıyla avluya girdi. Üçlünün arasında en ufak tefek olanı boştaki ilk memurenin yanına gitti. Çocuğun incecik suratı, memurenin oturduğu bölmenin kenarına ancak ulaşıyordu.

“Bak bu ilginç,” dedi orta yaşlarının sonundaki memure. Bir patates çuvalının şekline sahip olsa da, onun kadar cana yakın veya halden anlara benzemiyordu. “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Bugün öğleyin biri asılacak,” dedi Locke.

“Yapma ya! Ben de bunun bir devlet sırrı olduğunu sanıyordum.”

“Adı Antrim. Ona Tek Elli Antrim diyorlar. Onun...”

“Tek eli var. Evet, bugün sallandırılacak. Kundakçılık, hırsızlık, köle tacirleriyle işbirliği. Büyüleyici bir adam.”

“Bir karısı var diyecektim,” diye devam etti Locke. “Karısının bir işi için buradayız. Antrim’le ilgili bir iş.”

“Bak, temyiz başvurularının süresi doldu. Saris, Festal ve Tathris idam fermanını imzaladılar. Tek Elli Antrim artık Morgante’ye ait, sonra da Aza Guilla’ya ait olacak. Dilenci Tanrı’nın şirin yavrularından biri bile bu noktadan sonra ona yardım edemez.”

“Biliyorum,” dedi Locke. “Hayatının bağışlanmasını istemiyorum. Karısı onun asılacak olmasını umursamıyor. Ben cesedi için buradayım.”

“Sahi mi?” Memurenin gözlerinde ilk defa gerçek bir merak belirdi. “İşte bu *çok* ilginç. Cesede ne olmuş?”

“Karısı onun asılmayı hak ettiğini biliyor; ama ona daha adil bir fırsat tanımak istiyor. Bilirsiniz işte, Uzun Sükût Hanımı’nın yanında. O yüzden bize cesedi alıp tapınağımıza götürmemiz için para ödedi. Böylece üç gün üç gece mum yakıp onun için Perelandro adına şefaat dileyebileceğiz. Adamı ondan sonra gömeceğiz.”

“Pekâlâ,” dedi memure. “Cesetler genellikle bir saatin ardından indirilip Dilenci Höyüğü’ndeki çukurlara atılır. Bu bile hak ettiklerinden fazla ama işler böyle yürür. Onları tutup da her isteyene vermeyiz.”

“Biliyorum. Ustam ne görebiliyor ne de tapınağımızdan ayrılabiliyor, aksi takdirde buraya gelip kendisi açıklardı. Bizden başka kimsesi yok. Benden buraya gelerek size zahmet verdiğimizi bildiğini söylememi istedi.” Locke’un minik eli bölmenin kenarında belirdi. Geri çekildiğinde memurenin sayım tezgâhında küçük bir deri kese vardı.

“Ustan çok düşünceliymiş. Peder Zincir’in ne kadar özverili olduğunu hepimiz biliriz.” Memure keseyi tezgâhın altına çekip hafifçe salladı, şıngırdayınca da homurdandı. “Yine de bu hiç kolay olmayacak.”

“Ustam bize edebileceğiniz her türlü yardım için minnettar kalır.” Gişede başka bir kese daha belirdi ve memure bu sefer gülümsedi.

“İstediğin şey imkânlar dâhilinde,” dedi kadın. “Tabii illa olacak diye bir kural yok.”

Locke üçüncü bir kese daha çıkarınca memure kafa salladı. “Urgancıbaşlarıyla konuşurum ufaklık.”

“Kendi el arabamızı bile getirdik,” dedi Locke. “Kimseye yük olmak istemiyoruz.”

“Olmayacağınızdan eminim.” Kadının tavırları bir anlığına yumuşadı. “Dilenci Tanrı hakkında kötü bir şey demek istemedim çocuk.”

“Öyle bir şey dediğinizi düşünmedim bayan. Ne de olsa yaptığımız aynen o.” Locke kadına en sevimli sırıtışını lütfetti. “Size yalvardığım şeyi sırf iyi niyetinizden ve hiç para istemeden yerine getirmediniz mi?”

“Tabii ki getirdim.” Kadın ona göz bile kırptı.

“Size ve çocuklarınıza yirmi yıl sıhhat bağışlansın,” diyen Locke belini kırarak selam verirken bir anlığına gişenin arkasında kayboldu. “Ve Göz Ardı Edilenlerin Efendisi sizi korusun.”

5

Kısa ve sorunsuz bir idam oldu; Dük’ün urgancıbaşları mesleklerinde oldukça tecrübeliydiler. Bu, Locke’un gördüğü ilk idam değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Hatta hükümlülerden biri son dakikada Perelandro’nun takdisi için yalvarınca o ve Sanza kardeşler gereken tüm saygı işaretlerini yapma fırsatını da buldular.

Siyah Köprü’deki trafik, idamlar süresince durdurulmuştu; ardından gelen bir saat zorunlu bekleme süresi boyunca da küçük bir muhafız, izleyici ve rahip grubu ortalıkta dolanmaya devam etti. Rüzgâr estikçe cesetler bağlı bulundukları urganları gıcırdatarak sağa sola dönüp durdu. Locke ile Sanzalar küçük el arabalarıyla birlikte bir kenarda saygıyla beklediler.

Sonunda sarıceketliler birkaç Aza Guilla rahibesinin dikkatli bakışları altında cesetleri yukarı çekmeye başladılar. Her bir ceset Ölüm Tanrıçası tarikatının siyah ve gümüş renklerine bürünmüş iki siyah atın çektiği, üstü açık bir yük arabasına dikkatle yerleştirildi. Yukarı çekilen son ceset uzun bir sakala ve kazınmış bir kafaya

sahip ince yapılı bir adamdı; sol kolu ucu büzüşmüş, kırmızı bir bilekle son buluyordu. Dört sarıceketli bu cesedi çocukların beklettikleri el arabasına taşıdı. Yanlarında bir Aza Guilla rahibesi de vardı. Gümüş örgülerden yapılma o esrarlı maske kendisine çevrildiğinde Locke'un sırtından aşağı bir ürperti yayıldı.

"Perelandro'nun küçük biraderleri," dedi rahibe, "bu adamı temsilen nasıl bir şefaat diliyorsunuz?" Sesi on beş-on altı yaşından büyük olmayan, çok genç bir kadına aitti ama bu, Locke'un gözündeki ürkütücülüğünü daha da artırıyordu. Küçük çocuğun boğazı bir anda kurudu.

"Her ne verilirse onu diliyoruz," dedi Calo.

"On İkili'nin isteklerini farz etmek haddimize değildir," diye devam etti Galdo.

Rahibe başını çok hafif bir şekilde eğdi. "Bana bu adamın karısının definden evvel Perelandro Evi'nde bir tören istediği söylendi."

"Kocasının böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunu düşünmüş olacak," dedi Calo.

"Emsalsiz bir durum değil. Fakat yas tutanların bizim aracılığımızla Hanım'dan şefaat dilemeleri çok daha yaygındır."

"Ustamız kocasının bakımını üstleneceğimize dair zavallı kadıncağıza bir, ah, şeref sözü verdi," dedi Locke, nihayet konuşmayı başararak. "Size... size veya Hanımların En Adili'ne garezimiz elbette ki yok ama sözümüze bağlı kalmalıyız."

"Elbette. Niyetim yanlış bir şey yaptığınızı ima etmek değildi; beden toprağa verilmeden önce her ne söylenirse söylensin, her ne yapılırsa yapılsın en sonunda onu tartacak kişi zaten Hanım olacak." Genç kadının bir işaretiyle sarıceketliler cesedi el arabasına bıraktılar. İçlerinden biri ucuz bir pamuklu kefen açıp sadece başının tepesi açıkta kalacak şekilde Antrim'in naaşının üstünü örttü. "Uzun Sükût Hanımı sizi ve ustanızı korusun."

"Göz Ardı Edilenlerin Efendisi sizi korusun," dedi Locke, Sanzalar'la beraber reverans yaparak. Rahibenin boynundaki gümüş kurdele onun kendileri gibi basit bir mürit olmadığını gösteriyordu. "Sizi ve kardeşlerinizi."

Sanza ikizleri el arabasının önündeki iki sırığı kavradı, Locke da itmek ve yükü dengede tutmak için arkaya geçti. Anında bu konumu seçtiğine pişman oldu; idam edilen adam pantolonunu kendi bokuyla doldurmuştu ve koku giderek güçleniyordu. Locke dişlerini sıkarak, "Perelandro Evi'ne, hürmetle!" diye seslendi.

Sanzalar yavaş adımlarla el arabasını Siyah Köprü'nün batı kısmı boyunca çektiler, sonra da kuzeye dönüp Oynak Çarşı'nın doğu bölgesine çıkan geniş ve alçak köprüye doğru ilerlediler. Eve dönmek için biraz dolambaçlı bir yol seçmelerine rağmen bu durum hiç şüphe uyandırıcı değildi; en azından idam alanından ayrıldıklarını gören herkesten iyice uzaklaşana kadar. Grup biraz daha hızlanarak ve ölü adamın onlara sağladığı ilave saygının keyfini çıkararak (tabii adamcağızın hayattayken gerçekleştirdiği son beyhude eylemin kokusuna katlanmayı sürdüren Locke hariç) sola döndü ve Fauria'ya çıkan köprülere yollandı.

Oraya vardıklarında güneye inerek Videnza Mahallesi'ne, yani sarıceketlilerin sıkça devriye gezdikleri nispeten temiz ve geniş adaya girdiler. Videnza'nın merkezindeki pazar meydanında Oynak Çarşı'nın çalkantılı karmaşasını hor gören tanınmış tüccar-zanaatkârlar mevcuttu. Bunlar daima yeni harçla sıvanan ve kütük-kereste destekli çerçeveleri düzenli olarak boyanan, eski fakat güzel evlerinin zemin katında iş yapardı. Mahallenin kiremitli çatıları âdet gereği parlak ve düzensiz renklerle perdahlanırdı; mavisiyle, moruyla, kırmızısıyla, yeşiliyle gözü okşar ve parlak, sıcak güneşin altında cam gibi ışıldarlardı.

Bu meydanın kuzey girişine vardıklarında Calo hızla arabanın yanından ayrılıp kalabalığın içinde kayboldu, Locke da (şükran dualarını mırıldanarak) onun yerini almak için öne geçti. Bu yeni düzenle sıradışı kargolarını Ambrosine Strollo'nun, yani Camorr'un bizzat Dük'e hizmet veren bir numaralı mumcusunun dükkânına götürdüler.

"Eğer Camorr'da Perelandro'nun adının kederli bir aşağılamayla anılmadığı tek bir camia varsa o da Videnza'dır," demişti Zincir bir keresinde. "Tüccarlar pinti insanlardır ve zanaatkârların derdi başından aşkındır. Ama seçtikleri meslekte güzel kâr edenler az çok mutlu olmaya yatkındırlar. Öyleleri sıradan halka göre rahat bir yaşam sürdürürler. Tabii bizim gibiler onlara askıntı olmadığı sürece."

Locke, Galdo'yla beraber el arabasını Madam Strollo'nun dört katlı evinin önüne çekerken gördükleri saygıdan etkilendi. Burada hem tüccarlar hem de müşteriler ceset önlerinden geçerken başlarını eğiyorlardı. Hatta içlerinden pek çoğu iki eliyle birden önce gözlerine, sonra dudaklarına ve en sonunda da kalplerine dokunarak On İkili'nin sözsüz hayır-dua işaretini yapıyordu.

"Canlarım," dedi Madam Strollo. "Bu ne büyük bir şeref! Size ne kadar *alışılmadık* bir görev verilmiş böyle." Yaşı ilerlemiş, ince yapılı kadın, Locke'un o sabah dil döktüğü memurenin bir tür kozmik zıddıydı. Strollo onlara özenli bir saygıyla yaklaşıyor, ağır cüppelerinin altında sucuk gibi terleyen bu kızarık suratlı iki küçük müride sanki daha güçlü bir tarikatın gerçek birer rahibiymiş gibi davranıyordu. Ayrıca Antrim'in pantolonundaki kokuyu alıyorsa bile bunu dile getirmekten sakınıyordu.

Kadın dükkânının sokağa açılan vitrininde, geceleri aşağı doğru açılarak işletmesini hınzırlıklardan koruyan ağır bir tahta tentenin altında oturuyordu. Vitrin yaklaşık üç metre genişliğinde ve onun yarısı yüksekliğindeydi. Madam Strollo'nun etrafı fantastik bir balmumu kentinin evlerini ve kulelerini andıran kat kat, sıra sıra mumla çevriliydi. Simyasal küreler hem soyluların hem de sıradan halkın başlıca ışık kaynağı tercihi olarak daha ucuz mumların yerini büyük ölçüde almıştı. Geriye kalan az sayıdaki mum ustasıysa ürünlerine her gün daha da hoş kokular karıştırarak bu akıma karşı koyuyordu. Ayrıca Camorr'un tapınaklarının ve inananlarının törensel ihtiyaçları devam ediyor ve soğuk cam ışığı genel olarak o ihtiyaçları karşılamakta yetersiz kabul ediliyordu.

"Definden evvel bu adam için üç gün üç gece ayin yapacağız," dedi Locke. "Ustama yeni mumlar lazım."

"İhtiyar Zincir'i mi kastediyorsun? Zavallı adamcağız. Bakalım... Temizlik için lavanta, takdis için güz kançiçeği ve Hanımların En Adili için kükürt gülleri istiyorsun, değil mi?"

"Lütfen," dedi Locke, içindeki gümüşlerin şıngırdadığı mütevazı bir deri kese çıkararak. "Birkaç tane de kokusuz adaklık. Her dört çeşitten yarım düzine yeter."

Madam Strollo mumları dikkatle seçip parafinli beze sardı. "Müessesenin hediyesi," dedi, Locke ambalaja itiraz etmek için ağzını açtığında, "ve her bir pakete yarım düzineden biraz daha fazla

koymuş olabilirim.” Locke laf olsun diye ona direnmeye çalıştıysa da yaşlı kadın mallarını paketlemeyi bitirirken birkaç kritik saniye boyunca adeta sağır olup çıktı.

Locke kesesinden üç solon çıkarttı, bir düzinesine daha sahip olduğunu kadına göstermeye dikkat etti ve Göz Ardı Edilenlerin Efendisi adına Madam Strollo ile çocuklarına tam yüz yıl sıhhat dileyip dükkândan geri geri çıktı. Mum paketlerini el arabasına koyup Antrim’in donuk bakan gözlerinin yanındaki battaniyenin hemen altına sıkıştırdı.

Galdo’nun yanındaki yerini almak için döndüğü anda, yırtık pırtık ve kirli giysiler içindeki daha uzun boylu bir çocuk ona çarparak sırtüstü yere düşürdü.

“Ah!” dedi, gerçekte Calo Sanza olan çocuk. “Binlerce kez özür dilerim! Ne kadar sakarım, durun kalkmanıza yardım edeyim...”

Çocuk Locke’un uzattığı eli tuttu ve asılarak onu ayağa kaldırdı. “On İkili aşkına! Bir mürit. Beni affedin, beni affedin. Orada durduğunuzu görmedim.” Çocuk endişeyle cıkcıklayarak Locke’un beyaz cüppesindeki tozu toprağı silkeledi. “İyi misiniz?”

“İyiyim, iyiyim.”

“Sakarlığımın kusuruna bakmayın, böyle olsun istemedim.”

“Zararı yok. Kalkmama yardım ettiğiniz için teşekkürler.”

Calo bunun ardından belini eğerek yapmacık bir selam verdi, sonra da koşarak kalabalığın arasına karıştı. Birkaç saniye içinde gözden kaybolmuştu bile. Locke abartılı hareketlerle üstünü başını silkelerken içinden otuza kadar saydı. Otuz bire gelince de ansızın el arabasının yanına oturdu, kukuletalı başını ellerinin arasına aldı ve burnunu çekmeye başladı. Birkaç saniye sonra hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sıranın kendisine geldiğini anlayan Galdo ona yaklaşıp yanına diz çöktü ve bir elini dostunun omzuna koydu.

“Çocuklar,” dedi Ambrosine Strollo. “Çocuklar! Sorun ne? Yaralı mısınız? O sersem size bir şey mi yaptı?”

Galdo dostunun kulağına fısıldarmış gibi yaptı; Locke mırıldanarak ona karşılık verdi ve Galdo da kıç üstü yere oturdu. Ellerini kaldırıp mükemmel bir hüsran taklidiyle kukuletasını çekiştirirken gözleri kocaman açılmıştı. “Hayır, Madam Strollo,” dedi. “Çok daha kötü bir şey oldu.”

“Daha mı kötü? Ne demek istiyorsun? Sorun nedir?”

“Gümüşler,” diye dedi Locke, ağlamaklı bir sesle. Başını kaldırıp kadına yanaklarından aşağı dökülen yaşları ve ustaca kıvrılmış dudaklarını gösterdi. “Kesemi çaldı. B-beni soydu.”

“Kesedeki para bu adamın dulunun yaptığı ödemeydi,” dedi Galdo. “Sadece mumlar için değil; cenaze töreni, takdisimiz ve defin için de. Onu naaşla beraber...”

“...Peder Zincir’e götürecektik,” diye atıldı Locke. “Ustamı yüzüstü bıraktım!”

“On İkili aşkına!” diye mırıldandı yaşlı kadın. “Şu küçük hergeleye de bakın hele!” Tezgâhından başını uzatarak şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle haykırdı. “HIRSIZ! HIRSIZ VAR!” Locke başını bir kez daha ellerinin arasına gömerken yaşlı kadın kafasını yukarı kaldırıp tekrar bağırdı. “LUCREZIA!”

“Efendim nine,” diyen bir ses yükseldi, açık bir pencereden. “Bu hırsız meselesi de ne oluyor?”

“Ağabeylerini uyandır çocuğum. Onlara hemen aşağı inmelerini ve sopalarını da yanlarına almalarını söyle!” Kadın dönüp Locke ile Galdo’ya baktı. “Ağlamayın benim sevgili çocuklarım. Ağlamayın. Bunu bir şekilde telafi edeceğiz.”

“Biri hırsız var diye mi bağırdı?” dedi elinde sopasıyla koşa koşa çıkagelen, sırık gibi bir inzibat çavuşu. Hardal sarısı ceketinin etekleri peşi sıra dalgalanıyordu. Yanında iki sarıceketli daha vardı.

“Sen ne biçim bir inzibatsın ki Kazan’ın o küçük yankesici piç kurularının buraya kadar gelip dükkânımın önünde müşterilerimi soymalarına izin veriyorsun Vidrik!”

“Ne? Burada mı? Onlar mı?” İnzibat çavuşu dertli çocuklara, tepesi atmış yaşlı kadına ve üstü örtülü cesede bakarken kaşları alnından fırlayıp gitme teşebbüsüyle havaya kalktı. “Ah, iyi de... adam zaten *ölü*...”

“Tabii ki ölü, seni gidi kuş beyinli! Bu çocuklar bir takdis ve cenaze töreni için onu Perelandro Evi’ne götürüyorlardı! O küçük yankesici az önce içinde dulun parası bulunan keseyi çaldı!”

“Biri Perelandro müritlerini mi soydu? Hani o kör rahibe yardım eden çocukları?” Kocaman bir göbeğe ve dizi dizi ilave gıdılara sahip, kıpkırmızı suratlı bir adam bir elinde yürüyüş değneğiyle,

diğerindeyse tehlikeli görünümlü bir nacakla sallanarak çıkageldi. “Ciğeri beş para etmez soysuz piç kuruları! Bu ne alçaklık! Hem de Videnza’da! Hem de güpegündüz!”

“Üzgünüm,” dedi Locke ağlayarak. “Çok üzgünüm. Hiç dikkat etmedim... Hata bende, keseyi daha sıkı tutmalıydım... Öyle hızlıydı ki...”

“Yok daha neler çocuk. Senin bir suçun yok,” dedi Madam Strollo. İnzibat çavuşu düdüğünü öttürmeye başladı; yürüyüş değnekli, şişman adam sövüp saymaya devam ederken Strollolar’ın evinin arkasından pirinç uçlu kıvrık sopalar taşıyan bir çift delikanlı çıktı. Ninelerinin zarar görmediğini anlayana kadar birkaç hızlı bağrışma daha yaşandı; kadının kendilerini çağırma sebebini öğrendiklerinde de onlar da tehditler, küfürler ve intikam yeminleri sayıp dökmeye başladılar.

“Alın,” dedi Madam Strollo. “Alın çocuklar. Mumlar size hediyem olsun. Videnza’da böyle şeyler olmaz. Biz bu tür olaylara göz yummayız.” Kadın Locke’tan aldığı üç solonu tezgâha geri bıraktı. “Kesede ne kadar para vardı?”

“Size ödeme yapmadan önce on beş solon,” dedi Galdo. “Yani on ikisi çalındı. Zincir bizi tarikattan atacak.”

“Aptal olma!” dedi Madam Strollo. O para yığınına iki sikke daha eklerken dükkânının önündeki kalabalık artmaya devam etti.

“Tabii ya!” diye haykırdı şişman adam. “O küçük iblisin bu şekilde bizi küçük düşürmesine izin veremeyiz! Madam Strollo, ne kadar veriyorsunuz? Ben daha fazlasını vereceğim!”

“Hay tanrılar cezanı versin seni gidi bencil ihtiyar domuz seni! Sanki üste çıkmasan...”

“Benden bir sepet portakal,” dedi kalabalıktaki kadınlardan biri. “Size ve Gözsüz Rahip’e.”

“Ben de bir solon verebilirim,” dedi başka bir tüccar, elindeki sikkeyle öne çıkarak.

“Vidrik!” Madam Strollo kıpkırmızı suratlı komşusuyla yaptığı tartışmaya ara verdi. “Vidrik, bu senin suçun! Bu müritlere en azından birkaç bakır borçlusun!”

“Benim suçum mu? Bak hele...”

“Hayır, asıl *sen* bak hele! Bundan böyle Videnza’dan bahsederlerken, ‘Ah, orası rahipleri soydukları yer değil mi?’ diyecekler! ‘Biçare Perelandro müritlerinin parasını gasp ettikleri yer!’ On İkili aşkına! Tıpkı Yangınyeri gibi! Hatta daha kötüsü!” Kadın yere tükürdü. “Ya zararlarını telafi etmek için bir şeyler verirsin ya da seni yüzbaşına şikâyet ederim. Ondan sonra da saçların ağarıp dişlerin dökülene kadar bir bok teknesinin başına geçersin!”

İnzibat çavuşu yüzünü ekşiterek öne çıkıp elini kesesine attı; fakat daha şimdiden iki çocuğun etrafında yoğun bir kalabalık vardı. Çocukların ayağa kalkmalarına yardım edildi ve Locke’un sırtı, sayamayacağı kadar çok kez teselli amaçlı sıvazlandı. İkili sikke, meyve ve ufak tefek hediye yağmuruna tutuldu; tüccarlardan biri değerli sikkelerini ceketinin ceplerinden birine koyup kesesini onlara verdi. Locke ile Galdo yüzlerine ikna edici şaşkınlık ve huşu ifadeleri takındılar. Aldıkları her bir hediyede sırf laf olsun diye karşı çıkmayı da ihmal etmediler.

6

Tek Elli Antrim’i Perelandro Evi’nin rutubetli ibadethanesine güvenle yerleştirdiklerinde vakit akşamüstünün dördüncü saatiydi. Beyaz cüppeli üç çocuk (Calo Tapınak Semti’nin girişinde sorun yaşamadan onlara katılmıştı) hafif adımlarla basamaklardan indi ve kalın kollarından birini bakır güğümüne sarmış olarak alışıldık yerinde oturan Peder Zincir’in yanına çöktü.

“Ee çocuklar?” dedi adam. “Jessaline hayatımı kurtardığına pişman olacak mı?”

“Hiç de bile,” dedi Locke.

“Harika bir ceset getirdik,” dedi Calo.

“Biraz kokuyor,” dedi Galdo.

“Ama onun dışında,” dedi Calo, “*şahane* bir ceset.”

“Daha öğleyin asıldı,” dedi Locke. “Hâlâ taze.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Hem de çok. Ama sormam gereken bir şey var. Neden son yarım saattir gelip geçen herkes güğümüme

para atıp bana Videnza'da yaşananlar için üzgün olduğunu söylüyor?"

"Videnza'da yaşananlar için üzgünler de ondan," dedi Galdo.

"Taverna falan yakmadık, Velinimet üstüne yemin ederim," dedi Locke.

"Peki öyleyse," dedi Zincir, yaramaz bir evcil hayvana hitap edercesine yavaş konuşarak, "siz çocuklar cesedi tapınağa koymadan evvel onunla ne yaptınız?"

"Para kazandık." Locke o tüccarın bağışladığı keseyi ağır bir şangırtı eşliğinde güğümün içine attı. "Tam olarak yirmi üç solon, üç bakır."

"Ve bir sepet dolusu portakal," dedi Calo.

"Paket paket mum," diye ekledi Galdo. "İki somun karabiberli ekmek, mumlu kutuda küçük bir bira ve birkaç nur küresi."

Zincir bir süre ses çıkarmadı, sonra da gözbağını düzeltirmiş gibi yaparak (ama aslında altını birazcık kaldırarak) güğümün içine baktı. Calo ile Galdo kıkırdaya kıkırdaya Locke'un kurduğu ve onların yardımıyla uygulamaya koyduğu planı en kaba hatlarıyla açıklamaya başladılar.

"Vay babanın kemiği," dedi Zincir, onlar sözlerini bitirdiklerinde. "Gözüm üstünde derken, sana kahrolası bir sokak tiyatrosu canlandırman için izin verdiğimi hatırlamıyorum Locke."

"Harcadığımız parayı bir şekilde çıkarmalıydık," dedi Locke. "Cesedi Sabır Sarayı'ndan almamız on beş gümüşe patladı. Şimdiyse biraz kârdayız. Tabii mumlar, ekmekler ve bira da cabası."

"Portakalları unutma," dedi Calo.

"Nur kürelerini de," dedi Galdo. "Çok güzeller."

"Madrabaz Bekçi aşkına!" dedi Zincir. "Daha bu sabah burada eğitim verenin *ben* olduğum gibi bir yanılsama içindeydim."

Bunun ardından bir süre samimi bir sessizlik içinde oturdular. O sırada güneş batıdaki kavisli alçalışına geçti ve kenti uzun gölgeler sarmaya başladı.

"Eh, neyse ne." Zincir kan dolaşımını hızlandırmak amacıyla kelepçelerini birkaç kez sarstı. "Size harcamanız için verdiğimi geri alacağım. Calo, sen ve kardeşin artan paradan birer gümüşü

istediğiniz gibi harcayabilirsiniz. Locke, sen de geri kalanı... borcunu kapatmakta kullanabilirsin. Bu parayı adilce çaldın.”

Üstünde orman yeşili bir ceket ve dört köşeli bir şapka bulunan, iyi giyimli bir adam tam o sırada tapınak basamaklarını tırmandı. Güğümün içine bir avuç sikke attı; paralar takırdarken gümüşle karışık bakır gibi bir ses çıkardı. Adam üç çocuğa şapka çıkardı. “Ben Videnza’danım. Bugün olanlara çok kızdığımızı bilmenizi isterim.”

“Size ve çocuklarınıza yüz yıl sıhhat bağışlansın,” dedi Locke, “ve Göz Ardı Edilenlerin Efendisi sizi korusun.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

GRİ KRAL

1

“Bakıyorum da paramızı çok çabuk harcıyorsun Lukas,” dedi Doña Sofia Salvara.

“Şartlar bize yaradı Doña Sofia.” Locke dudaklarını sıkarak gülümsedi. Gülümsemesi Fehrwight standartlarına göre büyük bir zaferi ifade etmesine rağmen başka birinden gelse acı dolu bir surat ekşitmeye benzeyecekti. “Her şey lehimize gelişiyor. Gemiler, adamlar, kargo. Yakında tek ihtiyacımız kısa bir deniz yolculuğu için gardırobunuzu hazırlamanız olacak!”

“Öyle, öyle.” Kadının gözlerinin altında koyu halkalar mı vardı? Ona yönelik tavırlarında belli belirsiz bir ihtiyat mı mevcuttu? Doña Sofia’nın rahat olmadığı kesindi. Locke kadına fazla yüklenmemeyi aklının bir köşesine yazdı. Sahte sözlerle ve gülücüklerle ettiği dans çok hassastı. Kadın onun bir sahtekâr olduğunu biliyor ama bunu *bildiğinin* karşısındaki kişi tarafından *bilindiğini* bilmiyordu.

Doña Sofia ufacık bir iç çekişin ardından şahsi mührünü az önce gözden geçirdiği parşömenin en altındaki sıcak ve mavi balmumuna bastı. Akıcı bir el yazısıyla mührün üstüne birkaç satır ekledi, imzasınıysa son birkaç yıldır okuryazar soylular arasında moda olan burgulu Therin alfabesiyle attı. “Bugün dört bin daha lazım diyorsan dört bin daha alacaksın.”

“Size tüm kalbimle minnettarım leydim.”

“Eh, nasılsa yakında karşılığını vereceksin,” dedi kadın. “Hatta umduğumuz gerçekleşirse katbekat fazlasıyla.” Bu sözün ardından

göz kenarlarını kırıştıran gerçek bir neşeyle gülümsedi ve yeni borç senedini uzattı.

Oh-ho, diye düşündü Locke. *Böylesi çok daha iyi. Kurban kontrolün ne kadar kendi elinde olduğunu zannederse gerçek kontrole o kadar kolay tepki verir.* Peder Zincir'in bu eski vecizesi Locke'un tecrübelerine göre sayısız kez doğru çıkmıştı.

"Lütfen şehirdeki işini bitirip geri geldiğinde kocanıza en samimi selamlarımı iletin leydim," dedi Locke, balmumu mühürlü parşömeni eline alarak. "Korkarım ki artık gidip bazı kimselerle görüşmeliyim. Resmi bir hesap defterine geçmeyecek bazı ödemeler yapmam gerekiyor."

"Elbette. Çok iyi anlıyorum. Conté sizi kapıya kadar geçirebilir."

Asık suratlı, çabuk yaşlanmış askerin rengi bir nebze solgundu ve Locke'a yürürken hafif fakat bariz bir şekilde topallarmış gibi geliyordu. Evet, adamcağızın anatomisindeki zedelenmiş bir bölüme fazla yüklenmemeye çalıştığı aşikârdı. O gece kendi başına geleni hatırlayan Locke'un bilinçsiz bir sempatiyle içi kalktı.

"Kendini nasıl hissediyorsun Conté?" diye kibarca söze girdi. "Kusura bakma ama şu son bir-iki gündür biraz hasta gibisin."

"Genel olarak iyiyim Efendi Fehrwight." Ağzının kenarlarındaki çizgiler hafifçe sertleşti. "Biraz keyifsizim, hepsi bu."

"Ciddi bir şey yoktur umarım?"

"Belki de küçük bir sıtmaya tutulmuşumdur. Yılın bu zamanında böyle şeyler olur."

"Ah. İkliminizin azizliklerinden biri. Şahsen ben henüz o tür bir şey hissetmedim."

"Eh," dedi Conté, yüzünde en ufak bir ifade bile bulunmadan, "öyleyse kendinize iyi bakın Efendi Fehrwight. Camorr en *beklenmedik* anlarda çok tehlikeli bir yer olabilir."

Oh-ho-HO, diye düşündü Locke. Demek sırrı onunla da paylaşmışlardı. Ve adamın en az Sofia'nınki kadar büyük olan gururu en ufak bir tehditte bulunmasına bile izin vermiyordu. Bu, akılda tutulmaya değer bir bilgiydi.

"Benden daha dikkatli birini bulamazsın sevgili Conté." Salvara köşkünün ön kapısına yaklaşırlarken Locke borç senedini siyah yeleğinin içine soktu ve kat kat kravatlarına çekidüzen verdi. "Havayı

temiz tutmak için odamı çok iyi aydınlatırım ve Sahtefer'in ardından bakır yüzükler takarım. Öyle yapmak sizin değişken havanız için birebirdir. Ama bahse varım ki denizde birkaç gün geçirmek seni kendine getirir."

"Şüphesiz," dedi Conté. "Deniz yolculuğunu iple çekiyorum."

"Al benden de o kadar!" Locke, Don'un adamının cam ve demirden yapılma geniş kapıyı açmasını bekledi ve Sahtefer'in nemli havasına adım atarken resmi fakat dostane bir selam verdi. "Yarın sağlığın için dua edeceğim sevgili dostum."

"Çok naziksiniz Efendi Fehrwight." Eski asker belki de bilinçsizce elini bıçaklarından birinin sapına koymuştu. "Ben de *sizinkinden* dualarımı eksik etmeyeceğim."

2

Locke acele etmeden güney istikametinde yürümeye başlayıp daha birkaç gece önce Calo'yla beraber yaptıkları gibi Isla Durona'dan Çiftgümüş Yeşili'ne geçti. Cellat Rüzgârı her zamankinden daha kuvvetliydi ve genç adam şehrin parıldayan Atacam'ının solgun ışığında yürümeyi sürdürürken yaprakların hışırtısı etraftaki bitkilerin arasında saklanan dev bir yaratığın iç çekişini andırıyordu.

Yarım haftada neredeyse on yedi bin şilin kaldırmışlardı. İlk temas ile son sıvışma arasında iki hafta olacak şekilde ayarladıkları Don Salvara vurgunu, asıl planlarının çok daha ilerisindeydi. Locke en ufak bir tehlikeye girmeksizin Don'dan bir kez daha para koparabileceğinden emindi. Böylelikle toplamı yirmi iki veya yirmi üç bine kadar zorlar, ardından sıvışırdı. Araziye uyum sağlar, birkaç hafta ağırdan alır, yine de dikkati elden bırakmaz ve Gri Kral meselesinin kendiliğinden çözülmesini beklerdi.

Ardından sıra ilave bir mucize gerçekleştirerek Capa Barsavi'yi nişanı bozmaya ikna etmeye ve bunu yaşlı adamın tepesini attırmadan yapmaya gelirdi. Locke iç geçirdi.

Sahtefer sona erip gerçek gece çöktüğü zaman havadaki parıltı kaybolmaktan ziyade sanki kıskanç bir alacaklının topladığı borç

misali geri çekildi. Gölgeler genişleyip karardı ve sonunda tüm parkı aşağıdan yuttu. Ağaçlardaki tek tük zümrüt yeşili fenerler titreşerek yandı; yumuşak ve ürkütücü ışıkları garip bir ferahlık veriyordu. Ancak ağaç ve çalı çit duvarlarının arasında dolambaçlı bir yol izleyen mıcırlı patikaları görmeye yetecek kadar ışık sağlıyorlardı. Locke içindeki gerginliğin çok yavaş da olsa gevşediğini hisseder gibi oldu; ayaklarının mıcırda çıkardığı boğuk çıtırtıları dinlerken kısa bir süreliğine kendini huzura tehlikeli derecede yakın bir hisse kapılırken buldu.

Yaşıyordu, zengindi, Centilmen Piçler'in başına musallat olan sorunlar karşısında ürküp sinmemeyi seçmişti. Ve kısacık bir an boyunca, seksen sekiz bin insanın ve şehirdeki tüm o sonu gelmez ticari ve idari gürültü patırtısının tam ortasında Çiftgümüş Yeşili'nin rüzgârda hafifçe sallanan ağaçlarıyla yalnızdı.

Yapayalnız.

Ensesindeki tüyler diken diken olurken sokaklarda büyümüş herkesin daimi yoldaşı olan o buz gibi korku bir anda içini sardı. Çiftgümüş Yeşili'nde, yani şehirdeki en güvenli açık hava parkında bir yaz gecesiydi. En az iki veya üç sarıceketli timi, kargılarının ucundaki gece fenerlerini sallayarak parkta sürekli devriye atardı. Hatta bazen el ele tutuşarak, böcekleri savuşturarak ve gölgelerin mahremiyetini arayarak gezinti yapan zengin kız ve erkeklerle neredeyse gülünç denebilecek ölçüde dolup taşardı.

Locke etrafındaki dolambaçlı yollara hızla bakındı. Sahiden de *yapayalnızdı.* Parkta yaprakların hışırtısından ve böceklerin vızıltısından başka çıt çıkmıyor, genç adamın kulağına hiçbir konuşma veya ayak sesi gelmiyordu. Locke'un sağ kolunu döndürmesiyle birlikte karartılmış çelikten yapılma, ince bir bıçak, sapı aşağı bakacak şekilde ceket yeninden avucuna düştü. Silahı koluna paralel tutarak uzaktan bakıldığında görünmeyeceğinden emin oldu ve parkın güney çıkışına doğru aceleyle ilerledi.

Bir sis bastırıyor, sanki çimenler geceye gri bir buhar salıyormuşçasına yerden yükseliyordu. Locke sıcak ve boğucu havaya rağmen ürperdi. Sis son derece doğal bir olaydı, değil mi? Tüm şehir her üç gecenin ikisinde sisle kaplanır, insanlar bazen onun içindeyken burunlarının ucunu bile göremezlerdi. İyi de neden...

Parkın güney çıkışı. Locke parkın güney çıkışının önünde durmuş, taş döşeli ve boş bir yolun karşısından sislere bürünmüş bir köprüye bakıyordu. O köprü kırmızı fenerleriyle sisin içinde loş ve meşum bir ışık saçan Ata Kemeri'ydi.

Kuzeydeki Isla Durona'ya çıkan Ata Kemeri.

Locke her nasılsa gerisingeri dönmüştü. İyi de bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki... *Doña Sofia.* O kurnaz mı kurnaz kaltak. Locke'a bir şey yapmıştı... parşömen vasıtasıyla ona simyasal bir hınzırlıkta bulunmuştu. Mürekkeple mi? Balmumuyla mı? Bu şey işini bitirmeden önce duyularını körelten bir zehir miydi? Onu hasta etmek için tasarlanmış başka bir ilaç mıydı? Yoksa kadını şu an için tatmin edecek, alçakça ve inkâr edilebilir bir intikam mıydı? Locke parşömeni çıkarmak için uğraşırken eli ceketinin iç cebini ıskaladı. Kapıldığı sersemliğe rağmen hareketlerinin bütünüyle hayal gücünden kaynaklanamayacak kadar ağır ve sakarca olduğunun farkındaydı.

Ağaçların altında birileri hareket ediyordu.

Biri solunda, diğeriyse sağındaydı. Ata Kemeri kaybolmuştu; bir kez daha dolambaçlı yolların ortasındaydı ve sadece fenerlerin zümrüt yeşili ışığıyla bölünen karanlığa bakıyordu. Bir nida attı, çömeldi ve bıçağını kaldırdı. Başı fırıl fırıl dönüyordu. Adamlar pelerinliydi ve onu her iki yanından sarmışlardı. Mıcıra basan ayak sesleri kendisine ait değildi. Arbaletlerin koyu renkli şekilleri, adamların arkadan aydınlanan suretleri... Locke'un baş dönmesi hızlandı.

"Efendi Bela," dedi bir adamın boğuk ve uzak sesi. "Bize bir saatinizi ayırmanızı rica ediyoruz."

"Madrabaz Bekçi aşkına!" dedi Locke soluk soluğa. Hemen ardından ağaçların silik renkleri bile kaybolur gibi oldu ve tüm gece kapkara kesildi.

Kendine geldiğinde oturur vaziyetteydi. Kapıldığı his çok garipti. Daha önce de yaralanmaların veya ilaçların yol açtığı baygınlıklardan ayıldığı olmuştu ama bu seferki farklıydı. Sanki birileri bilinç mekanizmasını tekrar çalıştırmıştı. Tıpkı bir Verrar su saatinin musluğunun bir âlim tarafından açılması gibi...

Bir tavernanın ortak salonundaydı. Yalnız başına bir masada oturuyordu. Bar tezgâhını, ocağı ve diğer masaları görebiliyordu fakat içerisi rutubetli ve boştu. Etrafı küf ve toz kokuyordu. Arkasından titrek ve turuncu bir ışık geliyordu... bir gaz lambası. Yağlı ve buğulu pencereler ışığı geri yansıtıyor, Locke'un dışarıyı görmesine engel oluyordu.

"Sırtına bir arbalet çevrili," dedi bir ses, sadece birkaç adım gerisinden. Ses kültürlü birinin kulağa hoş gelen tanısına sahipti ve bir Camorrluya ait olduğu kesindi ama telaffuzlardan bazılarında sorun vardı. Başka yerlerde zaman geçirmiş bir Camorr yerlisi miydi? Locke'a tamamen yabancı birine aitti. "Efendi Bela."

Locke'un omuriliğini adeta buz saçakları sardı. Parktaki o son birkaç saniyeyi hatırlamak için kafa patlattı; oradaki adamlardan biri de ona bu isimle hitap etmemiş miydi? Sertçe yutkundu. "Neden bana öyle hitap ediyorsunuz? Adım Lukas Fehrwight. Bel Auster Hanesi'nde çalışan bir Emberlain vatandaşıyım."

"İçimden buna inanmak geliyor Efendi Bela. Aksanın ikna edici ve o simsiyah yünlülere katlanma hevesin neredeyse kahramanca. Don Lorenzo ile Doña Sofia kesinlikle Lukas Fehrwight'a inandı. Ta ki sen onlara aksini söyleyene kadar."

Bu Barsavi'nin işi değil, diye düşündü Locke, çaresizce. O olamazdı... Barsavi gerçeği bilseydi bu konuşmayı bizzat yapardı. Hem de Yüzen Mezar'ın kalbinde, tüm Centilmen Piçler bir direğe bağlanmış ve Bilge Nazik'in çantasındaki tüm bıçaklar bilenip parlatılmış bir vaziyette.

"Benim *adım* Lukas Fehrwight," diye üsteledi Locke. "Benden ne istediğinizi veya niçin buraya getirildiğimi anlamıyorum. Graumann'a bir şey yaptınız mı? O iyi mi?"

"Jean Tannen tamamen güvende," dedi adam. "Senin de iyi bildiğin gibi. Siyah pelerininin altında o saçma sapan rozet cüzdanıyla Don Salvara'nın ofisine girdiğini yakından görmeyi ne çok

isterdim. Bir babanın gerçekte Kutlu Getirici diye bir şey olmadığını çocuğuna nazikçe söylemesi gibi, Salvara'nın Lukas Fehrwight'a duyduğu güveni yok etmeni! Sen bir sanatçısın Efendi Bela."

"Size söyledim, benim adım *Lukas.* Lukas Fehrwight ve..."

"Bana adının Lukas Fehrwight olduğunu bir kez daha söylersen sol üst pazına bir arbalet oku saplayacağım. Seni öldürmez, sadece yaşamını biraz zora sokar. Şöyle kocaman bir delik ve belki bir de kırık kemik. Güzelim giysini mahveder, hatta belki de o değerli parşömeni kana bular. Meraggio'daki kâtipler buna dair bir açıklama duymaya bayılacaklardır. Borç senetleri kanla kaplandığında çok daha fazla dikkat çeker."

Locke uzunca bir süre tek kelime etmedi.

"Bak bu da olmadı Locke. Hiç şüphesiz Barsavi'nin adamlarından biri olmadığımı anlamışsındır."

On Üçlü aşkına, diye aklından geçirdi Locke. *Nerede hata yaptım?* Adam doğruyu söylüyorsa ve Capa Barsavi için çalışmıyorsa geriye tek bir seçenek kalıyordu. Örümcek'in ta kendisi. Gerçek Geceyarıcılar. Kullandığı taklit rozet ihbar mı edilmişti? Talisham'daki kalpazan, Dük'ün gizli polisine haber uçurarak fazladan kâr etmeyi mi amaçlamıştı? En akla yatkın açıklama bu gibiydi.

"Arkana dön. Yavaşça."

Locke ayağa kalkıp denileni yaptı ve şaşkınlıktan bağırmamak için dilini ısırdı.

Karşısındaki masada oturan adam otuz ile elli arasındaki herhangi bir yaşta olabilirdi. Uzun boylu ve ince yapılıydı; şakaklarındaki saçlar griye çalmıştı. Yüzünde Camorr'un izlerini taşıyordu: güneşten kararmış koyu bir ten, çıkık şakak ve elmacık kemikleri, sivri bir burun.

Adam gri bir ipek tuniğin üstüne yine gri renkli bir deri yelek giymişti. Pelerini ve harmanisi gibi ensesinden sarkan kukuletası da griydi. Düzgünce önünde kavuşturduğu elleri oğlak derisinden yapılma, gri renkli, ince silahşor eldivenleriyle kaplıydı; kullanılmaktan iyice yıpranıp kırışmışlardı. Adam bir avcının soğuk, sabit ve ölçücü bakışlarına sahipti. Gaz lambasının turuncu ışığı o gözlerin siyah gözbebeklerinden yansımaktaydı. Locke bir anlığına

gördüğü şeyin bir yansıma değil de bir ifşa olduğu hissine kapıldı; sanki ateşin yandığı yer adamın gözlerinin *arkasıydı.* Locke kendine hâkim olamayarak ürperdi.

"*Sen,*" diye fısıldadı, Lukas Fehrwight'ın aksanını bırakarak.

"Ta kendisi," dedi Gri Kral. "Bu giysiler abartılı ama bir o kadar da gerekli bir dokunuş. Camorr'daki onca insan arasında bunu en iyi sen anlarsın Efendi Bela."

"Bana niçin böyle dediğini anlamış değilim," diyen Locke çaktırmadan ağırlığını bir ayağından ötekine aktardı ve ceketinin diğer yenindeki ikinci bıçağın huzur verici ağırlığını hissetti. "Ayrıca şu bahsettiğin arbaleti de görmüyorum."

"Sırtına çevrili demiştim." Gri Kral ince ve düşünceli bir gülümsemeyle karşı duvarı işaret etti. Locke ihtiyatla başını o tarafa çevirdi.

Tavernanın duvarına, Locke'un az öncesine kadar baktığı noktaya geniş omuzlu bir adam tembelce dayanmış bekliyordu. Pelerinli ve kukuletalı adam koluna dolu bir sokakyayı sıkıştırmış, okunu Locke'un göğsüne gelişigüzel doğrultmuştu.

"Ben..." Locke tekrar önüne baktı ama Gri Kral masada oturmuyordu. Artık Locke'un birkaç adım solunda, kullanılmayan bar tezgâhının arkasındaydı. Masanın üstündeki fener yerinden kıpırdamamıştı ve Locke adamın sırıttığını görebiliyordu. "Bu mümkün değil."

"Elbette ki mümkün Efendi Bela. İyice bir düşün. Olasılıkların sayısı aslında *yok denecek kadar* az."

Gri Kral bir pencere camını silercesine eliyle havada bir yay çizdi ve Locke duvara tekrar baktığında arbaletli adamın bir kez daha ortadan kaybolmuş olduğunu gördü.

"Hassiktir!" dedi Locke. "Sen bir Bağlıbüyücü'sün."

"Hayır," dedi Gri Kral. "Öyle bir avantajım yok. Senden farklı değilim. Ama yanımda bir Bağlıbüyücü çalıştırıyorum." Az önce oturduğu masayı işaret etti.

Locke'un gözüne herhangi bir hareket ilişmemesine rağmen artık orada henüz yirmili yaşlarını bile geride bırakmamış bir adam oturuyordu. Çenesiyle yanakları incecik tüylerle kaplıydı ve saçının ön kısmı daha şimdiden açılmaya başlamıştı. Gözlerine keyifli bir

bakış hâkimdi ve Locke derhal onda, çoğu doğma büyüme soylunun ikinci bir gömlek gibi üstünde taşıdığı türden otoriter bir hava sezdi.

Genç adam parlak kırmızı ipek manşetlere sahip, son derece iyi dikilmiş gri bir ceket giymişti. Sol bileğinin çıplak tenine üç siyah halka dövmelenmişti, sağ elindeyse kalın bir deri eldiven vardı ve üzerine Locke'un şimdiye dek gördüğü en haşin şahin tünemişti. Avcı kuş, karşısında kendini bir şey zanneden, alelade bir tarla faresi varmış gibi bakıyordu Locke'a. Hançer keskinliğindeymiş gibi gözüken kıvrık gagasının her iki yanındaki gözleri, altın sarısı daireler içindeki siyah birer noktadan ibaretti. Kahverengi ve gri kanatları zarif bir şekilde arkaya kıvrılmıştı ve pençeleri... Pençelerinin nesi vardı böyle? Arka uçları kocaman, şişkin ve fazlasıyla uzundu.

"İş ortağım Şahinci," dedi Gri Kral. "Karthainli bir Bağlıbüyücü. Benim Bağlıbüyücüm. Pek çok büyük şeyin anahtarı. Artık tanıştığımıza göre benim için yapmanı istediğim şeyden bahsedebiliriz."

4

"Onlarla taşak geçilmez," demişti Zincir bir keresinde, uzun yıllar evvel.

"Niye ki?" O sıralarda on iki veya on üç yaşlarında olan Locke hiç olmadığı kadar kendinden emindi, ki bu bile bir başarı sayılırdı.

"Bakıyorum da tarih derslerini yine savsaklıyorsun. Yakın bir zamanda sana yeni ödevler vereceğim." Zincir iç geçirdi. "Karthainli Bağlıbüyücüler kıtadaki yegâne büyücülerdir, çünkü sanatlarını başka hiç kimsenin öğrenmesine izin vermezler."

"Peki kimse onlara direnmiyor mu? Karşı koyan veya saklanan kimse yok mu?"

"Orada burada birkaç kişi var elbette. Ama emirlerinde koca bir şehir devleti bulunan dört yüz Bağlıbüyücü'ye karşı saklanarak vakit geçiren iki, beş veya on büyücünün elinden ne gelir ki? Bağlıbüyücülerin yabancılara ve asilere yaptığı şeyler göz önüne

alındığında Capa Barsavi onların yanında bir Perelandro rahibi gibi kalır. Bütünüyle kıskanç, bütünüyle insafsız ve bütünüyle rakipsizdirler. Arzu ettikleri tekele kavuşmuş durumdalar. Hiç kimse Bağlıbüyücülere karşı çıkmış bir büyücüyü barındırmaz. Hiç kimse. Hatta Yedi İlik Kralı bile."

"Öyleyse kendilerine hâlâ Bağlıbüyücü demeleri ilginç," diye yorum yaptı Locke.

"Bu sahte bir mütevazılıktır, sanırım öyle anılmak hoşlarına gidiyor. Hizmetlerine çok saçma fiyatlar biçerler. Yaptıkları işi paralı askerlikten çok, müşterilerine oynadıkları zalimce bir oyun olarak görürler."

"Saçma fiyatlar mı?"

"Bir çırak sana günde beş yüz şiline patlar. Bir kalfaysa bin şilin tutabilir. Rütbelerini bileklerine yaptırdıkları dövmelerle gösterirler. Ne kadar çok siyah halka görürsen o kadar kibar davranırsın."

"*Günde* bin şilin ha?"

"Artık neden her yerde olmadıklarını; boşa harcayacak bir hazineye sahip her kralın, soylunun ve uyduruk savaş lordunun emrinde çalışmadıklarını anlıyorsundur. Savaş ya da diğer büyük kriz anlarında bile çok kısa bir süreliğine tutulabilirler. Onlardan biriyle karşılaşırsan müşterisinin çok ciddi bir iş için para ödediğinden emin olabilirsin."

"Nereden geliyorlar?"

"Karthain'den."

"Aman ne komik! Ben loncalarını kastettim. Tekellerini."

"Onun cevabı kolay. Bir gece güçlü bir büyücü, kendisinden daha düşük seviyedeki bir büyücünün kapısını çalar. 'Seçkin bir lonca kuruyorum,' der. 'Ya bana katıl ya da seni buracıkta un ufak ederim.' İkinci büyücü de doğal olarak der ki..."

"'Yahu ben de oldum olası bir loncaya katılmak istemişimdir!'"

"Aynen öyle. İkili gidip üçüncü bir büyücünün kapısına dayanır. 'Loncaya katıl,' derler, 'ya da hemen buracıkta bizimle kapış; ikiye karşı tek.' Bu böyle sürüp gider; ta ki üç veya dört yüz lonca üyesi son bağımsız büyücünün de kapısını çalana ve 'Hayır,' diyen herkes ölene kadar."

"Onların da zayıflıkları olmalı," dedi Locke.

“Tabii ki zayıflıkları var evlat. Onlar da bizim gibi fani birer insan. Yerler, sıçarlar, yaşlanırlar ve ölürler. Ama tanrıların cezası eşekarıları gibidirler; içlerinden birine bulaşırsan geri kalanı gelip seni delik deşik eder. On Üçlü, bir Bağlıbüyücü’yü kasten veya dolaylı olarak öldüren birinin yardımcısı olsun.”

“Neden?”

“Bu loncalarının en eski kuralıdır ve istisnası yoktur. Bir Bağlıbüyücü’yü öldürürsen bütün lonca işini gücünü bırakıp senin peşine düşer. Seni bulmak için kullanmaları gereken her yöntemi kullanırlar. Dostlarını, aileni ve tanıdıklarını öldürürler. Evini yakarlar. İnşa ettiğin her şeyi yok ederler. Nihayet ölmene izin vermeden önce soyunun hem köküyle hem de dalıyla dünyadan silindiğini anladığından emin olurlar.”

“Yani hiç kimsenin onlara direnme izni yok mudur?”

“Ah, istiyorsan pekâlâ direnebilirsin tabii. İçlerinden biri başına bela olursa elinden geldiğince ona karşı koymaya çalışabilirsin. Ama birini öldürürsen... Eh, buna değmez. İntihar bile daha iyidir; en azından o zaman sevdiğin veya güvendiğin herkesi öldürmezler.”

“Vay be!”

“Evet.” Zincir başını iki yana salladı. “Büyücülük tek başına yeteri kadar etkileyicidir ama onları bu kadar baş belası yapan şey kahrolası tutumlarıdır. İşte o yüzden bir Bağlıbüyücü’yle karşılaşırsan saygıda kusur etme ve diline hâkim ol.”

5

“Kuşun güzelmiş götoş,” dedi Locke.

İstifini bozmayan Bağlıbüyücü onu soğuk gözlerle süzdü.

“Demek patronunun bulunamama sebebi sensin. Uzun Tesso bir duvara çivilenirken Tam Şilinler’den hiçbirinin nerede olduklarını hatırlamamasının sebebi de sensin.”

Şahinin ötmesiyle irkilen Locke geriye doğru çekildi; kuşun öfkesi son derece göz korkutucuydu. Çıkardığı ses tedirgin bir hayvanın

bağrışından fazlasıydı; sanki üstüne alınmıştı. Locke kaşlarını kaldırdı.

“Hayvanım sesinin tonundan hoşlanmadı,” dedi Şahinci. “Şahsen ben muhakeme yeteneğinin hep kusursuz olduğunu düşünmüşümdür. Yerinde olsam dilime hâkim olurdum.”

“Patronun kendisi için bir şey yapmamı bekliyor,” dedi Locke. “Bu da elimin ayağımın tutmasını gerektirir. Tabii bu da kahrolasıca Karthainli uşağına nasıl hitap ettiğimi önemsiz kılar. Öldürdüğün *garrista*lardan bazıları dostumdu. Senin yüzünden zorla evlendiriliyorum! O yüzden kenevir yiyip ip sıçasın Bağlıbüyücü.”

Şahin bir çığlık atarak sahibinin elindeki tüneğinden fırladı. Locke sol kolunu yüzünün önüne kaldırdı ve kuş ona sertçe çarpıp pençeleriyle ceket yeninin kumaşını yarıp geçti; genç adamın koluna acı verecek kadar sert tutundu ve dengesini sağlamak için kanatlarını çırptı. Bağıran Locke şahini yumruklamak niyetiyle sağ elini kaldırdı.

“Öyle bir şey yaparsan ölürsün,” dedi Şahinci. “Hayvanımın pençelerine yakından bak.”

Acıya karşı yanaklarının içini ısıran Locke bu tavsiyeye uydu. Yaratığın arka tırnakları sivrilerek iğne inceliğinde uçlarla son bulan, düzgün kancalara benziyordu. Hemen üzerlerindeki bacaklardaysa zonklayıp duran, tuhaf keseler vardı. Avcı kuşlar hakkındaki sınırlı bilgisine rağmen Locke bunu çok anormal buldu.

“Vestris bir akrep şahindir,” dedi Gri Kral. “Simya ve büyücülükle yaratılan bir melez. Bağlıbüyücülerin kendilerini eğlendirdikleri çok sayıdaki yaratıktan biridir. Yalnızca pençeleri değil, iğneleri de vardır. Sana hoşgörü göstermekten vazgeçerse, düşüp ölmeden evvel belki on adım atabilirsin.”

Kolundan kan damlamaya başlayan Locke inledi. Halinden hoşnut olduğu açıkça anlaşılan kuş onu gagasıyla dürttü.

“Şimdi,” dedi Gri Kral, “burada hepimiz yetişkin insanlar ve kuşlar değil miyiz? Elinin ayağının tutması çok göreceli bir kavram Locke. Ne kadar göreceli olduğunu sana bir kez daha göstermek hiç hoşuma gitmez.”

“Özür dilerim,” dedi Locke, sıkılı dişleri arasından. “Vestris güzel ve ikna edici bir kuş.”

Şahinci hiçbir şey demediyse de kuş Locke'un sol kolundaki pençelerini gevşeterek yeni bir acı dalgasına sebep oldu. Vestris sahibinin eldivenindeki tüneğine geri döndü, sonra da Locke'a dik dik bakmaya kaldığı yerden devam etti. Genç adam yün ceketinin kanlı yenini tutarak alttaki yaraları ovuşturdu.

"Görüyorsun ya, tıpkı söylediğim gibi Şahinci." Gri Kral gülümseyerek Locke'u süzdü. "Camorr'un Belası kendini toparlamayı iyi biliyor. Daha iki dakika önce düşünemeyecek kadar korkuyordu. Şimdiyse bize hakaret ediyor ve hiç şüphesiz bu durumdan kurtulmanın bir yolunu planlıyor."

"Bana neden Bela deyip durduğunu anlamıyorum," dedi Locke.

"Elbette anlıyorsun," dedi Gri Kral. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim Locke. Perelandro Evi'nin altındaki küçük sığınağınızdan haberdarım. Hazine odanızdan. Servetinizden. Diğer tüm Dürüst Vatandaşlara iddia ettiğinizin aksine gecelerinizi hırsızlık yaparak geçirmediğinizi biliyorum. Dünyadan habersiz soyluları karmaşık vurgunlarla dolandırarak Gizli Barış'ı bozduğunuzu ve bu işte çok başarılı olduğunuzu biliyorum. Camorr'un Belası hakkındaki bu saçma sapan dedikoduları senin başlatmadığını da biliyorum; ama ikimizin de bildiği gibi senin serüvenlerinden dolayı çıktılar. Son olarak, bildiğim şeyleri öğrenecek olursa Capa Barsavi'nin sana ve tüm Centilmen Piçler'e çok ilginç şeyler yapacağını da biliyorum."

"Hadi oradan," dedi Locke. "Barsavi'nin kulağına fısıldayıp da ciddiye alınacak bir konumda değilsin."

"Sana verdiğim görevi beceremezsen Barsavi'nin kulağına fısıldayan ben olmayacağım ki," dedi Gri Kral, gülümseyerek. "Ona yeterince yakın olan ve bu işi benim yerime yapabilecek başka adamlarım var. Umarım kendimi açıkça ifade edebilmişimdir."

Locke birkaç saniyeliğine adamı kötü kötü süzdü, sonra da iç geçirerek yerine oturdu ve sandalyesini çevirip yaralı kolunu arkalığa dayadı. "Anladım. Peki karşılığında ne alacağım?"

"Yerine getirmeni istediğim görev karşılığında Capa Barsavi senin ve dostlarının zekice kurulmuş çifte yaşantınızı öğrenmeyecek."

"Demek hepsi bu," dedi Locke yavaşça.

"Bağlıbüyücümü saymazsan ben eli sıkı biriyimdir Locke." Gri Kral bar tezgâhının arkasından çıkıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Sana parayla değil, hayatınla ödeme yapacağım.”

“Nedir bu görev?”

“Dolambaçsız bir aldatmaca,” dedi Gri Kral. “Senden *ben* olmanı istiyorum.”

“Ben, ah, anlamadım.”

“Bu gölge oyununu bırakma vaktim geldi. Barsavi ve benim oturup yüz yüze konuşmamız lazım. Kısa bir zaman içinde Capa’yı Yüzen Mezar’dan çıkaracak gizli bir görüşme ayarlayacağım.”

“O biraz sıkar.”

“Bu konuda bana güvenmek zorundasın. Ben onun mevcut sorunlarının mimarıyım; seni temin ederim ki Capa’yı o vıcık vıcık kalesinden neyin çıkarabileceğini biliyorum. Ama konuşacağı kişi ben olmayacağım. Sen olacaksın. Camorr’un Belası. Bu şehrin ürettiği gelmiş geçmiş en iyi oyuncu. Benim rolüme soyunan sen. Yalnızca bir geceliğine sergilenecek ustaca bir performans.”

“Demek özel bir performans. Neden?”

“O sırada başka bir yerde bulunmam gerekiyor. Yapılacak görüşme daha büyük bir tasarının tek bir parçası.”

“İyi de Capa Barsavi ve tüm ailesi beni şahsen tanıyor!”

“Daha şimdiden Salvaralar’ı iki farklı adam olduğuna inandırdın. Üstelik de aynı gün içinde. Neler söylemeni istediğim konusunda seni eğiteceğim ve uygun bir gardırop temin edeceğim. Senin yeteneklerin ve benim mevcut tanınmazlığım birleşince hiç kimse senin bu olaya bulaştığını ya da gerçek Gri Kral olmadığını anlamayacak.”

“Eğlenceli bir plan. En azından cesurca ve bu da beni cezbediyor. Ama daha sohbet başlamadan önce göğsüme bir düzine ok yiyince mal gibi gözükeceğimin farkındasındır herhalde,” dedi Locke.

“Sen orasını dert etme. Capa’nın her zamanki ahmaklıklarına karşı çok iyi korunacaksın. Şahinci’yi seninle beraber yollayacağım.”

Locke bakışlarını Bağlıbüyücü’ye çevirdi. Adam da ona sahte bir mütevazılıkla gülümsedi.

“Eline alabileceğin herhangi bir silah bana zarar verebilseydi, ceketinin yenindeki diğer bıçağı tutmana sahiden izin verir miydim sanıyorsun?” diye sözlerini sürdürdü Gri Kral. “Gel beni kesmeyi dene. İstersen bir-iki arbalet ödünç almana bile izin verebilirim.

Atacağın bir okun da etkisi olmaz. Capa'yla buluştuğun zaman sen de aynı şekilde korunacaksın."

"Demek doğruymuş," dedi Locke. "O masallar sadece birer masal değilmiş. Evcil büyücün sana bütün gece içmişim gibi başımı döndürme yeteneğinden fazlasını veriyor."

"Evet. Zaten o masalları yayanlar da benim adamlarımdı. Tek bir amaç uğruna: Barsavi'nin çetelerinin benden o kadar çok korkmalarını istedim ki, onunla konuşmaya gittiğinde sana yaklaşmaya cesaret edemesinler. Ne de olsa karşımdakini tek bir dokunuşla öldürme gücüne sahibim." Gri Kral gülümsedi. "Yerime geçtiğin zaman sen de aynı güce sahip olacaksın."

Locke kaşlarını çattı. Bu gülümseme, bu surat... Gri Kral'da çok tanıdık gelen bir şey vardı. Hemen göze çarpan bir şey değil... yalnızca onunla daha önce de karşılaşmış gibi hissetmesine neden olan iç kemirici bir duygu. Genç adam genzini temizledi. "Ne kadar da düşüncelisin. Peki verdiğin görevi bitirdiğimde ne olacak?"

"Yollarımız ayrılacak," dedi Gri Kral. "Sen kendi işine döneceksin, ben de kendiminkine."

"Bak buna inanmakta zorlanıyorum."

"Barsavi'yle yapacağın görüşmeden canlı çıkacaksın Locke. Ondan sonra neler yaşanacağından korkma; seni temin ederim ki düşündüğün kadar kötü olmayacak. Tek isteğim Barsavi'yi öldürmek olsaydı, bunu uzun zaman önce yapabileceğimi inkâr edebilir misin?"

"*Garrista*larından yedisini öldürdün. Onu aylardır Yüzen Mezar'da kapalı tutuyorsun. Düşündüğüm kadar kötü olmayacak, öyle mi? Tesso öldükten sonra Barsavi, Tam Şilinler'den sekiz kişiyi katletti. Onu ancak senin *kanın* tatmin eder."

"Barsavi'yi Yüzen Mezar'a hapseden kişi kendisi, Locke. Ve dediğim gibi, işin o kısmıyla başa çıkacağıma güvenmelisin. Capa ona yapacağım teklife *boyun eğecek.* Camorr konusunu bir daha açılmamak üzere ve herkesi tatmin edecek şekilde kapatacağız."

"Tehlikeli biri olduğunu kabul ediyorum," dedi Locke, "ama sen aklını kaçırmışsın."

"Davranışlarımı gönlünce yorumlayabilirsin Locke, tabii senden istenileni yerine getirdiğin sürece."

“Görünen o ki,” dedi Locke somurtarak, “başka bir seçeneğim yok.”

“Bu bir tesadüf değil. Anlaştık mı? Benim için bu görevi yerine getirecek misin?”

“Capa Barsavi’ye ne diyeceğime dair talimat alacak mıyım?”

“Evet.”

“Bir şartım var.”

“Sahi mi?”

“Senin için böyle bir şey yapacaksam,” dedi Locke, “istediğim zaman seninle konuşabilmeli veya en azından sana bir mesaj iletebilmeliyim. Keyfin çattığında yoktan var olmanı bekleyemeyeceğim bir şey çıkabilir.”

“O dediğin pek mümkün değil,” dedi Gri Kral.

“O dediğim bir gereklilik. Bu görevde başarılı olmamı istiyor musun, istemiyor musun?”

“Pekâlâ.” Gri Kral kafa salladı. “Şahinci.”

Şahinci yerinden kalktı, Vestris ise gözlerini Locke’tan bir an olsun bile ayırmadı. Şahinin sahibi boştaki eliyle ceketinin içine uzanıp beyaz renkli, ince bir mum çıkardı. Balmumu silindir kırmızı renkli, tuhaf bir helezonla çepeçevre sarılıydı. “Tenha bir yerde bunu yak,” dedi Bağlıbüyücü. “Yapayalnız olmalısın. Adımı söyle. Duyup kısa zamanda geleceğim.”

“Teşekkürler.” Locke mumu sağ eliyle alıp kendi ceket cebine soktu. “Şahinci. Hatırlaması kolay bir isim.”

Vestris gagasını açtıysa da ses çıkarmadı. Sonra gaga sertçe kapandı ve hayvan gözlerini kırpıştırdı. Esniyor muydu? Yoksa Locke’un haline mi gülüyordu?

“Gözümü üstünde tutacağım,” dedi Bağlıbüyücü. “Vestris’in benim hissettiklerimi hissetmesi gibi ben de onun gördüklerini görürüm.”

“Bak bu pek çok şeyi açıklıyor,” dedi Locke.

“Mademki anlaştık,” dedi Gri Kral, “buradaki işimiz bitmiştir. Yapacak başka bir işim var ve bu gece yapılması lazım. Makul davrandığın için teşekkür ederim Efendi Bela.”

“Tam da kurbanına arbalet doğrultmuş bir soyguncu gibi konuştun.” Locke ayağa kalktı ve sol elini ceketinin cebine soktu.

Kolu hâlâ acıyla zonkluyordu. “Görüşme ne zaman gerçekleşecek?”

“Üç gece sonra,” dedi Gri Kral. “Herhalde senin şu Don Salvara vurgununu sekteye uğratmayacaktır.”

“Gerçekten umurunda olduğunu sanmıyorum ama hayır.”

“İyi o zaman. Artık seni kendi yaşantına döndürelim.”

“Sakın yine...”

Fakat artık çok geçti; Şahinci boştaki eliyle işaretler yapmaya başlamıştı bile. Dudaklarını oynatarak sözcükler şekillendiriyor, fakat onları seslendirmiyordu. Oda fırıl fırıl döndü. Turuncu gaz lambası içerinin karanlığında uzayıp giden renkli bir leke haline geldi, ardından her yer karardı.

6

Bilinci açıldığında Locke kendini Kapan ile Para Sayıcılar Yolu’nun arasındaki köprüde dikilir buldu. Kendi algısına göre aradan bir saniye bile geçmemişti; fakat başını kaldırdığında bulutların kaybolmuş, karanlık gökyüzünün yıldızlarla bezenmiş ve ayların batıda alçalmış olduğunu gördü.

“Eşşoğlueşek,” diye tısladı. “Saatler geçmiş! Jean deliye dönmüştür.”

Hızlı hızlı düşünmeye başladı. Calo ile Galdo yanlarına Böcek’i de alarak Kapan’da gezmeye çıkmayı planlamışlardı. Muhtemelen günlerini Son Hata’da zar atıp kafaları çekerek ve kartları işaretledikleri için kovulmamaya çalışarak noktalarlardı. Jean’ın niyetiyse en azından Locke geri gelene dek Kırık Kule’deki odalarında kalıyormuş gibi yaparak geceyi geçirmekti. Locke’un dostlarını aramaya başlaması için en iyi yer orası gibi gözüküyordu. Tam o anda hâlâ Lukas Fehrwight olarak giyindiğini hatırlayıp alnına bir şaplak attı.

Ceketini ve kravatlarını çıkardı, sahte gözlüğü burun kemerinden alıp cebine tıktı. Sol kolundaki kesikleri hafifçe yokladı; derin olmalarına ve hâlâ acı vermelerine rağmen üzerlerindeki kan pıhtılaşmıştı. Yani en azından her tarafa kan damlattığı yoktu.

Tanrılar o Gri Kral'ın cezasını versin, diye geçirdi aklından, *ve bana da bu gecenin hesabını sormayı nasip etsinler.*

Ardından saçlarını karıştırdı, yeleğinin düğmelerini açtı, gömleğinin eteklerini pantolonundan dışarı çıkardı ve eğilerek pabuçlarının ucundaki saçma sapan kurdeleden dilleri katlayıp sakladı. Kravatlarıyla süs kemerlerini ceketinin içine gizledi, sonra da onu dürüp yenlerinden bağladı. Ceket artık o karanlıkta sıradan bir bez çuvala benziyordu. Lukas Fehrwight'ın dış görünümünü böylelikle silip attıktan sonra artık kısa bir süreliğine dikkat çekmeden hareket edebilirdi. Halinden memnun bir şekilde dönüp köprünün güney ucuna, Kapan'ın henüz canlılığını yitirmemiş ışıklarına ve gürültülerine doğru yürümeye koyuldu.

Kırık Kule'nin kuzey tarafında kalan ve Son Hata'nın ana girişinin önünden geçen parke kaplı yola saptığı sırada Jean Tannen bir ara sokaktan çıkıp onu kolundan yakaladı. "Locke! Bütün gece nerelerdeydin? İyi misin?"

"Jean, tanrılar aşkına, seni gördüğüme çok sevindim. İyi değilim ve görünen o ki sen de değilsin. Diğerleri neredeler?"

"Sen geri gelmeyince," dedi Jean, alçak bir sesle Locke'un kulağına fısıldayarak, "Son Hata'ya gidip onları buldum ve Böcek'le beraber odalarımıza gönderdim. O zamandan beri göze batmamaya çalışarak civardaki ara sokakları geziyordum. Gece gece hepimizin şehrin dört bir yanına dağılmasını istemedim. Ben... biz başına bir şey geldiğinden..."

"Kaçırıldım Jean. Sonra da serbest bırakıldım. Gel odalarımıza gidelim. Fırından daha yeni çıkmış, sıcacık bir sorunumuz var."

7

Bu sefer odalarındaki pencereleri açık bıraktılar ama ısırgan böcekleri uzak tutmak için tül perdeleri çekmeyi ihmal etmediler. Locke o gece başından geçenleri anlatmayı bitirdiğinde gökyüzü griye çalıyor, doğuya bakan pencere pervazlarının hemen altında

kızıl çizgiler gözüküyordu. Dinleyicilerinin yorgun gözlerinin altı halka halka olmuştu ama hiçbirinin uyuyası yoktu.

“En azından,” diye sözlerini bitirdi Locke, “artık beni de diğer *garrista*lara yaptığı gibi öldürmeye çalışmayacağını biliyoruz.”

“En azından üç geceliğine,” dedi Galdo.

“O pezevenge güvenemeyiz,” dedi Böcek.

“Ama şimdilik,” dedi Locke, “ona *itaat* etmeliyiz.”

Locke üstünü değiştirmişti; artık çok daha aşağı tabakadan birine benziyordu. Jean dostunun kolunu, simyasal bir ocak taşında neredeyse kaynama noktasına kadar ısıttığı güçlendirilmiş şarapla temizlemekte inat etmişti. Locke şimdi brendiye batırılmış bir bezi o bölgeye bastırıyor ve kolunu beyaz ışık veren, küçük bir nur küresine tutuyordu. Işığın kötü havayı uzak tuttuğu ve enfeksiyonların önlenmesine yardım ettiği Camorr’un hekimleri arasında yaygın bir bilgiydi.

“Emin misin?” Calo sakal bürümüş çenesini sıvazladı. “Arkamıza bakmadan kaçarsak sizce ne kadar uzaklaşabiliriz?”

“Gri Kral’dan mı? Kim bilir.” Locke iç geçirdi. “Ama Bağlıbüyücü’den asla yeterince uzaklaşamayız.”

“Yani arkamıza yaslanıp seni bir kukla gibi oynatmasına göz yumacağız, öyle mi?” dedi Jean.

“Aslında yaptığımız dolandırıcılığı Capa Barsavi’ye yetiştirmemesi fikrine kanım ısınmadı değil,” dedi Locke.

“Tüm bunlar tam bir delilik,” dedi Galdo. “Şu Şahinci’nin bileğinde üç halka gördüğünü mü söylemiştin?”

“Evet, o kahrolası akrep şahinin tünemediği bileğinde.”

“Üç halka,” diye mırıldandı Jean. “Sahiden de delilik. O insanlardan birini yanında çalıştırmak... Gri Kral’la ilgili söylentiler ortaya çıkalı iki ay geçmiş olmalı. İlk *garrista* nalları diktiğinden beri... Neydi adı?”

“Rom Köpekleri’nden Jiletçi Gil,” dedi Calo.

“Ortada inanılmaz bir para dönüyor olsa gerek. Dük’ün bile o mevkideki bir Bağlıbüyücü’yü bu kadar uzun süre yanında çalıştırabileceğinden kuşkuluyum. Öyleyse kim bu Gri Kral ve bu iş için gereken parayı nereden buluyor?”

“Önemi yok,” dedi Locke. “Üç gece sonra –daha doğrusu artık güneş doğduğuna göre iki buçuk– iki Gri Kral olacak ve onlardan biri benim.”

“On Üçlü aşkına!” dedi Jean. Başını ellerinin arasına alıp ayalarıyla gözlerini ovuşturdu.

“İşte kötü haber bu. Önce Capa Barsavi kızıyla evlenmemi istedi, şimdi de Gri Kral onunla yapacağı gizli bir görüşmede yerine geçmemi istiyor.” Locke sırıttı. “İyi haberse dört bin şilinlik yeni borç senedine hiç kan sıçratmadım.”

“O herifi geberteceğim!” dedi Böcek. “Bana zehirli oklar ve bir sokakyayı bulun yeter. Onu gözlerinden vuracağım.”

“Böcek,” dedi Locke, “bir tapınağın damından atlamak bile bu dediğine kıyasla kulağa daha mantıklı geliyor.”

“İyi de böyle bir şeyi kim bekler?” Odanın doğu pencerelerinden birinin altında oturan Böcek bütün gece aralıklı olarak yaptığı gibi başını çevirip dışarıyı gözledi. “Bakın, herkes siz dördünüzden birinin onu öldürebileceğini bilir. Ama hiç kimse böyle bir şeyi benden beklemez! Tam bir sürpriz! Surata tek bir ok ve elveda Gri Kral!”

“Tabii Şahinci o okun müşterisini vurmasına izin verirse,” dedi Locke. “Zaten verse bile herhalde bizi oracıkta pişiriverir. Ayrıca o kahrolasıca kuşunun onu kolayca görüp saklanabileceğimiz bu kulenin civarında uçuşacağını hiç sanmam.”

“Orası hiç belli olmaz,” dedi Böcek. “Sanırım o kuşu daha önce de gördüm. Don Salvara’yla ilk teması gerçekleştirirken.”

“Ben de gördüğümden emin sayılırım.” Calo hiç bakmadan bir solonu sol elinin parmak eklemlerinde gezdiriyordu. “Seni boğduğum sırada Locke. Üstümüzden bir şey uçtu. Bir çalıkuşu ya da serçe olamayacak kadar iri ve hızlıydı.”

“Yani,” dedi Jean, “bizi sahiden de gözetliyor ve hakkımızda bilinecek ne varsa biliyor. Şimdilik yelkenleri suya indirmek akıllıca olabilir ama bazı önlemler de almalıyız.”

“Don Salvara vurgununu artık sonlandırmalı mıyız?” diye sordu Böcek, çekinerek.

“Hımmm? Hayır.” Locke başını hararetle iki yana salladı. “Henüz öyle bir şeye hiç gerek yok.”

“Nereden biliyorsun?” dedi Galdo.

“Vurgunu kısa kesmeyi tartışmamızın tek sebebi göze batmamak ve Gri Kral tarafından öldürülmekten kaçınmaktı. Artık öyle bir şeyin olmayacağını kesinlikle biliyoruz. En azından üç günlüğüne... Bu yüzden Salvara vurgunu devam edecek.”

“Üç günlüğüne, evet. Ta ki Gri Kral’ın sana ihtiyacı kalmayana dek,” diye çıkıştı Jean. “Seninle işini bitirince de işbirliğin için teşekkür edecek ve bizi sırtımıza birer hançer saplayarak ödüllendirecek.”

“Mümkündür,” dedi Locke. “O nedenle şöyle yapacağız: Jean, bugün biraz kestirdikten sonra dışarı çık. Deniz yolculuğu hazırlıklarımızı iptal et. Kaçmamız gerekirse bir geminin denize açılmasını beklemek çok uzun sürer. O nedenle Vikont Kapısı’nın orada biraz daha para harca. Gideceksek karadan gideceğiz ve o kapının bir kerhane kapısından daha hızlı açılmasını istiyorum.

“Calo, Galdo, bize bir araba bulup tapınağın arkasına gizleyin. İçini de hızlı bir paketleme için muşambalarla ve iplerle doldurun. Yolculuk için yiyecek-içecek ayarlayın. Basit ama işe yarar şeyler de. Yedek pelerinler, yalın giysiler falan. Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Eğer Dürüst Vatandaşlardan biri sizi çalışırken görürse, önümüzdeki birkaç gün içinde yüklü bir mal kaldıracağımızı çıtlatabilirsiniz. Kulağına kadar giderse Barsavi bundan hoşlanır.

“Böcek, yarın sen ve ben hazine odasını elden geçireceğiz. Oradaki her sikkeyi toplayıp kolayca taşımak için çuvallara dolduracağız. Kaçmamız gerekirse her şeyi birkaç dakikada arabamızın arkasına yükleyebilmek istiyorum.”

“İyi fikir,” dedi Böcek.

“Sonuç olarak, Sanzalar, siz bir arada kalacaksınız,” dedi Locke. “Böcek, sen benimlesin. Jean hariç hiç kimse uzun süre yalnız gezmeyecek. Gri Kral şehre bir ordu saklamadıysa aramızda başı en az derde girecek olanımız o.”

“Eh, beni bilirsiniz.” Jean ellerini ensesine atıp sade pamuklu tuniğinin üstüne giydiği bol deri yeleğin içine soktu ve oradan her biri kırk beş santim uzunluğunda, saplarına deri kayışlar sarılı iki nacak çekti. Siyah renkli, düz yalımları birer neşter gibi uca doğru sivrilmekteydi ve her ikisi de birer gümüş solon genişliğindeki, karartılmış çelikten topuzlarla dengelenmişti. Habis Bacılar genç

adamın en gözde silahlarıydı. “Ben asla yalnız gezmem. Üçümüz hep bir aradayızdır.”

“Tamamdır öyleyse.” Locke esnedi. “Başka parlak fikirlere ihtiyaç duyarsak onları uyandığımızda düşünürüz. Artık kapının arkasına ağır bir şey koyalım, pencereleri kapatalım ve horlamaya başlayalım.”

Centilmen Piçler tam da ayağa kalkıp bu mantıklı planı yürürlüğe koymaya başlamışlardı ki Jean bir elini kaldırarak onları susturdu. Kuzey duvarındaki kapının dışında kalan merdivenler pek çok ayağın ağırlığı altında gıcırdıyordu. Hemen sonra biri sertçe kapıyı çaldı.

“Lamora,” diye bağırdı bir erkek sesi, “aç kapıyı! Bizi Capa gönderdi!”

Jean nacaklarını tek elinde toplayıp silahlarını arkasına gizledi, sonra da kapının birkaç adım sağındaki duvara yaslandı. Sanza ikizleri gömleklerinin altına uzanıp hançerlerini çıkardılar, bu sırada Galdo da Böcek’i arkasına çekti. Odanın ortasında duran Locke ise kendi bıçaklarının hâlâ Fehrwight’ın ceketine sarılı olduğunu anımsadı.

“Oynak Çarşı’da bir somun ekmeğin fiyatı nedir?” diye seslendi.

“En fazla bir bakır ama kuru somun bulamazsın,” diye geldi cevap. Locke birazcık gevşedi. Bu, o haftanın doğru selamlaması ve parolasıydı. Ayrıca onu kanlı bir iş için götürmeye gelmiş olsalardı konuşmakla uğraşmayıp direkt kapıyı kırarlardı. Locke eliyle herkese sakin olmalarını işaret ederek sürgüyü çekti ve dışarıya göz atmasına yetecek kadar ön kapıyı araladı.

Kapının önündeki platformda, Son Hata’nın yirmi beş metre üzerinde dört adam vardı. Gökyüzü arkalarındaki çamurlu kanalla aynı renkteydi ve göz kırpan yıldızlardan birkaçı orada burada kaybolmaya başlıyordu. Sert görünümlü adamlar eğitimli birer dövüşçü gibi hazır ve soğukkanlı duruyorlardı. Üzerlerinde deri tunikler, deri yakalıklar ve siyah deri kasketlerinin altına bağladıkları kırmızı bandanalar vardı. Kızıl Eller... Barsavi’nin bilek kuvveti gerektiren acil işlerinde başvurduğu çete.

“Kusura bakma birader.” Kızıl Eller’in lideri gibi gözüken kişi bir elini kapıya dayadı. “Koca adam acilen Locke Lamora’yı görmek

istiyor ve onun ne durumda olduğu umurunda değil. Bize ‘hayır’ı cevap olarak kabul etmememizi söyledi.”

ARA

JEAN TANNEN

1

Ertesi yıl Locke'un boyu uzadı ama istediği kadar değil; gerçek yaşını isabetli olarak kestirmek kolay değilse de biraz bodur kaldığı belliydi.

"Çok küçük yaşlarda birkaç öğünden mahrum kalmışsın," dedi Zincir ona. "Buraya geldiğinden beri arayı epey kapattığın muhakkak. Fakat sanırım hep biraz... orta boy kalacaksın."

"Hep mi?"

"Fazla kafana takma." Zincir ellerini kendi yuvarlak göbeğine koyup gevrek gevrek güldü. "Ufak tefek biri, daha iri cüsseli bir adamın kaçamayacağı durumlardan sıyrılabilir."

Dersler devam edip gitti. Daha çok toplama-çıkarma, daha çok tarih, daha çok harita, daha çok yabancı dil. Locke ile Sanzalar sözlü Vadracaya iyice hâkim olduklarında Zincir onları aksanlar konusunda eğitmeye başladı. Her hafta birkaç saatlerini yaşlı bir Vadralı yelken onarıcısının yanında geçiriyorlardı. Adam uzun ve kıvrık iğnelerini üst üste binmiş metrelerce yelken bezine batırıp çıkarırken kuzey lisanını 'yamuk ağızlarıyla iki paralık ettikleri' için onları bol bol azarlıyordu. İhtiyarın aklına hangi konu gelirse ondan konuşuyorlardı ve adam fazla kısa her ünsüz harfi, fazla uzun her heceyi titizlikle düzeltiyordu. Ayrıca her derste daha kızarık suratlı ve kavgacı davranıyordu, çünkü Zincir hizmetlerinin karşılığında ona şarap ödüyordu.

İmtihanlar da vardı; bazıları ufak tefek, bazılarıysa çok sert geçiyordu. Zincir çocuklarını daima, neredeyse acımasızca

sınıyordu. Fakat her yeni dersin ardından onları tapınağın damına çıkarıp neler istemiş olduğunu, zorlukların neyi simgelediğini açıklıyordu. Sonradan gelen bu açık sözlülüğü, oynadığı oyunları daha çekilir kılıyordu. Oyunların bir diğer etkisi de Locke'u, Calo'yu ve Galdo'yu etraflarındaki dünyaya karşı birleştirmekti. Zincir baskıyı artırdıkça çocuklar daha da yakınlaşıyor, birlikte daha rahat çalışıyor, bir planı devreye sokmak için daha az konuşmak zorunda kalıyorlardı.

Jean Tannen'ın gelişiyle tüm bunlar değişti.

Yetmiş Yedinci Iono Yılı'nın Saris ayıydı. Alışılmadık derecede kuru ve serin geçen bir güzün son demleri yaşanıyordu. Demir Deniz'i hallaç pamuğu gibi atan fırtınalar ya rüzgârların ya da tanrıların bir oyunuyla Camorr'a dokunmamıştı ve Locke'un ömrü boyunca hatırladığı en güzel geceler yaşanıyordu. Peder Zincir'le beraber basamaklarda oturmuş, parmaklarını esnetiyor ve Sahtefer'in çökmesini hevesle bekliyordu ki Hırsızbaşı'nın meydanı kat ederek Perelandro Evi'ne doğru yaklaştığını gördü.

Aradan geçen iki yıl eski ustasına karşı duyduğu korkuyu azaltmıştı, fakat bu cılız ihtiyarın hâlâ ürkütücü bir hava taşıdığı inkâr edilemezdi. Hırsızbaşı çarpık parmaklarını açarak reverans yaptı ve Locke'a baktığında gözleri ışıldadı.

"Benim canım, insanı çileden çıkaran evladım. Perelandro'nun tarikatında üretken bir hayat sürdürdüğünü görmek ne güzel."

"Bu başarısını küçük yaşta senden aldığı disipline borçlu elbette." Zincir gözbağının altından gülümsedi. "Eğer bugün ahlaki açıdan dik duruşlu ve metin biriyse sebebi bu."

"Dik duruşlu mu?" Hırsızbaşı gözlerini kısıp Locke'u dikkatle süzermiş gibi yaptı. "Heh. Bana bir santim bile uzamamış gibi geliyor. Ama önemi yok. Sana daha evvelden konuştuğumuz çocuğu getirdim, hani Kuzey Köşesi'nden geleni. Öne çık Jean. Bir bakır sikkenin altına saklanamayacağın gibi benim arkama da saklanamazsın."

Hırsızbaşı'nın arkasında sahiden de bir çocuk duruyordu. Yaşlı adam onu itekleyerek açığa çıkardığında Locke çocuğun kendisi kadar, yani on yaşlarında olduğunu gördü. Bunun dışında diğer her açıdan zıddıydı. Yeni çocuk al yanaklı ve şişmandı; vücudu armut

biçimindeydi ve başının üstündeki yağlı saçları paspası andırıyordu. Ardına kadar açılmış gözleri tedirgin bakıyor, yumuşak ellerini durmaksızın açıp kapıyordu.

“Ahhh,” dedi Zincir. “Ahhh. Onu göremiyorum ama zaten Göz Ardı Edilenlerin Efendisi’nin hizmetkârlarından beklediği vasıflar hiçbir insan tarafından görülemez. Sofu musun evladım? Samimi misin? Hayırsever semavi efendimizin daha önce kanat gerdikleri kadar dik duruşlu musun?”

Sözlerinin ardından kelepçelerini ve zincirlerini şıngırdatarak Locke’un sırtını sıvazladı. Locke ise hiçbir şey demeden yeni geleni süzmekle yetindi.

“Umarım öyleyimdir efendim,” dedi Jean, yumuşak ve efkârlı bir sesle.

“Eh,” dedi Hırsızbaşı, “zaten hepimiz hayatlarımızı umudun üstüne inşa etmez miyiz? Bundan böyle sana iyi kalpli Peder Zincir ustalık edecek evlat. Seni onun himayesine bırakıyorum.”

“Benim değil, hizmet ettiğim daha yüce bir kudretin,” dedi Zincir. “Ah, gitmeden önce, bugünün erken saatlerinde tapınağımın basamaklarında bu keseyi buldum.” İçi para dolu, küçük bir kese çıkarıp Hırsızbaşı’nın bulunduğu tarafa doğru salladı. “Sakın senin olmasın?”

“Aaa, hakikaten de öyle!” Hırsızbaşı keseyi Zincir’in ellerinden kaptığı gibi eski püskü ceketinin ceplerinden birine soktu. “Ne kadar talihli bir tesadüf!” Bir kez daha reverans yaptı, arkasına döndü ve nağmesiz bir ıslık çalarak Gölgeler Tepesi istikametinde yürümeye koyuldu.

Zincir ayağa kalkıp bacaklarını ovuşturdu, sonra da ellerini çırptı. “Gelin amme vazifemize bugünlük son verelim. Jean, bu Locke Lamora; çıraklarımdan biri. Lütfen şu güğümü ibadethaneye taşımasında ona yardım et. Dikkatli ol, ağırdır.”

Zayıf çocuk ile şişman çocuk güğümü basamaklardan yukarı çıkarıp rutubetli ibadethaneye taşıdılar. Gözsüz Rahip ise zincirlerini yokladı ve güvenle içeri girene kadar gevşek kısımları toplaya toplaya beraberinde sürükledi. Herkes ibadethaneye girdikten sonra Locke duvar mekanizmasını çalıştırarak tapınağın kapısını kapadı, Zincir de odanın ortasına oturdu.

“Seni himayeme veren iyi kalpli beyefendi üç dil konuşabildiğini, okuyabildiğini ve yazabildiğini söyledi,” dedi Zincir.

“Evet efendim,” dedi Jean, kaygıyla etrafına bakınarak. “Therince, Vadraca ve Issavrice.”

“Çok güzel. Peki karmaşık aritmetik işlemleri yapabilir misin? Hesap defteri denkleştirebilir misin?”

“Evet.”

“Harika. Öyleyse bugünkü bağışları saymamda bana yardım edebilirsin. Ama önce yanıma gel ve bana elini ver. İşte böyle. Bakalım bu tapınağın çıraklarından biri olmak için gereken yeteneklere sahip misin Jean Tannen.”

“Ne... ne yapmalıyım?”

“Elini gözbağımın üstüne koy yeter... Hayır, rahat ol. Gözlerini yum ve dikkatini topla. İçindeki erdemli duyguların yüzeye çıkmasına izin ver...”

2

“Ondan hoşlanmıyorum,” dedi Locke. “Ondan hiç mi hiç hoşlanmıyorum.”

O ve Zincir ertesi sabahın erken saatlerinde kahvaltıyı hazırlıyorlardı. Locke kıyılmış soğanla ve kuşbaşı etle bir çorba pişirirken Zincir de bir bal testisinin balmumu mührünü kırmaya çalışıyordu. Çıplak parmakları ve tırnakları yetersiz kaldığı için testiyi bir bıçakla zorluyor, bir yandan da kendi kendine homurdanıyordu.

“Demek ondan hiç mi hiç hoşlanmadın. Bak bu aptalca,” dedi Zincir, dalgın bir sesle. “Ne de olsa daha buraya geleli bir gün bile geçmedi.”

“O şişko ve hımbıl. *Bizden* biri değil.”

“Tam aksine. O kesinlikle bizden biri. Ona tapınağı ve sığınağı gösterdik; benim *pezon*’um olarak ant içti. Bir-iki gün içinde de onu yanıma alıp Capa’yı görmeye gideceğim.”

“Biz derken Centilmen Piçler’i kastetmedim. *Bizi* kastettim. O bir hırsız değil. O hımbıl, şişko bir...”

“Tüccar. Tüccar bir ailenin oğlu. Ama artık bir hırsız.”

“O hiçbir şey çalmadı! Tantanacılık veya kapkaççılık yapmadı! Buraya getirilmeden önce Tepe’de sadece birkaç gün kaldığını söyledi. O *bizden* biri değil.”

“Locke.” Zincir bal testisiyle uğraşmaya ara verip onu çatık kaşlarla süzdü. “Jean Tannen bir hırsız, çünkü onu bir hırsız olarak yetiştireceğim. Burada yaptığım işin bu olduğunu hatırlıyorsundur herhalde: çok özel bir tür hırsız yetiştirmek. Yoksa unuttun mu?”

“İyi de o...”

“O hepinizden daha eğitimli. Düzgün ve akıcı bir el yazısı var. Ticaretten, hesap defterlerinden, para alışverişinden ve daha pek çok iyi şeyden anlıyor. Eski ustan onu isteyeceğimi bir çırpıda anladı.”

“O şişko.”

“Ben de öyleyim. Sen de çirkinsin. Calo ile Galdo’nun kuşatma silahlarına benzer burunları var. Sabetha’yı en son gördüğümüzde isilik geçiriyordu. Lafı bir yere vardıracak mısın?”

“Bizi bütün gece uyutmadı. *Ağlayıp* durdu. Çenesini hiç kapatmadı.”

“Üzgünüm,” dedi yumuşak bir ses arkalarından. Locke ile Zincir o tarafa döndüler (tabii adam çocuktan çok daha ağır davrandı). Jean Tannen kıpkırmızı gözlerle yatakhanenin girişinde duruyordu. “Öyle bir niyetim yoktu. Elimde değildi.”

“Hah!” Zincir bıçağına ve bal testisine geri döndü. “Anlaşılan cam sığınaklarda yaşayan çocuklar yan odadakiler hakkında bu kadar yüksek sesle konuşmamalılar.”

“Eh, bir daha yapma Jean,” dedi Locke, hâlâ ocağın üstüne ulaşmak için kullandığı tahta basamaktan aşağı atlarken. Baharat dolaplarından birine kadar gidip kavanozları elden geçirmeye ve bir şey aramaya başladı. “Kapa çeneni de uyuyalım. Calo ile Galdo’nun mızmızlandığını hiç duydun mu? Veya benim?”

“Üzgünüm,” diyen Jean yine ağladı ağlayacaktı. “Sadece... annem. Babam. Ben... ben yetim kaldım.”

“*Ne* olmuş yani?” Locke simyasal bir iksirmişçesine ağzı taş bir tıpayla kapatılmış, küçük bir turp turşusu kavanozu aldı. “*Ben de* bir yetimim. Burada *hepimiz* öyleyiz. O yüzden çeneni kapa ve bırak *uyuyalım.* Ağlayıp sızlanmak onları geri getirmeyecek.”

Locke arkasına dönüp ocağa doğru iki adım attı ve o yüzden Jean’ın arayı kapattığını görmedi. Ancak diğer çocuğun kolunu arkadan boğazına doladığını hissetti; Jean’ın kolu yumuşak olabilirdi ama on yaşındaki bir çocuk için fazlasıyla ağırdı. Locke turşu kavanozunu elinden düşürdü. Jean çocuğu yerden kaldırdı, çevirdi ve *fırlattı.*

Locke havalandığı anda turşu kavanozu yere çarpıp kırıldı. Şaşkınlıkla dolu bir saniyenin ardından Locke’un başı cadıağacından yapılma, ağır yemek masasına çarptı ve ufak tefek çocuk nispeten cılız kıçının üstüne düştü.

“Asıl sen çeneni kapa!” Artık Jean’ın sinik bir hali kalmamıştı; kıpkırmızı bir suratla bağırıyor, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. “Sen çeneni kapa! O pis çeneni kapa! *Sakın* bir daha annemle babamı ağzına alma!”

Locke ellerini kaldırıp doğrulmaya çalıştı. Jean’ın yumruklarından biri görüş alanına girip hızla büyüdü ve sonunda onu tamamen doldurdu. Darbe Locke’un dünyasını kararttı ve çocuğu hamur gibi ikiye katladı. Locke az buçuk kendine geldiğinde masanın bacaklarından birine sarılmıştı. Oda etrafında döne döne dans ediyordu.

“Vrrblg,” dedi Locke, ağzı tuz ve acıyla dolu bir halde.

“Bu kadar yeter Jean,” dedi Zincir, iriyarı çocuğu Locke’tan uzaklaştırarak. “Sanırım mesajını açıkça verdin.”

“Of. Bu sahiden de acıttı,” dedi Locke.

“Hak ettin,” dedi Zincir, Jean’ı bırakarak. Şişman çocuk yumruklarını sıktı ve baştan aşağı titreyerek Locke’u kötü kötü süzdü. “Sahiden de hak ettin.”

“Hıı... ne?”

“Evet, burada hepimiz yetimiz. Benim ebeveynlerim sen doğmadan çok önce göçüp gittiler. Seninkiler de öleli yıllar oluyor. Aynı şey Calo, Galdo ve Sabetha için de geçerli. Ama Jean,” dedi Zincir, “ailesini topu topu beş gece önce kaybetti.”

“Ah.” Locke inleyerek doğrulup oturdu. “Ben... bilmiyordum.”

“Eh,” diyen Zincir nihayet bal testisini kanırtarak açmayı becerdi; balmumu mühür duyulur bir çatırtıyla yarıldı. “Bilebileceğin her şeyi bilmiyorsan kahrolası gaganı kapatıp kibar davranmaya bak.”

“Bir yangın çıktı,” dedi diğer çocuğa dik dik bakmayı sürdüren Jean, birkaç derin nefes alarak. “Yanarak can verdiler. Bütün dükkân. Her şey gitti.” Dönüp boynunu büktü ve gözlerini ovuşturarak yatakhaneye doğru yürüdü.

Zincir sırtını Locke’a döndü ve balı karıştırarak kristalleşmiş öbekleri parçalamaya başladı.

Yukarıdaki ibadethanede yer alan gizli kapı yankılı bir gümbürtüyle kapandı; hemen sonra Calo ile Galdo mutfakta belirdiler. Beyaz mürit cüppeleri giyen ikizler başlarının üstünde uzun ve yumuşak birer ekmek somununu dengede tutuyordu.

“Geri geldik,” dedi Calo.

“Ekmek getirdik!”

“O kadarı belli!”

“Hayır, *sen* bellisin!”

İkizler Locke’un kanayan ve şişmiş bir dudakla masanın kenarına tutunarak ayağa kalktığını görünce durdular.

“Ne kaçırdık?” diye sordu Galdo.

“Çocuklar,” dedi Zincir, “dün Jean’ı sizinle tanıştırıp ona etrafı gösterirken sanırım bir şey söylemeyi unuttum. Gölgeler Tepesi’ndeki eski ustanız, çoğunlukla sessiz sedasız bir çocuk olmasına rağmen Jean’ın çok çabuk kızdığı konusunda beni uyarmıştı.”

Zincir başını iki yana sallayarak Locke’un yanına gitti ve doğrulmasına yardım etti. “Dünya dönmeyi bıraktığında,” dedi, “temizlemen gereken cam kırıkları ve turplar olduğunu unutma.”

3

Locke ile Jean o gece yemek masasında aralarına makul bir mesafe koyup birbirlerine hiçbir şey söylemediler. Calo ile Galdo da bıkkın

gözlerle dakikada birkaç yüz defa bakışmalarına rağmen herhangi bir muhabbet teşebbüsünde bulunmadılar. Yemek hazırlıkları neredeyse çıt çıkarmadan yapıldı. Zincir somurtkan çetesini kendi haline bırakmaktan memnun görünüyordu.

Locke ile Jean masaya oturduktan sonra Zincir her birinin önüne fildişinden oyulmuş bir kutu bıraktı. Menteşeli birer kapağa sahip olan kutular yaklaşık otuz santim uzunluğunda ve genişliğindeydi. Locke onların Hesapçı Kutuları, yani eğitimli bir kullanıcının kayan boncuklar ve dönen ahşap mandallar vasıtasıyla belli başlı aritmetik işlemlerini hızla yapmasını sağlayan Verrar mekanik aygıtları olduğunu hemen anladı. Aygıtın temel prensiplerini öğrenmişti, ama onlardan birini kullanmayalı aylar olmuştu.

“Locke ve Jean,” dedi Peder Zincir. “Rica etsem bir hesap yapar mısınız? Elimde dokuz yüz doksan beş Camorr solonu var ve Tal Verrar’a giden bir gemiye biniyorum. Hedefime vardığımda paramın solariye çevrilmesini istiyorum ve solarinin şu anki değeri, ah, bir Camorr tam şilininin beşte dördü. Dövizciler komisyonlarını almadan önce bana kaç solari borçlu olurlar?”

Jean derhal kutunun kapağını açıp mandalları çevirerek, boncukları oynatarak ve küçük tahta çubukları ileri geri kaydırarak işe koyuldu. Bocalayan Locke da onu taklit etti. Makinenin üzerindeki tedirgin kurcalamaları hiç de yeteri kadar hızlı değildi ve Jean kısa zaman içinde sonucu ilan etti. “Otuz bir tam solari ve onda bir küsur.” Şişman çocuk dilinin ucunu ağzından çıkarıp birkaç saniye daha hesap yaptı. “Dört gümüş volani ve iki bakır.”

“Fevkalade,” dedi Zincir. “Jean, bu akşam yemek yiyebilirsin. Locke, şansına küs. Yine de denediğin için teşekkürler. İstersen akşam yemeği vaktini odanda geçirebilirsin.”

“Ne?” Locke yanaklarının kızardığını hissetti. “Ama daha önce işler böyle yürümüyordu! Bize hep ayrı ayrı problemler sorardın! Hem ben bu kutuyu ne zamandan beri...”

“Öyleyse bir problem daha sormamı ister misin?”

“Evet!”

“Pekâlâ. Jean, bir zahmet sen de çözer misin? Şimdi... bir Jeresh kalyonu Demir Deniz’de yol alıyor. Kaptanı da sofu bir adam. Tayfalarından biri Iono’ya adak olarak her saat başı denize bir

peksimet atıyor. Her peksimet somunu dört yüz gram ağırlığında. Kaptan aynı zamanda çok tertipli biri; peksimetlerini her biri çeyrek ton ağırlığında olan kasalarda saklıyor. Bu şekilde tam bir hafta yol alıyorlar. Toplamda kaç kasa açarlar? Ve Tamahkâr Suların Efendisi kaç peksimet alır?"

Çocuklar yine kutularının başına geçtiler ve küçük alnında boncuk boncuk ter biriken Locke uğraşmayı sürdürürken Jean yine kafasını kaldırdı. "Tek bir kasa açar," dedi çocuk, "ve altmış yedi kilo iki yüz gram peksimet kullanılır."

Peder Zincir hafifçe alkış tuttu. "Aferin Jean. Bu akşam bizimle yemeğe kalacaksın. Sana gelince Locke, eh... sofranın toplanması gerektiğinde sana haber veririm."

"Saçmalık bu," diye söylendi Locke. "O kutuyu benden daha iyi kullanıyor! Daha en başından kaybedeceğimi biliyordun!"

"Saçmalık, öyle mi? Son zamanlarda iyice şımardın sevgili çocuğum. Çoğu çocuğun muhakeme yeteneğini rafa kaldırdığı ve birkaç yıl el sürmediği belirli bir yaşa geldin. Hoş, aynı şeyi Sabetha da yaptı. Onu şu an bulunduğu yere göndermemin bir sebebi de buydu. Her neyse, bana kalırsa boynunda ölüm damgası taşıyan biri için burnun iyice havaya kalktı."

Locke'un yüzü daha da kızardı. Jean ona kaçamak bir bakış atarken köpekbalığı dişinden haberleri olan Calo ile Galdo gözlerini boş tabaklarına ve bardaklarına diktiler.

"Dünya, yeteneklerini zorlayacak bilinmezliklerle doludur. Hep kendine en uygun olanları seçebileceğini mi zannediyorsun? Eğer bir yere sarraf çırağı taklidi yapacak bir çocuk göndermem gerekseydi, öyle bir işi kime vereceğimi sanıyorsun? Seninle Jean arasında seçim yapmam gerekirse bir saniye bile düşünmem."

"Ben... anlıyorum."

"Çok fazla şeyi anladığını sanıyorsun. Cüssesi bana çekmiş diye yeni kardeşini hor görüyorsun." Zincir göbeğini sıvazlayıp sırıttı. "Peki bu özelliği sayesinde bazı yerlere senden bile daha kolay uyum sağlayacağı hiç aklına gelmedi mi? Jean bir tüccarın oğluna, iyi beslenmiş bir asilzadeye, tombul bir öğrenciye benziyor. Nasıl ki görünümün senin için bir değerse, onunki de onun için öyle."

"Galiba..."

“Ayrıca onun yapıp senin yapamayacağın şeyler konusunda başka bir örneğe ihtiyacın varsa, seni bir kez daha evire çevire pataklamasını söyleyebilirim, ne dersin?”

Locke’un içinden ufalarak tuniğinde kaybolmak ve buharlaşıp uçmak geldi. Böyle bir şey olmayınca boynunu büktü.

“Üzgünüm,” dedi Jean. “Umarım canını çok yakmamışımdır.”

“Üzülmene gerek yok,” diye geveledi Locke. “Galiba gerçekten hak ettim.”

“Boş bir midenin tehdidi aklını başına getirdi.” Zincir alaycı bir tebessüm etti. “Hayatta hangi zorluklarla karşılaşacağın hiç belli olmaz Locke. O zorlukları kendindeki veya bir dostundaki hangi vasıflarla aşacağını bilemezsin. Mesela soyadı Sanza olanlar ellerini kaldırsınlar.”

Calo ile Galdo biraz çekinerek öyle yaptılar.

“Soyadı Sanza olanlar,” diye devam etti Zincir, “akşam yemeğinde yeni kardeşimiz Jean Tannen’a katılabilirler.”

“Örnek olarak kullanılmaya bayılıyorum!” dedi Galdo.

“Soyadı Lamora olanlar,” dedi Zincir, “yemek yiyebilirler, ama tüm yemekleri servis ettikten ve Jean Tannen’la ilgilendikten sonra.”

Locke bunun üzerine utanç ve sevinç karışımı bir yüz ifadesiyle ortalıkta koşuşturdu. Yemekte içi sarımsak ve soğan dolu kızarmış bir horoz, yanında da sıcak şarap sosunda haşlanmış üzüm ve incir vardı. Peder Zincir alışılageldik tüm yemek dualarını etti ve sonuncusunu, “Ailesini kaybeden ama kısa zamanda bir yenisine kavuşan Jean Tannen’a,” diyerek bitirdi.

Bunun üzerine Jean’ın gözleri yaşardı ve sıcak bir yemeğin getirdiği tüm keyfi kaçtı. Onun halini fark eden Calo ile Galdo çocuğu neşelendirmek için harekete geçtiler.

“Kutuda gerçekten çok iyisin,” dedi Calo.

“Hiçbirimiz onu o kadar hızlı kullanamıyoruz,” dedi Galdo.

“Üstelik aritmetikte hiç fena değilizdir!”

“Veya en azından,” dedi Galdo, “seninle tanışana kadar öyle sanıyorduk.”

“O ne ki,” dedi Jean. “Daha hızlı da olabilirim. Ben... yani...”

Sözlerine devam etmeden önce tedirgin bakışlarla Peder Zincir’i süzdü.

“Gözlüğe ihtiyacım var. Yakındaki şeyler için okuma gözlüğüne. Onsuz doğru düzgün göremiyorum. Bir, şey, bir gözlüğüm olsaydı kutuyu daha bile hızlı kullanabilirdim. Ama kendiminkini... kaybettim. Gölgeler Tepesi’ndeki çocuklardan biri...”

“Yenisini buluruz,” dedi Zincir. “Yarın veya öbür gün. Onu başkalarının yanında takma; verdiğimiz fukaralık izlenimini bozabilir. Ama buradayken gönlünce takabilirsin.”

“Yani beni döverken doğru düzgün göremiyor muydun?” diye sordu Locke.

“Biraz görebiliyordum,” dedi Jean. “Ama her şey bulanık. Bu yüzden o kadar geriye kaykılıyordum.”

“Bir aritmetik canavarı,” diye mırıldandı Peder Zincir, “ve de becerikli bir dövüşçü. Velinimet, Efendi Tannen’la Centilmen Piçler’e ne kadar ilginç bir kombinasyon verdi. Ve o bir Centilmen Piç, öyle değil mi Locke?”

“Evet,” dedi Locke, sesine karamsar bir ton katmamaya çalışarak. “Sanırım öyle.”

4

Ertesi gece hava açık ve kuruydu; tüm aylar doğmuştu ve tebaaları niyetine yıldızlarla beraber karanlığın içinde birer hükümdar gibi parlıyorlardı. Jean Tannen tapınağın damındaki korkuluklu duvarın dibinde oturuyor, kol mesafesinde tuttuğu bir kitabı okuyordu. Yanında duran cam kutulu iki gazyağı lambası sarı renkli, sıcak bir ışıkla çocuğun dış hatlarını meydana çıkarıyordu.

“Niyetim seni rahatsız etmek değil,” dedi Locke. Jean irkilerek kafasını kaldırdı.

“Tanrılar aşkına! Amma sessizsin!”

“Her zaman değilim.” Locke daha iri çocuğun birkaç adım yakınına kadar gitti. “Aptallık ettiğimde çok gürültücü olabiliyorum.”

“Ben... şey...”

“Oturabilir miyim?”

Jean kafa sallayınca Locke onun yanına çöktü. Dizlerini göğsüne kadar çekti ve kollarını bacaklarına doladı.

“Üzgünüm,” dedi Locke. “Sanırım bazen gerçek bir dallama olabiliyorum.”

“Ben de üzgünüm. Öyle bir niyetim... Sana vurduğum zaman... aklım başımda değildi. Öfkelenince kendimi kaybediyorum.”

“Doğru şeyi yaptın. Annenle babanın başına gelenlerden haberim yoktu. Kusura bakma. Haddimi... haddimi aşmamam gerekirdi. Benim... yetimliğe alışmak için çok daha fazla zamanım oldu, anlarsın ya.”

Bunun ardından her iki çocuk da bir süre konuşmadı; Jean kitabını kapatıp gökyüzünü seyretti.

“Biliyor musun, aslında öyle olmayabilirim. Yani yetim demek istiyorum,” dedi Locke.

“Nasıl yani?”

“Şey, annem... annem öldü. Ölümünü kendi gözlerimle gördüm, o yüzden biliyorum. Ama babam... o, şey, ben çok küçükken çekip gitmiş. Gittiğini hatırlamıyorum. Onu hiç tanımadım.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Jean.

“İkimiz de amma çok üzülüyoruz, değil mi? Sanırım babam bir denizci ya da onun gibi bir şeymiş. Veya bir paralı asker. Annem onun hakkında konuşmak istemezdi. Bilmiyorum. Yanılıyor olabilirim.”

“Benim babam iyi biriydi,” dedi Jean. “Ailemin... Kuzey Köşesi’nde bir dükkânları vardı. Deri, ipek ve pırlanta taşımacılığı yaparlardı. Demir Deniz’in her yanına. Bazen de karanın iç kısımlarına. Onlara yardım ederdim. Taşımacılıkta değil tabii, kayıt tutmada veya hesap yapmada falan. Bir de kedilerle ilgilenirdim. Dokuz kedimiz vardı. Annem derdi ki... benim dört ayak üstünde gezmeyen tek çocuğu olduğumu söylerdi.”

Şişman çocuk biraz burnunu çekip gözlerini sildi. “Galiba tüm gözyaşlarımı tükettim,” dedi. “Artık bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ailem bana dürüst olmayı, kanunların ve tanrıların hırsızlığa kötü gözle baktıklarını söylerdi. Ama artık hırsızlığın kendi tanrısı olduğunu öğreniyorum. Ya sokaklarda aç kalırım ya da burada rahat bir hayat yaşarım.”

“Hırsızlık o kadar kötü değildir,” dedi Locke. “Hatırlayabildiğim kadarıyla ben başka hiçbir iş yapmadım. Bizim gözümüzden bakarsan hırsızlık dürüst bir meslektir. Bazen çok sıkı çalışmamız gerekir.” Locke tuniğinin içine uzandı ve yumuşak bir kumaş kese çıkardı. “İşte,” dedi, bunu Jean’a verirken.

“Ne... nedir bu?”

“Gözlüğe ihtiyacın olduğunu söylemiştin.” Locke gülümsedi. “Videnza’da tanrılardan bile daha yaşlı olan bir lens zımparacısı var. Dükkânına eskisi kadar göz kulak olamıyor. Ben de senin için birkaç tane aşırdım.”

Jean keseyi açıp sallayınca kendini üç farklı gözlüğe bakarken buldu. İçlerinden ikisi yuvarlak camlı, yaldızlı tel çerçevelere sahipken üçüncüsü de yarım ay camlı ve gümüş çerçeveliydi.

“Ben... teşekkür ederim Locke!” Jean her bir gözlüğü alıp yüzüne tuttu ve gözlerini kısarak hepsinden tek tek baktı. Her seferinde de hafifçe kaşlarını çattı. “Ben... bilemiyorum... Şey, yanlış anlama, sana minnettarım. Ama bunların hiçbiri işime yaramaz.” Gözlerini işaret edip mahcupça gülümsedi. “Lenslerin kişinin sorununa göre yapılması gerekir. Bazı insanlar uzağı göremezler ve sanırım bu gözlükler öyleleri için üretilmiş. Ama ben uzak kör değil, yakın kör dediklerindenim.”

“Ah. Hay aksi!” Locke ensesini kaşıyıp utangaç bir tebessüm etti. “Gözlük takmadığım için bilmiyordum. Sahiden de ahmağın tekiyim.”

“Hiç de bile. Belki çerçeveleri saklayıp daha sonra kullanırım. Çerçevelerin kırıldığı olur. Onlara uygun lensler takıp yedekte bekletebilirim. Tekrar teşekkürler.”

Çocuklar bir kez daha ses çıkarmadan oturdular; fakat bu seferki samimi bir sessizlikti. Jean sırtını duvara yaslayıp gözlerini yumdu. Locke ise aylara bakarak Zincir’in bir keresinde tanrıların ormanı olduğunu söylediği küçük mavi ve yeşil benekleri aradı. Jean sonunda genzini temizledi.

“Demek sahiden iyisin... yani hırsızlıkta.”

“Eh, bir şeyde iyi olmam lazım. O şey dövüşmek veya aritmetik olmadığına göre geriye sanırım hırsızlık kalıyor.”

“Sen, şey... Peder Zincir yapabildiğiniz bir şeyden bahsetti... tabii Velinimet’e dua ederseniz. Ölüm adağı diye bir şey. Onun ne

olduğunu biliyor musun?”

“Ah,” dedi Locke. “Hem de nasıl. On üç tanrı şahidim olsun.”

“İşte onu yapmak istiyorum. Annem ve babam için. Ama ben... ben şimdiye kadar hiçbir şey çalmadım. Bana yardım eder misin?”

“Doğru düzgün adakta bulunman için sana hırsızlık yapmayı mı öğreteyim?”

“Evet.” Jean iç geçirdi. “Eğer tanrılar beni buraya uygun gördülerse yerel âdetleri benimsemeliyim.”

“Bir dahaki sefere bu kadar salak görünmemem için sen de bana sayı kutusunu kullanmayı öğretir misin?”

“Sanırım,” dedi Jean.

“Öyleyse anlaştık!” Locke ayağa fırlayıp ellerini iki yana açtı. “Yarın Calo ve Galdo tapınak basamaklarına kök salabilirler. Sen ve ben gidip ne bulursak yağmalayacağız!”

“Bak bu kulağa tehlikeli geliyor,” dedi Jean.

“Başkaları için öyle olabilir. Centilmen Piçler içinse, eh, bu bizim işimiz.”

“Bizim mi?”

“Bizim.”

ALTINCI BÖLÜM

KISITLAMALAR

1

Kızıl Eller, Locke'u Yüzen Mezar'a çıkan iskele köprüsünden geçirdikleri sırada kıpkırmızı haldeki güneş de Küldüştü Mahallesi'ndeki binaların kara siluetini yeni yeni aşıyordu. Tüm Ahşap Çöplük o ışıkla kana boyanıyor, Locke kamaşan gözlerini kırpıştırdığında karanlık bile kırmızıya çalıyordu.

Gerginlikle ve uykusuzlukla cebelleşen Locke bir iki santim havada duruyormuş ve ayakları yere tam basmıyormuş gibi hissediyor, dikkatini toplamakta güçlük çekiyordu. Rıhtımda, kapıların başında ve fuayede muhafızlar vardı... öncekinden bile daha çok. Kızıl Eller, Capa'nın yüzen kalesinin derinliklerine kadar Locke'a eşlik ederken muhafızların tamamı da asık suratlarla, sessizce bekliyorlardı. İçerideki mekanik kapı kilitli değildi.

Dev kabul salonunun ortasında sırtı Locke'a dönük olarak duran Capa Barsavi başını eğmiş, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Kalyonun doğu tarafındaki yüksek pencerelerin perdeleri açılmıştı. İçeri giren kızıl ışık huzmeleri Barsavi'ye, oğullarına, büyük bir fıçıya ve tahtadan yapılma, portatif bir teskerede üstü örtülü duran uzun bir nesneye vuruyordu.

"Baba," dedi Anjais, "Lamora geldi."

Capa Barsavi homurdanarak arkasına döndü. Donuk ve cansız gözlerle birkaç saniye Locke'u süzdü, ardından sol elini salladı. "Bizi yalnız bırakın," dedi. "Hemen."

Anjais ile Pachero boyunları bükük olarak odayı alelacele terk ettiler ve Kızıl Elleri de yanlarında götürdüler. Hemen sonra çarpan

kapı kanatlarının ve yerine oturan mekanik kilitlerin sesi yankılandı içeride.

“Haşmetmeap,” dedi Locke, “neler oluyor?”

“Onu öldürdü. O orospu çocuğu onu öldürdü Locke.”

“Ne?”

“Nazca’yı öldürdü. Geçen gece. Cesedini... bize bıraktı. Sadece birkaç saat önce...”

Barsavi’ye sersem sersem bakakalan Locke ağzının bir karış açık durduğunun farkındaydı.

“Ama... ama Nazca buradaydı, değil mi?”

“Gitti.” Barsavi yumruklarını açıp kapıyordu. “Anladığımız kadarıyla sessizce sıvışmış. Gece iki veya üçte. Sabahın... sabahın dört buçuğunda geri getirildi.”

“Geri mi getirildi? Kim getirdi? *Neler oldu?*”

“Gel de gör.”

Vencarlo Barsavi teskereyi kaplayan örtüyü çekerek Nazca’yı açığa çıkardı. Genç kadının cildi bembeyaz, gözleri kapalı, saçları ıslaktı. Diğer her bakımdan lekesiz olan boynunun sol yanında iki belirgin morluk mevcuttu. Locke gözlerinin yandığını hissetti ve kendini sağ elinin ilk parmak eklemini ısırırken buldu.

“O piç kurusunun yaptığına bir bak,” dedi Barsavi usulca. “Hık demiş annesinin burnundan düşmüştü. Tek kızımdı. Bunu göreceğime ölsem daha iyiydi.” Yaşlı adamın yanaklarından aşağı gözyaşları akmaya başladı. “Onu... yıkamışlar.”

“Yıkamışlar mı? O da ne demek?”

“Bunun içinde geri getirildi,” dedi Capa. Teskerenin birkaç adım yanında bekleyen fıçıyı işaret etti.

“Bir fıçıda mı?”

“İçine bak.”

Locke fıçının kapağını açar açmaz içeriğinin ağır kokusuyla geriye doğru sendeledi.

Fıçı sidik doluydu. Koyu ve bulanık at sidiğiyle.

Locke hemen fıçıya arkasını döndü ve iki elini birden ağzına bastırdı. Midesi bulanıyordu.

“Sadece öldürülmemiş,” dedi Barsavi. “Boğulmuş. *At sidiğinin* içinde boğulmuş.”

Locke gözyaşlarına karşı koyarak hırıldadı. “İnanamıyorum,” dedi. “Buna inanamıyorum. Bu hiç mantıklı değil.”

Teskerenin yanına dönüp Nazca’nın boynunu bir kez daha inceledi. Morluklar aslında birer şişlikti; hemen önlerinde kırmızı renkli, dümdüz çizikler göze çarpıyordu. Locke onlara bakarken şahin pençelerinin kendi teninde yarattığı hissi hatırladı. Kolundaki yara hâlâ sızlıyordu.

“Haşmetmeap,” dedi, “Nazca o şeyin içinde geri getirilmiş olabilir. Ama orada boğulmadığından emin sayılırım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Boynundaki izler ve yanlarındaki küçük çizikler...” Locke sesini sakin ve yüzünü ifadesiz tutarak doğaçlama yaptı. *Kulağa inandırıcı gelecek ne diyebilirim?* “Onları yıllar önce Talisham’da da görmüştüm. Bir akrep şahinin öldürdüğü bir adamda. Hiç öyle bir şey duydun mu?”

“Evet,” dedi Capa. “Yapay bir kırma. Karthain’deki büyücülerin icat ettikleri bir tür yaratık. Boynundaki izler... o mu? Emin misin?”

“Nazca’yı bir akrep şahin sokmuş,” dedi Locke. “Yaraların yanındaki pençe izleri belirgin. Neredeyse anında ölmüş olsa gerek.”

“Demek Gri Kral kızımı öldürdükten sonra... *salamura yapmış*,” diye fısıldadı Barsavi. “Hakareti katmerlemek, beni daha da kahretmek için.”

“Üzgünüm,” dedi Locke. “Bunun... fazla bir teselli vermeyeceğinin farkındayım.”

“Eğer haklıysan kızım çok daha çabuk ölmüş demektir.” Barsavi örtüyü tekrar Nazca’nın başına çekti ve üstünü tamamen örtmeden önce parmaklarını genç kadının saçlarında son bir kez gezdirdi. “Küçük kızımın bulup bulabileceği tek teselli buysa onu bulmuş olması için dua edeceğim. O gri pezevenk... zamanı gelince aynı şeyi bulamayacak.”

“Niye böyle bir şey yapsın ki?” Locke ne yapacağını bilmez halde ellerini kafasında gezdirdi. “Bu hiç mantıklı değil. Neden Nazca, neden şimdi?”

“Cevabı sana kendisi verebilir,” dedi Barsavi.

“Ne? Anlamıyorum.”

Capa Barsavi yeleğinin içine uzanıp katlı bir parşömen parçası çıkardı. Locke onu alıp açtığı zaman üzerinde düzgün ve akıcı bir el yazısıyla yazılmış bir mesaj olduğunu gördü.

> BARSAVİ
>
> BÖYLE BİR YOLA BAŞVURMAMIZ GEREKTİĞİ İÇİN ÖZÜR DİLERİZ; AMA GÜCÜMÜZÜ ANLAMANI VE BİZİMLE İŞBİRLİĞİ YAPMANI SAĞLAMAK İÇİN BUNA MECBURDUK. SENİNLE KARŞILIKLI GÖRÜŞMEYİ VE CAMORR MESELESİNİ UYGAR BİR BİÇİMDE, TEMELLİ ÇÖZÜME BAĞLAMAYI TÜM KALBİMİZLE ARZULUYORUZ. ÜÇ GÜN SONRA, DÜK’ÜN GÜNÜ’NDE, AKŞAMIN ON BİRİNCİ SAATİNDE YANKILI DELİK’TE OLACAĞIZ. YALNIZ VE SİLAHSIZ GELECEĞİZ; FAKAT SEN YANINDA DİLEDİĞİN SAYIDA DANIŞMAN GETİREBİLİR VE ONLARI DİLEDİĞİN GİBİ SİLAHLANDIRABİLİRSİN. SENİNLE ERKEK ERKEĞE DURUMUMUZU KONUŞACAĞIZ VE TANRILARIN İZNİYLE BELKİ DE BUNDAN BÖYLE DAHA FAZLA SADIK KULUNU VEYA KENDİ CANINDAN KANINDAN YAKINLARINI KAYBETMENE ENGEL OLACAĞIZ.

“Buna inanamıyorum,” dedi Locke. “Böyle bir şeyden sonra iyi niyetle görüşmek mi istiyor?”

“Bu adam Camorrlu olamaz,” dedi Barsavi. “Ben burada geçirdiğim senelerde Camorrlu olup çıktım. Burada doğup büyümüş pek çok kişiden daha çok Camorrluyum. Ama o herif?” Barsavi başını hararetle iki yana salladı. “‘Dikkatimi çekmek’ için nasıl bir alçaklık yaptığını, onunla pazarlık edersek oğullarımın ve benim nasıl bir hakarete boyun eğeceğimizi anlamıyor. Bu mektupla vaktini boşa harcıyor. Ve bak, kendinden bahsederken bir hükümdar gibi ‘biz’ diye konuşuyor. Bu ne utanmazlık!”

“Haşmetmeap... ya *ne* yaptığının farkındaysa?”

“Bu çok düşük bir olasılık Locke.” Capa kederli bir edayla gevrek gevrek güldü. “Yoksa böyle bir şeye kalkışmazdı.”

“Yankılı Delik’teki görüşme bir pusuysa pekâlâ kalkışır. Belki de seni Yüzen Mezar’dan çıkarmak ve tuzak kurduğu bir yere çekmek istemiştir.”

“Yine o ihtiyatlılığın.” Barsavi neşesizce gülümsedi. “Bunu ben de düşündüm Locke. Ama zannetmiyorum... Beni yeterince korkuttuğu

takdirde iyi niyetle pazarlık yapacağımı düşündüğüne inanıyorum. Sahiden de Yankılı Delik'e gideceğim. Görüşmemizi yapacağız. Ve danışmanlarım olarak da yanımda oğullarımı, Berangia kardeşleri ve en iyi, en zalim yüz adamımı götüreceğim. Tabii seni ve dostun Jean'ı da."

Locke'un kalbi kapana kısılmış bir kuş gibi çarpmaya başladı. İçinden çığlık atmak geliyordu.

"Elbette," dedi. "Elbette! Jean ve ben ne istersen yaparız. Bu... fırsat için minnettarım."

"Güzel. Çünkü yapacağımız tek pazarlık okla, kılıçla ve yumruklarla olacak. Tek kızımın cesedinin üstünden bana şartlar dayatabileceğini sanıyorsa o gri bok çuvalına bir sürprizim olacak."

Locke dişlerini sıktı. *Capa'yı o vıcık vıcık kalesinden neyin çıkarabileceğini biliyorum*, demişti Gri Kral.

"Capa Barsavi," dedi Locke, "şey, Gri Kral hakkında söylenenleri hiç düşündün mü? Düşmanlarını tek bir dokunuşla öldürebiliyormuş, duvarlardan geçebiliyormuş, kılıçlardan veya oklardan zarar görmüyormuş."

"Onlar şarap içerken anlatılan masallar. Gri Kral bu şehri ilk ele geçirdiğimde yaptığımı yapıyor: Kendini iyi saklıyor ve hedeflerini akıllıca seçiyor." Capa iç geçirdi. "Bu işte başarılı olduğunu itiraf etmeliyim, hatta belki de benim kadar. Ama o bir hayalet değil."

"Bir ihtimal daha var," dedi Locke, dudaklarını yalayarak. Burada söylenenlerin ne kadarı Gri Kral'ın kulağına gidebilirdi? Adam Centilmen Piçler'in tüm sırlarını açığa çıkarmamış mıydı? *Canı cehenneme.* "Bir... Bağlıbüyücü ihtimali."

"Gri Kral'ın yanında mı?"

"Evet."

"Herif aylardır şehrimin altını üstüne getiriyor Locke. Bu dediğin bazı şeyleri açıklayabilir ama bedeli... bedeli. Ben bile bu kadar uzun bir süre bir Bağlıbüyücü'ye para ödeyemem."

"Akrep şahinler yalnızca Bağlıbüyücüler tarafından yaratılmakla kalmazlar," dedi Locke. "Bildiğim kadarıyla onları sadece Bağlıbüyücüler besler. Sıradan bir... şahinci kendisini kazara sokup öldürebilecek bir kuş eğitir mi?" *Aman iyi uydur*, diye aklından geçirdi. *Hem de çok iyi.* "Gri Kral'ın tüm bu süre boyunca yanında bir

Bağlıbüyücü bulundurmasına gerek yok. Ya Bağlıbüyücü yeni geldiyse? Ya sadece önümüzdeki birkaç günlüğüne, Gri Kral'ın planı her neyse onun en kritik noktası için tutulduysa? Gri Kral'ın gücü hakkındaki söylentiler... tam da bu amaçla yayılmış olabilir."

"Kulağa çok hayali geliyor," dedi Barsavi, "ama aynı zamanda da bazı şeyleri açıklıyor."

"Bu, Gri Kral'ın seninle niçin yalnız ve silahsız olarak görüşmeye hevesli olduğunu da açıklar. Yanında onu koruyacak bir Bağlıbüyücü varken yalnız ve silahsız gözükse bile aslında öyle değildir."

"Yine de cevabım değişmeyecek." Barsavi boştaki eliyle yumruğunu sıvazladı. "Eğer bir Bağlıbüyücü yüz adamın, senin, benim, oğullarımın, Berangia kardeşlerin, dostun Jean'ın ve nacaklarının hakkından gelebilirse... o halde Gri Kral silahlarını benden iyi seçmiş demektir. Ama şahsen öyle olduğunu sanmıyorum."

"Yine de bu ihtimali aklında tutacak mısın?" diye üsteledi Locke.

"Evet, tutacağım." Barsavi bir elini Locke'un omzuna koydu. "Beni affet evladım. Olup bitenler için."

"Affedecek hiçbir şey yok haşmetmeap." *Capa konuyu değiştirdiğinde konu kapanmıştır*, diye düşündü Locke. "Olup bitenler... senin suçun değildi."

"Bu benim savaşım. Gri Kral'ın canını yakmak istediği asıl kişi benim."

"Bana çok şey sundun haşmetmeap." Locke kuruyan dudaklarını yaladı. "O piç kurusunu öldürmende sana yardım etmeyi çok isterim."

"Öldüreceğiz de. Dük'ün Günü'nde, akşamın dokuzuncu saatinde toplanmaya başlayacağız. Anjais gelip seni ve Tannen'ı Son Hata'dan alacak."

"Ya Sanzalar? Bıçaklarla araları iyidir."

"Duyduğum kadarıyla oyun kartlarıyla da. Onları severim Locke, ama onlar birer düzenbazdır. Soytarıdır. Bana ciddi bir iş için ciddi adamlar lazım."

"Dediğin gibi olsun."

"Şimdi." Barsavi yelek cebinden ipek bir mendil çıkarıp onunla alnını ve yanaklarını yavaşça sildi. "Lütfen beni yalnız bırak. Yarın

gece bir rahip olarak gel. Diğer tüm Velinimet rahiplerimi de çağıracağım. Kızıma layık bir... cenaze töreni düzenleyeceğiz.”

Locke elinde olmadan gururlandı. Capa eskiden beri Peder Zincir’in bütün çocuklarının birer Velinimet müridi ve Locke’un da gerçek bir rahip olduğunu bilirdi. Fakat daha önce hiç ondan resmi anlamda bir takdis istememişti.

“Elbette,” dedi usulca.

Locke bunun ardından salonu terk ederek sabah ışığıyla yıkanan Capa’yı ikinci kez kalesinin kalbinde, yanında sadece bir cesetle yapayalnız bırakıp gitti.

2

“Beyler,” dedi Locke, oflayıp poflayarak yedinci kattaki odanın kapısını arkasından kapatırken. “Bu haftalık yeterince ortalıkta göründük. Gelin ikinci bir emre kadar faaliyetlerimizi tapınakta sürdürelim.”

Nacaklarını baldırlarına koymuş olan Jean kapıya bakan bir sandalyede oturuyor, ellerinde o eski püskü Korish aşk romanını tutuyordu. Bir yatak şiltesinde horlayan Böcek, çok genç ve budala kimseler hariç herkeste tutulmadık yer bırakmayan o lakayt pozisyonlardan birinde sere serpe yatıyordu. Sanzalar karşı duvara dayanmış oturuyor, iş olsun diye bir el kâğıt oynuyorlardı. Locke içeri girerken ikisi de başını kaldırdı.

“Bir pürüzden kurtulduk,” dedi Locke, “ve çok daha beterinin ortasına düştük.”

“Haberler ne?” diye sordu Jean.

“Durum kötü.” Locke bir sandalyeye çöktü, başını geriye attı ve gözlerini kapadı. “Nazca öldü.”

“Ne?” Calo hemen ayağa fırladı; Galdo ondan geri kalmadı. “Bu nasıl olur?”

“Gri Kral. Beni ağırlarken bahsettiği ‘başka bir iş’ herhalde buydu. Cesedi babasına bir fıçı at sidiğinin içinde göndermiş.”

“Tanrılar aşkına!” dedi Jean. “Çok üzgünüm Locke.”

“Ve şimdi,” diye devam etti Locke, “Capa üç gece sonraki ‘gizli görüşmede’ kızının intikamını alırken senin ve benim ona eşlik etmemizi bekliyor. Bu arada görüşme Yankılı Delik’te yapılacak. Ayrıca Capa’nın ‘gizli’ lafından anladığı, Gri Kral’ı lime lime doğramak için hücum eden yüz adam.”

“Herhalde *seni* lime lime doğramak için demek istiyorsun,” diye düzeltti Galdo.

“Kimin Gri Kral kılığında ortalıkta gezineceğinin gayet farkındayım, sağ ol. Boynuma bir hedef tahtası asıp asmamam gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu. Ah, bir de Dük’ün Günü’nden önce kendimi ikiye ayırabilir miyim diye merak ediyorum.”

“Tüm bunlar tam bir delilik.” Jean kitabını tiksintiyle kapattı.

“Daha önce deliceydi; artık düpedüz kötücül.”

“Gri Kral ne diye Nazca’yı öldürsün ki?”

“Capa’nın dikkatini çekmek için.” Locke iç geçirdi. “Ya onu korkutmak istedi, ki bunu başaramadı; ya da onu akıl almaz ölçüde kızdırmak istedi, ki bunu çok güzel başardı.”

“Artık asla barış olmayacak. Capa ya Gri Kral’ı öldürecek ya da denerken can verecek.” Calo hışımla volta attı. “Gri Kral mutlaka bunun farkındadır. Bir pazarlık ayarlamadı, öyle bir şeyi imkânsız kıldı. Ebediyen.”

“Bu düşünce benim de aklımdan geçti,” dedi Locke. “Yani Gri Kral’ın bize planıyla ilgili her şeyi söylemediği.”

“Öyleyse Vikont Kapısı’ndan kaçıyoruz,” dedi Galdo. “Akşamüstünü ulaşım ve erzak tedarik ederek geçiririz. Sonra da servetimizi toplayıp yollarda izimizi kaybettiririz. Kahretsin, elimizin altında kırk küsur bin şilin varken kendimize yeni bir hayat kuramazsak zaten yaşamayı hak etmiyoruz demektir. Lashain’de unvanlar satın alabiliriz; Böcek’i kont ilan ettirip onun hizmetkârları ayağına yatarız.”

“Veya kendimizi kont ilan ettiririz,” dedi Calo, “ve Böcek’i hizmetkârımız yaparız. Onu sağa sola koşturturuz. Hem böylesi ahlaki eğitimi için de iyi olur.”

“Yapamayız,” dedi Locke. “Nereye gidersek gidelim Gri Kral’ın ya da daha doğrusu Bağlıbüyücü’nün bizi takip edebileceğini farz etmek

zorundayız. Şahinci ona hizmet ettiği sürece kaçamayız. En azından ilk seçenek olarak.”

“Ya ikinci olarak?” diye sordu Jean.

“Bana göre o seçenek hâlâ geçerli. İlk planımıza bağlı kalabiliriz; hazırlıklarımızı yaparız ve illa ki yollara düşmemiz gerekirse, eh, sırtımıza eyer vurup atlarla beraber koşabiliriz bile.”

“Geriye tek bir bilinmez kalıyor,” dedi Jean. “Yankılı Delik’teki şu görüşmenin yapılacağı gece hangi vaadinden döneceksin?”

“Öyle bir bilinmez yok,” dedi Locke. “Gri Kral bizden üstün; Barsavi’yi ise kandırabileceğimizi biliyoruz. O yüzden Gri Kral rolünü oynayacağım ve Capa’ya verdiğim vaatten idam edilmeden dönmenin bir yolunu bulacağım.”

“Bak o biraz zor,” dedi Jean.

“Ya öyle bir şeye gerek yoksa?” Calo kardeşini işaret etti. “İçimizden biri Gri Kral’ı canlandırabilir. Sen ve Jean da gerektiği gibi Barsavi’nin yanında olursunuz.”

“Evet,” dedi Galdo. “Harika bir fikir.”

“Hayır,” karşılığını verdi Locke. “Öncelikle ben ikinizden de daha iyi bir taklitçiyim, bunu biliyorsunuz. Siz biraz fazla dikkat çekicisiniz. Böyle bir riske giremeyiz. İkincisi, ben Gri Kral’ı canlandırırken herkes sizi unutacaktır. O esnada canınızın istediği gibi hareket etmekte özgür olacaksınız. İşlerin sarpa sarması ve kaçmamız gerekmesi ihtimaline karşı buluşma noktalarımızdan birinde arabayla beklemenizi yeğlerim.”

“Peki ya Böcek?”

“Böcek,” dedi Böcek, “son birkaç dakikadır horlarmış gibi yapıyor. Ayrıca Yankılı Delik’i iyi bilirim; Gölgeler Tepesi çetesindeyken bazen orada saklanırdım. Aşağıda, şelalenin yanında bekleyip etrafı kolaçan edeceğim.”

“Böcek,” dedi Locke, “sen...”

“Hoşuna gitmediyse beni durdurmak için bir sandığa kilitlemen gerekecek. Bir gözcüye ihtiyacın var ve Gri Kral, yanına sinsilik edecek dostlar alamazsın demedi. Benim işim bu. Ben sinsilik ederim. Ve hiçbiriniz bunu benim kadar iyi yapamazsınız; çünkü daha iri, daha yavaş, daha gürültücü ve...”

“Tanrılar aşkına,” dedi Locke. “*Garrista* olarak günlerim sayılı; Dük Böcek artık kendi şartlarını koşuyor. Pekâlâ ekselansları. Sana yakınlarda kalmanı sağlayacak bir rol vereceğim, ama sinsilik edeceksen benim söylediğim yerde edeceksin, tamam mı?”

“Oldu bil!”

“Öyleyse tamamdır,” dedi Locke. “Şimdi hiç kimsenin büyük ve güçlü birini taklit etmeme veya bir dostumu öldürmeye yönelik acil bir ihtiyacı yoksa biraz uyumaya hayır demem.”

“Nazca’nın başına gelen olacak iş değil,” dedi Galdo. “Vay *orospu* çocuğu vay!”

“Evet,” dedi Locke. “Aslına bakarsan ben de bu akşam onunla bu konuyu konuşacaktım. Onunla veya evcil büyücüsüyle... artık hangisi gelmeye zahmet ederse.”

“Mum,” dedi Jean.

“Evet. Sen ve ben işimizi bitirdikten sonra. Sahtefer’in ardından. Sen Son Hata’da bekleyebilirsin. Ben buraya döneceğim, mumu yakacağım ve ortaya çıkmalarını bekleyeceğim.” Locke sırıttı. “Bu merdivenleri bir de o yavşaklar tırmansınlar.”

3

Gündüz hava açık ve hoştu. Akşam da Camorr’da olup olabileceği kadar ferahtı. Mor gökyüzü ruhani ışığın yükselen akımlarına boyanırken Locke yedinci kattaki odada pencereler açık ve tül perdeler çekili vaziyette oturuyordu.

Şahinci’nin mumu Locke’un akşam yemeğinin kalıntılarıyla ve yarısı, boş bir şişe şarapla beraber masada tütüyordu. Şarabın diğer yarısı yüzü kapıya dönük olarak oturan ve Son Hata’daki nöbet yerine gitmeden önce Jean’ın koluna sarmakta üstelediği sargıya masaj yapan Locke’un içini ısıtıyordu.

“Madrabaz Bekçi,” dedi Locke havaya, “eğer bilmediğim bir sebepten tepeni attırıyorsam beni cezalandırmak için bu kadar uğraşmana gerek yok. Ve eğer seni kızdırmıyorsam, eh, umarım beni hâlâ eğlendirici buluyorsundur.” Yaralı kolunun parmaklarını

açıp kaparken yüzünü ekşitti, sonra da bardağını ve şarap şişesini bir kez daha eline aldı.

“Noksan bir dost için havaya dökülen bir kadeh içki,” dedi, bardağı koyu kırmızı sıvıyla doldururken. Şarap, Don Salvara’nın nehrin yukarısındaki bağlarında üretilmiş bir *Nacozza* retsinasıydı.[5] Salvara onu birkaç gün önce, sefahat mavnasından inmekte olan Lukas Fehrwight’a hediye etmişti. Aradan bu kadar az zaman geçmiş olmasına rağmen bu süre Locke’a bir ömür gibi geliyordu.

“Nazca Barsavi’yi şimdiden özlüyor ve ruhuna huzur diliyoruz. Kendisi adil bir *garrista*’ydı ve *pezon*’unu zor bir durumdan kurtarmaya çalıştı. Bundan iyisini hak ediyordu. Benim ağzıma istediğin kadar sıç ama onun için elinden geleni yap. Hizmetkârın olarak sana yalvarıyorum.”

“Birinin gerçek sofuluğunu ölçmek istiyorsan,” dedi Şahinci, “onu yalnız başına yemek yediğini zannederken gözlemle.”

Ön kapı Bağlıbüyücü’nün arkasından kapanmak üzereydi. Locke kapının açıldığını ne görmüş ne de duymuştu; hatta az öncesine kadar sürgülüydü. Şahinci’nin kuşu yanında değildi ve üzerinde Locke’un geçen gece gördüğü geniş etekli, kırmızı manşetlerine gümüş düğmeler dikili aynı gri ceket vardı. Kafasındaki gri renkli kadife kepi geriye itmişti ve gümüş bir iğneyle kepe tutturulmuş tek bir kuştüyünün Vestris’ten geldiği açıkça belliydi.

“Şahsen ben asla sofu biri olmadım,” diye devam etti Bağlıbüyücü. “Merdivenlerden de pek hoşlanmam.”

“Çektiğin zorluklar yüreğimi kederle doldurdu,” dedi Locke. “Şahinin nerede?”

“Tur atıyor.”

Locke az öncesine kadar içini rahatlatan açık pencereleri düşündü. Vestris’in kızması halinde tül perdeler onu dışarıda tutamazdı.

“Efendinin de seninle geleceğini ummuştum.”

“*Müşterim,*” dedi Bağlıbüyücü, “şu anda meşgul. Burada onun adına konuşuyorum ve sözlerini ona ileteceğim. Tabii duymaya değer bir söz söylersen.”

“Bende söz hiç bitmez,” dedi Locke. “Mesela ‘zırdeli.’ Ve de ‘kahrolası budala.’ Bir Camorrlunun asla iyi niyetle pazarlık masasına

oturmamasını garanti etmenin kesin bir yolunun bir yakınını öldürmek olduğu senin ve *müşterinin* aklına hiç geldi mi?"

"Vay canına!" dedi Şahinci. "Bu sahiden de kötü haber. Üstelik Gri Kral, Barsavi'nin kızının ölümünü dostane bir jest olarak yorumlayacağından *çok emindi*." Büyücünün kaşları kalktı. "Acaba bunu ona sen mi iletirsin, yoksa verdiğin bilgiyi hemen koşup yetiştireyim mi?"

"Aman ne komik, seni gidi yarım bakırlık ibne. Baskı altındayken efendin gibi giyinerek ortalıkta gezinmeyi kabul etmiş olabilirim; ama itiraf etmelisin ki Barsavi'nin tek kızını ona bir fıçı sidik içinde yollamanız kahrolası işimi çok zorlaştıracak."

"Yazık," dedi Bağlıbüyücü. "Ama görev yerini koruyor; tıpkı üzerindeki baskı gibi."

"Barsavi görüşmede yanında bulunmamı istiyor Şahinci. Bunu bu sabah söyledi. Belki daha önce yanından sıvışabilirdim ama şimdi? Nazca'nın öldürülmesi beni büyük bir çıkmaza soktu."

"Sen Camorr'un Belası'sın. Bu zorluğu aşmanın bir yolunu bulamazsan şahsen çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım. Barsavi'nin çağrısı bir talep, müşteriminkiyse bir mecburiyet."

"Müşterin bana söylemesi gereken her şeyi söylemiyor."

"Kendi işini senden daha iyi bildiğini gönül rahatlığıyla varsayabilirsin." Şahinci tuhaf bir gümüşi parıltıya sahip, ince bir ipliği sağ elinin parmaklarına gelişigüzel bir şekilde dolamaya başladı.

"Tanrılar cezanızı versin," diye tısladı Locke. "Capa'nın başına ne geleceğini umursamıyor olabilirim, ama Nazca dostumdu. Baskıyı kabul edebilirim fakat zevk olsun diye kötülük etmeyi asla. Ona dokunmak zorunda değildiniz, sizi yavşaklar!"

Şahinci'nin parmaklarını açmasıyla birlikte bir tür ağ halini almış olan iplik ışıldadı. Adam parmaklarını yavaşça oynatarak ipliğin bazı kısımlarını gererken diğerlerini gevşetti. Hareketleri ellerinin tersinde para gezdiren Sanzalar'ınki kadar hünerliydi.

"Bize küsebileceğini öğrenmenin vicdanımı ne kadar derinden yaraladığını anlatamam," dedi büyücü.

Şahinci bunun ardından bir kelime, Locke'un anlamadığı bir dildeki tek bir hece fısıldadı. Sesin kendisi bile anormal ve sinir bozucuydu; uzaklardan gelircesine odanın içinde yankılandı.

Locke'un arkasındaki tahta panjurlar çarparak kapandı ve genç adam oturduğu sandalyeden sıçrayarak kalktı.

Diğer pencereler de teker teker çarparak kapandı ve mandalları görünmez bir el tarafından yerine oturtuldu. Şahinci parmaklarını tekrar oynatırken ışık ellerindeki ağdan yansıdı ve Locke acıyla bağırdı; dizleri yanlardan sert birer tekme yemişçesine, ansızın sızlamaya başlamıştı.

"İkinci kez bana karşı küstahlık ediyorsun," dedi Bağlıbüyücü. "Davranışını keyif verici bulmuyorum; o yüzden müşterimin talimatlarını pekiştireceğim ve bunu yaparken ağırdan alacağım."

Locke dişlerini sıktı; bacaklarındaki ağrı artar ve bir zonklama halini alıp yayılırken gözleri yaşardı. Sanki dizkapaklarının iç kısmını soğuk alevler sarmıştı. Bacakları vücudunun ağırlığını daha fazla taşıyamayınca öne doğru sendeledi. Bir elini çaresizce bacaklarına atarken diğerini de masaya dayayarak ayakta kalmaya çalıştı. Bağlıbüyücü'ye dik dik bakarak konuşmayı denedi; fakat boynundaki kasların şiddetle kasıldığını hissetti.

"Sen bir *eşyasın* Lamora. Gri Kral'a aitsin. Kral, Nazca Barsavi'yle dost olup olmamanı umursamıyor; tanrıların ona öyle bir baba nasip etmeleri Nazca'nın kendi talihsizliğiydi."

Kasılmalar Locke'un sırtından aşağı uzanıp kollarına ve bacaklarına yayıldı. Orada da yerini koruyan dondurucu, kemirici acıyla buluşarak iğrenç bir bileşim halini aldı. Suratı kaskatı bir maskeye dönüşmüş olan Locke soluk soluğa ve titreyerek sırtüstü yere kapaklandı. Elleri başının üstünde birer pençe gibi kıvrıldı.

"Ateşe atılmış bir böceğe benziyorsun. Üstelik bu, sanatımın en basit kullanımı. Gerçek adını bir beze dikerek veya bir parşömene yazarak sana yapabileceğim şeyleri tahmin bile edemezsin. Gerçek soyadının 'Lamora' olmadığı belli; Therin Hükümdarlığı dilinde 'gölge' anlamına geliyor. Ama ön adın... eğer kullanmak isteseydim işte o bana yeterdi."

Şahinci'nin parmakları ileri geri dans ederek Locke'un gözlerinin önünde bulanık bir hal aldı. Gümüş iplik gerildikçe Locke'un ızdırabının temposu da parıltılı motifin hareketleriyle doğru orantılı olarak arttı. Artık topukları yeri dövüyor, dişleri takırdıyor, sanki biri buz saçaklarıyla baldırlarındaki kemikleri keserek çıkarmaya

çalışıyordu. Haykırmak için tekrar tekrar yeterince hava almaya uğraştı ama ciğerleri kıpırdamıyordu. Boğazı dikenlerle doluydu ve dünya kararıyor, görüş alanının kenarları kızıla boyanıyordu...

Acının geçmesi bile başlı başına bir şoktu. Yerde cansızca yatan Locke acı dolu zonklamaların kalıntılarını hâlâ vücudunda hissedebiliyordu. Yanaklarından aşağı sımsıcak gözyaşları akıyordu.

“Pek zeki biri değilsin Lamora. Zeki biri asla kasten vaktimi boşa harcamaz. Zeki biri durumun ayrıntılarını tekrara gerek duymadan kavrar.”

Locke’un görüş alanının kenarında yine gümüşi bir bulanıklık belirdi ve kalbini alevler sarmışçasına göğsüne yeni bir acı dalgası yayıldı. Onun orada, benliğinin özünde yandığını hissedebiliyordu; kızaran etin kokusunu alır gibi oluyor, sanki ciğerlerindeki hava bir ekmek fırınındaki kadar ısınıyordu. Locke inleyerek yattığı yerde kıvrandı, başını geriye attı ve nihayet haykırdı.

“Sana ihtiyacım var,” dedi Şahinci, “ama uysal ve gösterdiğim hoşgörüye minnettar olmanı istiyorum. Dostlarınsa ayrı konu. Aynı şeyi gözlerinin önünde Böcek’e de yapayım mı? Ya Sanzalar’a?”

“Hayır... lütfen, hayır!” diye bağıran Locke ızdırap içinde iki büklüm oldu ve iki eliyle birden göğsünün sol tarafını sıktı. Çektiği azaptan dellenen bir hayvan gibi kendini üstündeki tuniği yırtarken buldu. “Onlara dokunma!”

“Niye ki? Dostlarının müşterim için bir önemi yok. Hepsi de gözden çıkarılabilir.”

Yanma hissi geçerek Locke’u bir kez daha yokluğuyla şok etti. Genç adam hırıltıyla nefes alıp vererek yan dönerken o kadar yoğun bir ısının böylesine çabuk geçebileceğine inanamıyordu.

“Eğer senden tek bir sert laf,” dedi Bağlıbüyücü, “tek bir küstahça yorum, tek bir talep, *mutlak itaat* dışında tek bir söz daha duyarsam gururunun bedelini onlar öder.” Büyücü retsina bardağını masadan alıp yudumladı. Sonra da diğer elinin parmakları şıklattı ve bardaktaki sıvı en ufak bir alev bile çıkarmadan anında yok oldu. “Artık birbirimizi daha iyi anlıyor muyuz?”

“Evet, kusursuzca,” dedi Locke, “Evet. Lütfen onlara zarar verme. Ne gerekiyorsa yapacağım.”

“Tabii ki yapacaksın. Şimdi... Yankılı Delik’te giyeceğin kostümün bileşenlerini yanımda getirdim. Onları kapının hemen önünde bulacaksın. Gereğine uygun biçimde abartılılar. Oynayacağın role nasıl hazırlanacağını sana söylememe gerek olduğunu sanmıyorum; görüşme gecesi, saat on buçukta, Yankılı Delik’in karşısında bekle. Oradan başlayarak seni yönlendireceğim ve neler diyeceğini söyleyeceğim.”

“Barsavi,” dedi Locke, öksürerek. “Barsavi... beni öldürmeye çalışacak.”

“Acıdan aklını kaçırana dek seni burada gönlümce cezalandırmaya devam edebileceğimden kuşku duyuyor musun?”

“Hayır... hayır.”

“Öyleyse seni Capa’nın kullanabileceği her türlü zırvadan koruyabileceğimden de kuşku duyma.”

“Beni nasıl... yönlendireceksin?”

Talimatlarımı iletmek için havaya ihtiyacım yok, diye geldi Bağlıbüyücü’nün sesi, şok edici bir güçle Locke’un kafasında yankılanarak. *Barsavi’yle yapacağın görüşmede suflörlüğe ihtiyaç duyarsan onu temin edeceğim. Bir talepte bulunman veya bir talebi kabul etmen gerektiğinde nasıl davranacağını sana bildireceğim. Anlaşıldı mı?*

“Evet... evet. Hem de çok net anlaşıldı. Teşekkürler.”

“Müşterimin ve benim sana sağladıklarımıza şükran duymalısın. Pek çok kişi Capa Barsavi’ye yaranmak için yıllarca bekler. Senin fırsatınsa mükellef bir sofra gibi önüne kondu. Cömert değil miyiz?”

“Evet... kesinlikle öylesiniz.”

“Elbette. Barsavi’nin verdiği görevden sıyrılmanın bir yolunu bulmanı öneririm. Böylece bizim istediğimiz görev üzerinde yoğunlaşabilirsin. Kritik bir anda dikkatinin dağılmasını istemeyiz; öyle bir şey seni mutlaka *sıkıntıya* sokar.”

Son Hata yarı yarıya boştu; Locke daha önce burayı hiç böyle görmemişti. Sohbetler kısık, bakışlar soğuk ve sertti. Çeteler eksiklikleriyle dikkat çekiyordu. Hem erkekler hem de kadınlar mevsimin gerektirdiğinden daha kalın kıyafetlere bürünmüştü; kısa pelerinler, ceketler ve çok katlı yelekler ağırlıktaydı. Bu kıyafetlerle silah saklamak daha kolaydı.

“Sana neler oldu böyle?”

Jean ayağa kalkıp Locke’un oturmasına yardım etti; onlara tavernanın kuytu bir köşesinde, kapıyı açıkça görebilen, küçük bir masa ayırmıştı. Locke sandalyesine otururken Bağlıbüyücü’nün yol açtığı ağrıların hafif yankıları hâlâ eklemlerinde ve boyun kaslarında gezinmekteydi.

“Şahinci’nin açıkça ifade etmek istediği bazı fikirleri vardı,” dedi Locke alçak sesle, “ve anlaşılan sandığım kadar sevimli değilmişim.” Yırtık tuniğini dalgın bir edayla çekiştirip iç geçirdi. “Önce bana biraz bira ver, söylenmeye sonra başla.”

Jean bir maşrapa sıcak Camorr birasını ona doğru ittirdi ve Locke içkinin yarısını iki dikişte içti. “Eh,” dedi ağzını sildikten sonra, “sanırım içimden geçenleri ona söylediğime göre buna değdi. Bağlıbüyücülerin hakaret edilmeye alışkın olduklarını sanmıyorum.”

“Bir şey başardın mı bari?”

“Hiçbir şey.” Locke biranın kalan yarısını da içti ve maşrapayı ters çevirip masanın üstüne koydu. “Tek bir şey bile başaramadım. Tek yapabildiğim geberesiye işkence görmekti. Tabii belli bir açıdan bakıldığında bu da bilgilendirici sayılır.”

“Puşt herif!” Jean yumruklarını sıktı. “Öldürmeden önce ona yapabileceğim o kadar çok şey var ki... Umarım öyle bir fırsat bulurum.”

“Öfkeni Gri Kral’a sakla,” diye mırıldandı Locke. “Dük’ün Günü’nü sağ salim atlatırsak Gri Kral’ın Şahinci’yi yanında daha fazla çalıştırabileceğini sanmıyorum. Bağlıbüyücü çekip gittiğinde de...”

“Gri Kral’la tekrar konuşacağız. Bıçaklarla.”

“İyi bildin. Gerekirse onu takip ederiz. Zaten paramızı harcayacak bir şeye ihtiyacımız vardı... eh, işte bir tane bulduk. O piç kurusu her ne planlamış olursa olsun büyücüsüne daha fazla ödeme yapamayacak hale geldiğinde bir oyuncak yerine konmaktan ne

kadar hoşlandığımızı ona göstereceğiz. Onu Demir Deniz'den aşağı takip edip Nessek Burnu'nun etrafından dolaşmamız ve Pirinç Denizi'ndeki Balinel'e kadar gitmemiz gerekse bile."

"Plan diye işte buna derim. Peki bu gece ne yapacaksın?"

"Bu gece mi?" Locke homurdandı. "Calo'nun tavsiyesine uyacağım. Loncalı Zambaklar'a kadar gidip beynim kulaklarımdan akıncaya kadar mala vuracağım. Sabahleyin benimle işlerini bitirdiklerinde onu kafama geri sokabilirler. Sanırım bunun için ilave bir ücret ödemem gerekecek ama varsın olsun."

"Aklımı kaçırıyor olmalıyım," dedi Jean. "Aradan dört yıl geçti ve bunca zamandır..."

"Kafam bozuk, biraz stres atmam lazım ve o binlerce kilometre uzakta. Kahretsin, sanırım her şeye rağmen ben de insanım. Bu gece beni bekleme."

"Seninle geliyorum," dedi Jean. "Böyle bir gecede yalnız kalmak akıllıca olmaz. Nazca'nın haberi yayıldığından beri şehrin keyfi kaçık."

"Akıllıca olmaz mı?" Locke güldü. "Camorr'da benden daha güvende biri yok Jean. Hiç kimsenin öldürmek istemediği tek adam olduğumu adım gibi biliyorum. En azından benimle işleri bitene dek..."

5

"İşe yaramıyor," dedi Locke, iki saatten daha kısa bir süre sonra. "Üzgünüm, suç sende değil."

Sıcak, karanlık ve fazlasıyla hoş oda gizli bir bacada ileri geri oynayan, tahta bir yelpazenin yumuşak *hış-hış-hış* sesleriyle havalanıyordu. Kapan'ın kuzey ucunda yer alan Loncalı Zambaklar Evi'nin zarif dış cephesinde dönen su değirmenleri, binanın çok sayıdaki konfor mekanizmasını çalıştıran kayışları ve zincirleri hareket ettiriyordu.

Locke tepesinde ipek bir çardak bulunan, ipek çarşaflarla kaplı, kuş tüyünden yapılma geniş yatağa uzandı. Kızıl mehtaptan biraz

daha güçlü olan buğulu bir simyasal kürenin loş ışığının altında çıplak bir vaziyette yatıyor, ellerini baldırlarının iç kısmında gezdiren kadının dolgun kıvrımlarını hayranlıkla süzüyordu. Kadın kaynatılmış elma şarabı ve tarçın özü gibi koksa da Locke'u azıcık bile tahrik etmiyordu.

"Felice, lütfen," dedi Locke. "Bu kötü bir fikirdi."

"Gerginsin," diye fısıldadı Felice. "Belli ki aklını kurcalayan bir şey var ve kolundaki o kesiğin de yardımı dokunuyor olamaz. Bırak birkaç şey daha deneyeyim. Profesyonel zorluklara daima hazırımdır."

"Faydası olacak bir şey hayal edemiyorum."

"Hımmm." Felice'in yüzü o loş ışıkta gölgeli kesitlerden ibaret olsa da Locke kadının sesindeki dargınlığı duyabiliyordu. "Bazı şaraplar var. Tal Verrar'dan getirtilen simyasal şaraplar. Afrodizyaklar. Ucuz değiller, ama işe yarıyorlar." Genç kadın Locke'un karnını okşayıp ortadan geçen ince kıl hattıyla oynadı. "Hatta *mucizeler* yaratıyorlar."

"Benim şaraba ihtiyacım yok," dedi Locke dalgın bir edayla, kadının elini tutup teninden ayırarak. "Tanrılar aşkına, neye ihtiyacım olduğunu bile bilmiyorum."

"Öyleyse izin ver bir öneride bulunayım." Kadın doğrulup Locke'un yanında diz çöktü, ardından kendinden emin bir hareketle (zira o kıvrımların altında gerçek kaslar vardı) genç adamı yüzüstü çevirdi ve nazik okşamalar ile sıkı baskılar arasında geçiş yaparak boynundaki ve sırtındaki kasları yoğurmaya başladı.

"Önerin... of... kabul edilmiştir..."

"Locke," dedi Felice, mesleğinin gözde illüzyonlarından biri olan o şuh 'ne-istersen-yaparım' tarzı yatak odası ses tonundan vazgeçerek. "Bekleme salonundaki görevlilerin bize görev verirken her bir müşterinin tam olarak ne istediğini de söylediklerini biliyor musun?"

"Öyle duymuştum."

"Eh, özel olarak bir kızıl saçlı istediğini biliyorum."

"Bu... of, biraz daha aşağı lütfen... bu ne demek oluyor..?"

"Zambaklar'da sadece iki kızıl saçlı var," dedi kadın, "ve ara sıra bu isteğin geldiği olur. Ama mesele şu ki bazı adamlar *herhangi* bir kızıl saçlıyı isterken bazıları da *belirli* bir kızıl saçlıyı isterler."

“Ah...”

“Herhangi bir kızıl saçlıyı isteyenler hoşça vakit geçirip giderler. Ama sen... sen belirli bir kızıl saçlıyı istiyorsun. Ve o ben değilim.”

“Üzgünüm... Senin suçun olmadığını söylemiştim.”

“Biliyorum. Çok naziksin.”

“Yine de seve seve para ödemeye hazırım.”

“Bak bu da çok hoş.” Kadın kıkırdadı. “Zaten ödemezsen yalnızca duygularımı incitmekle kalmaz, aynı zamanda derdini bir oda dolusu eli sopalı ızbanduda anlatman gerekirdi.”

“Biliyor musun,” dedi Locke, “sanırım bu halini az önceki size-nasıl-hizmet-edebilirim-efendim saçmalığına tercih ediyorum.”

“Bazı adamlar açık sözlü bir fahişeden hoşlanırlar. Bazılarıysa ne kadar harika oldukları dışında başka bir şey duymak istemezler.” Kadın elinin ökçeleriyle Locke’un boyun kaslarını ovdu. “Bizim için ikisi de iştir. Ama dediğim gibi, sen birinin hasretini çekiyor gibisin. Ve bunu artık sen de hatırlıyorsun.”

“Kusura bakma.”

“Benden özür dileyip durmana gerek yok. Sevgilisi yarım kıta uzakta olan sensin.”

“Tanrılar aşkına!” diye inledi Locke. “Bana Camorr’da bunu bilmeyen tek bir kişi bulursan yemin ederim sana yüz şilin vereceğim.”

“Bana Sanzalar’dan biri söyledi.”

“Sanzalar’dan biri mi? Hangisi?”

“Bilmiyorum. Onları karanlıkta birbirinden ayırmak o kadar zor ki.”

“Kahrolası dillerini keseceğim.”

“Ah, cık-cık.” Kadın, Locke’un saçlarını okşadı. “Lütfen öyle bir şey yapma. Dilleri en azından bizim kızların işine yarıyor.”

“Hımmmpf.”

“Seni zavallı, tatlı ahmak. Gönlünü fena kaptırmışsın. Eh, ne diyebilirim ki Locke. Siki tutmuşsun.” Felice hafifçe güldü. “En azından bu sefer tutan ben değilim.”

ARA

VELET BAŞYAPITLAR

1

Jean'ın Centilmen Piçler'e katılmasını izleyen bir yaz akşamı, Peder Zincir onu ve Locke'u yemeğin ardından tapınağın damına çıkardı. Zincir kâğıda sarılı Jerem tütünü içerken güneş ufkun arkasına battı ve yerini Atacam'ın içten gelen parıltısına bıraktı.

Zincir o gece gırtlak kesmenin kaçınılmaz gereğinden konuşmak istiyordu.

"Bu konuşmayı geçen yıl Calo, Galdo ve Sabetha'yla da yaptım," diye söze girdi. "Sizler birer yatırımsınız; hem zaman hem de para olarak." Her zamanki gibi tam halkalar yaratmayı başaramayarak çarpık ve solgun duman hilalleri üfledi. "Büyük birer yatırım. Hatta belki de hayatımın eseri. Bir çift velet başyapıt. O yüzden sadece gülümseyerek tüm kavgalardan kaçınamayacağınızı size hatırlatmak istiyorum. Biri size bıçak çektiğinde hayatta kalmanızı bekliyorum. Bu bazen aynı şekilde karşılık vermeyi gerektirir, bazen de kıçınız tutuşmuş gibi kaçmayı. Ama her şeyden önce bunlardan hangisinin doğru seçim olduğunu bilmeniz gerekir. İşte o yüzden eğilimlerinizi konuşmamız lazım."

Zincir gözünü Locke'a dikip sigarasından uzun, düşünceli bir fırt çekti. Sanki nahoş sularda yüzen ve batmaya hazırlanan bir adam olarak son nefesini alıyordu.

"Her ikimiz de pek çok marifetin olduğunu biliyoruz Locke. Çoğu konuda hakiki bir yeteneğe sahipsin. O yüzden bunu sana açık açık söylemek durumundayım; eğer gerçek bir hasımla kanlı bıçaklı olursan altına kaçırmaktan ve yerdeki bir kan lekesine dönüşmekten

başka bir şey yapamazsın. Tanrılar biliyorlar ya, öldürmesine öldürebiliyorsun; ama biriyle yüz yüze kapışmak için yaratılmamışsın. Bunun farkındasın, değil mi?"

Locke'un kızarık yanaklı sessizliği başlı başına bir cevaptı. Ansızın Peder Zincir'in gözünün içine bakamaz olan çocuk, ayakları daha önce hiç görmediği harikulade nesnelermiş gibi davranmaya çalıştı.

"Locke, Locke, hepimiz eli bıçaklı bir psikopat olamayız ve bunda üzülecek bir şey yok. O yüzden dudağını yaşlı bir fahişenin memeleri gibi titretme, tamam mı? Bıçak, ip ve sokakyayı kullanmayı öğreneceksin. Ama onları gizli saklı kullanacaksın. Arkadan, yandan, yukarıdan, karanlıkta." Zincir hayali bir rakibi arkadan yakalayıp sol elini onun gırtlağına doladı ve sağ eliyle yarısı bitmiş sigarasını bir hançer gibi böbrek seviyesinde sapladı. "İşin bütün püf noktalarını öğreneceksin, çünkü akıllıca dövüşmek seni sucuk gibi doğranmaktan koruyacak."

Zincir kor uçlu 'hançerindeki' kanı silermiş gibi yaptı, sonra ondan bir nefes daha çekti. "İşte o kadar. Bunu bir kenara yaz ve aklından hiç çıkarma Locke. Eksikliklerimizle hiç çekinmeden yüzleşmeliyiz. Çetelerde eski bir deyiş vardır: 'Yalanlar çıkar gider ama gerçek hep evde kalır.'" Burun deliklerinden çifte duman sütunu püskürttü ve gri buharların kuyruğu başının etrafını sararken gözle görülür ölçüde keyiflendi. "Artık pabuçlarında çıplak bir kadın varmış gibi davranmayı kes, tamam mı?"

Locke bunun üzerine hafifçe sırıttı, fakat adama bakıp kafa sallamayı da ihmal etmedi.

"Gelelim sana," dedi Zincir, dönüp Jean'a bakarak. "Hepimiz serbest kaldığı zaman esip gürleyen bir öfkeye sahip olduğunu biliyoruz. Locke tilki gibi kurnaz ve harika bir yalancı. Calo ile Galdo'nun aklı her şeye az buçuk eriyor ama hiçbir şeyde dört dörtlük değiller. Sıra birini cezbetmeye geldiğinde hiç kimse Sabetha'nın eline su dökemez. Ama henüz şöyle doğru düzgün bir değnekçimiz yok. Bence o sen olabilirsin. Dostlarını beladan uzak tutacak, kapı gibi bir dövüşçü; gözünü kan bürümüş kuduz bir köpek. Ne dersin?"

Jean'ın gözleri derhal kendi ayaklarının büyüleyici manzarasına çevrildi. "Ben, şey, eğer uygun olacağını düşünüyorsan bir

deneyebilirim...”

“Jean, seni kızgınken gördüm.”

“Ben doğrudan hissettim,” dedi Locke, sırıtarak.

“Yaşımın seninkinin dört katı olmasına biraz itibar et Jean. Kızdığın zaman ne köpürüyor ne de tehditler savuruyorsun; onun yerine sessiz sedasız iş bitiriyorsun. Bazıları zor durumlar için yaratılır.” Zincir bir kez daha sigarasını tüttürüp beyaz külleri ayaklarının altındaki zemine döktü. “Bana kalırsa sende kafa kırmaya yönelik doğal bir yetenek var. Bu kendi içinde ne iyi ne de kötü bir özellik; ama işimize yarayabilir.”

Jean duyduklarını bir süre düşünürmüş gibi gözüktü, fakat hem Locke hem de Zincir çocuğun çoktan bir karara vardığını gözlerinden okuyabiliyordu. Birbirine geçmiş siyah saçların altındaki o gözlere sert ve soğuk bir bakış yerleşmişti. Jean’ın kafa sallaması sadece bir formaliteden ibaretti.

“Güzel, güzel! Bu fikirden hoşlanacağını tahmin etmiştim, o nedenle sana sormadan bazı hazırlıklar yaptım.” Zincir, cüppesinden siyah renkli, deri bir cüzdan çıkarıp Jean’a verdi. “Yarın saat yarımda Cam Güller Evi’nde bekleniyorsun.”

Camorr’un en ünlü ve en seçkin dövüş okulunun adını duyunca hem Locke’un hem de Jean’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Jean rozet cüzdanını açtı; içinde yassı bir amblem, doğrudan derinin iç yüzeyine kaynatılmış, buzlu cam kaplı, stilize bir gül vardı. Jean bununla Angevine üzerinden kuzeye geçebilir ve Alcegrante Tepeleri’nin eteklerindeki muhafız kulübelerini aşabilirdi; rozet onu doğrudan doğruya Don Tomsa Maranzalla’nın, yani Cam Güller Evi Efendisi’nin koruması altına sokuyordu.

“O gül seni nehirden geçirip tepelere kadar götürecek. Ama bir kez oraya vardıktan sonra sakın sıçıp batırma. Dosdoğru oraya git, ne denirse yap ve gerisingeri gel. Bundan böyle haftada dört kez orada ders alacaksın. Ve hepimizin iyiliği için kafandaki şu saç yumağına bir çekidüzen ver. Gerekirse ateş ve bir teber kullan.” Zincir hızla kısalan sigarasından tütün kokulu son bir nefes çekti, sonra da izmariti çatı duvarının üstünden fırlatıp attı. O gece saldığı son duman bulutu titrek fakat tam bir halka halinde iki çocuğun başlarının üzerinden uçup gitti.

“Hassiktir! Bir alamet!” Zincir tutup inceleyebilecekmiş gibi havada süzülen halkanın arkasından elini uzattı. “Ya bu planın işe yaraması kaderde var ya da tanrılar sana böyle bir son hazırlamamdan hoşnutlar Jean Tannen. Her halükârda kazançlı çıkacağım durumlara bayılırım. Artık gidip işinize bakın.”

2

Cam Güller Evi’nde karnı aç bir bahçe vardı.

Okul Camorr’un minyatürü gibiydi; insanlar üzerinde kafa patlatsınlar diye Atalarca geride bırakılmış bir bilmece ya da oyuncak gibi kenara atılmış tehlikeli bir hazineydi. Binanın taşlarını birbirine tutturan Atacam, tıpkı Beş Kule ve şehrin adalarına yayılmış diğer bir düzine yapı gibi onu tüm insan zanaatlarına karşı aşılmaz kılmaktaydı. Bu tarz yerlerde yaşayan erkeklerle kadınlar aslında şanlı hayatlar sürdüren birer sığınmacıdan fazlası değildi ve Cam Güller Evi, Alcegrante eteklerindeki en şanlı ve tehlikeli yerdi. Don Maranzalla’nın orayı elinde tutmasını Dük’ün gözündeki büyük ve kalıcı itibarının bir işaretiydi.

Jean Tannen ertesi gün, saat yarım olmadan hemen önce, Don Maranzalla’nın kulesinin kapısının önündeydi. Gri taştan ve gümüşi camdan yapılma, beş katlı bir silindirden ibaret olan devasa kule, etrafındaki güzelim villalar bir mimarın ölçekli maketleri gibi gösteriyordu. Bulutsuz gökyüzünden aşağı dalga dalga ısı vuruyordu ve güneşin altında uzun saatler geçiren şehir nehrinin hafif bira tadındaki kokusu havayı yoğun bir şekilde kaplıyordu. Kulenin lakeli meşeden yapılma, devasa kapılarının yanındaki taş duvarda buzlu camla kaplı bir pencere mevcuttu. Camın arkasında bir suratın belirsiz hatları seçilebiliyordu. Jean’ın gelişi fark edilmişti.

Jean, Angevine Nehri’ni kuzey istikametinde aşarken kalçalarından daha geniş olmayan, cam bir kedi köprüsü kullanmış ve yirmi metrelik geçiş boyunca kılavuz halatlara terli ellerle tutunmuştu. Alcegrante Adaları’nın en doğudaki ikinci adası olan Isla Zantara’nın güney yakasına geçmek için kullanılabilecek geniş bir

köprü bulunmuyordu. Feribot seferleri yarım baron tutuyor, onlara binemeyecek kadar fakir olanlar içinse geriye bir tek kedi köprülerinin heyecan verici dehşeti kalıyordu. Jean daha önce bu köprülerden birini hiç kullanmamıştı ve daha tecrübeli erkeklerle kadınların halatlara tutunmaksızın onlardan hızlı hızlı geçtiklerini görmek yüreğini ağzına getirmişti. Sert kaldırım taşlarını pabuçlarının altında tekrar hissettiğindeyse yüreğine su serpilmişti.

Isla Zantara nöbetçi kulübesindeki kan ter içinde kalmış sarıceketliler, geçmesine tahmin ettiğinden bile daha çabuk müsaade etmiş ve küçük siyah cüzdanında taşıdığı rozeti tanıdıkları anda kızarık suratlarındaki keyif bir anda kaçmıştı. Yolu tarif ederken sözü kısa tutmuşlardı; ses tonlarına karışan duygu insaf mıydı, yoksa korku mu?

“Seni bekliyor olacağız çocuk,” diye peşinden seslenmişti içlerinden biri ansızın, Jean sokağın temiz ve beyaz taşlarında ilerlemeye başlarken. “Tabii eğer o tepeden geri gelecek olursan!”

Demek ki insaf ve korkunun bir *karışımıydı.* Jean geçen gece duyduğu heyecanı hâlâ hissedip hissetmediği konusunda kararsızdı.

Denge ağırlıklarının kulağına çalınan gıcırtı ve takırtıları, karşısındaki kapı kanatlarının ortasında beliren siyah aralığın habercisiydi. Kanatlar bir saniye sonra kan kırmızısı yelekler ve aynı renkte kuşaklar giyen bir çift adamın iteklemesi sonucu ağır bir haşmetle dışa doğru açıldı. Jean her bir kanadın demir şeritlerle desteklenmiş, on beş santimlik sert ahşaptan yapılmış olduğunu gördü. Çocuğun burnuna bir koku dalgası çarptı: nemli taş ve bayat ter, kızarmış et ve tarçınlı tütsü. Duvarlar arasında geçen bir hayatın bereketli ve güvenli kokuları.

Jean kapıyı açan adamlara cüzdanını gösterdi ve içlerinden biri sabırsız bir el işaretiyle onu buyur etti. “Seni bekliyorlar. Don Maranzalla’nın bir misafiri olarak gir ve kendi evine gösterdiğin saygıyı onunkine de göster.”

Azametli fuayenin sol duvarında siyah demirden yapılma bir çift sarmal merdiven bulunuyor ve her ikisi de döne döne yukarı çıkıyordu. Jean bu dar merdivenlerden birini kullanarak kendisine yol gösteren adamı takip ederken terlemesini ve solumasını kontrol altında tutmaya çalıştı. Kulenin kapıları altlarında yankılı bir gümbürtüyle kapandı.

Birlikte üç kat ışıltılı camı ve kadim taşı geride bırakarak tırmanmayı sürdürdüler. Zemin kırmızı halılarla, duvarlarsa üzerleri leke dolu, sayısız goblenle süslüydü. Jean bu goblenlerin birer savaş sancağı olduğunu fark etti. Don Maranzalla çeyrek asır boyunca Dük'ün özel kılıç ustası ve siyahceketlilerin komutanı olarak görev yapmıştı. Bu kanlı kumaş parçaları, artık birer efsane haline gelmiş tüm o muharebelerde –Demir Deniz Savaşları, Deli Kont Ayaklanması, Tal Verrar'a karşı verilen Bin Gün Savaşı– kader tarafından Nicovante ile Maranzalla'nın önüne atılan sayısız askeri birlikten geriye kalmış yegâne eşyalardı.

Sarmal merdiven en sonunda onları küçük ve loş bir odaya ulaştırdı; bir yüklükten birazcık daha genişti ve kâğıt bir fenerin kırmızı ışığıyla aydınlanmaktaydı. Adam elini pirinç bir tokmağa koydu ve dönüp Jean'a baktı.

"Burası Kokusuz Bahçe'dir," dedi adam. "Hayatına değer veriyorsan adımını dikkatli at ve hiçbir şeye dokunma." Bunun ardından çatıya çıkan kapıyı açarak o kadar parlak ve hayret verici bir manzarayı gözler önüne serdi ki Jean şaştı kaldı.

Cam Güller Evi'nin genişliği yüksekliğinin iki katıydı; o yüzden her tarafı duvarlarla çevrili çatı en az otuz metre çapında olmalıydı. Jean korku dolu bir an boyunca harıl harıl yanan, yüzlerce renge sahip simyasal bir ateşin karşısında durduğunu sandı. Duyduğu onca hikâye ve söylenti bile onu bu yerin yaz güneşinin altındaki göz kamaştırıcı manzarasına hazırlayamamıştı. Sanki sıvı haldeki elmas milyonlarca narin damarda zonklayarak akıyor, milyonlarca façetada ve kenarda yanardöner renkler saçıyordu. Karşısında birbiri ardına dizilmiş duvarlar dolusu mükemmel yapraklardan, saplardan ve dikenlerden oluşan koskoca bir gül bahçesi vardı. Hepsi de sessiz, kokusuz ve yansıyan ışıkla alev alevdi; zira tamamen Atacam'dan oyulmuşlardı. Yüz bin çiçeğin yüz bini de en ufak dikenine kadar kusursuzca biçimlendirilmişti. Afallamış haldeki Jean ileri doğru sendeledi ve dengesini sağlamak için bir elini uzattı. Gözlerini kapanmaya zorladığında karşısında beliren karanlık, çakan şimşekleri andıran izdüşümlerle capcanlıydı.

Don Maranzalla'nın adamı onu omuzlarından nazikçe fakat sıkıca tuttu.

“İlk seferde fazla gelebilir. Gözlerin birazdan alışır, ama sözümü dinle ve tanrılar aşkına *hiçbir şeye* el sürme.”

Gözleri bahçenin ilk şokunu atlatan Jean, göz kamaştırıcı parıltının ötesini görmeye başladı. Güllerden oluşan her bir duvar aslında transparandı; en yakınındaki sadece iki adım uzağındaydı ve söylentilerdeki kadar kusursuzdu. Sanki Atalar her bir çiçeği ve çalıyı yaz mevsimindeki en mükemmel haliyle bir anda dondurmuştu. Ama oralarında buralarında hakiki renk öbekleri, pas tonlu duman bulutlarının buzun içinde dondurulmasıyla oluşmuşa benzeyen kızıl-kahverengi lekeler göze çarpıyordu.

Bu bulutlar insan kanıydı.

Tıpkı hikâyelerde anlatıldığı gibiydi. Her bir çiçek, yaprak ve diken en keskin jiletten bile daha keskindi; en ufak bir dokunuş bile derinizi kâğıt gibi yırtabilir, kanınız güller tarafından emilerek camdan yapılma sap ve sarmaşık ağının derinliklerine çekilebilirdi. Genel kanıya göre bahçe yeteri kadar canla beslendiği takdirde her çiçek ve her duvar günün birinde dolgun bir pas kırmızısına çalacaktı. Kimi söylentiler bahçenin sadece üstüne akıtılanı içtiğini savunurken diğerleriyse güllerin bir yaradan akan kanı emdiğini ve ne kadar küçük olursa olsun herhangi bir kesiği sömürerek bir insanı tamamen kurutabileceğini iddia ederdi.

Bu bahçe patikalarında ilerlemek yoğun bir dikkat gerektirirdi; çoğu yalnızca iki ya da üç adım genişliğindeydi ve anlık bir dalgınlık bile ölümcül sonuçlar doğurabilirdi. Bahçesinin genç adamlara nasıl dövüşüleceğini öğretmek için ideal bir yer olduğunu düşünmesi Don Maranzalla hakkında çok şey söylüyordu. Jean hayatında ilk kez, doğumundan bin yıl önce Camorr’dan kaybolan yaratıklar hakkında dehşet verici bir huşu hissetti. Acaba arkalarında insanların tesadüfen denk gelmeleri için daha başka ne gibi tuhaf sürprizler bırakmışlardı? Böyle bir şey yaratacak kadar güçlü varlıkları buradan def eden şey ne olabilirdi? Cevabı düşünmek bile katlanılmazdı.

Maranzalla’nın adamı Jean’ın omuzlarını bıraktı ve merdivenin başındaki loş odaya geri döndü. Jean artık o odanın bir bahçıvan kulübesi misali kulenin duvarından çıkıntı yaptığını görebiliyordu. “Don bahçenin ortasında bekliyor olacak,” dedi adam.

Sonra da kapıyı arkasından kapatarak Jean’ı tepesinde çıplak güneşle ve önünde susamış cam duvarlarla çatıda bir başına bıraktı.

Ama yalnız değildi; cam bahçenin ortasından gürültüler geliyordu: çeliğe çarpan çeliğin çınlamaları, yorgun argın çıkartılan alçak homurtular, otorite yüklü ve tok bir sesin verdiği kısa buyruklar. Jean sadece birkaç dakika önce hayatı boyunca yaptığı en korkutucu şeyin daracık kedi köprüsünden geçmek olduğuna yemin edebilirdi, ama Kokusuz Bahçe'yi gördükten sonra Angevine Nehri'nin yirmi metre üstündeki o ince kemerin orta noktasına seve seve geri dönebilir ve kılavuz halatlara tutunmadan dans edebilirdi.

Bununla birlikte, sağ eliyle sıkı sıkıya kavradığı siyah cüzdana bakınca bir gerçeği hatırladı: Peder Zincir bu bahçede bekleyen şey her neyse Jean'ın ona uygun olduğunu düşünmüştü. Güller göz kamaştırıcı tehlikelerine rağmen cansız ve akılsız varlıklardı; eğer onların arasında yürümekten çekinirse nasıl olurdu da bir katilin yüreğine sahip olabilirdi ki? Utanç onu ürkek adımlarla yürümeye zorladı ve yüzünden aşağı akan terden gözleri yana yana bahçenin dolambaçlı patikalarını büyük bir özenle aştı.

"Ben bir Centilmen Piç'im," diye mırıldandı kendi kendine.

Geride bıraktığı serin oda ile onu bekleyen gül duvarlarının arasındaki yolculuk, kısacık hayatının en uzun otuz adımıydı.

Güllerin kendisinden tek bir ısırık bile almalarına izin vermedi.

Bahçenin ortasında yaklaşık on metre genişliğinde, yuvarlak bir avlu vardı; Jean'ın yaşlarındaki iki çocuk epelerini, yani uzun ince kılıçlarını aralarında hızla ileri geri savurarak birbirlerinin etrafında daire çiziyor, yarım düzine çocuk da huzursuzca onları seyrediyordu. Çocukların yanında, orta yaşlarının sonlarında, uzun boylu bir adam vardı; omzuna kadar inen saçları ve sarkık bıyığı soğuk kamp ateşlerinin külleri rengindeydi. Suratı tabaklanmış deriye benziyordu. Aşağıdaki görevlilerinki kadar kırmızı ve şık bir yelek kuşanmasına rağmen onun altına hava şartlarından yıpranmış bir asker pantolonu ile yırtık pırtık saha çizmeleri giymişti.

Derste ustalarının kıyafetini gölgede bırakmayan tek bir çocuk bile yoktu. Bunlar *lüks* düşkünü insanların sırmalı ceketler, ısmarlama pantolonlar, ipek tunikler ve cilalı silahşor çizmeleri giyen oğullarıydı. Ayrıca her birinin üstünde dolgulu bir deri ceket ve aynı malzemeden yapılma gümüş çivili bileklikler, yani tam da eğitim silahlarının vuruşlarını savuşturacak türden şeyler vardı. Jean

açıklığa adım atar atmaz kendisini çıplak gibi hissetti ve geriye sıçrayıp saklanmasını önleyen tek şey cam güllerin tehdidiydi.

Düelloculardan biri Jean'ın bahçeden çıktığını gördüğüne şaşırdı ve rakibi o anlık dikkatsizliği iyi değerlendirerek epesini çocuğun kolunun etli kısmına batırıp deri ceketi deldi. Şişlenen çocuk çirkin bir sesle uludu ve silahını elinden düşürdü.

"Lordum Maranzalla," dedi kalabalıktaki çocuklardan biri. Sesinde depoya kaldırılan bir kılıcın üstündekinden daha çok yağ vardı. "Lorenzo'nun dikkati bahçeden çıkan çocuk yüzünden dağılmıştı! Bu adil bir vuruş değildi."

Açıklıktaki her çocuk dönüp Jean'a baktı. Saklamaya gerek duymadıkları horgörülerini neyin tetiklediğini kestirmek olanaksızdı: Jean'ın üstündeki işçi kıyafetinin mi, armuda benzeyen vücut yapısının mı, yoksa silah ve zırh noksanlığının mı? Yalnızca tuniğinin yenindeki kan lekesi gittikçe genişleyen çocuk ona açık bir tiksintiyle bakmıyordu; onun kendi sorunları vardı. Gri saçlı adam genzini temizledi, sonra da Jean'ın az önce kulağına çalınan o tok sesle konuştu. Keyifli bir hali vardı.

"Gözlerini rakibinden ayırman ahmaklıktı Lorenzo, o yüzden bir bakıma bunu hak ettin. Ancak dediğiniz doğru; eşit şartlar altında genç bir beyefendinin puan kazanmak için harici bir olaydan istifade etmemesi gerekir. Bir dahaki sefere ikiniz de daha dikkatli olacaksınız." Bunun ardından Jean'a bakmadan bir elini ona doğru uzattı ve sesindeki samimiyet kayboldu. "Ve sen, çocuk, buradaki işimiz bitinceye dek ortadan kaybol ama bahçeden ayrılma. Bu genç beyefendiler gidene kadar seni görmek istemiyorum."

Yanaklarındaki kızarıklığın güneşi bile gölgede bırakabileceğinden emin olan Jean derhal göz önünden çekildi ve oyulmuş cam duvarlardan oluşan labirente hiç tereddüt etmeden tekrar girdiğini dehşetle fark etmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Açıklığın bir-iki dönemeç gerisine çekilip korku ile kendinden nefret karışımı bir duyguyla öylece dikildi ve güneşin ısısı altında şıpır şıpır ter dökerken kaskatı durmaya çalıştı.

Neyse ki fazla beklemesi gerekmedi; çelik çınlamaları kesildi ve Don Maranzalla sınıfını dağıttı. Ceketlerini çıkarıp yeleklerinin önünü açarak Jean'ın yanından geçip giden çocuklar transparan çiçeklerle dolu ölümcül labirentte rahat gözüküyorlardı. Hiç kimse Jean'la

konuşmadı, çünkü burası Don Maranzalla'nın eviydi ve avam tabakasından birini onun nüfuz alanında azarlamak yakışık almazdı. Her çocuğun ipek tuniğinin terden neredeyse şeffaf hale gelmiş olması ve çoğunun kıpkırmızı suratlarla güneş çarpması geçirircesine yalpalaması Jean'ın talihsizliğini pek azaltmadı.

"Çocuk!" diye seslendi Don, genç beyefendiler kafilesi bahçeden geçip merdivenden indikten sonra. "Artık huzuruma çıkabilirsin."

Soğukkanlılığını elinden geldiği kadar toplayan, fakat bunun büyük bölümünün tamamen hayal gücünden doğduğunu fark eden Jean, oynak karnını içine çekti ve bir kez daha avluya çıktı. Don Maranzalla'nın yüzü ona dönük değildi; adam az önceki dikkatsiz çocuğun pazısına batan küçük boy eğitim epesine bakıyordu. Epe onun ellerindeyken bir oyuncağa benzese de ucunda ışıldayan kan epey gerçekti.

"Ben, şey, özür dilerim efendim, lordum Maranzalla. Erken gelmiş olmalıyım. Ben, ah, dersinizi bölmek istemezdim..."

Don durduğu yerde bir Tal Verrar mekanizması kesinliğiyle dönerken vücudunun üst kısmındaki tüm kaslar bir heykel kadar hareketsizdi. Jean'a tepeden bakarken kısılı ve siyah gözlerindeki arayış, çocuğa o öğlen üçüncü büyük korkusunu yaşattı.

Jean ansızın, mevcut mevkine önüne geleni kesip biçerek ulaşmış bir adamla çatıda yalnız olduğunu hatırladı.

"Sana hitap edilmeden konuşmak hoşuna gidiyor mu soysuz?" diye sordu Don, yılanımsı bir fısıltıyla. "Böyle bir yerde, benim gibi biriyle? Benim gibi bir *Don* ile?"

Jean'ın gevelediği özür erkekliğe yakışmayan bir gurultuyla boğazına takıldı. Çıkan ses, kabuğu kırılan ve sıkılarak çatlaklarından dışarı akıtılan bir midyenin ıslak şapırtısına benziyordu.

"Çünkü bunu sırf pervasız olduğun için yapıyorsan, sen daha gözünü bile kırpmadan önce bu alışkanlığı o tombul kıçından döve döve çıkartabilirim." Don en yakındaki cam gül duvarına gitti ve bariz bir özenle kanlı epenin ucunu çiçeklerden birinin yapraklarının arasına soktu. Jean kırmızı lekenin kılıçtan çabucak kaybolup camın içine çekilmesini korku dolu bir huşuyla seyretti. Çiçek tarafından emilen kan pusu andıran, pembe uzantılar halinde dağıldı ve cam

heykelin kalbine taşındı. Don temiz kılıcı yere attı. “Sebebi bu mu? Sen askercilik oynayasın diye buraya gönderilmiş pervasız, şişko bir çocuk musun? Kazan’dan çıkma, pis bir yetim olduğuna hiç şüphe yok; herhalde bir orospunun piçisindir.”

Jean’ın felç geçiren dili ilk başta kıpırdamayı reddetti. Sonra çocuk kanının bir sahili döven dalgalar misali kulaklarında zonkladığını hissetti. Yumrukları kendiliğinden sıkıldı.

“Ben *Kuzey Köşesi*’nde doğdum!” diye bağırdı. “Annem ve babam *esnaftı!*”

Neredeyse sesini keser kesmez kalbi durur gibi oldu. Utanç içinde kollarını geriye attı, boynunu büktü ve bir adım geri çekildi.

Yoğun bir sessizliğin ardından Maranzalla kahkahalarla güldü ve çıtlattığı parmaklarından bir ateşin içinde patlayan çam kütükleri gibi sesler çıktı.

“Beni affet Jean,” dedi adam. “Zincir’in doğruyu söyleyip söylemediğini görmek istedim. Tanrılar aşkına, sahiden de yürekliymişsin. Tabii asabi de.”

“Siz...” Jean geç de olsa gerçeği anlayarak Don’a bakakaldı. “Beni kızdırmak *istediniz* lordum.”

“Ebeveynlerin konusunda hassas olduğunu biliyorum evlat. Zincir bana senden epeyce bahsetti.” Don çocuğun önünde diz çökerek onunla aynı seviyeye geldi ve bir elini Jean’ın omzuna koydu.

“Zincir kör değil,” dedi Jean. “Ben de bir mürit değilim. Ve siz de gerçekten... gerçekten...”

“İnsafsız bir puşt değil miyim?”

Jean kendine hâkim olamayarak kıkırdadı. “Ben, şey... bir daha gözüktüğü gibi olan biriyle tanışıp tanışmayacağımı merak ediyorum lordum.”

“Çoktan tanıştın. Birkaç dakika önce bahçeden çıkıp gittiler. Ayrıca ben de insafsız puştun tekiyim Jean. Yaz sona ermeden önce benden tüm kalbinle nefret edeceksin. Bana şafaktan Sahtefer’e kadar küfredeceksin.”

“Ah,” dedi Jean. “Ama bu... bu sadece iş icabı.”

“Çok doğru,” dedi Don Maranzalla. “Sana bir itirafta bulunabilir miyim Jean? Ben burada doğmadım; burası verdiğim hizmetler karşılığında bana hediye edildi. Buraya değer vermediğimi

zannetme... ama annem ve babam Kuzey Köşesi'nden bile değillerdi. Ben aslında bir çiftlikte doğdum."

"Vay canına!" dedi Jean.

"Evet," dedi Don. "Burada, bahçede ebeveynlerinin kim olduğunun hiçbir önemi yoktur; kan terleyene ve yalvararak insaf dileyene kadar seni çalıştıracağım. Sen dua edecek yeni tanrılar icat edene kadar seni döveceğim. Bu bahçenin saygı duyduğu tek şey dikkattir. Burada bulunduğun her an dikkatli davranabilir misin? İlgini damıtıp olabilecek en ufak noktada odaklayabilir, yalnızca şu ânı yaşayabilir, diğer tüm dertleri göz ardı edebilir misin?"

"Ben... denerim lordum. Bahçeden zaten bir kez geçtim. Bunu tekrar yapabilirim."

"Yapacaksın da. Bin defa yapacaksın. Güllerimin arasında koşacaksın. Onların arasında uyuyacaksın. Ve dikkatini toplamayı öğreneceksin. Seni uyarıyorum, bazı koca koca adamlar bile bunu yapamazlar." Don doğruldu ve elini yarım daire şeklinde savurarak gülleri işaret etti. "Öylelerinin geride bıraktıklarını orada burada görebilirsin. Camın içinde."

Jean tedirginlikle yutkunup olumlu anlamda kafa salladı.

"Pekâlâ, az evvel erken geldiğin için özür dilemeye çalışıyordun. Aslına bakarsan gelmemiştin. Önceki dersimin uzamasına izin verdim, çünkü o beş para etmez küçük yavşaklar birbirlerini biraz kesip biçmek istediklerinde buna müsamaha gösteririm. Bir dahaki sefere çoktan gittiklerinden emin olmak için saat tam birde gel. Sana ders verdiğimi görmemeleri lazım."

Jean bir zamanlar hatırı sayılır derecede servet sahibi bir ailenin oğluydu ve bu damda gördükleri kadar kaliteli kıyafetler giyerdi. O anda hissettiklerinin saçları, giysileri, hatta sarkık göbeği kadar aptalca şeylerden doğan bir utanç değil de uğradığı kayıpların acısı olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Bu, gözlerini kuru ve yüzünü ifadesiz tutmaya ucu ucuna yetecek kadar mağrur bir düşünceydi.

"Anlıyorum lordum. Sizi... tekrar utandırmak istemem."

"Utandırmak mı? Jean, beni yanlış anladın." Maranzalla oyuncak epeye gelişigüzel bir tekme attı ve silah çatı karoları üstünde takırdayarak kaydı. "Kendilerini bir şey zanneden o mızmız veletler buraya çok sayıda sportmenlik kısıtlaması ve *onursuzca*

çarpışmalara karşı kuralı bulunan renkli ve centilmence eskrim sanatını öğrenmek için geliyorlar.

“Öte yandan sen,” dedi adam, dönüp Jean’ın alnını sert fakat dostane bir edayla dürterek, “*sen* kılıçla adam öldürmeyi öğreneceksin.”

YEDİNCİ BÖLÜM

PENCEREDEN DIŞARI

1

Locke uzun ve tedirgin bir öğle yemeği sırasında planını genel hatlarıyla açıkladı.

Centilmen Piçler, Dük'ün Günü'nde, öğle vaktinin hemen ardından cam inlerindeki masanın etrafında oturuyorlardı. Dışarıda güneş alışıldık öğle vakti şiddetiyle yeryüzüne hücum etse de inin içi serindi. Hatta belki de bir yeraltı mahzeni için bile anormal derecede serin... Zincir sık sık Atacam'ın ışıktan başka şeyler üzerinde de oyunlar oynadığı tahmininde bulunurdu.

Kurdukları sofra bir öğle görüşmesinden çok bir festivale yakışır cinstendi; masada soğanlı ve zencefilli kuzu yahnisi, baharatlı şarap sosunda yılanbalığı dolması ve Jean tarafından pişirilmiş (ve üstüne bol miktarda Austershalin brendisi dökülmüş) yeşil elmalı turtalar vardı. "Bahse girerim böyle bir şey pişirdiği takdirde Dük'ün aşçısının bile hayalarını keserler," demişti Jean. "Tahminimce bu şekilde pişirildiğinde her tart iki veya üç şilin ediyor."

"Bir kez yendikten ve diğer uçtan çıktıktan sonra ne kadar edecekler?" diye sordu Böcek.

"Çok istiyorsan kendin ölçebilirsin," dedi Calo. "Git bir tartı getir."

"Ve bir de kepçe," diye ekledi Galdo.

Sanzalar yemeği koyun böbreği kıymalı ve baharatlı omletlerini eşeleyerek geçirdiler. Bu genellikle masadaki herkesin en gözde yiyecek çeşitlerinden biriydi; fakat bunun haftalardır hazırladıkları en iyi sofra olduğu, hatta Salvara vurgunundaki ilk başarılarını kutlamak amacıyla düzenledikleri şöleni bile gölgede bıraktıkları konusunda

tamamen hemfikir olmalarına rağmen hiçbir şeyin tadı yok gibiydi. Yalnızca Böcek yemeğini gerçek bir iştahla yedi ve onun dikkatinin büyük bölümü de Jean'ın turtalarına çevriliydi.

"Bana bakın," dedi ağzı dolu olarak. "Aldığım her ısırıkla değerim biraz daha artıyor!"

Onun bu maskaralığı yalnızca yarım yamalak gülümsemelerle karşılandı. Çocuk asabice poflayıp yumruklarını masaya vurdu. "Eh, madem hiçbiriniz yemek istemiyorsunuz," dedi, "neden bu gece kıçımızı nasıl kurtaracağımızı planlamaya geçmiyoruz?"

"Doğru," dedi Jean.

"Al benden de o kadar," diye ekledi Calo.

"Evet," dedi Galdo. "Oyunumuz nedir ve onu nasıl oynayacağız?"

"Pekâlâ." Locke tabağını önünden itti ve bez peçetesini buruşturup masanın ortasına attı. "Öncelikle kahrolası Kırık Kule odalarını tekrar kullanmamız gerekecek. Anlaşılan o merdivenlerin bizimle işi henüz bitmedi."

Jean kafa salladı. "Orada ne yapacağız?"

"Anjais saat dokuzda bizi almaya geldiğinde sen ve ben orada olacağız. Ve onunla gitmememiz için çok geçerli bir sebebimiz bulunduğuna inanıp yanımızdan ayrıldığında orada kalacağız."

"Neymiş o sebep?" diye sordu Calo.

"Çok renkli bir tane," dedi Locke. "Senin ve Galdo'nun bu akşamüstü Jessaline d'Aubart'ın yanına uğramanız gerekecek. Bu iş için bir kara simyacının yardımına ihtiyacım var. Ona şöyle diyeceksiniz..."

2

Jessaline d'Aubart ile kızı Janellaine'e ait olan yasadışı eczane, Çeşmeli Dönemeç adlı saygın mahalledeki bir kâtipler şirketinin üstünde yer alıyordu. Calo ile Galdo akşamüstünün ikinci saatinin hemen sonrasında kâtiplerin yazıhanesine girdiler. İçeride bir düzine adamla kadın tahtadan yapılma, geniş panoların üstüne eğilerek tüy

kalemler, tuz, odunkömürü çubukları ve kurutma süngerleriyle mekanik birer düzenek gibi ileri-geri çalışıyordu. Aynaların ve tavan pencerelerinin akıllıca bir tertibi doğal gün ışığını içeri alarak onlara aydınlık temin ediyordu. Camorr'da kâtip kalfalarından daha dikkatli harcama yapan çok az zanaatkâr mevcuttu.

Zemin katın arka kısmında bıkkın davranan, fakat elini sırmalı kahverengi ceketinin altındaki silahlarından ayırmayan, sert görünümlü genç bir kadın tarafından korunan sarmal bir merdiven vardı. Sanza ikizleri el hareketlerinden ve genç kadının ceket ceplerinde kaybolan bakır baronlardan oluşan bir kombinasyonla iyi niyetlerini belli ettiler. Kadın da merdivenin yanındaki bir çan ipine asıldı ve onlara geçmelerini işaret etti.

Birinci katta penceresiz bir bekleme odası vardı. Hem duvar panelleri hem de zemin hafif bir çam kokusu taşıyan altın sarısı tahta parkelerle kaplıydı. Yüksek bir tezgâh odayı ikiye bölüyor, müşterilere ayrılmış kısımda hiçbir sandalye bulunmuyor, tüccarların tarafında da hiçbir ürün sergilenmiyordu. Göze çarpan yegâne şey kilitli bir kapıydı.

Tezgâhın arkasında bekleyen Jessaline ellili yaşların ortasındaki çarpıcı bir kadındı. Başından aşağı dalga dalga dökülen odunkömürü renkli saçlara ve kahkaha kırışıklıklarıyla çevrili koyu, ihtiyatlı gözlere sahipti. Onun yarı yaşındaki Janellaine elinde Calo ile Galdo'nun kafalarının biraz üstüne doğrultulmuş bir arbaletle annesinin sağında duruyordu. Silah kapalı mekânlar için tasarlanmış, hafif ve düşük güçlü bir adam-katiliydi; tabii bu da oka muhakkak berbat bir zehir sürüldüğü anlamına geliyordu. Her iki Sanza da bu durumdan pek rahatsızlık duymadı; kara simyacılar hep böyle çalışırlardı.

"Madam d'Aubart ve Bayan d'Aubart," dedi Calo, reverans yaparak. "Hizmetinizdeyiz."

"Aynı zamanda hâlâ bekârız," diye ekledi Galdo.

"Efendi Sanza ve Efendi Sanza," dedi ihtiyar d'Aubart. "Sizi gördüğümüze sevindik."

"Ancak hâlâ size karşı ilgisiziz," dedi Janellaine.

"Ama belki bir şey satın almak istersiniz?" Jessaline tezgâhın üstünde ellerini kavuşturup bir kaşını kaldırdı.

“Ne tesadüf ki bir dostumuzun özel bir şeye ihtiyacı var.” Calo yeleğinin altından bir para kesesi çıkardı ve ağzını açmaksızın onu net bir şekilde gösterdi.

“Özel mi?”

“Belki de özelden ziyade özgün demeliyim. Dostumuzun hasta olması gerekiyor. Çok hasta.”

“Gelen müşteriyi geri çevirmek istemem canlarım,” dedi ihtiyar d’Aubart, “ama üç-dört şişe rom o dediğinizi benim size verebileceğim herhangi bir şeyden çok daha ucuza yapabilir.”

“Ah, bizim istediğimiz o tür bir hastalık değil,” dedi Galdo. “Dostumuzun çok kötü olması lazım. Ölüm Tanrıçası’nın yatak odasının kapısını çalıp içeri girmek istercesine. Ve bir süre hasta kaldıktan sonra gücünü çabucak toplayabilmeli. Yani deyim yerindeyse göstermelik hasta olmalı.”

“Hımmm,” dedi Janellaine. “Elimizde o şekilde tesir eden bir şey olup olmadığını bilmiyorum. En azından hâlihazırda.”

“Dostunuzun ne zamana kadar bir çözüm bulması gerekiyor?” diye sordu Jessaline.

“Buradan o çözümle çıkıp gitmeyi umuyorduk,” dedi Calo.

“Yaygın kanının aksine biz burada mucize şişelemiyoruz canlarım.” Jessaline parmaklarıyla tezgâhın üstünde tempo tuttu. “Bu tür bir şey için önceden haber verilmesini yeğleriz. Birinin içini kurcalamak, onu birkaç saat içinde hasta edip tekrar iyileştirmek... eh, bunlar hassas şeyler.”

“Biz Bağlıbüyücü değiliz,” diye ekledi Janellaine.

“Tanrılara şükür,” dedi Galdo, “ama işimiz çok acil.”

“Eh.” Jessaline iç geçirdi. “Belki bir şeyler ayarlayabiliriz. Biraz ham olur ama işinizi görebilir.”

“Höyük-soyguncusu çiçeği,” dedi kızı.

“Evet.” Jessaline kafa salladı. “Sonrasında da Somnay çamı.”

“Dükkânda ikisi de olacaktı,” dedi Janellaine. “Gidip bakayım mı?”

“Bak. Ama arkaya geçmeden evvel şu sokakyayını bana ver.”

Janellaine arbaleti annesine teslim etti, sonra da odanın arka kısmındaki kapının kilidini açıp içeri girdi ve kapıyı arkasından tekrar kapattı. Jessaline silahı nazikçe tezgâhın üstüne bıraksa da uzun parmaklı ellerinden birini silahın keçe kaplı dipçiğinden ayırmadı.

“Kalbimizi kırıyorsunuz madam,” dedi Calo. “Kedi yavruları kadar zararsızızdır.”

“Hatta daha bile zararsız,” dedi Galdo. “Kedi yavrularının pençeleri vardır ve ayrım yapmadan her şeyin üstüne işerler.”

“Sorun siz değilsiniz çocuklar. Şehrin kendisi. Nazca nalları diktiğinden beri her taraf kaynıyor. İhtiyar Barsavi intikam planları kuruyor olmalı. Şu Gri Kral denen adamın kim olduğunu veya ne istediğini ancak tanrılar bilir; ama ben merdivenimden yukarı kimin çıkacağı konusunda her geçen gün biraz daha kaygılanıyorum.”

“Sahiden de zor günler geçiriyoruz,” dedi Calo.

Janellaine ellerinde iki küçük keseyle geri geldi. Dışarı çıktıktan sonra kapıyı arkasından kilitledi, keseleri annesine verdi ve arbaleti tekrar eline aldı.

“Eh,” dedi ihtiyar d’Aubart, “alın bakalım. Dostunuz bu kırmızı kesedekini içsin. İçinde höyük-soyguncusu çiçeği var. Mor renkli bir tozdur. Unutmayın, kırmızı kese. Tozu suya karıştırın. Emetik bir ilaçtır, tabii bu kelimenin sizin için bir anlamı varsa.”

“Hoş bir şey olmadığı kesin,” dedi Galdo.

“İçtikten beş dakika sonra karnına ağrı girecek. On dakika sonra dizleri tutmaz olacak. On beşinci dakikadan itibaren son bir haftada ne yediyse kusmaya başlayacak. İyi bir tecrübe yaşamayacak. Yakında birkaç kova bulundurun.”

“Peki gerçek gibi gözükecek mi?” diye sordu Calo.

“Gözükmek mi? Tatlım, bundan daha gerçeğini zor bulursun. Hiç kusma taklidi yapan birini gördünüz mü?”

“Evet,” dedi Sanzalar mükemmel bir uyumla.

“Çiğnenmiş portakallarla yapılan bir numara,” diye ekledi Galdo.

“Eh, *bunun* taklidini yapmayacak. Camorr’daki her hekim gerçek ve doğal bir hastalık geçirdiğine yemin edebilir. Üstelik kustuktan sonra höyük-soyguncusu çiçeğini göremezsiniz; çabucak erir.”

“Peki ya diğer kese?” diye sordu Calo.

“Bundaki Somnay çam kabuğu. Ufalayıp çaya karıştırın. Mor çiçeğin en iyi karşılığıdır; onu derhal etkisiz hale getirir. Ama çiçek işini çoktan görmüş olacak; bunu unutmayın. Çam kabuğu ne gıdayı dostunuzun karnına geri koyacak ne de midesinde ne varsa

kusarken kaybedeceği gücü geri verecek. Dostunuz en az bir-iki gün zayıf ve bitkin kalacak.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Calo. “Tabii bizim kendimize has harika tanımımıza göre. Borcumuz nedir?”

“Üç şilin, yirmi solon,” dedi Jessaline. “O da sırf ihtiyar Zincir’in çocukları olduğunuz için. Bu tozların simyayla pek bir ilgisi yok; sadece işlenip arıtılmış şeyler. Ama tedarikleri zor.”

Calo kesesinden yirmi altın tirin saydı ve onları dikey bir yığın halinde tezgâha bıraktı. “İşte beş şilin. Bu alışverişin ona müdahil herkesçe unutulması şartıyla.”

“Sanza,” dedi Jessaline d’Aubart, en ufak bir ciddiyetsizlik göstermeden, “dış dünya söz konusu olduğunda dükkânımda gerçekleşen her satış unutulur.”

“Öyleyse bu seferki,” dedi Calo, yığına dört tirin daha ekleyerek, “daha da çok unutulsun.”

“Eh, madem talebini pekiştirmek istiyorsun...” Kadın tezgâhın altından tahta bir ıspatula aldı ve onunla sikkeleri kenara çekip deri çanta gibi ses çıkaran bir şeyin içine döktü. Sikkelere dokunmamaya dikkat etti; dokundukları, tattıkları veya kokladıkları her şeye karşı paranoyak davranmayı ihmal eden kara simyacılar nadiren onun kadar uzun yaşarlardı.

“Teşekkürlerimizi sunarız,” dedi Galdo. “Dostumuzunkileri de.”

“Ah, ondan emin olmayın,” dedi Jessaline d’Aubart, gevrek gevrek gülerek. “Hele kırmızı keseyi dostunuza bir verin de. Ne kadar minnettar kalacağını ondan sonra görürsünüz.”

3

“Bana bir bardak su ver Jean.” Locke yedinci kattaki odanın kanal tarafındaki penceresinden dışarı bakarken güney Camorr’un binaları doğuya doğru upuzun ve siyah gölgeler düşürüyordu. “İlacımı içme vaktim geldi. Sanırım saat neredeyse dokuza yirmi var.”

“Çoktan hazır,” diyen Jean içinde menekşe rengi, bulanık bir sıvı bulunan teneke bir maşrapa uzattı. “O şey aynı Sanzalar’ın dediği gibi bir çırpıda eridi.”

“Eh,” dedi Locke, “iyi korunmayan derin ceplerin şerefine. Gerçek simyacılara, güçlü bir mideye, sakar bir Gri Kral’a ve Madrabaz Bekçi’nin şansına.”

“Geceyi sağ salim atlatmaya,” diyen Jean elindeki hayali bir maşrapayı dostununkiyle tokuştururmuş gibi yaptı.

“Mımm.” Locke ilk başta çekinerek yudumladı, sonra maşrapayı kafasına dikip bir dizi yutkunmayla hepsini içti. “O kadar da fena değilmiş. Nane tadı var, çok iç açıcı.”

“Ölürsen mezar taşına öyle yazarız,” dedi Jean, maşrapayı geri alırken.

Locke bir süre daha pencereden dışarı baktı. Dük’ün Rüzgârı kuvvetle denizden esmeye devam ettiği ve böcekler henüz ısırmaya başlamadığı için tül perdeler açıktı. Via Camorrazza’nın karşısındaki Tersane Semti büyük ölçüde sessiz ve hareketsizdi; Demir Deniz’deki şehir devletleri nispeten barış içinde olduklarından dev bıçkı atölyelerinin, depoların ve yüzer havuzlarının fazla işi yoktu. İhtiyaç duyulması halinde aynı anda iki düzine gemi inşa edebilirler veya onların bakımını yapabilirlerdi; fakat Locke’un şu an gördüğü tek şey atölyelerden yükselen tek bir gövde iskeletiydi.

Onun ötesinde deniz Güney İğnesi’ne, yani neredeyse bir kilometre uzunluğundaki Atacam harçlı taş bir dalgakırana vurarak beyaz köpükler saçıyordu. Dalgakıranın en güney ucunda insan yapımı bir gözcü kulesi kararan denizin önünde dimdik yükseliyor, onun da ilerisinde gökteki bulutların kızıl uzantılarının altındaki yelkenler beyaz bir lekeden ibaret olarak görülebiliyordu.

“Ah,” dedi Locke. “Galiba bir şeyler oluyor.”

“Geç otur,” dedi Jean. “Az sonra dizlerin tutmayacakmış.”

“Şimdiden tutmuyor. Hatta... tanrılar aşkına, sanırım...”

Locke’un rahatsızlığı böylece başlamış oldu; midesinden boğazına doğru büyük bir bulantı dalgası yükseldi ve son bir gün içinde yediği her şeyi kustu. Birkaç uzun dakika boyunca tanrılardan şefaat dilemek için bir mihrabın başında dua eden birinin sofuluğuyla dizlerinin üstünde durup tahta bir kovaya sıkıca sarıldı.

“Jean,” dedi nefes nefese, öğürme nöbetlerinin arasındaki kısa bir boşlukta, “bir daha böyle bir plan kurarsam lütfen kafama bir nacak sapla.”

“Öyle bir şeyin faydası olacağını sanmam.” Jean dolu kovayı boşuyla değiştirdi ve Locke’un sırtını dostane bir edayla sıvazladı. “Güzelim keskin nacaklarımı seninki kadar kalın bir kafada köreltmek istemem.”

Jean panjurları teker teker kapadı. Dışarıda Sahtefer doğmaya başlamıştı. “Ne kadar iğrenç olsa da,” dedi, “Anjais çıkageldiğinde güçlü bir izlenim bırakabilmek için kusmuk kokusuna da ihtiyacımız var.”

Midesi tamamen boşaldıktan sonra bile Locke kuru kuruya öğürmeyi sürdürdü; titreyip sarsıldı, inleyip karnını tuttu. Jean onu bir yatak şiltesine kadar taşıyıp gerçek bir endişeyle süzdü. “Solgun ve yapış yapışsın,” diye mırıldandı. “Hiç fena değil. Çok gerçekçi.”

“Ne hoş, değil mi? Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı Locke. “Daha ne kadar bekleyeceğiz?”

“Söylemesi zor,” cevabını verdi Jean. “Şu aralar aşağıya gelmiş olmaları lazım. İnmemizi sabırsızlıkla beklemeleri ve sonra da hışımla buraya çıkmaları için onlara birkaç dakika süre tanı.”

Locke o birkaç dakika boyunca ‘kısa bir sonsuzluk’ kavramını gayet yakından tanıma imkânı buldu. Nihayet merdivenlerden gıcırtılı ayak sesleri yükseldi ve kapı şiddetle çalındı.

“Lamora!” Konuşan Anjais Barsavi’ydi. “Tannen! Açın şu kahrolası kapıyı, yoksa kırıp gireceğim!”

“Tanrılara şükür,” diye hırıldadı Locke, Jean sürgüyü çekmek için kalkarken.

“İki saattir aşağıda sizi bekliyoruz! Geliyor musunuz, gelmi... tanrılar aşkına, burada ne oldu?”

Anjais hastalık kokan daireye girerken bir koluyla yüzünü örttü. Jean inleyerek yatakta kıvranan, akşamın nemli sıcağına rağmen üstü ince bir battaniyeyle örtülü olan Locke’u işaret etti.

“Yarım saat kadar önce hastalandı,” dedi. “Her yere kustu. Nesi var bilmiyorum.”

“Vay canına, rengi yeşile dönmüş.” Anjais dehşet dolu bir sempatiyle hastaya yaklaştı. Genç adam kaynatılmış deriden

yapılma bir göğüs zırhı, iliklenmemiş deri bir yakalık ve kütük gibi kollarına sıkıca bağlanmış bir çift çivili deri bileklikle bir dövüşe uygun olarak giyinmişti. Yukarı çıkarken ona birkaç adam eşlik etmişti ama hiçbirinin içeri girmeye acelesi varmış gibi gözükmüyordu.

“Öğle yemeğinde kızarmış horoz yedim,” dedi Jean. “Locke ise balık köftesi. O zamandan beri ağzımıza başka bir şey koymadık ve ben iyiyim.”

“Iono’nun sidiği aşkına! Balık köftesi. Bahse varım, umduğu kadar taze değildi.”

“Anjais,” dedi Locke hırıltılı bir sesle. Titreyen ellerinden birini ona doğru uzattı. “Beni... beni bırakma. Hâlâ sizinle gelebilirim. Hâlâ dövüşebilirim.”

“Yok daha neler!” Anjais başını kesin bir edayla iki yana salladı. “Berbat durumdasın Lamora. Bence bir hekime görünsen iyi olur. Bir tane çağırdın mı, Tannen?”

“Fırsatım olmadı. Gidip kovaları getirdim. Hastalandığından beri de onunla ilgileniyorum.”

“Eh, öyleyse devam et. İkiniz de burada kalıyorsunuz. Hayır, hemen kızma Jean. Onu tek başına bırakamazsın. Kalıp ona göz kulak ol. Fırsatını bulunca da git bir hekim çağır.”

Anjais hasta yatağındaki Locke’un çıplak omzunu iki defa sıvazladı.

“O puştu bu gece haklayacağız Locke. Kaygılanma. Herifi ortadan kaldıracağız ve işimiz bittiğinde sana bakması için birini yollayacağım. Ben babamla konuşurum, sana anlayış gösterir.”

“Lütfen... lütfen. Jean, kalkmama yardım et. Hâlâ...”

“Tartışma bitmiştir. Daha ayağa bile kalkamıyorsun; şarap fıçısına düşmüş bir balık gibisin.” Anjais kapıya doğru geri çekildi ve başını eğerek dışarı çıkmadan önce Locke’a kısaca el salladı. “O yavşağı elime geçirirsem bir kez de senin için bıçaklayacağım Locke. İçin rahat olsun.”

Sonra kapı çarparak kapandı ve Locke ile Jean bir kez daha yalnız kaldılar.

4

Aradan uzun dakikalar geçti. Jean kanal tarafındaki pencerenin panjurunu açtı ve dışarıdaki Sahtefer'in ışıltısına baktı. Anjais ile adamlarının aşağıdaki kalabalıkların arasından sıyrılmalarını, sonra da Via Camorrazza'daki bir kedi köprüsünden geçip hızla Tersane Semti'ne girmelerini seyretti. Anjais bir kez bile dönüp arkasına bakmadı. Gölgeler ve mesafe onu kısa süre içinde yuttu.

"Gözden kayboldu. Sana yardım..." diyen Jean pencereye arkasını döndü ama Locke çoktan kendi çabasıyla yataktan kalkmıştı ve simyasal ocak taşına su döküyordu. On yıl yaşlanmış ve on kilo zayıflamış gibi bir hali vardı. Bu endişe vericiydi; Locke'un boşa harcayacak on kilosu yoktu.

"Harika. Bu geceki en basit, en önemsiz iş halloldu. Yola devam Centilmen Piçler," dedi Locke. Ocak taşının üstüne sırlı bir testi koyarken yüzü ısınan taştan yansıyan ışıkla aydınlandı. Jean dostunun on yıl yaşlanmışa benzediğini mi düşünmüştü? Yirmi yıl dese daha doğru olurdu. "Sıra geldi o çaya. Umarım o da mor toz kadar tesirlidir."

Jean yüzünü ekşiterek iki kusmuk kovasını aldı ve pencereye geri gitti. Sahtefer artık sönüyor, Cellat Rüzgârı sıcak ve güçlü bir şekilde esiyordu. Rüzgârın beraberinde getirdiği koyu bulutlardan oluşan, alçak bir tavan Beş Kule'nin hemen berisinde görülebiliyordu. O bulutlar bu gece en azından birkaç saatliğine ayları yutacaktı. Görünmez bir kuyumcu siyah bir bezin üstüne mallarını diziyormuşçasına şehrin dört bir yanında ateş ışığı noktaları belirmeye başlamıştı.

"Jessaline'in küçük iksiri son beş yılda ne yediysem kusturmuşa benziyor," dedi Locke. "Ruhumdan başka tükürecek hiçbir şeyim kalmadı. Sana zahmet kovaları boşaltmadan önce onun orada bir yerde yüzmediğinden emin ol, tamam mı?" Kuru Somnay çam kabuğunu su testisinin içine ufalarken elleri titriyor, doğru düzgün bir çay hazırlamakla uğraşası gelmiyordu.

"Gördüm galiba," dedi Jean. "Pis, çarpık çurpuk bir şey. Bırak denize gitsin, onsuz daha rahat edersin."

Jean kanal teknelerine berbat bir sürpriz yapmamak için pencereden dışarı çabucak göz gezdirdi, sonra da kovaları birbirini ardına dışarı attı. Kovalar yirmi küsur metre aşağıdaki gri sulara yüksek şapırtılarla çarptıysa da Jean bunu hiç kimsenin fark etmediğinden veya umursamadığından emindi. Camorrlular daima Via Camorrazza'ya iğrenç şeyler dökerlerdi.

İsabet oranından memnun kalan Jean gizli bir dolabı açıp bürünecekleri kılıkları –ucuz seyahat pelerinleri ve sosis zarının yağlı dokusuna sahip, kalitesiz deriden yapılmış bir çift geniş siperlikli Tal Verrar şapkası– çıkardı. Kahverengi-gri pelerinlerden birini Locke'un omuzlarına attı; genç adam pelerine minnetle sarınıp titredi.

"Yine gözlerinde o anaç endişe var Jean. Bir topak ezilmiş bok gibi gözüküyor olmalıyım."

"Aslına bakarsan geçen hafta idam edilmiş gibi gözüküyorsun. Sormaktan nefret ediyorum ama bu işin altından kalkabileceğinden emin misin?"

"Denemeye mecburum." Locke pelerinin bir ucunu sağ eline dolayıp kısmen kaynamış çay testisini ocaktan aldı. Sıvıyı yudumladı ve ona en uygun yerin boş midesi olabileceğini düşünerek ağaç kabuğu parçalarıyla beraber yuttu. "Of. Karna yenen tekme gibi bir tadı var. Acaba son zamanlarda Jessaline'i de mi kızdırdım?"

O anki yüz ifadesi resmedilmeye değerdi; sanki suratının derisi kendi kendini soyarak kemiklerinden sıyrılmaya çalışıyordu. Yine de boğazından aşağı kayan ıslak, pütürlü kabuk parçacıklarını tükürme dürtüsüne direnerek çaya benzer sıvıyı içmeye devam etti. Jean her iki elini de dostunun omuzlarına koyarak ona destek olurken içten içe Locke'un yeni bir kusma nöbetiyle başa çıkamayacağından korkuyordu.

Locke birkaç dakika sonra boş testiyi bırakıp derin bir iç geçirdi.

"Bu boktan iş bittiğinde Gri Kral'la laflamak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı. "Ona sormak istediğim birkaç şey var. Felsefi sorular. Mesela, 'Taşaklarına bağlanmış bir iple pencereden dışarı sarkıtılmak nasıl bir duygu orospu çocuğu?' gibi."

"O dediğin felsefiden çok tıbbi bir soruya benziyor. Ve dediğin gibi, önce Şahinci'nin çekip gitmesini beklemek zorundayız," dedi Jean, sabit ve tamamen duygusuz bir sesle. Ne zaman sağduyu ve

mantıkla ancak uzaktan ilişkili bir planı tartışsa bu ses tonunu kullanırdı. “Pezevengi bir ara sokakta pusuya düşürüp yakalayamayacak olmamız ne kötü.”

“Ona düşünmesi için tek bir saniye bile veremeyiz, yoksa kaybederiz.”

“Yirmi metreden daha kısa bir mesafe yeter,” diye mırıldandı Jean. “Bacılar’dan birini şöyle güzelce fırlattım mı yarım saniye bile sürmez.”

“Ama ikimizin de bildiği gibi,” diye yavaşça karşılık verdi Locke, “bir Bağlıbüyücü’yü öldüremeyiz. Öyle bir şey yaparsak bir hafta bile sağ kalamayız. Karthain hepimizin canına okur. Ölmek için hiç de akıllıca bir yol değil. Ağır ağır intihar etmek gibi.”

Locke ocak taşının kaybolmakta olan parıltısına bakarak ellerini ovuşturdu.

“Bazen merak ediyorum Jean. Gerçekten merak ediyorum. Onlarla işimizi bitirdiğimizde diğer insanlar da mı böyle hissediyorlar? Yani malı götürüp ortadan kaybolduğumuzda ve ellerinden hiçbir şey gelmediğinde.”

Jean karşılık vermeden önce ocak taşının ısısı birkaç kademe daha azaldı.

“Hak ettiklerini bulduklarına dair uzun zaman önce anlaştığımızı sanıyordum Locke. Hepsi bu. Bu böyle şeyleri kafaya takmak için fevkalade berbat bir zaman.”

“Kafaya takmak mı?” Şaşıran Locke yeni uyanmışçasına gözlerini kırpıştırdı. “Hayır, beni yanlış anlama. Sadece içime oturuyor. ‘Kaçış yok,’ yalnızca başkaları içindir, Centilmen Piçler için değil. Böyle kapana kısılmaktan hiç hazzetmiyorum.”

Ondan gelen ani bir el hareketi üzerine Jean dostunu ayağa kaldırdı. Çayın mı yoksa pelerinin mi etki gösterdiğinden emin değildi ama Locke artık titremiyordu.

“İşte o kadar,” diye sözlerini sürdüren Locke’un sesi de güçleniyordu. “Bu Centilmen Piçler’e uygun bir durum değil, işte o kadar. Gel artık şu boktan işi bitirelim. Bizden istenileni yerine getirdikten sonra en sevdiğimiz gri götoşu ve onun evcil büyücüsünü enine boyuna düşünebiliriz.”

Jean sırıtarak parmaklarını çıtlattı, sonra da bir elini sırtına attı. Bu eski ve tanıdık hareketle Habis Bacılar'ın bir gece gezintisine hazır olduklarını ifade ediyordu.

"Sarmaşık Anayolu'ndan geçmeye hazır olduğundan emin misin?"

"Ancak bu kadar hazır olabilirim Jean. Aslında o iksiri içmeden önce daha ağırdım. Sarmaşıklardan aşağı tırmanmak bu gece boyunca yapacağım en kolay şey olacak."

5

Çardak, dar bir ara sokaktan başlayarak Kırık Kule'nin batı cephesi boyunca yükseliyordu. Parmaklıklarının arasına yaşlı ve sağlam sarmaşıklar dolanmış bu tahta kafes her kattaki pencereleri çepeçevre saracak şekilde yapılmıştı. Tırmanması zor olsa da geceleri Son Hata'da bulunması kaçınılmaz birkaç düzine tanıdık simaya gözükmemek için idealdi. Centilmen Piçler, Sarmaşık Anayolu'nu sık sık kullanırlardı.

Kırk Kule'nin çatı katının ara sokağa bakan panjurları çarparak açıldı. Locke ile Jean'ın süitindeki tüm ışıklar önceden söndürülmüştü. Koyu renkli, iri bir siluet çardaklı sarmaşık yığınına çıktı; hemen ardından onu daha ufak tefek biri izledi. Locke parmaklarını bembeyaz kesen bir azimle sarmaşıklara tutunarak yukarısındaki panjuru yavaşça kapattı, sonra da bulanan midesinin yakınmalarını iniş boyunca duymazdan gelmeye çalıştı. Demir Deniz'in tuzlu karanlığına yaptığı dönüş yolculuğuna başlamış olan Cellat Rüzgârı, bataklık ve tarla kokan görünmez parmaklarıyla genç adamın şapkasına ve pelerinine asıldı.

Jean dostunun iki-üç adım aşağısında kalmaya özen gösteriyordu; bu şekilde tutuna tutuna, her seferinde tek bir ellerini ya da ayaklarını hareket ettirerek inmeyi sürdürdüler. Altıncı kattaki panjurlar kapalı ve pencereler karanlıktı.

Beşinci kat panjurlarının kenarlarından kehribar sarısı bir ışığın sızdığı görülebiliyordu; tırmanıcılar konuşmaya gerek duymadan

yavaşladılar ve mümkün olduğunca az ses çıkararak derin bir karanlığın içinde kaybolup giden gri lekeler haline gelmeye çalıştılar. İnişleri devam etti.

Jean tam beşinci kat penceresinin soluna varmıştı ki panjurlar dışa doğru hızla açıldı.

Menteşeli panellerden birinin sırtına çarpmasıyla irkilen genç adam neredeyse çardaktan düşecekti. Parmaklarını tahtaya ve sarmaşığa sıkıca dolayıp sağına baktı. Locke yanlışlıkla onun kafasına bastıysa da kendini çabucak yukarı çekti.

“Dışarı çıkmanın başka bir yolu olmadığını ben de biliyorum seni gidi sefil kaltak!” diye tısladı bir erkek sesi.

Gürültülü bir patırtı koptu, sonra da çardak boylu boyunca sarsıldı; biri pencereden dışarı çıkmış ve hemen aşağı çaprazlarında kalan sarmaşıklara tutunmuştu. Siyah saçlı bir kadın bağırarak laf yetiştirme niyetiyle başını pencereden dışarı çıkardı; fakat sağa sola savrulan panjurun yarıkları arasından Jean’ı görünce bir hayret nidası attı. Bu ses onun hemen altlarındaki adamın dikkatini çekti. Herif Jean’dan bile daha iriydi.

“Bu da ne böyle!” diye çıkıştı adam. “Bu pencerenin dışında ne bok yiyorsunuz?”

“Tanrıları eğlendiriyoruz göt herif.” Jean bacağını savurarak yeni geleni çardağın daha aşağılarına itmeye çalıştı ama başaramadı. “Bir zahmet yolumuzdan çekiliver!”

“Bu pencerenin dışında ne arıyorsunuz, ha? Gözetlemeye mi meraklısınız? Gel bir de yumruğumu gözetle götveren!”

Adam harcadığı çabayla homurdanarak tekrar yukarı tırmanıp Jean’ın bacaklarını yakalamaya çalıştı. Jean kendini son anda kenara çekti ve dengesini yeniden sağlarken etrafındaki dünya bir tur döndü. Siyah duvarlar, siyah gökyüzü, yirmi metre aşağıdaki siyah parke taşları. Onu kötü bir düşüş bekliyordu. İnsanı yumurta gibi kıracak türden...

“Hepiniz lanet olasıca penceremden defolup gidin! HEMEN!” diye bağırdı kadın. “Ferenz, Morgante aşkına şunları kendi hallerine bırak ve *aşağı* in!”

“Hay sıçayım!” diye homurdandı Locke, onun birkaç adım yukarı çaprazından. Korkudan bir an için tatlı dille konuşmayı bırakmıştı.

“Madam, gecemizi güçleştiriyorsunuz. O yüzden oraya gelip biz de sizinkini güçleştirmeden önce lütfen dilinizi tutun ve kahrolasıca pencerenizi kapatın!”

Kadın hayret içinde yukarı baktı. “İki kişi misiniz? Hepiniz aşağı inin, aşağı inin, aşağı İNİN!”

“Pencereni kapat, pencereni kapat, kahrolası pencereni KAPAT!”

“İkinizi de geberteceğim,” diye ofladı Ferenz. “Sizi bu kahrolası çardaktan aşağı...”

Tam o anda insanın iliğini donduran yüksek bir çatırtı duyuldu ve çardak ona tutunan üç adamın ellerinin altında sarsıldı.

“Ah,” dedi Locke. “Ah, böyle olacağı belliydi. Çok sağ ol Ferenz.”

Hemen ardından dört ağızdan birden birbiri ardına küfürler yağdı; kimin ne dediği asla net bir şekilde hatırlanmayacaktı. Görünüşe bakılırsa çardağın kapasitesi dikkatli davranan iki adamdı; pervasızca debelenen üç kişinin ağırlığı altında bir dizi çatırtı ve hışırtıyla taş duvardan ayrılıyordu.

Yerçekimine ve sağduyuya teslim olan Ferenz şaşılası bir hızla aşağı kaymaya başladı. Kaydıkça ellerini yakıyor, çardağın yukarıda kalan kısmını duvardan söküyordu. Ferenz’ın yere ulaşmasına yedi metre kala çardak nihayet duvardan koptu ve onu aşağıdaki karanlık ara sokağa attı. Adamın üzeri hemen yukarıdan düşen sarmaşıklarla ve tahta parçalarıyla kaplandı. Düşüşü çardağın Jean’ın boşlukta sallanan ayaklarının hemen altından başlayan en az on metrelik bir bölümünü kırmıştı.

Locke hiç vakit kaybetmeden sağına doğru yan yan gidip pencere pervazına atladı ve çığlık çığlığa bağıran kadını çizmesinin ucuyla geriye itti. Pencereye direkt erişimi hâlâ panjur tarafından engellenen Jean hızla yukarı tırmandı, sonra da ellerinin altındaki çardak duvardan ayrılmaya başladığı sırada kendini panjurun üstünden apar topar savurup Locke’u da beraberinde götürerek pervazdan içeri daldı.

İki kafadar parke döşeli zeminde pelerinlerine dolanmış olarak yığılıp kaldı.

“Hemen kahrolası penceremden çıkın!” diye haykırdı kadın, her sözcüğü Jean’ın sırtına ve kaburgalarına indirdiği hızlı bir tekmeyle vurgulayarak. Neyse ki ayakkabı giymiyordu.

“Öyle yapmak çok aptalca olur,” dedi Locke, iriyarı dostunun altında bir yerden.

“Hey,” dedi Jean. “Hey! Hey!” Kadının ayağını tutup onu geriye itti ve yatağına doğru sırtüstü devrilmesine sebep oldu. Yatak genellikle ‘sarkık’ diye adlandırılan, sağlam fakat hafif bir ipek karışımından örülen ve dört köşesinden tavana tutturulan iki kişilik bir hamaktı. O anda hem Locke hem de Jean kadının üstünde iç çamaşırlarından başka hiçbir şey bulunmadığını fark ettiler. Yazları Camorrlu bayanların iç çamaşırları sahiden de küçük olurdu.

“Defolun, sizi gidi piç kuruları! Dışarı çıkın! DIŞARI! Ben...”

Locke ile Jean apar topar ayağa kalkarken pencerenin karşısında bulunan kapı hızla açıldı ve bir hamalın veya demircinin boğum boğum kaslarına sahip, geniş omuzlu bir adam içeri girdi. Gözleri kindar bir memnuniyetle parlayan adam, etrafına on adım öteden bile burun sızlatan, sert bir içki kokusu yayıyordu.

Locke yarım saniyeyi Ferenz’ın nasıl bu kadar çabuk yukarı çıkabildiğini merak ederek, sonraki yarım saniyeyi de kapıdaki adamın Ferenz olmadığını anlayarak geçirdi.

Ve kısaca kıkırdamadan edemedi.

Arkasındaki panjur, gece rüzgârının etkisiyle açık pencereye çarptı.

Kadın gırtlağının gerisinden, derin ve karanlık bir kuyuya düşen bir kedininki gibi bir ses çıkardı.

“Seni gidi aşşaalık kaltak seni,” dedi adam, dilini zar zor döndürerek. “Aşşaalık, aşşaalık kaltak. Biliyodum. Yalnız olmadıiını biliyodum.” Yere tükürdü, sonra da Jean ile Locke’a bakıp başını iki yana salladı. “Hem de aynı anda iki adamla birden. Vay anasını. Gel de inan. Herhalde yerimi ancak bu kadarı doldurabiliyo.”

“Umarım siz çocuklar başka birinin kadınıyla iyi vakit geçirmişsinizdir,” diye sözlerini sürdürdü, sol çizmesinden yirmi santimlik, karartılmış çelikten bir bıçak çekerek. “Çünkü şimdi ben de *sizi* kadın yapıcam.”

Jean ayaklarını iki yana açtı ve sol elini pelerininin altına sokarak Bacılar’ı çekmeye hazırlandı. Sağ eliyle de Locke’u bir adım arkasına itti.

“Dur bir saniye!” diye haykırdı Locke, iki elini birden sallayarak. “Dur! Bunun nasıl göründüğünün farkındayım ama yanlış anladın birader.” Sarkan yatağa sıkı sıkıya tutunan, donakalmış kadını işaret etti. “O bizden *önce de* buradaydı!”

“Gathis,” diye tısladı kadın. “Gathis, bu adamlar bana saldırdı! Bitir işlerini! Kurtar beni!”

Gathis hırlayarak Jean’a hücum etti. Bıçağını tecrübeli bir dövüşçünün tutuşuyla önüne kaldırmıştı ama hâlâ sarhoş ve kızgındı. Locke kendini yana atarak yoldan çekilirken Jean adamı bileğinden yakaladı, gardının içine girdi ve bacaklarına vurarak onu yere serdi.

Mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu ve bıçak Gathis’in elinden düştü. Jean rakibinin bileğini bırakmamış ve adam sırtüstü düşerken o bileği döndürmüştü. Gathis bir anlığına bağıramayacak kadar afalladı, sonra da acının körelmiş duyularını aşmasıyla birlikte ağzından bir kükreme koptu.

Jean tuniğine asılarak onu yerden kaldırdı ve tüm gücüyle pencerenin solundaki taş duvara çarptı. Kafası sert yüzeyden seken iriyarı adam öne doğru sendeledi. Jean’ın havada bulanık bir yay çizen sağ yumruğu bir *çatırt* sesiyle çenesine inerek onun ileriye dönük ivmesini aniden sonlandırdı. Gathis bir çuval hamur gibi, hiç direniş göstermeden yere yığıldı.

“Evet, evet!” diye haykırdı kadın. “Evet! Şimdi de onu pencereden dışarı atın!”

“Tanrılar aşkına madam,” diye çıkıştı Locke. “Lütfen artık kimin tarafını tutacağınıza karar verir misiniz?”

“Eğer bu adam pencerenin altındaki ara sokakta ölü bulunursa,” dedi Jean, “geri gelip aynını sana da yaparım.”

“Ve eğer buradan geçtiğimizi başkalarına söylerseniz,” diye ekledi Locke, “dostumun geri gelip aynı şeyi size de yapması için *dua* edersiniz.”

“Gathis bunu unutmayacak,” diye korkuyla karşılık verdi kadın. “Kesinlikle unutmayacak!”

“Onun gibi bir çam yarması mı? Hadi oradan.” Jean gösterişli bir edayla pelerinini düzeltip şapkasını tekrar başına geçirdi. “Eli sopalı sekiz adamın saldırısına uğradığını söyleyecek.”

Locke ve Jean az önce Gathis'in girdiği kapıdan alelacele çıkıp kulenin kuzey tarafındaki beşinci kat merdivenlerinin sahanlığına adım attılar. Çardak hasar gördüğü için yaya olarak hızlı hızlı aşağı inmekten ve Madrabaz Bekçi'ye dua etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Locke kapıyı arkalarından çekerek şaşkın haldeki kadını hamağında sere serpe, bilinci kapalı Gathis'i ise pencerenin yanında kıvrılmış halde yatarken bıraktı.

"Tanrıların şansı kesinlikle bizimle," dedi Locke, gıcırtılı merdivenlerden aşağı inerlerken. "En azından şu kahrolası şapkaları kaybetmedik."

Koyu renkli, küçük bir suret kanatlarını çırparak yanlarından bir ok gibi geçti. Zarif gölge ancak onlar ile şehrin ışıkları arasında süzülürken görülebilmekteydi.

"Eh," dedi Locke, "sonu nasıl biterse bitsin sanırım bu noktadan itibaren Şahinci'nin kanatları altındayız."

ARA

NEHİRDEN YUKARI

1

Jean'ın Cam Güller Evi'nde olduğu bir ikindi vakti, Locke birkaç aylığına Angevine'ın yukarılarındaki bir çiftliğe gönderileceğini öğrendi.

Aylaklar Günü'ydü ve Camorr sağanak yağışlara teslim olmuştu. Bu yüzden Zincir de Calo, Galdo ile Locke'u yemek odasına indirmişti ve onlara Zengin, Dilenci, Asker ve Dük adlı kâğıt oyununu öğretiyordu. Oyun hile yaparak yanındakilerin parasını son kuruşuna kadar almak üstüne kuruluydu. Doğal olarak çocuklar bu işi çabucak kaptılar.

"Kule ikilisi, üçlüsü ve beşlisi," dedi Calo. "Yanında da on ikilinin mührü."

"Canın çıksın yarım akıllı," dedi Galdo. "Bende bir kadeh dörtlüsü ve güneş mührü var."

"Hiçbir işine yaramaz çeyrek akıllı. Ver bakalım şu sikkelerini."

"Aslına bakarsan," dedi Peder Zincir, "bir mühür dörtlüsü bir mühür serisinden üstündür Calo. Yani Galdo'nun eli seninkinden üstün. Ama..."

"Benim elimde ne olduğu kimsenin umurunda değil mi?" diye sordu Locke.

"Pek sayılmaz," dedi Zincir, "çünkü oyundaki hiçbir şey bir ful Dük'ün elini geçemez." Kartlarını masaya bırakıp büyük bir zevkle parmaklarını çıtlattı.

"Hile yapıyorsun," dedi Locke. "Üst üste altı kez kazandın ve bunların ikisinde ful Dük'ün eli çıktın."

“Tabii ki hile yapıyorum,” dedi Zincir. “Hile yapmazsan bu oyunun bir zevki yoktur ki. *Nasıl* hile yaptığımı çözdüğünüz zaman gelişme gösterdiğinizi anlayacağım.”

“Bunu bize söylememeliydin,” dedi Calo.

“Hafta boyunca pratik yapacağız,” dedi Galdo.

“Bir sonraki Aylaklar Günü’nde seni soyup soğana çevireceğiz,” dedi Locke.

“Hiç sanmıyorum,” dedi Zincir, gevrek gevrek gülerek. “Çünkü Kefaret Günü’nde seni üç aylık bir çıraklığa göndereceğim.”

“Ne yapacaksın, ne yapacaksın?”

“Geçen sene Gandolo Tarikatı’nın bir müridiymiş gibi davransın diye Calo’yu Lashain’e gönderdiğimi hatırlıyor musun? Ve de Galdo’nun Sendovani Tarikatı’na sızsın diye Ashmere’e gitmesini? Eh, sıra sana geldi. Birkaç aylığına nehrin yukarısında bir çiftçi olarak yaşayacaksın.”

“Bir *çiftçi* mi?”

“Evet, belki onları duymuşsundur.” Zincir masadaki oyun kartlarını toplayıp kardı. “Yediğimiz içtiğimiz ne varsa onlardan gelir.”

“Evet ama... çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki.”

“Tabii ki bilmiyorsun. Seni buraya ilk getirdiğimde yemek pişirip servis etmeyi, bir beyefendi gibi giyinmeyi veya Vadraca konuşmayı da bilmiyordun. Yani bir kez daha yeni bir şey öğreneceksin.”

“Nerede?”

“Angevine’ın on-on iki kilometre yukarısında, Villa Senziano denilen küçük bir yerde. Orada genellikle Dük’e veya Alcegrante’deki ufak çaplı soylulardan birine bağlı ortakçılar çalışır. Ben bir Dama Elliza rahibi gibi giyineceğim, sen de tanrıçaya hizmetinin bir parçası olarak toprağı işlemeye gönderilen çırağım olacaksın. Onlarda işler böyle yürür.”

“İyi de Dama Elliza tarikatı hakkında da hiçbir şey bilmiyorum.”

“Bilmene gerek de yok. Yanında kalacağın adam, senin küçük piçlerimden biri olduğunun farkında. Hikâye başkaları için.”

“Peki bu sırada biz ne yapacağız?” diye sordu Calo.

“Tapınağa bakacaksınız. Sadece iki günlüğüne gidiyorum; Gözsüz Rahip hastalanıp odasına çekilmiş olabilir. Ben yokken basamaklarda oturmayın; bir süre ortalıkta gözükmezsem insanlar

hep daha cana yakın davranırlar. Özellikle de döndüğümde öksürüp tıksırırsam... Ortalığı dağıtmadığınız sürece siz ikiniz ve Jean gönlünüzce keyif çatabilirsiniz.”

“Ama geri geldiğimde,” dedi Locke, “tapınaktaki en kötü kâğıt oyuncusu ben olacağım.”

“Evet. Güle güle git Locke,” dedi Calo.

“Köy havasının tadını çıkar,” dedi Galdo. “Orada istediğin kadar kalabilirsin.”

2

Beş Kule bir tanrının yukarı uzanan eli gibi Camorr’a tepeden bakardı. Üzeri hisarlarla, kulelerle ve yaya yollarıyla bezeli bu beş düzensiz ve yüksek silindir, onları tasarlayan yaratıkların şimdi oralarda yaşayan insanlarla aynı estetik anlayışına sahip olmadığının ilginç birer kanıtıydı.

En doğudaki Şafaktutar yüz yirmi metre yüksekliğindeydi ve doğal rengi günbatımı göğünün durgun bir sudaki yansıması gibi parıltılı bir gümüşi-kırmızıydı. Arkasındaki Karamızrak ondan biraz daha uzundu ve bir yağ birikintisi misali kırık gökkuşaklarıyla ışıldayan obsidiyen camından inşa edilmişti. Beşli’ye Şafaktutar’ı karşısına alarak bakan birine göre öteki tarafta yer alan Batıgözü’nün içinden kar beyazı inci damarları geçer, bir turmalin taşının yumuşak menekşe tonunda parlardı. Yanındaki görkemli Kehribarcam’ın zarif yivlerinde esen rüzgâr ürkütücü melodiler çalardı. Hepsinin ortasındaysa en yüksekleri ve haşmetlileri olan Kuzgun Yuvası bulunurdu. Burası aynı zamanda Dük Nicovante’nin de sarayıydı. Eriyik gümüş gibi ışıldayan kulenin tepesindeyse en alçak sarmaşıklarının yerden yüz seksen metre yüksekte asılı durduğu meşhur Gök Bahçe yer alırdı.

Beş Kule’nin damlarında ve hisar uçlarında camsı kablolardan oluşan bir ağ geriliydi (asırlar önce Camorr’un altındaki tünellerde kilometrelerce Atacam kablo bulunmuştu). Kabloların arasında büyük sepetler gelip gider, bunlar devasa klapeli bocurgatların başında

duran hizmetkârlarca çekilirdi. Sepetlerde yolcuların yanı sıra kargo da taşınırdı. Aşağı Camorr'un çoğu sakini tarafından deli olarak nitelendirilmelerine karşın Beş Aile'nin soyluları o engin boşlukların üstünde yapılan sallantılı yolculuklara birer şeref ve cesaret imtihanı gözüyle bakarlardı.

Şimdi de orada burada büyük kargo kafesleri kulelerden birkaçının çıkık platformlarından aşağı indirilip yukarı çekiliyor ve manzarayı henüz böyle harikalara doymamış birinin gözüyle seyreden Locke'a Sabır Sarayı'ndaki örümcek kafeslerini hatırlatıyorlardı.

O ve Peder Zincir iki tekerli bir at arabasında oturuyorlardı. Zincir arabanın kasasındaki eski bir bez muşambanın altına birkaç kasa mal saklamıştı. Adamın üstünde onu bir Dama Elliza, yani Yağmurların ve Hasadın Anası rahibi olarak gösteren, kenarları yeşil ve gümüşi sırmalarla süslü, bol bir kahverengi cüppe vardı. Locke ise yalın bir tunik ile pantolon giyiyordu ve yalınayaktı.

Zincir arabaya koşulmuş iki atı (hayvanlar hımbıllaştırılmamıştı, çünkü rahip beyaz gözlü hayvanları şehir duvarları dışında kullanmaktan hoşlanmazdı) Değirmen Şelaleleri Mahallesi'nin kalbi olan Yedi Çark Sokağı'nın dolambaçlı yollarında tırıs yürütüyordu. Aslında Angevine'ın köpüklü sularında yediden daha fazla değirmen çarkı dönüyordu; görünürde Locke'un sayabileceğinden çok daha fazlası mevcuttu.

Beş Kule, aşağı kentin yaklaşık on sekiz metre üstünde kalan bir platoya inşa edilmişti ve Alcegrante Adaları bu platonun tabanına doğru meylederdi. Angevine Nehri o yükseklikten, Beşli'nin hemen doğusundan Camorr'a ulaşır, neredeyse iki yüz metre genişliğindeki ve altı katlı bir bina yüksekliğindeki bir şelaleden aşağı akardı. Çarklar o şelalenin tepesinde, üzeri ahşap ambarlarla dolu upuzun bir taş ve cam köprü boyunca dönüp dururdu.

Şelalenin aşağısında her iki yandan nehre çıkıntı yapan başka çarklar da döner ve taş öğütmekten tutun da bira imalathanelerinin tanklarına hava üfleyen körükleri şişirmeye kadar her şeyin çalıştırılmasında hızla akan köpüklü sulardan yararlanılırdı. Semt zanaatkârlarla ve işçilerle dolup taşar, eskortlu soylular mülklerini incelemek ya da sipariş vermek için yaldızlı faytonlar içinde oradan oraya mekik dokurlardı.

Değirmen Şelaleleri'nin sonuna vardıklarında doğuya dönen Zincir ve Locke, kuzey yönünde ilerleyen kara trafiğinin büyük bölümünün şehri terk etmekte kullandığı geniş ve alçak bir köprüden geçerek Cenza Kapısı Mahallesi'ne girdiler. Artık küçük bir sarıceketliler ordusu tarafından ucu ucuna kontrol altında tutulabilen karmakarışık bir yerdeydiler. Şehre birbiri ardına araba kervanlar giriyor, arabacılar Dük'ün vergisinin ve gümrük görevlilerinin –siyah renkli, uzun, siperliksiz şapkalarıyla hemen göze çarpan ve genellikle (duyma mesafesinin dışında) 'verguncular' olarak anılan adamlarla kadınların– insafına kalıyordu.

Seyyar satıcılar sıcak biradan tutun da pişmiş havuca kadar her türlü ürünü satmaya çalışıyor, dilenciler yoksullukları için ihtimal dışı sayısız neden sayıp dökerek onlar doğmadan çok önce bittiği belli savaşlarda yaralandıklarını iddia ediyorlardı. Sarıceketliler de bunların en ısrarcılarını ve pis kokulularını siyah lakeli değnekleriyle kovalıyorlardı. Saat henüz sabahın onu bile değildi.

"Burayı öğle civarı görmelisin," dedi Zincir. "Özellikle de hasat zamanında. Ve yağmur yağdığında. Tanrılar aşkına!"

Zincir'in rahip cüppesi (ve de el sıkışırken aktarılan bir gümüş solon), "İyi günler rahip hazretleri," temennisinden başka bir şeyle karşılaşmaksızın şehirden çıkmalarını sağladı. Cenza Kapısı'nın genişliği on beş metreydi; demirağacından yapılma devasa kapılarının yüksekliği de bir o kadar vardı. Surlardaki nöbetçi kulübelerinde yalnızca şehir inzibatları değil, siyahceketliler (Camorr'un nizami askerleri) de görev yapıyorlardı ve en az altı metre kalınlığındaki surların orasında burasında volta atarken görülebiliyorlardı.

Camorr şehir sınırlarının kuzeyinde kentin adalarındakilerden daha havadar avluların ve meydanların etrafına sıralanmış, mahalleler dolusu taş ve tahta bina yer alıyordu. Nehir kenarı boyunca bir bataklık yayılmaya başlamıştı. Kuzeyde ve doğudaysa teraslı tepeler bulunuyor, yer yer oralarda tarım yapan ailelerin mülklerini işaretlemek için yerleştirilmiş beyaz sınır taşı hatlarıyla kesişiyorlardı. Hava rastgele rüzgârların hangi yönde estiğine bağlı olarak çeşitli nitelikler kazanıyor, bir dakika deniz tuzu ve odun dumanı kokarken bir sonrakinde tezek ve zeytinlik aroması taşıyordu.

“Büyük şehirlerin uzağında yaşayan çoğu kimse,” dedi Zincir, “şehir surlarının dışındaki böyle yerlere kent gözüyle bakar. Ama oraya buraya serpiştirilmiş bu ufacık tahta ve taş yığınları senin gibi biri için pek bir şeye benzemeyebilir. Nasıl ki sen taşrayı doğru düzgün görmediysen onların çoğu da kenti doğru düzgün görmemiştir. Bu yüzden gözünü açık, ağzınıysa kapalı tut ve birkaç gün alışana kadar aradaki farklılıklara duyarlı ol.”

“Bu yolculuğun gerçek amacı nedir Zincir?”

“Günün birinde çok aşağı mevkiden biri gibi davranman gerekebilir Locke. Çiftçilik hakkında bir şeyler öğrenirsen büyük ihtimalle arabacılık, mavnacılık, köy demirciliği, at hekimliği, hatta eşkıyalık hakkında da bir şeyler öğrenirsin.”

Camorr’dan çıkan yol eski bir Therin Hükümdarlığı yolu, yanlarında sığ hendeklerin bulunduğu yükseltilmiş bir taş yapıydı. Üstü mıcırla ve Kömürdumanı Mahallesi’ndeki demir imalathanelerinin atığı olan demir tozu tabakasıyla kaplıydı. Yağmurlar orada burada üst tabakayı aşındırmış ya da paslandırarak kızılımsı bir çimento haline getirmişti. Tekerler bu sert kısımlardan geçerken takırdıyordu.

“Siyahceketlilerin çoğu,” dedi Zincir ağır ağır, “Camorr şehir sınırlarının kuzeyindeki çiftliklerden ve köylerden gelir. Camorr Dükleri daha çok adama ihtiyaç duyduklarında oralara giderler ve o adamların soysuzlardan teşkil bir milis kuvvetinden daha iyi eğitimli olmalarını isterler. Askerlere iyi para ödenir ve yirmi yıl eksiksiz görev yapanlara toprak verilir. Tabii daha önce öldürülmezlerse. Tüm bu insanlar kuzeyden gelip yine kuzeye dönerler.”

“Siyahceketlilerle sarıceketliler o yüzden mi birbirlerinden hazzetmezler?”

“Heh.” Zincir’in gözleri ışıldadı. “İyi tahmin ettin; dediğinde doğruluk payı var. Sarıceketlilerin çoğu birer şehir çocuğudur ve öyle kalmak isterler. Ama onun da ötesinde askerler soylulardan sonra en kindar, en ayrılıkçı insanlardır. Kavga etmedikleri konu yoktur; şapkalarının rengi ve çizmelerinin biçimi yüzünden bile birbirleriyle kapıştıkları olur. Bunu iyi bilirim, güven bana.”

“Yoksa bir keresinde asker kılığına mı girdin?”

“On üç tanrı aşkına, hayır. Düpedüz askerdim.”

“Yani bir siyahceketli mi?”

“Evet.” Zincir iç geçirdi ve arabanın sert tahta oturağında kaykıldı. “Otuz yıl önce. Hatta daha bile fazla. Önceki Dük Nicovante için mızrakçıydım. Köyümden benim yaşlarımdaki çoğu erkekle beraber orduya katılmıştım. Savaşın eksik olmadığı bir dönemdi. Dük’ün cenk meydanına sürecek askerlere ihtiyacı vardı; bizimse yiyeceğe ve paraya.”

“Hangi köydendin?”

Zincir ona çarpık bir tebessüm bahşetti. “Villa Senziano.”

“Ah.”

“Giderken epey kalabalıktık.” Zincir sözlerini sürdürmeden evvel atlar ve araba uzun saniyeler boyunca yolda takırtılar çıkardı. “Sadece üçümüz geri geldik. Ya da en azından sağ kurtulduk.”

“Sadece üç mü?”

“Bildiğim kadarıyla evet.” Zincir sakalını kaşıdı. “Seni onlardan birinin yanında bırakacağım. Adı Vandros. İyi adamdır. Mürekkep yalamamıştır ama günlük konularda çok akıllıdır. Yirmi beş yılını tamamladığı için Dük ona bir ortakçı olarak toprak verdi.”

“Ortakçı mı?”

“Nasıl ki şehirdeki kiracılar kendi evlerine sahip değillerse şehir dışındaki çoğu sıradan halk da kendi topraklarına sahip değildir. Ortakçılık hakkını kazanan eski askerlere, ölene kadar çiftçilik yapacakları iyi bir toprak parçası verilir. Bu Dük’ten gelen bir tür ikramiyedir.” Zincir gevrek gevrek güldü. “Kişinin gençliği ve sıhhati karşılığında verilen bir ikramiye.”

“Herhalde sen yirmi beş yıl orduda kalmadın.”

“Hayır.” Zincir sakalını biraz daha kurcaladı. Belli ki bu eski bir tikti. “Kahretsin, keşke sigara içebilseydim. Aklında bulunsun, Dama tarikatında öyle bir şeye hiç iyi gözle bakılmaz. Hayır, bir muharebenin ardından hasta düştüm. Her zamanki ishallerden ve ayak ağrılarından daha beterdi. Ordunun geri kalanıyla yürüyemez oldum ve büyük ihtimalle ölecektim; o yüzden beni geride bıraktılar... beni ve daha birçok kişiyi. Bazı seyyar Perelandro rahiplerinin gözetiminde.”

“Ama ölmedin.”

“Çok akıllısın,” dedi Zincir. “Topu topu üç sene yanımda kaldıktan sonra bu kadar az bir kanıta dayanarak böyle bir sonuca varabildin.”

“Ondan sonra ne oldu?”

“Pek çok şey,” dedi Zincir, “ve hikâyemin sonunu biliyorsun. Bu arabada kuzeye yolculuk ediyor ve seni eğlendiriyorum.”

“Peki köyünden çıkan üçüncü adama ne oldu?”

“Ona mı? Eh,” dedi Zincir, “kafası hep iyi çalışırdı. Ben ateşlendikten kısa süre sonra sancak çavuşu oldu. Nessek Muharebesi’nde ihtiyar Nicovante iki kaşının arasına ok yedikten sonra genç Nicovante’ye safı bozmamasında yardım etti. Hayatta kaldı, yükseltildi ve sonraki birkaç savaşta daha Nicovante’ye hizmet etti.”

“Şimdi nerede?”

“Tam şu anda mı? Ne bileyim?” dedi Zincir. “Ama bu akşamüstü Cam Güller Evi’nde Jean Tannen’a her zamanki silah derslerini verecek.”

“Ah,” dedi Locke.

“Dünya ne ilginç bir yer,” dedi Zincir. “Üç çiftçi üç asker oldu; sonra o üç askerden biri çiftçi, biri baron, biri de hırsız bir rahip olup çıktı.”

“Şimdi ben de bir süreliğine çiftçi olacağım.”

“Evet. Kesinlikle faydalı bir eğitim. Ama sadece o kadar değil.”

“Başka ne ki?”

“Bir diğer sınav evladım. Bir diğer sınav.”

“Neymiş o sınav?”

“Bunca yıl hep sana göz kulak oldum. Hep Calo ile Galdo’dan, Jean’dan, arada bir de Sabetha’dan yardım gördün. Tapınağı evin belledin. Ama zaman bir nehirdir Locke ve bizi hep düşündüğümüzden daha uzağa sürükler.” Zincir içten bir sevgiyle Locke’a gülümsedi. “Sonsuza kadar başında bekleyemem evlat. Artık yabancı bir yerde tek başına neler yapabileceğini görme vaktimiz geldi.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

CENAZE FIÇISI

1

Her şey matem davullarının yavaş, düzenli gümbürtüsüyle ve merasim alayının ağır temposuyla başladı. Ellerinde tuttukları meşaleler, koyu renkli ve alçak bulutların altında bir çift kan kırmızısı hat oluşturuyordu.

Cenaze alayının ortasında, her iki yanındaki oğullarının elini tutan Camorr Capası Vencarlo Barsavi vardı. Capa'nın hemen önünde üstü siyah ipeklerle ve altın sarısı bezlerle örtülü bir tabut gidiyor; her iki yanında altışar kişi olmak üzere Therin tanrılarını temsil eden, siyah pelerinli, siyah maskeli on iki tabut taşıyıcısının omuzlarında yükseliyordu. Barsavi'nin arkasında bir arabanın üzerine yüklenmiş, kocaman bir ahşap fıçıyı çeken altı adam daha vardı. Onların hemen ardından da İsimsiz On Üçüncü'nün siyah kefenli bir rahibesi geliyordu.

Davul sesleri taş duvarlardan, sokaklardan, köprülerden ve kanallardan yankılanıyor; meşalelerin ateşi önlerinden geçtikleri her pencereden ve Atacam parçasından yansıyordu. İnsanlar onlara bakmamaya çalışıyor, baktıklarındaysa bunu korkuyla yapıyorlardı; bazıları cenaze kafilesi geçerken kapılarını sürgülüyor ve pencerelerinin panjurlarını kapatıyordu. Camorr'da zengin ve güçlü kimseler için işler böyle yürür: Fısıltılar Tepesi'ne yapılan yavaş bir matem yürüyüşü, defin, merasim ve ardından gözyaşları eşliğinde çılgınca bir kutlama. Merhumun şerefine kadeh kaldırılır, henüz Uzun Sükût Hanımı Aza Guilla tarafından hakkında hüküm verilmemişler

için acı-tatlı bir cümbüş düzenlenirdi. Bu geleneğe güç veren şey de cenaze fıçısıdır.

Kafile sıraları, saat gece onu biraz geçe Ahşap Çöplük'ten ayrılıp Kazan'a girdi. Hiçbir sokak çocuğu veya ayyaş karşılarına çıkmaya cesaret edemedi; efendileri ile tebaası önlerinden geçip giderken haydut çeteleri ve Nazar müptelaları sessizce hazır olda bekledi.

Kafile ilerleyişini Kömürdumanı'nda sürdürdü. Gümüşi sis tüm sıcaklığı ve yapış yapışlığıyla etraflarındaki kanallardan yükselirken de kuzeydeki Usul'a girdi. Yolları hiçbir sarıceketliyle kesişmedi; tek bir inzibat bile kafileyi görmedi. O gece onları başka bir yerde meşgul etmek, dikkatlerini kentin batı kısmına çekmek için ayarlamalar yapılmıştı. Camorr'un doğusunun tamamı Barsavi'ye ve onun upuzun meşale sıralarına aitti. Onlar kuzey istikametinde ilerledikçe daha dürüst aileler kapılarını sürgüleyip ışıklarını söndürdüler ve kafiledekilerin her ne işi varsa onu kendilerinden çok uzaklarda gerçekleştirmeleri için dua ettiler.

Eğer etrafta meraklı gözler olsaydı kafilenin Fısıltılar Tepesi'ne doğru sapmadığını, onun yerine kuzeye yönelerek Paslısu Mahallesi'nin batı ucuna, yani karanlığın ve pusların içinde yükselen, Yankılı Delik adlı terk edilmiş, kocaman bir yapıya doğru dolambaçlı bir yol izlediğini fark edebilirdi.

Meraklı bir gözlemci gerek kafilenin muazzam boyutuna, gerekse de onu oluşturan yüzden fazla adamla kadının giyim-kuşamına şaşıp kalabilirdi. Yalnızca tabut taşıyıcılar bir cenaze merasimine uygun olarak giyinmişlerdi, meşale taşıyıcılarsa savaşa hazırlanmışlardı. Siyah çivilerle bezeli, kaynatılmış deriden zırhlar kuşanmış; yakalıklar, miğferler, bileklikler ve eldivenler takmış; kemerlerine bıçaklar, sopalar, baltalar ve kalkanlar tutturmuşlardı. Bunlar Barsavi'nin en seçkin çeteleri, Dürüst Vatandaşların en acımasızları, kendi adlarına pek çok cinayet işlemiş, sert bakışlı adamlar ile kadınlardı. Kafilede Capa'nın her semtinden ve her çetesinden birileri vardı: Kızıl Eller ve Rom Köpekleri, Gri Suratlar ve Tersane Çocukları, Kanal Atlayıcılar ve Siyah Şamarlar, Yangınyeri Baronları ve düzinelercesi daha.

Ama kafilenin en ilginç yönü hiçbir sıradan gözlemci tarafından bilinemezdi.

İşin aslı şuydu ki Nazca Barsavi'nin naaşı hâlâ Yüzen Mezar'daki eski odasında, ölümün çürütücü etkisini geciktirmek için simyasal işlemden geçirilmiş ipek kefenlerin altında yatıyordu. Locke Lamora ile İsimsiz On Üçüncü'nün, yani Madrabaz Bekçi'nin bir düzine rahibi bir gece önceden genç kadının başında dua etmiş ve onu kutsal mumlardan oluşan bir çemberin ortasına yatırmışlardı. Fısıltılar Tepesi'yle yakından uzaktan bir ilgisi olmayan bu akşamki mesele hallolana kadar da naaş orada bekleyecekti. Cenaze ipekleriyle örtülü tabutun içi boştu.

2

"Ben Gri Kral'ım," dedi Locke Lamora. "Ben canı çıkasıca Gri Kral'ım. *Ben* Gri Kral'ım."

"Biraz daha aşağı perdeden," dedi Jean Tannen, Locke'un ceketindeki gri manşetlerden biriyle cebelleşirken, "ve biraz daha hırıltılı. Azıcık Tal Verrar aksanı da kat. Gri Kral'ın aksanlı konuştuğunu söylemiştin."

"Ben Gri Kral'ım," dedi Locke, "ve Centilmen Piçler benimle işlerini bitirdiklerinde kafamın diğer tarafından gülümsüyor olacağım."

"Ah, bak bu iyiydi," dedi dostunun saçlarına pis kokulu, simyasal bir macun süren Calo. Macun Locke'un saçlarını hızla odunkömürü grisine boyuyordu. "Hoşuma gitti. Dikkat çekmeye yetecek kadar farklı."

Calo, Galdo ve Jean giysilerle, kozmetik ürünleriyle ve dikiş iğneleriyle etrafında pervane olurken Locke da bir terzi mankeni gibi kıpırdamadan ayakta bekliyordu. Küçük sığınaklarının bir duvarına yaslanan Böcek ise davetsiz misafirlere karşı gözünü ve kulağını açık tutuyordu.

Centilmen Piçler sise boğulmuş Paslısu Mahallesi'nde, Yankılı Delik'ten sadece birkaç blok kuzeyde yer alan terk edilmiş bir dükkânda saklanıyorlardı. Paslısu çok az kişinin yaşadığı, sevilmeyen ve ölü bir adaydı. Camorr halkı, Ataların yapılarına karşı beslediği önyargıyı büyük ölçüde geride bırakmış olsa bile Paslısu'ya

hâlâ büyük bir dehşetle yaklaşırdı. Paslısu lagününde gezinen siyah şekillerin insan yiyen, alelade köpekbalıkları kadar hoş bir şey değil de daha beter, daha *eski* şeyler olduğu söylenirdi. Söylentilerdeki hakikat payı ne olursa olsun Barsavi ile Gri Kral tuhaf buluşmalarını gerçekleştirmek için Paslısu'dan daha ıssız bir yeri zor bulurlardı. Locke içten içe, yaşantısının Gri Kral tarafından bölündüğü gece bu mahalledeki bir yere getirildiğinden kuşkulanıyordu.

Centilmen Piçler, Locke'u Gri Kral'a dönüştürmek için kılık değiştirme sanatlarının her hilesine başvuruyorlardı. Saçları ve giysileri şimdiden griye bürünmüştü; ayaklarında boyunu beş santim artıran, kalın tabanlı çizmeler vardı ve yine gri renkli, sarkık bir bıyık dudaklarının üstüne sıkıca yapıştırılmıştı.

"İyi görünüyor," dedi Böcek, sesinde bir beğeni tınısıyla.

"Çok cafcaflı ama Böcek doğruyu söylüyor," dedi Jean. "Hele bu aptal ceketi sana uygun boya getirdiğimden beri epey çarpıcı görünüyorsun."

"Bunun vurgunlarımızdan biri olmaması çok yazık," dedi Galdo. "Olsaydı keyfini çıkarırdım. Öne eğil de yüzüne biraz kırışıklık ekleyeyim Locke."

Galdo büyük bir dikkatle çalışarak balmumu benzeri, sıcak bir maddeyle Locke'un yüzünü boyadı. Madde saniyeler içinde kuruyup Locke'un cildini büzüştürdü ve genç adam göz açıp kapayıncaya dek ağzını, gözlerini ve de alnını kapsayan bir kırışıklıklar ağına kavuştu. Artık en az kırklı yaşlarının ortalarında gözüküyordu. Makyajı gündüz gözüyle bile işe yarardı, gece vaktiyse ayırt edilmesi olanaksızdı.

"Bir sanat harikası," dedi Jean. "Tabii bu kadar kısa sürede ve böyle şartlar altında yapmamız gerektiği göz önüne alınırsa."

Locke kukuletasını başına geçirip gri renkli deri eldivenlerini taktı. "Ben Gri Kral'ım," dedi, alçak perdeden bir sesle gerçek Gri Kral'ın tuhaf aksanını taklit ederek.

"Neredeyse ben bile inanacağım," dedi Böcek.

"Eh, öyleyse artık işe koyulalım." Locke çenesini yukarı aşağı oynatarak sahte kırışıklıklarının gerilip sündüğünü hissetti. "Galdo, sana zahmet bıçaklarımı veriver. Sanırım birini çizmemde, diğerini de yenimde taşıyacağım."

Lamora, dedi soğuk bir fısıltı. Bu, Şahinci'nin sesiydi. Locke gerildi, fakat hemen ardından sesin havadan gelmediğini anladı.

"Ne oldu?" diye sordu Jean.

"Şahinci," dedi Locke. "Yine o... o kahrolası şeyi yapıyor..."

Barsavi yakında burada olacak. Senin ve dostlarının çok geçmeden yerlerinizi almanız gerekiyor.

"Bağlıbüyücümüz sabırsızlanıyor," dedi Locke. "Acele edin. Böcek, ne yapacağımızı ve nerede bekleyeceğini biliyor musun?"

"Hem de adım gibi," dedi Böcek, sırıtarak. "Hem bu sefer üstünden atlamam gereken bir tapınak damı yok. O yüzden hiçbir şey için endişelenme."

"Jean, konumundan memnun musun?"

"Pek değilim ama daha iyisini bulamam." Jean parmaklarını çıtlattı. "Yer seviyesinin altında, Böcek'in görüş alanında bekleyeceğim. İşler boka sararsa kendini o kahrolası şelaleden aşağı atmayı unutma. Ben arkanı kollarım; keskin ve kanlı bir şekilde."

"Calo, Galdo." Locke kendisini o akşam için giydirip kuşatmakta kullandıkları tüm alet edevatları alelacele toplamış olan ikizlere doğru döndü. "Tapınakta her şey hazır mı?"

"Gerekirse tereyağından kıl çeker gibi kentten ayrılabileceğiz," dedi Galdo. "Çuvallar dolusu servet, atlarıyla beraber iki araba ve şöyle uzun bir yolculuk için gereken erzaklar bizi bekliyor."

"Ve Vikont Kapısı'ndaki adamlar bizi şehir dışına o kadar hızlı çıkaracaklar ki Camorr'a hiç adım atmamış gibi olacağız," diye ekledi Calo.

"Güzel. Eh. Kahretsin!" Locke eldivenli ellerini ovuşturdu. "Buraya kadarmış. Söyleyecek boş sözüm kalmadı; gelin şu piçlere hadlerini bildirelim ve bu işten paçayı sıyırmak için dua edelim."

Böcek öne çıkıp genzini temizledi.

"Bunu sırf karanlık ve ürkütücü gecelerde perili Ata binalarında saklanmaya bayıldığım için yapıyorum," dedi.

"Yalancı," dedi Jean yavaşça. "Bunu sırf oldum olası Böcek'in bir Ata hayaleti tarafından yenildiğini görmek istediğim için yapıyorum."

"Yalancı," dedi Calo. "Bunu sırf bir hazine odasından yarım ton sikke çıkarıp bir at arabasına yüklemekten zevk aldığım için yapıyorum."

“Yalancı!” Galdo gevrek gevrek güldü. “Bunu sırf siz başka işle meşgulken indeki tüm mobilyaları Avucunu Yala Harza’ya satacağım için yapıyorum.”

“Hepiniz yalancısınız,” dedi Locke, tüm gözler beklentiyle ona çevrilirken. “Bunu sırf Camorr’daki hiç kimse böyle bir şeyin altından kalkabilecek kadar becerikli ve daha en başından böyle bir yükün altına girecek kadar aptal olmadığı için yapıyoruz.”

“PİÇLER!” diye bağırdılar hep beraber, bulundukları yeri bir anlığına unutarak.

Bağırdığınızı duyabiliyorum, diye geldi Şahinci’nin ruhani sesi. *Hepiniz birden kafayı mı yediniz?*

Locke iç geçirdi.

“Amcamız gevezelik ederek onu bütün gece bekletmemizden hoşlanmıyor,” dedi. “Gelin artık işe koyulalım. Madrabaz Bekçi izin verirse her şey olup bittikten sonra tapınakta görüşürüz.”

3

Yankılı Delik, Atacam’ın donuk bir türüyle harçlanmış gri taşlardan yapılma bir küptür. Sahtefer’de asla parlamaz; hatta önünden geçen hiçbir ışığı yansıtmaz. Kenarları yaklaşık otuz metre uzunluğundadır ve görkemli bir girişe, sokak seviyesinin altı metre üstüne kadar çıkan geniş bir merdivenin sonundaki insan ebatlarında bir kapıya sahiptir.

Angevine’ın yukarı kısmından çıkan tek bir su kemeri Değirmen Şelaleleri’ni geçer, güneye meylederek Paslısu’ya girer ve taşıdığı suyu Yankılı Delik’in bir köşesine boşaltır. Tıpkı o taş küp gibi bu su kemerinin de kadim bir lanet taşıdığına inanılır ve hiçbir şekilde kullanılmaz. Küçük bir şelale zemindeki bir delikten girerek Yankılı Delik’in altındaki dehlizlerde, akan su sesinin duyulabildiği karanlıklarda kaybolur. Bu geçitlerden bazıları Paslısu’nun güneybatı kısmındaki kanala, bazılarıysa hiç kimsenin bilmediği yerlere boşalır.

Yankılı Delik’in ortasında duran Locke Lamora yerdeki kırıktan akan suyun sesini dinliyor, dış kapının yerini belli eden gri lekeye

gözünü kırpmadan bakıyordu. Tek tesellisi zeminin altındaki ıslak karanlıkta saklanan Jean ile Böcek'in büyük ihtimalle kendisinden bile daha kaygılı olduklarıydı. En azından görüşme başlayana kadar.

Yaklaştılar, diye geldi Şahinci'nin sesi. *Çok yaklaştılar. Hazır ol.*

Locke, Capa'nın kafilesinin gelişini görmeden önce duydu; cenaze davullarının gümbürtüsü boğuk da olsa açık sokak kapısından içeri giriyor, yukarıdan dökülen suyun uğultulu şarıltısı arasında neredeyse kayboluyordu. Gümbürtü giderek yükseldi, kapının ötesini kızıl bir parıltı kaplar gibi oldu ve Locke o ışıkta gri sisin daha da yoğunlaştığını fark etti. Meşaleler suyun altından bakılıyormuşçasına hafifçe titreşti. Kızıl hale güçlendi ve Locke'un etrafındaki odanın genel hatları silik bir kırmızıyla belli belirsiz seçilmeye başlandı. Davul gümbürtüleri kesildi ve Locke bir kez daha şelalenin sesiyle baş başa kaldı. Kafasını kaldırdı, bir elini beline attı ve nabzı kulaklarında zonklarken gözünü kapıdan ayırmadı.

Kapı aralığında Jean'ın romanlarındaki ejderhaların gözlerini andıran iki küçük ateş belirdi. O ateşlerin arkasından siyah gölgeler geçti ve gözleri kızıl ışığın artışına alışmaya başlayan Locke pelerin ve zırh kuşanmış uzun boylu iki adamın suratlarını gördü. Adamların kendisini gördüklerine neredeyse şaşırdıklarını anlayacak kadar yüz hatlarını ve duruşlarını seçebiliyordu. İkili önce tereddüt etti, sonra yürümeyi sürdürdü. Biri Locke'un soluna, diğeriyse sağına geçti. Öte yandan Locke kılını bile kıpırdatmadı.

Onları iki meşale daha izledi, sonra iki tane daha. Barsavi adamlarını çiftler halinde merdivenden yukarı gönderiyordu. Çok geçmeden Locke'un etrafında gevşek bir yarım daire oluştu ve meşaleler Yankılı Delik'in içini al tonlardaki bir rölyefe çevirdi. Duvarlarda oymalar, tuhaf ve eski semboller vardı: İnsanların asla çözemediği Ata dili.

Bir düzine adam. İki düzine. Zırhlı suretler kalabalığı büyüdükçe büyüdü ve Locke tanıdığı simalarla karşılaştı. Gırtlak kesiciler, bacak kırıcılar, tokmakçılar. Suikastçılar. Acımasız bir güruh. Birlikte Nazca'nın naaşına bakarlarken tam da Barsavi'nin ona söz verdiği şey.

Saniyeler geçti, ama Locke yine de hiçbir şey demedi. Erkeklerle kadınlar içeri doluşmayı sürdürdüler. Berangia Kardeşler de oradaydı; Locke daha loş bir ışıkta bile onların kasıntılı yürüyüşlerini

tanırdı. İki kadın büyüyen kalabalığın ortasında durup kollarını göğüslerinde kavuşturdu. Ağızlarından tek kelime çıkmıyor, gözleri meşale ışığında parlıyordu. Dile getirilmemiş bir emre bağlı olarak Barsavi'nin adamlarından hiçbiri Locke'un arkasına geçmedi. Dürüst Vatandaşlar, giderek artan bir yığın halinde önünde yayıldıkça yayılırken Locke tek başına dikilmeye devam etti.

Sonunda haydut kalabalığı ayrılmaya başladı; Locke duvardan duvara yansıyan ve akan suyun sesiyle karışan solumalarını, mırıldanmalarını ve deri zırhlarının gıcırtılarını duyabiliyordu. Kalabalığın kıyısındakilerden bazıları meşalelerini ıslak deri keselerle söndürdü; duman kokusu giderek artarken ışık da gitgide azaldı. Sonunda Capa'nın her beş adamından sadece biri meşale tutar hale geldi.

Yine de köşeyi dönüp kapıdan içeri giren Capa Barsavi'yi görmeye rahatlıkla yetecek kadar ışık vardı. Adamın gri saçları yağlı sıralar halinde arkada toplanmış, üç uçlu sakalı daha yeni taranmıştı. Üstünde köpekbalığı derisinden ceketi vardı ve bir omzuna altın kumaşlı, kadife astarlı, siyah bir pelerin atmıştı. Capa sert adımlarla yürürken Anjais sağında, Pachero ise solundaydı. Locke üçünün gözlerinden yansıyan ışıkta, ölümden başka bir şeyle karşılaşmadı.

Hiçbir şey göründüğü gibi değildir, diye geldi Şahinci'nin sesi. *Cesur ol.*

Barsavi kalabalığın önüne geçtiğinde durdu ve uzun bir süre boyunca Locke'a bakmaktan başka bir şey yapmadı. Karşısındaki sureti; gölgeli bir kukuletanın içindeki soğukkanlı, turuncu gözleri; gri renkli pelerini, harmaniyi, ceketi ve eldivenleri uzun uzun süzdü.

"Kral," dedi en sonunda.

"Capa," karşılığını verdi Locke, yoktan var ettiği kibri hissetmek için kendini zorlayarak. Yüz katilin önünde gülümseyerek duracak türde bir adam. Vencarlo Barsavi'yi en sonuncusu tek kızına ait olan bir ceset yığınıyla celp edecek türde bir adam. Locke'un olması gereken adam işte buydu; Nazca'nın dostu değil, katili. Capa'nın muzır kulu değil, dengi. Hatta *amiri.*

Locke pis pis sırıtarak pelerinini sol omzundan geriye attı. Bir ara sokakta rakibini öne çıkması ve ilk yumruğu savurması için teşvik eden bir zorba misali alaycı bir el hareketiyle Capa'yı yanına çağırdı.

“İstediğin gibi olsun,” dedi Capa. Bir düzine adam ve kadın arbaletlerini doğrulttu.

Madrabaz Bekçi, diye aklından geçirdi Locke, *bana güç ver.* Dişlerini beklentiyle sıktı. Çene kaslarının gıcırdadığını duyabiliyordu.

Serbest kalan bir düzine gergin arbalet kirişinin tınısı galerinin içinde yankılandı. Gözle takip edilemeyecek kadar hızlı uçan oklar havadaki bulanık birer izdüşümden ibaretti. Ve sonra... bir düzine dar ve siyah şekil Locke’un suratının hemen önünde hiçbir şeye çarpıp sekti ve takırtılar eşliğinde yere düşüp ölü kuşlardan oluşan bir yarım daire gibi ayaklarının dibine saçıldı.

Locke gerçek bir hazla, tiz bir kahkaha attı. Bağlıbüyücü yanında olsaydı o anda adamı öpebilirdi.

“Hadi ama,” dedi Locke. “Hikâyeleri duydun sanıyordum.”

“Söylentilerin gerçekliğini sınıyordum,” dedi Capa Barsavi. “*Majesteleri.*” Son kelime alaycı bir ses tonuyla telaffuz edilmişti. Locke arbalet saldırısının savuşturulmasından sonra en azından belirli bir ihtiyat beklemişti ama Barsavi herhangi bir korku belirtisi göstermeden öne çıktı.

“Çağrıma cevap verdiğine sevindim,” dedi Locke.

“Beni çağıran tek şey kızımın kanı,” karşılığını verdi Barsavi.

“Üzerinde durmaya değmez bir konu,” dedi Locke, doğaçlama yaparken içinden dua ederek. *Nazca, tanrılar, lütfen beni affedin.* “Sen sanki yirmi iki yıl önce şehri ele geçirirken daha mı naziktin?”

“Yaptığını sandığın şey bu mu?” Barsavi durup ona dik dik baktı; aralarında aşağı yukarı kırk adım vardı. “Şehrimi ele mi geçiriyorsun?”

“Seni Camorr meselesini görüşmek üzere çağırdım,” dedi Locke. “Karşılıklı bir tatmin sağlamak için.” Şahinci henüz kendisine müdahale etmemişti, demek ki iyi gidiyordu.

“Tatmin,” dedi Barsavi, “karşılıklı olmayacak.” Sol elini kaldırmasıyla birlikte kalabalığın arasından bir adam çıktı.

Locke adamı dikkatle süzdü. Zayıftı, yaşlıca birine benziyordu ve saçları dökülüyordu. Ayrıca üstünde zırh yoktu. İşte bu çok ilginçti. Adam aynı zamanda titrer gibiydi.

“Konuştuğumuz gibi yap Eymon,” dedi Capa. “Sözümü tutacağım, hem de daha önce hiç tutmadığım kadar.”

Zırhsız adam yavaşça ve çekinerek yürümeye başladı. Bariz bir korkuyla gözünü Locke'tan ayırmasa da ona doğru yürümeyi sürdürdü. Tepeden tırnağa silahlı yüz erkek ve kadınsa hiçbir şey yapmadan adamın arkasında bekliyordu.

"Umarım," dedi Locke, şakacı bir üslupla, "bu adam kuşkulandığım şeyi yapmayı düşünmüyordur."

"Ne yaptığını çok yakında hep beraber göreceğiz," dedi Capa.

"Beni kılıçla veya okla yaralayamazsınız," dedi Locke, "ve bu adam da tek dokunuşumla ölecek."

"Ben de öyle duymuştum," karşılığını verdi Capa. Eymon ilerlemeye devam etti. Locke'la arasında otuz adım kaldı, sonra bu mesafe yirmiye indi.

"Eymon," dedi Locke, "kötüye kullanılıyorsun. Artık dur."

Tanrılar aşkına, diye aklından geçirdi genç adam. *Düşündüğüm şeyi sakın yapma. Kendini Şahinci'ye öldürtme.*

Eymon ayaklarını sürüye sürüye üstüne gelmeyi sürdürdü. Gıdıları titriyor, kısa ve ani soluklar alıp veriyordu. Kaldırdığı elleri ateşe dokunmak üzere olan bir adamınkiler gibi tir tir titriyordu.

Madrabaz Bekçi, diye düşündü Locke, *ne olur onu korkut. Ne olur durmasını sağla. Şahinci, Şahinci, lütfen bu adamın içine korku sal; yeter ki onu öldürme.* Sırtından aşağı ter boşalıyordu; başını hafifçe eğip Eymon'ı sert bakışlarla süzdü. Artık aralarında on adım vardı.

"Eymon," dedi, soğukkanlı bir ses tonu kullanmaya çalıştıysa da pek başarılı olamayarak. "Seni uyarıyorum. Ölümcül bir tehlike içindesin."

"Evet," dedi adam, titreyen bir sesle. "Evet, biliyorum." Sonra aralarındaki mesafeyi kapattı ve iki eliyle birden Locke'un sol koluna uzandı.

Hassiktir, diye düşündü Locke. Adamın canını alacak kişinin kendisi değil de Şahinci olduğunu bilmesine rağmen...

Tam o anda Eymon'ın dokunmasıyla birlikte irkildi.

Gözleri parlayan Eymon'ın ağzından bir nida kaçtı. Ardından ileri sıçradı ve gecikmiş bir yemeğe saldıran leş yiyici bir kuş misali iki eliyle birden Locke'un kolunu sıkı sıkıya tutarak onu dehşete düşürdü. "Haaaaaaaaaaaa!" diye haykırdı ve Locke bir an için ona korkunç bir şey olduğunu düşündü.

Ama hayır; Eymon hâlâ yaşıyordu ve çok sıkı bir tutuşu vardı.

“İki kere hassiktir!” diye geveleyen Locke zavallı adamı yere sermek için sol yumruğunu kaldırdı. Fakat dengesini kaybetmişti ve Eymon onu hazırlıksız yakalamıştı; cılız adam bir kez daha, “*HAAAAAAAAAAAAA!*” diye bağırarak Locke’u geriye itti. Ağzından çıkan haykırış zafer doluydu ve Locke kıç üstü yere düşerken buna kafa yordu.

Sonra Eymon’ın yanındaki taşlara çizmeli ayaklar bastı ve karanlık suretler etrafına üşüşerek Locke’u yakaladı. Locke hareket halindeki iki düzine meşalenin dans eden ışığında kendini ayağa kaldırılırken buldu. Güçlü eller onu kollarından, omuzlarından ve boynundan sıkıca kavradı.

Capa Barsavi sabırsız adamlarının arasından ite kaka geçti, Eymon’ı daha nazikçe kenara çekti ve sonunda Locke’la yüz yüze geldi. Şişman suratı hevesle kızarmıştı.

“Eee, Majesteleri,” dedi, “bahse varım, şu anda kafan epey karışmıştır, seni orospu çocuğu.”

Barsavi’nin adamları gülmeye ve tezahürat etmeye başladılar. Sonra Capa’nın koca yumruğu Locke’un karnına inerek ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı ve genç adamın göğsü simsiyah bir acıyla dağlandı. Locke gerçekten de ne kadar boktan bir duruma düştüğünü işte o zaman anladı.

4

“Evet, bahse varım bu noktada *meraktan* çatlıyorsundur,” dedi Barsavi, her biri onun bir buçuk katı cüssesindeki yarım düzine adamın hareketsiz tuttuğu Locke’un önünde volta atarak. “Aynı şey benim için de geçerli. Şu kukuletayı çıkarın bakalım çocuklar.”

Kaba eller Locke’un kukuletasına ve harmanisine asılırken Capa sakallarını sıvazlayarak onu soğuk gözlerle süzdü. “Gri, gri, gri. Bir sahneye aitmiş gibi gözüküyorsun.” Bir kahkaha attı. “Pek de cılızmışsın. Bu gece ne kadar da zayıf bir adam yakaladık böyle. Gri Kral! Sislerin, gölgelerin ve pek çok önemsiz şeyin hükümdarı.”

Capa sırıtarak ona elinin tersiyle bir tokat attı; aynı şeyi bir de öbür taraftan yapınca yakıcı acı kendini iyice hissettirdi. Locke'un başı öne düştü. Onu saçlarından çekip Capa'nın suratına bakmaya zorladılar. Locke'un kafasında bin bir düşünce uçuştu. Capa'nın adamları bir şekilde Şahinci'nin yerini tespit mi etmişlerdi? Büyücünün dikkatini mi dağıtmışlardı? Capa fırsatını bulduğu takdirde bir Bağlıbüyücü'yü öldürecek kadar aklını mı kaçırmıştı?

"Ah, kılıçların sana zarar vermeyeceğini biliyoruz," diye devam etti Barsavi, "ve ne yazık ki okların da. Ama ya dövülmek? Şu Bağlıbüyücülerin efsunları da pek tuhaf oluyor, değil mi? Sadece *belli başlı* kaideleri yerine getiriyorlar."

Sonra Locke'un karnına bir yumruk daha indirerek kalabalığın keyifle mırıldanmasını sağladı. Locke'un dizlerinin bağı çözüldü ve dalga dalga bir acı karnından tüm vücuduna yayılırken etrafındakiler onu tekrar dimdik doğrulttular.

"Adamlarından biri," dedi Barsavi, "daha bu sabah elini kolunu sallaya sallaya Yüzen Mezar'a geldi."

Locke'un sırtını hafif bir ürperti kapladı.

"Anlaşılan kızımı o şekilde geri yollayarak sadece beni kızdırmamışsın," dedi Barsavi, pis pis sırıtarak. "Anlaşılan adamlarından bazıları senin o sevimli çetene böyle bir *hürmetsizlik* yapmak için katılmamış. O yüzden adamın ve ben oturup konuştuk. Ve bir ücrette anlaştık. Sonra da adamın bana senin şu efsununla ilgili *harikulade* şeyler anlattı. Bir de tek bir dokunuşla karşındakini öldürebileceğin hikâyesi var ya? Onun safsata olduğunu söyledi."

Tongaya düştün, dedi Locke'un içinden bir ses. Ses kesinlikle Şahinci'ye ait değildi. *Hem de ne düşmek. Asılarak idam edilmiş kadar oldun.*

"Adamına ancak bir yere kadar güvenebilirdim elbette," dedi Barsavi. "Eymon'la bir anlaşma yaptım. Onu tanımadığından eminim. Eymon ölüyor; tüberküloz olmuş, karnında ve sırtında tümörler var. Hiçbir hekimin iyileştiremeyeceği tümörler... İki ay, hatta belki daha bile az zamanı var." Cılız adamın sırtını sanki özbeöz evladıymış gibi gururla sıvazladı.

"Ben de ona dedim ki, 'Niçin benimle gelip o namussuz piç kurusuna dokunmuyorsun Eymon? Sahiden de tek bir dokunuşla

öldürebiliyorsa, eh, bu dünyadan çabucak göçüp gidersin. Ama öldüremiyorsa...'" Barsavi sırıtırken kırmızı yanakları tüyler ürpertici bir biçimde kırıştı, "bir şeyler düşünürüz."

"Bin tam şilin," dedi Eymon, kıkırdayarak.

"Sadece başlangıç olarak," diye ekledi Barsavi. "Sözümü tutmakta kararlıyım. Hatta o sözü *genişleteceğim.* Eymon'a kendi villasında, pırlantaların ve ipeklerin arasında, Loncalı Zambaklar'dan bizzat seçeceği yarım düzine kadının eşliğinde öleceğini söyledim. Onun için yeni *zevkler* icat edeceğim: Kahrolası bir *dük* gibi ölecek, çünkü bu gece onu Camorr'un en cesur adamı ilan ediyorum."

Kalabalıktan genel bir takdir kükremesi yükseldi; erkekler ve kadınlar alkış tutup yumruklarını zırhlarına ve kalkanlarına vurdular.

"Tek kızımı öldüren, sinsi, ödlek bir şerefsizin aksine," diye fısıldadı Barsavi. "O şerefsiz ki cinayeti kendi elleriyle bile işlemedi. Kahrolası bir adamına, bir *zehirciye* emir verip kızıma büyü yaptırdı." Barsavi bu sözlerin ardından Locke'un suratına tükürdü. Sıcak salya genç adamın yanağından aşağı aktı. "Adamın, Bağlıbüyücü'nün efsununu yapıp geçen gece yanından ayrıldığını da söyledi elbette. Kendine o kadar çok güveniyormuşsun ki ona daha fazla para ödemek istememişsin. Eh, şahsen ben tasarrufa olan düşkünlüğünü alkışlıyorum."

Barsavi dönüp Anjais ile Pachero'ya işaret verdi. Asık suratlı iki adam derhal öne çıktı. Capa'nın oğulları farkında olmadan, meşum bir uyumla gözlüklerini çıkarıp yelek ceplerine koydular. Locke bir şey söylemek üzere ağzını açtı... sonra da ne kadar berbat bir şekilde tongaya düşürüldüğü kafasına dank etti.

Gerçek kimliğini açıklayabilirdi. Capa'ya sahte bıyığını yoldurtup kırışıklıklarını sildirtebilir, ona tüm hikâyeyi anlatabilirdi. Peki bu Locke'a ne kazandırırdı? Kimse ona inanmazdı. Bir Bağlıbüyücü'nün koruması altında olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Locke Lamora olduğunu itiraf ederse buradaki yüz erkek ve kadın onun işini bitirdikten sonra Jean'ın, Böcek'in ve Sanzalar'ın peşine düşerdi. Tüm Centilmen Piçler sokaklarda keklik gibi avlanırdı, hiçbiri sağ kalamazdı.

Locke onları kurtarmak istiyorsa Capa'nın kendisiyle işi bitene dek Gri Kral'ı canlandırmayı sürdürmesi, sonra da hızlı ve kolay bir

ölüm için dua etmesi lazımdı. *Bırak Locke Lamora bir gecede ortadan kaybolsun; bırak dostların kendilerini bekleyen daha iyi bir kadere yol alsın.* Locke gözlerini kırpıştırarak sıcak gözyaşlarını bastırdı, bir sırıtış takındı ve Barsavi'nin iki oğluna bakıp, "Hadi bakalım, sizi gidi it oğlu itler sizi. Elinizden geleni ardınıza koymayın," dedi.

Anjais ile Pachero birini öldürmek için ona nasıl vurmaları gerektiğini bilirlerdi; fakat şimdi öyle bir amaçları yoktu. Aldığı her nefes bir işkence haline gelene dek Locke'un kaburgalarını zedelediler, parmak boğumlarını kullanarak onun kollarını dövdüler, baldırlarını tekmelediler, başını o yandan bu yana tokatladılar ve boynunu yumrukladılar. En sonunda Anjais onu tekrar ayağa kaldırdı ve çenesinden tutup göz göze gelmelerini sağladı.

"Aklıma gelmişken," dedi Anjais. "Bu da Locke Lamora'dan."

Barsavi'nin oğlu Locke'un çenesini tek parmağıyla dengeleyip boştaki eliyle ona bir tane patlattı. Locke'un boynunu akkor halinde bir acı sardı ve etrafındaki kızıla çalan karanlık yıldızlarla bezendi. Locke kan tükürdü, öksürdü ve şişmiş dudaklarını yaladı.

"Şimdi," dedi Barsavi, "bir baba olarak kızımın intikamını alacağım."

Ellerini üç defa çırptı.

Capa'nın arkasından küfreden adamların sesi ve taş basamaklara inen ağır ayakların patırtısı geldi. Kapıdan yarım düzine adam daha girdi; Nazca Barsavi'nin içine koyulup babasına geri gönderildiği ebatlarda büyük bir tahta fıçı taşıyorlardı. Cenaze fıçısı. Barsavi'nin etrafındaki kalabalık ve oğulları hevesle iki yana çekilerek fıçı taşıyıcıların geçmelerine izin verdiler. Adamlar fıçıyı Capa'nın yanına bıraktılar ve Locke'un kulağına bir şapırtı çalındı.

Ah, on üç tanrı aşkına, diye düşündü Locke.

"Kesilemezsin, delinemezsin," dedi Capa, sesli düşünürcesine. "Ama belli ki dövülebilirsin. Ve kesinlikle nefes almak zorundasın."

Capa'nın adamlarından ikisi fıçının kapağını açtı ve Locke oraya kadar sürüklendi. At sidiğinin göz yaşartıcı kokusu havayı doldururken genç adam öksürerek öğürdü.

"Gri Kral'ın nasıl ağladığına bakın," diye fısıldadı Barsavi. "Gri Kral'ın nasıl hıçkırdığına bakın. Bu sahneyi öleceğim güne kadar

zevkle hatırlayacağım.” Sesi yükseldi. “Nazca da hıçkırmış mıydı? Sen ona ölümü tattırırken Nazca da ağlamış mıydı? Nedense hiç sanmıyorum.”

Capa artık bağırıyordu. “Son bir kez bakın! Nazca’yla aynı muameleyi görüyor, kızımla aynı şekilde ölüyor ama *benim elimde!*”

Barsavi uzanıp Locke’u saçlarından tuttu ve başını fıçıya eğdi. Locke mantıksız bir an boyunca midesinde kusacak hiçbir şey kalmadığı için minnet duydu. Kuru öğürtüler epeyce hırpalanmış karın kaslarının acıyla kasılmasına sebep oluyordu.

“Küçücük bir dokunuşla,” dedi Capa, ağlamamak için kendini zor tutarak. “Kızımı küçücük bir dokunuşla öldürdün, seni gidi orospu çocuğu! Ama sana zehir falan yok. Bunun içine tıkılmadan önce sana kolay bir ölüm yok. Öleceğin âna kadar onun tadına bakacaksın. Onun içinde *boğulacaksın.*”

Barsavi bunun ardından bir homurtuyla Locke’u harmanisinden tutarak kaldırdı. Ona adamları da katıldılar ve hep beraber Locke’u fıçının kenarından aşırıp yoğun, ılık sidiğin içine baş aşağı soktular. Pis sıvı Locke’un etrafındaki dünyanın tüm gürültüsünü boğdu. Gözlerini ve cildindeki kesikleri yakan karanlık onu büsbütün yuttu.

5

Barsavi’nin adamları fıçının ağzını tekrar kapattılar. Birkaçı tokmaklarla ve balta saplarıyla vura vura onu sıkıca yerine oturttu. Capa fıçının üstüne yumruğunu indirdi ve genişçe sırıttı. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu.

“Nedense bu zavallı ibnenin görüşmemizden umduğu kadar iyi bir sonuç aldığını sanmıyorum.”

Etrafındaki erkek ve kadınlar kollarını havaya kaldırarak bağırıp çağırdılar, meşalelerini sağa sola sallayarak duvarlara karmakarışık gölgeler düşürdüler.

“Şu pezevengi alıp denize gönderin,” dedi Capa, şelaleyi işaret ederek.

Birbirinden hevesli bir düzine el fıçıyı kavradı. Capa'nın adamlarından oluşan bir kalabalık güle oynaya fıçıyı kaldırdı ve Yankılı Delik'in kuzeybatı köşesine kadar taşıdı. Tavandan akan şelale orada yaklaşık iki buçuk metre genişliğindeki bir yarıktan girerek karanlığa karışmaktaydı. "Bir," dedi kalabalığın lideri, "iki..." Sıra üçe gelir gelmez adamlar fıçıyı karanlığa attılar. Fıçı altlarında bir yerde suya çarptı ve grup ellerini havaya kaldırıp bir kez daha tezahürata başladı.

"Bu gece," diye haykırdı Barsavi, "Dük Nicovante cam kulesinde mışıl mışıl uyuyor! Bu gece Gri Kral onun için hazırlattığım bir mezarda, *sidiğin* içinde uyuyor! Bu gece benim gecem! Camorr'a kim hükmediyor?"

"BARSAVİ!" karşılığını verdi Yankılı Delik'teki her boğaz. Ses binanın yabancı taşlarında yankılanırken Capa bir gürültü, kahkaha ve alkış tufanına boğuldu.

"Bu gece," diye tekrar bağırdı, "HÜKMETTİĞİM her yere haberci salın! Son Hata'ya ulaklar gönderin! Yangınyeri'ne de! Kazan'ı, Darlık'ı, Tortuluk'u ve tüm Kapan'ı uyandırın! Bu gece kapılarımı ardına kadar açıyorum! Camorr'un Dürüst Vatandaşları misafirim olarak Yüzen Mezar'a gelecekler! Bu gece öyle bir şenlik yapacağız ki namuslu halk kapılarını sürgüleyecek. Sarıceketliler kışlalarına sinecekler. Tanrılar bile aşağı bakıp, 'Bu kahrolası curcuna da ne?' diye soracaklar."

"BARSAVİ! BARSAVİ! BARSAVİ!" diye zikretti adamları.

"Bu gece," dedi Capa en sonunda, "kutlama yapacağız. Bu gece Camorr en son kralını gördü."

ARA

YARIM ŞİLİNLER SAVAŞI

1

Zaman geçtikçe Locke ve diğer Centilmen Piçler sıradan kıyafetlere bürünüp gönüllerince gezmeleri için serbest bırakılmaya başlandı. Locke ile Jean neredeyse on iki yaşına basacaklardı; Sanzalar gözle görülür ölçüde biraz daha büyüktüler. Basamaklarda oturmadıkları veya Peder Zincir'in 'çıraklıklarından' birine gönderilmedikleri zamanlarda onları Perelandro Evi'nin altında kapalı tutmak gittikçe zorlaşıyordu.

Zincir seyrek fakat düzenli aralıklarla çocuklarını diğer on bir Therin tanrısının tapınaklarında müritlik yapmaya yolluyordu. Çocuklardan biri Zincir'in yapabildiği torpillerin ve para sıkıştırabildiği ceplerin de yardımıyla sahte isim kullanarak bir tapınağa kaydoluyordu. Genç Centilmen Piç bir kez oraya kapağı attı mı kâtipliğiyle, dini bilgileriyle, disipliniyle ve içtenliğiyle muhakkak üstlerinin gözüne giriyordu. Bu da beraberinde en hızlısından bir terfi getiriyordu ve yeni mürit kısa zaman içinde 'dâhili ayinler', yani rahiplerin yalnızca kendi aralarında ve çıraklarıyla paylaştıkları ifadeler ile faaliyetler konusunda eğitim görüyordu.

Aslında bunlara tam olarak sır denemezdi, zira Therin tarikatlarının rahiplerine göre birinin sahte bir çıraklık arayışına girerek tanrıları kızdıracak kadar küstah davranması düşünülemezdi bile. Biraz kâfirliğe kaçan On Üçüncü fikrinden haberdar olanlar, hatta ona inanan azınlık bile Zincir ile çocuklarının yaptığı şeyleri hayal dahi edemezdi.

Her bir gözde mürit, birkaç aylık fevkalade başarının ardından kaçınılmaz olarak bir kazada can veriyordu. Calo ‘boğulmaktan’ hoşlanıyordu, çünkü nefesini çok uzun bir süre tutabiliyor ve sualtında yüzmekten zevk alıyordu. Galdo tercihen bir fırtına ya da başka bir dramatik olay esnasında öylece ortadan kaybolmayı yeğliyordu. Locke planlanması haftalar süren karmaşık oyunlar tezgâhlıyordu. Bir keresinde Nara (Veba Tanrıçası, Hâlihazır İlletler Hanımı) Tarikatı’ndan ayrılırken çırak cüppesini yırtıp tavşan kanıyla ıslatmış, onu hat çalışmalarına ve birkaç mektuba sarılı vaziyette tapınağın arkasındaki ara sokağa bırakmıştı.

Böylece aydınlanan çocuklar Perelandro Tapınağı’na geri dönüyor ve görüp duyduklarını diğerlerine öğretiyorlardı. “Buradaki amaç,” demişti Zincir, “sizi On İkili Yüksek Konseyi için birer aday haline getirmek değil, ihtiyaç anında gereken cüppeleri ve maskeleri kullanarak kendinizi bir rahip gibi gösterebilmenizi sağlamak. Rahip olduğunuzda insanlar cüppenin içindeki kişiden çok cüppeyi görme eğilimindedirler.”

Fakat o sıralarda herhangi bir çıraklıkla uğraştıkları yoktu; Jean, Cam Güller Evi’nde talim yapıyordu ve diğer çocuklar Oynak Çarşı’nın güney kenarında, kısa bir ara sokağın sonundaki yıkık taş iskelede onu bekliyorlardı. Sıcak geçen, esintili ve taze bir bahar günüydü. Gökyüzünü yarı yarıya kaplayan kuzeybatı kökenli gri ve beyaz bulut hilalleri yaklaşan fırtınaları haber veriyordu.

Locke, Calo ve Galdo bir tavuk satıcısı ile bir kedi taşıyıcısının teknelerinin arasında yaşanan bir çarpışmanın sonuçlarını seyrediyorlardı. Küçük tekneler birbirine vurduğunda pek çok kafes açılmıştı ve tavuklarla kediler arasındaki çatışma devam ederken telaşlı tüccarlar ihtiyatla oradan oraya adım atıyorlardı. Suya kaçmış olan birkaç tavuk gıdaklıyor, boşu boşuna kanat çırparak suda küçük daireler çiziyorlardı; zira tabiat onları yaratırken hain bir komplo kurmuş ve uçtuklarından çok daha kötü birer yüzücü olmalarını sağlamıştı.

“Vay,” dedi bir ses arkalarından, “şuna bakın hele. Bu küçük lavuklar tam da dişimize göre.”

Locke ve Sanzalar aynı anda arkalarına döndüklerinde kendi yaşlarındaki yarım düzine çocuk ve kızı ara sokağa yayılmış olarak karşılarında buldular. Hepsi de sıradan kesimli, mütevazı kıyafetler

içindeki Centilmen Piçler gibi giyinmişlerdi. Liderleri olduğu hemen anlaşılan çocuğun gür ve kıvırcık siyah saçları arkada toplanıp siyah renkli, ipek bir kurdeleyle bağlanmıştı. Bu bir sokak çocuğu için epey ayırt edici bir nişandı.

“Dostlarımızın dostları mısınız beyler? Dürüst türden kişiler misiniz?” Çocukların lideri ellerini beline dayamış bekliyordu. Arkasındaki kısa boylu bir kız, Capa Barsavi’nin kulları tarafından genel amaçlı kimlik teşhisinde kullanılan birkaç el hareketi yaptı.

“Dostlarınızın dostlarıyız,” dedi Locke.

“Dürüstlerin en dürüstüyüz,” diye ekledi Galdo, uygun işaretlerle karşılık vererek.

“Aferin. Bizler Darlık’taki Tam Şilinler’in alt koluyuz. Kendimize Yarım Şilinler deriz. Bağlılığınız kime?”

“Centilmen Piçler’e,” dedi Locke. “Tapınak Semti’nden.”

“Kimin alt kolusunuz?”

“Hiç kimsenin,” dedi Galdo. “Sadece bir tane Centilmen Piçler var.”

“Çaktım,” dedi Yarım Şilinler’in lideri, dostane bir sırıtışla. “Adım Tesso Volanti. Bu da benim tayfam. Paranızı almak için buradayız. Tabii diz çöküp bizi yağlarsanız o başka.”

Locke kaşlarını çattı. ‘Yağlamak’ kelimesi Dürüst Vatandaşlar arasında Centilmen Piçler’in Yarım Şilinler’i daha üstün, daha güçlü çete olarak kabul etmeleri anlamına gelirdi. Öyle bir durumda da sokaklarda onlara yol vermeleri ve Yarım Şilinlerce uygun görülen her türlü tacize katlanmaları gerekirdi.

“Benim adım Locke Lamora,” dedi Locke, yavaşça ayağa kalkarken, “ve Centilmen Piçler Capa hariç hiç kimsenin önünde diz çökmezler.”

“Sahi mi?” Tesso şaşırmış gibi yaptı. “Altıya karşı üç olduklarında bile mi? Cevabınız hayırsa bizden göreceğiniz şey tatlı dil olacak.”

“Kulağın iyi işitmiyor galiba,” dedi Calo, o ve kardeşi beraber ayağa kalkarlarken. “Bokumuzdaki bezelyeleri ayıklayıp akşam yemeği niyetine emdiğiniz zaman sizi yağlayabileceğimizi söyledi.”

“Bak buna hiç gerek yoktu,” dedi Tesso. “O yüzden kafalarınızı biraz kıracağım.”

O daha konuşmasını bitirmeden önce Yarım Şilinler harekete geçmişti bile. Locke kızlar da dâhil kavgaya karışan en ufak tefek çocuktu; küçük yumruklarını şevkle savurmasına rağmen çoğunlukla ıskaladı ve kısa sürede yere serildi. Büyük kızlardan biri onun sırtına otururken bir diğeri de ayağını kullanarak suratına toz toprak attı.

Calo'ya ulaşan ilk çocuk apış arasına bir diz darbesi yedi ve inleyerek yere yığıldı; onun hemen arkasından gelen Tesso ise sert bir sağ yumrukla Calo'yu geri püskürttü. Galdo uluyarak liderin beline atıldı ve beraberce yere düşüp birbirlerine baskın gelmek için boğuştular. 'Tatlı dil' kavgada silah kullanılmayacağı, öldürecek veya sakatlayacak bir darbe indirilmeyeceği anlamına geliyordu; bunlar dışındaki her şey mubahtı. Sanzalar becerikli dövüşçülerdi ama Locke başının çaresine bakabilseydi bile sayı üstünlüğü karşı taraftaydı. Sonunda birkaç dakikalık boğuşmanın, küfürleşmenin ve tekmelemenin ardından üç Centilmen Piç toz toprak içinde ve hırpalanmış bir halde sokağın ortasına atıldı.

"Tamamdır çocuklar. Herhalde bu kadar yeter. Yağlayın bakalım."

"Git kendini ikiye katla," dedi Locke, "ve kıçını yala."

"Bak bu yanlış cevaptı beyinsiz," dedi Tesso ve yanındakilerden biri Locke'u kollarından tutup yere mıhlarken Yarım Şilinler'in lideri de para bulmak için onun üstünü aradı. "Hımm, bir şey çıkmadı. Eh, şekerparelerim, yarın yine görüşeceğiz. Ve öbür gün. Ve ondan sonraki gün. Önümüzde diz çökene kadar hayatı size zindan edeceğiz. Sözümü iyi belle Locke Lamora."

Yarım Şilinler gülüşerek, aheste adımlarla oradan ayrıldılar. Bazıları morarmış ve burkulmuş yerlerini ovuştursa bile karşı tarafta çok daha fazla hasara yol açmışlardı. İnleyerek ayağa kalkan Sanzalar, Locke'un doğrulmasına yardım ettiler. Beraber, ihtiyatla topallayarak Perelandro Evi'ne gittiler ve gizli bir kapının bulunduğu bir lağım menfezinden cam inlerine sızdılar.

"Neler olduğuna inanamayacaksın," dedi Locke, o ve Sanzalar yemek odasına girerlerken. Cadıağacı masada oturan Zincir bir parşömen yığınına bakıyor, ince kesilmiş bir tüy kalemle içlerinden birine yazı yazıyordu. Sahte gümrük belgeleri hazırlamak onun için bir tür hobiydi; tıpkı bazı insanların bahçelerinde sebze-meyve yetiştirmeleri veya köpek beslemeleri gibi. İçi ağzına kadar bu tarz

belgelerle dolu, deri bir portföye sahipti ve bazen onları satarak iyi para kazandığı olurdu.

“Hımmm,” dedi Zincir, “bir Yarım Şilinler sürüsü sizi güzelce patakladı.”

“Nasıl bildin?”

“Dün gece Son Hata’ya uğradım. Tam Şilinler söylediler. Yanaşmaları şehri dolaşarak itip kakacak başka çocuklar arayabilirlermiş.”

“Niye bize haber vermedin?”

“Yeterince tedbirli davranırsanız sizi asla alt edemeyeceklerini düşündüm. Anlaşılan dikkatiniz başka yerdeymiş.”

“Onları yağlamamızı istediler.”

“Evet,” dedi Zincir. “Bu bir çocuk oyunudur. Yanaşmaların çoğu gerçek işlere çıkamazlar, o yüzden de diğer yanaşmaları itip kakarak kendilerine bir uğraş bulurlar. Kendinizle gurur duymalısınız; nihayet fark edildiniz. Artık içinizden biri yalvar yakar olana dek küçük bir savaşın içindesiniz. Tabii sadece tatlı dil kullanmak kaydıyla.”

“Eee,” dedi Locke, “ne yapmalıyız?”

Zincir uzanıp Locke’un yumruğunu kavradı, sonra da onu Calo’nun çenesine doğru savururmuş gibi yaptı. “Sorununun dişlerini dökene kadar bunu tekrarla.”

“Bunu denedik. Jean yanımızda değilken saldırdılar. Hem o tür şeylerde pek iyi olmadığımı biliyorsun.”

“Tabii ki biliyorum. Bu yüzden bir dahaki sefere Jean’ın yanınızda olmasını sağlayın. Ve o her şeye eren aklını kullanmaya bak.” Zincir silindir biçiminde bir mühürleme balmumunu küçük bir mumun üstünde eritmeye başladı. “Ama çok çetrefilli bir şey görmek istemiyorum Locke. İnzibatları, tapınakları, Dük’ün ordusunu veya başka birini işe karıştırma. Herkese olduğunuzu söylediğim sıradan bir hırsız çetesi gibi görünmeye çalışın.”

“Aman ne güzel.” Calo ile Galdo ıslak bezlerle birbirlerinin yara bere içindeki suratlarını silerken Locke kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yani bu da diğer bir kahrolası sınav.”

“Ne kadar akıllısın,” diye mırıldandı Zincir, sıvı balmumunu ufacık bir gümüş mühre dökerken. “Elbette öyle. Ve yaz bitmeden önce o

küçük zibidiler *sizi* yağlamak için karşınızda yalvar yakar olmazlarsa şahsen büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım.”

2

Locke ile Sanza kardeşler ertesi günün aynı saatinde aynı iskelede oturup beklediler. Oynak Çarşı’nın dört bir yanında tüccarlar vızır vızır muşamba brandalarını indiriyor ve tentelerini topluyorlardı, zira şehre bütün gece yağmur yağmış ve sabahın yarısı geride kalmıştı.

“Herhalde hayal görüyorum,” diye geldi Tesso Volanti’nin sesi, “çünkü siz bok kafalılar daha dün bir araba dayak yediğiniz yerde oturuyor olamazsınız.”

“Niye oturmayalım ki?” dedi Locke. “Ne de olsa burası bizim mıntıkamıza sizinkinden daha yakın ve yaklaşık iki dakika içinde bademciklerinizle taşaklarınız yer değiştirecek.”

Üç Centilmen Piç ayağa kalktı. Dünkü Yarım Şilinler’in aynıları suratlarında hevesli birer gülümsemeyle karşılarındaydı.

“Gördüğüm kadarıyla aritmetiğin dünkünden daha iyi değil,” dedi Tesso, parmaklarını çıtlatarak.

“Böyle söylemen çok komik,” dedi Locke, “çünkü toplamlar değişti.” Parmağıyla Yarım Şilinler’in gerisini işaret etti. Tesso arkasına bakmak için çekinerek başını çevirdi; fakat ara sokağın başında duran Jean Tannen’ı görünce bir kahkaha attı.

“Üstünlük hâlâ bizde gözüküyor.” Jean’a doğru ağır ağır yürümeye başladı. Jean yuvarlak suratındaki mülayim bir gülümsemeyle ona bakmaktan başka bir şey yapmadı. “Bu da ne? Şişko bir piç. Yelek cebindeki cam gözlerini görebiliyorum. Burada ne yaptığını sanıyorsun dombili?”

“Adım Jean Tannen ve size pusu kuruyorum.”

Don Maranzalla’dan eğitim almakla geçen uzun aylar Jean’ın görünümünde fazla bir değişiklik yaratmamıştı. Fakat hem Locke hem de Sanzalar dostlarının yumuşak dış kabuğunun altında gerçekleşen simyayı iyi biliyorlardı. Tesso sırıtarak onun erişim

mesafesine girer girmez Jean'ın kolları bir Verrar su motorunun pistonları gibi ileri fırladı.

Kolları ve bacakları sert bir rüzgâra yakalanmış ipli bir kuklanın uzuvları gibi sallanan Tesso geriye doğru savruldu. Başı öne eğildi, sonra da gözleri geriye yuvarlanarak olduğu yere yığılıp kaldı.

Ara sokakta küçük bir kıyamet koptu. Yarım Şilinler'den üç çocuk Locke ile Sanzalar'a hücum ederken iki kız ihtiyatla Jean'a yaklaştı. Kızlardan biri Jean'ın suratına bir avuç dolusu çakıl taşı atmaya çalıştı; Jean yana çekildi, kızın kolunu yakaladı ve onu kolayca ara sokağın taş duvarına savurdu. Bu Don Maranzalla'nın derslerinden biriydi: Çıplak elle dövüşürken bırak duvarlar ve sokak senin yerine çalışsın. Kız duvardan kontrolsüzce geri sekerken Jean'dan gelen hızlı bir sağ kroşeyle yüzükoyun yere serildi.

"Kızlara vurmak hiç kibarca değildir," dedi arkadaşı, Jean'ın etrafında bir tur atarak.

"Dostlarıma vurmak da öyle," dedi Jean.

Kızın cevabı sol topuğunun üstünde dönüp Jean'ın boğazına doğru ani bir tekme atmak oldu. Jean bunun *chasson* sanatı, yani Tal Verrar asıllı bir tür ayak boksu olduğunu hemen anladı. O sağ avucuyla tekmeyi savuşturunca kız ilk hamlenin ivmesini kullanarak bir ikincisi için kendi ekseninde döndü ve sol ayağını çepeçevre savurdu. Fakat Jean çoktan harekete geçmişti bile; ona yandan çarpan şey kızın ayağı değil de baldırı oldu. Genç adam sol kolunu rakibinin bacağına doladı ve kız dengesini sağlamak için çırpınırken onun böbreğine acımasızca bir yumruk indirdi, sonra da hasmının sağ bacağını yerden keserek onu çakıl taşlarının üstüne sırtüstü yapıştırdı. Kız düştüğü yerde acıyla kıvrandı.

"Hanımlar," dedi Jean, "lütfen en içten özürlerimi kabul edin."

Locke her zamanki gibi girdiği kavgada yenilen kişiydi; ta ki Jean rakibini omzundan tutup gerisingeri çevirene dek. Jean kalın kollarını çocuğun beline doladı ve onu yerden kaldırdığı gibi karnına kafa attı. Yarım Şilin bir acı nidası atar atmaz da dimdik doğrulup başının arka kısmıyla çocuğun çenesine vurdu. Çocuk sersemlemiş bir halde geri çekildi ve o noktada kavga sona ermiş kadar oldu. Calo ile Galdo rakipleriyle başa baş gidiyorlardı; Jean (tehlikeli görünmek için

elinden geleni yapan Locke'la beraber) ansızın önlerinde belirince Yarım Şilinler kendilerini geriye atıp ellerini havaya kaldırdılar.

"Eh, Tesso," dedi Locke, kıvırcık saçlı çocuk birkaç dakika sonra burnu kanayarak ve yalpalayarak ayağa kalktığında. "Bizi hemen yağlayacak mısın, yoksa seni Jean'a biraz daha dövdürteyim mi?"

"İtiraf etmeliyim ki bizi iyi faka bastırdınız," dedi Tesso, çetesi topallayarak arkasında bir yarım daire oluştururken. "Ama artık eşitlendik. Çok yakında tekrar görüşeceğiz."

3

Günler uzayıp ilkbahar yerini yaza bırakırken savaş böylece sürüp gitti. Zincir akşamüstünün ilk saatinden sonra çocukların basamaklardan ayrılmalarına izin verir oldu, onlar da Camorr'un kuzeyinde dört dönerek büyük bir şevkle Yarım Şilinler'in peşinden koşmaya başladı.

Tesso buna çetesinin tüm gücünü kullanarak karşılık verdi; Tam Şilinler tüm Camorr'daki en büyük gerçek çeteydi ve yanaşmaları onlarla kıyaslanabilecek kadar büyük bir üye havuzuna sahipti. Fakat Gölgeler Tepesi'nden gelen yeni katılımcılarla bile Jean Tannen'ın dövüşteki hünerine karşı koymaları güçtü ve buna bağlı olarak savaşın yapısı değişti.

Yarım Şilinler küçük gruplara ayrılarak Centilmen Piçler'i birlikte olmadıkları zamanlarda pusuya düşürmeye teşebbüs ettiler. Locke çoğu zaman çetesini yanından ayırmasa da bazen bireysel angaryalara koşmak kaçınılmazdı. Bu yüzden birkaç defa epey ağır dayak yedi. Sonunda bir akşamüstü yarık bir dudak ve bir çift morarmış kaval kemiğiyle Jean'ın karşısına geçti.

"Bak," dedi, "Tesso'yu görmeyeli birkaç gün oldu. O yüzden yarın çarşının güneyinde sürtüp bir şeyler çeviriyormuş gibi gözükeceğim. Sen de uzakta bir yerde saklanacaksın. En az iki veya üç yüz metre ötede, seni asla fark edemeyecekleri bir yerde bekleyeceksin."

"O zaman vaktinde yanına gelemem ki," dedi Jean.

“Amaç ben dayak yemeden önce yanıma gelmen değil,” dedi Locke. “Amaç yanıma geldiğinde Tesso’nun ağzını burnunu dağıtman. Ona öyle fena bir dayak atacaksın ki çığlıklarını ta Talisham’dan duyacaklar. Onu daha önce hiç yapmadığın kadar pataklayacaksın.”

“Zevkle,” dedi Jean, “ama bu mümkün değil; her zamanki gibi geldiğimi görür görmez kaçacaklar. Yapamadığım tek şey onlara yetişmek.”

“Sen işin o kısmını bana bırak,” dedi Locke, “ve git dikiş setini getir. Benim için halletmen gereken bir şey var.”

4

Böylece Locke Lamora ertesi gün kapalı bir havanın altında, Yarım Şilinler’le aralarındaki çekişmenin başladığı yerin çok yakınındaki bir ara sokakta sürttü. Halk yağmur başlamadan önce alışverişini tamamlamaya çalıştığı için Oynak Çarşı hareketli bir gün geçiriyordu. Jean Tannen ise uzaklardaki küçük bir filikada kimseye gözükmeden, rahatça Locke’u izliyordu.

Tesso’nun onu bulması için Locke’un sadece yarım saat dikkat çekici bir biçimde etrafta sürtmesi yetti.

“Lamora,” dedi çocuk, “şimdiye kadar aklın başına gelir sanıyordum. Civarda dostlarından hiçbirini görmüyorum.”

“Tesso. Selam.” Locke esnedi. “Sanırım beni yağlayacağın gün geldi çattı.”

“Avucunu yalarsın,” dedi yaşça büyük çocuk. “Bugün seninle işimi bitirince giysilerini alıp bir kanala atacağım. Bak bu çok komik olacak. Sen önümde diz çökmeyi geciktirdikçe seninle daha çok eğleneceğim.”

Locke’un kavgada kendisiyle başa çıkamayacağını iyi bilen Tesso saldırmak için kendinden emin adımlarla yaklaştı. Locke hiç çekinmeden rakibini karşılarken ceketinin sol yenini garip bir şekilde sallamaya başladı. Yen aslında Jean Tannen’ın dikişteki becerisi sayesinde normalden bir buçuk metre daha uzundu; Tesso üstüne

yürürken Locke yenin gerçek halini saklamak için onu akıllıca katlayıp arkasında tutmuştu.

Locke bir dövüşçü olarak pek hünerli sayılmasa da şaşırtıcı ölçüde hızlı hareket edebilirdi. Sıradışı yenini savururken işi kolaylaşsın diye manşetine küçük bir kurşun ağırlık dikilmişti. Locke ceketin manşetini ileri doğru savurarak uzun boylu çocuğun kollarının hemen altından göğsüne doladı; yenini gergin tutan kurşun ağırlık diğer tarafa ulaştığında da onu sol eliyle yakaladı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye öfkeyle soran Tesso, Locke’un sağ gözünün hemen üstüne bir tane patlattı. Locke irkildiyse de acıya aldırış etmedi. Uzatılmış yenini, ceketinin sol cebinden sarkan, ilmik şeklindeki bir kumaş parçasından geçirdi, kendi üstüne katladı ve biraz altındaki başka bir kordona asıldı. Jean tarafından ceketin astarına dikilmiş düğümlü kordonlar ağı sıkıca büzüldü. Artık çocuklar göğüs göğse duruyorlardı ve bir bıçaktan başka hiçbir şey Tesso’yu kalın kumaş yumağından kurtaramazdı.

Locke ilaveten kollarını Tesso’nun karnına doladı ve bacaklarını dizlerin hemen üstüne gelecek şekilde onun bacaklarına sardı. Tesso ufak tefek rakibini itip tokatlayarak ondan ayrılmaya uğraştı. Bunu beceremeyince de Locke’un ağzına ve başının tepesine yumruk atmaya başladı. İndirdiği ağır darbeler Locke’un gözlerinin önünde şimşekler çaktırdı.

“Ne *bok* yediğini sanıyorsun Lamora?” Tesso kendisininkine ek olarak Locke’un ağırlığını da taşıma çabasıyla homurdandı. Sonunda tıpkı Locke’un umduğu ve beklediği gibi kendini yüzükoyun ileri attı. Üstündeki Tesso’yla beraber çakıl taşlarına sırtüstü düşen Locke’un ciğerlerindeki hava boşaldı ve tüm dünyası sarsıldı. “Saçmalık bu! Benimle dövüşemezsin. Artık kaçamazsın da! Vazgeç Lamora!”

Locke çocuğun suratına kan tükürdü. “Seninle dövüşmeme veya kaçmama gerek yok.” Çılgınca sırıttı. “Tek yapmam gereken seni burada tutmak... Jean gelene kadar.”

Tesso bir hayret nidası atıp etrafına bakındı. Küçük bir filika Oynak Çarşı yönünden dosdoğru üzerlerine geliyor, hızla küreklere asılan Jean Tannen’ın tombul sureti açıkça seçilebiliyordu.

“Ah, kahretsin! Seni gidi küçük *piç.* Bırak beni, bırak beni, bırak beni!”

Tesso sözlerini Locke'un gözlerine, burnuna ve kafasına indirdiği bir dizi yumrukla vurguladı. Çok geçmeden Locke'un burnundan, dudaklarından, kulaklarından ve saçlarının altında bir yerden kan gelmeye başladı. Tesso onu bir güzel dövmeyi sürdürse de Locke hasmını bırakmadı. Acı ve zaferin bir karışımıyla başı dönüyordu. Sonunda tiz, şen ve belki biraz da çılgınca kahkahalar atmaya başladı.

"Dövüşmeme veya kaçmama gerek yok," diye cıyakladı. "Oyunun kurallarını değiştirdim. Tek yapmam gereken seni burada tutmak... götoş. Ta ki... Jean... gelene kadar."

"Hay aksi," diye tıslayan Tesso rakibine saldırısını artırdı. Yumruklayarak, tükürerek, ısırarak kendisinden küçük ve savunmasız çocuğun başıyla suratına eziyet etti.

"Vurmaya devam et," diye geveledi Locke. "Sen vurmaya devam et. Buna bütün gün katlanabilirim. Sen bana... vurmaya devam et... *Jean gelene kadar!*"

III. KİTAP

KEŞİF

“Doğa bizi asla kandırmaz; bizi kandıran hep kendimiz olmuşuzdur.”

Jean-Jacques Rousseau
Emile ya da Eğitim Üzerine adlı eserinden

DOKUZUNCU BÖLÜM

KONTES KEHRİBARCAM İÇİN İLGİNÇ BİR ÖYKÜ

1

Dük'ün Günü, akşam on buçukta, Camorr'un üstünü kaplayan alçak kara bulutlar yıldızları ve ayları örterken Doña Sofia Salvara, Kehribarcam Dul Kontesi Doña Angiavesta Vorchenza'yla geç vakitte çay içmek için gökyüzüne, büyük hanımın Atacam kulesinin zirvesine çekiliyordu.

Yolcu kafesi sallanıp takırdıyor, Sofia destek almak için siyah demir parmaklıklara tutunuyordu. Terletici Cellat Rüzgârı kukuletalı ceketini dalgalandırırken genç kadın gözünü güneyden ayırmıyordu. Şehrin tamamı ufkun bir ucundan diğerine kadar tüm siyahlığı ve griliğiyle altında uzanıp gidiyor, ateş ve simya parıltılarından geçilmiyordu. Ne zaman Beş Kule'nin birinden manzarayı seyretme imkânı bulsa bu Sofia için sessiz bir gurur kaynağı oluyordu. Atalar daha sonra insanlara kalsın diye cam harikalar inşa etmişlerdi; mühendisler şehirleri sahiplenmek için Ata harabelerine taş ve tahta binalar dikmişlerdi; Bağlıbüyücüler bir zamanlar Atalara ait olması kaçınılmaz güçlere sahipmiş gibi davranıyorlardı. Fakat simya her akşam doğal ateşten çok daha temiz ve güvenli bir şekilde karanlığı kovuyor, en alelade evden en yüksek kuleye kadar her yeri aydınlatıyordu. Geceyi ehlileştiren şey Sofia'nın sanatıydı.

Sonunda uzun tırmanış sona erdi ve kafes Kehribarcam'ın beşte dört yüksekliğine yerleştirilmiş bir platformun yanında sarsılarak durdu. Rüzgâr kulenin zirvesinde yer alan, tuhaf yivli kemerlerde kederli bir sesle iç geçiriyordu. Krem beyazı yelekler ile bembeyaz eldiven ve pantolonlar giyen bir çift uşak, sanki yer seviyesindeki bir

faytondan inmesine yardım ediyormuşçasına kafesten çıkarken ona destek oldular. Sofia güvenle platforma adım attıktan sonra iki adam reverans yaptı.

“Leydim Salvara,” dedi soldaki, “hanımım adına Kehribarcam’a hoş geldiniz.”

“Çok naziksiniz,” dedi Doña Sofia.

“Terasta bir süre beklemeyi lütfederseniz kendisi kısa zamanda size katılacaktır.”

Aynı uşak Sofia’ya yol göstererek onu kafesi yükseltip alçaltmakta kullanılan karmaşık bir çark, manivela ve zincir düzeneğinin yanında soluk soluğa kalmış, benzer kıyafetler içindeki yarım düzine hizmetkârın yanından geçirdi. Kadın önlerinden geçerken onlar da misafiri eğilerek selamladılar. Sofia onları bir tebessümle ve tasvip edici bir el sallamayla ödüllendirdi. Bu tür bir faaliyetten sorumlu hizmetkârlara karşı sıcak davranmaktan asla zarar gelmezdi.

Doña Vorchenza’nın terası kulenin kuzey cephesinden çıkıntı yapan, hilal şeklindeki geniş ve transparan bir Atacam kütlesiydi. Etrafı pirinçten bir emniyet tırabzanıyla çevrilmişti. Doña Sofia her seferinde yapmaması için uyarıldığı ve her seferinde mutlaka yaptığı gibi dosdoğru aşağı baktı. Sanki kulenin tabanındaki avluların ve depo binalarının kırk kat üstündeki boşlukta yürüyorlarmış gibi görünüyordu. Simyasal fenerler birer ışık noktasından, faytonlarsa genç kadının tırnaklarından daha ufak siyah karelerden ibaretti.

Solunda, beliyle aynı hizada pervazlara sahip bir dizi yüksek ve kemerli pencereden bakıldığında, kulenin loş bir ışıkla aydınlanan daireleri ve salonları görülebiliyordu. Doña Vorchenza’nın yaşayan çok az akrabası vardı ve hiç çocuğu yoktu; eski zamanların güçlü klanlarından birinin fiilen son mensubuydu ve ölümünün ardından Kehribarcam’ın başka bir aileye geçeceği konusunda çok az kuşku mevcuttu (en azından Alcegrante eteklerinin açgözlü, hırslı soyluları arasında). Kadının kulesinin büyük bölümü karanlık ve sessizdi; zenginliğinin çoğu dolaplara ve sandıklara kaldırılmıştı.

Yine de yaşlı kadın gecenin geç bir saatinde nasıl çay daveti düzenleneceğini hâlâ biliyordu. Transparan terasın kuzeybatı köşesinde, kentin kuzeyindeki ışıksız kırsal kesime hâkim bir

konumda ipek bir tente Cellat Rüzgârı'na karşı dalgalanıyordu. Yaldızlı pirinç kafeslerdeki uzun simyasal fenerler tentenin dört köşesinde asılı duruyor, hemen altlarındaki küçük masaya ve yüksek arkalıklı iki sandalyeye sıcak bir ışık tutuyordu.

Uşak sağ taraftaki sandalyeye siyah renkli, şişkin bir minder koyup Sofia'nın oturması için geriye doğru çekti. O da eteklerini savurarak sandalyeye oturdu ve bir kafa sallamayla adama teşekkür etti. Uşak reverans yaptıktan sonra oradan ayrıldı ve işitme menzilinin dışında kalmasına rağmen kolayca çağrılabileceği bir mesafeye kibarca konuşlandı.

Sofia'nın ev sahibesini uzun süre beklemesi gerekmedi; gelişinden birkaç dakika sonra ihtiyar Doña Vorchenza kulenin kuzey duvarındaki ahşap bir kapıdan dışarı çıktı.

Yaş, onun baskısını hissedecek kadar uzun yaşayanların fiziksel özelliklerini belirginleştirir; şişmanlar genellikle daha da şişmanlama, zayıflarsa eriyip gitme eğilimi gösterirler. Zaman Angiavesta Vorchenza'yı daraltmıştı; kadın kuruyup gitmekten ziyade adeta kendi içine çökmüş, katıksız iradenin büyüsüyle hareket ettirilen tahta bir put misali canlı bir karikatür halini almıştı. Yetmişli yaşlar onun için kaybolan bir anıdan ibaret olsa da hâlâ koluna biri girmeden veya elinde bir baston tutmadan ortalıkta dolaşabiliyordu. Eksantrik bir şekilde yakası ve manşetleri kürkle kaplı, siyah kadifeden bir frak kuşanmıştı. Onun dönemine ait hanımların tercih ettikleri çok katlı jüponları es geçerek siyah bir pantolon ve gümüş renkli terlikler giymeyi seçmişti. Ak saçlarını da arkada toplayıp lakeli iğnelerle sabitlemişti. Kara gözleri yarım ay biçimli gözlük camlarının arkasında parlamaktaydı.

"Sofia," dedi, zarifçe tentenin altına girerken. "Seni tekrar burada görmek ne büyük bir zevk! Aradan aylar geçti canım, aylar. Hayır, lütfen otur. Kendi sandalyemi çekmek beni dehşete düşürmüyor. Ah. Söyle bakalım, Lorenzo nasıl? Tabii muhakkak bahçenden de bahsetmelisin."

"Lorenzo ve ben iyiyiz; en azından sıhhat bakımından. Ayrıca bahçe de çok iyi durumda Doña Vorchenza. Sorduğunuz için teşekkürler."

"En azından sıhhat bakımından mı? Öyleyse ortada başka bir şey daha mı var? Sormamın mahzuru yoksa harici bir şey mi?"

Camorr'da gece çayı içmek kadınlar arasında bir gelenekti. Bu tür davetlerde birbirlerine akıl danışırlar ya da üzüntülerini ve şikâyetlerini dinleyecek sempatik bir kulaktan faydalanırlardı. Konuşulan başlıca konu erkekler olurdu.

"Mahzuru yok Doña Vorchenza, hem de hiç. Ve evet, 'harici' bu duruma çok uygun bir ifade."

"Ama sorun Lorenzo değil, öyle mi?"

"Ah, hayır. Lorenzo mümkün olan her açıdan iyi bir koca." Sofia iç geçirip ayaklarının ve sandalyesinin altındaki boşluk illüzyonuna bir göz attı. "Aslında... ikimizin de nasihate ihtiyacı var."

"Nasihat." Doña Vorchenza gevrek gevrek güldü. "Nasihat. Yıllar bir tür simyasal oyun oynayarak insanın gevelemelerine saygınlık kazandırır. Kırkında nasihat verirsen dırdırcısındır. Yetmişindeyse âlim."

"Doña Vorchenza," dedi Sofia, "daha önce bana çok büyük yardımlarınız dokundu. Aklıma başka hiç kimse... Şey, şimdilik bu konuyu rahatça konuşabileceğim başka hiç kimse yok."

"Öyle mi? Eh, benim sevgili kızım, elimden gelen yardımı yapmaya hazırım. Ama çayımız da geldi. İzin ver öncelikle kısa bir süreliğine keyif çatalım."

Doña Vorchenza'nın ceketli hizmetkârlarından biri gümüş kubbeli bir el arabasını onlara doğru itti ve küçük masanın yanına yanaştırdı. Adam kubbeyi kaldırdığında Sofia el arabasında gümüşi renkli ve ışıltılı bir çay takımı olduğunu gördü. Onun hemen yanında da Kehribarcam Kulesi'nin kusursuz bir aşçılık taklidi olan, topu topu yirmi santim yüksekliğinde bir tatlı duruyordu ve hisarlarını süsleyen ufacık simyasal ışıklara kadar her şeyiyle eksiksizdi. Küçük cam küreler birer kuru üzümden daha iri değildi.

"Zavallı aşçıma ne kadar az iş çıkardığımı görüyorsun," dedi Doña Vorchenza, kıkır kıkır gülerek. "Öyle sade ve basit yemeklerle uğraşıyor ki bazen böyle sürprizlerle intikam alıyor. Rafadan bir yumurta bile istesem dans eden bir tavuk bulup onu direkt tabağıma yumurtlattırıyor. Söyle bana Gilles, bu şey gerçekten yenilebilir mi?"

"Bana minik ışıklar hariç yenilebileceği söylendi leydim Vorchenza. Kule baharatlı pastadan, hisarlar ve teraslarsa meyveli jöleden. Kulenin dibindeki binaların ve arabaların çoğu da

çikolatadan. Kulenin iç kısmı elma brendisi kreminden ve pencereler...”

“Teşekkürler Gilles. Bu kadar mimari anlatım yeter. Ama lokmamızı çiğnedikten sonra ışıkları tükürmemiz gerekiyor, öyle mi?”

“Yenmeden önce onları sizin için toplamam daha görgülü olur leydim,” dedi uşak. Gilles yuvarlak ve narin yüz hatlarına sahip bir adamdı. Omuzlarına kadar inen siyah saçları lüle lüleydi.

“Görgülü mü? Gilles, öyle bir şey yaparsan bizi küçük kızlar gibi terastan aşağı tükürme zevkinden mahrum bırakırsın. Onlara dokunmamanı yeğlerim. Çaydan ne haber?”

“Nasıl isterseniz Doña Vorchenza,” diyen uşak hemen sözü değiştirdi. “Işık Çayı.” Gümüş bir demliği eline alıp bir çay bardağına dumanı tüten açık kahverengimsi bir sıvı boşalttı. Doña Vorchenza’nın kakmalı bardakları gümüş gövdeli ve iri tomurcuklu laleler şeklindeydi. Çay, bardağı doldururken hafifçe parıldamaya başlayarak turuncu renkli, davetkâr bir nur saçtı.

“Ah, ne kadar hoş,” dedi Doña Sofia. “Bunu duymuştum. Verrar’dan geliyor, değil mi?”

“Lashain’den.” Doña Vorchenza bardağı Gilles’den alıp iki eliyle birden kavradı. “Şu aralar çok moda. Lashain’deki çay ustaları rekabete pek meraklılar. Üste çıkmak için gelecek yıl bu zamanlarda daha da tuhaf bir şey yaratacaklardır. Ama beni affet canım, umarım sanatının ürünlerini tıpkı bahçende kullanmaktan çekinmediğin gibi içmekten de çekinmiyorsundur.”

“Hiç de bile,” karşılığını verdi Sofia, uşak onun bardağını masaya koyup önünde eğilirken. Genç kadın bardağı yüzüne yaklaştırıp derin bir nefes aldı; çay vanilya ve portakal çiçeği kokuyordu. Sıvıyı yudumladığında tatlar tüm sıcaklığıyla dilini kapladı ve kokulu buhar burun deliklerini doldurdu. Hanımlar çaylarını içmeye koyulurlarken Gilles de kuleye girerek gözden kayboldu. İki kadın hoşnut bir sessizlik içinde birkaç dakika içeceklerini yudumlamakla yetindi. O kısacık süre zarfında Sofia dertlerini unutur gibi oldu.

“Bakalım,” dedi Doña Vorchenza, yarısı boşalmış bardağını önüne bırakırken, “öteki taraftan çıkarken de parlayacak mı?”

Doña Sofia kendine hâkim olamayarak kıkırdadı ve gülümseyen ev sahibesinin ince yüzündeki çizgiler yukarı doğru gerildi. “Bana ne

sormak istemiştin canım?”

“Doña Vorchenza,” diye söze girdi Sofia. “Yaygın inanışa göre Dük’ün... ah, gizli polisiyle... iletişim kurabiliyormuşsunuz.”

“Dük’ün gizli polisi mi varmış?” Doña Vorchenza kibar bir hayret ifadesiyle elini göğsüne koydu.

“Geceyarıcılar, Doña Vorchenza. Geceyarıcılar ve onların lideri...”

“Dük’ün Örümceği. Evet, evet. Beni affet sevgili kızım, neden bahsettiğini biliyorum. Ama ‘yaygın inanışa göre’ diyorsun. Yaygın olarak inanılan çoğu şey doğru düzgün *düşünülmez*.”

“Ne ilginçtir ki,” dedi Sofia Salvara, “Doñalar size sorunlarını anlattıklarında pek çok kez o sorunlar... Örümcek’in kulağına kadar gitti. Ya da gitmiş gibi gözüktü. Ve... Dük’ün adamları o sorunlara müdahale ettiler.”

“Ah, benim canım Sofiam. Kulağıma bir dedikodu çalındığında onu kendime saklamam; doğru kulaklara bir-iki kelime fısıldarım ve dedikodu kendiliğinden hayat bulur. Eh, bu durumda da eninde sonunda harekete geçecek birine kadar ulaşır.”

“Doña Vorchenza,” dedi Sofia, “umarım sizi incitmeden gerçeği gizlediğinize inandığımı belirtebilirim.”

“Ben de umarım seni hüsrana uğratmadan öyle bir imada bulunmak için geçerli bir sebebin olmadığını belirtebilirim sevgili kızım.”

“Doña Vorchenza.” Sofia masanın kenarını öyle sıkı tuttu ki parmak eklemlerinden birkaçı çıtladı. “Lorenzo ve ben soyuluyoruz.”

“Soyuluyor musunuz? Ne demek istiyorsun?”

“Üstelik Geceyarıcılar da işin içinde. İnanması güç bazı iddialar ortaya atıp bizden isteklerde bulundular. Ama ortada bir... Doña Vorchenza, doğruyu söylediklerini teyit etmenin bir yolu olmalı.”

“*Geceyarıcıların* sizi soyduklarını mı söylüyorsun?”

“Hayır,” dedi Sofia, üst dudağını ısırarak. “Hayır, suçu Geceyarıcılar işlemiyorlar. Onlar... güya durumu gözlüyorlar ve harekete geçmek için fırsat kolluyorlar. Ama kesinlikle ortada bir terslik var. Veya belki de bize söylemeleri gereken her şeyi söylemiyorlar.”

“Sevgili Sofia,” dedi Doña Vorchenza. “Benim zavallı, dertli kızım. Tek bir ayrıntıyı bile atlamadan olup biten her şeyi bana

anlatmalısın.”

“Bu... çok zor Doña Vorchenza. Vaziyet biraz... utanç verici. Ve de karmaşık.”

“Terasımda baş başayız canım. Beni görmeye gelerek işin zor kısmını çoktan hallettin. Şimdi bana her şeyi anlatmalısın. *Her şeyi.* Ben de bu dedikodunun doğru kulağa ulaşmasını sağlayacağım.”

Sofia çayından küçük bir yudum daha aldı, genzini temizledi ve eğilip Doña Vorchenza’nın gözlerinin içine baktı.

“Austershalin brendisini muhakkak duymuşsunuzdur, öyle değil mi Doña Vorchenza?” diye söze girdi.

“Duymaktan fazlasını yaptım canım. Şarap dolaplarımda ondan birkaç şişe olacaktı.”

“Peki onun nasıl üretildiğinden haberdar mısınız? Ona dair sırlardan?”

“Ah, Austershalin gizeminin özünü anladığıma inanıyorum. Emberlain’in kılı kırk yaran şarap tüccarları, ürünlerini çevreleyen öykülerden çok güzel istifade ederler.”

“Öyleyse şimdi anlatacağım fırsat sözüm ona tanrıların bir lütfu sonucu kucağımıza düştüğünde Lorenzo ve benim niye böyle davrandığımızı anlayabilirsiniz Doña Vorchenza...”

2

Doña Salvara’yı taşıyan kafes gıcırdayıp takırdayarak ufaldıkça ufaldı ve aşağıdaki avlunun gri arka planına karıştı. Hizmetkârlar ekibi bocurgat düzeneğini çalıştırırken Doña Vorchenza da yolcu platformunun pirinç tırabzanına dayanarak uzun dakikalar boyunca geceyi seyretti. Gilles neredeyse boşalmış demliğin ve yarısı yenmiş Kehribarcam pastasının bulunduğu gümüş el arabasını iterek yanından geçerken yaşlı kadın ona doğru döndü.

“Hayır,” dedi Doña Vorchenza. “Pastayı solaryuma götür. Orada olacağız.”

“Kiminle leydim?”

“Reynart’la.” Doña teras tarafındaki dairelere çıkan kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Attığı her adımda terlikli ayakları *şıp-şıp-şıp* diye ses çıkarıyordu. “Git onu bul. Neyle meşgul olduğu umurumda değil. Pastayı halleder etmez onu bulup yanıma gönder.”

Doña Vorchenza süite girdikten sonra kilitli bir kapıdan geçti ve sarmal bir merdivenden çıkmaya başladı. Yürürken de bıyık altından dizlerine, ayaklarına, ayak bileklerine verdi veriştirdi. “Kahrolasıca yaşlılık!” diye söylendi. “Verdikleri romatizma lütfu için tanrılara lanet olsun.” Solukları hırıltılıydı; kendini basamaklardan çıkmaya zorlarken kürk kenarlıklı ceketinin önünü açtı.

Zirvede, yani iç kulenin en üst noktasında demir eklemlerle ve şeritlerle güçlendirilmiş kalın bir meşe kapı vardı. Doña Vorchenza ipek bir kordonla sağ bileğine bağlanmış bir anahtar çıkardı. Bunu kristal kapı tokmağının üstündeki gümüş kilit kutusuna sokarken bir duvar apliğindeki belirli bir dekoratif pirinç levhaya dikkatle bastırdı. Duvarların içinde bir dizi tıkırtı yankılandı ve kapı içeri doğru açıldı.

Pirinç levhayı unutması hiç iyi olmazdı; otuz yıl önce oraya koydurttuğu gizli arbalet tuzağının oldukça abartılı bir güvenlik mekanizması vardı.

Girdiği oda solaryumdu ve teras seviyesinden sekiz kat yukarıdaydı. Kulenin zirvesini boydan boya kaplayan oda on beş metre çapındaydı. Zemin kalın bir halıyla kaplıydı. Her bir ucunda merdivenler bulunan, pirinç tırabzanlı, uzun ve kıvrık bir galeri içerideki boşluğun kuzey yarısı boyunca yayılmaktaydı. Bu galeride cadıağacından yapılma, uzun bir raf sırası vardı. Raflar binlerce göze ve bölmeye ayrılmıştı. Tavanı teşkil eden transparan yarıküreden bakıldığında fokurtulu bir duman gölünü andıran, alçak bulutlar görülebiliyordu. Doña Vorchenza dosya galerisine çıkarken simyasal kürelere dokunarak onları canlandırdı.

Orada kendini işine vererek çalışmaya koyuldu. İnce parmakları bölmeden bölmeye gezerken zamanın akışına aldırış etmiyordu. Bazı parşömen yığınlarını çekip bir kenara koydu, diğerleriniyse şöyle bir gözden geçirdikten sonra yerlerine geri itti. Bir yandan da mırıldanarak kendi kendine hatırlatmalarda bulunuyor ve tahminler yürütüyordu. Daldığı düşüncelerden ancak solaryum kapısı bir kez daha tıkırdayarak açılınca sıyrıldı.

İçeri giren adam uzun boylu ve geniş omuzluydu. Bir Vadralının köşeli suratına sahipti ve buz sarısı saçları bir kurdeleyle bağlanarak atkuyruğu yapılmıştı. Yenleri yırtmaçlı, siyah bir gömleğin üstüne damalı bir deri yelek geçirmiş, altına da yine siyah bir pantolon ve uzun siyah çizmeler giymişti. Yakasındaki küçük gümüş iğneler onun Gececamı Bölüğü'nde, yani Dük'ün şahsi askerleri olan siyahceketlilerde yüzbaşı olduğunu göstermekteydi. Sağ kalçasında düz balçaklı bir epe asılıydı.

"Stephen," dedi Doña Vorchenza, lafı hiç dolandırmadan, "son zamanlarda senin çocuklar Don ve Doña Salvara'nın Isla Durona'daki evine bir ziyarette bulundular mı?"

"Salvaralar mı? Kesinlikle hayır leydim."

"Emin misin? Yüzde yüz emin misin?" Kadın elinde parşömenlerle kaşlarını kaldırdı ve dengesini güçlükle sağlayarak ağır adımlarla basamakları indi. "Senden hiç olmadığı kadar doğru bir cevap duymaya ihtiyacım var."

"Salvaralar'ı tanırım leydim. Geçen yılki Değişimler Günü şöleninde ikisiyle de tanıştım; Gök Bahçe'ye çıkarken onlarla aynı kafesteydim."

"Ve Geceyarıcılardan hiçbirini onları ziyarete göndermedin, öyle mi?"

"On iki tanrı üstüne yemin ederim ki hayır. Tekini bile yollamadım. Bunun için hiçbir sebep yok."

"Öyleyse birileri adımıza leke sürüyor Stephen. Ve sanırım Camorr'un Belası'nı nihayet elimize düşürdük."

Reynart yaşlı kadına bakakaldı, sonra da sırıttı. "Şaka yapıyorsun. Hayır mı? Biri beni çimdiklesin; hayal görüyor olmalıyım. Vaziyet nedir?"

"Her şey sırayla. Tatlı hevesin giderildiği zaman daha hızlı düşünebildiğini biliyorum. Servis asansörüne bir göz at, ben gidip oturacağım."

"Vay canına," dedi Reynart, servis asansörünü tutan palanga kuyusuna bakarak. "Görünüşe göre birileri bu zavallı baharatlı pastayı çoktan haşat etmiş. Ben şimdi onu ızdırabından kurtarırım. Yanında şarap ve kadehler de var. Senin şu şekerli beyazlarından birine benziyor."

“Tanrılar Gilles’i korusun; dosyalarıma el atmak için o kadar acele ediyordum ki ondan şarap istemeyi unuttum. Bir zahmet itaatkâr bir ast ol ve bize birer kadeh koyuver.”

“‘İtaatkâr bir ast.’ Seve seve. Böyle bir pasta için terliklerini bile cilalarım.”

“Bir dahaki sefere kafamı kızdırdığında sana bu sözünü hatırlatacağım Stephen. Ah, doldur şu bardağı... On üç yaşında değilim ya. Şimdi, geç otur ve anlatacaklarımı dinle. Her şey düşündüğüm gibiyse, ki öyle olduğuna inanıyorum, o piç kurusu tam da bir dolap çevirirken kucağımıza düşmüş demektir.”

“Nasıl yani?”

“Soruna bir soruyla karşılık vereyim Stephen.” Doña Vorchenza beyaz şarabından bir yudum alıp sandalyesinde arkasına yaslandı. “Söyle bana, Austershalin brendisi hakkında ne kadar bilgi sahibisin?”

3

“Demek bizden birinin kılığına girmiş,” diye sesli düşündü Reynart, kadın öyküsünü bitirdikten sonra. “Bu ne cüret! Ama bunun Bela olduğundan emin misin?”

“Eğer değilse akranlarımın ceplerini onun kadar hünerli ve gözü pek bir şekilde boşaltan *başka* bir hırsızla karşı karşıyayız demektir. Ve bence öyle bir ihtimal pek mümkün değil. Hayaletlerle tıka basa dolu olan böyle bir şehirde bile.”

“Gri Kral olamaz mı? Raporlara bakılırsa sinsiliği bu olaya cuk oturuyor.”

“Hımmm. Hayır, Gri Kral ortaya çıktığından beri Barsavi’nin adamlarını öldürüyor. Bela’nın çalışma yöntemi düpedüz hilebazlık. Bildiğim kadarıyla henüz tek damla bile kan akıtmadı ve bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum.”

Reynart boş pasta tabağını kenara bırakıp şarap kadehinden bir yudum aldı. “Yani Doña Salvara’nın öyküsüne güvenebilirsek karşımızda en azından dört kişilik bir çete var demektir. En başta

Bela... ona Lukas Fehrwight diyelim. Hizmetkârı Graumann. Ve de Salvara köşküne sızan iki adam.”

“Bu daha başlangıç Stephen. Ama bence çete muhtemelen beş veya altı kişilik.”

“Onu da nereden çıkardın?”

“Bence sahte Geceyarıcılar Doña Salvara’ya Talihli Sular Tapınağı’nın yakınındaki saldırının düzmece olduğunu iddia ederlerken doğruyu söylüyorlardı; bu kadar karmaşık bir komploda aksi olamaz. O yüzden iki suç ortağı daha var: maskeli saldırganlar.”

“Tabii bu görev için özel olarak tutulmadılarsa.”

“Ondan şüpheliyim. Bu olaydan önce elimizdeki bilgilerin ne kadar kıt olduğunu düşün... Hiçbir yerde hiç kimseden tek bir haber, tek bir böbürlenme, tek bir fısıltı bile duymadık. Camorr’un Belası’yla *birlikte* çalıştığını iddia eden biriyle ilgili en ufak bir bilgi yoktu. Ancak hırsızlar genel olarak aralarından kimin en uzağa işeyebildiği konusunda bile saatlerce övünmeye meraklıdırlar. Yani durum son derece sıradışı.”

“Eh,” dedi Reynart, “işini yaptıktan sonra kiralık bir adamın gırtlağını kesersen ona para ödemene de gerek kalmaz.”

“Ama burada söz konusu kişi Bela ve o tür bir eylemin onun çalışma düzeni dışında kalacağına inanıyorum.”

“Yani çetesi kendi yağıyla kavruluyor. Aslında mantıklı. Yine de altı kişi olmayabilirler. Belki ara sokaktaki iki adam aynı zamanda Geceyarıcılar gibi giyinerek köşke gidenlerdir.”

“Ah, sevgili Stephen. İlginç bir varsayım. Öyleyse gel ilk tahminimiz olarak en az dört, en fazla altı kişiler diyelim. Yoksa bütün geceyi birbirimize şemalar çizmekle geçireceğiz. Daha kalabalık bir grubun onlar kadar başarılı bir şekilde saklanabileceğinden şüpheliyim.”

“Öyle olsun.” Reynart bir süre buna kafa yordu. “Sana hemen şu saatte on beş veya on altı adam verebilirim. Nazca Barsavi’nin cenazesiyle ilgili o raporlar geldiğinden beri benim çocuklardan bazıları sahte kılıklarla Kapan’da ve Kazan’da takılıyorlar; onları çabucak geri çekemem. Ama sabahın ilk saatlerine kadar süre tanırsan diğer herkesi giyinip kuşanmış ve kavgaya hazır bir halde toplayabilirim. Gececamı arkamızı kollayabilir; sarıceketlileri işe

karıştırmanın gereği yok. Zaten aralarına sızılmış olabileceğini biliyoruz.”

“Bela’yı ve çetesini hemen yakalamak isteseydim dediğin iyi olurdu Stephen. Ama istemiyorum... Sanırım bu adamın etrafındaki çemberi daraltmak için en az birkaç günümüz var. Sofia ilk başta yirmi beş bin şilinlik bir gider belirlediklerini söyledi. Bela’nın diğer yedi veya sekiz bini alana kadar bekleyeceğini tahmin ediyorum.”

“Öyleyse izin ver en azından bir mangayı hazırda bekleteyim. Onları Sabır Sarayı’nda, sarıceketlilerin arasında tutarım. Beş dakikada harekete geçebilirler.”

“Akıllıca; öyle yap bakalım. Bela’ya nasıl yaklaşacağımıza gelince... yarın Meraggio’ya bir adam gönder. Göze batmayan biri olsun. Bak bakalım Fehrwight’ın orada bir hesabı var mı ve varsa ne zaman açılmış.”

“Calviro. Maraliza Calviro’yu yollarım.”

“Harika bir seçim. Bana göre şu Fehrwight’ın Salvaralar’la tanıştırdığı herkes şüpheli sayılır. Don Lorenzo’nun tapınaktaki saldırıdan hemen sonra tanıştığını söylediği o hukuk kâtibini de soruşturtsun.”

“Adı Eccari’ydi, değil mi? Evante Eccari?”

“Evet. Sonra da bizzat gidip Talihli Sular Tapınağı’nı bir kontrol et.”

“Ben mi? Leydim, imanlı biri olmadığımı en iyi sen bilirsin. Ailemden miras kalan tek şey görünümüm.”

“Ama imanlıymış gibi davranabilirsin ve bana lazım olan şey görünümün. Öyle bir yerde fazla şüphe uyandırmazsın. Tapınağı kolaçan edip yersiz biri var mı bak. Çetelere veya gelen gidenlere karşı gözünü açık tut. Sahte saldırıda tapınaktan birinin de rol oynaması düşük bir ihtimal bile olsa mümkün. Öyle değilse bile o ihtimali elememiz lazım.”

“Olmuş bil o halde. Peki ya kaldıkları han?”

“Evet, Devrikev. Birini gönder, ama sadece tek bir kişiyi. Han çalışanlarının arasında bir çift eski muhbirim var. Biri sarıceketlilere rapor verdiğini, diğeriyse Capa için çalıştığını zannediyor. İsimlerini sana iletirim. Şimdilik tek isteğim hâlâ orada, Cıvadra Süiti’nde kalıp kalmadıklarını öğrenmek. Kalıyorlarsa adamlarından birkaçını

personel gibi giydirip hana yerleştirebilirsin. Şimdilik yalnızca gözlem amacıyla.”

“Pekâlâ.” Reynart sandalyesinden kalkıp pantolonuna dökülen kırıntıları süpürdü. “Peki ya ilmek? Dileğin gerçekleşirse onu nerede ve ne zaman daraltmak istersin?”

“Bela’nın peşine düşmek hep çıplak elle balık yakalamak gibiydi,” karşılığını verdi kadın. “Onu asla kaçamayacağı, *kendi* dostlarından ayrı kalıp *bizimkilerle* çevrili olacağı bir yerde kıstırmak istiyorum.”

“Bizimkiler mi? Nasıl... Ah. Kuzgun Yuvası!”

“Evet. Aferin Stephen. Bir buçuk hafta sonraki Değişimler Günü’nde. Dük’ün şöleni sırasında. Yerden yüz elli metre yüksekte, Camorr’un asilzadeleriyle ve yüz muhafızla çevrili halde. Doña Sofia’ya şu Lukas Fehrwight’ı Salvaralar’ın konuğu olarak Dük’ün şölenine davet etmesini öğütleyeceğim.”

“Tabii Fehrwight bunun bir tuzak olduğundan kuşkulanmazsa...”

“Bence böyle bir jest hoşuna gidecektir. Gizemli dostumuzla nihayet yüz yüze tanışmamızı sağlayacak şeyin cüretkârlığı olacağı kanaatindeyim. Sofia’dan maddi sıkıntıdaymış gibi davranmasını isteyeceğim; Fehrwight’a son birkaç bin şilini ancak festivalden sonra hazır edebileceğini söyler. Bu çifte yemli olta Bela’nın hem açgözlülüğüne hem de kibrine hitap edecek. Nefsine seve seve yenik düşeceğini gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.”

“Bu iş için herkesi görevlendireyim mi?”

“Elbette.” Doña Vorchenza şarabından bir yudum alıp yavaşça gülümsedi. “Bela’nın ceketini bir Geceyarıcının almasını istiyorum. Yemeğini Geceyarıcıların servis etmelerini istiyorum. Tuvalete giderse lazımlığını bir Geceyarıcının boşaltmasını istiyorum. Onu Kuzgun Yuvası’na alacağız; sonra da kimin nereye kaçtığına bakacağız.”

“Başka bir şey var mı?”

“Hayır. Hemen işe koyul Stephen. Birkaç saat içinde geri gelip bana rapor ver. Henüz yatmamış olacağım; Barsavi’nin cenaze alayı geri döndükten sonra Yüzen Mezar’dan mesaj bekliyorum. Bu arada şüphelerimiz hakkında ihtiyar Nicovante’ye bir not göndereceğim.”

“Hizmetindeyim leydim.” Reynart kısa bir reverans ardından uzun ve tez adımlarla solaryumu terk etti.

Kalın kapı henüz kapanmadan evvel Doña Vorchenza ayağa kalkmış ve kapının solundaki bir nişin içine yerleştirilmiş küçük bir yazı masasına doğru yürümeye başlamıştı bile. Oraya vardığında yarım bir parşömen sayfası çıkardı, alelacele birkaç satır karaladı, parşömeni katladı ve üstüne kâğıt bir tüpten azıcık mavi balmumu döktü. Madde simyasal olduğu için havayla temas eder etmez birkaç saniyede sertleşiyordu. Doña Vorchenza içinde onlarca yıl dikkatle toplanıp dizinlenmiş kayıtların bulunduğu bu odada hiçbir ateş kaynağına izin vermezdi.

Masada Doña Vorchenza'nın solaryum dışında asla takmadığı bir mühür yüzüğü, yüzüğün üstünde de Vorchenza ailesinin armasında rastlanmayan bir sembol mevcuttu. Yaşlı kadın yüzüğü katılaşmakta olan mavi balmumuna bastırdı, sonra da hafif bir *pıt* sesiyle çekip aldı.

Mesajı servis asansörüyle aşağı indirdiğinde gece hizmetlilerinden biri onu alıp derhal kulenin kuzeydoğusundaki kafes platformuna koşacak ve kablo sepetlerinden biriyle Kuzgun Yuvası'na geçecekti. Oraya vardığı zaman da mesajı doğrudan Dük'ün eline teslim edecekti. Nicovante yatak odasına çekildiyse bile...

Referans olarak mavi mühründe stilize bir örümcek ambleminden başka bir şey bulunmayan her notta âdet böyleydi.

ARA

GÜLLER OKULU'NUN MÜDÜRÜ

"Hayır, kalbim burada. Vur. Vur. Şimdi de buraya. *Vur.*"

Cam Güller Evi'nin üstüne soğuk ve gri damlalar boşalıyordu. Camorr'un kış yağmurları, Jean Tannen ile Don Maranzalla'nın ayaklarının altında üç santim derinliğinde bir havuz oluşturmuştu. Sular bahçedeki her gülün yüzeyinden kollara ayrılarak akıyor; Don'un bir değneğin ucunda tuttuğu, iri bir adamın yumruğundan biraz daha büyük olan, içi doldurulmuş deri hedefe epesiyle tekrar tekrar vururken Jean Tannen'ın gözlerini dolduruyordu.

"Buraya saldır. Ve buraya. Hayır, çok alçak oldu. Orası karaciğer. Beni hemen öldür, bir dakika sonra değil. O arada sana bir kez daha vurabilirim. Yukarı! Kaburgaların altından kalbe. Daha iyi."

Çalkalanan bulutların içinde gri-beyaz bir şimşek çakarak dumanların arasından seçilebilen bir yangın gibi dalgalandı. Hemen sonra yankılı bir patlamayla gelen gök gürültüsü, öfke nöbetine tutulmuş tanrıların sesi gibiydi. Jean o anda Don Maranzalla'nın sağ omzunun gerisindeki gökyüzünde bir dizi puslu gri sütundan ibaret olan Beş Kule'nin zirvesinde bulunmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu.

"Yeter Jean, yeter. Domuz bıçağını fena kullanmıyorsun; gerekli hallerde ona aşina olmanı istiyorum. Ama artık daha başka nelerde yeteneğin olduğunu görme vakti geldi." İyice yıpranmış, kahverengi bir yağmurluğa sarılı haldeki Don Maranzalla etrafa su sıçrata sıçrata büyük bir tahta sandığa kadar gitti. "Yaşadığın çevrede upuzun bir kılıçla ortalarda gezemezsin. Git bana garibanı getir."

Jean dolambaçlı cam labirenti aceleyle kat ederek kuleye çıkan küçük odaya doğru seğirtti. Güllere hâlâ saygı duyuyordu, saygı duymamak için ahmak olmak gerekirdi; ama artık onların varlığına

oldukça alışmıştı. Artık cam heykellerin aç şeyler gibi üstüne üstüne geldiğini hissetmiyordu; onlar parmağını uzak tutman gereken birer engeldi, hepsi bu.

Merdivenin başındaki o küçük ve kuru odaya kaldırılmış olan gariban; kafası, gövdesi ve kolları olan bir mankendi. Dolgulu deriden yapılıp demir bir sırığın ucuna geçirilmişti. Jean onu sağ omzunun üstünde sarsakça dengeleyerek tekrar sağanak yağmura çıktı ve Kokusuz Bahçe'nin ortasına geri döndü. Gariban yol boyunca cam duvarlara birkaç kez sürtünmüşse de güllerin içi boş hayvan derisine karşı iştahları yoktu.

Don Maranzalla tahta sandığı açmıştı ve içini karıştırıyordu. Jean garibanı avlunun ortasına koydu. Metal sırık taşa oyulmuş bir deliğe girdi ve çevrilince dışarı biraz su fışkırtarak oraya kilitlendi.

"Al sana pis bir şey," dedi Don, muhtemelen keçi derisi olan çok ince bir malzemeye sarılmış, bir metre yirmi santimlik bir zinciri savurarak. "Buna mübaşir kırbacı derler. Şıngırdamaması için üstüne deri sarılır. Yakından bakarsan her iki ucunda küçük kancalar olduğunu görebilirsin. Onların sayesinde bir kemer gibi bele bağlanabilir. Kalın giysilerin altında saklanması kolaydır... tabii senin göbeğine dolamak için biraz daha uzununa ihtiyaç duyabiliriz." Don kendinden emin adımlarla öne çıktı ve dolgulu zincirin bir ucunu garibanın kafasına doğru savurdu. Zincir yüksek, ıslak bir *şak* sesiyle deriye çarpıp sekti.

Jean birkaç dakika boyunca kırbaçla garibana girişerek kendini eğlendirirken Don Maranzalla da onu seyretti. Don daha sonra kendi kendine mırıldanarak dolgulu zinciri aldı ve Jean'a birbirinin eşi bir çift bıçak verdi. Yaklaşık otuz santim uzunluğundaki bıçaklar tek ağızlı, geniş ve kıvrıktı. Saplarına küçük pirinç çivilerle bezeli, ağır el kundakları tutturulmuştu.

"Bunlar adamı perişan eder. Genelde hırsız dişi olarak bilinirler. İncelik gerektiren bir tarafları yoktur; onlarla rakibini bıçaklayabilir, doğrayabilir veya sadece yumruklayabilirsin. Şu küçük pirinç çıkıntılar düşmanının suratını yolup geçebilir ve el kundakları hücum eden bir boğa hariç hemen hemen her şeyi durdurabilir. Bir dene bakalım."

Jean'ın bıçaklarla yaptığı deneme kamçıyla olandan bile daha iyiydi; Maranzalla takdirle alkış tuttu. "İşte böyle. Kaburgaların

altından karna saplayacaksın. Şuraya otuz santim uzunluğunda çelik sokup onunla rakibinin kalbini gıdıklarsan tartışmayı sen kazanmışsın demektir evlat."

Adam ikiz bıçakları Jean'dan alırken gevrek gevrek güldü. "Diş dersi için gayet uygun, ha? Ne dersin evlat? Ha?"

Jean ona şaşkın gözlerle baktı.

"Bu deyimi daha önce hiç duymadın mı? Sizin şu Capa Barsavi aslen Camorrlu değildir. Eskiden Therin Koleji'nde ders verirmiş. O yüzden birini konuşmak için yanına çağırdığında buna 'adap dersi' denir. Ve birini bağlayıp zorla konuşturduğunda 'şarkı dersi' vermiş olur. Ve birinin gırtlağını kesip onu körfezdeki köpekbalıklarına attığında..."

"Ah," dedi Jean. "Sanırım o da 'diş dersi' oluyor. Anladım."

"Evet. Bu lafı benim uydurduğumu sanma. Sizinkilerden çıkmadır. Koca adamın bundan haberdar olduğundan eminim ama hiç kimse onun yüzüne karşı öyle bir laf etmez. Katillerde de askerlerde de işler hep böyle yürür. Neyse, gelelim bir sonraki şirin oyuncağımıza..."

Maranzalla çocuğa bir çift tahta saplı nacak uzattı. Silahların bir yanına kıvrık metal yalımlar, diğerineyse yuvarlak denge ağırlıkları takılmıştı.

"Bu kafa kırıcıların süslü püslü bir adı yoktur. Bahse varım daha önce bir nacak görmüşsündür. Yalımı veya topuzu kullanmak sana kalmış; topuzla rakibini öldürmeden yenmen mümkündür ama yeterince sert vurursan o da yalım kadar fenadır. Bu yüzden garibandan başka bir şeye saldırırken muhakemeni iyi yap."

Jean neredeyse derhal nacakların ellerinde yarattığı histen hoşlandığını fark etti. Çoğu Dürüst Vatandaş'ın alışkanlık gereği üstünde taşıdığı bıçaklardan veya sopalardan daha etkili olacak kadar uzun, fakat dar alanlarda hızlı bir şekilde kullanmaya yetecek kadar da küçüktüler. Ayrıca onları bir ceketin yahut yeleğin altında kolayca saklayabilirmiş gibi hissediyordu.

Jean dizlerini kırdı; bu şeyler ellerindeyken bıçak dövüşçüsü çömelişi çok doğal gözüküyordu. İleri fırlayıp aynı anda iki nacağı birden garibana sallayıp yalımları onun kaburgalarına sapladı. Sonra yukarıdan aşağıya bir hamleyle mankenin sağ koluna vurarak onun

baştan aşağı sarsılmasına sebep oldu. Bu kesiği, yalımla değil de arkasındaki topuzla kafaya indirilen ters bir darbe izledi. Jean birkaç dakika boyunca kollarını indire kaldıra garibana saldırırken yüzündeki gülümseme gittikçe genişledi.

“Hımmm. Fena değil,” dedi Don Maranzalla. “Ne yalan söyleyeyim, bir acemi için hiç fena değil. Nacaklarla çok rahata benziyorsun.”

Jean kapıldığı bir hevesle dönüp avlunun kenarına doğru seğirtti ve garibanla arasını beş metre kadar açtı. Sağanak yağmur onunla hedefi arasına gri parmaklar sokup duruyordu; bu yüzden elinden geldiğince dikkatini toplayıp nacaklardan birini hizaladı. Sonra da kollarını, kalçalarını ve gövdesini tamamen döndürerek silahı ileri fırlattı. Nacak garibanın tam kafasına isabet etti ve bir kere bile titremeden hayvan derisi katmanlarına saplanıp kaldı.

“Vay canına,” dedi Don Maranzalla. Semada yine bir şimşek çaktı ve gök gürültüsü damda yankılandı. “Vay ki ne vay. *Nihayet* üstüne inşa edebileceğimiz bir temel bulduk.”

ONUNCU BÖLÜM

DİŞ DERSLERİ

1

Barsavi'nin meşalelerinin kızıl parıltısıyla hafifçe aydınlanan fıçı simsiyah sulara çarpmadan önce Jean Tannen Yankılı Delik'in altındaki karanlıkta harekete geçmişti bile.

Kadim taş küpün altında siyah cadıağacından yapılmış ve Atacam kordonlarla bağlanmış bir asma kiriş şebekesi vardı. Eskiyip bazı iğrenç birikintilerle kaplanan kirişler yapış yapış olsalar da yukarıdaki taşlar kadar sağlam kalmışlardı ve dayanıklılıklarını koruyorlardı.

Damdan dökülen şelale burada, kirişlerin altındaki çalkantılı kanalların birinde son buluyordu. Aşağıda adeta bir kanal labirenti mevcuttu; bazıları cam kadar durgunken diğerleri taşkın bir nehir kadar hareketliydi. Çapraz kirişlerin altında yavaşça dönen birkaç su çarkı, hatta daha bile tuhaf aygıtlar vardı. Jean uzun bekleyişine başlarken onları ufak bir simyasal kürenin ışığıyla kısaca incelemişti. Anlaşılır bir biçimde Jean'ın yanından fazla ayrılmak istemeyen Böcek, onun aşağı yukarı altı metre solundaki başka bir kirişe çıkmıştı.

Yankılı Delik'in taş zemininde küçük boşluklar, yani düzensiz aralıklarla yerleştirilmiş ve tahmin edilemez bir amaca hizmet eden, yaklaşık beş santim genişliğinde, kare biçimli oyuklar vardı. Jean kulağının dibindeki şelalenin gürültüsünden dolayı yukarıda yaşananları duyamayacağını bilerek bunlardan ikisinin arasına konuşlanmıştı.

Yukarıdaki durum hakkındaki bilgileri kısıtlıydı; fakat uzun dakikalar birbiri ardına geçerken, kızıl ışık güçlenirken ve Capa Barsavi ile Locke karşılıklı konuşmaya başlarlarken Jean'ın huzursuzluğu artarak yılgıya dönüştü. Yukarıdan bağrışlar, küfürler, taşa inen çizmeli ayakların patırtıları geldi... sonra da tezahüratlar. Locke yakalanmıştı. O canı çıkasıca Bağlıbüyücü nerelerdeydi?

Jean kirişi boyunca ilerleyerek şelaleye geçmenin en iyi yoluna bakındı. Şelalenin aktığı taş yarığın kenarı kirişlerden en az bir buçuk metre yukarıdaydı; fakat Jean dökülen sulardan uzak durursa bu mesafeyi aşabilirdi. Yukarıya çıkmanın en hızlı, hatta bulunduğu yerden tek yolu buydu. Jean zemindeki küçük deliklerden sızan kızıl ışıkta Böcek'e yerinde kalmasını işaret etti.

Yukarıda yine bir tezahürat koptu. Sonra deliklerin birinden yüksek ve berrak bir şekilde Capa'nın sesi duyuldu. "Şu pezevengi alıp denize gönderin."

Denize mi gönderin? Jean'ın kalp atışları hızlandı; yoksa Locke'un gırtlağını çoktan kesmişler miydi? Göreceği bir sonraki şeyin gürül gürül akan, beyaz köpüklü sulara düşecek cansız bir beden, grilere bürünmüş bir ceset olacağını düşününce gözleri yaşardı.

Derken ağır ve koyu renkli bir nesne yüksek bir şapırtıyla şelalenin dibine çarparak etrafa su sıçrattı. Gördüğü şeyin büyük bir fıçı olduğunu anlamadan önce Jean'ın gözlerini iki defa kırpması gerekti. "Ah, tanrılar aşkına!" diye mırıldandı. "Dişe diş! Meğer Barsavi şair ruhluymuş."

Yukarıdan başka tezahüratlar ve yere vuran ayakların sesi geldi. Barsavi bir şeyler bağırıyor, adamları ona aynı şekilde karşılık veriyordu. Sonra solgun kızıl ışık huzmeleri titreşmeye başladı; önlerinden gölgeler geçti ve ışıklar sokak kapısı yönünde uzaklaştı. Barsavi gidiyordu. Jean riske girip fıçıya yaklaşma kararı aldı.

Şelalenin gürültüsünün üzerinden duyulan bir şapırtı daha geldi. Bu da neydi böyle? Jean elini yeleğinin altına uzattı ve nur küresini çıkarıp sarstı. Karanlıkta soluk bir yıldız yandı. Jean boştaki eliyle ıslak kirişe sıkıca tutunarak küreyi yaklaşık on iki metre sağına, fıçının düşmüş olması gereken kanala doğru fırlattı. Küre suya çarpıp yüzerek Jean'a durumu algılamasını sağlayacak kadar ışık sağladı.

Aşağı yukarı iki buçuk metre genişliğindeki küçük kanalın kenarları taş döşeliydi ve fıçı dörtte üçü suya batmış halde orada yüzüyordu.

Böcek kanalda çırpınıyor, sadece kollarından yukarısı görülüyordu. Jean'ın nur küresi çocuğun kafasının yaklaşık bir metre sağına düşmüştü. Böcek kanala kendi inisiyatifiyle atlamıştı.

Anlaşılan çocuk yapısı gereği yüksek yerlerde uzun süre kalamıyordu.

Jean telaşla etrafına bakındı. Bacaklarını taş kanal duvarlarından birine çarpıp kırmadan kanala atlayabileceği bir noktaya ulaşması biraz zaman alacaktı.

"Böcek!" diye haykırdı genç adam, yukarıdaki yaygara sayesinde sesinin duyulmayacağına hükmederek. "Böcek! Işığını çıkar! Çabuk! Locke o fıçının içinde!"

Böcek tuniğini yokladı ve bir nur küresi çıkarıp salladı. Aniden parlayan ilave beyaz ışık sayesinde Jean suya batıp çıkan siyah fıçının dış hatlarını açıkça görebildi. Kendisi ile fıçı arasındaki mesafeyi ölçtü, bir karar verdi ve boştaki elini nacaklarından birine attı.

"Böcek!" diye bağırdı. "Kenarları boş ver. Fıçının kapağına saldır!"

"Nasıl?"

"Olduğun yerde kal." Jean sol koluyla kirişe tutunarak sağına doğru eğildi. Nacağını sağ eliyle kaldırdı, Velinimet'e bir kez, "Lütfen," diye fısıldadı ve silahı fırlattı. Nacak titreyerek fıçının kara tahtasına saplandı. Böcek önce irkildi, sonra da silahı çekip çıkarmak için suda yüzdü.

Jean iri cüssesini kiriş boyunca kaydırmaya başladı; fakat göz ucuyla gördüğü, hareket halindeki karanlık suretler onu durdurdu. Solundaki gölgelere dikkatle baktı. Bir şey o kahrolası labirentin diğer su yollarından birinin yüzeyinde ilerliyordu. Hatta birkaç bir şey: köpek boyutlarında, siyah renkli, kıpır kıpır şekiller. Yaratıklar kıllı bacaklarını sonuna kadar açarak su yüzeyinin hemen altına kadar batıyor, ardından onları hızla katlayarak taşların üstünden kolayca aşıyordu...

"Hassiktir!" diye mırıldandı Jean. "Hassiktir, bu mümkün değil!"

Tuz iblisleri, dehşet verici ebatlarına ve görünüşlerine rağmen ürkek yaratıklardı. Devasa boyutlardaki bu örümcekler Camorr'un güneybatısındaki kayalık sahillerde bulunan çatlaklara sinerek balık ve martı avlarlar, kıyıdan fazla açılırlarsa kimi zaman köpekbalıklarına veya ahtapotlara yem olurlardı. Denizciler batıl bir korkuyla onlara taş ve ok atarlardı.

Yetişkin bir adamın parmakları uzunluğundaki dişleri ve her zaman öldürmese bile öldürmekten beter eden zehirleri sebebiyle sadece bir budala yanlarına yaklaşırdı. Fakat tuz iblisleri insanlardan kaçmaya meyilliydi. Yakın mesafelerde birbirlerine müsamaha edemedikleri için yalnız avlanan pusuculardı. Küçük yaşlarında âlimlerin ve doğabilimcilerin bu yaratıklar hakkındaki gözlemlerini okurken Jean'ın ödü patlardı.

Ama burada o kahrolası yaratıklardan oluşan bir grup tıpkı köpekler gibi bacak bacağa, hem taşların hem de suyun üstünde ilerleyerek Böcek'e ve fıçıya hızla yaklaşmaktaydı.

"Böcek!" diye haykırdı Jean. "Böcek!"

2

Böcek yukarıda olup bitenleri Jean kadar iyi duyamamıştı; fakat fıçı karanlıkların içine düştüğünde içinin boş olmadığını derhal anlamıştı. Şelaleden akan kanalın tam üzerinde bulunduğu için tek yapması gereken kendini beş metre aşağıdaki köpüklü sulara bırakmak olmuştu.

Bacaklarını altında toplayıp suya bir mancınık taşı gibi kıç üstü çarpmıştı. Düşüşünün ivmesiyle başı suya batsa da ayaklarını yere basabildiğini çabucak keşfetmişti; belli ki kanal aşağı yukarı bir buçuk metre derinliğindeydi.

Şimdi de Jean'ın nacağını bir elinde sıkıca tutarak var gücüyle önündeki fıçının düz kapağına vuruyordu. Jean'ın suya batmış simyasal küresinden gelen ışık yeterli olduğu için kendi küresini kanalın yanındaki taş yürüyüş yoluna bırakmıştı.

“Böcek!” diye bağırdı iriyarı adam. Ansızın yükselen sesi panikle doluydu. “Böcek!”

Çocuk sağına dönünce uzaktaki gölgelerden çıkarak üstüne üstüne gelen şeyleri şöyle bir görebildi. Vücudunu bir tiksinti dalgası kaplarken tehlikenin sadece bir yönden yaklaştığından emin olmak için telaşla etrafına bakındı.

“Böcek, sudan çık! Taşların üstüne çık!”

“Locke ne olacak?”

“Şu an Locke da o kahrolası fıçıdan çıkmak istemeyecektir!” diye bağırdı Jean. “Güven bana!”

Böcek simyasal olarak aydınlanan, dalgalı sudan çıkmak için uğraşırken fıçı bir kez daha binanın güneyine, kanalın tanrılar bilir nereye uzanan ucuna doğru sürüklenmeye başladı. Kendi güvenliğini düşünemeyecek kadar çaresiz durumdaki Jean çapraz kiriş boyunca koştu. Asırlardır biriken balçıkta ayakları kaysa bile dengesini korumak için kollarını çılgınca savurarak şelaleye doğru ilerlemeyi sürdürdü. Birkaç saniye sonra kollarını dikey bir kirişe dolayarak ileri ivmesini sonlandırdı. Ayakları bir anlığına boşlukta kaldı ama tüneğine sıkı sıkıya tutunmaktan vazgeçmedi. Kalktığı delice depar onu şelalenin hemen yanına getirmişti; kendini ileri doğru savurup bacaklarını dikkatle göğsüne çekti, sonra da fıçının yarattığı kadar büyük bir şapırtıyla su yüzeyine çarptı ve dibe kadar battı.

Öksürüp tıksırarak yüzeye çıktığında ikinci nacağı çoktan elindeydi. Kanalın kenarındaki taş çıkıntıya çömelen Böcek simyasal küresini örümceklere doğru sallıyordu. Jean tuz iblislerinin suyun biraz ilerisinde, çocuktan yaklaşık beş metre uzakta olduklarını gördü. Yaratıklar artık daha ihtiyatlı davransalar da hâlâ yaklaşıyorlardı. Dış kabukları siyah ve gri beneklerle doluydu; Böcek’in ışığını ürkütücü bir şekilde yansıtan sayısız gözleri en karanlık geceden bile daha koyuydu. Ağız eklemleri suratlarının hemen önünde ileri geri sallanıyor, sert ve siyah dişleri seğiriyordu.

Kahrolası şeylerden dört tane vardı. Jean, Böcek’in bulunduğu tarafa güç bela çıkıp su tükürürken o insanlıktan uzak gözlerin dönüp kendisine baktığını hisseder gibi oldu.

“Jean,” diye inledi Böcek. “Jean, bu şeyler çok kızmışa benziyor.”

“Bu hiç doğal değil,” dedi Jean, çocuğun yanına koşarken. Böcek ona diğer nacağını da attı. Aralarındaki mesafeyi üç metreye indiren örümcekler artık suyun hemen karşısındaydı. Jean ile Böcek hiç kırpışmayan otuz iki siyah gözle ve sert kıllarla kaplı, durmadan seğiren otuz iki bacakla kuşatılmış gibiydi. “Hem de hiç. Tuz iblisleri böyle davranmaz.”

“Ah, iyi o zaman.” Böcek simyasal küresini bütünüyle arkasına saklanabilecekmiş gibi kol mesafesinde tutuyordu. “Neden bu meseleyi onlarla da tartışmıyorsun?”

“İletişim kurabileceğimizden eminim. Nacakçayı çok akıcı konuşurum.”

Bu sözler Jean’ın ağzını terk eder etmez örümcekler ürkütücü bir uyumla harekete geçip dört şapırtıyla suya atladı. Fıçı, Jean ile Böcek’in sağına doğru bir-iki metre daha sürüklenmişti; hatta siyah suretlerden biri onun hemen altından geçti. Çok sayıda siyah bacak sudan dışarı uzanarak tutunacak bir yer bulmaya çalıştı. Böcek tiksinti ve dehşet karışımı bir çığlık attı, Jean ise ileri atılıp yukarıdan aşağı hamlelerle nacaklarını savurdu. Örümceklerin uzuvlarından ikisi mide bulandırıcı bir çatırtıyla yarıldı ve dışarıya koyu mavi kanlar fışkırttı. Jean hemen geriye sıçradı.

Zarar görmemiş diğer iki örümcek yaralı arkadaşlarından birkaç saniye önce sudan çıkarak Jean’a doğru hücum etti; dikenli ayakları altlarındaki ıslak taş bloklarda takırdıyordu. Aynı anda ikisine birden saldırmaya kalkarsa tehlikeli bir biçimde dengesini kaybedeceğini anlayan Jean daha iğrenç bir plana başvurdu.

Sağ elindeki Habis Bacı, aşağıya doğru acımasız bir yay çizip sağdaki tuz iblisinin kafasını simetrik göz sıralarının arasından ikiye ayırdı. Yaratığın bacakları ölüm refleksiyle kasılınca Böcek o kadar çabuk geriye sıçradı ki simyasal küresini elinden düşürdü. Jean sağ eliyle yaptığı savuruşun ivmesini kullanarak sol bacağını yerden kaldırdı ve soldaki örümcek dişlerini göstererek şaha kalktığı sırada çizmesinin topuğunu hayvanın suratı olduğunu tahmin ettiği yere indirdi. Örümceğin gözleri jöleli meyveler gibi pörtledi. Jean tüm gücüyle bastırırken bir çuval dolusu ıslak hayvan postunu eziyormuş gibi hissetti.

Sıcak kanla kaplı çizmesini geri çektiği sırada yaralı örümcekler öfkeyle tıslayıp tıkırdayarak ölü akranlarının peşi sıra karaya çıktı.

Biri diğerini itip öne geçti ve bacaklarını açıp kıvrık dişlerini göstererek Jean'a doğru atıldı. Nacaklarını ters çeviren Jean ikisini birden çekiç gibi indirerek örümceğin kafasını ıslak taşların üstünde ezdi ve onu olduğu yere yapıştırdı. Etrafa irin fışkırdı. Pis sıvının boynuna ve alnına sıçradığını hisseden Jean buna aldırış etmemek için elinden geleni yaptı.

Geriye tek bir lanet olasıca canavar kalmıştı. Yaratıkların sebep olduğu gecikmeden deliye dönen Jean kükreyerek havaya sıçradı ve kollarını iki yana açarak son yaratığın kabuğunun ortasına iki ayağıyla birden indi. Altında ıslak bir şapırtıyla patlayan örümceğin bacakları anormal bir açıyla kıvrıldı. Jean homurdanarak hayvanı topuklarıyla ezerken tuz iblisi bacaklarını onunkilere sürterek son nefesini verdi.

"Öğk!" diye bağırdı az öncesine kadar bir örümceğin damarlarında dolaşan mavi kanla baştan aşağı ıslanmış haldeki Böcek. Jean bir saniye bile kaybetmeden kanlı nacaklarından birini çocuğa atıp bir kez daha suya daldı. Fıçı güneye doğru üç metre daha sürüklenmişti; Jean telaşla onun yanına kadar yüzdü ve fıçıyı sol eliyle kavradı. Sonra sağ kolunu indirip kaldırarak nacağıyla fıçının tahta kapağına vurmaya başladı.

"Böcek!" diye bağırdı. "Etrafta o kahrolasıca şeylerden daha fazlasının gezinmediğinden emin ol!"

Böcek su yoluna atlarken bir şapırtı yükseldi. Birkaç saniye sonra çocuk fıçının yanında belirdi ve ince kollarıyla onu sabitledi. "Görebildiğim kadarıyla yok Jean. Acele et."

"Ediyorum," –*çat-çat-çat*– "zaten." Nacağının yalımı nihayet tahtayı deldi. Suya at sidiği boşalırken Böcek'i bir öğürtü aldı. Jean var gücüyle çalışarak deliği genişletti ve sonunda kapağı tamamen çıkarmayı başardı. İğrenç kokulu, sarı sıvı koca bir dalga halinde göğsüne çarptı. Hiç düşünmeden nacağını fırlatıp atan Jean fıçının içine uzanıp Locke Lamora'nın hareketsiz bedenini dışarı çekti.

Jean telaşla dostunun üstünde kesik, yara ve mor kabarıklıklar aradı; boynu sağlam gözüküyordu.

Locke'u biraz kabaca da olsa taş yürüyüş yoluna, bazı parçaları hâlâ seğiren ölü örümceklerin yanına çıkaran Jean daha sonra kendini de sudan dışarı çekip dostunun yanında çömeldi. Locke'un

harmanisini ve pelerinini çekip çıkardı; Böcek de tam o sırada yanında belirdi ve giysileri alıp suya attı. Jean dostunun gri yeleğini yırtarak açtı ve göğsüne vurmaya başladı.

“Böcek,” dedi nefes nefese, “yanıma gel ve şunun bacaklarını kaldır. Sıcak özleri tükenmiş, bir ritim tutturursak belki kendine getiririz. Tanrılar aşkına, eğer yaşarsa yemin ederim tıpla ilgili on kitap alıp her birini ezberleyeceğim.”

Böcek alelacele sudan çıktı ve Locke’un bacaklarını teker teker indirip kaldırmaya başladı. Jean da o sırada dönüşümlü olarak onun karnına bastırdı, göğsüne vurdu ve yanaklarını tokatladı. “Hadi artık tanrıların cezası,” diye homurdandı genç adam. “Biraz inatçı ol, seni gidi çiroz...”

Locke’un sırtı aniden kasıldı. Boğazından dışarı sert ve ıslak öksürük sesleri patladı. Elleri hassas bir biçimde taşlara tutundu ve sol yanına döndü. Arkasına yaslanıp huzurla iç geçiren Jean içine oturduğu örümcek kanı birikintisinden bihaberdi.

Locke suyun içine kustu, öğürüp titredi, sonra tekrar kustu. Böcek yanında diz çöküp omuzlarından tutarak ona destek oldu. Derin soluklar alıp veren ve ıslak ıslak öksüren Locke birkaç dakika boyunca orada titreyerek yattı.

“Ah, tanrılar aşkına,” dedi nihayet, kısık ve boğuk bir sesle. “Tanrılar aşkına. Gözlerim. Zar zor görebiliyorum. Duyduğum şey su mu?”

“Evet, akan su.” Jean uzanıp Locke’un kollarından birini tuttu.

“Öyleyse beni oraya sokun. On üç tanrı aşkına, bu pisliği üstümden alın.”

Jean veya Böcek ona yardım edemeden önce Locke kendini kanala yuvarladı. Başını birkaç kez karanlık sulara sokup çıkardı, sonra da üstünde beyaz atletinden ve gri iç pantolonundan başka bir şey kalmayana dek diğer giysilerini de çıkarıp attı.

“Daha iyisin ya?” diye sordu Jean.

“Herhalde öyleyimdir.” Locke tekrar öğürdü. “Gözlerim yaşarıyor, burnum ve genzim yanıyor, göğsüm sızlıyor, başımda Therim Pel kadar büyük bir zonklama var, tüm Barsavi ailesi tarafından pataklandım, üstüm başım at sidiğiyle kaplı ve Gri Kral bizi kullanarak kurnazca bir iş çevirmiş gibi gözüküyor.” Başını taş

yürüyüş yolunun kenarına dayayıp birkaç kez daha öksürdü. Kafasını tekrar kaldırdığında örümcek leşlerini ilk defa fark edip irkildi. “Iyy! Tanrılar aşkına. Anlaşılan benim de kaçırdığım bir şeyler olmuş.”

“Tuz iblisleri,” dedi Jean. “Birlikte çalışan bir sürü. Kavga aramaya geldiler, kudurmuşlardı. İntihar eder gibi bir halleri vardı.”

“Bu hiç mantıklı değil,” dedi Locke.

“Ama bir açıklaması var,” karşılığını verdi Jean.

“Tanrıların kurdukları bir komplo,” diye mırıldandı Locke. “Ah. *Büyücülük.*”

“Evet. O canı çıkasıca Bağlıbüyücü. Eğer bir akrep şahini ehlileştirebiliyorsa...”

“Peki ya sebep bu yerse?” diye onun sözünü kesti Böcek. “Öyküleri siz de duydunuz.”

“Bize gıcık kapmış kanlı canlı bir büyücü varken öykülere takılıp kalmanın lüzumu yok,” dedi Locke. “Jean haklı. Beni o fıçıya tıkmalarına müsaade etmesinin sebebi oyunculuğumu beğenmemesi değildi ve şu ısırgan mahlûkatlar burada tatil yapmıyordu. İkinizin de ölmesi planlanmıştı. Veya ölmeseniz bile...”

“Korkup kaçmamız,” dedi Jean. “Dikkatimizin dağılması. Sen daha kolay boğulasın diye.”

“Akla yatkın bir fikir.” Locke yanan gözlerini tekrar ovuşturdu. “Ne zaman bu meseleye olan hoşgörümün sınıra dayandığını düşünsem nefret edecek yeni bir şeyle karşılaşıyor olmam çok ilginç. Calo ve Galdo... onlara ulaşmamız gerek.”

“Bombok bir vaziyette olabilirler,” diye doğruladı Jean.

“Zaten öyleler, ama bir aradayken o belayla daha iyi yüzleşebiliriz.”

Locke sudan çıkmaya çalıştıysa da başaramadı. Jean aşağı uzandı ve onu atletinin yakasından tutup dışarı çekti. Locke kafa sallayarak teşekkür etti ve titreyerek yavaşça doğruldu. “Korkarım hiç gücüm kalmamış. Üzgünüm Jean.”

“Üzülme. Bu gece başına gelmedik kalmadı. Çok geç olmadan seni o şeyin içinden çıkarabildik ya, bu bana yeter.”

“İkinize de minnettarım, inanın bana. İçerisi... Biraz daha kalsaydım...” Locke başını iki yana salladı. “Berbat bir şeydi.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi Jean. “Artık gidelim mi?”

“Hem de tez elden. İçeri girerken kullandığınız yoldan çıkacağız ama sessizce. Barsavi’nin adamları hâlâ bölgede olabilir. Ve, ah, kuşlara karşı gözünüzü açık tutun.”

“Tutmamak mümkün mü? Buraya batı kanalının o taraftaki bir tür lağım borusundan girdik.” Jean alnına bir şaplak atıp etrafına bakındı. “Hay kafama tüküreyim. Bacılar’ı kaybettim.”

“Korkma,” dedi Böcek, nacakları kaldırarak. “Onları geri istersin diye düşündüm, o yüzden de gözümü üzerlerinde tuttum.”

“Sana minnettarım Böcek,” dedi Jean. “Bu gece sona ermeden önce onları birkaç kişinin üstünde kullanmayı düşünüyorum.”

3

Lağım borusundan sürünerek çıkıp Yankılı Delik’in hemen batısındaki kanalın kıyısına tırmandıklarında Paslısu hiç olmadığı kadar durgundu. Barsavi’nin kafilesi ortadan kaybolmuştu. Üç Centilmen Piç bir kenara sinip havada süzülen bir şahin var mı diye karanlık gökyüzünü tarasa da gözlerine hiçbir şey ilişmedi.

“Gelin Kömürdumanı’na gidelim,” dedi Locke. “Dilenci Höyüğü üzerinden. Bir tekne çalabilir ve menfezi kullanarak kimseye gözükmeden eve ulaşabiliriz.” Tapınak Semti’nin güney tarafında, Perelandro Evi’nin hemen altında bulunan tahliye menfezi, kendisini dışarıdan kapatan bir mazgala ve gizli bir sürgülü mekanizmaya sahipti. Centilmen Piçler istedikleri zaman mazgalı açabilirler ve sessiz sedasız gelip gidebilirlerdi.

“İyi fikir,” dedi Jean. “Sokakları ve köprüleri kullanma fikri hiç hoşuma gitmiyor.”

Etraflarında süzülen alçak ve sıcak puslara şükran duyarak ses çıkarmaksızın güney yönünde ilerlediler. Nacaklarını ellerinde tutan Jean başını sağa sola çeviriyor, sallantılı bir çamaşır ipinin üstünde yürüyen bir kedi kadar dikkatli ilerliyordu. Genç adam yoldaşlarını bir köprünün üstünden geçirdi, sonra da Usul’un güneydoğu kıyısından aşağı indiler. Locke sürekli tökezliyor ve geri kalıyordu. Dilenci

Höyüğü'nün ışıksız, siyah kütlesi sollarındaki sislerin arasından yükseliyor ve fukara mezarlarının ıslak kokusu havayı dolduruyordu.

"Ne bir nöbetçi ne de Gölgeler Tepesi'nden bir kız veya çocuk," diye fısıldadı Locke. "Kimsecikler yok. Bu mahalle için bile çok anormal bir durum."

"Zaten bu gece normal olan ne var ki?" Jean elinden geldiğince hızlı bir tempo tutturdu ve kısa sürede başka bir köprüden geçerek güneydeki Kömürdumanı'na girdiler. Locke diğerlerine ayak uydurmak için uğraşırken ağrıyan karnını ve kaburgalarını tutuyordu. Böcek ise geriden geliyor, durmaksızın başını çevirerek arkalarına göz atıyordu.

Kömürdumanı'nın kuzeydoğu kıyısında bir dizi yıpranmış rıhtım, çökük merdiven ve ufalanmakta olan taş bir iskele vardı. Daha büyük, daha güzel tüm teknelerle mavnalar zincirlenip kilitlenmişti; fakat orada burada bir halat dışında hiçbir şeyle sağlama alınmamış birkaç filika yüzmekteydi. Tüm şehir bu tür küçük kayıklarla dolu olduğundan aklıselim hiçbir hırsız onlardan birini çalmakla uğraşmazdı... çoğu zaman.

Centilmen Piçler içinde bir kürek olanlardan ilkine bindiler. Locke kıç tarafına yığılıp kalırken Böcek küreği eline aldı, Jean da halatı çözdü.

"Teşekkürler Böcek." Jean kendini küçük tahta filikanın ıslak tabanına sıkıştırdı. Üçü birden filikaya zar zor sığıyordu. "Az sonra seninle yer değiştiririm."

"Ne yani, ahlaki eğitimimi bahane etmeyecek misin?"

"Ahlaki eğitimin sona erdi." Rıhtım geride kalırken ve Böcek onları kanalın ortasına çıkarırken Jean gözünü göğe dikti. "Artık savaş hakkında birkaç şey öğrenme vaktin geldi."

4

Jean görünmeden, engellenmeden onları tapınağın hemen güneyindeki kanalın kuzey kıyısına kadar götürdü. Perelandro Evi

başlarının üstündeki gümüşi sislerin ardında yükselen, ışıksız bir suretten ibaretti.

“Yavaş, yavaş,” diye kendi kendine söylendi Jean, kayığı tahliye menfezinin yanına yanaştırırken. Sudan yaklaşık bir metre yüksekte bulunan menfezin ağzı bir buçuk metre genişliğindeydi ve neredeyse dosdoğru tapınaktan inen merdivenin altındaki gizli bir geçide çıkıyordu. Böcek bir elini menfezin ucundaki demir parmaklıkların arasından geçirip gizli bir kilit mekanizmasını çalıştırdı, sonra da tuniğinden küçük bir bıçak çekip içeri tırmanmaya davrandı.

“Önden gideceğim,” dedi, Jean onu yakasından yakalamadan hemen önce.

“Hiç sanmıyorum. Önden Habis Bacılar gidecek. Sen yerine otur ve filikayı sabit tut.”

Böcek surat asarak kendisinden istenileni yaparken Locke da gülümsedi. Jean kendini menfezin ağzına çekip karanlığın içine sürünmeye başladı.

“İkinci olma şerefine nail olabilirsin Böcek,” dedi Locke. “Hem yukarı çıkmamda da bana yardım edersin.”

Üçü birden güvenle boruya doluştuğunda Locke döndü ve ayağıyla küçük filikayı kanalın ortasına doğru itti. Akıntı onu Via Camorrazza’ya götürüp sislerin arasında kaybedecekti; ta ki biri daha büyük bir tekneyle ona çarpana veya sahip çıkana kadar. Locke bunun ardından mazgalı yerine oturtup tekrar kilitledi. Centilmen Piçler gelip giderlerken gürültü yapmamak için mazgalın menteşelerini yağlarlardı.

Üçü beraber karanlıkta sürünürken kendi soluklarının hafif yankıları ve taşa sürten kumaşın hışırtısı çevrelerini sardı. Jean ine çıkan gizli girişi açarken küçük bir tıkırtı duyuldu, sonra da üzerlerine soluk renkli, gümüşi bir ışık huzmesi düştü.

Jean loş koridorun tahta zeminine ayak bastı. Hemen sağındaki tutamaklar bir zamanlar Peder Zincir’in yatak odası olan yerin girişine çıkmaktaydı. Sessizce hareket etmek için harcadığı tüm çabaya karşın yürürken zemin hafifçe gıcırdadı. Onun peşi sıra koridora çıkarken Locke’un kalbi gümbür gümbür atmaktaydı.

Işık çok kısıktı. Locke bu yeri bildi bileli duvarlar hep altın sarısı olagelmişti.

Jean nacaklarını sıkıca tutarak yavaş yavaş ilerlemeyi sürdürdü. Koridorun sonundaki köşeyi hızla döndü, yere çömeldi... ve homurdanarak dimdik doğruldu. “*Kahretsin!*”

Mutfak darmadağın edilmişti.

Baharat dolapları ters çevrilmişti; zemin cam kırıklarıyla ve çanak çömlek parçalarıyla kaplıydı. Erzak dolaplarının kapakları açılıp içleri boşaltılmış, su fıçısı yerdeki fayansların üstüne devrilmiş ve yaldızlı sandalyeler parçalanıp bir köşeye yığılmıştı. Cam inde yaşadıkları süre boyunca başlarının üstünde asılı duran güzelim avize harap vaziyetteydi: artık sadece birkaç telin ucundan sarkmaktaydı; gezegenleri ve takımyıldızları kırılmış, yörüngeleri onarılamayacak ölçüde eğrilmişti. Merkezinde yanan güneş ise bir yumurta gibi çatlamış, onu içeriden aydınlatan simyasal yağlar dışarı sızıp masaya akmıştı.

Şok geçiren Locke ile Jean giriş koridorunun başında kalakaldılar. Görünmeyen hasımlarla kapışmaya hazır haldeki Böcek de köşeyi döndü ve ikisinin arasında duruverdi. “Ne... Tanrılar aşkına! *Tanrılar aşkına!*”

“Calo?” Locke tüm gizliliği elden bıraktı. “Galdo! Calo! Burada mısınız?”

Jean, Gardırop’a açılan ağır perdeyi kenara çekti. Sonrasında ne bir şey söyledi ne de bir ses çıkardı; fakat Habis Bacılar ellerinden düşüp yerde takırdadı.

Gardırop da talan edilmişti. Sıra sıra kaliteli giysiler ve kostümler; tüm şapkalar, kravatlar, pantolonlar ve uzun çoraplar; bütün ceketler, yelekler ve binlerce şilin değerindeki takılar artık yoktu. Aynalar kırılmıştı; makyaj kutusu ters çevrilmiş, içinde ne varsa yerlere saçılıp ezilmişti.

Calo ile Galdo kutunun yanında gözlerini yarı karanlığa dikmiş sırtüstü yatıyorlardı. Gırtlakları bir kulaktan diğerine kadar düzgünce kesilmişti. Yaraları birbirinin ikiziydi.

Jean dizlerinin üstüne düştü.

Böcek hemen Locke'un yanından sıyrılmaya çalıştı; Locke o dermansız halinin tüm gücüyle çocuğu mutfağa doğru geri itti. "Hayır, Böcek, sakın..." Fakat artık çok geçti. Gördükleri karşısında şok geçiren çocuk cadıağacı masaya kapanıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Tanrılar aşkına, diye düşündü Locke, sendeleyerek Jean'ın yanından geçip Gardırop'a girerken. *Tanrılar aşkına, ne kadar aptalım! Pılımızı pırtımızı toplayıp kaçmalıydık.*

"Locke..." diye fısıldadı Jean, sonra da yüzükoyun yere serildi. Bir tür nöbet geçirircesine parmakları açılıp kapanıyor, vücudu baştan aşağı titriyordu.

"Jean! Tanrılar aşkına, yine ne oldu..." Locke iriyarı arkadaşının yanına çömeldi ve bir elini onun yuvarlak, ağır çenesinin altına koydu. Jean'ın nabzı çok hızlıydı. Başını kaldırıp ardına kadar açılmış gözlerle Locke'a baktı. Ağzını açıp kapasa da hiçbir sözcük telaffuz edemiyordu. Locke kendini düşünmeye zorladı.

Sebep zehir miydi? Yoksa bir tür tuzak mı? Odaya simyasal bir tertip mi bırakılmıştı? Peki niye o da etkilenmemişti? Kendini zaten perişan hissettiği için belirtiler henüz dikkatini çekmemiş miydi? Locke telaşla odaya bakındı ve gözleri sere serpe yatan Sanza ikizlerinin arasındaki kara bir nesneye takıldı.

Bir el... gri, kurumuş, köselemsi, kopuk bir insan eli. Avucu yukarı bakıyordu, parmakları içe doğru sıkıca kıvrılmıştı ve siyah bir iplikle avucun ölü derisine bir isim dikilmişti. Yazı kargacık burgacık olsa da okunur nitelikteydi, zira soluk mavi bir ateşle belli belirsiz çevrelenmişti:

JEAN TANNEN

Gerçek adını dikerek sana yapabileceğim şeyleri tahmin bile edemezsin. Şahinci'nin kelimeleri kendiliğinden Locke'un hafızasında canlandı. Jean tekrar inledi ve sırtı acıyla kasıldı. Locke kopuk ele doğru uzandı, kafasından bir düzine plan geçiyordu; onu bir nacakla doğrayabilir, simyasal ocak tablasında yakabilir, nehre atabilirdi... Uygulamalı büyücülük hakkında çok az bilgisi vardı ama bunlar bile hiç yoktan iyiydi.

Mutfağın kırık camları yeni adımlarla çıtırdadı.

“Kıpırdama evlat. Tombul dostun sana yardım edemez. Aynen öyle, orada otur.”

Locke dostunun nacaklarından birini yerden alıp sol eliyle kavradı ve Gardırop kapısından dışarı çıktı.

Giriş salonunun ağzında Locke’a tamamen yabancı bir adam duruyordu. Üstündeki kahverengi-kızıl yağmurluğun kukuletası açık olduğu için uzun, seyrek saçları ve sarkık siyah bıyıkları kolayca görülebiliyordu. Sağ eliyle neredeyse gelişigüzel bir şekilde tuttuğu arbaletini Böcek’e çevirmişti. Locke, Gardırop kapısında belirince adamın gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Bu imkânsız,” dedi yabancı. “Burada olmaman gerekiyordu.”

“Sen Gri Kral’ın adamısın,” dedi Locke. Sol eli kapının yanındaki duvarın arkasına dayalıydı. Oradan destek alırmış gibi gözükmesine rağmen aslında nacağı saklıyordu.

“Gri Kral’ın adamlarından biriyim. Başkaları da var.”

“Sana istediğin kadar para öderim,” dedi Locke. “Bana onun nerede olduğunu, ne yaptığını ve Bağlıbüyücü’den nasıl saklanabileceğimi söyle yeter.”

“Saklanamazsın. Bu bilgi sana hediyem olsun. İstediğim kadar paraya gelince... bu gücün dâhilinde değil.”

“Kırk beş bin tam şilinim var.”

“Vardı,” dedi arbaletçi, tatlı bir dille. “Artık yok.”

“Tek bir okun var,” dedi Locke, “bizse iki kişiyiz.” Jean arkasındaki zeminde inledi. “İçinde bulunduğun durum düşünmeye değer.”

“İyi görünmüyorsun, çocuk da pek becerikli birine benzemiyor. Sana *kıpırdama* dedim çocuk.”

“Bir ok yetmez,” dedi Böcek, gözlerinde Locke’un daha önce hiç görmediği bir öfkeyle. “Kiminle dalaştığını bilmiyorsun.”

“Tek bir ok,” diye tekrarladı Locke. “Böcek içindi, değil mi? Ben burada bulunmasaydım ilk işin onu vurmak olacaktı. Sonra da Jean’ı öldürecektin. Takdire değer bir plan. Ama artık karşında iki kişi var ve sen tek kişiye karşı silahlısın.”

“Sakin olun beyler,” dedi Gri Kral’ın adamı. “İkinizin de suratınıza ok yemeye meraklı olduğunu sanmam.”

“Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun. Neler yaptığımızı da.” Böcek bileğini hafifçe oynattı ve giysisinin yeninden avucuna bir şey düştü. Locke hareketi ucu ucuna fark edebildi. Neydi o şey? Bir Yetim Şamarı mı? Ah, tanrılar aşkına... onun bir arbalet okuna karşı hiçbir faydası olmazdı ki...

“Böcek...” diye mırıldandı Locke.

“Söyle ona Locke. Ona kiminle *dalaştığını* söyle. Başına gelecekleri bilmediğini söyle! Onun hakkından gelebiliriz.”

“Kim yerinden bir santim kıpırdarsa oku yer.” Arbaletçi bir adım geri çekildi ve silahını sol eliyle destekleyerek bir Locke’a bir Böcek’e doğrulttu.

“Böcek, sakın...”

“Onun hakkından gelebiliriz Locke. Sen ve ben. İkimizi birden durduramaz. Hatta *birimizi* bile durduramayacağına bahse varım.”

“Böcek, beni dinle...”

“Dostuna kulak ver evlat.” Yabancı, silahının arkasında terliyordu.

“Ben bir Centilmen Piçim,” dedi Böcek, yavaşça ve öfkeyle. “Hiç kimse bize bulaşamaz. Hiç kimse bizi alt edemez. Yaptığının bedelini *ödeyeceksin!*”

Böcek yerinden fırladığı anda Yetim Şamarı’nı tutan elini kaldırdı. İnce yüzünde salt bir azim ifadesi vardı. Arbalet tınladı ve serbest kalan kirişinin *şak* sesi mutfağın cam duvarlarından imkânsız denebilecek kadar yüksek bir sesle yankılandı.

Böcek’i iki gözünün arasından vurmak için atılan ok oraya değil de çocuğun boynuna isabet etti.

Böcek bir arı tarafından sokulmuşçasına sarsıldı. Sıçramaya hazırlanan dizleri boşaldı ve çocuk kendi ekseninde dönerek geriye savruldu. O düşerken kullanışsız Yetim Şamarı da elinden kurtulup havada bir yay çizdi.

Gri Kral’ın adamı arbaletini yere atıp kemerindeki bir bıçağa uzandı. Fakat Locke önce davranıp kapı aralığından fırladı ve sakladığı nacağı tüm hiddetiyle savurdu. Jean olsa silahın yalımıyla adamın kafasını ikiye bölebilirdi; Locke ise nacağın topuzuyla rakibine sert bir darbeyi zar zor indirebildi. Fakat bu bile yetti... topuz yabancının sağ gözünün hemen altına isabet etti ve irkilen adam acıyla bağırdı.

Locke arbaleti yerden kaptığı gibi uluyarak yabancının üstüne çullandı. Silahın dipçiğini adamın suratına doğru savurdu ve düşmanının burnu etrafa kanlar fışkırtarak kırıldı. Yere düşen adam kafasını koridor duvarının Atacam'ına sertçe çarptı ve yere kayarken Locke'un bir sonraki darbesini savuşturma çabasıyla ellerini kaldırdı. Locke arbaletle hasmının parmaklarını ezdi; iki adamın çığlıkları o dar alanda birbirine karışarak yankılandı.

Locke yayın kıvrık uçlarından birini adamın şakağına vurarak kavgayı sonlandırdı. Cama kanlar sıçradı ve başı yan dönen adam koridor zeminine kadar kayıp hareketsiz kaldı.

Locke arbaleti elinden attı, gerisingeri döndü ve Böcek'in yanına koştu.

Ok çocuğun soluk borusunun sağından boynunu delmiş, kuyruğundaki yuvarlak tüylere kadar oraya saplanıp kalmıştı. Yaranın kenarlarından koyu renkli kan sızmaktaydı. Locke diz çöküp Böcek'in başını ellerinin arasına alırken arbalet okunun arkadan çıkmış ucunu hissetti. Ellerine yapış yapış bir sıcaklık boşaldı; çocuğun aldığı her hırıltılı nefeste onun dışarı aktığını hissedebiliyordu. Böcek'in kocaman açılan gözleri genç adama odaklandı.

"Beni affet," diye mırıldandı Locke, gözyaşları arasında. "Tanrılar cezamı versin Böcek. Bu benim suçum. Kaçabilirdik. Kaçmalıydık. Gururum... sen, Calo ve Galdo. O ok beni vurmalıydı."

"Gururlanmakta," diye fısıldadı çocuk, "haklıydın. Centilmen... Piç."

Locke kan akışını bir şekilde kesebileceğini hayal ederek parmaklarını Böcek'in yarasına bastırdı; fakat çocuğun haykırmasıyla birlikte titreyen parmaklarını geri çekti.

"Haklıydın," dedi Böcek. Ağzının kenarından kan sızdı. "Ben bir... yanaşma mıyım? Bir... çırak? Yoksa gerçek bir... Centilmen Piç miyim?"

"Sen asla bir yanaşma olmadın Böcek. Asla bir çırak değildin." Locke hıçkırarak çocuğun saçlarını geriye taramaya çalıştı ve Böcek'in solgun alnında bıraktığı kanlı el izi karşısında dehşete düştü. "Seni gidi cesur budala. Seni gidi cesur, aptal piç. Bu benim suçum Böcek. Lütfen... lütfen bunun benim suçum olduğunu söyle."

“Hayır,” diye fısıldadı Böcek. “Ah, tanrılar aşkına... acıyor... çok acıyor...”

Locke onu sarılmayı sürdürürken çocuk soluk almaz oldu. Başka bir şey söylemedi.

Locke yukarı baktı. Sanki bunca zaman boyunca yaşamına sıcak bir ışık tutmuş olan yabancı cam tavan artık ona koyu kırmızıdan, hâlâ kollarında kan kaybeden Böcek’in kıpırtısız cesediyle beraber oturduğu zeminin yansımasından başka bir şey göstermemekten bilgiççe bir zevk alıyordu.

Locke orada, kederli düşüncelere kısılıp kalmış vaziyette uzun zaman bekleyebilirdi. Fakat Jean diğer odadan yüksek sesle inledi.

Locke nerede olduğunu anımsadı, ürperdi ve Böcek’in başını yapabildiği kadar nazikçe yere bıraktı. Tökezleyerek ayağa kalkıp Jean’ın nacağını bir kez daha eline aldı. Gardırop’a geri giderken hareketleri yavaş ve dengesizdi. Nacağı başının üstüne kaldırdı ve toplayabildiği tüm gücüyle Calo ile Galdo’nun cesetlerinin arasında yatan efsunlu elin üstüne indirdi.

Nacağın yalımı kurumuş deriyi keserken yazının etrafındaki soluk mavi ışık azaldı. Jean arkasından yüksek bir nida attı ve Locke bunu cesaret verici bir emare olarak kabul etti. Sistematik ve kindarca bir uğraşla eli daha küçük parçalara ayırdı. Köselemsi deriye ve kırılgan kemiklere vurdukça vurdu. Sonunda Jean’ın adını oluşturan siyah iplikler birbirinden ayrıldı ve mavi parıltı tamamen söndü.

Locke iri dostunun arkasında hareket ettiğini duyana dek gözünü Sanzalar’dan ayırmadı.

“Ah, Böcek. Ah, tanrılar cezasını versin.” Jean güçlükle ayağa kalkıp inledi. “Beni affet Locke. Bir türlü... bir türlü kıpırdayamadım.”

“Affedecek bir şey yok.” Locke, kendi sesini işitmekten acı duyuyormuşçasına yavaş konuşuyordu. “Bir tuzaktı. Büyücünün bizim için bıraktığı o şeyin üstünde adın yazıyordu. Herhalde geri geleceğini tahmin ettiler.”

“Kesik... kesik bir el ha? Üstüne adımın dikildiği bir insan eli mi?”

“Evet.”

“Bir Asılı Adam Tutuşu,” dedi Jean, et parçacıklarına ve Sanzalar’ın cesetlerine uzun uzun bakarak. “Küçükken onun hakkında bir şeyler okumuştum. Anlaşılan işe yarıyormuş.”

“Seni kolayca devre dışı bıraktı,” dedi Locke, soğuk bir edayla. “Böylece yukarıda saklanan bir suikastçı aşağı inip Böcek’i öldürebilir ve senin işini bitirebilirdi.”

“Tek bir kişi mi?”

“Tek bir kişi.” Locke iç geçirdi. “Jean, yukarıdaki tapınak odalarında gazyağı olacaktı. Lütfen onu aşağı indir.”

“Gazyağı mı?”

“Hepsini,” dedi Locke. “Acele et.”

Jean mutfakta durakladı, diz çöktü ve sol eliyle Böcek’in gözlerini kapadı. Sonra tekrar ayağa kalkıp gözyaşlarını sildi ve Locke’un isteğini yerine getirmek üzere koşup gitti.

Locke, Calo Sanza’nın bedenini peşi sıra sürükleyerek yavaşça mutfağa geçti. Cesedi masanın yanına bıraktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve diz çöküp dostunu alnından öptü.

Köşede yatan adam inleyip başını oynattı. Locke ayağa kalktı, adamın suratına bir tekme attı, sonra da Galdo’nun cesedini almak için Gardırop’a geri gitti. Kısa süre içinde Sanzalar’ı yanlarındaki Böcek’le beraber talan edilmiş mutfağın ortasına düzgünce yatırmıştı. İkizlerin gözlerindeki donuk bakışa daha fazla katlanamayan Locke kırık bir dolaptan aldığı masa örtüleriyle cesetlerin üstünü kapattı.

“Size bir ölüm adağı sözü veriyorum kardeşlerim,” diye fısıldadı Locke, işini bitirince. “Size tanrıların bile dikkatini çekecek bir ölüm adağı sözü veriyorum. Camorr’un tüm Düklerini ve Capalarını birer fukara gibi hissettirecek bir ölüm adağı. Kandan, altından ve ateşten bir adak. Bizi bir araya toplayan Aza Guilla, bizi barındıran Perelandro ve ruhlarımız tartıldığında parmağını teraziye bastıran Madrabaz Bekçi üstüne yemin ederim. Bizi güvende tutan Zincir’in üstüne yemin ederim. Onun yaptığını yapamadığım için sizden özür dilerim.”

Locke kendini ayağa kalkıp işe dönmeye zorladı.

Gardırop’un köşelerine birkaç eski giysi atılmıştı; Locke onlarla beraber etrafa saçılmış makyaj kutusundan birkaç bileşen topladı: bir avuç sahte bıyık, biraz sahte sakal, bir miktar sahne tutkalı. Bunları inin giriş koridoruna attı, sonra da hazine odasına göz gezdirdi. Tahmin ettiği gibi içerisi bomboştu. Kuyuda veya raflarda tek bir sikke

bile kalmamıştı. Daha evvelden arabaya yüklenen çuvalların da ortadan kaybolduğuna kuşku yoktu.

İnin arka kısmındaki yatakhaneden çarşaf ve battaniye topladı. Ardından bunlara parşömenler, kitaplar ve tomarlar ekleyip hepsini yemek odasındaki masanın üstüne yığdı. Sonunda elleri ve giysileri kanla kaplı olarak Gri Kral'ın suikastçısının başında dikilip Jean'ın dönmesini bekledi.

6

"Uyan," dedi Locke. "Beni duyabildiğini biliyorum."

Gri Kral'ın suikastçısı gözlerini kırpıştırdı, kan tükürdü ve ayaklarını kullanarak dayandığı köşeye daha da sinmeye çalıştı.

Locke adama tepeden bakarken olayların doğal seyrindeki ilginç değişim dikkatinden kaçmadı. Suikastçı kaslıydı, ondan bir karış daha uzundu; Locke ise bu gece yaşananların ardından hiç de etkileyici görünmüyordu. Fakat benliğinde korkutucu olan ne varsa gözlerinde toplanmıştı ve şimdi o gözler parlak, sert bir nefretle suikastçıya çevriliydi.

Jean omzunda bir çuvalla onun birkaç adım gerisinde bekliyordu. Nacaklarını kemerine takmıştı.

"Yaşamak istiyor musun?" diye sordu Locke.

Suikastçı hiçbir şey demedi.

"Basit bir soru sordum ve onu tekrarlamayacağım. Yaşamak istiyor musun?"

"Ben... evet," dedi adam usulca.

"Öyleyse isteğini reddetmek bana zevk veriyor." Locke adamın yanına diz çöktü, elini kendi atletinin altına soktu ve ince bir kordonla boynuna asılı duran küçük bir deri kese çıkardı.

"Bir keresinde," dedi Locke, "ne yaptığımı anlayacak yaşa geldiğimde katil olmaktan utanç duymuştum. Borcumu ödedikten sonra bile bunu çıkarmadım. Bir daha hiç unutmayayım diye."

Keseye asılarak kordonu kopardı. Sonra onu açtı ve içinden tek bir beyaz köpekbalığı dişi çıkardı. Suikastçının sağ elini tuttu, kese ile dişi onun avucuna koydu ve adamın kırık parmaklarını iki eşyanın üstüne sıkıca kapattı. Suikastçı kıvranıp haykırdı. Locke onu yumrukladı.

"Ama şimdi..." dedi. "Şimdi yeniden katil olacağım. Kendimi Gri Kral'ın bütün adamlarını öldürmeye adayacağım. Beni duyuyor musun ibne? Hem Bağlıbüyücü'nün hem de Gri Kral'ın canına okuyacağım. Camorr'daki, Karthain'deki ve Cehennem'deki tüm güçler karşıma dikilse bile faydası olmayacak! Efendine ulaşana kadar arkamda daha çok ceset bırakacağım, hepsi bu."

"Sen delisin," diye fısıldadı suikastçı. "Gri Kral'ı asla yenemezsin."

"Daha fazlasını yapacağım. Her ne planlıyorsa onu *bozacağım.* Her ne arzuluyorsa onu *yok edeceğim.* Dostlarımı öldürmek için buraya gelmendeki tüm sebepler buharlaşacak. Senden başlayarak Gri Kral'ın tüm adamları bir hiç uğruna can vermiş olacak."

Jean Tannen ileri çıktı, suikastçıyı tek eliyle tutup dizlerinin üstüne kaldırdı, sonra da adamın merhamet yakarışlarına aldırış etmeden onu mutfağa kadar sürükledi. Suikastçıyı masadaki üstü örtülü üç ceset ile giysi ve kâğıt yığınının yanına fırlattı. Adam kısa sürede gazyağının iç bayıcı kokusunun farkına vardı.

Jean tek kelime etmeden nacaklarından birinin topuzunu suikastçının sağ dizine indirdi; adamdan bir uluma koptu. İkinci bir darbe sol diz kapağını da kırdı ve suikastçı yeni darbelerden korunmak için ters döndü... ama Jean tekrar vurmadı.

"Madrabaz Bekçi'yi gördüğün zaman," dedi Locke, bir şeyi ellerinde bükerek, "ona Locke Lamora'nın yavaş öğrendiğini ama öğrendiklerini asla unutmadığını söyle. Ve dostlarımı gördüğünde de onlara sizden daha fazla kişinin yolda olduğunu söyle."

Locke ellerini açarak tuttuğu nesnenin yere düşmesine izin verdi. Bir ucundan beyaz iplikler çıkan, odunkömürü grisi ve boğumlu bir kordondu bu: simyasal bükmeli bir kibrit. Beyaz iplikler havayla kısa bir süre temas edince kıvılcım çıkararak içine sarılı oldukları daha ağır, daha uzun yanan gri kordonu tutuştururdu. Kibrit gazyağı birikintisinin kenarına düştü.

Locke ile Jean gizli kapıyı kullanarak eski taş tapınağa çıktılar ve merdiven kapağının çarparak arkalarından kapanmasına izin verdiler.

Ayaklarının altındaki cam inde alevler yükselmeye başladı.

Bunu çığlıklar izledi.

ARA

YAŞLI ELTOPU OYUNCULARININ ÖYKÜSÜ

Bir Therin meşgalesi olan eltopu, güney şehir devletlerinin halkları tarafından ne kadar beğenilirse kuzey krallıklarında yaşayan Vadralılarca da o kadar hor görülür (gerçi güneydeki Vadralılar bu oyunu gayet seviyora benzerler, orası ayrı). Âlimler oyunun Therin Hükümdarlığı çağında, deli imparator Sartirana'nın idam ettirdiği kurbanların kesik başlarıyla bovling oynadığı zamanlarda ortaya çıktığı fikrini küçümserler. Fakat bunu tamamen göz ardı da edemezler, zira Therin Hükümdarlığı'nın taşkınlıklarını en sağlam kanıtlara dayandırılmadan hafife almak pek akıllıca değildir.

Hoyrat sınıflar için hoyrat bir spor olan eltopu, nispeten düz denebilecek herhangi bir sahada ve iki takım arasında oynanır. Yaklaşık on beş santim çapındaki top, kauçuk ağacı ile hayvan derisinin lastiğimsi bir karışımıdır. Saha yirmi ila otuz metre arasında bir uzunluğa sahiptir ve her iki ucuna (genellikle tebeşirle) düz çizgiler çekilir. Takımlar topu karşı tarafın gol çizgisinden aşırmaya çalışırlar. Oyuncular sahanın sonuna doğru koşar, yürür veya sıçrarken topu iki elleriyle birden tutmak zorundadırlar.

Top oyuncudan oyuncuya serbestçe aktarılabilir; fakat vücudun bel altında kalan herhangi bir kısmıyla ona dokunulmamalıdır ve yere değmesine izin verilmemelidir. Yoksa top karşı takıma geçer. Maç sırasında Yargıç diye anılan tarafsız bir hakem kuralları uygulatmaya çalışsa da her zaman başarı sağlayamayabilir.

Maçlar bazen Camorr'un bütün bir mahallesini veya adasını temsil eden takımlar arasında oynanır. Bu tür hadiselerde insanlar içmeye, bahse girmeye ve kavga etmeye daima birkaç gün önceden başlarlar ve ancak maç hafızalardaki uzak bir anı haline geldiği zaman bundan vazgeçerler. Dolayısıyla maçlara bir kargaşa

denizinin ortasındaki nispeten sakin ve huzurlu birer ada gözüyle bakılabilir.

Bir zamanlar, Birinci Dük Andrakana'nın saltanatı sırasında, Kazan ile Yangınyeri arasında bir maç düzenlenmiş. Markos adlı genç bir balıkçı Kazan'daki en yetenekli eltopçusu kabul edilirken, onun en yakın dostu Gervain'e de şehirdeki en iyi ve en adil eltopu Yargıcı gözüyle bakılırmış. Doğal olarak maçın idaresi Gervain'e verilmiş.

Maç, Küldüştü Mahallesi'ndeki tozlu ve ıssız bir umumi meydanda düzenlenmiş. Her iki tarafın bas bas bağıran, ucu ucuna ayık bin seyircisi sahanın etrafındaki yıkık evlere ve ara sokaklara doluşmuş. Zorlu bir çekişmeymiş ve baştan sona mücadeleyle geçmiş. Maçın sonlarında Kazan bir golle gerideymiş ve süreyi tutan kum saatinin son kumları da akmak üzereymiş.

Markos delicesine bağırarak topu almış ve Yangınyeri defans hattını yarıp geçmiş. Bir gözü moraran, elleri mosmor kesilen, dirseklerinden ve dizlerinden kan damlayan balıkçı, oyunun son saniyesinde kendini can havliyle gol çizgisine doğru atmış.

Markos kollarını sonuna kadar uzatmış halde taşların üstünde yatıyor, top tebeşir çizgisine değse de onu geçmiyormuş. Gervain oraya toplanan oyuncuları iteklemiş, Markos'a birkaç saniye bakmış ve sonra da demiş ki: "Çizgiyi geçmedi. Gol değil."

Bunun ardından kopan isyan ve kutlamayı birbirinden ayırt etmek mümkün değilmiş. Sarıceketliler çıkan kargaşayı bastırırken kimine göre bir düzine, kimine göreyse yüze yakın kişiyi öldürmüşler. Şehrin en az üç Capası ödenmeyen bahisler sebebiyle çıkan küçük bir savaşta can vermiş ve Markos, dostu Gervain'le bir daha asla konuşmamaya ant içmiş. İkili çocukluklarından beri aynı teknede balık avlarmış; şimdiyse tüm Kazan bir olup o mahalleye tekrar adım atmaları halinde canlarının bir sosis zarı kadar bile para etmeyeceğine dair Gervain'i ve ailesini uyarır olmuş.

Aradan yirmi yıl geçmiş, sonra otuz, sonra otuz beş. İhtiyar Andrakana ölmüş ve Birinci Dük Nicovante şehrin başına geçmiş. Markos ile Gervain tüm bu süre boyunca birbirlerine tek kelime bile etmemişler; Gervain uzun yıllar Jeresh'te yaşayıp kalyonlarda kürek çekmiş ve para karşılığı ahtapot avlamış. Sonunda gurbet özlemiyle Camorr'a geri dönmüş. Rıhtıma vardığında küçük bir balıkçı

kayığından inmekte olan, saçı sakalı ağarmış ve tıpkı kendisi gibi yaşlanmış eski dostu Markos'u görünce hayret etmiş.

"Markos!" diye bağırmış Gervain. "Kazanlı Markos! Markos! Tanrılar ne iyi kalpliymiş! Beni hatırladın mı?"

Markos dönüp önünde duran yolcuya uzun uzun bakmış. Sonra da hiçbir uyarıda bulunmaksızın kemerinden uzun bir balıkçı bıçağı çekip sapına kadar Gervain'in karnına saplamış. Gervain şok geçirerek bıçağa bakarken Markos onu yan tarafından itmiş ve eski eltopu hakemi bir daha çıkmamak üzere Camorr Körfezi'nin sularına gömülmüş.

"Çizgiyi *nah* geçmedi," demiş Markos öfkeyle.

Verrarlılar, Karthainliler ve Lashainliler bu öyküyü duyduklarında bilgiç bir edayla kafa sallarlar. Onun uydurma olduğunu farz etmelerine rağmen ta yüreklerinde bildikleri bir şeyi doğruladığına inanırlar, yani Camorrluların topunun birden zırdeli olduğunu.

Öte yandan Camorrlular bu öyküye intikamla ilgili meselelerin ertelenmemesi gerektiğine veya derhal bir tatmin sağlanamayacaksa güçlü bir hafızaya sahip olmanın önemine yönelik, değerli bir uyarı gözüyle bakarlar.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

CAPA RAZA'NIN HUZURUNDA

1

Locke ilkini müsrifçe elden çıkardığı için ikinci bir tekne çalmaları gerekti. Başka bir gece bu duruma gülüp geçerlerdi.

Böcek, Calo ve Galdo'nun gülecekleri gibi, diye kendi kendine hatırlattı Locke.

Gardırop'un zemininden aldıkları eski pelerinlere sarınan iki dost, Darlık ile Mara Camorrazza arasından güneye sürüklenirken sis adeta onları şehrin geri kalanından ayırıyordu. Uzaktaki titrek ışıklar ve mırıltılı sesler Locke'a ömrü boyunca yaşadığı şehrin unsurları gibi değil de uzun zaman önce geride bıraktığı, yabancı bir hayatın kalıntıları gibi geliyordu.

"Amma aptalım," diye söylendi Locke. Küpeşte boyunca yatan genç adamın başı dönüyor, hırpalanmış karnından kuru öğürtüler yükseldiğini hissediyordu.

"Bunu bir kez daha söylersen," dedi Jean, "seni suya atarım ve tekneyle üstünden geçerim."

"Kaçmamıza izin vermem gerekirdi."

"Belki," dedi Jean. "Ama belki de başımıza gelen her sefil şey doğrudan doğruya yaptığın seçimlerden kaynaklanmıyordur kardeşim. Belki de ne yaparsak yapalım kötü şeylerle karşılaşmamız kaçınılmazdır. Belki kaçsaydık Bağlıbüyücü bizi yolda avlar ve kemiklerimizi burası ile Talisham arasındaki bir yere saçardı."

"Yine de..."

"Hayattayız," diye üsteledi Jean. "Hayattayız ve dostlarımızın intikamını alabiliriz. İndeyken Gri Kral'ın adamını haklamakla iyi ettin.

Şimdi sormamız gereken sorular *niye?* ve *bundan sonra ne olacak?* Öcütaşı dumanı solumuş gibi davranmaktan vazgeç. Zekâna ihtiyacım var Locke. Camorr'un Belası'na ihtiyacım var."

"Bulursan bana da haber ver. O kahrolasıca bir peri masalı."

"O bu teknede benimle beraber. Eğer şu an o değilsen bile olmak zorundasın. Gri Kral'ı ancak Bela alt edebilir. Yalnız başıma bunun altından kalkamam, o kadarını biliyorum. Gri Kral bunu bize neden yaptı? Bu ona ne kazandırdı? Düşün kahrolasıca!"

"Tahmin yürütecek çok şey var," dedi Locke. Bu konuya kafa patlatırken sesi biraz canlılık kazanmıştı. "Ama... gel soruyu daraltalım. Yöntemleri ele alalım. Tapınağın altında Gri Kral'ın adamlarından biriyle karşılaştık; kaçırıldığım gece de bir başkasını görmüştüm. Yani Bağlıbüyücü'ye ilaveten onun adına çalışan en az iki kişi olduğunu biliyoruz."

"Gri Kral sana özensiz bir plancı gibi geldi mi?"

"Hayır." Locke ellerini ovuşturdu. "Hayır, yaptığı her şey bana bir Verrar düzeneği kadar karmaşık gözüküyor."

"Ama inimize tek bir adam gönderdi."

"Evet, çünkü Sanzalar çoktan ölmüştü ve benim de öldüğüm sanılıyordu. Sen Bağlıbüyücü'nün hazırladığı başka bir tuzağa düşecektin, Böcek de bir arbalet oku yiyecekti. Her şey tereyağından kıl çeker gibi halledilecekti. Süratle ve zalimce."

"İyi de niçin iki adam göndermedi? Veya üç. Niçin amacına ulaşacağından *kesinlikle* emin olmadı?" Jean akıntıya karşı yerlerini korumak için birkaç kez kürek çekti. "Tam da planının en önemli yerinde Gri Kral'ın ansızın tembelleştiğine inanasım gelmiyor."

"Belki de..." dedi Locke. "Belki de diğer adamlarının başka bir yerde olması gerekiyordu. Belki de bu işe yalnızca bir kişiyi ayırabildi." Locke bir şaşkınlık nidası atıp sağ yumruğunu sol avucuna indirdi. "Belki de planının en önemli noktası biz değildik."

"Neydi öyleyse?"

"Ne değil, *kim.* Bunca aydır kime saldırıyordu? Jean, Barsavi onun öldüğünü sanıyor. Capa bu gece ne yapacak?"

"Bir... bir şenlik düzenleyecek. Daha evvelden Değişimler Günü'nde düzenlediği gibi. Kutlama yapacak."

“Yüzen Mezar’da,” dedi Locke. “Kapıları ardına kadar açacak, içeriyi içki fıçılarıyla dolduracak. Tanrım, bu sefer gerçekleriyle. Tüm erkânını toplayacak. Bütün Dürüst Vatandaşlar kafayı çekip Ahşap Çöplük’ün geçitleri ve iskeleleri boyunca sızacaklar. Tıpkı eski güzel günlerde olduğu gibi.”

“Yani Gri Kral kendini ölmüş gibi gösterip Barsavi’nin bir şenlik düzenlemesini sağladı, öyle mi?”

“İstediği şenlik değil,” dedi Locke. “İnsanlar. Tüm Dürüst Vatandaşlar. İşte bu. Tanrılar aşkına, işte bu! Barsavi bu gece aylardan beri ilk kez halkının önüne çıkacak. Anlamıyor musun? Orada yaşananlara tüm çeteler, tüm *garrista*lar şahit olacak.”

“Peki bunun Gri Kral’a faydası ne?”

“Puşt herif gösteriş yapmaya pek meraklı. Bana sorarsan Barsavi burnuna kadar boka batmış durumda. Asıl küreklere Jean. Beni hemen Kazan’a götür. Çöplük’ü kendim aşabilirim. Bir an önce Yüzen Mezar’a gitmeliyim.”

“Aklını mı kaçırdın? Gri Kral ile adamları hâlâ ortalıkta kol geziyorsa seni mutlaka öldürürler. Barsavi’ye gözükürsen de sonun farklı olmaz; mideni üşüttüğün için yarı ölü vaziyette yatıyor olman lazım! *Zaten* yarı ölü vaziyettesin!”

“Locke Lamora’yı görmeyecekler ki,” dedi Locke, makyaj kutusundan kurtarmayı başardığı birkaç parça malzemeyi kurcalayarak. Takma sakalı çenesine tutup sırıtırken yanaklarına bıçak gibi bir acı saplandı. “Biz burada konuşurken çözücü merhem inde yandığı için saçlarım birkaç gün daha gri kalacak. Yüzüme biraz is sürer ve kukuleta takarsam Capa’nın kesesinden beleş şarap içmeye gelmiş, üstü başı morluk içindeki sıradan biri olup çıkarım.”

“Yatıp dinlenmen lazım, neredeyse pestilini çıkardılar. Berbat haldesin. Az önce o lafları ederken hemen koşup gitmen gerektiğini kastetmedim.”

“Daha önceden sahip olduğumu bile bilmediğim yerlerim ağrıyor,” dedi Locke, parmaklarıyla çenesine yapıştırıcı macun sürerken. “Ama başka çarem yok. Elimizdeki tüm makyaj malzemeleri bunlar; paramız, gardırobumuz, başka bir tapınağımız, başka dostlarımız yok. Ve Gri Kral’ın adamları içlerinden birinin eksik olduğunu fark

edene kadar bize kalacak bir yer bulman için sadece birkaç saatin var.”

“Ama yine de...”

“Ben senin yarı cüssendeyim Jean. Bu sefer bana göz kulak olamazsın. Ben görünmeden hareket edebilirim, sense doğan güneş kadar dikkat çekersin. Sana tavsiyem Küldüştü’de bir baraka bulman, içeriyi farelerden temizlemen ve bölgeye işaretlerimizden bazılarını bırakman. Duvarlara biraz kurum sür yeter. İşim bitince seni bulurum.”

“Ama...”

“Jean, Camorr’un Belası’nı istiyordun. Onu buldun.” Locke sahte sakalını çenesine dayadı ve tutkal cildini karıncalandırmadan vazgeçerek ona kuruduğunu haber verene kadar bastırdı. “Beni Kazan’a götürüp bırak. Yüzen Mezar’da bir şeyler olmak üzere ve onu kendi gözlerimle görmeliyim. O pezevengin bize yaptığı her şey sonraki birkaç saatte yaşanacaklar içindi. Tabii çoktan yaşanmaya başlamadıysa.”

2

Duruma hangi açıdan bakılırsa bakılsın kızının katiline karşı kazandığı zaferi kutlarken Vencarlo Barsavi’nin kendini bile aştığı söylenebilirdi.

Yüzen Mezar’ın kapıları ardına kadar açıldı; muhafızlar nöbet yerlerinde kalsalar da disiplin büyük ölçüde gevşedi. Limana sabitlenmiş kalyonun en üst güvertelerindeki ipek tentelerin altına dev simyasal fenerler asıldı; bunlar birer deniz feneri gibi sislerin arasında parlayarak karanlık göğün altındaki Ahşap Çöplük’ü ışığa boğdu.

Yiyecek ve şarap getirtilmesi için Son Hata’ya ulaklar gönderildi; taverna kısa sürede tüm gıda maddelerinden, şarap fıçılarının çoğundan ve her bir müşterisinden arındı. İnsanlar merak ve beklentiyle bir araya gelerek ister sarhoş ister ayık olsunlar Ahşap Çöplük’e aktılar.

İskeledeki muhafızlar gelen misafirleri gözleriyle süzseler de başka bir şey yapmadılar; bariz bir şekilde silah taşımayan tüm adam ve kadınlar üstünkörü bir arama bile yapılmadan içeri alındı. Kazandığı zaferle coşan Capa birden fazla açıdan cömert davranmaya karar vermişti. Bu durum Locke'un işine yaradı; kukuletalı, sakallı ve baştan aşağı kir pas içindeki haliyle Kazan'dan gelen büyük bir haydut kalabalığının arasına kolayca karıştı. Grup, Bronz Deniz'in paşalarını konu alan romantik bir öyküdeki bir sefahat gemisi gibi aydınlatılmış Barsavi'nin kalyonuna çıkan yaya köprüsünü hep beraber, şamatalar eşliğinde geçti.

Yüzen Mezar tıklım tıklım doluydu. Yükseltilmiş sandalyesinde oturan Capa Barsavi'nin etrafı en yakın adamlarıyla sarılıydı: kıpkırmızı kesilmiş suratlarla bağrışan oğulları, hayatta kalan en güçlü *garrista*ları, sessiz ve dikkatli Berangia ikizleri. Locke kalenin merkezine ulaşmak için itip kakmak ve sövüp saymak zorunda kaldı. Sonunda da kendini balo salonuna çıkan ana kapının yakınındaki bir köşeye sıkıştırdı. Ağrılar içinde ve rahatsız bir pozisyonda olmasına rağmen içeriyi gözetleyebileceği iyi bir nokta bulduğu için minnettardı.

Balkonlar Camorr'un tüm çetelerinden kabadayılara doluydu; curcuna her geçen dakika biraz daha artıyordu. İçerideki sıcaklık dayanılmazdı. Hele kokular... Locke o kokuların ağırlığıyla kendini duvara bastırılıyormuş gibi hissediyordu. Terden sırılsıklam olmuş pamuklu ve yünlü kumaşlar, şarap ve alkol kokan nefesler, saç yağları ve hayvan derileri.

Sabahın ilk saati daha yeni sona ermişti ki Barsavi ansızın sandalyesinden doğrularak tek elini havaya kaldırdı.

Dikkat, bir dalga gibi o noktadan dışa doğru yayıldı; Dürüst Vatandaşlar birbirlerini dürterek susturdular ve Capa'yı işaret ettiler. Kutlamanın yankılı curcunasının hafif bir mırıldanma halini alması bir dakikadan kısa sürdü. Barsavi takdirle kafa salladı.

"Nasıl, iyi eğleniyor muyuz?"

Kalabalıktan tezahüratlar, alkışlar ve ayak vurmalar yükseldi. Locke herhangi bir gemide yere vurmanın ne kadar akıllıca olduğunu merak etmeden duramadı. Yine de kalabalıkla beraber alkış tutmayı ihmal etmedi.

“Üstümüzdeki kara buluttan kurtulmak harika bir his, değil mi?”

Bir tezahürat daha. Locke’un terden sırılsıklam olmuş geçici sakalının altındaki çenesi kaşındı. Karnına, genç Barsaviler’den birinin özel bir özenle yumrukladığı noktaya ani bir acı saplandı. Isı ile kokular genzinde mide bulandırıcı, tuhaf bir gıdıklanma hissine yol açıyordu ve Locke o gece bu hissi ömrünün geri kalanına yetecek kadar tatmış bulunuyordu. Yüzünü ekşiterek ellerine öksürdü ve birkaç saat daha gücünü koruyabilmek için dua etti.

Köpekbalığı dişleriyle bezeli saç fileleri salondaki avizelerin altında ışıldayan Berangia kardeşlerden biri Capa’nın yanına geldi ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Adam birkaç saniye onu dinledi, sonra da gülümsedi.

“Cheryn,” diye bağırdı Barsavi, “ona ve kardeşine bizi eğlendirmeleri için izin vermemi teklif ediyor! Vereyim mi?”

Cevap olarak gelen tezahürat, Locke’un kulaklarına o âna kadar duyduğu her şeyden iki kat güçlü (ve içten) geldi. Tahta duvarlar sesin gücüyle yankılanırken genç adam irkildi.

“Öyleyse bir Diş Gösterisi düzenleyelim!”

Sonraki birkaç dakika boyunca kızılca kıyamet koptu. Barsavi’nin düzinelerce adamı cümbüşçüleri geri iterek salonun ortasında yaklaşık on metrelik, kare biçimli bir boşluk yarattı; cümbüşçüler merdivenlerden yukarı doluşurlarken balkonlar ağırlıklarının altında gıcırdadı ve üst güvertedekiler gösteriyi seyredebilsinler diye gözlem delikleri manivelalar yardımıyla açıldı. Locke durduğu köşeye her zamankinden daha da sert itildi.

Ellerinde çengelli sırıklar bulunan adamlar zemindeki tahta panelleri kaldırarak Camorr Körfezi’nin karanlık sularını meydana çıkardılar. Aşağıda nelerin yüzebileceğini düşünen kalabalık, heyecan ve panik dolu bir dalgalanma yaşadı. *Orada başka ne vardır bilmem ama Tam Şilinler çetesinin huzursuz ruhlarının olduğu kesin*, diye aklından geçirdi Locke.

Ortadaki son panel de kaldırılırken içerideki hemen hemen herkes o panelleri taşıyan ince destek kirişlerini görür oldu. Kirişler bir karıştan tek bir santim bile daha geniş değildi ve aralarında birer buçuk metre vardı. Barsavi’nin şahsına özel Diş Gösterisi arenası,

Berangia kardeşler kadar tecrübeli olan *contrarequialla*lar için bile gerçek bir imtihandı.

Kalabalıkları coşturmayı iyi bilen Cheryn ve Raiza deri yeleklerini, bilekliklerini ve yakalıklarını çıkarmaya başladılar. Onlar ağırdan alarak zarifçe soyunurken Capa'nın kulları iki kadına beğeniyle laf attılar, kadeh ve maşrapa kaldırdılar, hatta bazıları ihtimal dışı tekliflerde bile bulundu.

Anjais küçük bir simyasal toz paketiyle çabucak öne çıktı, elindekini suya boşalttı, sonra da tedbirli davranarak bir adım geri çekildi. Döktüğü şey '*çağrı*', yani bir köpekbalığını kızdıracak ve müsabaka boyunca öyle kalmasını sağlayacak etkili bir karışımdı. Sudaki kan bir köpekbalığını oraya çekip çileden çıkarabilirdi; fakat *çağrı* onu büsbütün saldırı hevesiyle doldurur, küçük platformların üstünde oradan oraya atlayan kadınlara erişmek için sıçrar, debelenir ve yuvarlanırdı.

Berangia kardeşler ellerinde geleneksel silahlarla –kazma başlı baltalar ve kısa ciritler– suni havuzun neredeyse kenarına kadar gittiler. Anjais ile Pachero onların arkasında ve biraz solunda duruyorlardı. Sandalyesinin yanında kalan Capa ise ellerini çırpıyor ve genişçe sırıtıyordu.

Siyah bir yüzgeç suyun yüzeyini yararak dışarı çıktı, bir kuyruk suyu dövdü ve kalabalığın elektrik yüklü atmosferi bir anda yoğunlaştı. Locke o atmosferin üstünü kapladığını hissedebiliyordu; birbirine karışan şehvet ve korkunun yarattığı güçlü, hayvansı bir duyguydu. Seyirciler havuzun kenarından iki metre uzaklaşmışlarsa da ön sıradakilerden bazıları hâlâ tedirgindi. Bunlardan birkaçı ite kaka kalabalığın arasına karışmaya çalışırken etraflarındakilerin kahkahalarına ve alaylarına maruz kalıyordu.

Aslında köpekbalığı bir buçuk-iki metreden daha uzun olamazdı; Oynak Cümbüş'tekilerden bazıları bunun iki katı boya erişebilirdi. Fakat o büyüklükteki bir hayvan Capa'nın özel havuzuna asla sığmazdı. Yine de bu boydaki bir balık bile sıçradığında karşısındakini kolayca sakatlayabilirdi ve birini kendisiyle beraber suya çekmeyi başarırsa o kadar adaletsiz bir müsabakada cüssenin fazla bir önemi kalmazdı.

Berangia kardeşler kollarını havaya kaldırdılar, ardından Capa'ya doğru döndüler. Sağdaki kardeş (Raiza mıydı? Yoksa Cheryn mi?

Locke onları birbirinden ayırmayı asla öğrenememişti ve bunu düşününce yüreği Sanzalar için sızladı) eliyle Barsavi'yi yanlarına çağırdı. Kalabalığa oynayan Barsavi ellerini kaldırıp etrafına bakındı. Erkânı ona tezahüratlarla destek verince de bayanların arasına indi ve her birinden yanaklarına birer öpücük aldı.

Üçlünün hemen önündeki sular çalkalandı; siyah renkli, zarif bir gölge havuzun kenarından geçti, ardından ışıksız derinliklere daldı. Locke beş yüz kalbin bir an için teklediğini, beş yüz boğazın nefesini tuttuğunu hissetti. Kendi dikkati de doruk noktasına ulaşır gibi gözüktü ve Barsavi'nin kızarık, yuvarlak suratındaki hevesli gülümsemeden tutun da avize ışığının dalgalı sudaki yansımasına kadar o âna dair her ayrıntıyı sanki önünde donup kalmış gibi yakaladı.

"Camorr!" diye haykırdı Capa'nın sağındaki Berangia ikizi. Kalabalığın gürültüsü tekrar kaybolurken bu seferki suskunluk dev bir soluk borusunun kesilmesi gibi ani oldu. Beş yüz çift göz Capa ile fedailerine mıhlanıp kaldı.

"Bu ölümü," diye devam etti kadın, "efendimiz ve hamimiz Capa Vencarlo Barsavi'ye adıyoruz!"

"Hakkı olduğu gibi," dedi diğeri.

Köpekbalığı hemen önlerindeki havuzdan fırladı. Koyu renkli, zarif yaratık gözkapaksız siyah gözleriyle ve açık ağzındaki beyaz dişleriyle şeytani bir şeydi. Beraberinde üç metrelik bir su sütunu kaldırarak havada bir yarım parende attı, ileri doğru uçtu, uçtu...

Ve dosdoğru Capa Barsavi'nin üstüne düştü.

Barsavi kendini korumak için kollarını kaldırırken ağzını ardına kadar açmış köpekbalığı o uzuvlardan birini kapıverdi. Balığın kaslı vücudu tahta zemine çarparak Barsavi'yi alaşağı etti. İnsafsız çeneler sıkıca kapandı ve sağ omzundan kanlar fışkıran Capa bir çığlık attı. Kan, köpekbalığının küt burnundan aşağı akarak etrafa yayıldı.

Oğulları, Barsavi'nin yardımına koştular. Sağdaki Berangia ikizi köpekbalığına baktı, akıcı bir hareketle ağırlığını kaydırarak bir dövüş duruşu takındı, ışıltılı baltasını kaldırdı ve üst gövdesinin tüm kuvvetini darbeye aktararak silahı hızla savurdu.

Baltanın yalımı Pachero Barsavi'nin sol kulağının hemen üstünden başına isabet etti. Gözlüğü uçup giden uzun boylu adam, kafatası içe göçmüş bir halde ileri doğru sendeledi. Daha dizleri güverteye çarpmadan ölmüştü.

Kalabalık haykırarak çalkalandı ve Locke yaşananlardan bir anlam çıkarmasına yetecek kadar uzun bir süre kendisine güç vermesi için Velinimet'e dua etti.

Anjais kıvranan babasına ve yere yığılmakta olan kardeşine ağzı açık bakakaldı. O daha tek bir kelime bile edemeden önce diğer Berangia arkasına geçti, kolunu uzatıp ciridinin şaftını genç adamın çenesinin altına bastırdı ve baltasının kazma başını onun kafasına arkadan sapladı. Anjais kan tükürüp öne devrildi ve hareketsiz kaldı.

Köpekbalığı çırpınarak Capa'nın sağ koluna asılırken adam haykırdı ve sol eli yaratığın sert postunun aşındırıcı etkisiyle kanlar içinde kalana dek onun burnuna tekrar tekrar vurdu. Köpekbalığı mide bulandırıcı son bir asılışla kolu tamamen kopardı ve tahta güvertede geniş bir kan izi bırakarak suya doğru geri geri kaydı. Kopuk kolundan kanlar fışkıran Barsavi yana yuvarlanarak oradan uzaklaştı ve akıl erdiremediği bir dehşetle oğullarının cesedine bakakaldı. Dengesizce ayağa kalkmaya çalıştı.

Berangia kardeşlerden biri onu tekmeleyerek tekrar güverteye düşürdü.

Yerde yatan Capa'nın arkasında bir patırtı koptu; Kızıl Eller'den bazıları silahlarını çekmiş ve anlaşılmaz bir şeyler haykırarak Berangia kardeşlere doğru hücuma geçmişti. Sonrasında yaşananlar Locke'un gözünde bulanık, şiddet dolu bir gizemden ibaretti; yarı çıplak vaziyetteki kız kardeşler, köpekbalığını bile kıskandıracak bir gaddarlıkla yarım düzine zırhlı adamın hakkından geldiler. Ciritler uçtu, baltalar savruldu, gırtlaklar yarıldı ve kanlar fışkırdı. Suratı kanlı bir yara halini almış olan sonuncu Kızıl El yere yığılırken ilkinin hücum etmesinin üzerinden en fazla beş saniye geçmişti.

Artık balkonlarda da kavga dövüş vardı; Locke arbaletler ile uzun bıçaklar kuşanmış, gri yağmurluklu adamların kalabalıkları yararak ilerlediğini görebiliyordu. Barsavi'nin muhafızlarından bazıları geri çekilip hiçbir şey yapmadı, bazıları kaçmaya yeltendi, bazılarıysa arkadan yaklaşan pelerinli suikastçılar tarafından oracıkta öldürüldü. Arbalet kirişleri tınladı; oklar havada ıslık çaldı. Locke'un solundan

yankılı bir gümleme yükseldi; balo salonunun koca kapıları görünüşte kendiliğinden çarparak kapanmıştı ve mekanik düzenekleri zırıldayıp tıkırdıyordu. İnsanlar onlara boş yere yüklendiler.

Barsavi'nin adamlarından biri panik halinde itişip kakışan Dürüst Vatandaşlar kalabalığının arasından sıyrıldı ve avlarını koruyan dişi aslanlar misali yaralı Capa'nın başında dikilen Berangia kardeşlere arbalet doğrulttu. Tavanın gölgeli köşelerinden fırlayan karanlık bir siluet adamın üstüne çullandı; insanlık dışı bir ötüş duyuldu ve hedefini açık ara ıskalayan arbalet oku kız kardeşlerin kafalarının üstünden geçip karşı duvara çarptı. Muhafız uzun, kıvrık kanatlarla tekrar havalanan kahverengi sureti savuşturmaya çalıştı, sonra bir elini boynuna götürdü, tökezledi ve yüzükoyun düştü.

"Olduğunuz yerde kalın!" diye gümbürdedi bir ses, kendinden emin bir otoriteyle. "Olduğunuz yerde kalın ve kulak verin."

Buyruk Locke'un tahmin edebileceğinden daha güçlü bir etki yarattı; hatta kendi korkusunun bile azaldığını, kaçma dürtüsünün kaybolduğunu hissetti. Feryatlar ve çığlıklar kesilirken daha iki dakika önce Capa Barsavi'nin coşkulu erkânı olan kalabalığın üstüne ürkütücü bir sükûnet çöktü.

Locke'un ensesindeki tüyler diken diken oldu; kalabalıktaki bu değişim doğal değildi. Eğer daha önce tecrübe etmemiş olsaydı bu durumu gözden kaçırabilirdi, ama şu anda neyle karşı karşıya olduğundan çok emindi: Havaya büyücülük hâkimdi. Elinde olmadan ürperdi. *Tanrılar, umarım bunu görmeye gelmek düşündüğüm kadar iyi bir fikirdir.*

Gri Kral ansızın aralarında belirdi.

Adam sanki yoktan var olan bir kapıdan çıkagelmişti. Capa'nın sandalyesinin hemen yanında duruyordu; üzerinde gri bir pelerin ve harmani vardı. Kızıl Eller'in cesetlerinin üstünden bir avcının özgüveniyle geçti. Yanında da eldivenli yumruğunu havada tutan Şahinci yürüyordu. Eldivene tünemiş Vestris kanatlarını katlatıp utkuyla öttü. Kalabalıktan nidalar ve mırıldanmalar yükseldi.

"Sizlere zarar verilmeyecek," dedi Gri Kral. "Bu gece vermek için geldiğim tüm zararı verdim." Berangia kardeşlerin arasında durdu ve ayaklarının dibinde kıvranıp inleyen Capa Barsavi'yi süzdü.

“Merhaba Vencarlo. Tanrılar aşkına, hiç iyi görünmüyorsun.”

Gri Kral bunun ardından kukuletasını çıkardı ve Locke o yoğun bakışlı gözleri, sert hatlarla dolu suratı, aralarına gri teller karışmış siyah saçları, ince yapılı fakat erkeksi çehreyi bir kez daha gördü. Sonra nefesi boğazına takıldı, çünkü nihayet Gri Kral’la ilk görüşmesi sırasında içini kemiren o tuhaf aşinalığa anlam verebilmişti.

Bulmacanın tüm parçaları önündeydi. Gri Kral iki Berangia’nın arasında dururken Locke onların kardeş, hatta neredeyse üçüz olduklarını görebiliyordu.

3

“Camorr,” diye bağırdı Gri Kral, “Barsavi ailesinin saltanatı sona erdi!”

Adamları kalabalığı sıkı bir kontrol altına almışlardı; Berangia kardeşler ile Şahinci’yle beraber sayıları yaklaşık iki düzineyi buluyordu. Bağlıbüyücü sol elinin parmaklarını kapatıp açtı ve gözleriyle odayı tararken bıyık altından bir şeyler mırıldandı. Kullandığı efsun her neyse kalabalığı sakinleştirmek için üzerine düşeni yapıyordu ama çıplak bileğinde göze çarpan üç siyah halkanın da cümbüşçülerin dikkatini çektiğine şüphe yoktu.

“Hatta,” diye devam etti Gri Kral, “Barsavi ailesi sona erdi. Başka bir oğlun veya kızın kalmadı Vencarlo. Ölmeden önce uçkurunun tüm marazını yeryüzünden sildiğimi bilesin istedim.”

“Geçmişte beni Gri Kral olarak tanıdınız!” diye bağırdı. “Eh, artık gölgelerden çıktım. O isim bir daha anılmayacak. Bundan böyle beni başka bir isimle tanıyacaksınız. *Capa Raza.*”

Raza, diye düşündü Locke. *Therin Hükümdarlığı dilinde ‘intikam.’ Hiç de üstü kapalı değil.*

Aynı konunun Gri Kral hakkındaki diğer pek çok şey için de geçerli olduğunu üzülerek anlıyordu.

Capa Raza kan kaybından zayıf düşmüş, sızlanan Barsavi’nin üstüne eğildi. Uzanıp Barsavi’nin mühür yüzüğünü geride kalan

solgun elinden çıkardı, onu havaya kaldırarak tüm kalabalığa gösterdi, sonra da kendi sol elinin yüzük parmağına taktı.

“Vencarlo,” dedi Capa Raza, “seni bu halde görebilmek için uzun yıllar bekledim. Artık çocukların öldü ve hem kalen hem de hazinenle beraber makamın bana geçti. Adını taşıyan birine bırakmayı düşündüğün tüm mirasın ellerimde. Seni tarihten sildim. Bu yaptığım hoşuna gitti mi âlim? Karatahtadaki başıboş bir tebeşir çizgisiymişsin gibi seni silip attım.

“Karının yavaş yavaş öldüğünü hatırlıyor musun, ya da onun Berangia kardeşlere ne kadar çok güvendiğini? Onların karına nasıl yemek götürdüklerini? Karın mide tümörlerinden ölmedi. Sebep kara simyaydı. Senin için bu ölümü hazırlamakla geçecek uzun yıllarda iştahımı kabartacak küçük bir şey istedim.” Capa Raza şeytani bir neşeyle sırıttı. “Can çekişti, değil mi? Ölümünün çok acılı olduğunu duydum. Eh, bunu ona tanrılar yapmadı Vencarlo. Sevdiğin diğer herkes gibi o da senin yüzünden öldü.”

“Neden?” Barsavi’nin sesi zayıf ve kısıktı.

Capa Raza adamın yanına diz çöktü, başını neredeyse şefkatle kavradı ve uzun saniyeler boyunca kulağına fısıldadı. Sözünü bitirdiğinde çenesi gevşekçe sarkan, gözleri hayretle açılan Barsavi ona bakakaldı ve Raza yavaşça kafa salladı.

Capa Raza bunun ardından Barsavi’yi sakalından tutarak başını geriye doğru kaldırdı. Yeninden diğer eline bir bıçak düştü ve bunu sapına kadar Vencarlo Barsavi’nin korunmasız gıdısına sapladı. Barsavi’nin bacağı sadece bir kez, zayıfça seğirdi.

Capa Raza bıçağı çekerek ayağa kalktı. Berangia kardeşler eski efendilerini yakasından tutup yerde sürüyerek körfezin karanlık sularına attılar. Körfez, Barsavi’nin egemenliğinde geçen uzun yıllar boyunca kurbanlarına ve düşmanlarına yaptığı gibi onu da şevkle bağrına bastı.

“Camorr’u tek bir Capa yönetir,” dedi Raza, “ve o artık benim. O artık benim!” Adeta itiraz edecek biri var mı diye kanlı bıçağını başının üstüne kaldırıp etrafına bakındı. Kimsenin gıkı çıkmayınca da sözlerini sürdürdü.

“Niyetim sadece Barsavi’yi ortadan kaldırmak değil, onun yerini almak. Bunun için kendimce sebeplerim var. Böylece artık benimle

sizler, yani tüm Dürüst Vatandaşlar arasında bir iş ilişkisi doğmuş oluyor.” Adam kollarını göğsünde kavuşturup, çenesini muzaffer bir generalin bronz heykeli misali kaldırarak yavaşça etrafına bakındı.

“Sözlerime kulak vermeli ve bir karara varmalısınız.”

4

“Elde ettiğiniz hiçbir şey sizden alınmayacak,” diye devam etti Raza. “Uğruna çalıştığınız veya eziyet çektiğiniz hiçbir şeye dokunulmayacak. Barsavi’den ne kadar nefret etsem de yaptığı anlaşmalara saygı duyuyorum. O yüzden sözüm söz.

“Her şey olduğu gibi kalacak. Tüm *garrista*lar ve çeteleri aynı bölgeleri kontrol edecekler; aynı haracı haftada bir kez, aynı günde ödeyecekler. Gizli Barış yerini koruyacak; nasıl ki Barsavi’nin egemenliğinde onu bozmak ölümle cezalandırıldıysa benimkinde de öyle olacak.

“Barsavi’nin tüm makamlarını, güçlerini ve alacaklarını sahipleniyorum. Bu yüzden adalet gereği onun borçlarını ve sorumluluklarını da sahiplenmeliyim. Eğer içinizden birileri Barsavi’den alacaklı olduğunu bana gösterebilirse aynı alacak Capa Raza’ya geçecek. Bunlardan ilki Eymon Danzier... Öne çık Eymon.”

Capa Raza’nın sağındaki kalabalıkta bir mırıldanma ve dalgalanma yaşandı; birkaç saniye sonra Locke’un Yankılı Delik’ten çok iyi hatırladığı o cılız adam kalabalığın dışına itildi. Eymon’ın dehşet içinde olduğu belliydi, çıkık dizleri titrerken neredeyse birbirine çarpıyordu.

“Eymon, rahat ol.” Raza tıpkı eskiden Barsavi’nin de yaptığı gibi avucu aşağı dönük ve parmakları açık olarak sol elini uzattı. “Önümde diz çök ve beni Capa olarak kabul et.”

Eymon titreyerek bir dizinin üstüne çöktü, Raza’nın elini tuttu ve yüzüğü öptü. Dudakları Barsavi’nin kanıyla ıslandı. “Capa Raza,” dedi yalvarırcasına.

“Yankılı Delik’te çok cesurca bir iş yaptın Eymon. Aynı şeyi çok az kişi yapabilirdi. Barsavi sana o iş karşılığında büyük bir vaatte

bulunmakta haklıydı. Vaadini yerine getireceğim. Sana bin şilin ve kalacağın bir süit verilecek. Öyle bir rahata kavuşacaksın ki, yaşayacak daha pek çok yılı olan adamlar senin yerine geçebilmek için dua edecekler."

"Ben... ben..." Eymon'ın gözünden yaşlar boşalıyordu. "Ne yapacağından emin değildim... Teşekkürler Capa Raza. Teşekkürler."

"Bana ettiğin hizmetten dolayı kalan günlerini zevk içinde geçirmeni dilerim."

"Yani... Yankılı Delik'teki... sen değil miydin Capa Raza?"

"Ah, hayır Eymon." Raza derin ve hoş bir kahkaha attı. "Hayır, o sadece bir illüzyondu."

Yüzen Mezar'daki balo salonunun uzak bir köşesinde duran o illüzyon yumruklarını açıp kapayarak içten içe köpürdü.

"Bu gece beni ellerim kanlı olarak gördünüz!" diye bağırdı Raza. "Umarım şimdi de gerçek cömertlik olarak algılayacağınızı umduğum bir şekilde görüyorsunuz. Ben geçinilmesi zor biri değilim. İstediğim tek şey hep beraber refaha kavuşmamız. Barsavi'ye hizmet ettiğiniz gibi bana da ederseniz öyle olacağını biliyorum. O yüzden size soruyorum *garrista*lar; kim önümde diz çöküp Capanız olarak yüzüğümü öpecek?"

"Rom Köpekleri!" diye bağırdı balo salonundaki kalabalığın önlerinde duran kısa boylu ve ince yapılı bir kadın.

"Sahtefer Kesicileri!" diye haykırdı bir adam. "Sahtefer Kesicileri seninle!"

Bu hiç mantıklı değil, diye düşündü Locke. *Gri Kral eski garristalarını öldürdü. Onunla bir tür oyun mu oynuyorlar?*

"Kurnaz Kırmalar!"

"Yangınyeri Baronları!"

"Kara Gözler!"

"Tam Şilinler!" dedi başka bir ses ve bunu koro halinde yükselen onaylamalar izledi. "Tam Şilinler, Capa Raza'nın yanında!"

Locke'un ansızın kahkahalarla gülesi geldi. Yumruğunu ağzına dayayıp çıkan sesi boğuk bir öksürüğe dönüştürdü. Artık her şeyi anlıyordu; Gri Kral yalnızca Barsavi'nin en sadık *garrista*larını öldürmekle kalmamış, daha önceden onların astlarıyla anlaşmaya varmıştı.

Tanrılar aşkına, Gri Kral'ın içerideki kostümsüz adamlarının sayısı kostümlülerden çok daha fazlaydı. Hepsi de sabırla akşamki gerçek gösterinin başlamasını beklemişti.

Yarım düzine adam ve kadın öne çıkıp havuzun kenarına kadar gitti ve Raza'nın önünde diz çöktü. Köpekbalığı Barsavi'nin kolunu kaptığından beri yüzgecini bile oynatmamıştı.

Kahrolasıca Bağlıbüyücü'nün hayvanlarla arası sahiden de çok iyi, diye düşündü Locke, öfke ve kıskançlık karışımı bir duyguyla. Şahinci'nin becerilerini gördükçe kendini giderek daha da küçük hissediyordu.

Teker teker diz çöken *garrista*lar Capa'nın yüzüğünü öperek ve içten bir şevkle, "Capa Raza," diyerek ona hürmetlerini sundular. Onların hemen ardından beş kişi daha diz çökmek üzere öne çıktı, belli ki olayların gidişatına boyun eğmişlerdi. Locke kafasından hızlı bir hesap yaptı; Raza sadece şu âna kadar aldığı sadakat yeminleriyle üç veya dört yüz Dürüst Vatandaş'a hükmetmekteydi. Aleni yaptırım gücü hatırı sayılır ölçüde artmıştı.

"Öyleyse artık tanışmış bulunuyoruz," dedi Raza tüm kalabalığa. "Tanıştık ve niyetimi biliyorsunuz. İşinize gücünüze dönmekte serbestsiniz."

Şahinci boştaki eliyle birkaç hareket yaptı, salondaki kapı kanatlarının mekanik düzenekleri tersine çalıştı ve kapılar açıldı.

"Kararsızlara üç gece süre tanıyorum!" diye bağırdı Capa Raza. "Buraya gelip önümde diz çökmeleri ve Barsavi'ye ettikleri gibi bana da yemin etmeleri için üç gece. Hoşgörülü davranmayı tüm kalbimle istiyorum; fakat şu ânın beni kızdırmak için doğru bir zaman olmadığı konusunda sizi uyarırım. Neler yapabildiğimi gördünüz. Barsavi'de olmayan kaynaklara sahip olduğumu biliyorsunuz. Keyfim kaçtığı zaman acımasızca davranabildiğimi de. Bana hizmet etmek içinizden gelmiyorsa, bana karşı çıkmanın daha akıllıca veya heyecanlı olacağını düşünüyorsanız size bir tavsiyem var: Pılınızı pırtınızı toplayın ve karaya açılan kapılardan şehri terk edin. Dileğiniz yollarınızı benimle ayırmaksa, adamlarımdan size bir zarar gelmeyecek. Üç geceliğine size izin ve şeref sözü veriyorum."

"Ama ondan sonra," dedi Raza, sesini alçaltarak, "ondan sonra verilmesi gereken ibretlik cezaları vereceğim. Şimdi gidin ve

*pezon*larınızla konuşun. Dostlarınızla ve diğer *garrista*larla konuşun. Söylediklerimi onlara da iletin; onlara yeminlerini beklediğimi söyleyin.”

Kalabalıktakilerin bir kısmı kapılara doğru dağıldı; bir kısmıysa, belki de daha akıllı olanlar, Capa Raza’nın önünde sıraya girmeye başladı. Eski Gri Kral yeminleri bir ceset halkasının içinde kabul etti; Kızıl Eller ve Barsavi’nin oğulları hâlâ yığılıp kaldıkları yerde kan kaybediyorlardı.

Locke kalabalığın baskısının azalması için birkaç dakika bekledi. Gürül gürül akan sıcak, pis kokulu insan nehri birkaç geniş dere halini alınca da çıkışa yöneldi. Ayakları da başı da kurşundan yapılmış kadar ağırdı; hızla bitkin düştüğünü hissediyordu.

Orada burada cesetler göze çarpıyordu; Barsavi’nin sadık muhafızlarına aittiler. Kalabalık iyice seyrelmeye başladığı için Locke artık onları rahatça görebiliyordu. Salona açılan uzun kapı kanatlarının hemen yanında Capa Barsavi’ye hizmet ederek yaşlanmış Bernell yatıyordu. Gırtlağı kesilmişti, kendi kanından oluşan bir birikintinin içine uzanıyordu ve dövüş bıçakları hâlâ kınlarındaydı. Onları çekecek kadar bile zaman bulamamıştı.

Locke iç geçirdi. Kapı aralığında duraklayıp Capa Raza ile Şahinci’ye bir göz attı. Bağlıbüyücü de dosdoğru ona bakar gibiydi ve kısacık bir anlığına Locke’un kalbi tekledi. Fakat büyücü ne bir şey yaptı ne de bir şey söyledi; Capa Raza’nın yeni kulları adamın yüzüğünü öperken sadece bu töreni izlemeye devam etmekle yetindi. Vestris ise kanatsızların meselelerinden fazlasıyla sıkılırmış gibi gagasını açıp kapayarak esnedi. Locke alelacele dışarı çıktı.

Cümbüşçülerin kalyondan ayrılmalarını ve iskeleye giden yaya köprüsüne doluşmalarını seyreden tüm muhafızlar Raza’nın adamlarıydı; ayaklarının dibinde yatan cesetleri taşımaya zahmet bile etmemişlerdi. Bazıları soğuk bakışlarla seyretmekten başka bir şey yapmıyordu, diğerleriyse gelip geçenlere dostane bir edayla kafa selamı veriyordu. Locke içlerinden çoğunu tanıyordu.

“Üç gece bayanlar baylar. Üç gece,” dedi muhafızlardan biri. “Dostlarınıza söyleyin. Artık Capa Raza’ya aitsiniz. Telaş etmeye lüzum yok, her zamanki gibi davranın yeter.”

Artık bazı cevaplara kavuştuk, diye düşündü Locke. *Beni tekrar affet Nazca. Deneyecek kadar cesaretim olsaydı bile elimden bir şey gelmezdi.*

Locke ağrıyan karnını tutup başını eğerek diğerleriyle beraber ilerlemeyi sürdürdü. Hiçbir muhafız dönüp bu cılız, sakallı, pasaklı ve yaşlı dilenciye bakmadı; Camorr'da onun gibi binlercesi vardı: Yeraltı dünyasındaki pek çok sefalet seviyesinin en altında umutsuz ve parasız yaşayan, birbirinin aynı zavallılar.

Şimdi saklanma zamanı. Ve de plan kurma.

"Bu gece çaldıklarının tadını çıkar orospu çocuğu," diye kendi kendine fısıldadı Locke, Raza'nın son muhafızını da geride bıraktıktan sonra. "Çıkar ki kahrolası hançerimi kalbine sapladığım zaman gözlerindeki yenilgi daha büyük olsun."

5

Fakat intikam hırsı insanı ancak bir yere kadar götürür. Küldüştü Mahallesi'ne yaptığı yavaş ve yalnız yürüyüşün yarısına geldiğinde Locke'un karnına yine bıçak saplanır gibi oldu.

Midesi sızladı, çalkalandı ve guruldadı; etrafındaki gece sanki daha da karardı ve sisin bulanıklaştırdığı dar şehir ufukları kafayı çekmişçesine çarpıldı. Locke sendeledi ve kan ter içinde mırıldanarak göğsünü tuttu.

"Kahrolası Nazarcı," dedi bir ses, karanlıkların arasından. "Herhalde ejderha ve gökkuşağı kovalıyordur. Ya da Camorr'un kayıp hazinesini." Bunu kahkahalar izledi ve bir haylazlığa hedef olmak istemeyen Locke yoluna devam etti. Kendini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Sanki içindeki tüm derman yanıp kül olmuştu ve her geçen saniye biraz daha soğuyup kararıyordu.

Asla konuksever bir yer olmayan Küldüştü, Locke'un dağılan dikkati için gölgeli şekillerle dolu, cehennemvari bir yer haline gelmişti. Genç adam hızla nefes alıp veriyor, üstünden oluk oluk ter boşalıyordu. Sanki birileri gözyuvarlarının arkasını kuru pamukla dolduruyordu. Ayakları ağırlaştıkça ağırlaşıyordu; Locke onları birbiri

ardına kıpırdamaya zorlayarak yıkık binaların sarp gölgeleri arasında yürümeyi sürdürdü. Gecenin içinden görünmeyen şeyler hızlı hızlı geçip gitti; görünmeyen gözcüler ondan tarafa bir şeyler mırıldandı.

“Neler oluyor... Tanrılar aşkına, ben... Jean,” diye geveleyen Locke adam boyu bir moloz kütlesine takıldı ve onun arkasındaki tozlu gölgelere kapaklandı. Bulunduğu yer kireçtaşı, yemek ateşi ve sidik kokuyordu. Kendini tekrar ayağa kaldıracak güçten yoksundu.

“Jean,” diye fısıldadı, son bir kez. Sonra da yattığı yere serilip kaldı. Başı yere değmeden önce bayılmıştı.

6

Işıklar sabahın üçüncü saatinde, Tortuluk’un güneyindeki denizin yaklaşık bir buçuk kilometre açığında görünür oldu. O noktada daha koyu bir karanlık yumağı yavaş ve hantal bir şekilde suda kayarak ilerliyordu. Eski Liman’a yaklaşan geminin hayaletimsi ve beyaz yelkenleri meltemler eşliğinde dalgalandı; onu ilk görenler Güney İğnesi’nin ucundaki üç katlı kulede bekleyen bezgin nöbetçilerdi.

“Amma da beceriksiz bir kaptanları varmış,” dedi daha genç nöbetçi, elinde dürbünle.

“Herhalde Verrarlıdır,” diye homurdandı ince bir oyma bıçağıyla bir fildişi parçasına sistematik bir şekilde işkence yapan üstü. Adam heykelciğin Iono Tapınağı’ndayken gördüğü birbirinden güzel rölyeflerle ve Tamahkâr Suların Efendisi tarafından toplanan boğulmuş insanların fantastik temsilleriyle süslü terasa benzemesini istiyordu. Ürettiği şeyse gerçek ebatlardaki beyaz bir köpek boku gibiydi. “Yelken açmış bir gemiyi bir Verrarlıya teslim edeceğime, elleri olmayan kör bir ayyaşa teslim ederim daha iyi.”

Gemi dikkate değer başka bir şey yapmadı; ta ki o ışıklar ansızın belirene ve koyu sarı parıltıları suyun karanlık yüzeyinde dalgalanana dek.

“Sarı ışıklar çavuşum,” dedi daha genç nöbetçi. “Sarı ışıklar.”

“Ne?” Yaşlı adam fildişi parçasını bıraktı, dürbünü delikanlının elinden kaptı ve yaklaşan gemiyi iyice bir süzdü. “Kahretsin. Sahiden

de sarı.”

“Bir veba gemisi,” diye fısıldadı diğer nöbetçi. “Daha önce hiç görmemiştim.”

“Ya bir veba gemisi ya da liman ışıklarının rengini bilmeyen Jeremli bir yavşak.” Dürbünü kapattı ve nöbet kulesinin batı duvarının kenarına yanlamasına asılı, pirinç bir silindire kadar gitti. Silindir, Tersane Semti kıyısındaki hafifçe aydınlatılan kulelere çevriliydi. “Çanı çal evlat. Kahrolası çanı çal.”

Genç nöbetçi kule korkuluğunun öteki tarafına uzanıp oradan sarkan bir ipi tuttu, ardından kulenin ağır pirinç çanını ikişer ikişer yapılan düzenli asılışlarla *çın-çın, çın-çın, çın-çın* diye çalmaya başladı.

Tersane Mahallesi’ndeki kulelerin birinde titrek bir mavi ışık çaktı. Nöbetçi çavuş bir kolu çekerek pirinç silindirin içine yerleştirilmiş, muazzam bir güce sahip simyasal kürenin ışığını kesen kapakları harekete geçirdi. Hemen yanında basit mesajlardan oluşan bir liste vardı; kapakları belirli bir sırada açıp kapatabiliyor ve bu sayede Tersane kuleleriyle iletişime geçebiliyordu. Onlar da mesajı hazır bekleyen diğer gözlere aktaracaktı. Şansları yaver giderse mesaj iki dakika içinde Sabır Sarayı’na, hatta Kuzgun Yuvası’na ulaşabilirdi.

Aradan biraz zaman geçti. Veba gemisi giderek büyüdü ve belirginleşti.

“Hadisenize yarım akıllılar,” diye söylendi nöbetçi çavuş. “Kaldırın kıçınızı. Sen de şu kahrolası çanı çalmayı bırak çocuk. Sanırım sesimizi duydular.”

Sislere gömülü şehirde Karantina Muhafızları’nın tiz düdükleri yankılanıyordu. Çok geçmeden buna davul gümbürtüleri karıştı: sarıceketliler gece içtimasına çıkıyordu. Tersane’nin kulelerinde parlak beyaz ışıklar yandı ve nöbetçi çavuş su kenarında koşturan adamların ufacık siyah suretlerini gördü.

“Ah, işte bu ilginç olacak,” diye mırıldandı adam. Kuzeydoğuda başka ışıklar da belirdi; Güney İğnesi ile Tortuluk, kentin yasalara ve âdetlere dayanarak veba ankrajına[6] ayırdığı Eski Liman’a tepeden bakan küçük kulelerle bezeliydi. Bu kulelerin her biri yirmi beş kiloluk bir kaya ya da ateş yağı yükünü suyun karşısına fırlatabilen birer mancınıkla donatılmıştı. Tortuluk’un yüz elli metre güneyinde yer

alan veba ankrajı, altmış kulaç derinliğindeki suyun tam üstünde ve yüzen herhangi bir şeyi dakikalar içinde batırabilecek veya yakabilecek bir düzine mancınığın fırlatma menzili dâhilindeydi.

O sırada bir kadırga –kürek çekişleri çırpan kanatlara benzediği için 'Martı' adı verilen küçük ve hızlı devriye gemilerinden biri– Tersane kapısındaki parlak ışıklarla aydınlanan kulelerin arasından denize açılmaktaydı. Bir Martı her iki yanında seksen ücretli adam tarafından çekilen yirmişer kürek taşırdı. Güvertesinde kırk kılıçlı asker, kırk okçu ve adına *scorpia* denilen, bir çift ağır zıpkın fırlatma mekanizması bulunurdu. İçinde hiç erzak taşımazdı ve basit, katlanır bir yelkene sahip tek bir direği olurdu. Martılar tek bir amaç için vardı: Camorr'u tehdit eden herhangi bir gemiye çabucak yaklaşmak ve uyarılara kulak asılmazsa gemideki herkesi öldürmek.

Aynı anda pruvalarında kırmızı ve beyaz fenerler yanan liman kılavuzları ile sarıceketli ekiplerini taşıyan daha küçük tekneler de Güney İğnesi'nin kuzey kenarından suya açılmaya başladı.

Martı uzun dalgakıranın diğer ucunda hız kazanıyor, zarif kürek sıraları karanlık denize batıp çıktıkça bembeyaz köpükler oluşturuyordu. Kadırga peşi sıra dalgalı bir dümen suyu bırakıyor, bağırılan emirlere ek olarak bir davul sesinin de yankılandığı duyulabiliyordu.

"Çok hızlı geliyor," diye mırıldandı nöbetçi çavuş. "Durması zor olacak. Zavallı hergele gemiyi iyi idare edemiyor; yavaşlamadan önce pruvalarının arasına bir taş atmak gerekebilir."

Veba gemisinin solgun ve kabarık yelkenlerinin önünde hareket eden birkaç küçük, koyu renkli şekil seçilebiliyordu. Sayıları o yelkenleri doğru düzgün kullanamayacak kadar az gibiydi. Yine de gemi Eski Liman'a girerken yavaşlama belirtileri göstermeye başladı. Gabyaları gecikmeli ve sarsakça da olsa toplandı; geri kalan yelkenleri geminin rüzgârını almak için sabitlendi. Yelkenler gevşerken makara gıcırtıları ve bağırılan boğuk emirler eşliğinde onlar da serenlere çekildi.

"Ah, şekli şemali de pek güzelmiş," diye mırıldandı nöbetçi çavuş. "Pek güzel."

"Bu bir kalyon değil," dedi daha genç nöbetçi.

“Sözüm ona Emberlain’de ürettikleri o silme güvertelilerden birine benziyor. Galiba adına yarım firkateyn diyorlar.”

Veba gemisi sadece karanlıktan dolayı siyah görünmüyordu; sahiden de siyah lakeliydi ve pruvadan kıça kadar cadıağacı filigranlarla süslenmişti. Görünürde hiç silahı yoktu.

“Çılgın kuzeyliler. Gemileri bile siyah olmak zorunda. Ama çok güzel görünüyor. Bahse varım hızlıdır da. Bu da batılacak bok mu? Şimdi haftalarca karantinada bekleyecek. Zavallı piç kuruları hayatta kalırlarsa kendilerini şanslı saysınlar.”

Martı küreklerini suya sertçe daldırarak Güney İğnesi’nin ucundan döndü. Kuledeki iki nöbetçi, kadırganın kılavuz fenerleri sayesinde *scorpia*ların doldurulmuş ve başlarına birilerinin geçmiş olduğunu görebiliyordu. Okçular da ellerinde uzunyaylarıyla yükseltilmiş platformlarda huzursuzca bekliyorlardı.

Martı, birkaç dakika içinde kıyıdan yaklaşık dört yüz metre açıktaki bir noktaya kadar sürüklenen siyah geminin yanına vardı. Bir subay Martı’nın uzun pruva mahmuzuna çıktı ve ağzına bir konuşma borazanı dayadı.

“Geminin adı?”

“*Tatmin*; Emberlain’den,” diye bağırdı biri cevaben.

“Son ara liman?”

“Jerem!”

“Aman ne güzel,” diye söylendi nöbetçi çavuş. “Zavallı piç kurularına her şey bulaşmış olabilir.”

“Kargonuz ne?” diye sordu Martı’daki subay.

“Yalnızca geminin kendi erzakı. Ashmere’den kargo alacaktık.”

“Mürettebat?”

“Altmış sekiz! Yirmisi öldü.”

“Öyleyse veba ışıklarını ihtiyaç olduğu için mi yaktınız?”

“Evet, tanrılar aşkına. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz... Adamlar ateşler içinde. Kaptan öldü; hekim dün can verdi. Yardım istiyoruz.”

“Veba ankrajında kalabilirsiniz!” diye bağırdı Camorrlu subay. “Kıyılarımıza yüz elli metreden fazla yaklaşırsanız batırılırsınız. Denize indirilen kayıklar ya batırılacak ya da yakılacaktır. Kıyıya

yüzmeye çalışan herhangi biri vurulacaktır. Tabii köpekbalıklarını geçebilirse.”

“Lütfen bize bir hekim yollayın. Tanrılar aşkına, en azından bir simyacı gönderin.”

“Denize ceset atamazsınız,” diye devam etti subay. “Onları gemide tutmak zorundasınız. Bir şekilde geminizden kıyıya sevk edilen herhangi bir paket veya nesne incelenmeden yakılacaktır. O tür bir sevk girişimi geminizi yakmak veya batırmak için sebep kabul edilecektir. Anladınız mı?”

“Evet ama lütfen, yapabileceğiniz başka bir şey yok mu?”

“Sahilde rahip bulundurabilirsiniz ve limandan halat vasıtasıyla temiz su ve gıda bağışları yapılabilir. Bu halatlar kıyıdan kayıkla gönderilecektir ve gerekirse kullanımlarının ardından kesilecektir.”

“Hepsi bu mu?”

“Saldırıya uğramayı göze almadıkça kıyılarımıza yaklaşamazsınız; fakat istediğiniz zaman dönüp gidebilirsiniz. Aza Guilla ve Iono bu ihtiyaç anında yardımcınız olsun. Sizin için merhamet dileyeceğim ve Camorrlu Dük Nicovante adına kurtulmanız için dua edeceğim.”

Zarif, siyah gemi birkaç dakika sonra katlanmış yelkenleriyle ve Eski Liman’ın karanlık suları üstünde parıldayan sarı ışıklarıyla veba ankrajına demirledi. Şehir gümüşi sislerin içinde uyurken o da orada yavaş yavaş sallanarak bekledi.

ARA

UZUN SÜKÛT HANIMI

1

Locke her zamanki talimatlarla öğrenebileceğini öğrenmek ve beş-altı ayın ardından geri dönmek için gittiği Nara tarikatından döndükten yaklaşık yarım yıl sonra bu sefer de Jean Tannen Ölüm Tanrıçası'nın hizmetine girdi. Tavrin Callas takma adını kullanan Jean, Vahiy Evi olarak bilinen büyük Aza Guilla tapınağına ulaşmak için Camorr'un güneyine doğru bir haftadan daha uzun süren bir yolculuk yaptı.

Therin dininin diğer on bir (veya on iki) tarikatının aksine Aza Guilla'nın hizmetkârları, çıraklıklarına tek bir yerde başlarlardı. Talisham'ın güney kıyılarında yükselen dağlık araziler Demir Deniz'in dalgalarla dövdüğü doksan-yüz metre yükseklikteki beyaz renkli, dümdüz, engin uçurumlarda son bulurdu. Vahiy Evi, Ataların eserlerini anımsatacak bir ölçekte ama –yavaş yavaş ve zahmetlice de olsa– tamamen insan zanaatlarıyla, denize bakacak şekilde o uçurumlardan birine oyulmuştu.

Uçurumun dosdoğru içine doğru kazılmış, yalnızca harici yollarla birbirlerine bağlanan çok sayıda derin ve dikdörtgen biçimli galeri hayal edin. Vahiy Evi'nde bir yerden bir yere gitmek için hava durumu ya da vakit ne olursa olsun dışarı çıkıp yaya yollarından, merdivenlerden ve taşa oyulmuş basamaklardan geçmek gerekirdi. Güvenlik tırabzanları Vahiy Evi'nde bilinmeyen bir kavramdı; hem çıraklar hem de öğretmenler aydınlıkta veya karanlıkta, yağmurda veya açık havada o yolları kullanırlarken yüzlerce metre aşağıdaki

denizle aralarında özgüvenden ve iyi talihten başka hiçbir engel bulunmazdı.

Vahiy Evi'nin batısındaki on iki uzun taş sütundan her birinin tepesinde bir pirinç çan asılıydı. Yaklaşık iki metre genişliğindeki ve yirmi metre yüksekliğindeki bu tek taraflı kaya silindirlerin arka duvarına ince el ve ayak tutamakları oyulmuştu. Çıraklardan gündoğumunda ve günbatımında sütunlara tırmanmaları, her bir çanı panteondaki her bir tanrı için birer kez olmak üzere toplam on iki kere çalmaları istenirdi. Çınlamalar hep birbirine karışırdı ve Jean ne zaman paçayı sıyırabileceğini düşünse kendi çanını on üç defa çalardı.

Jean'ın tapınaktaki ilk ayı daha sona ermeden önce çıraklardan üçü bu ayini uygulamaya çalışırken düşüp öldü. Aza Guilla'nın yeni hizmetkârlarından beklenen dini görevlerden çoğunun (ve tabii tapınağın mimarisinin) Ölüm Tanrıçası'na erkenden kavuşma amacıyla tasarlandığı açıkça belli olduğundan bu sayı Jean'a şaşırtıcı derecede düşük geliyordu.

"Biz burada ölümün iki farklı halini ele alırız: İntikal Ölüm ve Bâki Ölüm," dedi öğretmenlerden biri. Siyah cüppesinin boynunda üç adet örgülü gümüş yaka bulunan yaşlıca bir rahibeydi. "Bâki Ölüm, Hanımların En Şefkatlisi'nin âlemidir ve Hanım'ın kefeninin bu tarafındaki bizler için bilinmesi veya anlaşılması mümkün olmayan bir gizemdir. Bu nedenle İntikal Ölüm karanlık majestelerini daha iyi anlayabilmemizin tek yoludur.

"Vahiy Evi'nde geçireceğiniz zaman sizi pek çok kez İntikal Ölüm'e yaklaştıracak ve muhakkak ki bazılarınız çıraklığınız sona ermeden evvel öte tarafa göçüp gidecek. Bu dikkatsizlikten, yorgunluktan, kötü talihten veya Hanımların En Şefkatlisi'nin idrak edilemez iradesinden kaynaklanabilir. Hanım'ın müritleri olarak ömrünüzün geri kalanı boyunca İntikal Ölüm'e ve onun sonuçlarına maruz kalacaksınız. Buna alışmalısınız. Canlı bedenin ölümün varlığından ve ölümle ilgili düşüncelerden çekinmesi doğaldır. Disiplininiz doğal olana baskın gelmelidir."

2

Çoğu Therin tapınağında olduğu gibi burada da Birinci Dâhili Gizem'in çıraklarından üst düzey çalışmalara katılabilmeleri için hattatlıklarını, aritmetiklerini ve hitabetlerini geliştirmeleri, bunu yaparken de daha ileri seviyedeki çıraklara engel olmamaları bekleniyordu. Yaşıyla ve eğitim seviyesiyle tapınağın diğer tüm yeni çıraklarından avantajlı olan Jean gelişinden topu topu bir ay sonra İkinci Dâhili Gizem'e geçti.

"Bundan böyle," dedi töreni yöneten rahip, "yüzlerinizi gizleyeceksiniz; oğlan veya kız, erkek veya kadın olarak ayırt edilemeyeceksiniz. Hanımların En Şefkatlisi'nin tarikatı yalnızca tek bir yüze sahiptir ve o yüz belirsizdir. Diğerleri gibi bir birey, bir erkek ya da bir kadın olarak görülmememiz gerekir. Ölüm Tanrıçası'nın hizmetkârları olarak ancak tedirginlik yaratırsak bakımını üstlendiğimiz insanlar düşüncelerini O'na münasip bir şekilde aktarabilirler."

Gamlı Çehre, Aza Guilla tarikatının gümüş maskesiydi. Çıraklar burnu temsil eden bir tümseğe ve gözler ile ağzın bulunduğu noktalarda birer deliğe sahip, insan suratını kabaca andıran bir maske takardı. Gerçek rahiplerse yüzlerini incecik gümüş zincirlerden örülü, hafif ovale kaçan bir ağın ardına gizlerlerdi. Jean tarikatın başka sırlarını da öğrenme hevesiyle Gamlı Çehresini takmasına rağmen görevlerinin bir Birinci Dâhili Gizem çırağı olarak geçirdiği aydakinden pek fazla değişmediğini keşfetti. Hâlâ mesaj ve parşömen taşıyor, yerleri süpürüp mutfakları paspaslıyor, hasmane deniz çok aşağılarda kayaları döver ve rüzgâr cüppesinin eteklerini çekiştirirken On İkili'nin Çanları'nın altındaki tehlikeli taş merdivenlerden yukarı aşağı koşuşturup duruyordu.

Aradaki tek fark artık tüm bunları çevresel görüşünü kısmen engelleyen gümüş maskeyi takarak yapma onuruna erişmesiydi. Jean'ın terfisinden kısa süre sonra İkinci Dâhili Gizem'in iki çırağı İntikal Ölüm'le ilk elden tanışma fırsatı buldu.

3

“Giderek yaklaşıyorsunuz,” dedi rahibe, boğuk ve uzaktan gelen bir sesle. “İntikal Ölüm’e, esrarın hemen kıyısına giderek yaklaşıyorsunuz. Uzuvlarınızın soğuduğunu hissedin. Düşüncelerinizin ağırlaştığını hissedin. Kalp atışlarınızın yavaşladığını hissedin. Sıcak özleriniz yatışıyor, hayat ateşiniz sönüyor.”

Kadın onlara bir tür yeşil şarap, Jean’ın tanımlayamadığı bir zehir vermişti; İkinci Dâhili Gizem’in bir düzine çırağından her biri bu sabahki derste yerde yatarak dermansızca seğiriyordu. Artık boyunlarını oynatamadıkları için gümüş maskeleri sabit bir şekilde yukarı bakıyordu.

Öğretmenleri şarabı içmelerini emretmeden önce onun etkilerini çok fazla açıklamamıştı. Jean etrafındaki çırakların İntikal Ölüm’ün kıyısında şen şakrak dans etme heveslerinin hâlâ hakikatten ziyade teori olduğu fikrindeydi.

Elbette, bak bakalım kimin aklı daha iyi eriyor, diye kendi kendine düşündü, bacaklarının ne kadar karıncalandığına ve uzak göründüğüne hayret ederek. *Madrabaz Bekçi... bu tarikat deli. Bana yaşayacak kadar güç ver ki yaşamın mantıklı olduğu Centilmen Piçler’e geri dönebileyim.*

Evet, çürüyen bir tapınağın altındaki gizli bir Atacam mahzende yaşadığı bir Perelandro rahibi gibi davranırken, Dük’ün özel kılıç ustasından silah dersleri aldığı yer bile buradan daha mantıklıydı. Belki de etkisi altında kaldığı ilaçtan biraz sarhoş olan Jean kıkırdadı.

Çıkan ses alçak tavanlı sınıfta yankılanıp akseder gibi oldu; rahibe yavaşça ondan tarafa döndü. Gamlı Çehre kadının gerçek yüz ifadesini gizlese de Jean’ın ilaçtan uyuşan zihni onun yakıcı bakışlarını üstünde hissedebildiğinden emindi.

“Bir sanrı mı gördün Tavrin?”

Jean kendine hâkim olamayıp tekrar kıkırdadı. Zehir sanki tapınağa geldiğinden beri bastırdığı dürtülerini açığa çıkarmaktaydı. “Ebeveynlerimin yanarak öldüğünü gördüm,” dedi. “Kedilerimin de. Bir kedinin yanarken çıkardığı sesi bilir misin?” Yine kahrolası bir kıkırdama; Jean neredeyse kendi tükürüğünde boğulacaktı.

“Seyretmekten başka bir şey yapamadım. Bir adamı hemen öldürmek için neresinden bıçaklayacağını bilir misin? Veya bir dakika sonra ölmesi için? Ya bir saat? Ben bilirim.” Uzuvlarını oynatabilseydi kahkahalar atarak yerde debeleniyor olurdu; bu haldeyken titreyip parmaklarını oynatmakla yetindi. “Ölümü geciktirmeyi? İki veya üç gün acı çektirmeyi? Onu da yapabilirim. Hah! İntikal Ölüm’den mi bahsediyorsun? Biz onunla eski dostuz!”

Rahibenin maskesi dosdoğru üstüne çevrildi. Kadın ilacın etkisiyle uzadıkça uzayan birkaç dakika boyunca onu süzerken Jean, *Tanrılar bu şeyin cezasını versinler; fazla ileri gittim*, diye düşündü.

“Tavrin,” dedi rahibe, “zümrüt şarabın etkisini atlattığın zaman burada kal. Başvekil seninle konuşacak.”

Jean sabahın geri kalanını şaşkınlık ve dehşet karışımı bir duyguyla yatarak geçirdi. Aralarına sarhoşça kendinden nefret anlarının karıştığı kıkırdamalar yine devam etti. *Anlaşılan mevsimi burada geçiremeyeceğim. Amma beceriksiz bir sahtekârmışım.*

O gece Aza Guilla’nın Üçüncü Dâhili Gizemine geçtiğini öğrenince epey şaşırdı.

“Senden olağanüstü şeyler bekleyebileceğimizi biliyordum Callas,” dedi Gamlı Çehresinin arkasından hırıltılı bir sesle konuşan beli bükük ve yaşlı bir adam olan Başvekil. “Önce sıradan çalışmalarında gösterdiğin sıradışı gayret ve harici ayinlerde çabucak ustalaşman. Şimdi de bir sanrı... üstelik daha ilk Izdıraplanman sırasında. Sen mimlenmişsin, mimlenmiş! Annesinin ve babasının ölümüne şahit olan bir yetim... Hanımların En Şefkatlisi’ne hizmet etmek senin kaderinde var.”

“Üçüncü Dâhili Gizem’in bir çırağı olarak daha başka ne gibi, ah, ilave görevlerim olacak?”

“Tabii ki Izdıraplanma,” dedi Başvekil. “Hem de bir ay sürecek bir Izdıraplanma... İntikal Ölüm’e yapılacak bir aylık bir keşif. Zümrüt şaraptan tekrar içecek ve sonra da Hanım’ın seni kucakladığı o gelip geçici ana yaklaşmanın daha başka yollarını tecrübe edeceksin. Neredeyse ölene kadar ipek bir ilmikle asılacaksın. Kanın boşaltılacak. Yılanlarla yatacaksın ve Hanım’ın pek çok hizmetkârının yaşadığı gece okyanusunda yüzeceksin. Seni

kıskanıyorum küçük kardeşim. Gizemlerimizle ilk defa kucaklaştığın için seni kıskanıyorum.”

Jean hemen o gece Vahiy Evi’nden kaçtı.

Az sayıdaki eşyasını topladı ve yiyecek bulmak için mutfakları yağmaladı. Vahiy Evi’ne girmeden önce uçurumlardan yaklaşık bir buçuk kilometre içeride yer alan, tapınağının dünyevi ihtiyaçlarını karşılayan Gamın Geçişi köyünün yakınındaki belirgin bir yer şeklinin altına küçük bir kese dolusu sikke gömmüştü. O para Camorr’a dönmesine yeterdi.

Gitmeden önce bir not karaladı ve üst mevki gereği ona tahsis edilen tek kişilik yeni odasındaki uyku şiltesinin üstüne bıraktı:

> SUNULAN FIRSATLARA MİNNETTARIM AMA DAHA FAZLA BEKLEYEMEZDİM. EBEDİ ÖLÜM HALİNİ ARAMAYA KARAR VERDİM. İNTİKAL ÖLÜM’ÜN DAHA DÜŞÜK GİZEMLERİYLE YETİNEMEM. HANIM BENİ ÇAĞIRIYOR.
>
> —TAVRİN CALLAS

Dalgalar aşağıdaki karanlıkta kayaları döverken Jean taş basamakları son bir kez tırmandı. Simyasal fırtına fenerlerinin yumuşak kızıl parıltısı Vahiy Evi’nin tepesine ve oradan da uçurumların zirvesine kadar ona kılavuzluk etti. Oraya varınca da geceye karışarak gözden kayboldu.

4

“Vay canına,” dedi Galdo, Jean öyküsünü bitirdiğinde. “İyi ki Sendovani Tarikatı’na gönderilmişim.”

Jean’ın döndüğü gece Peder Zincir onu Vahiy Evi’ndeki tecrübeleri hakkında bir güzel sorguya çekmiş, sonra da dört çocuğu sıcak Camorr birasıyla dolu kil bardaklarla çatıya yollamıştı. Hep beraber yıldızların ve bölük pörçük gümüşi bulutların altında oturarak fazlasıyla abartılı bir kayıtsızlıkla biralarını yudumluyorlar, kendi istekleri doğrultusunda toplanmış ve geceyi gönüllerince

geçirebilecek yetişkin birer erkek oldukları illüzyonunun keyfini çıkarıyorlardı.

“Al benden de o kadar,” dedi Calo. “Ben Gandolo Tarikatı’ndayken iki haftada bir hamur tatlıları dağıtılırdı ve her Aylaklar Günü’nde istediğimiz gibi harcamamız için bir bakır sikke alırdık. Bilirsiniz ya, Paranın ve Ticaretin Efendisi için.”

“Ben Velinimet’in tarikatından fazlasıyla hoşnutum,” dedi Locke. “Ne de olsa başlıca görevimiz öylece oturup Velinimet yokmuş gibi davranmaktan ibaret. Tabii hırsızlık yapmadığımız zamanlarda...”

“Hay ağzına sağlık,” dedi Galdo. “Ölüm rahipliği aptallar için.”

“Yine de,” dedi Calo, “haklı olup olmadıklarını hiç merak etmedin mi?” Sözlerine devam etmeden önce birasını yudumladı. “Belki Hanımların En Şefkatlisi’ne hizmet etmek sahiden de kaderinde vardır.”

“Camorr’a dönerken buna kafa yoracak epey vaktim oldu,” dedi Jean. “Ve sanırım haklılar. Sadece düşündükleri şekilde değil.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Sanzalar, gerçek bir meraka kapıldıklarında sık sık yaptıkları gibi aynı anda konuşarak.

Jean cevap olarak elini sırtına attı ve tuniğinden tek bir nacak çıkardı. Don Maranzalla’nın hediye ettiği silah yalın ve süssüz olmasına rağmen bakımlıydı ve henüz tamamen büyümemiş biri için ideal bir dengeye sahipti. Jean silahı tapınak damının taşlarına bırakıp gülümsedi.

“Ah,” dedi Calo ile Galdo.

IV. KİTAP

ÇARESİZ BİR DOĞAÇLAMA

“Ne zaman topu atacak olsam saçlarımın tutuştuğunu hayal ederim.”

Beyzbol oyuncusu Mitch Williams

ON İKİNCİ BÖLÜM

TAL VERRARLI ŞİŞMAN RAHİP

1

Locke kendine geldiğinde sırtüstü yatıyor ve sıvalı bir tavandaki silik, kirli bir freske bakıyordu. Freskte ellerinde kupalar, kızarık yüzlerinde gülümsemelerle bir şarap fıçısının başında toplanan ve Therin Hükümdarlığı döneminden kalma cüppeler giyen erkeklerle kadınlar resmedilmişti. Locke inleyerek gözlerini tekrar yumdu.

"İşte kendine geldi," dedi tanıdık olmayan bir ses. "Dediğim gibi... Tıpkı dediğim gibi. Ona sıhhat veren o merhem oldu. Vücutsal kanalların güçlendirilmesinde daha iyisi yoktur."

"Sen de kimsin lan?" Locke kendini hiç de diplomatik davranamayacak kadar asabi bir halde buldu. "Ve neredeyim?"

"Güvendesin ama konfor konusunda aynı şeyi söyleyemem." Jean Tannen bir elini onun omzuna koydu ve Locke'un görüş alanına girerek dostuna gülümsedi. Genellikle epey titiz biri olmasına rağmen şu anda yüzünde birkaç günlük sakal vardı ve kir pas içindeydi. "Ayrıca meşhur Efendi Ibelius'un eski hastalarından bazıları güvenlik konusundaki bu açıklamama itiraz edebilir."

Jean birkaç hızlı el işareti yaptı: *Güvendeyiz; rahatça konuşabilirsin.*

"Cık-cık, Jean; üstündeki irili ufaklı kesiklerle son birkaç günkü çalışmalarımın karşılığını yeterince ödemiş oluyorsun." Anlaşılan tanıdık olmayan o ses kahverengi, yıpranmış bir masa örtüsü gibi bir cilde sahip kırışık, kuşumsu bir adamdan geliyordu. Koyu renkli, tedirgin gözleri Locke'un o güne kadar gördüğü en kalın gözlük camlarının arkasında fıldır fıldır dönüyordu. Giydiği pamuklu ve

biçimsiz tuniğe kurumuş sos ya da kan olabilecek bir sıvı sıçramıştı, onun üzerinde de yirmi yıl önce moda olan, hardal sarısı bir yelek vardı. Direkt kafasının arka kısmından fışkırır gibi gözüken gri renkli, lüle lüle ve kıvırcık saçları atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. “Bilincin kıyılarına kadar dostuna yol gösterdim.”

“Ah, Perelandro aşkına, Ibelius. Locke beynine bir arbalet oku yemedi; biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı, hepsi bu.”

“Sıcak özleri dibe vurmuştu, yapısının kanalları bütünüyle enerjiden mahrum kalmıştı. Solgun, tepkisiz, yara bere içinde, kuruyup kalmış ve yetersiz beslenmiş durumdaydı.”

“Ibelius mu?” Doğrulup oturmaya çalışan Locke, bunda kısmen başarılı oldu; Jean omuzlarından tutup hareketinin geri kalanında ona yardım etti. Oda Locke’un etrafında dönmeye başladı. “Kızılsu Mahallesi’ndeki it baytarı Ibelius mu?”

İt baytarları, kara simyacıların tıptaki karşılığıydı; Hekimler Meclisi’nde hiçbir referansı veya yeri olmayan bu insanlar Camorr’un Dürüst Vatandaşlarının yaralarını ve hastalıklarını tedavi ederlerdi. Gerçek bir hekim sabahın iki buçuğunda balta yarasıyla çıkagelen bir hastaya şüpheyle bakabilir ve şehir inzibatlarını çağırabilirdi. Bir it baytarıysa ücretini peşin almak kaydıyla hiç soru sormazdı.

Tabii it baytarlarıyla çalışmanın başlıca sorunu, onların hünerlerine ve referanslarına gözü kapalı güvenme zorunluluğuydu. Bazıları sahiden de zor günler geçiren veya mezar soygunculuğu gibi suçlardan dolayı meslekten ihraç edilen eğitimli şifacılardı. Diğerleriyse yıllar boyu meyhane kavgalarının veya sokak gasplarının kurbanlarıyla ilgilenerek edindikleri pratik bilgileri uygulamaya koyan doğaçlamacılardan ibaretti. Birkaçıysa büsbütün deli, psikopat veya (ne hoştur ki) ikisi birdendi.

“Meslektaşlarım it baytarı olabilirler,” dedi Ibelius, burnunu çekerek. “Bense kolej eğitimli bir hekimim. İyileşmeniz bunun kanıtıdır.”

Locke bulunduğu odaya bakındı; terk edilmiş bir Küldüştü villasına benzeyen bir yerde, köşedeki bir şiltenin üstünde (don hariç hiçbir şey giymeden) oturuyordu. Odanın tek kapı aralığına bez bir perde asılıydı ve iki turuncu-beyaz simyasal fener içeriyi ışıkla dolduruyordu. Locke’un boğazı kuruydu, vücudu hâlâ sızlıyordu ve

oldukça nahoş kokuyordu; üstelik bunun tamamı yıkanmamış birinin doğal kokusu değildi. Tuhaf ve yarısaydam bir maddenin kalıntısı karnından ve göğsünden pul pul dökülüyordu. Locke kalıntıyı parmaklarıyla dürttü.

“Göğsümdeki bu halt da ne?” diye sordu.

“Merhem bayım, merhem. Daha doğrusu Varagnelli Merhemi... tabii konuya aşina olduğunuzu düşündüğümden değil. Onu vücut kanallarınızın azalan enerjisini yoğunlaştırmak, sıcak özlerinizin hareketlerini en faydalı olacaklar bölgeye, yani beyne ve karna hapsetmek için kullandım. Enerjinizin dağılmasını istemeyiz.”

“İçinde ne vardı?”

“Merhem tescilli bir bileşimdir fakat esas fonksiyonu bahçıvan yamağı ile neftyağının karışımından elde edilir.”

“Bahçıvan yamağı mı?”

“Toprak solucanları,” dedi Jean. “Neftyağında öğütülmüş toprak solucanları demek istiyor.”

“Ve sen o şeyi üstüme sürmesine izin verdin, öyle mi?” Locke inleyerek şilteye geri yattı.

“Yalnızca karnınıza bayım, yalnızca hırpalanmış karnınıza.”

“Hekim olan o,” dedi Jean. “Ben sadece insanları yere sermekten anlarım, onları ayağa kaldırmaktan değil.”

“Bana ne oldu ki?”

“Dermansızlık... hiç görmediğim kadar mutlak bir dermansızlık.” Ibelius bir yandan konuşurken diğer yandan da Locke’un sol bileğini kaldırıp nabzını yokladı. “Jean, Dük’ün Günü’nün akşamında bir emetik aldığınızı söyledi.”

“Almak ne kelime.”

“Ve sonrasında hiçbir şey yiyip içmediğinizi. Ardından yakalanıp ağır bir dayak yediğinizi ve bir fıçı dolusu at idrarına batırılarak öldürülmeye çalışıldığınızı... Ne kadar da fevkalade bir işkence! Geçmiş olsun. Ve de sol kolunuza derin bir yara aldığınızı... başınızdan geçenlere rağmen şu an güzelce kabuk bağlayan bir yara. Yaralarınıza ve yorgunluğunuza rağmen faal davranmaya ara vermediğinizi. Hiç istirahat etmeksizin azami bir hırsla çalışmalarınızı sürdürdüğünüzü.”

“Kulağa biraz tanıdık geliyor.”

“Sonuçta yığılıp kaldınız bayım. En basit deyimiyle bedeniniz, ona istismar üstüne istismar yığma izninizi iptal etti.” Ibelius gevrek gevrek güldü.

“Ne kadar zamandır buradayım?”

“İki gün iki gecedir,” dedi Jean.

“Ne? Tanrılar cezamı versin. Bunca zaman baygın mı yattım?”

“Sayılır,” dedi Jean. “Yere yığıldığın ânı gördüm; senden otuz metre bile uzakta değildim. Bir köşede saklanıyordum. O sakallı ve ihtiyar dilencinin neden tanıdık geldiğini anlamam birkaç dakika sürdü.”

“Sizi az çok uyuşturdum,” dedi Ibelius. “Kendi iyiliğiniz için.”

“Kahretsin!”

“Belli ki doğru karar vermişim, zira öteki türlü dinlenme hevesi göstermezdiniz. Ayrıca yüzünüzdeki şişlikleri ve morlukları azaltacak bir dizi nahoş merhemi kullanmam da bu sayede gayet kolaylaştı. Uyanık olsaydınız muhakkak kokudan yakınırdınız.”

“Of,” dedi Locke. “En azından elimizin altında içebileceğim bir şeyler olduğunu söyleyin.”

Jean ona bir tulum kırmızı şarap uzattı. Şarap sıcak, ekşi ve kırmızıdan çok pembe denebilecek kadar sulandırılmıştı; fakat Locke onun yarısını bir dizi arsızca yutkunuşla tek seferde içti.

“Dikkatli olun Efendi Lamora, dikkatli olun,” dedi Ibelius. “Korkarım kendi doğal kısıtlamalarınızdan habersizsiniz. Bahsettiğim çorbayı hazırlayıp ona içir Jean. Hayvansı gücünü toplaması lazım, yoksa özleri tekrar azalacak. Çok fazla kilo kaybetmiş, hızla anemiye yaklaşıyor.”

Locke kendisine ikram edilen çorbayı (köpekbalığı etinin bir süt ve patates karışımında kaynatılmasıyla elde edilmiş, tatsız, donuk, tazeliğini saatler önce yitirmiş ve kesinlikle o güne dek tattığı en harikulade yemeği) silip süpürdü ve ardından gerindi. “Tanrılar aşkına, tam iki gün. Herhalde şansımız dönüp de Capa Raza merdivenlerden düşerek boynunu kırmamıştır, değil mi?”

“Hayır,” dedi Jean. “Kendisi hâlâ aramızda. Bağlıbüyücü de. Üstelik çok meşguller. Centilmen Piçler’in resmen dışlandığını ve sadece benim kaçak farz edildiğimi bilmek ilgini çekebilir. Beni yakalayan kişiye beş yüz şilin ödül verilecek. Tercihen ölü olarak.”

“Hımmm,” dedi Locke. “Efendi Ibelius, ikimiz de sizin için Capa Raza’nın parasal lütfunun anahtarıyken niçin üstüme toprak solucanı sürmekle yetindiğinizi sorabilir miyim?”

“Onu ben açıklayabilirim,” dedi Jean. “Anlaşılan Yüzen Mezar’ın muhafızlarının arasında –*sadık* muhafızlarının– Barsavi için çalışan bir Ibelius daha varmış.”

“Ah,” dedi Locke. “Başınız sağ olsun Efendi Ibelius. Kardeşiniz miydi?”

“Küçük kardeşim. Zavallı budala, ona başka bir iş bulmasını söyler dururdum. Görünüşe bakılırsa Capa Raza sayesinde ortak bir kederi paylaşıyoruz.”

“Evet,” dedi Locke. “Evet, Efendi Ibelius. O puştu dünya başladığından beri hiç kimsenin girmediği kadar derin bir mezara sokacağım.”

“Ahhh,” dedi Ibelius. “Aynı şeyi Jean da söyledi. Zaten o sebepten hizmetlerim karşılığında para bile almıyorum. Şansınızın pek yüksek olduğuna inanmıyorum ama Capa Raza’nın düşmanları hizmetlerimden ve sırdaşlığımdan sonuna kadar yararlanabilirler.”

“Çok naziksiniz,” dedi Locke. “Eğer göğsüme illa ki toprak solucanı ve neftyağı sürülmesi gerekiyorsa bu konuyla sizin ilgilenmenizden memnunum.”

“Hizmetinizdeyim bayım,” dedi Ibelius.

“Eh, Jean,” dedi Locke, “anlaşılan gizlenebileceğimiz bir yere, bir hekime ve birbirimize sahibiz. Diğer kaynaklarımız nedir?”

“On şilin, on beş solon ve beş bakır,” dedi Jean. “Üstünde yattığın şilte. Şarabı ve çorbayı zaten içtin. Tabii ki Habis Bacılar hâlâ bende. Birkaç pelerin, birkaç çift çizme, giysilerin. Ayrıca bir insanın hayalini kurabileceği kadar çürük sıva ve kırık taş.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Evet... tabii küçücük, mini minnacık bir şey hariç.” Jean bir Aza Guilla rahibinin gümüş maskesini gösterdi. “Uzun Sükût Hanımı’nın sağlayabileceği her türlü yardım ve konfor.”

“Onu nasıl becerdin?”

“Seni Kazan’ın girişine bıraktıktan hemen sonra Tapınak Semti’ne dönüp bir işe yaramaya karar verdim.”

2

Jean Tannen yarı çıplak bir halde kendini Centilmen Piçler'in eskiden ev dedikleri tapınağın iki meydan kuzeydoğusundaki Aza Guilla Evi'nin servis girişine attığı sırada Perelandro Evi'ndeki yangın henüz sönmemişti.

Atacam ve taş elbette ki yanmazdı; fakat Perelandro Evi'nin içeriği ayrı konuydu. Atacam, alevlerin ısısını yansıtır ve yoğunlaştırırken indeki her şey yanıp kül olacak, yükselen ısı asıl tapınağın içindekileri de kati bir şekilde halledecekti. Sarıceketlilerden oluşan eli kovalı bir insan zinciri binanın etrafında oyalanıyor, üst tapınağın kapısından dışarı taşan ısının ve ölüm kokulu berbat dumanın geçmesini bekliyordu.

Jean, Ölüm Tanrıçası tapınağının arka tarafındaki sürgülü tahta kapıyı sertçe çaldı ve son aylarda nadiren kullanma imkânı bulduğu Verrar aksanını kaybetmemiş olmak için Madrabaz Bekçi'ye dua etti. Kendini daha acınası göstermek amacıyla yere diz çöktü.

Birkaç dakikanın ardından bir tıkırtı duyuldu ve kapı azıcık aralandı. Jean'a son derece tanıdık gelen sade bir beyaz cüppenin ve basit bir gümüş maskenin içindeki bir çırak ona tepeden baktı.

"Adım Tavrin Callas," dedi Jean. "Yardımınız gerekiyor."

"Ölüyor musun?" diye sordu çırak. "Sağlığı yerinde olanlar için yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Yiyeceğe ve barınağa ihtiyacın varsa Perelandro Evi'ni öneririm. Tabii bu akşam bazı... zorluklar yaşıyor gibiler."

"Ölmüyorum ama hem yiyeceğe hem de barınağa ihtiyacım var. Ben Hanımların En Şefkatlisi'nin yeminli bir hizmetkârı, Beşinci Dâhili Gizem'in bir çırağıyım."

Jean bu yalanı dikkatle hazırlamıştı. Aza Guilla'nın dördüncü kademesi kadrolu rahiplikti. Beşincisiyse önemli işler için şehirden şehre gönderilen bir ulağa uygun bir kademeydi. Daha üst bir kademe telaffuz ettiği takdirde de adını duymuş olabilecek kıdemli rahip ve rahibelerle muhatap olmak zorunda kalırdı.

"Tarikatımızın bir işi icabı Tal Verrar'dan Jeresh'e gönderildim, fakat yolculuğum sırasında Jeremli akıncılar gemimi ele geçirdiler.

Cüppemi, makamımın mühürlerini, evraklarımı ve Gamlı Çehremi benden aldılar.”

“Ne?” Henüz küçük bir kız olan çırak, kalkmasına yardım etmek için eğildi. Ağırlığı Jean’ınkinin çeyreğiydi ve çabası biraz gülünç kaçıyordu. “Hanım’ın bir elçisine müdahale etme cüretini mi gösterdiler?”

“Jeremliler. On İkili’nin dinine inanmazlar küçük kardeş,” dedi Jean, dizlerinin üstüne doğrultulmaya izin vererek. “Dindarlara eziyet etmekten zevk alırlar. Günler boyunca bir küreğe zincirlendim. Beni esir alan kadırga geçen gece Camorr Körfezi’ne demir attı. Subaylar gönül eğlendirmek için karaya çıkarlarken bana lazımlıkları denize boşaltma görevi verildi. Suda Kara Kardeşlerimizin yüzgeçlerini gördüm. Hemen Hanım’a dua ettim ve fırsatı değerlendirdim.”

Aza Guilla müritlerinin yabancılarla (özellikle de Camorrlularla) nadiren paylaştıkları şeylerden biri de Ölüm Tanrıçası’nın köpekbalıklarına büyük değer verdiğine yönelik inançlarıydı. Onlara göre köpekbalıklarının gizemli geliş-gidişleri ve aniden düzenledikleri acımasızca saldırılar Hanımların En Şefkatlisi’nin doğasını kusursuzca özetlerdi. Köpekbalıkları gümüş maskeli tarikat için güçlü birer alametti; Başvekil hava kararıktan sonra okyanusta gönlünce yüzmesi için Jean’a akıl verirken espri yapmamıştı. Vahiy Evi’nin aşağısındaki sularda sadece inançsızların saldırıya uğrayacağı söylenirdi.

“Kara Kardeşler!” dedi çırak, gittikçe artan bir heyecanla. “Kaçışında sana yardım mı ettiler?”

“Onu yardım olarak düşünmemelisin,” dedi Jean. “Hanım yardım etmez, *izin verir.* Kara Kardeşler için de aynı şey geçerlidir. Suya daldığımda çevremdeki varlıklarını hissettim. Ayaklarımın altında yüzdüklerini duyumsadım ve yüzgeçlerinin suyun yüzeyini yararak ilerlediğini gördüm. Beni esir alan adamlar deli olduğumu haykırdılar; Kara Kardeşler’i gördüklerinde kısa sürede parçalanacağımı düşünüp güldüler. Ben de güldüm; tabii sağ salim karaya çıktığımda.”

“Hanım’a şükret kardeşim.”

“Ettim, ediyorum ve edeceğim,” dedi Jean. “Beni düşmanlarımızdan kurtardı; bana görevimi tamamlamam için ikinci

bir şans verdi. Lütfen beni tapınağınızın vekilharcına götür. Bırak Mübarek Ananızla veya Babanızla görüşeyim. Tek ihtiyacım bir Çehre ve bir cüppe. Tabii bir de işlerimi yoluna koyarken birkaç gece kalabileceğim bir oda.”

3

“Yıllar önce çıraklıkta kullandığın isim değil miydi o?” diye sordu Locke.

“Öyleydi.”

“Peki haberci yollamayacaklar mı? Meseleyi soruşturup Tavrin Callas’ın ilahi bir merakla kendini uçurumdan aşağı attığını öğrenmeyecekler mi?”

“Tabii ki öğrenecekler,” dedi Jean. “Ama birini gönderip cevap almaları haftalar sürecek... ve o zamana kadar bu kılıkta kalmayı planlamıyorum. Hem zaten bu olay onları epey meşgul edecek. Callas’ın çoktan ölmüş olması gerektiğini öğrendiklerinde her türlü sanrı ve mucize, hatta gölgeler diyarından gelen bir tezahür iddiasında bulunabilirler.”

“Harikulade bir yalancının götünden attığı bir tezahür desek daha doğru olur,” dedi Locke. “Aferin Jean.”

“Sanırım ölüm rahipleriyle nasıl konuşacağımı biliyorum, hepsi bu. Herkesin kendine has bir yeteneği oluyor.”

“İyi de bu yaptığınız akıllıca mı?” diye araya girdi Ibelius. “Yani... Ölüm Tanrıçası’nın rahiplerini taklit etmek? Hanımların En Şefkatlisi’ni kızdırmak?” Ibelius iki eliyle birden önce gözlerine, sonra da dudaklarına dokundu, ardından parmaklarını kalbinin üstünde çaprazladı.

“Hanımların En Şefkatlisi gücenmek isteseydi,” dedi Jean, “şimdiye kadar densizliklerim sebebiyle beni ezerek dümdüz etmek için bol bol zamanı vardı.”

“Dahası,” dedi Locke, “Jean ve ben Lüzumlu Bahaneler Babası’nın, Velinimet’in yeminli hizmetkârlarıyız. Madrabaz Bekçi’yi destekler misiniz Efendi Ibelius?”

“Tecrübelerime göre O’na saygılı davranmaktan bir zarar gelmez. Belki adına mumlar yakıp adakta bulunmam ama... Velinimet hakkında kötü konuşmam da.”

“Eh,” dedi Locke, “hocamız bir keresinde bize Velinimet’in müritlerinin diğer tarikatlara mensupmuş gibi davranmaları gerektiğinde cezadan muaf olduklarını söylemişti.”

“Hatta ne ilginçtir ki öyle yapmak hoş karşılanırmış,” diye ekledi Jean. “Üstelik mevcut şartlar altında benim cüssemdeki bir adamın bürünebileceği çok az kılık var.”

“Ah. Demek istediğini anlıyorum Jean.”

“Görünüşe bakılırsa Ölüm Tanrıçası bizimle ilgilenmese de son zamanlarda pek yoğun çalışıyor,” dedi Locke. “Artık iyice ayıldım Jean. Ve kendimi çok rahat hissediyorum Efendi Ibelius, kalkmanıza hiç gerek yok. Nabzımın tam da bıraktığım yerde, bileğimin içinde olduğundan eminim. Bana daha başka neler anlatabilirsin Jean?”

“Durum gergin ve kanlı; fakat Capa Raza’nın onunla iyi başa çıktığını söyleyebilirim. Herkes benim dışımda hepimizin öldüğünü sanıyor. Tabii benim kelleme de yüklü bir ödül biçildi. Güya Raza’ya sadakat yemini etmeyi reddetmiş, Barsavi adına direnmeye çalışmış ve bu süreç içinde de öldürülmüşüz. Diğer bütün *garrista*lar yemin ettiler; Raza saldırıya geçmeden önce üç gün bile beklemedi. En dik başlılardan beş veya altı kişinin gırtlağı kesildi. Bu gece, daha birkaç saat önce.”

“Tanrılar aşkına! Bunları nereden duydun?”

“Bazılarını göze batmadığı sürece çevrede epeyce gezinebilen Ibelius’tan. Diğerleriniyse din adamlığı yaparken; bir sürü insan ansızın ölüm duasına ihtiyaç duyduğu sırada Ahşap Çöplük’teydim.”

“Öyleyse Dürüst Vatandaşların tamamı artık Raza’nın hesabına çalışıyor.”

“Öyle. İnsanlar vaziyete alışıyorlar. Herkes en ufak bir çıt çıksa veya sivrisinek ısırsa bıçaklara sarılıyor ama Raza onları hizaya soktu. Barsavi gibi o da işleri Yüzen Mezar’dan idare ediyor ve vaatlerinin çoğunu yerine getiriyor. İstikrara ayak diremek zordur.”

“Peki ya... diğer meseleden ne haber?” Locke, Camorr’un Belası anlamına gelen el işaretini yaptı. “O konuda bir şey duydun mu? Yüzeyde bir, ah, çatlak var mı?”

“Hayır,” diye fısıldadı Jean. “Raza bizi sıradan hırsızlar olarak ortadan kaldırmaktan memnun gibi gözüküyor.”

Locke huzurla iç geçirdi.

“Ama ortada başka tuhaflıklar var,” dedi Jean. “Raza geçen gece farklı çetelerden ve semtlerden yaklaşık yarım düzine erkekle kadını yakalattı. Onları alenen Örümcek’in ajanları ilan etti.”

“Sahi mi? Sence gerçekten öyle miydiler, yoksa bu da bir başka kahrolasıca oyun mu?”

“Bence öyle olmaları muhtemel,” dedi Jean. “İsimlerini Ibelius’tan aldım ve uzun uzun düşündüm. Aralarında hiçbir benzerlik yok; en azından görebildiğim kadarıyla. Raza canlarını bağışladı ama onları sürgün etti. İşlerini yoluna koyup Camorr’dan temelli ayrılmaları için bir günleri olduğunu söyledi.”

“İlginç. Keşke bunun ne anlama geldiğini bilseydim.”

“Belki de bir kerecik olsun hiçbir anlama gelmiyordur.”

“Bak öylesi çok hoş olurdu.”

“Bir de veba gemisi var Efendi Lamora!” diye atıldı Ibelius, hevesle. “Emsalsiz bir gemi! Jean ondan bahsetmeyi ihmal etti.”

“Veba gemisi mi Jean?”

“Emberlain’den gelen, siyah gövdeli, zarif bir gemi. Gemilerden hemen hemen hiç anlamama rağmen bana bile çok güzel görünüyor.” Jean sözlerine devam etmeden önce sakal bürümüş çenesini kaşıdı. “Raza’nın Capa Barsavi’ye kendi diş dersini verdiği gece veba ankrajına demirledi.”

“Bak bu... çok enteresan bir tesadüf.”

“Değil mi ya? Tanrılar alâmetlerini göstermeye bayılıyorlar. Güya gemide daha şimdiden yirmi-otuz kadar ölü varmış. Ama işin en tuhaf yanı şu: erzak bağışlarını Capa Raza üstlendi.”

“Ne?”

“Evet. Adamları limana yük taşınmasına refakat ediyorlar. Raza, ekmek ve et için Sendovani Tarikatı’na para ödüyor. Şey, yaşananlardan sonra Perelandro Evi’nin yerine onlar bakıyor.”

“Raza’nın adamları ne diye limana gıda ve su taşınmasına refakat etsinler ki?”

“Onu ben de merak ettim,” dedi Jean. “Bu yüzden dün gece rahiplik yetkilerimi kullanarak bu meseleyi biraz kurcalamaya

çalıştım. Limana gönderdikleri tek şey gıda ve su değil.”

4

Taht Günü’nde, yani Capa Raza’nın başa geçmesini takip eden gece, yağmur gökyüzünden gelen sıcak ve ıslak bir öpücük gibi belli belirsiz çiseliyordu. Islak cüppesi esintide yavaşça dalgalanan, sıradışı irilikteki bir Aza Guilla rahibi limanda durmuş, Camorr Körfezi’ne demirli veba gemisine bakıyordu. Geminin fenerlerinin sarı ışığında rahibin maskesi altın-bronz renginde parıldıyordu.

Tortuluk’tan çıkıntı yapan en uzun rıhtımın yanındaki durgun sularda külüstür bir kayık yüzüyor, kayıktan veba gemisine kadar bir halat uzanıyordu. Ok mesafesinin en uç sınırına demirlemiş olan *Tatmin*, yelkenleri sıkıca katlıyken nedense iskeletimsi bir görünüm sergiliyordu. Geminin güvertesinde gölgelerden ibaret birkaç adam seçilebiliyordu.

Rıhtımda iriyarı birkaç hamal, üzerlerinde silah taşıdıkları her hallerinden belli olan yarım düzine pelerinli erkekle kadının gözetiminde bir eşek arabasının yükünü boşaltıyordu. Tüm bu faaliyetin Eski Liman’ı çevreleyen nöbetçi kulelerinin herhangi birinden dürbünle izlenebildiğine hiç şüphe yoktu. Bu kulelerden çoğu hâlâ kullanılıyordu (ve veba gemisi gitmediği sürece de kullanılacaktı), ama hiçbir şey *geri gelmediği* sürece gemiye ne gönderildiği kimsenin umurunda değildi.

Öte yandan Capa Raza’nın Emberlainli zavallı denizcilerin sağlığına duyduğu bu ani ilgi Jean’ı fazlasıyla meraklandırmaktaydı.

“Bana bak, hemen geri dönüp kıçını... Ah. Çok affedersiniz rahip hazretleri.”

Jean rıhtımın sonundan yaklaşırken kendisine doğru dönen erkeklerle kadınların suratındaki bariz huzursuzluğun tadını çıkarmak için bir anlığına duraksadı. Grubun tamamı çetin kişilerden, acı çekmekte ve çektirmekte tecrübe sahibi gerçek değnekçilerden oluşmuşa benziyordu. Ama Jean’ın Gamlı Çehresi bal testisine el uzatırken yakalanmış çocuklar gibi suçlu görünmelerine yol açıyordu.

Jean gruptakilerden hiçbirini tanımıyordu; bu da çok büyük bir ihtimalle Raza'nın kendi çetesinden oldukları anlamına gelirdi. Jean onları bir bakışla tartmaya çalışarak kökenlerine ışık tutacak yersiz veya sıradışı bir şey bulmaya çalıştı ama çok fazla bulamadı. Gruptakiler bol miktarda takıp takıştırmışlardı. Takılardan çoğu küpeydi; hele genç bir kadında kulak başı yedi-sekiz tane vardı. Bu, suçlulardan ziyade denizcilerin arasında moda olan bir alışkanlıktı ama hiçbir anlam taşımıyor da olabilirdi.

"Yalnızca dua etmeye geldim," dedi Jean. "Hanımların En Şefkatlisi'nin sudaki o talihsizlere şefaat göstermesi için. Bana aldırış etmeyin, siz kendi işinizle ilgilenin."

Jean hamal ekibine sırtını dönerek onları cesaretlendirdi. Sonra da arkasında süregiden çalışma seslerini büyük bir dikkatle dinleyerek gözünü gemiye dikti. Yük kaldırılırken çıkan homurtular ve suyun kemirdiği yıpranmış kalaslara basan ayakların gıcırtıları duyuldu. Eşek arabasının içi dört litrelik bir şarap tulumu ebatlarındaki küçük çuvallarla dolu gibi görünüyordu. Hamal ekibi genellikle onları nazikçe kaldırıyordu ama birkaç dakikanın ardından...

"Tanrılar cezanı versin Mazzik!" Çuvallardan biri iskeleye düşünce takırtı ile şıngırtı arası garip bir ses çıktı. İş ekibinin idarecisi derhal ellerini ovuşturarak Jean'a baktı. "Ben, şey... Çok affedersiniz rahip hazretleri. Bizim, şey, yemin etmiştik de... Bu erzakları veba gemisine güvenle ulaştırmaya söz verdik."

Jean yavaşça dönüp adamı yüzsüz bakışlarının etkisine uzun uzun maruz bıraktı. Sonra da belli belirsiz kafa salladı. "Yaptığınız dindarca bir davranış. Efendiniz normalde Perelandro Evi'ne düşecek böyle bir görevi üstlenmekle büyük bir hayırseverlik gösteriyor."

"Evet, şey... Perelandro Evi'ne olanlar sahiden çok kötü. Tam bir, şey, trajedi."

"Hanımların En Şefkatlisi fani bahçesiyle dilediğince ilgilenir," dedi Jean, "ve canı hangi çiçekleri isterse onları kopartır. Adamına kızma. Bu kadar... alışılmadık bir şeyin karşısında huzursuz olması çok doğal."

“Ah, veba gemisinden bahsediyorsunuz,” dedi idareci. “Evet, ödümüzü patlatıyor.”

“Sizi işinizle baş başa bırakayım,” dedi Jean. “Gemidekilerin bize ihtiyacı olursa Aza Guilla Evi’ne uğrayın.”

“Şey... tabii. T-teşekkürler rahip hazretleri.”

Jean kıyıya doğru iskele boyunca ağır ağır yürürken ekip yükleme işini bitirdi ve kayığı bağlı bulunduğu palamar direğinden çözdü.

“Asılın!” diye böğürdü iskeledeki adamlardan biri.

Halat yavaşça gerildi ve *Tatmin*’deki küçük siyah siluetler bir ritim tuttururlarken kayık Eski Liman’ın karanlık sularında gümüşi bir dümen suyu bırakarak hızla firkateyne doğru çekildi.

Jean bir rahibin ağırbaşlı adımlarıyla kuzeydeki Tortuluk’a giderken bir soru tekrar tekrar zihninde yankılanıyordu.

Ölen ve ölmekte olan adamlarla dolu bir geminin sikke çuvallarıyla ne işi olabilirdi?

5

“Sikke çuvalları mı? Kesinlikle emin misin?”

“Duyduğum sesler soğuk, harcanabilir metalden geliyordu Locke. Kısa bir süre öncesine kadar onlarla dolu bir hazine odamız olduğunu hatırlıyorsundur. Bence ikimiz de sikkeye çarpan sikke sesine karşı hassas bir kulağa sahibiz.”

“Hımmm. Yani ben hasta düştüğümden beri Dük tam şilin şeklinde ekmek çıkartmaya başlamadıysa o çuvalların hayırseverlikle bir ilgisi yok.”

“Biraz daha ortalığı kolaçan eder ve başka bir şey öğrenebilir miyim diye bakarım Locke.”

“Bak bakalım. İyi, iyi. Artık beni bu yataktan kaldırıp bir işe koşmamız gerekiyor.”

“Efendi Lamora,” diye bağırdı Ibelius, “yataktan çıkıp kendi iradenizle gezinecek durumda değilsiniz! Sizi buraya, bu dermansız

hale getiren de kendi iradeniz oldu.”

“Efendi Ibelius, kusura bakmayın ama artık bilincim açıldığına göre Capa Raza’ya karşı işe yarar bir şey yapmak için şehirde emekleyerek gezinmem gerekse bile gezinirim. Hatta savaşımı hemen buradan başlatıyorum.”

Locke şiltenin üstünden kalktı, ayakta durmaya çalıştı, bir kez daha başı döndü, dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı.

“Oradan mı?” dedi Jean. “Hiç de rahat gözükmüyor.”

“Ibelius,” dedi Locke, “bu çekilir gibi değil. Rahatça hareket edebilmeliyim. Kuvvetimi geri kazanmam lazım.”

“Sevgili Efendi Lamora,” dedi Ibelius, onu yerden kaldırmak için uzanırken. Jean da dostunun diğer tarafına geçti ve ikisi birlikte onu tekrar şiltesine yatırdı. “Ne istediğiniz ile vücudunuzun neye dayanabildiğinin iki farklı şey olduğunu öğreniyorsunuz. Keşke yanıma gelip sizin gibi konuşan her hasta karşılığında bir solon alabilseydim! ‘Ibelius, yirmi yıldır Jerem tozu çekiyorum ve artık boğazım kanıyor, beni iyileştir!’, ‘Ibelius, bütün gece kafayı çekip kavga ettim ve artık gözüm görmüyor! Bana görme yetimi geri kazandır kahrolasıca!’ Solonu bırakın, buna benzer her çatış karşılığında bir bakır baron alsam emekli olup Lashain’e taşınabilir ve lüks içinde yaşayabilirdim!”

“Bu tozlu barakada yatarken Capa Raza’ya zarar veremem,” dedi Locke, yine öfkeye kapılarak.

“Öyleyse dinlenin bayım, *dinlenin*,” diye çıkıştı Ibelius, yüzü öfkeden kızarmaya başlarken. “Parmak uçlarımda tanrıların gücünü taşımadığım için bana dil uzatmama nezaketini gösterin! Dinlenin ve kuvvetinizi toplayın. Yarın, sokağa çıkmak tekrar güvenli hale geldiği zaman size daha fazla yemek getiririm; düzelen bir iştah iyi bir emare olacaktır. Yeterli beslenme ve istirahatle sadece bir-iki gün içinde makul bir kuvvet seviyesine ulaşabilirsiniz. Daha az önce olduğunuz yere yığıldınız! Gülümseyip kahkahalar atarak seke seke dermansızlıktan çıkmayı bekleyemezsiniz. Dinlenin ve sabredin.”

Locke iç geçirdi. “Pekâlâ. Sadece... bir an evvel Capa Raza’nın saltanatını kısa tutma işine koyulmak istiyorum, hepsi bu.”

“Ben de aynı özlemi duyuyorum Efendi Lamora.” Ibelius gözlüğünü çıkarıp tuniğine sildi. “Eğer şu halinizle, yani boğulmaktan

kıl payı kurtulmuş bir yavru kediden birazcık daha kuvvetliyken Raza'yı öldürebileceğinizi düşünseydim, sizi bir sepete koyup ona bizzat götürürdüm. Ama durum hiç de öyle değil ve tıp kitaplarımdaki hiçbir merhem bunu mümkün kılamaz."

"Efendi Ibelius'a kulak ver Locke ve surat asmaktan vazgeç." Jean dostunun omzunu sıvazladı. "Buna zihin egzersizi yapabileceğin bir fırsat gözüyle bak. Ben gidip toplayabildiğim kadar bilgi toplarım ve senin elin ayağın olurum. Bana o pezevengi zora sokup cehenneme gönderebileceğim bir plan ver, yeter. Calo, Galdo ve Böcek için."

6

Locke ertesi gece kendi çabasıyla odada volta atabilecek kadar güç toplamış bulunuyordu. Kasları pelte gibiydi ve uzuvları çok uzaklardan kontrol edilircesine hareket ediyordu; sanki eklemlerini ve kirişlerini hareket ettiren mesajlar önce bir helyograftan geçirilerek tercüme ediliyordu. Fakat artık şiltesinden kalktığı zaman yüzükoyun yere yığılmıyordu ve Ibelius'un akşama doğru getirdiği yiyecekleri (yarım kilo kızarmış sosis ve yarım somun ballı ekmek) silip süpürmüştü.

"Efendi Ibelius," dedi Locke, hekim onun nabzını tahminen on üç bininci kez kontrol ederken. "Siz ve ben hemen hemen aynı boydayız. Acaba şöyle güzel bir ceketiniz var mı? Tabii ona uygun bir pantolon, yelek ve aksesuarlarla birlikte?"

"Ah," dedi Ibelius, "eskiden bir bakıma vardı; ama korkarım... korkarım Jean size söylememiş..."

"Ibelius şimdilik bizimle beraber burada kalıyor," dedi Jean. "Hemen köşeyi dönünce; villanın diğer odalarından birinde."

"Mesleğimi icra ettiğim bina, şey..." Ibelius kaşlarını çatınca Locke'a adamın gözlük camlarının arkasında incecik bir buğu tabakası oluşmuş gibi geldi. "Raza başa geçince yakıldı. Ertesi sabah. Barsavi'nin öldürülen adamlarıyla kan bağı olan bizler... Camorr'da kalmaya teşvik edilmedik. Hatta tam tersi. Daha şimdiden

pek çok cinayet işlendi. Dikkatli davrandığım sürece hâlâ gidip gelebilirim ama... kaliteli denebilecek çoğu eşyamı yitirdim. Ve hastalarımı. Ve de kitaplarımı! Raza'nın başına kötü bir şey gelmesini tüm samimiyetimle arzulamam için işte bir sebep daha."

"Kahretsin," dedi Locke. "Efendi Ibelius, rica etsem Jean'la birkaç dakika yalnız kalabilir miyim? Konuşmamız gereken konu... eh, tam bir mahremiyet gerektiriyor ve bunun çok iyi bir sebebi var. Lütfen özürlerimi kabul edin."

"Özür dilemenize hiç gerek yok bayım, hiç gerek yok." Ibelius oturduğu yerden kalktı ve yeleğindeki sıva tozlarını silkeledi. "Bana ihtiyaç duyulana kadar dışarıda saklanacağım. Hem gece havası kılcal damarların faaliyetlerini canlandırıcı bir etki yaratır ve dengeli özlerin tam akımını yerine getirir."

Ibelius dışarı çıktıktan sonra Locke parmaklarını yağlı saçlarında gezdirip inledi. "Tanrılar aşkına, banyo yapabilmek için nelerimi vermezdim. Hatta şu an yarım saat yağmur altında dikilmeye bile razıyım. Jean, Raza'ya saldırabilmek için kaynaklara ihtiyacımız var. Puşt herif, kırk beş bin şilinimizi çaldı; bizse burada on şilinle oturuyoruz. Don Salvara vurgununu diriltmem lazım ama son birkaç gündür ortalarda gözükmediğim için her şeyin mahvolduğundan ölesiye korkuyorum."

"Bak ondan şüpheliyim," dedi Jean. "Senin ayılmandan bir gün önce biraz para harcayıp kâğıt ve mürekkep satın aldım. Bir ulak aracılığıyla Graumann'ın kaleminden Salvaralar'a bir not yolladım. Birkaç gün çok hassas bir işle meşgul olacağını ve ziyaretlerine gidemeyebileceğini belirttim."

"Ciddi misin?" Locke asılmak üzereyken affedilen ve bir kese dolusu altın verilen biri gibi dostuna bakakaldı. "*Ciddi misin?* Tanrılar seni korusun Jean. Şu an seni öpesim geliyor ama sen de benim kadar pislik içindesin."

Locke hışımla (daha doğrusu o sarsak ve güçsüz halinde hışma ne kadar yaklaşabiliyorsa onunla) odada tur attı. Bu kahrolası barakada saklanmak, yıllardır kanıksadığı avantajlardan, mahzenden, para dolu hazine odasından, Gardırop'tan, makyaj kutusundan bir anda yoksun bırakılmak... Çetesiz kalmak... Raza elindeki her şeyi almıştı.

Hazine odasındaki sikkeleri paketlerken bazı kâğıtları ve anahtarları da mumlu beze sarmışlardı. O kâğıtlar Centilmen Piçler'in yıllar boyunca Lukas Fehrwight, Evante Eccari ve diğer tüm sahte kimlikler için Meraggio Muhasebe Bürosu'nda açtıkları hesapların evraklarıydı. O hesaplarda yüzlerce şilin vardı; fakat belgeler olmadan hiçbirine erişmek mümkün değildi. Pakette Devrikev Hanı'ndaki Cıvadra Süiti'nin anahtarı da vardı. Lukas Fehrwight'a yaraşır giysiler o süitteki sedir kaplı bir dolabın içinde, Locke'tan on kat daha yetenekli bir çilingirin bile açamayacağı bir kilit mekanizmasıyla güvence altına alınmıştı.

"Kahretsin!" dedi Locke. "*Hiçbir şeye* erişemiyoruz. Paraya ihtiyacımız var ve o parayı Salvaralar'dan alabiliriz; ama onların karşısına böyle çıkamam. Bana şık giysiler, gülyağı, takılar gerekiyor... Fehrwight'ın Fehrwight gibi görünmesi lazım. Sadece on şilinle onu canlandıramam ki."

Vadralı tüccar gibi görünmek için kullandığı giysiler ve aksesuarlar (süslü püslü sahte gözlük dâhil edilmediğinde bile) rahatlıkla kırk tam şilin değerindeydi ve bu meblağ sokakta yankesicilik yaparak toplanamazdı. Ayrıca Centilmen Piçler'in işine yarayacak, seçkin zevklere hitap eden terzilerin dükkânları da kale gibi korunurdu ve şehrin en güzel mekânlarında, sarıceketlilerin mangalar değil kıtalar halinde devriye gezdikleri yerlerde bulunurdu.

"Hay aksi!" dedi Locke. "Kafam çok bozuk. Tüm iş giysilerde bitiyor. Giysiler, giysiler, giysiler. Kısıtlanmak için ne kadar saçma bir şey."

"Ne işine yarar bilmem ama bendeki on şilini alabilirsin," dedi Jean. "Gümüşlerle uzun bir süre karnımızı doyurabiliriz."

"Eh," dedi Locke, "bu da bir şeydir." Şiltesine oturup çenesini ellerine dayadı. Kaşları ve ağzı Jean'ın çocukluk yıllarından hatırladığı o kırgın ifadeyle aşağı kıvrılmıştı. Locke birkaç dakikanın ardından iç geçirip dostuna baktı.

"Yarın gücüm yeterse yanıma yedi-sekiz şilin alıp dışarı çıkacağım."

"Dışarı mı? Bir planın mı var?"

"Hayır," dedi Locke. "Planı bırak en ufak bir fikrim bile yok. Tek bir tane bile. Ama en iyi planlarım hep bu şekilde başlamaz mı zaten?

Her nasılsa bir açık yakalayacağım... sonra da tedbiri elden bırakacağım.”

ARA

AK DEMİRİN EFENDİLERİ

Camorr'da dürüst ve hileli ticaret arasında tek bir fark olduğu söylenir: Dürüst bir adam veya kadın birinin ocağına incir ağacı diktiğinde o kişinin gırtlağını keserek konuyu kapatacak nezaketten yoksundur.

Bu bir bakıma Para Sayıcılar Yolu'ndaki tüccarlara, spekülatörlere ve sarraflara haksızlıktır. Zira bu insanların asırlardır harcadıkları çabalar Therin şehir devletlerini (sadece Camorr'u değil, hepsini) yıkılan Therin Hükümdarlığı'nın küllerinden çıkarıp enerjik bir refaha kavuşturmuştur... tabii Therin nüfusunun bazı şanslı kesimleri başta olmak üzere.

Para Sayıcılar Yolu'ndaki faaliyetlerin ölçeği çoğu küçük esnafın başını döndürecek cinstendir. Bir tüccar Camorr'daki bir sayma tahtasındaki iki taşı yerinden oynatır; bunun üzerine Lashain'e mühürlü bir belge gönderilir ve üç yüz denizcinin görev yaptığı dört kalyon akla hayale sığmayacak çeşitlilikteki mallarla dolu olarak çok daha kuzeydeki Emberlain limanına doğru yelken açar. Herhangi bir günün herhangi bir sabahında kıtanın dört bir yanındaki hedeflerine varan veya yola çıkan yüzlerce yük kervanının tamamı, muhasebe bürolarının arka odalarında oturup çay içen ve binlerce kilometrelik bir ticaret ağını dokuyan, iyi giyimli erkeklerle kadınlar tarafından kayda alınıp listelenir.

Fakat belirli bir tüccarın renklerini taşıyan bir kervanın ortadan kaybolmasını garanti altına almak için belirli zamanlarda belirli yerlerde olmaları için uyarılan haydutlar da vardır. Hiçbir resmi zabıtta yer almayan fısıltılı konuşmalar ve hiçbir hesap defterine kaydedilmeksizin el değiştiren paralar da vardır. Suikastçılar, kara simyacılar, çetelerle yapılan gizli anlaşmalar da vardır. Tefecilik,

dolandırıcılık, şirket içi spekülasyon da vardır. Henüz yaygın bir isimleri bulunmayacak kadar akıllıca ve gizemli yüzlerce finansal uygulama da vardır. Para ve kâğıt üstünde öyle oynamalar yapılır ki Bağlıbüyücüler bile onların şeytani kurnazlığına şapka çıkarırlar.

Ticaret bunların hepsidir ve Camorr'da biri, adil ya da hileli iş uygulamalarından ya da en büyük ölçekte ticaretten bahsettiğinde akla hepsinden önce tek bir isim gelir: *Meraggio.*

Giancana Meraggio sülalesinin yedinci kuşağındandır; ailesi şu anda işletmekte olduğu muhasebe bürosunu neredeyse iki buçuk asır önce kurmuştur. Fakat asıl önemli olan ön adı değildir; Meraggio Muhasebe Bürosu'nda sadece *Meraggio* ismi kullanılır. *Meraggio* başlı başına bir ticarethane olup çıkmıştır.

Meraggio ailesi ilk servetini Camorr'un popüler dükü Stravoli'nin bir Tal Verrar ziyareti sırasında kaptığı sıtma yüzünden aniden vefat etmesiyle elde etmiştir. Nispeten hızlı bir geminin tüccar-kaptanı olan Nicola Meraggio, Dük'ün ölüm haberini Camorr'a diğer herkesten önce taşımış ve elindeki tüm parayı son yarım bakırına kadar harcayarak şehrin tüm siyah matem bürümcüklerini satın alıp stok yapmıştır. Resmi cenaze töreninin münasip bir asaletle düzenlenebilmesi için hepsini birden fahiş fiyattan geri sattıktan sonra da elde ettiği kârın bir kısmını kanal kıyısındaki caddede bulunan küçük bir mahalle kahvesine yatırmıştır. Bu cadde zamanla (büyük ölçüde de Meraggio ailesi sayesinde) Para Sayıcılar Yolu olarak anılmaya başlanmıştır.

Bina, aile hırsının harici bir tezahürü gibi asla uzun süre aynı boyutta kalmamıştır. Düzensiz aralıklarla yakınındaki binaları yutarak kendine localar, katlar ve galeriler eklemiş; yumurtadan çıkmayan kardeşlerini yavaş yavaş yuvadan aşağı iten bir yavru kuş misali duvarlarını genişlettikçe genişletmiştir.

Önceki Meraggiolar etkin tüccarlar ve spekülatörler olarak isim yapmışlardır; yatırımcılarının kaynaklarını kullanarak diğer tüm rakiplerinden daha fazla kâr edebilme yetenekleriyle açık açık övünmüşlerdir. Dikkate değer üçüncü Meraggio olan Ostavo Meraggio her sabah Camorr Körfezi'nin en derin yerine elli altın tirin attırmak için süslü püslü bir tekne göndermesiyle ün salmıştır. Adam bütün bir yıl boyunca bunu hiç aksatmamış, "Bunu yaptığım takdirde

bile her günün sonunda diğer tüm rakiplerimden daha fazla kâr elde etmiş oluyorum," diye böbürlenmiştir.

Daha sonraki Meraggiolar gayretlerini yatırım yapmaktan ziyade para biriktirmeye, saymaya, korumaya ve borç vermeye kaydırmışlardır; onlar ticarete doğrudan katılmak yerine onu yönlendirmekle de istikrarlı servetler elde edilebileceğini çözen ilk insanlar arasındadır. Ve böylece Meraggio, Therin şehir devletlerinin bilfiil kanı ve damarları haline gelmiş, asırlık bir finansal ağın merkezine oturmuştur. Onun bir imzası, cenk meydanlarındaki bir ordu veya denizdeki bir savaş gemisi filosu kadar ağırlık taşıyabilmektedir.

İşte bu yüzden ara sıra Camorr'un iki dükü olduğunun söylemesi boşuna değildir: Camın Dükü Nicovante ve Ak Demirin Dükü Meraggio.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ORKİDELER VE SUİKASTÇILAR

1

Locke Lamora ertesi gün tam da Meraggio Muhasebe Bürosu'nun fuayesindeki dev Verrar su saati sabahın onunu vururken binanın önündeki basamaklarda duruyordu. Hava güneşli olmasına rağmen yağmurluydu; büyük ölçüde mavi-beyaz ve açık olan gökyüzünden aşağı ılık su damlaları düşmekteydi. Via Camorrazza'daki trafik, genellikle savaş manevralarında görülen türden bir hevesle yer kapmak için düelloya tutuşmuş kargo mavnaları ve yolcu tekneleriyle tıklım tıklımdı.

Jean'ın şilinlerinden biri Locke'u bir ulağa veya kâtibe yakışır türden temiz giysilerle donatmak için harcanmıştı. Genç adamın saçları hâlâ griydi ve takma sakalını yine çenesine yapıştırmışsa da onu kırparak mütevazı bir top sakal haline getirmişti. Hali vakti yerinde birine benzemediği kesindi, ama en azından saygın bir çalışan gibi görünüyordu.

Meraggio Muhasebe Bürosu iki asırlık geçici mimari heveslerin dört katlı bir meleziydi; sütunlara, kemerli pencerelere, hem taş hem de lakeli ahşap cephelere, dekoratif olduğu kadar fonksiyonel amaçlarla da inşa edilmiş harici oturma galerilerine sahipti. Bu galeriler Camorr sikkelerinin rengindeki ipek tentelerle örtülmüştü: bakır kahverengisi, altın sarısı, gümüş grisi ve süt beyazı. Binanın dışında bile yüz farklı Lukas Fehrwight, özel dikim ceketler giyen yüz farklı işadamı vardı. İçlerinden herhangi birinin kıyafeti sıradan bir işçinin birkaç yıllık ücretine bedeldi.

Ve Locke o ceketlerden birinin yenine bile kabaca dokunacak olursa Meraggio'nun hane muhafızları çomakla dürtülmüş bir kovandaki arılar gibi kapılardan dışarı üşüşür, sonra da onlar ile kanalın bu tarafındaki şehir inzibatları arasında bir yarış başlardı: kazanan tarafın sopalarıyla Locke'un kafasını patlatma şerefine nail olacağı bir yarış.

Locke'un para kesesinde yedi ak demir şilin, sekiz altın tirin ve birkaç gümüş solon şıngırdıyordu. Tamamen silahsızdı. Son derece muğlak planının ters gitmesi halinde ne yapacağına veya ne söyleyeceğine dair en ufak bir fikri dahi yoktu.

"Madrabaz Bekçi," diye fısıldadı genç adam, "şimdi bu muhasebe bürosuna gireceğim ve neye ihtiyacım varsa onunla beraber dışarı çıkacağım. Yardım etmen hoşuma gider. Etmezsen de... eh, canın cehenneme. Her halükârda istediğime kavuşacağım."

Locke başını dik tutup çenesini kaldırarak basamakları çıkmaya başladı.

2

"Koreander Previn'e özel bir mesaj getirdim," dedi fuayenin hemen girişindeki muhafızlara, saçlarındaki suyun bir kısmını atmak için elini başında gezdirerek. Kestane rengi kadife ceketler, siyah pantolonlar ve siyah ipek gömlekler giyen adamlar üç kişiydiler. Kıyafetlerinin yaldızlı düğmeleri ışıldasa da kemerlerine takılı uzun dövüş bıçaklarının ve sopalarının sapları kullanılmaktan aşınmıştı.

"Previn, Previn..." diye mırıldandı muhafızlardan biri, deri ciltli bir dizini gözden geçirirken. "Hımmm. Umumi galeri, elli beş. Onunla randevusuz görüşülemeyeceğine dair bir kayıt görmüyorum. Nereye gideceğini biliyor musun?"

"Buraya daha önce de geldim," dedi Locke.

"Tamam." Muhafız dizini bırakıp üstündeki parşömen için yazı tahtası görevi gören bir karatahtayı eline aldı, ardından küçük bir masanın üstündeki hokkadan bir tüy kalem kaptı. "Adın ve mahallen?"

“Tavrin Callas,” dedi Locke. “Kuzey Köşesi.”

“Yazma bilir misin?”

“Hayır bayım.”

“Öyleyse şuraya bir işaret koy.”

Muhafız karatahtayı uzatırken Locke “TEVRİN KALLUS” isminin yanına büyük bir “X” çiziktirdi. Muhafızın el yazısı imlasından daha iyiydi.

“Geç bakalım,” dedi adam.

Meraggio Muhasebe Bürosu’nun umumi galeri vazifesi gören ana katı, bünyesinde yan yana ve arka arkaya dizili sekizer çalışma masası ile vezneyi barındırıyordu. Büyük yazı masalarının her birinde bir tüccar, bir sarraf, bir hukuk kâtibi, bir yazıcı ya da başka bir görevli oturur; çoğunun karşısında da hevesle konuşan, sabırla bekleyen ya da hararetle tartışan müşteriler olurdu. O masaların arkasında oturan bütün erkek ve kadınlar onları Meraggio’dan kiralarlardı; bazıları haftanın her iş günü orada çalışırken diğerlerinin gücü onları günaşırı ortaklaşa kullanmaya yeterdi. Gün ışığı uzun ve berrak tepe camlarından içeriye doluyor, hafifçe çiseleyen yağmurun pıtırtısı tüm o iş uğultusunun arasından duyulabiliyordu.

Her iki yandaki pirinç tırabzanlı, dört katlı galeri tavana kadar yükseliyordu. Hoş bir tarzda loşlaştırılmış bu bölmelerde daha güçlü, zengin ve yerleşik işadamları keyif çatıyorlardı. Bu kişilere Meraggio’nun üyeleri gözüyle bakılsa bile aslında Meraggio onlarla herhangi bir güç paylaşmıyor, sadece umumi kattaki erkeklerle kadınların (hem gerçek hem de mecazi anlamda) üstüne çıkmalarını sağlayan bir sürü ayrıcalık bahşediyordu.

Binanın her köşesinde sakin fakat dikkatli muhafızlar bekliyordu. Siyah ceketler, siyah pantolonlar ve kestane rengi uzun önlükler giyen garsonlar oradan oraya koşuşturuyordu. Meraggio’nun arka kısmında büyük bir mutfak ve tavernaları bile kıskandıracak cinsten bir şarap mahzeni mevcuttu. Muhasebe bürosundaki adamlarla kadınların işleri genellikle dışarı çıkıp yemek yiyemeyecekleri ya da dışarıdan yemek getirtemeyecekleri kadar yoğun olurdu. Özel üyelerden bazıları adeta orada yaşar, yalnızca uyumak ve üstlerini değiştirmek için evlerine uğrardı (o da sırf büro Sahtefer’den kısa süre sonra kapılarını kapattığı için).

Locke kendinden emin bir tavırla umumi galerideki 55 numaralı masaya kadar gitti. Koreander Previn, birkaç yıl önce Evante Eccari adına tamamen yasal hesaplar açmak için Sanzalar'a yardım etmiş olan bir hukuk kâtibiydi. Locke onun kendisiyle hemen hemen aynı ölçülerde olduğunu hatırlıyor, adamın son zamanlarda şişmanlatıcı yemeklere karşı bir düşkünlük geliştirmemiş olması için kendi kendine dua ediyordu.

"Evet," dedi neyse ki eskisi kadar ince kalmış olan Previn, "size nasıl yardım edebilirim?"

Locke adamın bol kesimli, önü açık ceketini gözleriyle tarttı; çam yeşiliydi ve mor renkli, şişkin manşetleri altın sarısı nakışlarla süslenmişti. Previn'in şık kesimli kıyafetlerden iyi anladığı, ama sıra renklere geldiğinde pirinç bir heykel kadar kör olduğu barizdi.

"Efendi Previn," dedi Locke, "adım Tavrin Callas ve benzersiz bir sorunla karşı karşıyayım. O sorunu rahatlıkla çözebileceğinize inanmama rağmen alışılagelmiş görevlerinizin biraz dışında kaldığı konusunda sizi uyarmalıyım."

"Ben bir hukuk kâtibiyim," dedi Previn, "ve çalışırken harcadığım zaman genellikle hesaplanır. Bir müşterim olmayı mı teklif ediyorsunuz?"

"Cebinizi en az beş tam şilinle doldurmayı teklif ediyorum," dedi Locke. "Hatta belki de bu akşamüstüne kadar." Elini Previn'in masasının kenarından geçirdi ve el çabukluğuyla orada bir ak demir şilin belirmesini sağladı. Tekniği biraz paslı olabilirdi ama Previn belli ki bu yeteneğe yabancıydı, zira kaşları havaya kalktı.

"Anlıyorum... Kulağım sizde Efendi Callas," dedi kâtip.

"Güzel, güzel. Umarım kısa zamanda en içten işbirliğinize de nail olabilirim. Efendi Previn, vazifem gereği adını vermemeyi yeğlediğim bir ticaret kooperatifinin temsilcisiyim. Camorr doğumlu olmama rağmen Talisham'da yaşıyor ve işimi oradan yürütüyorum. Bu gece içlerinden biri bir Don olan bazı çok önemli irtibatlarla bir iş yemeği yemem gerekiyor ve bunun için Camorr'a özel olarak gönderildim. Ben, ah... Bu çok utanç verici ama korkarım büyük bir hırsızlığın kurbanı oldum."

"Hırsızlık mı Efendi Callas? Ne demek istiyorsunuz?"

“Gardırobum,” dedi Locke. “Ben uyurken tüm giysilerim ve eşyalarım çalındı. Tavernacı olacak o canı çıkasıca piç kurusu kendisinin bu suçta bir sorumluluğunun olmadığını ve odamın kapısını kilitlemeyi unuttuğumu iddia ediyor.”

“Böyle bir durumda size yardımı dokunabilecek bir avukat önerebilirim.” Previn çalışma masasının çekmecelerinden birini açıp içindeki parşömenleri karıştırmaya başladı. “Tavernacıyı Sabır Sarayı’ndaki Sulh Ceza Mahkemesi’nin önüne çıkarabilirsiniz. İnzibatlardan bir subay hikâyenizi doğrularsa bu iş en fazla beş veya altı gün sürer. Ben de gereken belgeleri hazırlayıp...”

“Efendi Previn, beni affedin. Aslında bu akıllıca bir davranış biçimi; başka şartlar altında dediğinizi seve seve yapar ve gereken tüm belgeleri hazırlamanızı sizden rica ederdim. Fakat beş-altı günüm yok; korkarım ki sadece saatlerim var. Dediğim gibi bayım, akşam yemeği bu gece.”

“Hımmm,” dedi Previn. “Yemeği erteleyemez misiniz? Bu kadar talihsiz bir durumda iş ortaklarınız muhakkak anlayış göstereceklerdir.”

“Ah, keşke öyle yapabilseydim. Fakat Efendi Previn, daha kendi gardırobumu bile güvende tutamazken nasıl onların karşısına çıkıp da kooperatifimin teşebbüslerine on binlerce şilin emanet etmelerini isterim? Ben... utanç içindeyim. Bu fırsatı kaçıracağımdan, parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vereceğimden korkuyorum. Bahsi geçen Don biraz... biraz eksantrik biri. Korkarım içine düştüğüm durumun anormalliğine müsamaha göstermeyecektir. Onu bir kez başımdan savdığım takdirde de benimle tekrar buluşmak isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

“İlginç bir durum Efendi Callas. Endişelerinizde... haklı olabilirsiniz. İş ortaklarınızın karakterlerini siz benden daha iyi bilirsiniz. İyi de size nasıl yardım edebilirim?”

“Sizinle üç aşağı beş yukarı aynı boydayız Efendi Previn,” dedi Locke. “Ayrıca kesimler ve renkler konusundaki zevkinizi takdir ediyorum, eşsiz bir bakış açısına sahipsiniz. Size teklifim gerekli aksesuarlar ve takılarla birlikte bana uygun bir takım elbise ödünç vermeniz. Ben de karşılığında teminat olarak size beş şilin ödeyeceğim ve işim bitip giysileri geri getirdiğimde para sizde kalacak.”

“Siz, ah... size giysilerimden bazılarını *ödünç* vermemi mi istiyorsunuz?”

“Evet Efendi Previn. Göstereceğiniz anlayışın değeri ölçülemez. Size minnettar kalacağım. Herhalde aynı şeyin kooperatifim için de geçerli olacağını belirtmeme gerek yoktur.”

“Hımmm.” Previn çekmecesini kapattı ve parmaklarını çenesinin altında birleştirip kaşlarını çattı. “Bana bir Don’un yemek davetine katılabilmeniz için ödünç vereceğim giysilerin yaklaşık altıda biri değerinde bir teminat ödemeyi teklif ediyorsunuz. Altıda bir... o da en düşük tahminle.”

“Ben, ah, sizi temin ederim ki bu talihsizce hırsızlık olayını saymazsak kendimi hep fazlasıyla tedbirli biri olarak görmüşümdür. Giysilerinize hayatım onlara bağlıymış gibi bakacağım, ki öyle de. Görüşmeler ters giderse muhtemelen işimden olurum.”

“Bu... bu oldukça sıradışı Efendi Callas. Benden usulsüz bir istekte bulunuyorsunuz. Hangi kooperatif için çalışıyorsunuz?”

“Ben... Söylemeye dilim varmıyor Efendi Previn. Durumumun onlara leke sürebileceğinden çekiniyorum. Buradaki tek amacımın onlara layıkıyla hizmet etmek olduğunu anlıyorsunuzdur.”

“Anlıyorum, anlıyorum. Ama sizin de beş şilin karşılığında bir yabancıya otuz şilin veren birine akıllı denemeyeceğini anlamanız gerek... tabii ortada canı gönülden teminatlardan daha fazlası yoksa. Sizden özür dilerim ama bu böyle olmak zorunda.”

“Pekâlâ,” dedi Locke. “Tal Verrar’da kayıtlı Batı Demir Deniz Ticaret Kooperatifi için çalışıyorum.”

“Batı Demir Deniz Ticaret... hımmm.” Previn masadaki başka bir çekmeceyi açıp küçük bir kâğıt demetini gözden geçirdi. “Elimde Meraggio’nun şu an içinde bulunduğumuz Yetmiş Sekizinci Aza Guilla Yılı için olan dizini var ancak... Tal Verrar... Batı Demir Deniz Ticaret Kooperatifi listede yer almıyor.”

“Ah, o kahrolasıca eski sorun,” dedi Locke. “Yılın ikinci ayında kurulduk; henüz listelere giremeyecek kadar yeniyiz. Bu durum başımızı çok ağrıttı, inanın bana.”

“Efendi Callas,” dedi Previn, “size sempati duyuyorum, cidden. Fakat bu durum... Lütfen kusuruma bakmayın bayım ama bu durum benim için biraz fazla anormal. Korkarım size yardımcı olamam. Yine

de iş ortaklarınızın gönlünü almanın bir yolunu bulmanız için dualarımı esirgemeyeceğim.”

“Efendi Previn, sizden rica ediyorum, lütfen...”

“Bayım, bu görüşme sona ermiştir.”

“Öyleyse mahvoldum,” dedi Locke. “Hiç umudum kalmadı. Size yalvarıyorum bayım, lütfen tekrar düşünüp...”

“Ben bir hukuk kâtibiyim Efendi Callas, bir tuhafiyeci değil. Görüşmemiz sona ermiştir. Size iyi şanslar ve iyi bir gün dilerim.”

“Sizi ikna edebilmek için söyleyebileceğim hiçbir şey...”

Previn masasının kenarında duran küçük bir pirinç çıngırağı aldı. Onu üç kez çalmasıyla birlikte yakındaki kalabalığın arasından muhafızlar çıkmaya başladı. Locke masadaki ak demir sikkesini kapıp iç geçirdi.

“Bu adam dışarıya kadar geçirilecek,” dedi Previn, Meraggio’nun muhafızlarından biri eldivenli elini Locke’un omzuna koyduğunda. “Lütfen kendisine her türlü nezaketi gösterin.”

“Elbette Efendi Previn. Size gelince bayım, bu taraftan buyurun,” dedi muhafız. Locke iriyarı üç adamın yardımıyla oturduğu yerden kalktı, sonra da hevesle umumi galerinin ana koridorundan geçirilerek önce fuayeye, oradan da dışarıdaki basamaklara çıkarıldı. Yağmur dinmişti ve şehir yeni yıkanmış sıcak taşların kokusunu taşıyordu.

“Sizi tekrar görmezsek iyi olur,” dedi muhafızlardan biri. Her üç adam da orada dikilerek ona tepeden bakarken etrafındaki basamaklardan geçen işadamları ve kadınları Locke’u dikkatle görmezden geldiler. Aynı şey ilgiyle grubu seyreden sarıceketliler için geçerli değildi.

“Kahretsin,” diye kendi kendine söylenen Locke hızlı adımlarla güneybatıya yollandı. Niyeti köprülerden birini kullanarak Videnza’ya geçmek ve oradaki terzilerden birini bulmaktı.

Locke, Meraggio'nun basamaklarına geri döndüğünde su saati öğleyi vuruyordu. Tavrin Callas'ın açık renkli giysileri ortadan kaybolmuştu; Locke'un üstünde artık koyu renkli ve pamuklu bir yelek; siyah renkli, ucuz bir uzun çorap ve aynı renkte bir pantolon vardı. Saçları da yine siyah renkli olan, kadife bir kepin altına gizlenmişti ve top sakalının yerini (ki onu çıkarırken epey acı çekmişti; günün birinde yanında tutkal çözücü merhem taşımayı alışkanlık haline getirmeliydi) gür bir bıyık almıştı. Yanakları kırmızıydı ve giysileri daha şimdiden ter lekeleriyle bezeliydi. Ellerinde dürülü (ve boş) bir parşömenle fuayeye girip muhafızlara hitap ederken sesine belli belirsiz bir Talisham aksanı kattı.

"Bana bir hukuk kâtibi lazım," dedi Locke. "Ne bir randevum ne de burada bir tanıdığım var. Müsait olacak ilk kişiyi beklemeye razıyım."

"Hukuk kâtibi, tamam." Tanıdık muhafız tekrar dizinine danıştı. "Daniella Montagu'yu deneyebilirsin. Umumi galeri, on altıncı masa. Veya... Etienne Acalo, otuz altıncı masa. İçeride beklemek için etrafı tırabzanlı bir bölüm var."

"Çok naziksiniz," dedi Locke.

"İsim ve mahalle?"

"Galdo Avrillaigne," dedi Locke. "Talisham'danım."

"Yazma bilir misin?"

"Tabii ki," dedi Locke. "En azından bazılarından daha iyi bilirim."

Dizin muhafızı espriyi anlamadan ona birkaç saniye baktı. Sonunda Locke'un arkasında bekleyen diğer muhafızlardan biri kıs kıs gülünce adamın suratında gecikmeli bir idrak ifadesi belirdi ama pek keyiflenmişe benzemiyordu. "Öyleyse buraya imzanı at veya bir işaret koy Efendi Avrillaigne."

Locke uzatılan tüy kalemi alıp muhafızın yazdığı "GALLDO AVRİLLANE" isminin yanına akıcı ve zarif bir imza attı, sonra da dostane bir kafa selamı verip muhasebe bürosuna girdi.

Locke iyi huylu bir şaşkınlık sergileyerek umumi galeriden bir kez daha geçti. Pirinç bir tırabzanla çevrili bekleme alanına girmektense dosdoğru yirmi ikinci masanın arkasında oturan iyi giyimli genç adamın yanına gitti. Adam o sırada önündeki parşömene harıl harıl

bir şeyler yazıyordu ve dikkatini dağıtacak bir müşterisi yoktu. Locke masanın önündeki sandalyeye kurulup genzini temizledi.

Adam başını kaldırdı. Geriye yatırılmış kahverengi saçları ve geniş, hassas gözlerinin önünde bir gözlüğü olan, ince yapılı bir Camorrluydu. Giydiği krem rengi ceketin manşetlerinden hem tuniğiyle hem de yeleğiyle uyumlu olan, erik moru astarı görülebiliyordu. Kabartılmış ipek kravatları koyu mor üstüne krem beyazı katmanlardan oluşuyordu. Giyim tarzı bir nebze züppeceydi ve Locke'tan birkaç santim daha uzun boyluydu, yine de bu halledilmesi nispeten kolay bir sorundu.

"Demem o ki," diye söze başladı Locke, şehir dışından gelmiş bir yabancının en samimi ses tonuyla, "akşamüstünden önce cebinizi beş ak demir şilinle doldurmak ister misiniz?"

"Ben... ne... beş... Bayım, görünen o ki beni hazırlıksız yakaladınız. Kimsiniz ve sizin için ne yapabilirim?"

"Adım Galdo Avrillaigne," dedi Locke. "Talisham'dan geliyorum."

"Demek öyle," dedi adam. "Beş şilin mi dediniz? Genellikle hizmetlerimin karşılığında o kadar ücret almam ama aklınızdan ne geçtiğini duymak isterim."

"Bana lazım olan şey hizmetleriniz, yani profesyonel hizmetleriniz değil, Efendi..?" dedi Locke.

"Magris. Armand Magris," dedi adam. "Kim olduğumu bilmiyorsunuz ve profesyonel hizmetlerimi..."

"Ak demir diyordum." Locke iki saat evvel Koreander Previn'in masasına bıraktığı sikkeyi eline aldı. Onu kapalı duran parmaklarının arasından çıkarıp orada bıraktı; Sanzalar'ın parmakta gezdirme yeteneğini asla öğrenememişti. "Ufak fakat biraz alışılmadık bir hizmet karşılığında beş ak demir şilin."

"Nasıl alışılmadık?"

"Son zamanlarda başımdan bir dizi talihsizlik geçti Efendi Magris," dedi Locke. "Ben Strolle ile Oğulları'nın, yani tüm Talisham'ın en önde gelen şekerleme ve tatlı tedarikçisinin bir ticari temsilcisiyim. Camorr'daki bazı potansiyel müşterilerle görüşmek üzere Talisham'dan bir gemiye bindim. Bahsi geçen müşterilerin önemli şahsiyetler olduklarını gönül rahatlığıyla itiraf edebilirim. Yeni

tatsal tecrübelerle masalarını zenginleştirmek için işverenlerime başvuran iki Dük ve eşleri.”

“Benden potansiyel bir ortaklık veya bazı satış belgeleri hazırlamamı mı istiyorsunuz?”

“Sizden isteğim o kadar alelade bir şey değil Efendi Magris, hem de hiç. Başımdan geçen talihsizliğin ölçeğini henüz tamamen duymadınız. Camorr’a deniz yoluyla gönderilirken yanıma çok sayıda paket verildi. Bu paketler keten helvasından hazırlanmış olağanüstü kalitede ve lezzette şekerlemeler, sizin meşhur Camorr aşçıbaşılarınızın bile hayal etmediği türden tatlılar içeriyordu: ortasında simyasal kremalar bulunan içi boş pastalar... Austershalin brendisiyle perdahlanmış tarçınlı turtalar... Kısacası mutfakta yaratılmış harikalar. Potansiyel müşterilerimizle akşam yemeğine oturacak ve işverenlerimin ürünlerine hayran kalmalarını sağlayacaktım. Sadece bu şölen sofrasını donatmak için gereken meblağ bile... Eh, kısacası çok önemli bir görüşme olacaktı.”

“Ondan hiç şüphem yok,” dedi Magris. “Mesleğiniz kulağa çok hoş geliyor.”

“Öyledir de... tabii şu talihsiz hususu saymazsak,” dedi Locke. “Beni buraya getiren gemi vaat edildiği kadar hızlı olmasına rağmen farelerin istilası altındaydı.”

“Vay canına... Herhalde mallarınız...”

“Evet,” dedi Locke. “Mallarım. Birbirinden güzel mallarım nispeten ince paketlerde saklanmıştı. Onları ambara sokmamıştım; maalesef bu durum farelerin işini kolaylaştırmış gibi gözüküyor. Tatlılarıma aç kurtlar gibi saldırdılar. Yanımda getirdiğim her şey yok oldu.”

“Kaybınızı duymak beni üzdü,” dedi Magris. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Mallarım giysilerimle beraber depolanmıştı,” dedi Locke. “Zaten içine düştüğüm durumun son utancı da bu. Dişlerin yol açtığı yıkıma bir de, ah, kabalık edeceğim ama bir de dışkılar eklenince gardırobum tamamen mahvoldu. Yolculuğa uygun olarak sade giyinmiştim ve şu an sahip olduğum yegâne takımı üstümde taşıyorum.”

“Tanrılar aşkına, gerçekten de zor bir duruma düşmüşsünüz. İşvereninizin Meraggio’da bir hesabı var mı? Giysilerin bedeline

karşılık kredi çekebilir misiniz?”

“Maalesef hayır,” dedi Locke. “Burada bir hesap açmayı düşünüyorduk; uzun bir süredir o yönde dil döküyordum. Fakat şu an bana yardımı dokunabilecek bir hesabımız yok ve bu akşamki yemek randevum çok önemli. Tatlılarımı sunamasam bile en azından özürlerimi sunabilirim, kimseyi gücendirmek istemiyorum. Potansiyel müşterilerimizden biri, ah, çok katı ve titiz biridir. Hem de *çok.* Onu büsbütün ekmem hiç doğru olmaz. Yoksa bulunduğu çevrelerde Strollo ile Oğulları’nın güvenilir bir isim olmadığını yayar. Sadece ürünlerimiz değil, iş ahlâkımız da zan altında kalır.”

“Evet, Donlardan bazıları... görgü kurallarına düşkün olabiliyor. Ama hâlâ size nasıl bir yardımım dokunabileceğini anlayabilmiş değilim.”

“Şansa bakın ki siz ve ben benzer ölçülerdeyiz bayım ve giyim zevkiniz fevkalade. Kesim ve renk anlayışlarımız o kadar benziyor ki birbirini hiç tanımamış iki kardeş olduğumuz bile söylenebilir. Benden biraz daha uzun boylusunuz ama bu duruma birkaç saat katlanabilirim. Sizden rica ediyorum bayım. Hayır, *yalvarıyorum*. Lütfen uygun bir takım elbise vererek bana yardım edin. Bu akşam Donlarla yemeğe çıkmak zorundayım; bana uygun şekilde giyinmem için yardımcı olun ki işverenlerim bu olayda en azından itibarlarını kurtarabilsinler.”

“Yani... yani bir ceket, pantolon, uzun çorap, bir çift ayakkabı ve de gerekli tüm takılarla ıvır zıvırı ödünç almak mı istiyorsunuz?”

“Aynen öyle,” dedi Locke, “ve giysilerinizdeki her bir dikişe dünyada eşi benzeri yokmuşçasına özen göstereceğime dair canı gönülden söz veriyorum. Dahası size beş ak demir şilinlik bir teminat bırakmayı teklif ediyorum. Ben giysilerinizdeki her bir dikişle geri geldikten sonra para sizde kalsın. Herhalde bu bir-iki aylık gelirinize bedeldir; üstelik de böyle küçük bir iş karşılığında.”

“Öyle, öyle... Sahiden de yüklü bir para. Ancak,” dedi Magris, kendini sırıtmaktan güçlükle alıkoyuyormuş gibi gözükerek, “teklifinizin biraz tuhaf olduğunu eminim siz de biliyorsunuzdur.”

“Hem de çok iyi biliyorum bayım. İçinizde biraz acıma duygusu uyandırmış olamaz mıyım? Yalvarmayacak kadar gururlu biri

değilimdir Efendi Magris. Tehlikede olan tek şey işim değil, işverenlerimin itibarı söz konusu.”

“Ona ne şüphe,” dedi Magris. “Farelerin Therince konuşamamaları ne kötü; bahse varım, harika bir beyanda bulunurlardı.”

“Altı ak demir şilin,” dedi Locke. “Kesenin ağzını ancak o kadar açabilirim. Size yalvarıyorum bayım...”

“Cıyak-cıyak,” dedi Magris. “Konuşsalardı cıyak-cıyak derlerdi. Kim bilir onca şeyi yiyince o haylazlar ne kadar şişmanlamışlardır. Beyanda bulunduktan sonra da ziyafete devam edebilmek için Talisham’a giden bir gemiye atlarlardı. Sizin şu Strollo ile Oğulları ömür boyu sadık kalacak çalışanlara kavuşurdu. Tabii biraz ufak tefek olmak kaydıyla.”

“Efendi Magris, dedikleriniz...”

“Gerçekten Talisham’dan gelmiyorsunuz, değil mi?”

“Efendi Magris, çok rica ediyorum.”

“Meraggio’nun küçük sınavlarından birisiniz, değil mi? Tıpkı geçen ay zavallı Willa’ya yapıldığı gibi.” Magris neşesini daha fazla saklayamadı; kendisiyle gurur duyduğu her halinden belliydi. “Sevgili Efendi Meraggio’ya itibarımın birkaç parça ak demir karşısında kaçıp gitmediği bilgisini verebilirsiniz. Bu tür bir şakaya katılarak böyle bir işletmenin şerefine asla leke sürmem. Tabii ona saygılarımı sunmayı da ihmal etmezsiniz, değil mi?”

Locke daha önce pek çok kez hüsrana uğradığı için masanın üstünden atlayıp Magris’i boğma dürtüsünü bastırmakta zorlanmadı. Sessizce iç geçirip bakışlarını bir anlığına içeride gezdirdi... ve öyle yaparken ikinci kattaki galerilerden birinde Meraggio’nun ta kendisini gördü.

Giancana Meraggio mevcut modaya uygun olarak bol ve önü açık bir frak ceket giymişti. Ceketin kabarık yenleri ve lüzumsuz yerlerde cilalı gümüş düğmeleri vardı. Ceketi, pantolonu ve kravatları göze çok hoş gelen, Sahtefer’den hemen önce gökyüzünün büründüğü cinsten koyu mavi bir renkteydi. Kıyafeti fazla şaşaalı olmamasına rağmen duyuları yormaksızın değerini belli eden ince bir kaliteye ve şıklığa sahipti. Adam Meraggio’dan başkası olamazdı, zira ceketinin sağ ön cebine bir orkide iğnelenmişti. Her sabah

kıyafetini renklendirmesi için toplanan taze bir orkide onun yegâne süsüydü.

Locke adamın yakınındaki danışmanlara ve *pimpiriklilere* bakarak Meraggio'nun hem boy hem de vücut yapısı bakımından kendisine çok benzediğini tahmin etti.

Plan sanki yoktan var oldu; bir gemiye doluşan istilacı bir düşman birliği gibi düşüncelerini kapladı. Locke göz açıp kapayana dek kendini onun pençesinde buldu ve plan, üstünde yürünecek düz bir çizgi gibi önünde dümdüz uzanıverdi. Locke sahte Talisham aksanından vazgeçti ve Magris'e gülümseyerek karşılık verdi.

"Ah, anlaşılan sizi kandıramayacağım Efendi Magris. Çok akıllısınız. Tebrikler, beni reddederek doğru olanı yaptınız. Ve sakın korkmayın. Bu olayı en kısa sürede bizzat Meraggio'ya ileteceğim. Kıvrak zekânız dikkatinden kaçmayacak. Şimdi izninizle."

4

Muhasebe bürosunun arkasındaki geniş ara sokakta teslimatların depolara ve mutfaklara aktarılmasında kullanılan bir servis girişi mevcuttu. Burası aynı zamanda garsonların mola verdikleri yerdi. Muhasebe bürosunun yeni çalışanları orada ancak birkaç dakika soluklanabilirken kıdemli personelin vardiyalar arasındaki istirahatlarının ve karınlarını doyurma sürelerinin yarım saati bulduğu olurdu. Servis girişinin yanında bezgince duvara yaslanmış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş tek bir muhafız bekliyordu. Locke yanına yaklaşırken adam canlandı.

"Ne istiyorsun?"

"Bir şey istediğim yok," dedi Locke. "Sadece garsonlardan bazılarıyla veya bir mutfak kâhyasıyla konuşacaktım."

"Burası bir şehir parkı değil. İyisi mi git başka yerde gezin."

"Biraz arkadaş canlısı ol," dedi Locke. Elinde beliren bir solonu muhafızın kolayca erişebileceği bir yerde tuttu. "İş arıyorum, hepsi bu. Tek isteğim garsonlardan ve kâhyalardan bazılarıyla konuşmak, tamam mı? Şu an boş olanlarla. Başka kimsenin yoluna çıkmam."

“Eh, çıkmadığından emin ol.” Muhafız gümüş sikkeyi cebine attı, “ve fazla oyalanma.”

Servis girişinin hemen ardındaki dinlenme odası yalın, alçak tavanlı ve pis kokuluydu. Yarım düzine garson sessizce duvarlara yaslanıyor veya volta atıyordu. Birkaçı çayını yudumlarken diğerleri hiçbir şey yapmamanın basit zevkini çıkarıyor gibiydi. Locke onları hızla gözden geçirdi, kendi boyuna ve vücut yapısına en yakın olanı seçti, sonra da çabucak adamın yanına gitti.

“Yardımına ihtiyacım var,” dedi Locke. “Sadece birkaç dakika harcayarak beş şilin kazanacaksın.”

“Sen de kimsin be?”

Locke uzandı, garsonun elini tuttu ve oraya bir ak demir şilin bıraktı. Adam elini sertçe geri çekti, sonra avucunda duran şeye baktı. Gözleri yuvalarından uğramanın inandırıcı bir taklidini yaptı.

“Ara sokak,” dedi Locke. “Konuşmamız gerek.”

“Tanrılar aşkına, kesinlikle!” dedi otuzlu yaşlarında, buldok suratlı, seyrek saçlı bir adam olan garson.

Locke onu servis kapısından ara sokağa çıkardı ve muhafızdan yaklaşık on iki metre öteye, seslerinin duyulamayacağı bir yere götürdü. “Dük için çalışıyorum,” dedi Locke. “Bu mesajı Meraggio’ya iletmem gerek ama muhasebe bürosunda kendi giysilerimle görülemem. Ortada bazı... engeller var.” Locke sıkıca dürdüğü boş parşömen sayfalarını garsona doğru salladı.

“Ben, ah, onları sizin adınıza iletebilirim,” dedi garson.

“Elden teslim etme emri aldım,” dedi Locke. “Göze çarpmadan içeride gezebilmeliyim. İşim yalnızca beş dakika sürecek. Dediğim gibi, beş şilin kazanacaksın. Hemen bu akşamüstü gönlünce harcayabileceğin taş gibi metal. Bir garsona benzemem gerekiyor.”

“Kahretsin!” dedi garson. “Genellikle sağda solda yedek üniformalar bulundururuz... siyah ceketler ve birkaç tane de önlük. Size onlardan birkaçını ödünç verebilirdim ama bugün çamaşır günü. Bütün binada tek parça giysi bile kalmadı.”

“Hiç de bile,” dedi Locke. “İhtiyacım olan ne varsa şu an üstünde taşıyorsun.”

“Bir dakika. Öyle bir şey mümkün...”

Locke garsonun elini tekrar tutup avucuna dört ak demir şilin daha bıraktı.

“Hayatın boyunca hiç bu kadar çok parayı elinde tuttuğun oldu mu?”

“On iki tanrı aşkına, hayır,” diye fısıldadı adam. Dudaklarını yalayıp Locke’a bir-iki saniye baktı, sonra da hafifçe kafa salladı. “Ne yapmalıyım?”

“Beni takip et yeter,” dedi Locke. “Bu işi çabucak halledeceğiz.”

“Aşağı yukarı yirmi dakikam var,” dedi garson. “Ondan sonra içeri dönmeliyim.”

“İşim bittiği zaman bunun bir önemi kalmayacak,” dedi Locke. “İkimize de yardım ettiğini Meraggio’ya söyleyeceğim. Hiç kimse senin kılına bile dokunmayacak.”

“Şey, peki. Nereye gidiyoruz?”

“Köşeyi döndükten sonra biraz ileriye. Bir hana ihtiyacımız var.”

Davetkâr Gölge ile Meraggio Muhasebe Bürosu’nun arası sadece bir bloktu. Han nispeten temiz, ucuz ve lüksten uzaktı; yani tam da üst düzey işadamları yerine ulakları, âlimleri, kâtipleri, memurları ve düşük seviyeli bürokratları ağırlayacak cinsten bir yerdi. Therin Hükümdarlığı zamanındaki villalarının tarzında inşa edilen kare şeklindeki, iki katlı binanın ortasında bir avlu, onun merkezinde de yaprakları gün ışığında hoş bir sesle hışırdayan, uzun bir zeytin ağacı vardı.

“Tek bir oda,” dedi Locke. “Tek pencereli olsun. Bir günlüğüne.” Sikkeleri tezgâha bıraktı. Hancı elinde bir anahtarla yerinden ayrılarak kapısında ‘9’ rakamı bulunan, ikinci kattaki bir odaya kadar ona ve garsona eşlik etti.

Dokuzuncu oda bir çift katlanabilir karyola, yağlı kâğıt kaplı pencereler ve küçük bir giysi dolabı haricinde başka hiçbir şeye sahip değildi. Davetkâr Gölge’nin işletmecisi dışarı çıkarken eğilerek selam verdi ve çenesini kapalı tuttu. Camorrlu çoğu hancı gibi müşterileri veya onların işleri hakkındaki soruları paralar tezgâha değer değmez kaybolmuştu.

“Adın ne?” Locke kapıyı kapatıp sürgüledi.

“Benjavier,” dedi garson. “Siz, ah... bunun işe yarayacağından emin misiniz?”

Locke cevaben para kesesini çıkarıp Benjavier'ın eline tutuşturdu. "İçinde hakkın olanın dışında iki tam şilin daha var. Artı birkaç parça altın ve gümüş. Param da sözüm kadar güvenilirdir ve ben geri dönene kadar o kese teminat olarak sende kalabilir."

"Tanrılar aşkına," dedi Benjavier. "Tüm... tüm bunlar o kadar tuhaf ki. Acaba böyle olağanüstü bir şansı hak edecek ne yaptım?"

"Çoğu insan tanrıların önlerine çıkardıklarını hak edecek hiçbir şey yapmaz," dedi Locke. "Artık işe koyulalım mı?"

"Evet, evet." Benjavier önlüğünü çözüp Locke'a fırlattı; ardından ceketini ve pantolonunu çıkarmaya koyuldu. Locke kadife kepini başından çıkardı.

"Vay canına, saçlarınız griymiş. Yaşınızı göstermiyorsunuz. Yani yüzünüzde..."

"Her zaman genç göstermişimdir," dedi Locke. "Dük'ün hizmetindeyken bunun faydası dokunmadı da değil. Bana pabuçların da lazım; benimkiler bu giysilerin altında hemen sırıtır."

Adamlar süratle çalışarak giysilerini çıkardılar. Sonunda Locke baştan aşağı Meraggio'nun bir garsonu gibi giyinmiş halde odanın ortasında durdu. Belindeki kestane renkli önlük bile eksik değildi. Don atlet kalan Benjavier odadaki şiltelerden birine oturup şıngırdayan keseyi bir elinden ötekine atarak vakit geçiriyordu.

"Eee, nasıl görünüyorum?"

"Çok şık oldunuz," dedi Benjavier. "Kolayca uyum sağlayacaksınız."

"Güzel. Sen de zengin biri gibi görünüyorsun. Kapıyı kilitleyip burada bekle; az sonra dönerim. Kapıyı tam beş kere çalacağım, anladın mı?"

"Tamamdır."

Locke kapıyı arkasından kapattı, merdivenleri hızla inip avludan geçti ve tekrar sokağa çıktı. Ön kapıyı kullanabilmek ve servis girişindeki muhafızdan uzak durmak için muhasebe bürosuna uzun yoldan döndü.

"Buradan gelip gitmemen gerekiyor," dedi dizin muhafızı, Locke yanakları kızarmış ve kan ter içinde kalmış vaziyette içeri daldığı zaman.

“Biliyorum, kusura bakma.” Locke boş parşömen rulosunu adama doğru salladı. “Hukuk kâtiplerinden biri için bunu almaya gönderildim. Adamın özel galeri üyelerinden biri olduğunu belirtmeliyim.”

“Ah, peki. Öyleyse seni bekletmeyelim; geç bakalım.”

Locke muhasebe bürosunun kalabalık ana katına üçüncü kez girdi ve aceleyle yürürken ne kadar az bakışa hedef olduğundan hoşnut kaldı. İyi giyimli adamlarla kadınların arasında çevik hareketlerle ilerledi, üstü örtülü gümüş tepsiler taşıyan garsonların yolundan çekildi, yanlarından geçerken onlara dostane ve samimi bir baş selamı vermeye de özen gösterdi. Aradığı şeyi –arkalardaki bir duvara yaslanarak vakit geçiren ve kafa kafaya verip muhabbet eden iki muhafızı– bulması uzun sürmedi.

“Kıpırdayın bakalım beyler,” dedi Locke, kendisinden en az onar kilo ağır olan adamların yanına vardığında. “Benjavier diye birini tanıyor musunuz? O da benim gibi bir garson.”

“Ben simaen tanıyorum,” dedi muhafızlardan biri.

“Herif boku yedi,” dedi Locke. “Şu an Davetkâr Gölge’de bekliyor ve Meraggio’nun sınavlarından birinde sıçtı. Gidip onu geri getirmem gerekiyor; yardım etmeniz için sizi de yanıma alacakmışım.”

“Meraggio’nun sınavlarından biri mi?”

“Bilirsin işte,” dedi Locke. “Hani Willa’ya yaptığı gibi.”

“Ah, o kadın. Umumi bölümdeki yazıcı. Benjavier mi demiştin? Ne yapmış ki?”

“Patronu sattı ve Meraggio hiç hoşnut değil. Bu işi bir an önce halletsek iyi olur.”

“Şey... tabii, tabii.”

“Servis girişini kullanalım.”

Locke kendinden emin adımlarla muhafızların yanında yürürmüş gibi gözükmek için büyük bir dikkatle yer seçmesine rağmen aslında onları takip ederek mutfaklardan, servis koridorlarından ve nihayet dinlenme odasından geçti. Oraya vardığındaysa öne geçti ve peşindeki iki muhafızla beraber ara sokağa çıktı. Dışarıda bekleyen muhafıza gelişigüzel el salladığında adam onu tanıma belirtisi göstermedi. Binada düzinelerce garson çalışıyordu ve yabancı biri uzunca bir süre boyunca onlardan biriymiş gibi davranabilirdi. Üstelik Locke’un uzunca bir süreye ihtiyacı yoktu.

Birkaç dakika sonra Davetkâr Gölge'deki dokuz numaralı odanın kapısını beş defa sertçe çaldı. Benjavier kapıyı azıcık aralayınca da onu iterek sonuna kadar açtı. Bir yandan da bir Geceyarıcı olarak Don Salvara'ya ders verdiği zamanki tavırlarının bir benzerinden yararlandı.

"Bu bir sadakat sınavıydı Benjavier," dedi Locke, sert bakışlarla odaya dalarken. "Bir *sadakat* sınavı. Ve sen sınıfta kaldın. Tutun şunu çocuklar."

İki muhafız onlara hayret içinde bakan yarı çıplak garsonu zapt etmek üzere harekete geçti. "Ama... ama ben... Ama dedin ki..."

"Senin işin Meraggio'nun müşterilerine hizmet etmek ve güvenine layık olmak. Benim işimse, o güvene layık *olmayanları* bulup çıkarmak. Bana kahrolasıca üniformanı sattın." Locke ak demir şilinleri ve para kesesini yatağın üstünden kaptı ve konuşurken açıktaki sikkeleri deri kesenin içine attı. "Bir hırsız olabilirdim. Ya da bir suikastçı. Ve sen kusursuz bir kılıkla Efendi Meraggio'nun burnunun dibine kadar girmeme imkân tanımış olurdun."

"Ama sen... Ah, tanrılar aşkına. Ciddi olamazsın, buna inanamıyorum!"

"Sence bu adamlar ciddiye benzemiyor mu? Üzgünüm Benjavier. Sana karşı bir husumetim yok, sadece çok kötü bir karar verdin." Locke kapıyı açık tuttu. "Tamam, onu büroya geri götürün. Acele edin."

Benjavier hırıldayıp ağlayarak tepindi. "Hayır, hayır, yapamazsınız. Ben hep sadık bir çalışan..."

Locke onu çenesinden tutup gözünün içine baktı. "Eğer karşı koyarsan," dedi, "eğer tekme atar, bağırır veya çıngar çıkarmaya devam edersen bu konu Meraggio'yu aşar, anladın mı? İnzibatları da işe karıştırırız. Seni prangalar içinde Sabır Sarayı'na götürtürüz. Efendi Meraggio'nun orada pek çok dostu bulunur... Davan birkaç ay boyunca unutulur gider. Kış yağmurları yağmaya başlayana kadar bir örümcek kafesinde oturup hatalarını gözden geçirebilirsin. Açık konuşabildim mi?"

"Evet," dedi Benjavier, hıçkırarak. "Tanrılar aşkına, üzgünüm, çok üzgünüm..."

“Özür dilemen gereken kişi ben değilim. Dediğim gibi, artık bir an önce büroya dönelim. Efendi Meraggio onunla iki çift laf etmek isteyecektir.”

Locke’un öncülüğünde muhasebe bürosuna dönerlerken Benjavier ağlamayı sürdürmesine karşın artık direniş göstermiyordu. Locke şaşkın servis kapısı muhafızının yanından elini kolunu sallayarak geçti ve dinlenme odasına girip bağırdı. “Burayı boşaltın. *Hemen!*”

İçeride dinlenen garsonlardan bazıları itiraz edecek gibi oldu; fakat iki muhafız tarafından sıkıca tutulan yarı çıplak Benjavier’ı görmek onları ortada büyük bir terslik olduğuna ikna etti. Adamlar odadan kaçarcasına çıktılar ve Locke muhafızlara doğru döndü.

“Onu burada tutun,” dedi Locke. “Ben gidip Efendi Meraggio’yu getireceğim. Az sonra geliriz. Biz gelene kadar bu oda boş kalacak. Bırakın garsonlar başka bir yerde istirahat etsinler.”

“Hey, neler oluyor?” dedi servis kapısı muhafızı, başını dinlenme odasına sokarak.

“İşine değer veriyorsan,” dedi Locke, “gözünü o ara sokakta tut ve başka hiç kimseyi içeri alma. Meraggio az sonra buraya geldiğinde burnundan soluyor olacak. Göze batmasan iyi edersin.”

“Sanırım doğru söylüyor Laval,” dedi Benjavier’ı tutan muhafızlardan biri.

“Şey... tabii, tabii.” Servis kapısı muhafızı ortadan kayboldu.

“Sana gelince,” dedi Locke, Benjavier’a yaklaşarak. “Dediğim gibi, sana karşı bir husumetim yok. Bir tavsiye ister misin? Sakın oyun oynama. Yalan söylemekle uğraşma. Meraggio’yu kandıramazsın; onu kandırmaya hiçbirimizin aklı yetmez. Suçunu açıkça itiraf et. Tamamen dürüst ol. Anladın mı?”

“Evet,” dedi Benjavier, burnunu çekerek. “Evet, lütfen, ne gerekiyorsa yapmaya hazırım...”

“Bir şey yapmana gerek yok. Ama Efendi Meraggio’nun sana anlayış göstermesini istiyorsan, tanrıların huzurunda suçunu çabucak itiraf et. Oyun oynamak yok, tamam mı?”

“P-peki, evet. Ne gerekiyorsa...”

“Az sonra gelirim,” dedi Locke ve gerisingeri dönüp kapıya yollandı. Dinlenme odasından çıkar çıkmaz bir anlığına zevkle

sırıtmak için kendine izin verdi; o iki muhafız da kendisinden en az garson kadar korkmuşa benziyordu. Otoritenin biraz caka satarak böyle yoktan var edilebilmesi çok ilginçti. Servis koridorlarından ve mutfaklardan geçip tekrar ana kata çıktı.

“Efendi Meraggio şu anda üye galerilerinden birinde mi?” diye sordu karşılaştığı ilk muhafıza. İvedi bir işi varmış gibi boş parşömen rulosunu sallamayı da unutmadı.

“Bildiğim kadarıyla evet,” dedi muhafız. “Galiba üçüncü katta rapor alıyor.”

“Eksik olma.”

Locke birinci üye galerisine çıkan geniş ve siyah demir merdivenin başındaki muhafız çiftine kafa selamı verip basamakları tırmanmaya başladı. Üniforması galerilere girebilmesi için yeterli bir garantiymiş gibi görünse de ilave bir güvence olarak parşömen rulosunu görünürde tutmaya özen gösterdi. Birinci kat galerisini gözleriyle taradı, avından bir ize rastlamayınca da tırmanışını sürdürdü.

Giancana Meraggio’yu tıpkı muhafızın söylediği gibi üçüncü katta buldu. Meraggio dalgın bir edayla ana katı seyrediyor, pimpiriklilerinden ikisi Locke’a çok az anlam ifade eden bazı rakamları balmumu tabletlerden okurken onları dinliyordu. Ticari krallığının sınırları dâhilinde kendini yeteri kadar güvende hissediyor olacak ki yakınında bir koruma bulundurura benzemiyordu. Bu da Locke’un canına minnetti. Locke yaptığı davranışın küstahlığından büyük bir haz duyarak adamın dibine kadar gitti ve fark edilmeyi bekledi.

Pimpirikliler ve yakındaki birkaç galeri üyesi kendi aralarında mırıldanmaya başladılar. Meraggio birkaç saniyenin ardından döndü ve fırtına feneri gücündeki bakışlarını Locke’a çevirdi. Gözlerindeki ifadenin asabiyetten şüpheye dönüşmesi sadece bir an sürdü.

“Sen,” dedi Meraggio, “benim için çalışmıyorsun.”

“Camorr Capası Raza’dan selam getirdim,” dedi Locke, alçak ve saygılı bir sesle. “Dikkatinize sunmam gereken çok ciddi bir mesele var Efendi Meraggio.”

Muhasebe bürosunun sahibi onu uzun uzadıya süzdü, sonra da gözlüğünü çıkarıp ceket ceplerinden birine yerleştirdi. “Demek

doğruymuş. Barsavi'nin nalları diktiğini duymuştum... ve şimdi de efendin bir uşağını gönderiyor. Bu ne nezaket. Burada ne işi varmış?"

"İşi sizinkiyle örtüşüyor Efendi Meraggio. Hayatınızı kurtarmak için buradayım."

Meraggio dudak büktü. "Hayatım bir nebze bile tehlikede değil, benim kılıksız dostum. Burası benim mekânım ve ağzımdan çıkacak bir çift sözle buradaki herhangi bir muhafız hayâlarını kesip atar. Yerinde olsam o üniformayı nereden bulduğumu açıklamaya başlardım."

"Garsonlarınızın birinden satın aldım," dedi Locke. "Benjavier diye bir adamdan. Ona söz geçirebileceğimi biliyordum, çünkü zaten size karşı düzenlenen komplonun bir parçası."

"Benjavier mi? Tanrılar cezasını versin... Elinde ne gibi bir delil var?"

"Muhafızlarınızdan bazılarına onu yarı çıplak bir halde servis girişinde tutmalarını emrettim."

"*Benim* muhafızlarıma *emir* vermek de ne demek? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Capa Raza bana hayatınızı kurtarma görevi verdi Efendi Meraggio. Aynen öyle demek istedim. Ve kim olduğuma gelince: *kurtarıcınızım*."

"Muhafızlarım ve garsonlarım..."

"Güvenilir değiller," diye tısladı Locke. "Kör müsünüz? Bu üniformayı bir eskiciden satın almadım; servis girişinizden elimi kollumu sallaya sallaya geçtim, birkaç şilin para teklif ettim ve adamınız Benjavier üniformasını bana öylece veriverdi." Locke parmaklarını şıklattı. "Servis kapınızdaki muhafızsa beni içeri alırken çok daha azıyla yetindi, sadece bir solonla. Adamlarınız taştan yaratılmamış Efendi Meraggio; sadakatlerine gereğinden fazla güveniyorsunuz."

Ona dik dik bakan Meraggio'nun yanakları kızarmaya başladı. Her an Locke'a vuracakmış gibi bir hali vardı. Fakat bunun yerine öksürdü ve avuçları yukarı bakacak şekilde ellerini açtı.

"Söylemek için geldiğin şey neyse söyle," dedi Meraggio. "Kendi kararımı kendim vereceğim."

“Yardımcılarınız beni bunaltıyorlar. Onları gönderin ve bize biraz mahremiyet sağlayın.”

“Bana kendi işletmemde ne yapacağımı söylemeye...”

“Kahretsin, tabii ki size ne yapacağınızı söyleyeceğim!” diye çıkıştı Locke. “Ben sizin canı çıkasıca korumanızım Efendi Meraggio. Ölümcül bir tehlike içindesiniz; dakikaların bile önemi var. Şimdiden satılmış bir garsondan ve laçka bir muhafızdan haberiniz oldu; sizi canlı tutmamı daha ne kadar engelleyeceksiniz?”

“Capa Raza güvenliğim için neden bu kadar endişe duyuyor?”

“Kişisel güvenliğinizin onun gözünde hiçbir değeri olmasa gerek,” dedi Locke. “Fakat muhasebe büronuzun güvenliği her şeyden önemli. Camorr’un dara düşmesini isteyen Verrarlı ticaret lobileri size karşı bir suikast kontratı çıkardı. Raza başa geçeli daha dört gün oldu; size düzenlenecek bir suikast tüm şehri temellerinden sarsar. Örümcek ve şehir inzibatları bir cevap alabilmek için Raza’nın ahalisini tarumar eder. O yüzden de Raza size bir zarar gelmesine göz yumamaz. Tıpkı Dük gibi o da şehrin istikrarını korumaya mecbur.”

“Peki efendin tüm bunları nasıl biliyor?”

“Tanrılardan bir armağan,” dedi Locke. “Efendimin casusları başka bir meseleyle ilgilenirken bazı mektuplara rastladılar. Lütfen yardımcılarınızı gönderin.”

Meraggio bu konuya birkaç saniye kafa yordu, ardından homurdandı ve asabi bir bilek hareketiyle yardımcılarına yol verdi. Adamlar fal taşı gibi açılmış gözlerle geri çekildiler.

“Peşinizdeki suikastçı çok tehlikeli biri,” dedi Locke. “Lashain’den geliyor ve işini arbaletle görüyor. Söylentilere bakılırsa silah Karthainli bir Bağlıbüyücü tarafından efsunlanmış. Herif ele avuca sığmayan biriymiş ve hedefini neredeyse her seferinde vururmuş. Kendinizle övünebilirsiniz; ücretinin on bin şilin olduğunu sanıyoruz.”

“Bunlara inanması biraz güç, Efendi...”

“İsmimin bir önemi yok,” dedi Locke. “Benimle beraber mutfakların arkasındaki dinlenme odasına gelin. Benjavier’la kendiniz konuşabilirsiniz.”

“Mutfakların arkasındaki dinlenme odası mı?” Meraggio kaşlarını çattı. “Beni oraya bir fenalık yapmak için çekmediğini nereden

bileceğim?”

“Efendi Meraggio,” dedi Locke, “ipekli ve pamuklu kumaşlar giyiyorsunuz, savaş zırhı değil. Birkaç dakikadır hançer menzilimdesiniz; efendim ölmenizi isteseydi, bağırsaklarınız çoktan halıya saçılmıştı. Bana teşekkür etmeniz gerekmiyor. Hatta benden hoşlanmanız bile gerekmiyor. Ama tanrılar aşkına lütfen sizi korumamın emredildiğini ve Camorr Capası’ndan gelen bir emrin reddedilemeyeceğini kabul edin.”

“Hımmm. İyi bir nokta. Şu Capa Raza sahiden de Barsavi kadar çetin biri mi?”

“Barsavi onun ayaklarının dibinde ağlayarak öldü,” dedi Locke. “Çocuklarıyla beraber. Varın istediğiniz sonucu çıkarın.”

Meraggio gözlüğünü tekrar burnunun ucuna oturttu, orkidesini düzeltti ve ellerini arkasında kavuşturdu.

“Dinlenme odasına gidiyoruz,” dedi. “Önden buyur.”

5

Meraggio, Locke’un peşinden hışımla dinlenme odasına girdiğinde hem Benjavier hem de muhafızlar dehşete düşmüş gibi gözüktüler. Belli ki patronlarının huyuna suyuna Locke’tan daha alışkındılar ve bu kadar korktuklarına bakılırsa adamın suratındaki ifade sahiden de tatsızdı.

“Benjavier,” dedi Meraggio, “Benjavier, kulaklarıma inanamıyorum. Senin için yaptığım onca şeyden sonra... Seni yanıma aldıktan ve eski geminin kaptanıyla arandaki meseleyi hallettikten sonra... Söyleyecek söz bulamıyorum!”

“Üzgünüm Efendi Meraggio,” diyen garsonun yanakları fırtınadaki bir evin çatısından daha ıslaktı. “Çok üzgünüm. Böyle olsun istemedim.”

“Böyle olsun *istemedin* ha? Yani bu adamın bana söyledikleri doğru mu?”

“Ah, evet. Tanrılar beni affetsin Efendi Meraggio. Doğru! Hepsi doğru! Çok üzgünüm... Lütfen bana inanın...”

“Kapa çeneni, tanrıların cezası!”

Meraggio tokat yemiş biri gibi ağzı açık kalakaldı. Sanki dinlenme odasını ilk kez görüyormuş, sanki üniformalı muhafızlar yabancı varlıklarmış gibi etrafına bakındı. Sendeleyip yere yığılmaya hazır gözüküyordu; ama onun yerine yumruklarını sıkıp hızla Locke’a doğru döndü.

“Bana bildiğin her şeyi anlat,” diye hırıldadı. “Tanrılar üstüne yemin ederim ki bu olaya karışan herkes nüfuzumun ne kadar geniş olduğunu öğrenecek.”

“Her şey sırayla,” dedi Locke. “Önce bu akşamı sağ salim atlatmalısınız. Dördüncü kattaki galerinin üstünde özel bir daireniz var, değil mi?”

“Evet.”

“O halde hemen oraya gidelim,” dedi Locke. “Bu zavallı hergeleyi bir depoya kapattırın; burada muhakkak işimizi görecek biri vardır. Sorun çözüldükten sonra adamınızla ilgilenebilirsiniz. Zaman şu anda bizden yana değil.”

Benjavier bir kez daha hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve tiksinmiş gözüken Meraggio kafa salladı. “Onu kuru gıda deposuna sokup kapıyı sürgüleyin. Siz ikiniz deponun başında nöbet tutun. Ve *sen*...”

Servis kapısı muhafızı kafasını tekrar içeri sokmuştu. Adamın yüzü kıpkırmızı kesildi.

“Bu öğleden sonra izinsiz tek bir kişiyi daha o kapıdan sokarsan, küçücük bir çocuk bile olsa hayalarını keser ve yerlerine sıcak kömür doldururum. Anlaşıldı mı?”

“A-anlaşıldı E-efendi Meraggio.”

Meraggio dönüp hızla odadan çıktı. Bu sefer yetişmek için acele eden kişi Locke’tu.

Giancana Meraggio'nun müstahkem dairesi tıpkı giysileri gibiydi; olabilecek en ince tarzda ve seçkince döşenmişti. Adam malzemelerin ve işçiliğin başlıca süsleri olmasıyla yetinir gibiydi.

Çelik takviyeli kapı arkalarından kapandı ve Verrar kilit kutusu takırdayarak dişlerini tahtadaki oyuklara geçirdi. Meraggio ve Locke artık yalnızdılar. Meraggio'nun lakeli masasındaki minyatür su saatinde öğleden sonranın ilk saatini gösteren kâse dolmak üzereydi.

"Şimdi," dedi Locke, "Efendi Meraggio, suikastçı yakalanana kadar ana kata çıkamazsınız. Dışarısı güvenli değil; saldırının öğleden sonranın birinci ile dördüncü saatleri arasında gerçekleşmesini bekliyoruz."

"Bu sorun olacak," dedi Meraggio. "İşimin başında olmalıyım; kattaki yokluğum hemen fark edilir."

"O hiç belli olmaz," dedi Locke. "Sizinle aynı vücut yapısına sahip olduğumuz dikkatinizi çekti mi? Ve de üst kattaki galerilerin gölgeleri arasında bekleyen bir adamın bir diğerine çok benzeyebileceği?"

"Sen... yerime geçmeyi mi teklif ediyorsun?"

"Ele geçirdiğimiz mektuplarda," dedi Locke, "çok işimize yarayacak bir bilgiye rastladık. Suikastçıya eşkâlinizin ayrıntılı bir tarifi yapılmamış, onun yerine muhasebe bürosunda ceketinin göğüs cebine *büyük bir orkide* takan tek adamı öldürmesi istenmiş. Sizin gibi giyinip ceketime bir orkide iğneler ve galerideki alışıldık yerinizde beklersem... Eh, o ok sizi değil beni bulur."

"Şu suikastçı söylediğin kadar tehlikeliyse yerime geçecek kadar iyi kalpli olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Efendi Meraggio," dedi Locke, "kusura bakmayın ama belli ki kendimi yeterince ifade edememişim. Sizin için böyle bir şey yapmazsam efendim beni zaten öldürür. Dahası Uzun Sükût Hanımı'nın elinden kurtulmakta düşündüğünüzden daha becerikliyimdir. Son olarak bu meseleyi tatmin edici bir çözüme kavuşturmam karşılığında bana vaat edilen ödül... eh, yerimde olsanız siz de ok yemeyi göze alırdınız."

"O esnada ben ne yapacağım?"

"Dairenizde keyfinize bakın," dedi Locke. "Kapıyı sıkıca kilitli tutun. Birkaç saat vakit öldürün. Zaten o kadar beklememiz

gerekeceğini hiç sanmıyorum.”

“Peki suikastçı okunu attığında ne olacak?”

“İtiraf etmekten utanıyorum ama,” dedi Locke, “efendim muhasebe büronuza en az yarım düzine adam daha soktu. Müşterilerinizden bazıları müşteri falan değil; Capa Raza’nın en hızlı, en acımasız adamları. Hepsi de işini hızla ve sessizce bitiren eski birer kurttur. Suikastçı saldırıya geçtiğinde hemen üstüne çullanacaklar. Onlara bir de muhafızlarınız eklenince herif başına ne geldiğini bile anlamayacak.”

“Peki ya sandığın kadar hızlı değilsen? Ya o ok hedefini bulursa?”

“O zaman öleceğim ve siz yine hayatta olacaksınız. Efendim de hoşnut kalacak,” dedi Locke. “Bizim mesleğimizde de ant içilir Efendi Meraggio. Capa Raza’ya ölümüne hizmetindeyim. Eee, ne diyorsunuz?”

7

Locke Lamora saat bir buçukta hayatı boyunca giydiği en güzel ceketin, yeleğin ve pantolonun içinde Meraggio’nun dairesinden çıktı. Kıyafeti gökyüzünün Sahtefer’den hemen önceki koyu mavi tonundaydı ve Locke bu rengin kendisine fevkalade yakıştığı görüşündeydi. Beyaz renkli, ipek tuniğinin cildine temas eden kısımları sonbahardaki nehir suları kadar serin geliyordu. Tıpkı tuniği gibi uzun çorabı, pabuçları, kravatları ve eldivenleri de Meraggio’nun elbise dolabından yeni alınmıştı. Saçları gülyağıyla arkaya taranmıştı; gülyağı şişesiyle beraber Meraggio’nun gardırop çekmecelerinden yürüttüğü altın tirinlerle dolu kese de cebindeydi. Meraggio’nun orkidesi sağ göğsüne iğnelenmişti ve hâlâ ahududuyu anımsatan mis gibi bir kokuya sahipti.

Meraggio’nun yardımcılarına ilaveten birkaç seçkin muhafız da kılık değiştirme planından haberdar edilmişti; Locke dördüncü kattaki üye galerisine adım atarken adamlar ona kafa salladılar. Locke yürürken Meraggio’nun gözlüğünü taktı ve bunu yaptığına hemen pişman oldu; dünya bir anda bulanıklaşmıştı. Genç adam gözlüğü

ceketine geri koyarken kendi dalgınlığına sövdü; Fehrwight'ın gözlük camları numarasızdı ama Meraggio'nunkiler elbette ki onun gözlerine uygun olarak üretilmişti. Bunu unutmasa iyi ederdi.

Locke, tüm bunlar planının bir parçasıymış gibi, soğukkanlılıkla siyah demir merdivenden aşağı inmeye başladı. Belirli bir mesafeden herhangi bir yoruma sebep olmayacak kadar Meraggio'ya benzediği kesindi; ana kata vardığındaysa yalnızca birkaç meraklı bakışa hedef olacak kadar hızlı adımlarla umumi galeriden geçti. Mutfağa girerken de göğsündeki orkideyi çıkarıp cebine tıktı.

Kuru gıda deposunun girişinde iki muhafıza el edip başparmağıyla arkasını gösterdi. "Efendi Meraggio arka kapıda beklemenizi istiyor. Laval'a yardımcı olun. Patronunuzun da dediği gibi, kimse içeriye alınmayacak. Aksi takdirde, ah, bir yerlerinize sıcak kömür doldurulur. Benim Benjavier'la iki çift laf etmem lazım."

Muhafızlar birbirlerine bakıp kafa salladılar; Locke'un onların üstünde kurduğu otorite artık o kadar sağlam görünüyordu ki genç adam oraya kadın iç çamaşırları giyerek gelseydi bile aynı tepkiyle karşılaşacağını düşündü. Muhtemelen Meraggio geçmişte faaliyetlerine çekidüzen vermek için birkaç özel ajan kullanmıştı; Locke'un şimdi o insanların şöhretinden yararlandığına şüphe yoktu.

Locke depoya girip kapıyı arkasından kapatırken Benjavier başını kaldırıp ona baktı. Garsonun yüzünde katıksız bir hayret ifadesi belirdi; hatta o kadar şaşırmıştı ki Locke ona bir para kesesi fırlattığında deri kese gözüne denk geldi. Benjavier haykırarak arkasındaki duvara çarptı ve ellerini yüzüne götürdü.

"Hay aksi!" dedi Locke. "Kusura bakma, onu yakalaman gerekiyordu."

"Gene ne istiyorsun?"

"Özür dilemeye geldim. Açıklama yapacak vaktim yok, seni bu işe bulaştırdığım için üzgünüm ama kendimce sebeplerim ve karşılanması gereken ihtiyaçlarım var."

"Beni bu işe bulaştırdığın için üzgün müsün?" Sesi çatlayan Benjavier bir kez burnunu çekip yere tükürdü. "Sen neden bahsediyorsun? Burada neler oluyor? Efendi Meraggio ne yaptığımı sanıyor?"

“Sana oturup bir öykü anlatacak zamanım yok. O keseye altı şilin koydum. Sikkelerden bazıları tirin; onları daha kolay bozdurabilirsin. Camorr’da kalırsan canının beş paralık değeri olmaz. Karaya bakan kapıların birinden çık git. Davetkâr Gölge’deki eski kıyafetlerimi giy. İşte anahtar.”

Benjavier bu sefer kendisine atılanı yakaladı.

“Şimdi,” dedi Locke, “başka soru sormak yok. Seni kulağından tutup ara sokağa çıkaracağım. Korkudan ödün bokuna karışmış gibi davran. Köşeyi dönüp gözden kaybolduğumuzda seni bırakacağım. Hayatına azıcık değer veriyorsan Davetkâr Gölge’ye kadar koş, giyin ve şehri terk et. Talisham’a veya Ashmere’e git. Kesede bir yıllık kazancından fazlası var. O parayla bir şeyler yapabilirsin.”

“Ben...”

“Hemen gidiyoruz,” dedi Locke, “Yoksa seni burada ölüme terk ederim. Anlayış şu anda bir lüks ve sen o lükse sahip değilsin. Kusura bakma.”

Locke az sonra garsonu kulak memesinden tutarak dinlenme odasına soktu; acı verici bu tutuş şekli kentteki muhafızlar ve inzibatlar tarafından iyi bilinirdi. Benjavier feryat ederken, ağlarken ve canının bağışlanması için yalvarırken oldukça inandırıcı bir iş çıkardı; Locke adamı sürükleyerek yanlarından geçirirken servis kapısındaki üç muhafız en ufak bir acıma belirtisi göstermeden onları seyretti.

“Birkaç dakika sonra dönerim,” dedi Locke. “Efendi Meraggio bu zavallı hergeleyle birkaç çift daha laf etmemi istiyor.”

“Ah, tanrılar aşkına,” diye ağlaştı Benjavier. “Beni götürmesine izin vermeyin! Canımı yakacak... Lütfen!”

Muhafızlar bunun üzerine gevrek gevrek güldülerse de Locke’tan rüşvet alan adam diğer ikisi kadar keyifli gözükmüyordu. Locke garsonu ara sokaktan aşağı sürükleyip köşeyi döndü, üç muhafızın görüş alanından çıktıkları anda da adamı itti. “Git,” dedi. “Tabana kuvvet koş. Ne kadar büyük bir ahmaklık ettiklerini anlamaları en fazla yirmi dakika sürer. Ondan sonra bir sürü adam ekipler halinde peşine düşecek. Orada öylece dikilmesene, yürü git!”

Benjavier ona biraz daha baktı, başını iki yana salladı ve Davetkâr Gölge’ye doğru koştu. Locke sahte bıyığının bir ucunu burarak garsonun gitmesini seyretti, sonra da dönüp kalabalıkların

arasına karıştı. Güneş her zamanki şiddetiyle ışığını ve ısısını yeryüzüne akıtıyor, Locke yeni ve kaliteli giysilerinin içinde şıpır şıpır terliyordu. Fakat kısa bir süreliğine de olsa yüzünde hoşnut bir sırıtışın belirmesine izin verdi.

Genç adam sakin adımlarla Çiftgümüş Yeşili'ne doğru yürüdü. Parkın güney girişinin yakınında bir bakkaliye ve çeşitli semtlerde onu simaen tanımayan kara simyacılar vardı. Bıyıktan kurtulmak için biraz tutkal çözücü ve saçını doğal tonuna döndürecek bir şeyler satın aldı mı tekrar Lukas Fehrwight olup çıkabilir, Salvaralar'ı yeniden ziyaret ederek onları birkaç bin şilin daha hafifletebilirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Üç Davet

1

“Ah, Lukas!” Onu Salvara köşkünün kapısında karşılayan Doña Sofia’nın yüzünü bir gülümseme kapladı. İçeriden gelen sarı ışık genç adamın yanından geçip geceye karışıyordu; vakit akşamın on birinci saatinin hemen sonrasıydı. Muhasebe bürosundaki olayın ardından Locke günün büyük bölümünü saklanarak geçirmiş ve Fehrwight’ın geç bir ziyarette bulunacağını Don ile Doña’ya haber vermek için ulakla bir mesaj göndermişti. “Görüşmeyeli günler oldu! Graumann’ın notunu aldık ama işlerin gidişatı için endişe duymaya başlıyorduk. Tabii senin için de. İyi misin?”

“Leydim Salvara, sizi tekrar görmek büyük bir zevk. Evet, evet, çok iyiyim. Sorduğunuz için teşekkürler. Son bir hafta içerisinde bazı tekinsiz tiplerle tanıştım ama tüm bunlara değecek. Gemilerden biri kargosuyla beraber hazır ve gelecek hafta yola çıkabiliriz. Bir diğerini de ayarlamak üzereyiz.”

“Eh, bir ulak gibi basamaklarda durma; içeri buyur. Bir şeyler yiyip içelim. Conté! Bize içecek bir şeyler getir. Bekle, daha iyi bir fikrim var. Portakallarımdan birkaçını getir; hani şu yeni olanlardan. Kapalı odada oturacağız.”

“Hayhay leydim.” Conté kısılı gözlerle ve zoraki bir yarı tebessümle Locke’a baktı. “Efendi Fehrwight. Umarım sıhhatiniz yerindedir.”

“Öyle, Conté.”

“Ne kadar güzel. Birazdan dönerim.”

Neredeyse tüm Camorr köşklerinde giriş holüne yakın iki oturma odası bulunur. Bunlardan biri yabancılarla olan toplantıların ve diğer resmi görüşmelerin yapıldığı ‘vazife odası’dır. Pahalı bir tarzda döşenen bu oda her daim serin ve temiz tutulur; halılar bile üzerlerinde yemek yenebilecek kadar pırıl pırıldır. Öte yandan ‘kapalı oda’ yakın ve güvenilir tanıdıklar içindir. Geleneksel olarak köşkün lordunun ve leydisinin kişiliğini yansıtan, konfor esaslı bir tarzda döşenir.

Doña Sofia, Locke’u içinde karikatürize edilmiş tahtları andıran, yüksek arkalıklı dört deri koltuğun bulunduğu kapalı odaya götürdü. Çoğu oturma odasında koltukların yanına sehpalar koyulurken burada her biri yanındaki koltuktan biraz daha uzun olan dört tane saksılı ağaç vardı. Ağaçların kakule kokusu odayı doldurmaktaydı.

Locke ağaçlara yakından baktı; ilk başta düşündüğünün aksine birer fidan değillerdi. Her nasılsa minyatürdüler; genç adamın başparmağı büyüklüğünde yapraklara, bir erkeğin kolundan daha kalın olmayan gövdelere ve uca doğru daralarak parmak kadar incelen dallara sahiptiler. Her bir ağacın eğri büğrü dallarının arasında küçük bir tahta raf ve asmalı bir simyasal fener vardı. Sofia bu fenerlere tek tek dokunarak onları yaktı; oda kehribar sarısı bir ışıkla ve yeşil tonlu gölgelerle doldu. Yaprakların duvarlara düşürdüğü gölgeler aynı anda hem fantastik hem de huzur vericiydi. Locke bir parmağını en yakın ağacın yumuşak, ince yapraklarında gezdirdi.

“Sizin eseriniz mi Doña Sofia?” diye sordu. “Ekim Ustalarımızın hünerlerini iyi bilen benim gibi biri için bile çarpıcı. Bizim aklımız fikrimiz iştedir; topraktan ve alacağımız üzüm mahsulünden başka bir şey düşünmeyiz. Öte yandan siz bol miktarda estetik anlayışına sahipsiniz.”

“Teşekkürler Lukas. Lütfen otur. Büyük bitkilerin yapısını simyasal olarak küçültmek eski bir sanattır ama bir hobi olarak özellikle hoşuma gider. Ve gördüğün üzere bunlar aynı zamanda işlevsel parçalar. Yine de odadaki en büyük harikaların bunlar olduğu söylenemez; bakıyorum da Camorr modasını benimsemişsin.”

“Giysilerimi mi kastediyorsunuz? Eh, tuhafiyecilerinizden biri galiba bana acıdı ve gönül rahatlığıyla reddedemeyeceğim bir fiyat

verdi. İlk kez Camorr'da bu kadar uzun kalıyorum, bari biraz uyum sağlayayım dedim."

"Harikulade!"

"Evet, öyle," dedi ceketinin manşetindeki düğmeleri ilikleyerek odaya giren Don Salvara. "O simsiyah Vadra mahkûm üniformandan çok daha iyi. Beni yanlış anlama, eski kıyafetin kuzey iklimleri için birebirdi; fakat burada kendilerini giyen kişiyi boğmaya çalışır gibi bir halleri vardı. Şimdi, Lukas, harcadığımız tüm o paranın durumu nedir?"

"Bir kalyon artık kesinlikle bizim," dedi Locke. "Bir mürettebata ve uygun bir kargoya sahibim; önümüzdeki birkaç gün boyunca yüklemeleri bizzat denetleyeceğim. Gemi gelecek hafta denize açılmaya hazır olur. Ayrıca aynı zaman aralığında ona eşlik edecek ikinci bir gemi için ümit verici bir tüyo aldım."

"'Ümit verici bir tüyo' ile 'kesinlikle bizim' aynı şey değil," dedi Doña Sofia. "Tabii büyük bir yanılgı içinde değilsem."

"Değilsiniz Doña Sofia." Locke iç geçirip konuyu bir kez daha açmaktan utanır gibi gözükmeye çalıştı. "Bir belirsizlik söz konusu. İkinci geminin kaptanı Balinel'e özel bir kargo götürmesi için cazip bir teklif almış. Öyle bir yolculuk nispeten daha uzun sürer ama kazanacağı para oldukça yüklü. Kaptan henüz teklifimi kabul etmiş değil."

"Ve sanırım," dedi Don Lorenzo, karısının yanındaki koltuğa otururken, "kaptanın aklını başına getirmek için birkaç bin şilin daha gerekecek, öyle değil mi?"

"Korkarım öyle sevgili Don Salvara."

"Hımmm. Eh, bu konuyu az sonra konuşabiliriz. Conté de geldi. Eşimin son başarısını göstererek hava atmayı çok isterim."

Conté pirinç bir tepside üç gümüş kâse taşıyordu. Her birinde yarım bir portakal vardı ve iki dişli, küçük bir çatalla kolayca alınabilsin diye meyveler daha önceden dilimlenmişti. Conté, Locke'un sağındaki ağaç rafına bir kâse, bir çatal ve de keten bir peçete bıraktı. Kendi yarım portakalları servis edilirken Salvaralar onu beklentiyle süzdüler.

Locke hissedebileceği herhangi bir kaygıyı gizlemek için çok uğraştı. Kâseyi bir eliyle tuttu ve çatalla bir portakal dilimi seçti.

Portakalı diline bıraktığında ağzına yayılan sıcak karıncalanma nedeniyle şaşırdı. Meyvenin içi alkollü bir şeyle doluydu.

“Vay canına, bu portakala bir içki yedirilmiş,” dedi genç adam. “Çok hoş bir şey. Portakal brendisi mi? Biraz da limon?”

“Hiçbir şey yedirilmiş değil Lukas,” dedi Don Lorenzo, içten gelen çocuksu bir sırıtışla. “Bu portakallar doğal halleriyle servis edildiler. Sofia’nın ağacı kendi içkisini üretip meyvelerine karıştırıyor.”

“Mukaddes İlikler aşkına,” dedi Locke. “Ne kadar harikulade bir melez! Bildiğim kadarıyla turunçgillerde henüz böyle bir şey yapılamamıştı.”

“Doğru formülü daha birkaç ay önce buldum,” dedi Sofia, “ve ilk mahsullerden bazıları yenmeye uygun değildi. Ama bu seferki iyi gitmişe benziyor. Birkaç kuşaklık denemelerin ardından ürünümün pazarlanabilir hale geleceğine güvenim tam.”

“Ben bu bitkiye Sofia adını vermek istiyorum,” dedi Don Lorenzo. “Camorr’un Sofia portakalı. Tal Verrar’ın şarap imalatçılarını hüngür hüngür ağlatacak simyasal bir harika.”

“Şahsen ben başka bir isimden yanayım,” dedi Sofia, kocasının bileğine şaka yollu bir tokat atarak.

“Ekim Ustaları, sizi de portakallarınız kadar olağanüstü bulacaklar leydim,” dedi Locke. “Dediğim gibi... belki ortaklığımız öngördüğümüzden daha büyük fırsatlara gebedir. Sizin, ah, estetik anlayışınız... etrafınızdaki her yeşil şeye hükmetme beceriniz... Öyle sanıyorum ki bel Auster Hanesi önümüzdeki yüzyılda eski Emberlain geleneklerimizden çok sizin dokunuşunuzla şekillenebilir.”

“Beni mahcup ediyorsun Lukas,” dedi Doña, “ama gel daha limana girmeden gemilerimizi saymaya başlamayalım.”

“Doğru,” dedi Don Lorenzo, “ve bu bağlamda asıl konuya dönersek... Lukas, korkarım sana verecek talihsiz haberlerim var. Talihsiz ve bir nebze utanç verici. Son günlerde bazı... aksilikler yaşadım. Nehrin yukarısındaki müşterilerimden biri büyük bir anlaşmayı iptal etti ve diğer tahminlerimden bazılarının fazla iyimser olduğu anlaşıldı. Kısacası şu an için parasal bağlamda umduğumuz kadar akıcı değiliz. Müşterek projemize birkaç bin şilin daha ödeme gücümüz büyük bir belirsizlik içinde.”

“Ah,” dedi Locke. “Bu... bu sahiden de talihsizce.”

Ağzına bir portakal dilimi daha atıp tatlı içkiyi emdi ve asıl duygularına karşı gelerek dudaklarının köşelerini yukarı kıvırmak için onun suni uyarıcısından faydalandı.

2

Tortuluk'un kıyı boyunda bir Aza Guilla rahibi gölgeden gölgeye geçiyor, cüssesiyle çelişen bir zarafetle yavaşça ve sabırlı bir şekilde hareket ediyordu.

Bu akşamki sis seyrek, yaz gecesinin nemli sıcağıysa özellikle boğucuydu. Jean'ın Gamlı Çehresinin gümüş örgüsünün ardındaki suratından ter boşalıyordu. Camorr'da yaz ortası gününden ve Değişimler Günü'nden önceki haftalarda yılın en sıcak günlerinin yaşandığı bilinirdi. Artık tanıdık gelen o sarı fenerler suyun üzerinde hâlâ ışıldıyor, *Tatmin*'deki adamlar bir kayık dolusu 'erzak bağışını' daha gemilerine çekerken bağrışlar ve şapırtılar duyulabiliyordu.

Jean yükleme ekiplerinden birine saldırmak gibi bir şey yapmadıkça o kayıklarda taşınan yük hakkında daha fazla bilgi edinebileceğinden şüpheliydi ve öyle bir davranışta bulunması hiç iyi olmazdı. O yüzden bu gece dikkatini rıhtımdan yaklaşık bir blok uzaklıktaki belirli bir ambara yöneltmeyi seçmişti.

Tortuluk henüz Küldüştü kadar virane değilse de o yönde emin adımlarla ilerliyordu. Tüm binalar çöküyor veya yanlamasına yıkılıyor, sanki tüm bölge çürük tahtalardan ve kopuk tuğlalardan oluşan bir tür bataklığa gömülüyordu. Nem her sene mahalle taşlarının arasındaki harcı biraz daha kemiriyor, yasal işletmeler başka yerlere kaçıyor ve moloz yığınlarının altına yarım yamalak gizlenmiş veya gizlemekle hiç uğraşılmamış daha fazla ceset ortaya çıkıyordu.

Jean siyah cüppesinin içinde dolanırken Raza'nın çetelerinin birkaç gece üst üste o ambara girip çıktığını fark etmişti. Yapı terk edilmiş olmasına rağmen yıkık komşularının aksine henüz oturulamaz durumda değildi. Jean neredeyse şafağa kadar binanın pencerelerinin arkasında ışık yandığını, sırtlarında ağır çuvallar

taşıyan işçi gruplarının, hatta bir-iki at arabasının gelip gittiğini gözlemlemişti.

Fakat bu gece durum değişmişti; kısa süre öncesine kadar arı kovanı gibi yoğun olan ambar şimdi karanlık ve sessizdi. Bu gece binanın onu davet eder gibi bir hali vardı ve Locke asilzadelerle beraber çayını yudumlarken Jean'ın niyeti Capa Raza'nın işine burnunu sokmaktı.

Bu tür şeyleri yapmanın çeşitli yolları mevcuttu; sabır, dikkat ve epeyce yavaş yürüyüş gerektirirdi. Jean sokaktaki insanlarla temastan kaçınarak ambarın etrafında birkaç tur atmış, biriyle karşılaşacak gibi olduğunda da yakınındaki derin gölgelere saklanmıştı. Yeterli miktarda gölge olduğu sürece Jean'ın cüssesindeki bir adam bile sinsilik edebilirdi ve zaten yeterince çevik olduğu kesindi.

Jean döne dolaşa yakınlardaki binalardan hiçbirinin çatısında gizli gözcüler beklemediğinden, sokakta da kimsenin nöbet tutmadığından yeterince emin oldu. *Tabii bu işte benden daha iyi olmaları da mümkün*, diye içinden geçirdi, sırtını ambarın güney duvarına dayarken.

"Aza Guilla, bana kulak ver," diye mırıldandı, ambar kapılarından birine yavaşça yaklaşırken. "Bu gece beni koruyup gözetmezsen bu güzelim cüppeyi ve maskeyi hizmetkârlarına iade edemem. Sadece naçizane bir hatırlatmada bulunmak istedim."

Kapıda kilit yoktu; hatta biraz aralık duruyordu. Jean nacaklarını sağ eline alıp cüppesinin yeninden yukarı itti; kullanıma hazır olmalarını istese de kıyafetinden huşuya kapılacak birine rastlaması ihtimaline karşı görünmemelerini yeğlerdi.

Kapı açılırken hafifçe gıcırdadı. Jean ambara girer girmez sırtını kapının yanındaki duvara verip izledi ve dinledi. Yoğun karanlık, suratındaki maskenin örgülerinin ardında yol yoldu; havada o beklendik toprak ve çürük tahta kokusu dışında yanık metali hatırlatan, garip bir rayiha daha mevcuttu.

Jean uzun dakikalar boyunca hareketsiz kalarak herhangi bir sesi yakalamak için kulak kabarttı. Demirli gemilerin uzak gıcırtılarından ve denize doğru esen Cellat Rüzgârı'nın uğultusundan başka bir şey yoktu. Sol elini cüppesinin altına sokup Yankılı Delik'teyken

kullandığına benzer bir simyasal nur küresi çıkardı. Onu birkaç kez hızla salladı ve küre titreşerek yandı.

Kürenin solgun ve beyaz ışığında görebildiği kadarıyla ambar tek bir büyük alandan ibaretti. Karşı duvara dayalı duran yıkık ve çürümüş bir paravan yığını eskiden bir büro olabilirdi. Zemin sıkıştırılmış topraktandı ve orada burada moloz yığınları göze çarpıyordu. Bunlardan bazılarının üstü muşambayla örtülmüştü.

Jean küresinin konumunu dikkatle değiştirerek onu vücuduna yakın tuttu ki ışığını sadece ileri doğru versin. Bu sayede faaliyetlerinin görünmemesini sağlayabilirdi. Zaten bu yerde birkaç dakikadan fazla oyalanmak gibi bir niyeti yoktu.

Ambarın kuzey ucuna doğru yavaşça yürürken tüylerini diken diken eden başka bir kokunun farkına vardı: Buraya bir şey atılmış ve çürümeye terk edilmişti. Belki de kesilmiş bir hayvan... fakat koku mide bulandırıcıydı. Jean daha kaynağını bulmadan önce bunun ne olduğunu anladı.

Binanın kuzeydoğu köşesindeki kalın bir muşambanın altında dört ceset vardı; üç erkek ve bir kadın. Nispeten kaslıydılar; üzerlerinde iç çamaşırlarından, kalın çizmelerden ve deri eldivenlerden başka hiçbir şey yoktu. Bu durum Jean'ın kafasını karıştırdı; ta ki cesetlerin kollarına bakıp oradaki dövmeleri görene dek. Camorr'da kalfa zanaatkârların ellerini ya da kollarını mesleklerinin bazı sembolleriyle işaretletmeleri gelenekseldi. Jean kokuyu almamak için ağzından soluyarak sembollerden emin olana kadar cesetleri sağa sola çevirdi.

Birileri iki camcıyı ve iki altın ustasını katletmişti. Cesetlerden üçü bariz bıçak yaraları taşırken dördüncüsünün, yani kadının solgun ve kansız yanağında bir çift mor kabarıklık vardı.

Jean iç geçirip cesetleri tekrar muşambayla örttü. Tam o esnada gözüne yerden yansıyan bir parıltı ilişti. Diz çöküp baktığında basık bir damlayı andıran bir cam parçasıyla karşılaştı. Sanki cam eriyik halde yere damlayıp orada soğumuştu. Nur küresiyle yaptığı kısa bir tarama, muşambanın etrafındaki toprakta onun gibi düzinelerce küçük cam parçası bulunduğunu gösterdi.

"Aza Guilla," diye fısıldadı Jean, "üstümdeki cüppe çalıntı ama bu gerçeği burada yatan insanların aleyhinde kullanma. Alabilecekleri

tek ölüm duası benden gelecekse onları yargılarken lütfen üzücü vefatları ve onur kırıcı istirahat yerleri sebebiyle onlara hoşgörü göster. Madrabaz Bekçi, bu konuda bana arka çıkarsan minnettar kalırım."

Binanın kuzey duvarındaki kapı kanatları itilerek açılırken bir gıcırtı yükseldi. Jean geriye sıçramayı düşündüyse de vazgeçti. Işığının çoktan görülmüş olduğuna şüphe yoktu ve ağırbaşlı bir Aza Guilla rahibi ayağına yatmak en iyisiydi. Yine de nacakları sağ yeninin içinde kaldı.

Kuzey duvarındaki kapıdan girmesini beklediği son kişiler Berangia kardeşlerdi.

Cheryn ile Raiza yağmurluk giymişlerse de kukuletalarını geriye atmışlardı ve köpekbalığı dişleriyle bezeli saç fileleri Jean'ın küresinin ışığında parlamaktaydı. Her iki kız kardeşin elinde de birer nur küresi vardı; kadınların onları sallamalarıyla birlikte sanki avuçlarındaki birer alevi açığa çıkarmışlarcasına ambar kızıla çalan güçlü bir ışığa boğuldu.

"İyi akşamlar meraklı rahip," dedi kız kardeşlerden biri.

"Burası tarikatının genelde davetsizce gezindiği yerlerden biri değildir," dedi öteki.

"Tarikatım ölümün her yerdeki her şekliyle ilgilenir." Jean nur küresini kullanarak muşambayı işaret etti. "Burada alçakça bir davranışta bulunulmuş; Uzun Sükût'a geçmeden önce her ruhun hakkı olan bir ölüm duası ediyordum."

"Ah, demek alçakça bir davranış. Rahibi işiyle baş başa bırakalım mı Cheryn?"

"Hayır," dedi Raiza, "çünkü ne ilginçtir ki işi son birkaç gecedir bizimkiyle çakışıyor."

"Haklısın kardeşim. Bir-iki gezinmeyi mazur görebiliriz. Ama bu rahip epey ısrarcı çıktı, değil mi?"

"Fazlasıyla ısrarcı." Berangia kardeşler ona doğru yavaşça yürürlerken sakat bir fareye yaklaşan kediler gibi gülümsüyorlardı. "Kuşku uyandıracak kadar ısrarcı. Hem de bizim rıhtımımızda ve bizim ambarımızda."

"Yani Uzun Sükût Hanımı'nın bir elçisine müdahale etmek gibi bir niyetiniz olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi Jean, kalbi gümbür

gümbür atarken. “Aza Guilla’nın, Ölüm Tanrıçası’nın bir elçisine?”

“Korkarım ‘müdahale etmek’ bizim işimiz,” dedi sağdaki kardeş. “Burnunu buraya sokma ihtimaline karşılık binayı açık bırakmıştık.”

“Merakına yenik düşeceğini ummuştuk.”

“Üstelik Hanımların En Şefkatlisi hakkında biz de bir-iki şey biliriz.”

“Ve bizim ona hizmetimiz biraz daha dolaysızdır.”

Bu sözlerin ardından kızıl ışığa çelik parıltısı karıştı. Her bir kız kardeş kol uzunluğunda, kıvrık birer bıçak –Don Maranzalla’nın yıllar önce kendisine gösterdiğine benzer birer hırsız dişi– çekmişti. Berangia ikizleri kararlı adımlarla yaklaşmayı sürdürdüler.

“Eh,” dedi Jean, “madem hoşbeş faslını geride bıraktık, artık bu maskeyi çıkarabilirim bayanlar.” Jean nur küresini yere attı, elini kaldırıp siyah kukuletasını geriye itti ve maskesini çıkardı.

“*Tannen*,” dedi sağdaki kardeş. “Vay be. Demek sahiden de Vikont Kapısı’ndan çıkıp gitmedin.” Berangia kardeşler durup onu süzdüler. Sonra da zarif bir uyumla hareket ederek sola doğru genç adamın etrafında dönmeye başladılar ve böylece kendilerine daha fazla yer açtılar.

“Demek bir Aza Guilla rahibinin kılığına girecek kadar yüzsüzsün.”

“Yüzsüz müyüm? Daha az önce bir Aza Guilla rahibini *öldürecektiniz*.”

“Evet. Eh, bizi öyle bir günah işlemekten kurtarmışa benziyorsun, değil mi?”

“Fırsat ayağımıza geldi,” dedi diğer kardeş. “Bu kadar kolay olacağını hiç düşünmemiştim.”

“Her ne olursa olsun,” dedi Jean, “kolay olmayacağını garanti ederim.”

“Küçük cam mahzeninizdeki eserimiz hoşuna gitti mi?” Şimdi de soldaki kardeş konuşuyordu. “Dostların Sanza ikizlerinden bahsediyorum. Onları aynı gırtlak yarasıyla öldürüp aynı pozisyonda bıraktık. Öylesi daha uygun gözüktü.”

“Uygun mu?” Jean başının arkasında bir basıncı andıran, yeni bir öfkeyle dolduğunu hissetti ve dişlerini sıktı. “Sözlerimi iyi belle kaltak.

Bu an nihayet gelip çattığında nasıl hissedeceğimi merak ediyordum ve ne yalan söyleyeyim, harika hissediyorum.”

Berangia kardeşler neredeyse tıpatıp hareketlerle omuzlarını silkerek yağmurluklarını sırtlarından attılar. Giysiler yere süzülürken de nur kürelerini bırakıp diğer bıçaklarını çektiler. İki kardeş, dört bıçak. Berangialar birbirine karışan o kırmızı-beyaz ışıkta Jean’ı süzerek daha önce kâh Oynak Cümbüş’teki bağıran kalabalıkların kâh Capa Barsavi’nin huzurundaki yalvaran kurbanlarının karşısında yüz defa yaptıkları gibi pozisyon aldılar.

“Habis Bacılar,” dedi Jean, nacaklarını cüppesinin sağ kolundan eline düşürürken. “Habis Bacılar’la tanışın.”

3

“Ama moralin hemen bozulmasın Lukas,” dedi Doña Sofia, içi boşalmış portakalı rafa geri koyarken. “Bazı muhtemel çözümlerimiz var.”

“Gerekli sermayeden yalnızca birkaç günlüğüne mahrum kalabiliriz,” dedi Don Lorenzo. “Kullanabileceğim başka kaynaklar da var; birkaç bin şilin borç verebilecek akranlara sahibim. Hatta bazı eski kıyakların karşılığını isteyebilirim.”

“Bunu... bunu duymak içimi rahatlattı lordum ve leydim Salvara. Mevcut... durumunuzun planlarımızı bozmayacak olması mutluluk verici. Ayrıca bence ortada utanılacak bir şey yok, hem de hiç. Bel Auster Hanesi olarak maddi zorlukları herkesten iyi biliriz.”

“Olası kaynaklarımdan bazılarıyla önümüzdeki Aylaklar Günü’nde konuşacağım. Tabii bu da Değişimler Günü’ne denk geliyor. Festivalin resmi bir kutlamasına hiç katıldın mı Lukas?”

“Korkarım ki hayır Don Lorenzo. Daha önce yaz ortası gününde Camorr’da hiç bulunmamıştım.”

“Sahi mi?” dedi Doña Sofia, kaşlarını kaldırarak kocasına bakıp. “Niye Lukas’ı da Dük’ün şölenine götürmüyoruz?”

“Harika bir fikir!” Don Lorenzo dönüp Locke’a gülümsedi. “Lukas, mademki ben birkaç bin şilin daha bulana kadar gidemeyeceğiz, gel

misafirimiz ol. Camorr'daki her soylu, aşağı şehrin önde gelen her ferdi orada bulunacak."

"En azından," dedi Doña Sofia, "hâlâ Dük'ün gözünde olanlar."

"Elbette," dedi Lorenzo. "Lütfen bizimle gel Lukas. Şölen Kuzgun Yuvası'nda düzenlenecek. Dük kulesini her sene sadece bu vesileyle başkalarına açar."

"Lordum ve leydim Salvara, bu çok... beklenmedik bir onur. Ama konukseverliğinizi reddetmekten ne kadar çekinsem de böyle bir şey... adınıza ilgilendiğim çalışmalara engel olabilir."

"Ah, hadi ama Lukas," dedi Lorenzo. "Festivale beş gün var; ilk kalyonun yüklenmesini önümüzdeki birkaç gün boyunca denetleyeceğini söyledin. Çalışmalarına biraz ara ver. Gel ve bu eşsiz fırsatın tadını çıkar. Ben akranlarımdan bazılarını ihtiyaç duyduğum borç için sıkıştırırken Sofia da sana çevreyi gezdirir. Parayı bulduktan birkaç gün sonra demir alabiliriz, değil mi? Tabii karşımıza çıkması muhtemel her pürüzü söylediysen."

"Evet lordum Salvara. Sizin, ah, nakit akışı kaybınız dışında önümüzdeki yegâne pürüz o ikinci kalyon meselesi. Zaten her halükârda geminin Balinel'e taşınacak kargosu gelecek haftaya kadar kente gelmeyecek... Talih ve İlikler bir kez daha bizi gözetiyor olabilir."

"Öyleyse anlaştık mı?" Doña Sofia kocasıyla el ele tutuşup gülümsedi. "Kuzgun Yuvası'nda konuğumuz olacak mısın?"

"Dük'ün kutlamasına alışılmadık ve ilginç bir konuk getirmek onur kabul edilir," diye itirafta bulundu Don. "Yani seni yanımızda görmek istememizin birden fazla sebebi var."

"Madem sizi hoşnut edecek," dedi Locke. "Korkarım... korkarım ki kutlamalarda pek iyi değilimdir. Ama katılmak için çalışmalarıma bir geceliğine ara verebilirim."

"Pişman olmayacaksın Lukas," dedi Doña Sofia. "Denize açıldıktan sonra şöleni hep beraber zevkle anacağımızdan eminim."

İki, dar bir alanda dövüşmek için pek çok açıdan mümkün olan en kötü rakip sayısıdır. İki düşmanı sıkıştırmak ve birbirlerine ayak bağı olmalarını sağlamak neredeyse imkânsızdır. Özellikle de bir arada çalışmak konusunda tecrübelilerse... Ve Camorr'da beraber dövüşmekten iyi anlayan birileri varsa, o kişiler de Berangia kardeşlerdi.

Jean nacaklarını döndürerek kız kardeşlerden birinin ilk hamleyi yapmasını beklerken yegâne avantajını düşündü: Oynak Cümbüş'te ve Yüzen Mezar'da onları en az bir düzine kez dövüşürken görmüştü. Kendisi bir köpekbalığı olmadığı için bu pek işine yaramayabilirdi. Ama yine de hiç yoktan iyiydi.

"İyi dövüştüğünü duymuştuk," dedi soldaki kardeş. O daha sözünü bitirmeden sağdaki bir bıçağıyla gard alıp diğerini saplama amacıyla alçakta tutarak ileri atıldı. Jean yana doğru bir adım attı, bıçağı sol nacağıyla engelledi ve diğer silahını rakibinin gözlerine doğru savurdu. Hasmının öteki bıçağı çoktan oraya ulaşmıştı bile; nacak silahın çivili balçağından sekti. Kadın en az Jean'ın korktuğu kadar hızlıydı. Eh, varsın öyle olsundu; Jean yıllar boyunca bir düzine diz kapağını kırmakta kullandığı kolay bir hamleyle onun sol dizine doğru tekme savurdu.

Rakibi her nasılsa darbenin geldiğini sezdi ve onu savuşturmak için bacağını büktü. Darbe baldırına isabet ederek dengesini bozduysa da başka bir işe yaramadı. Jean kadının devrilmesi gereken yere doğru savurmak üzere nacaklarını geri çekti ama Berangia yanlamasına düşüşünü bir döner tekmeye çevirdi. Sol kalçasının üzerinde Jean'ın gözlerinin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde döndü ve sağ bacağı havada bulanık bir yay çizdi. O bacağın ucundaki ayak Jean'ın alnına, gözlerinin hemen üstüne sertçe isabet etti ve genç adamın bütün dünyası sarsıldı.

Chasson. Tabii ya. Jean artık bu sanattan nefret etmeye başlıyordu.

Delikanlı geriye doğru tökezledi. Onu kadının bir sonraki hamlesinden kurtaran tek şey tecrübeden gelen içgüdüleri oldu; yoksa dümdüz uzanan bıçak karın boşluğunu delip kabzasına kadar oraya saplanacaktı. Jean nacaklarını aşağı ve içe savurarak Don Maranzalla'nın şaka yollu 'yengeç kıskacı' diye tabir ettiği manevrayı gerçekleştirdi ve kadının bıçağını sağ nacağıyla yakalayıp yana

doğru itti. Bu hamle Berangia'yı şaşırttı. Jean onun anlık tereddüdünden yararlanarak diğer nacağının ucunu rakibinin boynuna bastırdı. Silahı savuracak kadar vakti yoktu ama dürtüşü epey güçlüydü. Kadın öksürerek geri geri sendeledi ve Jean ansızın tekrardan birkaç adımlık boşluğa kavuştu. Bir metre daha gerileyerek ambarın duvarına yaklaştı. O bıçaklar birkaç santimlik menzil dâhilinde kendi silahlarından çok daha üstündü. Jean'ın nacaklarını savurabilmesi için mesafeye ihtiyacı vardı.

Sağdaki Berangia geri çekilirken soldaki ileri atıldı ve Jean bıyık altından sövdü. Sırtı duvara dayalıyken ona farklı yönlerden saldırmayı deneyemezlerdi ama Jean da dönüp kaçamazdı. Rakipleri dönüşümlü olarak saldırabilirler, biri kendini toplamak için geri çekilirken diğer kardeş onu yormayı sürdürebilirdi; ta ki Jean bir hata yapana kadar.

Genç adamın öfkesi yeniden kabardı ve böğürerek her iki nacağını da yeni rakibine fırlattı. Bu hamlesiyle onu hazırlıksız yakaladı; kadın kız kardeşininkine denk bir hızla yana çekildi ve biri saçlarına temas etmesine rağmen silahlar döne döne her iki yanından geçip gitti. Jean kollarını ileri uzatarak ona hücum etti; rakipler öpüşecek kadar yakınken boş eller hırsız dişlerine karşı daha etkiliydi. Karşısındaki Berangia dövüşü çabucak bitirebileceğine güvenerek bıçaklarını yeniden iki yana açtı; fakat yakından görmemiş biri için Jean'ın süratini hafife almak kolaydı. Genç adam kadının önkollarını yakaladı, sonra da cüssesini ve kaslarını kullanarak rakibinin kollarını birbirinden ayırdı. Tıpkı beklediği gibi Berangia bir bacağını kaldırdı ve onu tekmelemeye hazırlandı.

Jean bıçakları kendisinden uzak tutmak için parmaklarını kadının kollarındaki sert kaslara batırdı ve yapabildiği kadar sert bir şekilde asıldı. Rakibi ileriye savruldu ve ambarın içinde yankılanan ıslak bir çatırtıyla burnunu Jean'ın alnına çarptı. Etrafa sıcak kanlar fışkırdı ve cüppesine bulaştı; Jean, Aza Guilla'nın bu ufak saygısızlığı affedeceğini umdu. Rakibi toparlanamadan önce kollarını bıraktı, yüzünü avuçladı ve eski Therin Hükümdarlığı oyunlarındaki atımlardan biri gibi kalçasından destek alarak onu tüm gücüyle itti. Rakibi hızla kardeşinin üstüne uçarken kadın onu şişlememek için

bıçaklarını son anda yoldan çekmeyi başardı. Berangia ikizleri muşambayla kaplı ceset yığınının üzerine devrildi.

Jean nacaklarını almak için ambarın ortasına kadar koştu, silahlarını yerden aldı, bir kere döndürdü ve cüppesinin iki yanını yakanın hemen altından birleştiren küçük tokayı açtı. İkizler toparlanırlarken Jean omuz silkerek cüppeyi çıkardı ve yere düşmesine izin verdi.

Berangia ikizleri aralarında aşağı yukarı üç metre bırakarak tekrar onun üstüne yürüdüler. Artık belirgin bir öfkeyle hareket ediyorlardı. *Tanrılar aşkına*, diye düşündü Jean, *çoğu adam kırık bir burnu dönüp tabana kuvvet kaçmak için bir alamet olarak kabul eder.* Fakat gözleri garezle ışıldayan kız kardeşler ona yaklaşmayı sürdürdü. Yeni bir saldırı için bıçaklarını iki yana açarlarken tamamen arkalarından vuran kızıl-beyaz ışık tekinsiz bir ateşle sarılıymış gibi görünmelerine neden oluyordu.

En azından Jean artık manevra yapabilecek alana sahipti.

Berangia kardeşler aralarında tek kelime etmeden dört ışıltılı bıçakla hücuma kalktılar. Jean'ı bu sefer kurtaran şey rakiplerinin profesyonelliği oldu; kadınlardan birinin çalım atarken diğerinin gerçekten saldıracağını, hamle gerçekleşmeden önce tahmin etti. Soldaki kardeş –burnu kırık olan– sağdakinden yarım saniye önce saldırdı. Jean sol nacağıyla gard alırken dosdoğru soldakinin yoluna çıktı. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılan diğer kardeş Jean'ın daha yeni terk ettiği yere hamle yaptı ve Jean sağ nacağını elinin tersiyle oraya doğru savurdu. Nacağın arkasındaki topuz kadının kafatasının tepesine denk geldi, ıslak bir çatırtı duyuldu ve rakibi sertçe yere yığılırken artık tutmaz olan parmaklarındaki bıçaklar düştü.

Geriye kalan kardeş bir çığlık attı ve Jean'ın kendi hatası o anda başına dert açtı; bir çalım çok küçük bir çabayla ölümcül bir vuruş haline getirilebilirdi. Jean sağdaki silahını tekrar kaldırdığı sırada kadın bıçaklarını savurdu. Jean onlardan birini nacağıyla karşılamasına rağmen diğeri sağ göğsünün hemen altındaki kaburgalarını yakıcı bir acıyla sıyırarak oradaki deri, yağ ve kas tabakasını yardı. Jean'ın ağzından bir acı nidası kaçtı ve kadın karnına attığı bir tekmeyle onu tökezletti. Jean yere sırtüstü devrildi.

Yüzünden ve boynundan aşağı kanlar akan, gözleri akkor halinde bir nefretle dolu olan kadın hiç vakit kaybetmeden onun tepesine

bindi. O aşağıya hamle yaparken Jean da iki bacağıyla birden tekme attı. Ciğerlerindeki hava bir anda boşalan kadın geriye uçtu; fakat Jean'ın sağ pazısında keskin bir acı belirdi ve sağ baldırına sanki ateşten bir çizgi çekildi. *Kahretsin!* Jean kadını tam da bıçaklarını saplarken geriye itmişti ve rakibi baldırının üst kısmı boyunca zikzaklı bir yarık açmıştı. Hem de Jean'ın yardımıyla! Koca adam inledi; dövüşü çabucak bitirmezse kan kaybı hayatta kalan kardeşin bıçakları kadar etkili bir biçimde onu canından edecekti.

Berangia daha şimdiden ayağa kalkmıştı. *Tanrılar aşkına, amma da hızlı!* Jean dizlerinin üstünde doğrulurken sağ taraftaki kaburgaları boyunca müthiş bir acı hissetti. Karnından ve bacağından boşalan sıcak ıslaklığın farkındaydı; o ıslaklık zamanının azaldığını gösteriyordu. Berangia tekrar hücuma geçti. Kızıl ışık bir kez daha çelikten yansıdı ve Jean son hamlesini yaptı.

Sağ kolu düzgün bir atış yapabilecek kadar güçlü değil gibiydi; o da bu yüzden ters bir bilek hareketiyle sağ nacağını kadının direkt suratına fırlattı. Nacak öldürmek bir yana, yaralayacak kadar bile hızlı değildi; yine de kadın bir saniyeliğine irkildi ve bu kadarı yetti. Jean sol nacağını rakibinin sağ dizine doğru yanlamasına savurdu. Diz, hayatı boyunca hatırladığı en tatmin edici çatırtıyla kırıldı. Berangia sendeledi. Hızlı bir asılışın ve yine elin tersiyle yapılan bir savuruşun ardından nacağın yalımı diğer dizinin derinliklerine kadar saplandı. Tam o anda kadının bıçakları Jean'ın üstüne geldi ve genç adam kendini yana attı. Çelik ıslık çalarak kulağının dibinden geçerken ağırlığını daha fazla bacaklarına veremeyen kullanıcısı öne devrildi. Kadın bir kez daha haykırdı.

Jean sağına doğru birkaç defa yuvarlandı. Kararı akıllıcaydı. Sağ yanını tutarak zar zor ayağa kalktığında hayattaki kız kardeşin bir bıçağını hâlâ havada tutarak kendisine doğru süründüğünü gördü.

"Çok kan kaybediyorsun Tannen. Geceyi sağ atlatamayacaksın, seni gidi kahrolası piç."

"Doğrusu 'Centilmen Piç' olacaktı," dedi genç adam. "Evet, belki atlatamam. Ama ne var, biliyor musun? Calo ve Galdo Sanza şu anda sana kahkahalarla gülüyorlar, seni kaltak."

Jean sol kolunu geri çekip diğer nacağını da fırlattı. Bu seferki, arkasına tüm kuvvetini ve nefretini koyduğu gerçek bir atıştı. Silahın yalımı Berangia'nın iki kaşının arasına saplandı. Kadın mümkün olan

en büyük hayret ifadesiyle yüzükoyun kapaklandı ve yırtık bir bez bebek misali öylece kaldı.

Jean düşünerek vakit harcamadı. Yere diz çöktü ve devirdiği ilk kız kardeşin durumunu kontrol etti. Kadının kulaklarından ve burnundan akan koyu renkli kan ona vuruşunun görevini başarmış olduğunu gösterdi. Bunun ardından nacaklarını topladı ve kız kardeşlerden birinin yağmurluğunu giyip kukuletayı taktı. Başı dönüyor, daha önce de tecrübe etme talihsizliğini yaşadığı kan kaybının tüm belirtilerini gösteriyordu. Kız kardeşlerin cesetlerini yere düşmüş nur kürelerinin ışığında bıraktı ve sendeleyerek tekrar geceye çıktı. Belanın eksik olmadığı Kazan'dan uzak duracak ve Ahşap Çöplük'ü dosdoğru kat ederek kuzeye gidecekti. Küldüştü'deki barakaya ulaşabilirse Ibelius orada olacaktı. Ibelius onu tedavi etmenin bir yolunu bulurdu.

Yine de it baytarı kendisine de bir merhem sürmeye kalkarsa muhtemelen adamın parmaklarını kırardı.

5

Doña Vorchenza gece yarısını Kehribarcam Kulesi'nin tepesindeki solaryumda, en gözde koltuğunda oturup o akşamki notları inceleyerek geçiriyordu. Barsavi'nin tahtına geçerken Gri Kral'ın çıkardığı ve hâlâ da sürmekte olan ihtilafa dair raporlar vardı; terk edilmiş binalarda gırtlağı kesik başka hırsızlar da bulunmuştu. Vorchenza başını iki yana salladı; böyle bir kargaşa, Camorr'un Belası meselesi nihayet bir sonuca bağlanmak üzereyken ihtiyaç duyduğu son şeydi. Ayrıca Raza çetelerdeki yarım düzine casusunu bulup sürgün etmişti ve bu bile tek başına fazlasıyla endişe vericiydi. Üstelik adamlarından hiçbiri diğerlerinin casusluğundan haberdar değildi. Yani ya hepsi de Vorchenza'nın düşündüğünden daha beceriksizdi ya da Raza olağanüstü bir gözlem yeteneğine sahipti. Bir diğer ihtimal de sokaktaki casuslardan daha üst seviyelerde bir güvenlik ihlali olmasıydı.

Kahretsin! Hem herif ne diye onları yakaladığı yerde öldürmeyip de sürgüne göndermişti ki? Yoksa Vorchenza'yı kışkırtmaktan kaçınmaya mı çalışıyordu? Eğer öyleyse amacına kesinlikle ulaşamamıştı. Şu Capa Raza'ya çok açık bir mesaj göndermenin vakti gelmişti. Vorchenza onu Stephen'la görüşmeye çağıracak, kırk veya elli siyahceketliyle de ne demek istediğini vurgulayacaktı.

Tam o esnada solaryumun karmaşık kilidi tıkırdadı ve kapı kayarak açıldı. Stephen'ın bu gece geri dönmesini beklemiyordu. Yine de bu talihli bir tesadüftü. Raza meselesi hakkındaki düşüncelerini onunla paylaşabilirdi...

Solaryuma giren adam Stephen Reynart değildi.

Haşin görünümlü yabancı, çökük yanaklı ve kara gözlüydü. Siyah saçlarının şakakları griye çalmıştı ve Doña Vorchenza'nın en özel odasına oraya aitmiş gibi rahat bir tavırla giriyordu. Ceketi, pantolonu, uzun çorapları, ayakkabıları, eldivenleri ve yeleği baştan aşağı griydi; yalnızca göğsünün üstüne gelişigüzel bağladığı fularların bir rengi vardı: hepsi de kan kırmızısıydı.

Kalbi hızla atmaya başlayan Doña Vorchenza bir elini göğsüne koydu ve hayretle bakakaldı. Yabancı sadece sırtına ok yemeden kapıyı açmakla kalmamıştı; aynı zamanda arkasında başka biri daha vardı: parlak gözlü, saçları seyrelmiş genç bir adam. Gri ağırlıklı, benzer kıyafetler giymişti ve onu diğerinden ayırt eden tek şey ceketinin parlak kırmızı manşetleriydi.

"Siz de kim oluyorsunuz?" diye gürledi Vorchenza ve yılların zayıflattığı sesi bir anlığına eski güçlü tınısını kazanır gibi oldu. Kadın yumruklarını sıkarak koltuğundan kalktı. "Buraya nasıl çıkabildiniz?"

"Bizler sizin hizmetkârlarınızız leydim Vorchenza. Nihayet münasip olduğu şekilde size saygılarımızı sunmaya geldik. Şimdiye kadarki kabalığımızı mazur görün; küçük krallığım şu aralar çok yoğun günler geçiriyor."

"Seni tanımam gerekiyormuş gibi konuşuyorsun efendi. Sana ismini sordum!"

"Pek çok ismim var," dedi yaşlıca adam, "ama şimdilerde bana Capa Raza diyorlar. Yanımdaki de kendini Şahinci olarak adlandıran iş ortağım. Bu güzel solaryumunuza nasıl çıktığımıza gelince..."

Adamın bir işaretiyle Şahinci, avucu Doña Vorchenza'ya bakacak şekilde sol elini kaldırdı. Ceketinin yeni sıyrıldı ve bileğindeki siyah renkli, üç kalın çizgi açığa çıktı.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadı Vorchenza, "bir Bağlıbüyücü!"

"Aynen öyle," dedi Capa Raza. "Bunun için beni affedin ama uşaklarınızın bizi buraya kadar çıkarmalarını ve de sizi önceden rahatsız etmeksizin karargâhınıza kadar gelmemizi sağlamanın yegâne yolu, ortağımın sanatından faydalanmak gibi gözüküyordu."

"Artık yeterince rahatsızım," diye çıkıştı kadın. "Burada bulunmanızın amacı nedir?"

"Ortağımın ve benim, Dük'ün Örümceği'yle oturup sohbet etmemizin vakti gelmişti de geçiyordu bile," dedi Raza.

"Sen neden bahsediyorsun? Burası benim kulem; uşaklarım hariç burada kimse bulunmaz."

"Doğru," dedi Capa Raza, "ve küçük düzmecenizi karşımızda sürdürmenize hiç gerek yok leydim."

"Büyük bir hata yapıyorsun," dedi Doña Vorchenza, soğuk ve sakin bir tavırla.

"Peki öyleyse arkanızdaki dosyalar ne oluyor? Yemek tarifleri mi? Koltuğunuzun yanındaki notlar ne? Bu yılın yeni moda elbiseleri limana gelir gelmez Stephen Reynart onların kesimleri ve renkleri hakkında size düzenli raporlar mı veriyor? Hadi ama leydim. Bilgi toplamak için son derece sıradışı yöntemlerim vardır ve mankafa değilimdir. Bulunacağınız daha başka inkârları şahsıma yapılmış kasıtlı birer hakaret sayacağım."

"Ben de buradaki davetsiz varlığını öyle sayıyorum," dedi Doña Vorchenza, kısa bir süre düşündükten sonra.

"Keyfinizi kaçırdım," dedi Raza, "ve bunun için özür diliyorum. Ama o keyifsizliği kaba kuvvetle desteklemenizin bir yolu var mı? Uşaklarınız huzur içinde uyuyorlar; Reynart ve diğer tüm Geceyarıcılarınız başka yerlerde işime burunlarını sokuyorlar. Bizimle yalnızsınız Doña Vorchenza, o yüzden niçin medenice konuşmayalım? Buraya medeni olmak ve açık sözlülükle konuşmak için geldim."

Vorchenza onu bir süre soğuk bakışlarla süzdü, sonra da eliyle solaryumun koltuklarından birini işaret etti. "Otur bakalım Efendi

İntikam. Ama korkarım ortağın için rahat bir koltuk yok...”

“Dert değil,” dedi Şahinci. “Yazı masalarından çok hoşlanırım.” O, kapının yakınındaki küçük yazı masasına kurulurken Raza da odanın içerisinde yürüdü ve Doña’nın karşısına oturdu.

“Hımmm. İntikam uygun bir isim. Peki onu elde edebildin mi?”

“Ettim,” dedi Capa Raza neşeyle, “ve söylendiği kadar iyi olduğunu öğrendim.”

“Capa Barsavi’ye kin mi güdüyordun?”

“Hah! Evet, güdüyordum. Bu yüzden oğullarını gözlerinin önünde öldürdüğüm ve sonrasında da onu çok sevdiği köpekbalıklarına yem ettiğim söylenebilir.”

“Aranızda eski bir husumet mi vardı?”

“Yirmi yıldır Vencarlo Barsavi’nin mahvoluşunu hayal ediyordum,” dedi Raza, “ve şimdi o mahvı sağlayıp onun yerine geçtim. Bu olay size... külfet olduysa üzgünüm. Ama üzgün olduğum tek şey bu.”

“Barsavi iyi bir adam değildi,” dedi Vorchenza. “Acımasız bir suçluydu. Fakat kafası çalışırdı; diğer Capaların anlamadıkları pek çok şeyi anlardı. Onunla yaptığım anlaşma her iki tarafın da işine yaradı.”

“Ve o anlaşmanın bozulması yazık olur,” dedi Raza. “Gizli Barış’a saygım sonsuz Doña Vorchenza. Ona duyduğum saygı, Barsavi’ye duyduğum nefretten bağımsız. Anlaşmanın aynı şekilde devam etmesinden yanayım. Hatta Barsavi’nin yerini aldığım gece o yönde emir verdim.”

“Casuslarım da bana öyle söylediler,” dedi Doña Vorchenza. “Ama bunu daha önce bizzat senin ağzından duymayı yeğlerdim.”

“Gecikme kaçınılmazdı,” dedi Raza. “Ama işte buradayım. Görgü kurallarıyla aramın berbat olduğunu açık açık itiraf ediyorum. İzin verin bunu telafi edeyim.”

“Nasıl?”

“Dük’ün Değişimler Günü şölenine katılmayı çok isterim,” dedi Raza. “Oldukça iyi giyinir ve rol yaparım. Bağımsız çalışan bir beyefendi olarak tanıtılabilirim. Sizi temin ederim ki Kuzgun Yuvası’ndaki hiç kimse beni tanımaz. Çocukken bu kuleleri hayranlıkla seyrederdim. Bir kerecik olsun Camorr’un soylularına

yakışır şekilde saygılarımı sunmayı arzuluyorum. Üstelik hediyesiz gelmeyeceğim; hatta aklımda epey müsrifçe bir fikir var.”

“Bu,” dedi Doña Vorchenza yavaşça, “biraz fazla ileri gitmek olur. Bizler ayrı dünyaların insanlarıyız Capa Raza; ben hırsızların cümbüşlerine geliyor muyum?”

“Ama casuslarınız geliyor,” dedi adam neşeyle.

“Artık değil. Söyle bana, neden onları sürgün ettin? Halkının arasında dönekliğin cezası ölümdür. Adamları gırtlaklarının kesilmesinden kurtaran şey neydi?”

“Sahiden de ölmelerini mi yeğlerdiniz Doña Vorchenza?”

“Hayır,” cevabını verdi kadın. “Ama davranışının altında yatan sebepleri merak ediyorum.”

“Şahsen ben o sebeplerin apaçık meydanda olduğunu sanıyordum. Kendimi bir dereceye kadar güvene almalıyım; Barsavi’nin yaptığı gibi casuslarınızın ayak altında dolanmalarına izin veremezdim. Tabii sizi gereğinden fazla kışkırtmak istemediğim için dostane bir jest olarak yaşamalarına göz yumdum.”

“Hımmm.”

“Doña Vorchenza,” dedi Raza, “hiç vakit kaybetmeden adamlarımın arasına yeni casuslar sokmaya başlayacağınızdan eminim. Buna hiç itirazım yok; en iyi plan yapan kazansın. Ama sohbetimizin asıl konusunun dışına çıkıyoruz.”

“Capa Raza,” dedi Doña, “hisleri incinmesin diye tumturaklı sözler edilmesi gereken birine benzemiyorsun; o yüzden açık konuşacağım. Tüm Camorr’un iyiliği adına Gizli Barış’ı korumak için ikimizin arasında bir iş ilişkisi kurulabilir. Hatta uygun biçimde davet ve eşlik edilmen halinde seninle burada görüşmeye bile razıyım. Fakat seni Dük’ün huzuruna çıkarmam mümkün değil. Senin mevkindeki birini onunla görüştüremem.”

“İşte bu tam bir hayal kırıklığı,” dedi Capa Raza. “Ama Dük, Giancana Meraggio’yu, yani selefimin hizmetlerinden pek çok kez yararlanmış birini misafiri olarak ağırlayabilir, öyle mi? Ve Barsavi’nin çeteleriyle yapılan anlaşmalardan kâr sağlayan diğer pek çok nakliye ve finans girişimcisini de. Gizli Barış, Camorr’un tüm soylularına yarar sağladığına göre ben de bir bakıma onların hizmetkârı sayılırım. Hoşgörüm onların ceplerini dolduruyor. Gerçekten de bir

süre göze batmadan açık büfenin başında oyalanamayacak ve kutlamayı seyrederek hoşça vakit geçiremeyecek kadar aşağılık bir yaratık mıyım? Gök Bahçe'yi biraz gezerek merakımı gideremez miyim?"

"Capa Raza," dedi Doña Vorchenza, "ses vermeyen bir vicdanın tellerini çekiştiriyorsun; yumuşak kalpli olduğum için Dük'ün Örümceği yapılmadım. Niyetim sana hakaret etmek değil, cidden, ama bırak durumu şu şekilde açıklayayım. Daha bir haftadır Capa'sın. Hakkında yeni yeni fikir edinmeye başladım; benim için hâlâ bir yabancısın. Bundan bir sene sonra da yönetimde olursan ve Dürüst Vatandaşlar arasında istikrarı sağlayıp Gizli Barış'ı korursan... işte belki o zaman teklifin değerlendirilebilir."

"Yani böyle mi olmak zorunda?"

"Evet, şimdilik böyle olmak zorunda."

"Yazık," dedi Capa Raza. "Teklifimi reddetmeniz beni tahmin edebileceğinizden daha çok üzdü. Bu güzel şehrin soylularına sunmak için gelecek seneyi bekleyemeyecek hediyelerim var. Özür dileyerek reddinizi reddetmek durumundayım."

"O da ne demek oluyor?"

"Şahinci..."

Bağlıbüyücü elinde bir tüy kalemle Doña Vorchenza'nın yazı masasından kalktı ve parşömen yapraklarından birini önüne koydu. "Doña Vorchenza," dedi, kalın ve burgulu bir el yazısıyla parşömene bir şeyler yazarak. "Angiavesta Vorchenza'ydı, değil mi? Ne kadar güzel bir isim... Ne kadar güzel, ne kadar gerçek bir isim..."

Sol elindeki gümüş ipliği ileri geri oynattı; parmakları uçarcasına hareket ederken sayfadan gümüşi-mavi renkli, tuhaf bir parıltı yükselmeye başladı. ANGİAVESTA VORCHENZA kelimeleri o ateşle çevrelendi ve odanın karşısındaki Doña inleyerek başını tuttu.

"Nezaketsizce yollarla talebimi üstelediğim için üzgünüm Doña Vorchenza," dedi Capa Raza, "ama beni ağırlamanın Dük'e çok büyük bir avantaj sağlayacağını görmüyor musunuz? Kusura bakmayın ama onu ayaklarının altına sereceğim hediyelerden mahrum bırakmak istediğinizi hiç sanmıyorum."

"Ben... ben öyle bir şey..."

“Evet,” dedi Şahinci. “Ah, evet. Bu fikir aklına yatıyor; Capa Raza’nın en samimi duygularla Değişimler Günü şölenine davet edilmesini sağlamak sana büyük bir mutluluk verecek.”

Elinde tuttuğu parşömendeki sözcükler daha çok parıldamaya başladı.

“Capa Raza,” dedi Doña Vorchenza ağır ağır, “elbette ki... Dük’ün konukseverliğine... razı olmalısın.”

“Reddedilemezsin,” dedi Şahinci. “Capa Raza davetini asla geri çevirmemeli. Hayır cevabını kabul etmeyeceksin, işte o kadar.”

“Hayır cevabını... kabul etmeyeceğim.”

“Ben de öyle bir cevap vermeyeceğim,” dedi Raza. “Çok naziksiniz Doña Vorchenza. Hem de çok. Peki ya hediyelerim? Dük’e sunmak istediğim birbirinden güzel dört heykelim var. Üstelik onu rahatsız etmeme hiç gerek yok; adamlarım sizin işbirliğinizle onları şölenin bir yerine bırakıp gidebilirler. Vakti olduğunda da dikkatini hediyelerime çekebiliriz.”

“Ne kadar hoş,” dedi Şahinci. “Bu teklif çok hoşuna gitti.”

“Hiçbir şey beni... bundan daha mutlu edemez... Capa Raza. Çok... incesin.”

“Evet,” dedi Capa Raza, “öyleyimdir. Hem de nasıl.” Gevrek gevrek güldü, sonra da koltuğundan kalkıp Şahinci’ye el etti.

“Bu sohbetten çok memnun kaldın Doña Vorchenza,” dedi Bağlıbüyücü. “Değişimler Günü’nde Capa Raza’yı görmeyi ve önemli hediyelerini Kuzgun Yuvası’na çıkarması için ona her türlü yardımda bulunmayı iple çekiyorsun.” Parşömeni katlayıp yeleğinin ceplerinden birine koydu, sonra da gümüş ipliğiyle birkaç hareket daha yaptı.

Doña Vorchenza birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve derin bir nefes aldı. “Capa Raza,” dedi, “hemen gitmek zorunda mısın? Bu akşam seninle konuşmak hoş bir değişiklik oldu.”

“Ben de sizi harika bir ev sahibesi olarak gördüm leydim Vorchenza.” Raza sağ ayağını öne çıkarıp saraylara layık bir reverans yaptı. “Fakat işlerim başımdan aşkın; gidip onlarla ilgilenmeli ve sizi de sizinkilerle baş başa bırakmalıyım.”

“Öyle olsun sevgili çocuğum.” Vorchenza ayağa kalkacak gibi olduysa da Raza ona yerinde kalmasını işaret etti.

“Hayır, hayır; benim için kendinizi yormayın. Fevkalade kulenizden kendi başımıza çıkabiliriz. Lütfen ben sizi rahatsız etmeden önce neyle meşgulseniz ona dönün.”

“Kesinlikle rahatsız olmadım,” dedi Doña Vorchenza. “Öyleyse Değişimler Günü’nde görüşecek miyiz? Davetimi kabul ediyor musun?”

“Evet,” diyen Capa Raza arkasına döndü ve solaryum kapısından çıkmadan önce kadına bir tebessüm bahşetti. “Davetinizi seve seve kabul ediyorum. Değişimler Günü’nde Kuzgun Yuvası’nda görüşmek üzere, hoşça kalın.”

ARA

CAMORR'UN KIZLARI

Camorr'un suç dünyasındaki ilk gerçek devrim Capa Barsavi'den önce gerçekleşmişti. Hatta onun gelişinden yaklaşık elli yıl evvel yaşanmış ve neredeyse tamamen Kaba Trevor Vargas adlı bir pezevengin özdenetim eksikliğinden kaynaklanmıştı.

Kaba Trevor daha pek çok lakaba sahipti ve çoğunluğu küçük fahişe ekibi tarafından gizliden gizliye kullanılırdı. Onun ölçüsüz ve cani bir deli olduğunu söylemek pek çok ölçüsüz ve cani delinin duygularını incitirdi. Buna benzer çoğu durumda olduğu gibi fahişeler için asıl tehlike birkaç bakır ve gümüş koparmaya çalıştıkları erkekler değil, Trevor'ın bizzat kendisiydi; adamın onlara sunduğu yegâne koruma yumruklarıydı ve o korumaya kavuşmanın tek yolu uğruna ter döktükleri paranın büyük bir kısmını ona vermekti.

Bir gece fazlasıyla kafası bozuk olan bir fahişe onun gözde eğlencesine, yani kendini kadının ağzıyla tatmin ederken acıyla çığlık attırana kadar onun saçlarını çekmeye iştirak etmek istemediğine karar verdi. Kadın daha farkına bile varmadan korsesindeki bıçağı çekmişti bile; onu Trevor'ın erkeklik organının hemen soluna, tam da apış arasının uyluğa bağlandığı kısma saplayıp sağa doğru biçti. Ortalık kan gölüne dönerken yükselen çığlıklar da cabasıydı; fakat bacaklarının arasından akıp giden kanın hızı Trevor'ın önce karşı koyma, sonra da kaçma girişimini büyük ölçüde engelledi. Adamın (eski) fahişesi daha sonra onu yere yıktı ve odadan sürünerek çıkmasını engellemek için sırtına oturdu. Trevor'ın gücünün tükenmesi uzun sürmedi ve çok geçmeden can verdi. Arkasından ağlayan da olmadı.

Trevor'ın Capası ertesi akşam onun görevlerini devralması için başka bir adam yolladı. Trevor'ın eski ekibi onu gülücüklerle karşıladı

ve ona hizmetlerini bedavaya deneme fırsatı sundu. Adam, beyninin olması gereken yerde geniş bir boşluk taşıdığı için bu teklifi kabul etti. Güzelce soyunup silahlarını bıraktıktan sonra aynı anda pek çok yönden bıçaklandı. İşte bu olay Trevor'ın eski Capasının dikkatini gerçekten çekti ve bir sonraki gece sorunu çözmeleri için beş-altı adam birden gönderdi.

Fakat ilginç bir olay yaşandı: İki ya da üç fahişe ekibi daha pezevenklerini temizlemiş ve giderek kalabalıklaşan bu kadın topluluğu Kapan'ın kuzeyindeki bir ambarı karargâhları bellemişti. Capa'nın adamları kendilerine söylenenin aksine karşılarında korku içindeki altı-yedi fahişe değil, toplayabildikleri tüm parayla silah satın almayı uygun görmüş iki düzine öfkeli kadın buldu.

Arbaletler dövüş sırasında etkili bir eşitleyicidir; özellikle de yakın mesafede ve pusu avantajı varsa... O beş-altı adamdan bir daha haber alınamadı.

Böylece kıran kırana bir savaş çıktı; pezevenklerini ve fahişelerini yitiren Capalar durumu düzeltmeye çalışırken isyana katılan kadınların sayısı her geçen gün biraz daha arttı. Kadınlar kendilerini korumaları için birkaç çete kiraladılar, kendi standartlarına göre genelevler açtılar ve oralarda çalışmaya başladılar. Bu rahat ve iyi döşenmiş odalarda sundukları hizmetler, erkeklerin yönetimindeki fahişe gruplarınınkinden çok daha üstün olduğu için müşteriler de ödedikleri parayla kadınlara arka çıkmaya başladılar.

Camorr'un fahişeleri birleşerek resmen bir lonca kurmuşlardı. Kaba Trevor'ın ölümünün üzerinden daha bir yıl bile geçmeden mesleklerini bırakmaya bir türlü yanaşmayan son birkaç pezevenk de ruhlarını vücutlarında tutmanın başka bir yolunu bulmaya (genellikle ölümle tehdit edilerek) ikna edildiler.

Tabii tüm bunlar yaşanırken epey kan akmadı değil; düzinelerce fahişe acımasızca katledildi ve genelevlerinden çoğu yakıldı. Fakat ölen her gecelerin hanımına karşılık Capaların bazı adamları da aynı sonla karşılaştılar. Kadınlar gördükleri muameleye Capaları aratmayan bir zalimlikle karşılık verdiler. Zaman içinde gergin bir ateşkes sağlandı, sonra da yerini istikrarlı ve her iki taraf için de faydalı bir anlaşmaya bıraktı.

Şehrin fahişeleri bölgelere bağlı olarak hiç kavga etmeden iki gruba ayrıldılar. Rıhtımcılar Camorr'un batısına yerleşirken Loncalı

Zambaklar doğuyu sahiplendi ve her iki teşkilat da işlerin en bol olduğu Kapan'da huzur içinde ortaklaşa çalıştı. Zaman geçtikçe fahişelerin refahı artmaya devam etti; yerel kabadayıları kullanarak kendi çetelerini kurdular ve diğer çetelerin haydutlarını kiralamaktan vazgeçtiler. Meslekleri gereği büsbütün hoş bir yaşam sürdürmeleri mümkün olmasa da artık en azından kendi kaderlerine yön verebiliyorlar ve belli başlı görgü kurallarını müşterilerine dayatabiliyorlardı.

Böylece bir düopol kurulmuş oldu: Fahişeler, başka bir suça karışmama vaadine karşılık kendi iki çeteleri dışında herhangi bir kadın pazarlama girişimini acımasızca yok etme hakkını kazandılar ve bundan sonuna kadar yararlandılar. Doğal olarak bazı erkekler kadınların koyduğu kurallara aldırış etmeme eğilimindeydiler; fahişelerini dövmeye, aldıkları hizmetin ücretini ödemekten kaçınmaya ya da hanımların temizlik ve sarhoşluk konularında getirdikleri standartlara kulak asmamaya çalışanlar oldu.

Bazı sert dersler verilmesi gerekti; pek çok erkeğin zor yoldan öğrendiği gibi çükünüz öfkeli bir kadının dişleri arasındayken ve bir diğeri böbreklerinize bıçak dayamışken korkutucu olmak imkânsızdır.

Vencarlo Barsavi rakiplerini ezip Camorr'un tek Capası olarak başa geçtiği zaman o bile geleneksel çeteler ile iki fahişe loncası arasındaki dengeyi bozmaya kalkışmadı. Rıhtımcıların ve Zambakların temsilcileriyle uygar bir ortamda görüştü, fahişelerin yarı özerk yönetimlerini sürdürmelerini kabul etti ve onlar da Barsavi'nin yardımları karşılığında düzenli ödemeler yapmaya razı oldular.

Elde edilen kârın bir yüzdesi olan bu ödemeler Camorr'un Dürüst Vatandaşlarının Capa'ya olan diğer borçlarından çok daha düşüktü. Çünkü Barsavi şehirdeki çoğu erkeğin anlamakta geç kaldığı bir gerçeği, yıllar sonra Berangia kardeşleri başlıca infazcıları olarak benimseyerek pekiştirdiği bir fikri kavramıştı. Barsavi, Camorrlu kadınları hafife almaktan hayır gelmeyeceğini bilecek kadar akıllıydı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ÖRÜMCEK ISIRIĞI

1

“Kendinize şu son bir hafta içinde baktığınızdan daha iyi bakacağınıza dair beni temin edebilir misiniz?” dedi Ibelius. “Ya da Jean’ın şu son bir hafta içinde baktığından daha iyi?”

“Efendi Ibelius,” dedi Locke, “siz bizim hekimimizsiniz, annemiz değil. Ve bu öğleden sonra size defalarca söylediğim gibi Kuzgun Yuvası’ndaki meseleye hem bedenen hem de ruhen bütünüyle hazırım. Ben ihtiyatlılığın vücut bulmuş haliyim.”

“Eğer gerçekten öyleyseniz, bayım, umarım pervasızlığın vücut bulmuş haliyle asla karşılaşmam.”

“Onu rahat bırak Ibelius,” diye homurdandı Jean. “Tıpkı huysuz bir eş gibi başının etini yiyorsun. Üstelik onunla evlenme nezaketini bile göstermedin.”

Yatak şiltesinin üstünde oturan Jean nispeten bitkin ve pejmürde bir haldeydi. Giderek sıklaşan sakalı anormal solgunluğunu daha da vurguluyordu. Ölümden kıl payı kurtulmuştu; çıplak göğsüne kocaman bir bez bağlıydı ve kalçalarının altında kalan bacakları ile sağ kolunun üst kısmında da benzer sargılar bulunuyordu.

“Şu hekimler de pek yararlı şeylermiş,” dedi Locke, eskiden Meraggio’ya ait olan ceketinin yenlerini düzelterek. “Ama sanırım bir dahaki sefere daha sessiz bir tane kiralasak iyi olacak Jean.”

“Madem öyle, bundan sonra kendi yaralarınızı kendiniz sarıp kendi merhemlerinizi kendiniz tatbik edebilirsiniz bayım. Tabii öyle bir şeyle hiç uğraşmayıp doğrudan mezarlarınızı kazmanız ve

kaçınılmaz olarak daha durgun bir hale geçene kadar orada keyfinize bakmanız ikiniz için de daha hızlı ve kolay olacaktır!”

“Efendi Ibelius,” dedi Locke, yaşlı adamı kollarından tutarak, “yardımlarınız için ifade edebileceğimizden daha minnettarız; sizin müdahaleniz olmasaydı herhalde çoktan ölmüştük. Bu barakada bize katlanarak geçirdiğiniz zamanın karşılığını ödemeye niyetliyim; kısa bir süre zarfında elime birkaç bin şilin geçmesini bekliyorum. O paranın bir kısmı size ait; ağzına kadar dolu ceplerle buradan çok uzaklarda yeni bir hayata başlayacaksınız. Paranın geri kalanı da Capa Raza’yı yerin altına gömmekte kullanılacak. Metin olun; Jean’ın daha şimdiden Raza’nın kız kardeşlerine ne yaptığına bakın.”

“Aynı başarıyı tekrar gösterebilecek durumda değilim,” dedi Jean. “Kendine dikkat et Locke, bu akşam bir terslik çıkarsa yardımına koşamam.”

“Yine de deneyeceğinden hiç şüphem yok,” dedi Ibelius.

“Endişelenme Jean. Altı üstü yüz seksen metrelik cam bir kulenin tepesinde Dük ve kahrolası tebaasının tamamıyla felekten bir gece çalacağım. Ne gibi bir *terslik* çıkabilir ki?”

“Esprin kulağa biraz gönülsüzce geliyor,” dedi Jean. “Bu olayı cidden dört gözle bekliyorsun, değil mi?”

“Tabii ki Jean. Zincir yaşasaydı zevkten dört köşe olurdu. Lukas Fehrwight’ı tanrıların cezası Dük’ün önünde canlandıracağım. Tanıdığım diğer soylulardan bahsetmiyorum bile: Marresler, Feluccialar, ihtiyar Javarriz... Madrabaz Bekçi’ye şükürler olsun, bundan *daha büyük* bir gösteri zor bulunur. Tabii bir hata yapmazsam. Ve sonra... para cebimizde. Ardından da intikam.”

“Saat kaçta Salvara köşkünde olman gerekiyor?”

“Öğleden sonranın üçüncü saatinde. Yani oyalanacak zamanım yok. Jean, Ibelius... nasıl görünüyorum?”

“Daha birkaç gün önce o hasta yatağına yatırdığımız adamı tanımakta zorlanıyorum,” dedi Ibelius. “Şaşırtıcı derecede profesyonel bir yeteneğiniz olduğunu itiraf etmeliyim; böyle kılık değiştirebileceğinizi hayal bile etmemiştim.”

“Zaten avantajımız da bu, Efendi Ibelius,” dedi Jean. “Çok az kişi fark eder. Bu akşama hazır görünüyorsun Efendi Fehrwight. Isla

Durona’ya uzun yoldan gideceksin, değil mi?”

“Tanrılar aşkına, evet,” dedi Locke. “Deliliğimin de bir sınırı var. Mezarlıklardan kuzeye çıkıp Usul’dan geçeceğim; Küldüştü’den ayrıldıktan sonra tek bir insanla bile karşılaşmamayı bekliyorum.”

Locke bir yandan konuşurken diğer yandan da boğucu sıcağa rağmen Jean’ın Berangia kardeşlerden ödünç aldığı yağmurluğu üstüne geçiriyordu. Fısıltılar Tepesi’ne ulaşana kadar pahalı giysilerini saklamalıydı. Kaliteli bir gece esvabına bürünmüş biri, Küldüştü’nün karanlık köşelerinde sürtenlerin çok fazla dikkatini çekerdi.

“O halde artık Kuzgun Yuvası’na doğru yola çıkıyorum,” dedi Locke. “Sonra görüşürüz. Çok sonra. Jean, dinlenmeye bak. Efendi Ibelius, o anaç ilginizi Jean’dan esirgemeyin; çok iyi haberlerle dönmeyi umuyorum.”

“Sadece geri dönebilmeniz bile beni memnun eder,” dedi Ibelius.

2

Yaz ortası günü, Değişimler Günü. Therin takvimine göre Yetmiş Sekizinci Aza Guilla Yılı’nın Parthis ayının on yedisi... Değişimler Günü’nde Camorr kenti aklını kaçırırdı.

Çarşının geniş dairesel gölüne bir Oynak Cümbüş hükmederdi; fakat bu seferki, resmi aylık cümbüşlerden daha küçük ve düzensiz olurdu. Ortaya çok sayıda düz tabanlı mavnanın birbirine bağlanmasıyla oluşturulmuş, yüzen bir eltopu sahası kurulurdu. Takımlar bir fıçıdan kendilerine renk seçer, rastgele eşleşmelerin ardından birbirleriyle sarhoşça dalaşırlarken tamamen sıradan halkın oluşturduğu bir kalabalık onlara tezahürat ederdi. Takımlardan biri gol attığı zaman ortasına bir bira fıçısı bağlanmış küçük bir tekne sahanın yanına yanaşır ve o takımdaki her adama içki dağıtırdı. Doğal olarak maçlar gittikçe daha yabani ve kuralsız bir hal alırdı. Pek çok oyuncu suya atılır, bu işe başka türlü karışmayı hayal dahi etmeyen gayretli bir sarıceketliler ekibince dışarı çıkarılırlardı.

Değişimler Günü'nde aşağı Camorr'un sokaklarını sıradan vatandaşlar yönetirdi. Yanlarında bira fıçıları ve şarap tulumları taşıyan insanlar akıllarına estiği yerde piknik düzenlerlerdi. Festivali kutlayan kalabalıklar itişip kakışır, birbirine karışır ve sonra tekrar ayrılırdı. Hadiseye kuşbakışı bakan biri, başıboş adamlarla kadınların kentin sokaklarında sarhoş birinin damarlarındaki kan gibi dolaştığını görürdü.

Kapan'da işler tıkırında olurdu; kutlama yabancı kıyılardan gelen denizcileri ve ziyaretçileri hızla dolan bir gelgit havuzu gibi içine çekerdi. Camorr misafirperverliğiyle geçen birkaç saatin ardından konuk şenlikçiler kıçlarını kulak zarlarından ayıramaz hale gelirlerdi. İçmeye, kumar oynamaya ve para harcamaya kendilerini öyle bir kaptırırlardı ki gönül rızasıyla bir sefahat dalgasında boğulurlardı. Ertesi gün limandan en fazla birkaç gemi ayrılırdı; çoğu yelken açmak bir yana, direğe bayrak çekmek için bile gereken işgücünden yoksun kalırdı.

Bu sene Kazan'da, Darlık'ta ve Tortuluk'ta Capa Raza'nın adamları yeni hükümdarlarının cömertliğini kutluyorlardı. Raza'nın emriyle iki tekerlekli at arabaları kullanılarak ucuz kırmızı şarapla dolu düzinelerce fıçı dağıtılmıştı. Adına Kapan denilen günah yuvasına gidemeyecek kadar fakir veya tembel çeteler kendi kapılarının önünde sızıp kalana dek kafayı çekebiliyorlardı. Raza'nın *garrista*ları onun sahiplendiği mahallelerde ekmek sepetleriyle geziyor, isteyen herkese bir somun veriyorlardı. Pişirilmeden evvel her bir somunun içine bir bakır veya gümüş sikke koyulmuş olduğu kısa sürede (birkaç talihsiz kırık diş yardımıyla) anlaşıldı ve bu gizli armağanlar öğrenildikten sonra Tapınak Semti'nin güneyindeki tek bir ekmek somunu bile yağmadan kurtulamadı.

Raza'nın Yüzen Mezar'ı ziyaretçilere açıldı. *Garrista*larından ve çetelerinden pek çoğunun katıldığı bir kâğıt oyunu büyüdükçe büyüdü. Öyle ki oyunun doruk noktasında tam kırk beş adam ve kadın Capa Barsavi ile tüm ailesini yutan karanlık suların üstündeki zeminde atışıyor, kâğıt dağıtıyor, içki içiyor ve birbirine bağırıyordu.

Tüm bunlar yaşanırken Raza'nın kendisi görünürde yoktu. O akşam kuzeyde işi vardı ve Dük'ün erkânının arasına karışıp Kuzgun Yuvası'nın tepesinden onlara bakacağını, asıl hizmetkârlarından oluşan yakın çevresi dışında hiç kimseye söylememişti.

Tapınak Semti'nde Değişimler Günü daha ölçülü bir tarzda kutlandı. Her bir tapınağın tüm rahip ve çırak kadrosu durmaksızın değişen bir döngü içerisinde birbiriyle yer değiştirip durdu. Aza Guilla'nın siyah cüppelileri, Iono tapınağının önünde görkemli bir ayin düzenlerken Tamahkâr Suların Efendisi'nin hizmetkârları da aynı şeyi onlarınkinde yaptı. Dama Elliza ve Azri, Morgante ve Nara, Gandolo ve Sendovani; ilahların tüm temsilcileri farklı bir mihrabın önünde mum yakıp şarkılar söylediler, birkaç dakika sonra da bir diğerine geçtiler. Yanıp kül olmuş Perelandro Evi'ne fazladan birkaç dua edildi. Kısa süre önce Ashmere'den çağrılan ve Göz Ardı Edilenlerin Efendisi'nin beyaz cüppesini giyen yaşlı bir adam, kendisine emanet edilen tapınağın yıkıntılarının arasında hâlâ kafa patlatmaktaydı. Çünkü tapınağın altındaki Atacam mahzende karşılaştığı yıkım hakkında Perelandro Baş Azizi'ne yazacağı rapora nereden başlayacağına dair hiçbir fikri yoktu; yola çıkmadan önce öyle bir yerden haberdar edilmemişti.

Kuzey Köşesi ve Çeşmeli Dönemeç'te yaşayan hali vakti yerinde genç çiftler, yaz ortası gününün arifesinde sevişmenin iyi şans getirdiği düşünülen Çiftgümüş Yeşili'ne doğru yola çıktılar. İnanışa göre, Sahtefer'den önce orada tamamına erdirilen bir birleşme, o çifte bir çocukta en çok neyi arzuluyorlarsa onu verirdi. Eğer doğruysa bu hoş bir sürprizdi; fakat şimdilik mıcır kaplı patikalar ile hışırtılı çalıların arasına gizlenmiş çoğu kadın ve erkeğin arzuladığı tek şey birbirleriydi.

Eski Liman'ın sularına demir atmış *Tatmin* adlı firkateyninin direklerinde sarı sancaklar dalgalanıyor, sarı fenerleri gündüz vakti bile ışıldıyordu. Bir düzine adam güvertede soğukkanlılıkla çalışarak gemiyi gizlice o geceki harekâta hazırlıyordu. Firkateynin yelken direklerine arbaletler yerleştiriliyor ve bunların üstü muşamba bezlerle örtülüyordu. Üst güvertedeki tırabzanların altına borda-önleyici ağlar getiriliyor ve ihtiyaç anında hızla açılmak üzere, gözükmeyecek şekilde oralara yerleştiriliyordu. Çıkabilecek yangınları söndürmek için kovalar kumla dolduruluyordu; kıyıdaki mancınıklar ateş açtıkları takdirde suyun tamamen etkisiz kalacağı simyasal alevler fırlatacaklarına şüphe yoktu.

Geminin üst güvertesinin altındaki loş ambarlarda üç düzine adam ve kadın, harekât zamanı gelip çattığında karınları tok olsun

diye mükellef bir yemek yiyordu. Aralarında hiç hasta yoktu; sıtmadan ateşi yükselmiş birine bile rastlamak mümkün değildi.

Camorr Dükü Nicovante'ye hem ev hem de saray vazifesi gören Kuzgun Yuvası'nın dibinde sarmal vaziyette park edilmiş yüz adet fayton bulunuyordu. Dört yüz üniformalı sürücü ve muhafız ortalıkta geziniyor, Dük'ün renklerini taşıyarak etrafta koşuşturan adamlarla kadınların getirdikleri atıştırmalıkların tadını çıkarıyorlardı. Bütün gece orada lordlarının ve leydilerinin aşağıya inmelerini bekleyeceklerdi. Camorr'un neredeyse tüm kodamanları, Alcegrante Adaları'ndaki tüm küçük çaplı soylular ve de cam kulelerindeki Beş Aile'nin her bir üyesi her sene yalnızca Değişimler Günü'nde tek bir yere doluşur, birlikte yemek yer, planlar ve komplolar kurar ya da iltifatlarda ve hakaretlerde bulunurlardı. Bütün bunlar olurken Dük de bulanık gözlerle onlara bakardı. Her yıl Camorr'un yeni nesil hükümdarları eski hamilerinin gözlerinin önünde biraz daha yaşlanmasını seyrederlerdi; her yıl selamları ve reveransları biraz daha eğreti olurdu; her yıl ellerini ağızlarına siper ederek yaptıkları fısıldaşmalar daha da fesatça bir hal alırdı. Belki de Nicovante'nin egemenliği gereğinden uzun sürmüştü.

Kuzgun Yuvası'na hizmet veren altı zincirli asansör mevcuttu; bunlar durmaksızın inip kalkıyor, inip kalkıyordu. Kulenin zirvesinde gıcırdayarak açılan her kafesle birlikte renkli ceketler ve süslü elbiseler içindeki yeni bir insan topluluğu yolcu terasına akıp orada gevezelik eden asilzade ve dalkavuk, güç simsarı ve özenti, tüccar ve avare, ayyaş ve saray fırsatçısı seline karışıyordu. Güneş bu camiayı tüm şiddetiyle döverken kuş sürüleri tembel ve titrek bulutlar halinde tepede tur atmaktaydı. Camorr'un lordları ve leydileri sanki beyaz bir alev sütununun ucundaki eriyik bir gümüş gölünün üzerinde duruyorlardı.

Havaya dalga dalga ısının yükseldiği bu ortamda Locke Lamora ile Salvaralar'ı taşıyan demir kafes takırdayarak Dük'ün terasının kenarındaki kilit mekanizmasına oturdu.

“Kutsal İlikler aşkına,” dedi Locke. “Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hiç bu kadar havaya yükselmemiştim. Suların Altındaki Eller aşkına, *toplumda* bile hiç bu kadar yükselmemiştim! Lordum ve leydim Salvara, boğulan bir adam gibi size sıkı sıkıya tutunursam kusuruma bakmayın.”

“Sofia ve ben çocukluğumuzdan beri buraya geliriz,” dedi Lorenzo. “Her yılın bu gününde. İnan bana, sadece ilk on-on beş seferde insanı bu kadar çarpar.”

“Sözünüze güvenmekten başka seçeneğim yok lordum!”

Sıra sıra gümüş düğmeleri gün ışığında parıldayan, siyah ve gümüşi üniformalar içindeki görevliler kafesin kapısını açık tutarlarken Locke da Salvaralar’ın peşinden yolcu terasına çıktı. O sırada baştan aşağı tören üniforması giyen, gümüş kaplı kınlarındaki epelerini omuzlarında taşıyan bir siyahceketliler mangası uygun adım yürüyerek önlerinden geçip gitti. Askerler siyah renkli, uzun kürk şapkalar takmışlardı ve gözlerinin hemen üstüne Camorr Dukalığı’nın armasını taşıyan madalyonlar asılıydı. Locke adamların insafsız güneşin altında saatlerce ileri geri yürürken kendilerini nasıl hissedeceklerini düşünerek yüzünü ekşitti. Aslında kendisi de giysilerinin içinde epeyce terliyordu; fakat o ve malikleri kulenin içine girme seçeneğine sahiptiler.

“Don Lorenzo ve Doña Sofia? Lordum ve leydim Salvara?”

Kalabalığın kıyısından yanlarına gelen adam çok uzun boylu ve geniş omuzlu biriydi; oradaki çoğu Camorrluya bir kelle boyu yukarıdan bakıyordu. Keskin yüz hatları ve eşsiz denebilecek açık renkli saçları en eski, en saf Vadra kanının birer işaretiydi. Bu adamın kökenleri kuzeydoğudaki Astrath’a veya Vintila’ya, yani Yedi İlik Krallığı’nın göbeğine uzanıyor olmalıydı. Fakat nedense Gececamı Bölüğü’nün siyahlarına bürünmüştü ve yakasına bir yüzbaşının gümüş iğnelerini takmıştı. En safından, katışıksız bir üst düzey Camorr aksanına sahipti.

“Evet?” dedi Don Lorenzo.

“Hizmetinizdeyim lordum ve leydim. Adım Stephen Reynart. Doña Vorchenza’nın size benden bahsetmiş olması lazım.”

“Ah, elbette!” Doña Sofia elini uzattı. Reynart sağ ayağını öne çıkarıp belini kırdı, kadının elini tuttu ve hemen üstündeki boşluğu

öptü. “Sizinle nihayet tanıştığımıza çok sevindim Yüzbaşı Reynart. Doña Vorchenza bu akşamüstü nasıllar?”

“Kendisi şu an *örgü* örüyor leydim,” dedi Reynart, bunun aralarındaki bir espri olduğunu belli eden alaycı bir gülümsemeyle. “Dük’ün oturma odalarından birine el koydu. Büyük ve gürültülü toplantılara ne gözle baktığını bilirsiniz.”

“Onu bulmam gerek,” dedi Sofia. “Kendisini görmeyi çok isterim.”

“Hislerinizin karşılıklı olacağından eminim leydim. Fakat izninizle bir tahminde bulunabilir miyim? Bu, bana yanınızda getireceğinizin söylendiği Emberlainli tüccar Efendi Fehrwight mı?” Reynart bu sefer yalnızca boynunu kullanarak bir selam daha verdi ve ağır aksanlı bir Vadra diliyle konuştu. “İliklerin tatlı tatlı akması ve denizlerin durgun olması dileklerimle Efendi Fehrwight.”

“Dalgaların Altındaki Eller size iyi şans taşısın,” diye çok daha düzgün bir Vadracayla karşılık veren Locke gerçekten şaşırmıştı. Kibarlığı elden bırakmamak için Therinceye döndü. “Sizinle hemşeri miyiz Yüzbaşı Reynart? Demek Camorr Dükü’nün hizmetindesiniz? Ne kadar büyüleyici!”

“Vadra kanı taşıdığım kesin,” dedi Reynart, “fakat ebeveynlerim ben daha bebekken bu şehre düzenledikleri bir ticaret seferinde can verdiler. Kehribarcam’ın –şuradaki altın sarısı parlak kulenin– kontesi Doña Vorchenza tarafından evlat edinilip yetiştirildim. Doña’nın kendi çocuğu yok; unvanını ve mülklerini devralamasam da Dük’ün Gececamı Bölüğü’nde hizmet etmeme izin verildi.”

“Harikulade! Fazlasıyla heybetli göründüğünüzü belirtmeliyim. İlikler’in krallarından birine benziyorsunuz. Bahse varım, Dük sizin gibi bir askere sahip olduğu için çok mutludur.”

“Bunun doğru olmasını ben de tüm kalbimle diliyorum Efendi Fehrwight. Ama gelin, sizi beklettim. Kusuruma bakmayın lordum ve leydim Salvara; ben sohbet konusu edilmeye değer biri sayılmam. İzninizle sizi kulenin içine kadar geçireyim.”

“Tabii ki,” dedi Sofia, sonra da Locke’un kulağına doğru eğilip fısıldadı. “Doña Vorchenza epey yaşlıdır ve biz Alcegrante hanımları için bir nine gibidir. Tüm dedikodularımızı onunla paylaştığımız söylenebilir. Sağlığı pek iyi sayılmaz, her geçen ay biraz daha kendi

içine kapanır ama hâlâ kalbimizde önemli bir yeri vardır. Umarım onunla tanışma fırsatını yakalarsın.”

“Bunu dört gözle bekliyorum leydim Salvara.”

Reynart onları Kuzgun Yuvası kulesinin içine buyur etti ve karşılaştığı manzara Locke’un ağzından istem dışı bir nida kaçmasına sebep oldu.

Dışarıdan bakıldığında Kuzgun Yuvası kesif gümüşiydi, içeridense neredeyse transparandı. En azından Locke’un görebildiği katlarda... Sanki camın içinde yaşayan, dumanlı bir pus güneşin ışıltısını kesiyor, onu çıplak gözün kolayca kaldırabileceği beyaz bir daireye indirgiyordu; fakat manzaranın diğer tüm unsurlarına sanki orada değilmiş gibi geçit veriyordu. Tepelik kırsal kesim ile geniş Angevine Nehri kuzeye doğru yayılıp giderken aşağı şehrin tüm adaları bir haritanın çizimleri gibi güneye serilmişti. Locke dikkatle baktı; kentin güney sınırının ötesindeki sularda yüzen siyah gemi suretlerinin incecik yelken direklerini bile seçebiliyordu. İçi baş dönmesi hissiyle bir hoş oldu.

Hemen yukarılarında Gök Bahçe başlıyordu; o çatının üstünde saksılara doldurulmuş yüz ton verimli toprak olduğu söylenirdi. Kenarlardan kat kat sarmaşıklar sarkıyor, kulenin zirvesinde yükselen bakımlı çalılar ile tam boy ağaçlar minyatür ve dairesel bir ormanı andırıyordu. O ağaçlardan birinin dallarında Demir Deniz’e bakacak şekilde duran tahta bir sandalye bulunur ve aklı başında birinin Camorr’da ulaşabileceği en yüksek nokta olarak kabul edilirdi. Gök Bahçe şu anda çocuklarla dolu olmalıydı; ebeveynleri ayaklarının altında saray meseleleriyle ilgili sohbet ederken en genç soyluların hoşça vakit geçirmeleri için salıverildikleri yer orasıydı.

Bulundukları kat, kulenin otuz metrelik genişliğini tamamen kaplamıyordu; yarım daire şeklindeydi ve yalnızca kuzey yarısını işgal ediyordu. Locke güney tarafındaki bir tırabzana sıkıca tutunup aşağı baktı. Altlarında her biri diğerinin yaklaşık altı metre aşağısında yer alan dört yarı dairesel galeri daha vardı ve bunların hepsi de insanlarla doluydu. Baş dönmesi bir kez daha Locke’u avucunun içine almakla tehdit etti; kulenin transparan duvarları ve önüne serili o akıllara zarar güney manzarası karşısında en az yirmi beş metre aşağıdaki ‘zemine’ bakarken dünya adeta kendi ekseninde sallandı.

“Kuzgun Yuvası hastalığına yakalandın Lukas.” Don bir kahkaha attı. “O tırabzanı sevgilinmiş gibi tutuyorsun. Gel bir şeyler atıştır; gözlerin zaman içinde manzaraya alışacak ve her şey yine normal gelmeye başlayacak.”

“Ah, lordum Salvara, umarım dediğiniz gibi olur. Yemek masalarını ziyaret etmekten sevinç duyarım.”

Don sağa sola selam verip el sallayarak onu ipeklerle, pamuklularla, kaşmirlerle ve narin kürklerle kaplı insanların arasından geçirdi. Sofia yanına Reynart’ı da alıp gözden kaybolmuştu.

Bir uçtan diğerine on beş metreyi bulan ziyafet masası (belki de bu sadece aperatif masasıydı; bunun gibi bir şölende hafif akşamüstü atıştırmalıkları daha küçük çaplı bir davetin ana yemekleriyle aşık atabilirdi) gümüş perçemli bir masa örtüsüyle kaplanmıştı. Lonca aşçıbaşıları –Camorr’un Sekiz Güzel Sanatı’nın ustaları– krem sarısı tören cüppeleri içinde esas duruşta beklerlerken siyah renkli âlim keplerinin altın fitilleri kulaklarının arkasından aşağı sarkıyordu. İster erkek ister kadın olsun her bir aşçıbaşının her iki elinin dörder parmağında Sekiz Gurme Teamülü’ndeki ustalıklarını temsil eden, karmaşık siyah dövmeler yer alırdı.

Ziyafet masasının bir ucunda tatlılar (Beşinci Güzel Sanat) bulunuyordu. Yenmek üzere tasarlanmış altın varaklara sarılı, vişne kremalı kekler göz dolduruyordu. Yelkenleri beyaz badem ezmesinden, mürettebatlarıysa kuru üzümden yapılmış küçük bir gemi filosunu oluşturan her bir tarçınlı turta gemicik, bal macunu tutkalıyla özene bezene bir araya getirilmişti. İçleri boşaltılmış armutlar nehir kavunu küspesiyle veya brendili kremayla doldurulmuştu. Kazınmış nehir kavunlarının yeşil kabukları sıyrılarak içlerindeki pembe meyveleri açığa çıkarılmıştı; bu meyvelerden her birine Camorr’un arması oyulmuştu ve kavunların içlerine yerleştirilen simyasal küreler onların davetkâr, pembe bir ışık saçmasını sağlıyordu.

Masanın diğer ucuna etler yığılıydı. Gümüş tepsilerin her birinde İmkânsız Yemek anlamına gelen bir *phantasmavola*, yani iki farklı yaratığa ait vücut yarılarının hazırlık ve pişirilme aşamalarında bir araya getirildiği hayali bir hayvan mevcuttu. Locke bir somonun

başına sahip, kızarmış bir domuz gördü; bir siyah havyar yığınının üstünde oturuyordu. Onun yanındaysa ağzındaki bataklık elmasının bile eksik edilmediği bir domuz kellesi, kızarmış bir horozun gövdesiyle birleştirilmişti; yemeğin üstü kahverengi karamel sosuyla ve incirlerle kaplanmıştı. Guruldayan karnına daha fazla direnemeyen Locke aşçıbaşılarından birinin domuz/horozdan kalın bir dilim kesmesine izin verdi. Bunu küçük bir gümüş çatal kullanarak gümüş bir tabaktan yedi; lokması tereyağının dokusuyla ağzında dağıldı ve açığa çıkan lezzet başını döndürdü. Haftalardır bu denli harikulade bir şey tatmamıştı; eski cam mahzende böyle harika bir yemek hazırlamak için mutfaktaki tüm becerilerini kullanması ve Sanza kardeşlerden bolca yardım alması gerekeceğinin farkındaydı. Bu düşünce yemeğin tadını biraz kaçırdı ve Locke tabağındakileri çabucak bitirdi.

Mürekkepbalığı vücutlu boğa kellesineyse hiç yanaşmadı.

Ziyafet masasının ortasında şölenin (en azından bu kattakinin) başyapıtı duruyordu. Hemen göze batan, iki buçuk metre uzunluğundaki devasa cisim Camorr şehrinin yenilebilir bir heykeliydi. Küçük küçük yükseltilmiş platformların üstündeki adalar pişmiş tatlı ekmektendi; o platformların arasındaki kanallardan akan mavi renkli bir içki, diyoramanın sağ tarafındaki bir aşçıbaşı tarafından kepçeyle kadehlere doldurulmaktaydı. Şehirdeki başlıca köprülerin her biri kristalize edilmiş şekerden bir kopyayla temsil edilmekteydi. Aynı şekilde güneydeki Kırık Kule'den Cam Güller Evi'ne, hatta her şeye tepeden bakan Beş Kule'ye kadar tüm önemli kent simgeleri minik modellerle yerli yerindeydi. Locke yakından baktı; kahverengi pudingden yapılma Tahta Çöplük'ün ortasında bir bademden birazcık daha büyük, dondurulmuş çikolatadan yapılma minik bir kalyon yüzüyordu.

"Nasılsın Lukas?"

Don Salvara elinde şarap kadehiyle tekrar yanındaydı. Locke onunla konuşmak için döner dönmez siyahceketli bir uşak genç adamın kullanılmış tabağını parmaklarının arasından kapıverdi.

"Şaşkına döndüm," dedi Locke, fazla abartma gereği duymadan. "Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu, İlikler aşkına. Belki de peşin bir hükmümün olmaması daha iyi. İlikler Kralı'nın sarayı da

herhalde böyledir; burasıyla boy ölçüşebilecek başka bir yer düşünemiyorum.”

“Nazik düşüncelerinle şehrimizi onurlandırıyorsun,” dedi Lorenzo. “Bize katılmaya karar vermen beni çok memnun etti. Daha az önce akranlarımdan bazılarıyla çene çalıyordum. Yaklaşık bir saat sonra içlerinden biriyle ciddi bir konuşma yapacağım; sanırım ondan üç bin şiline yakın bir para koparabilirim. Böyle konuşmaktan hiç hazzetmiyorum ama epey yumuşak başlıdır ve beni pek sever.”

“Lukas,” diye seslendi Doña Sofia, peşinde Reynart’la beraber tekrar ortaya çıkarken. “Lorenzo sana çevreyi doğru düzgün gezdiriyor mu?”

“Leydim Salvara, bu şölende gördüklerime şaştım kaldım. Kocanız beni ağzımda başparmağımla bir köşeye oturtsa bile bütün gece yeteri kadar eğlenebilirim.”

“Elbette ki öyle bir şey yapacak halim yok.” Don Salvara güldü. “Az önce Don Bellarigio’yla konuşuyordum aşkım. Kendisi son birkaç aydır himayesi altında bulundurduğu heykeltıraşla, hani Lashainli o tek gözlü adamla beraber.”

O sırada yanlarından dört kişilik bir hizmetli ekibi geçti. Adamlar aralarındaki tahta bir teskerede ağır bir şey taşıyorlardı. Nesne altın ve camdan yapılmış bir tür heykel, Camorr’un armasıyla süslü parlak bir piramitti. İçinde simyasal fenerler olmalıydı, zira cam turuncunun çok hoş bir parıltısıyla ışıldıyordu. Locke seyrederken renk değişerek yeşile, maviye ve beyaza çaldı; sonra tekrar turuncuya döndü.

“Ne kadar güzel!” dedi Doña Sofia. Belli ki simyasal şeyler onu çok etkiliyordu. “Değişken tonlar! Ah, ayarı çok hassas olmalı; içini görmeyi ne çok isterdim! Söyle bana, Don Bellarigio’nun Lashainlisi benim için öyle bir heykel yapabilir mi?”

İlkine benzer üç heykel taşıyan üç hizmetli ekibi daha yanlarından geçip gitti; heykeller birbirinden birazcık daha değişik düzenlerde renk değiştirmekteydi.

“Bilmiyorum,” dedi Reynart. “Bu heykeller... sıradışı misafirlerimizden birinin Dük’e hediyesi. Onlara üstlerim izin verdi. Sahiden de çok hoş gözüküyorlar.”

Locke tekrar ziyafet masasına doğru döndü ve kendini ansızın Giancana Meraggio’dan altı adım uzakta buldu. Adamın göğsünde

bir orkide, elinde meyve dolu gümüş bir tabak ve boştaki kolunda kırmızı elbiseli güzel mi güzel bir kadın vardı. Meraggio'nun bakışları Locke'un üstünden şöyle bir geçip gitti, sonra da hızla geri döndü; o delici gözler genç adama ve giydiği kıyafete odaklandı. Sarrafbaşı ağzını açtı, vazgeçere benzedi, ardından tekrar açtı.

"Bayım," dedi Meraggio, soğuk bir sesle, "affedersiniz ama..."

"Efendi Meraggio!" Don Salvara yanlarında belirdi. Onu görünce Meraggio ağzını bir kez daha kapadı ve belini kırarak selam verdi. Yine de fazla eğilmedi.

"Don Salvara," dedi Meraggio, "ve güzeller güzeli Doña Sofia. Sizleri görmek ne büyük mutluluk! Size de merhaba Yüzbaşı Reynart." Başının ufak bir hareketiyle uzun boylu Vadralıyı dikkatinden çıkardı ve tekrar Locke'a baktı.

"Efendi Meraggio," dedi Locke. "Bu ne güzel bir tesadüf! Nihayet sizinle tanışabildiğime çok memnun oldum; muhasebe büronuzdayken size pek çok kez bakındım ama korkarım ki hürmetlerimi layıkıyla sunma fırsatını hiç yakalayamadım."

"Öyle mi? Ben de tam kim olduğunuzu soracaktım bayım."

"Efendi Meraggio," dedi Don Salvara, "izin verirseniz Lukas Fehrwight'ı takdim etmek isterim. Kendisi Emberlainli bir tüccar olup bel Auster Hanesi'ne hizmet etmektedir. Belirli bir miktar düşük alkollü bira ithalatı için burada bulunuyor; Emberlain biralarının bizimkiler karşısında ne kadar tutunabileceğini görmek istiyorum da. Lukas, bu Saygıdeğer Giancana Meraggio. Kendi adını taşıyan muhasebe bürosunun sahibidir. Çoğu kimse tarafından Ak Demirin Dükü olarak da bilinmesi boşuna değildir. Şehrin tüm mali işleri, gökyüzündeki takımyıldızlar gibi onun etrafında döner."

"Hizmetinizdeyim bayım," dedi Locke.

"Demek Emberlain'den geliyorsunuz. Üstelik bel Auster Hanesi'nden, öyle mi?"

"Evet," dedi Doña Sofia. "Özel misafirimiz olarak şölene katılıyor."

"Efendi Meraggio," dedi Locke, "lütfen merakımı bağışlayın ama ceketimin kesimi hoşunuza gitti mi? Ve de kumaşı?"

"İlginç bir soru," dedi Meraggio, kaşlarını çatarak. "Zira nedense ikisini de gözüm ısırıyor."

“Isırmalı da,” dedi Locke. “Salvaralar’ın tavsiyesi üzerine Camorr tarzında bir takım elbise sipariş ettim. Terziden kentin en zevkli giyinen şahsının özellikle tercih ettiği bir kesim seçmesini istedim. O da ne dese beğenirsiniz; gitti sizin adınızı verdi. Bu takım elbise tam da *sizin* tercihlerinize göre dikildi bayım! Umarım son derece rahat olduğunu söylememi küstahlık kabul etmezsiniz.”

“Ah, hiç de bile,” dedi Meraggio, fevkalade kafası karışmış gözükerek. “Ah, hayır. Tabii ki küstahlık değil. Gururumu okşadınız bayım, gururumu okşadınız. Ben, şey... kendimi pek iyi hissetmiyorum; sıcaktan olsa gerek. Sanırım gidip bir kokteyl alacağım. Sizinle tanışmak bir zevkti Efendi Fehrwight. İzninizle, Doña Sofia, Don Lorenzo.”

Meraggio yürüyüp giderken başını çevirip Locke’a baktı, ardından kafasını iki yana salladı. *Ah, Madrabaz Bekçi*, diye aklından geçirdi Locke, *sendeki espri anlayışı kimsede yok.*

“Lukas,” dedi Doña Sofia, “şimdilik yeterince karnını doyurdun mu?”

“Hem de tıka basa leydim Salvara.”

“Güzel! Niçin Doña Vorchenza’yı birlikte aramıyoruz? Herhalde diğer galerilerden birinde saklanıp örgü örüyordur. Eğer bugün aklı başındaysa onu çok seveceğini garanti ederim.”

“Doña Vorchenza iki kat aşağıdaki batı galerisinin en kuzey dairesinde,” dedi Reynart. “Bahsettiğim yeri biliyor musunuz?”

“Ah, evet,” dedi Sofia. “Ne dersin Lukas? Gel gidip hürmetlerimizi sunalım. Bu sırada Lorenzo da içeride gezinerek ilgilenmesi gereken önemli meseleler üzerinde çalışabilir.”

“Konu aklımdan çıkmış değil hayatım,” dedi Don Lorenzo, sahte bir asabiyetle. “Efendi Fehrwight, şahsen ben ihtiyar Doña’nın bu akşam Therince konuşuyor olmasını umuyorum; kendini taş bir heykelle tanıştırılıyormuş gibi hissedebilirsin. Veya belki de yalnızca benimle aynı odada bulunduğu zaman öyle davranıyordur.”

“Keşke öyle olduğunu söyleyebilseydim lordum Salvara,” dedi Reynart. “Ben de bir süre etrafı kolaçan edip gerçekten görevimin başındaymışım gibi gözükmeliyim. Doña Vorchenza’ya sevgilerimi iletin leydim Sofia.”

“Elbette Yüzbaşı. Geliyor musun Lukas?”

Doña onu lakeli ahşap tırabzanlara sahip, geniş Atacam merdivenlerin birinden indirdi. Basamakların dibindeki simyasal fenerler, süslü muhafazalarının içinde yumuşak bir parıltı saçıyordu; hava karardıktan sonra çok hoş görüneceklerdi. Bu katın düzeni de bir üsttekiyle aynıydı; ortada üstü atıştırmalıklarla ve harikalarla dolu on beş metrelik başka bir ziyafet masası vardı. Tuhaf bir güzelliğe sahip o altın-cam karışımı piramitlerden biri masanın yanına bırakılmıştı. *Enteresan*, diye düşündü Locke.

“Leydim Salvara,” dedi genç adam, gülümseyip parmağıyla göstererek, “belki giderken birkaç hizmetliyi ikna edip o heykellerden birini yanımızda götürebiliriz. Böylece içine bir göz atma imkânı bulursunuz. Ne dersiniz?”

“Ah, Lukas. Ah, keşke. Ama Dük’ün konukseverliğine sırf canımız istediği için süs eşyalarını alıp götürerek karşılık veremeyiz. Gel, bir kat daha inmemiz gerekiyor. Lukas? Lukas, ne oldu?”

Donakalan Locke dosdoğru alt kata inen merdivene bakıyordu. O sırada biri basamaklardan yukarı çıkmakla meşguldü: gri bir pelerinle gri pantolon giyen, gri eldivenler takan, ince yapılı, zinde görünümlü bir adam. Yeleği ve dört köşeli şapkası siyah, boyunbağlarıysa parlak kırmızıydı. Ayrıca sol elindeki deri eldivenin üstüne çok tanıdık bir yüzük takmıştı. Bir zamanlar Barsavi’ye ait olan, Camorr Capası’nın siyah incili yüzüğü...

Kalbi bir savaş kadırgasının davulu gibi çarpan Locke, Capa Raza’yla göz göze geldi. Camorr’un yeraltı dünyasının efendisi afallayarak olduğu yerde kalakaldı; yüzünden geçen katıksız şaşkınlık ifadesi Locke’un ruhunun derinliklerinden bir sevinç dalgasının yükselmesine yol açtı. Sonra kısacık bir anlığına o şaşkınlığın yerini öfke aldı; Raza dişlerini sıktı ve yüz hatları gerildi. Nihayet kontrolünü tekrar kazanmış gibi göründü; lakeli siyah cadıağacından yapılma, altın başlı gezinti bastonunu elinde çevirdi, koltukaltına sıkıştırdı ve Locke ile Doña Sofia’ya doğru sakin adımlarla yürüdü.

“Siz muhakkak Camorr’un Doñası olmalısınız,” dedi Capa Raza. “Tanışma zevkine eriştiğimizi sanmıyorum sevgili bayan.” Şapkasını çıkardı ve sağ ayağını solunun önüne atarak ideal bir açıyla eğildi.

“Ben Isla Durona’dan Doña Sofia,” diyen kadın bir elini uzattı. Raza o eli tutup hemen üstündeki boşluğu öptü.

“Hizmetinizdeyim leydim Salvara. Adım Luciano Anatolius. Onur duydum leydim, onur duydum. Peki ya refakatçiniz? Sizinle tanışmış mıydık?”

“Sanmıyorum bayım,” dedi Locke. “Nedense gözüm sizi bir yerden ısırıyor ama tanışmış olsaydık hatırlayacağımdan eminim.”

“Efendi Anatolius, bu Lukas Fehrwight. Kendisi Emberlain’deki bel Auster Hanesi’ne mensup bir tüccardır,” dedi Sofia. “Dük’ün şöleninde özel misafirim olarak bulunmaktadır.”

“Emberlainli bir tüccar mı? Selamlarımı sunarım bayım. Buraya kadar gelip böyle seçkin bir çevreye girebildiğinize göre çok *becerikli* olmalısınız.”

“Elimden geleni yapıyorum bayım, elimden geleni yapıyorum. Camorr’da bazı yakın dostlara sahibim; bana sık sık beklenmedik avantajlar sağladıkları olur.”

“Ondan hiç şüphem yok. Bel Auster Hanesi mi dediniz? Hani şu meşhur içki tüccarları? Ne kadar güzel. Ben de herkes gibi içkiye düşkünümdür. Hatta tüm alımlarımı *fıçıyla* yapmayı yeğlerim.”

“Öyle mi bayım?” Locke gülümsedi. “Şirketimin uzmanlık alanı da tam olarak odur. Fıçılarımızdan pek çok harikulade ve şaşırtıcı şey çıkar. Müşterilerimizi daima hoşnut etmekle övünürüz. Aldığımız kadarını tamı tamına geri vererek. Bilmem anlatabildim mi?”

“Anlatabildiniz,” dedi kendi haşin tebessümünü takınan Capa Raza. “Takdire şayan bir çalışma şekliniz var; benimkine çok benziyor.”

“Sizi niçin gözümün ısırdığını şimdi anladım Efendi Anatolius,” dedi Locke. “Bir kız kardeşiniz var mı? Hatta belki de iki tane? Onlarla bazı durumlarda karşılaştığımı hatırlar gibiyim. Aradaki benzerlik *çok* çarpıcı.”

“Hayır,” dedi Capa Raza, kaşlarını çatarak. “Korkarım yanılıyorsunuz; hiç kız kardeşim yok. Doña Sofia, Efendi Fehrwight, sizlerle tanışmak büyük bir onurdu ama maalesef ilgilenmem

gereken başka bir işim var. İkinize de keyifli bir şölen geçirmenizi dilerim."

Locke elini uzatıp dost canlısı masumane bir tebessüm takındı. "Yeni insanlarla tanışmak daima bir zevktir Efendi Anatolius. Belki yine görüşürüz."

Capa Raza onun ileri uzanmış eline dik dik baktı, sonra da nerede olduğunu hatırlar gibi gözüktü. Tepkileri üzerinde toplamadan böyle kibar bir hareketi reddedemezdi. Güçlü eli Locke'un önkolunu sıktı ve Locke da aynı şekilde karşılık verdi. Locke'un diğer elinin parmakları seğirdi; çizmelerinden birinde saklı duran bıçağı kolayca erişebileceği bir yerde olsaydı aklı mantığı tamamen boşlayabilirdi. "Çok hünerlisiniz Efendi Fehrwight," dedi Capa Raza, sakin bir yüz ifadesiyle, "ama ondan şüpheliyim."

"Eğer Camorr'da tek bir şey öğrendiysem Efendi Anatolius," dedi Locke, "o da bu şehrin sürprizlerle dolu olduğudur. Size iyi akşamlar dilerim."

"Sana da," dedi Raza, "Emberlainli tüccar."

Raza çabucak uzaklaşıp kalabalığa karıştı; Locke yol boyunca gözünü adamdan ayırmadı. Raza bir kere dönüp onunla tekrar göz göze geldi, sonra da gri ceketinin kuyruğunu peşi sıra dalgalandırarak üst katın merdivenlerinden çıkıp gözden kayboldu.

"Lukas," dedi Doña Sofia, "bir şey mi kaçırdım?"

"Bir şey kaçırmak mı?" Locke ona masumane Fehrwight tebessümlerinden birini etti. "Sanmıyorum leydim. O adam bir zamanlar tanıdığım birine çok benziyordu, hepsi bu."

"Emberlain'den bir dostuna mı?"

"Ah, hayır," dedi Locke. "Bir dostuma değil. Üstelik bahsettiğim adam çoktan öldü. Hem de ne ölmek." Dişlerini sıktığının farkında olan Locke duruşunu gevşetti. "Artık gidip Doña Vorchenza'yı bulalım mı leydim?"

"Evet," dedi Sofia. "Evet, daha fazla gecikmeyelim. Beni takip et."

Kadın onu Raza'nın az önce çıktığı merdivenden indirip bir uçtan diğerine kadar lüksle dolu başka bir galeriye götürdü. Peder Zincir oradaki manzarayı görseydi ağzının suları akardı. Bu katta bir ziyafet masası yerine, başında Dük'ün uşak üniformasını giyen on iki adam ve kadının beklediği, on iki metre uzunluğunda, cilalı bir cadıağacı

bar tezgâhı vardı. Tezgâhın arkasındaki masalarda ve raflarda üst üste binlerce şişe duruyordu. Şişelerin arkasına simyasal fenerler yerleştirilmişti ve bunlar galeriyi bir renk cümbüşüne boğuyordu. Tezgâhın yanlarındaki şarap ve bira bardaklarından oluşan dev piramitlerin etrafı kadife kordonlarla çevrilmişti; tek bir amatörce hareket yüzlerce şilin değerindeki kaliteli kristali yere düşürüp un ufak ederdi. Cam piramitlerin yanında fazladan bir güvence olarak esas duruşta bekleyen siyahceketliler mevcuttu. Ve piramitlerden bahsetmişken; o güzelim piramit heykellerinden bir diğeri de buraya, tezgâhın birkaç adım sağındaki bir kadife kordonun arkasına koyulmuştu.

Doña Sofia onu batıya götürerek bar tezgâhının ve seçecekleri içkiyle cesaret bulmak için uzun sıralar halinde bekleyen soyluların yanından geçirdi. Misafirlerden bazılarının dik durma sanatını icra etmekte daha şimdiden zorlandığı belliydi. Galerinin batı duvarında Dük Nicovante'nin kişisel armasının gümüş mührünü taşıyan, kalın bir cadıağacı kapı vardı. Doña Sofia bu kapıyı itip Locke'u simyasal fenerlerin yumuşak gümüşi parıltısıyla aydınlanan kıvrımlı bir koridora soktu. Koridorda üç kapı mevcuttu ve Doña Sofia bunların sonuncusuna, Locke'un kulenin kuzey duvarı olduğundan kuşkulandığı yerin en yakınındakine gitti.

"Şimdi," dedi Doña Sofia, alaycı bir sırıtışla, "ya Doña Vorchenza'yla karşılaşacağız ya da yapmamaları gereken bir şey yapan genç bir çiftle..."

Kadın kapıyı aralayıp içeri bir göz attı, sonra da Locke'un yenini çekiştirdi. "Sorun yok," diye fısıldadı. "Bu o."

Locke ile Sofia hafif kavisli bir dış duvarı olan, neredeyse kare şeklindeki bir odaya girmişlerdi. Umumi galerilerin aksine kulenin bu kısmındaki Atacam kesifti. Akşamüstünün son saatlerinin gün ışığı ve sıcak havası içeri dolsun diye kuzey duvarındaki yegâne pencerenin tahta panjuru biraz aralanmıştı.

Odada tek bir yüksek arkalıklı tahta sandalye vardı ve üzerinde kamburunu çıkarmış yaşlı bir bayan oturuyordu. Bir çift ışıltılı örgü şişinin üstüne eğilmişti ve tüm dikkatini çabalarının sonucu olarak kucağına dökülmekte olan tanımlanamaz örgüye vermişti. Ayaklarının dibinde siyah renkli birkaç yün yumağı duruyordu. Siyah renkli erkek ceketi ve geleneksel olarak süvari subaylarınca giyilen

koyu mor pantolonuyla eksantrik bir tarzda giyinmişti. Yine siyah renkli, küçük terliklerinin uçları bir peri masalından çıkmışçasına kıvrıktı. Yarım ay biçimli gözlük camlarının arkasından bakan gözleri berrak gibiyse de Doña Sofia genç adamı odanın ortasına kadar getirdiğinde onları kaldırıp bakmadı.

“Doña Vorchenza?” Sofia genzini temizleyip sesini yükseltti. “Doña Vorchenza. Benim, Sofia... Leydim, tanışmanız için size birini getirdim.”

Şıkırt-şıkırt diye ses çıkardı Doña Vorchenza’nın şişleri. *Şıkırt-şıkırt.* Fakat gözler yine yukarı bakmadı.

“Doña Angiavesta Vorchenza,” dedi Sofia, Locke’a. “Kehribarcam’ın Dul Kontesi. O, ah... arada bir böyle gidip gelir.” İç geçirdi. “Senden biraz onun yanında kalmanı rica edebilir miyim? Bara kadar gideceğim; genellikle beyaz şarap sever. Belki bir kadeh içerse kendine gelir.”

“Elbette Doña Sofia,” dedi Locke, neşeyle. “Kontes’in yanında beklemekten onur duyarım. Neyi uygun buluyorsanız gidip getirin.”

“Sen de bir şey ister misin Lukas?”

“Ah, hayır. Çok naziksiniz leydim Salvara. Belki daha sonra.”

Kafa sallayan Sofia odadan çıktı ve kapıyı bir *tıkırt* sesiyle arkasından kapattı. Locke ellerini arkasında kavuşturup bir süre volta attı.

Şıkırt-şıkırt, dedi şişler, *şıkırt-şıkırt.* Locke bir kaşını kaldırdı; o şişlerin ucundan akan nesne hâlâ gizemini koruyordu. Belki de bitmesine daha vardı. Genç adam iç geçirdi, biraz daha gezindi ve dönüp pencereden dışarı baktı.

Yeşil ve kahverengi tepeler şehrin kıvrımlı kuzey ufku boyunca alabildiğine yayılıyordu. Locke çizgi halindeki yolları, küçük binaların alacalı çatılarını, gri-mavi Angevine’ı ısı ve mesafenin etkisiyle silik de olsa görebiliyordu. Güneş her şeyi bembeyaz bir ışığa boğuyordu. Ortalıkta tek bir bulut bile yoktu.

Ansızın ensesinin solunda iğne batmasını andıran sert bir acı belirdi.

Hızla arkasına dönen Locke bir elini acıyan noktaya bastırdı. Parmaklarının altında hafif bir ıslaklık vardı. Karşısında duran Dul Kontes Doña Angiavesta Vorchenza az önce onun ensesine

sapladığı örgü şişini geri çekmekteydi. Kadının o yarım ay gözlük camlarının arkasındaki gözleri artık şen şakraktı ve ince yüzünün kırışıklık ağında bir gülümseme belirmişti.

"*Offffffffffff!*" Ensesini ovuşturan Locke hafif Vadra aksanını güç bela koruyabildi. "Bu da neydi böyle?"

"Kahır söğüdü Efendi Bela," dedi Doña Vorchenza. "Kahır söğüdü ağacının zehri. Onu daha önce de duyduğundan eminim. Yaşayacak birkaç dakikan kaldı... ve onları seninle konuşarak geçirmeyi çok isterim."

5

"Siz... siz..."

"Seni ensenden iğneledim. Evet. Eh, doğrusunu söylemek gerekirse bundan zevk almadım da değil sevgili çocuğum. Ne diyebilirim ki? Bizi epey peşinden koşturdun."

"Ama... ama... Doña Vorchenza, hiçbir şey anlamıyorum. Sizi kızdıracak ne yaptım ki?"

"Vadra aksanıyla konuşmana hiç gerek yok. Aksanın harikulade ama korkarım bu sefer gülümseyip blöf yaparak paçayı sıyıramayacaksın Efendi Bela."

Locke iç geçirip gözlerini ovuşturdu. "Doña Vorchenza, o iğne gerçekten zehirliyse niçin sizinle konuşmaya zahmet edeyim ki?"

"Bak bu mantıklı bir soru." Yaşlı kadın elini tuniğinin içine sokup gümüş tıpalı, küçük bir cam şişe çıkardı. "İşbirliğine karşılık sana panzehri vermeye hazırım. Tabii sorun çıkarmadan benimle gelmen kaydıyla. Yerden onlarca metre yüksektesin ve tüm Geceyarıcılarım birer hizmetli gibi giyinmiş halde buradalar. O koridorda üç metre bile koşmaya çalışırsan hayli aşağılayıcı bir muameleye maruz kalacaksın."

"Geceyarıcılarınız mı? Yani... Yok daha neler. Örümcek siz misiniz?"

“Evet,” dedi kadın, “ve açıkçası bu gerçeği nihayet takdirini bilecek birinin yüzüne çarpmanın ne kadar iyi geldiğini anlatamam.”

“Ama Örümcek...” dedi Locke. “Ben sandım ki...”

“Örümcek’in erkek olduğunu mu? Şehrin geri kalanı da öyle sanıyor Efendi Bela. Eskiden beri en iyi sahte kılığın insanların önyargıları olduğunu düşünmüşümdür. Sence de öyle değil mi?”

“Hımmm.” Locke kıkırdamadan duramadı. Ensesindeki yaranın etrafına karıncalanmalı bir uyuşukluk yayılıyordu ve bu his kesinlikle hayal gücünün bir ürünü değildi. “Anlaşılan kendi ipimle asıldım Doña Vorchenza.”

“Çok zeki olmalısın Efendi Bela,” dedi Doña Vorchenza. “O kadarını itiraf edebilirim. Yaptıklarını yapabilmen, şu son birkaç yıldır adamlarımı şaşkına çevirebilmen... Tanrılar, keşke seni bir karga kafesine tıkmam gerekmeseydi. Belki bir anlaşmaya varabiliriz; tabii iyice düşünüp taşınabilmen için birkaç sene hapis yattıktan sonra. Nihayet birinin seni tuzağa düşürmesi çok yeni ve çok tuhaf bir histir herhalde.”

“Ah, hiç de bile.” Locke iç geçirip yüzünü ellerinin arasına aldı. “Doña Vorchenza, sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama şu aralar beni tongaya düşürenlerin sayısı hızla artıyor.”

“Eh,” dedi Doña Vorchenza, “bu hiç de hoş bir durum olmasa gerek. Ama bu kadarı yeter; artık kendini epey tuhaf hissediyor olmalısın. Ayakta bile zor duruyora benziyorsun. Evet de yeter. Bana çaldığın paranın yerini söylersen Sabır Sarayı’nda geçireceğin yılların sayısı azaltılabilir. Bana suç ortaklarının isimlerini ver. Bir uzlaşmaya varabileceğimizden eminim.”

“Doña Vorchenza,” dedi Locke sertçe, “suç ortağım falan yok. Zaten olsaydı bile kim olduklarını size söylemezdim.”

“Graumann’a ne demeli?”

“Graumann ücretli bir çalışan,” dedi Locke. “Sahiden de Emberlainli bir tüccar olduğumu sanıyor.”

“Ya Talihli Sular Tapınağı’nın yanındaki ara sokakta sana saldıran o sözde haydutlar?”

“Kiralık adamlar. Çoktan Talisham’a geri kaçtılar.”

“Peki ya Salvaralar’ı ziyaret eden sahte Geceyarıcılar?”

“Hortlaklar,” dedi Locke. “Her dolunayda bir kıçımdan çıkarlar. Uzun yıllardır başıma bela oluyorlar.”

“Ah, Efendi Bela... kahır söğüdü az sonra o diline temelli gem vuracak. Sırlarını hemen açıklamak zorunda değilsin; sadece teslim ol ve ben de sana bu şişeyi verebileyim. Böylece sohbetimize daha hoş bir mekânda devam edebiliriz.”

Locke yaşlı kadını uzun saniyeler boyunca süzdü. Bakışlarını o kadim gözlere sabitledi ve içlerindeki bariz memnuniyeti fark etti. Sağ eli kendiliğinden yumruk halini aldı. Belki Doña Vorchenza ayrıcalıklı konumuna öyle alışkındı ki aralarındaki yaş farkını unutmuştu; belki de bir suçlu bile olsa şık görünümlü bir adamın Locke’un yapmak üzere olduğu türden bir şey yapabileceğini aklından bile geçirmemişti.

Locke kadının ağzının ortasına bir yumruk patlattı. Sarsakça attığı sağ kroşe yetişkin bir adamı hedef alsaydı gülünç olurdu; fakat Doña Vorchenza’nın kafası geriye savruldu, gözleri yuvalarında döndü ve dizlerinin bağı çözüldü. Locke kadını yere yığılırken yakaladı ve aynı anda parmaklarının arasındaki şişeyi dikkatle çekip almayı unutmadı. Doña Vorchenza’yı kaldırıp tekrar sandalyesine oturttu, sonra da şişenin tıpasını çıkarıp içindekini boğazından aşağı döktü. Sıcak sıvının tadı narenciyeye benziyordu; Locke onu hevesle içip şişeyi bir kenara fırlattı. Ardından elini çok çabuk tutarak ceketini çıkardı ve onunla Doña’yı sandalyeye bağlayıp giysinin kollarını arkadan birkaç kez düğüm yaptı.

Yaşlı kadının başı öne düştü ve ağzından bir inilti yükseldi; Locke onun omzunu sıvazladı. Sonra içinden gelen bir sese kulak verip ellerini hızla (ve mümkün olduğu kadar kibarca) kadının ceketinde gezdirdi. İçinde sikkelerin şıngırdadığı küçük bir ipek kese bulunca da memnuniyetle homurdandı. “Umduğum bu değildi,” diye konuştu, “ama yine de boynuma batırdığınız lanet şişin karşılığı diyelim, tamam mı?”

Locke ayağa kalkıp birkaç saniye odada volta attı. Tekrar Doña Vorchenza’ya doğru döndü ve kadının önünde diz çöküp konuştu. “Leydim, sizin gibi birine bu kadar kaba bir muamelede bulunmak beni üzüyor. İşin aslı şu ki size büyük bir saygı duyuyorum ve başka bir zamanda nerede sıçıp kendimi ele verdiğimi bilmeyi çok isterdim. Ama doğrusu sizinle gelmek için aklımı kaçırmış olmam gerekir;

Sabır Sarayı hiç de bana göre bir yer değil. Bu son derece ilginç akşamüstü için teşekkür ederim. Don ve Doña Salvara'ya selamımı söyleyin."

Ardından tahta panjuru açabildiği kadar açtı ve pencereden dışarı çıktı.

Kuzgun Yuvası'nın dış cephesi yakından bakıldığında kusurlarla kaplıydı. Küçük küçük göçükler ve çıkıntılar neredeyse her katta kuleyi çepeçevre sarmaktaydı. Locke yaklaşık on beş santim genişliğindeki dar bir saçağa adım attı; karnını kulenin sıcak camına dayayıp damarlarındaki kanın iri kıyım bir adamın yumrukları gibi şakaklarını zonklatmaktan vazgeçmesini bekledi. Beklediği şey olmayınca da iç geçirdi.

"Ben dünyadaki tüm budalaların kralıyım," diye mırıldandı.

Sıcak rüzgâr sırtına bastırırken sağına doğru santim santim ilerledi. Saçak az sonra genişledi ve Locke elini koyabileceği bir göçükle karşılaştı. O anda aşağı düşmek gibi bir tehlikede olmadığına güvenerek omzunun üzerinden aşağıya bir göz attı ve derhal buna pişman oldu.

Cam kule, içerideki izleyiciler ile manzara arasında yalıtıcı bir katman vazifesi görüyordu. Buradaysa tüm dünya uçsuz bucaksız bir kubbenin içinde yayılıp gider gibiydi. Sanki Locke yerden yüz seksen değil de bin, on bin, bir milyon metre –yalnızca tanrıların düşünmeye cüret edebilecekleri akıl almaz bir mesafe– yüksekteydi. Genç adam gözlerini sımsıkı yumdu ve taşların arasına akan harç misali onun içinden geçebilecekmişçesine cam duvara tutundu. Vücudunu baştan aşağı bir ürperti aldı. Karnındaki domuz ve horoz eti mide bulandırıcı bir sel halinde dışarı çıkmak için hevesli bir girişimde bulundu; boğazı bu isteği kabul etmenin eşiğinde gibiydi.

Tanrılar aşkına, diye aklından geçirdi. *Acaba kulenin transparan bölümlerinden birinde miyim? Herhalde içeriden bakıldığında çok komik görünüyorumdur.*

Yukarıdan gıcırtılı bir ses geldi. Başını kaldıran Locke bir şaşkınlık nidası attı.

Asansör kafeslerinden biri ona doğru alçalmaktaydı. Onunla aynı hizadaydı ve tutunduğu noktanın yaklaşık bir metre yakınından geçecekti.

Kafesin içi boştu.

“Madrabaz Bekçi,” diye fısıldadı Locke, “bunu yapacağım ama senden tek bir isteğim var. *Tek* bir istek: Her şey geride kaldığında bunu bana unuttur. Bu anıyı kafamdan silersen bir daha yerden bir metre bile yükseğe çıkmayacağıma yemin ediyorum.”

Kafes gıcırtılı inişini sürdürdü. Artık ondan üç metre yukarıdaydı. Aradaki mesafe bir buçuk metreye indi, sonra kafesin tabanı gözleriyle aynı hizaya geldi. Derin, hırıltılı, panik dolu soluklar alıp veren Locke kuleye arkasını dönüp sırtını cama dayadı. Hem gökyüzü hem de ayaklarının altındaki dünya gözlerine sığamayacak kadar büyük görünüyordu; tanrılar aşkına, onları düşünmeyi hiç istemiyordu. Kafes kayarak yanından geçiyordu; parmaklıkları sadece bir metre önündeydi... ve yerden elli kat kadar yüksekte.

Locke çığlık atarak kendini kulenin cam duvarından itti. Kafesin karartılmış demirlerine çarptığında da ağaç dalına tutunan bir kedinin çaresizliğiyle ellerini ve ayaklarını ona yapıştırdı. Kafes ileri geri sallanırken Locke bunun gökyüzünde ve ufukta yarattığı olağanüstü etkiyi yok saymak için elinden geleni yaptı. Kafesin kapısı... kafesin kapısını açması gerekiyordu. Güvenlik amacıyla sıkıca kapatılmış olmasına rağmen üzerinde karmaşık bir kilit yoktu.

Locke havada dondurucu bir soğuk varmışçasına titreyen ellerle çalışarak sürgüyü kaydırdı, kapıyı açtı, ardından büyük bir dikkatle içeriye geçti ve son bir baş dönmesiyle kolunu uzatıp kapıyı arkasından çarparak örttü. Kafesin zeminine oturup derin derin nefes alırken gerek hissettiği rahatlamayla, gerekse de zehrin geçmekte olan etkisiyle titriyordu.

“Vay be,” diye mırıldandı. “Bak bu sahiden berbattı.”

İçi soylu misafirlerle dolu, yükselen bir asansör kafes, altı metre sağda Locke’la aynı hizaya geldi. Kafesin yolcuları genç adama büyük bir merakla bakarlarken Locke onlara el salladı.

Kafesin yere ulaşmadan önce sarsılarak duracağından ve tekrar yükselmeye başlayacağından ödü patlayan Locke öyle bir şey olursa şansını Sabır Sarayı’nda denemeye karar verdi. Fakat kafes yoluna devam etti; Vorchenza hâlâ sandalyesine bağlı olmalıydı. Kafes yerle temas ettiğinde Locke ayaktaydı; kapıyı açan üniformalı hizmetliler ona fal taşı gibi açılmış gözlerle baktılar.

“Affedersiniz,” dedi içlerinden biri, “fakat acaba siz... yolcu platformundan ayrıldığında bu kafesin *içinde miydiniz?*”

“Elbette,” dedi Locke. “Kuleden fırladığını gördüğünüz o şekil vardı ya? Bir kuştu. Hayatım boyunca gördüğüm en büyük kuştu. Ne yalan söyleyeyim, korkudan altıma kaçırmama ramak kaldı. Şu faytonlar arasında kiralık bir tane var mı?”

“Dış sıraya gidin,” dedi uşak. “Beyaz bayraklı ve fenerli olanlara bakın.”

“Eksik olma.” Locke, Doña Vorchenza’nın para kesesinin içindekileri çabucak gözden geçirdi; kesede epey tatmin edici bir miktar altın ve gümüş vardı. Locke dışarı çıkarken kafesin yanındaki üniformalı adamlardan her birine bir solon attı. “Kuştu, değil mi?”

“Evet bayım,” dedi diğer adam, siyah şapkasını eğerek. “Hayatımız boyunca gördüğümüz en büyük kuştu.”

6

Kiralık fayton onu Fısıltılar Tepesi’nde bıraktı. Locke ona yüklü bir ‘bu yolculuğu unut’ ödemesi yaptı, sonra da kendi başına güneye yürüyerek Küldüştü’den geçti. Barakaya vardığında saat yaklaşık akşamın altısıydı. Perdeli kapıdan içeri dalarken bağırıyordu.

“Jean, büyük bir sorunumuz var...”

Küçük odanın ortasında, ellerini önünde kavuşturmuş olarak duran Şahinci ona alaycı bir biçimde gülümsedi. Locke önündeki tabloyu göz açıp kapayıncaya kadar sindirdi: Ibelius karşı duvara dayanmış hareketsiz duruyor, Jean ise Bağlıbüyücü’nün ayaklarının dibinde acıyla kıvranıyordu.

Efendisinin omzuna tünemiş olan Vestris o siyah-altın sarısı gözlerini ona dikti ve gagasını açıp muzaffer bir sesle öttü. Locke irkildi.

“Ah. Evet, Efendi Lamora,” dedi Şahinci. “Evet, bence de *çok* büyük bir sorununuz var.”

ARA

KÜLLERİN ARASINDAKİ TAHT

Therim Pel'e bir zamanlar Ataların İncisi denirdi. O kayıp ırk ortadan kaybolduktan çok sonra insanların sahiplendiği şehirlerin en büyüğü ve görkemlisiydi.

Therim Pel, beyaz bir sel halinde dağlardan akan Angevine Nehri'nin başlangıcında yer alırdı. Dağların sarp heybetinin altında otururdu ve etrafı her yönde iki günlük bir at yolculuğu uzunluğundaki bereketli tarlalarla sarılıydı. Sonbaharları o tarlalarda sağa sola salınan kehribar sarısı başaklar dalgalanırdı. Bu bir imparatorluğun başkentine yakışır bir bereketti ve zaten Therim Pel de öyleydi.

Güneydeki tüm şehirler Therin Hükümdarlığı'nın önünde diz çökerdi. İmparatorluğun mühendisleri o şehirleri birbirine bağlamak amacıyla on binlerce kilometre uzunluğunda yollar inşa ederlerdi. Generalleri o yolları haydutlardan arındıran devriyeler çıkarırlar, ticaretin ve haberleşmenin imparatorluğun bir ucundan ötekine, yani Demir Deniz'den Pirinç Denizi'ne kadar sorunsuzca akması için küçük kasaba ve köylerde garnizonlar bulundururlardı.

Karthain ve Lashain, Nessek ve Talisham, Espara ve Ashmere, Iridain ve Camorr, Belinel ve Issara... Tüm bu kudretli şehir devletleri gümüş taçlarını bizzat imparatorun elinden alan Düklerce yönetilirdi. Günümüzde kalan az sayıdaki Dük büyük bir güce sahip olabilir ama hepsi de kendi çabasıyla başa geçmiştir; Therin Hükümdarlığı zamanına kadar uzanan seçkin soylar bölüneli çok olmuştur.

Kuzeyden Vadralıların çıkagelmeleriyle birlikte Therin Hükümdarlığı gerileme dönemine girdi. Yağmacı bir deniz halkı olan Vadralılar kıtanın kuzey yarısındaki imparatorluk mandalarını ele geçirdiler; kuzey denizine akan yedi büyük nehri Yedi Kutsal İlikler olarak adlandırdılar ve üzerlerine gelen her orduyu yok ederek

İmparatorluk'un topraklarını geri alma çabalarını boşa çıkardılar. Zayıf düşen Therin Hükümdarlığı bu çabayı daha fazla sürdüremeyince küçülmek zorunda kaldı ama yıkılmadı.

Onu yıkmak Karthainli Bağlıbüyücülere düştü.

Bağlıbüyücüler tarikatı o sıralarda Karthain kentinde daha yeni kurulmuştu; emsalsiz ve ölümcül loncalarının nüfuzunu diğer şehirlere yaymaya başlıyor, Therim Pel'deki imparatorun öfkeli taleplerine boyun eğmeye yanaşmıyorlardı. İmparator faaliyetlerini durdurmaları konusunda üsteleyince Bağlıbüyücüler de ona, Yüce Majesteleri'nin hizmetlerini kiralamakta kullanabileceği kısa bir ücret listesiyle karşılık verdiler. İmparator bunun üzerine kendi imparatorluk büyücülerini yolladı ve hepsi de son adamına kadar katledildi. İmparator işte o zaman lejyonlarını topladı ve Bağlıbüyücü unvanını benimsemiş her efsuncuyu öldürmeye yemin edip Karthain'e sefer düzenledi.

İmparatorun savaş ilanı, içlerinden birine zarar verme cüretini gösteren herkesten korkunç bir intikam almaya alenen ant içmiş yeni loncanın azmine yönelik bir sınavdı.

Karthain'e yaptıkları yolculuk sırasında imparatorun askerleri yaklaşık bir düzine büyücüyü öldürmeyi başardılar.

Dört yüz Bağlıbüyücü, Karthain'in hemen doğusunda imparatorun lejyonlarının karşısına çıktı; büyücüler bir meydan savaşına girmeye tenezzül etmişlerdi. İki saatten daha kısa bir sürede imparatorun kuvvetlerinin üçte biri katledildi. Yerden kabaran tuhaf sisler askerlerin manevralarını bozdu; illüzyonlar ve hayaller onlara eziyet etti. Ok salvoları havada durup yere düştü veya onları atan okçulara geri döndü. Bir insanı kukla gibi yöneten efsunlara maruz kalan askerler, akıllarını kaçırarak veya feleklerini şaşırarak silah arkadaşlarına saldırdılar. İmparator kendi özel muhafızları tarafından lime lime doğrandı; söylenenler doğruysa, savaşın ardından cenaze ateşinde yakılmak üzere bir parmaktan daha büyük hiçbir parçası kalmadı. İmparatorun ölümünün ardından sağ kalan generalleri dört bir yana dağıldılar ve askerleri dönüp tavşan gibi Therim Pel'e kaçtılar.

Fakat konu orada kapanmadı; Bağlıbüyücüler bir meclis toplayarak kurallarını uygulamaya karar verdiler. Hatta öyle bir

şekilde uygulayacaklardı ki insanların hafızaları yaşadığı sürece tüm dünya onlarla dalaşma fikrine dehşetle bakacaktı.

İntikamlarını Therim Pel şehrinden aldılar.

Yarattıkları ateş fırtınası müthiş ve anormaldi; birlikte çalışan dört yüz büyücü, imparatorluğun kalbinde, tarihçilerin betimlemekten hâlâ korktukları bir şey tutuşturdu. Anlatılanlar doğruysa, alevler gökteki yıldızların içi kadar beyazdı; kapkara duman sütunları o kadar yükseğe çıktı ki Demir Deniz'in açıklarından, çok doğudaki Camorr'dan, hatta genç Yedi İlik Krallığı'nın başkenti Vintila'dan bile görüldü.

Bu feci büyü bile Atacam'a dokunamadı; şehrin Atalar tarafından inşa edilmiş yapıları zarar görmeden kurtuldu. Fakat ateş değdiği diğer her şeyi yiyip yuttu: tahtayı, taşı, metali, harcı, kâğıdı ve canlıları. Kentin tüm binaları, tüm kültürü ve büyücüler işe girişmeden önce kaçamayan tüm nüfusu yanarak gri küllerden bir çöle dönüştü. Bu çöl pişerek yere yapıştı ve bir adım derinliğindeki kapkara bir yara halini aldı.

Sıcak rüzgârlar o külleri büyücülerin sağlam bıraktığı insan yapımı tek bir nesnenin, yani imparatorluk tahtının etrafında savurdu. Taht bugün bile hayaletli Therim Pel şehrinde, zamanın ve yağmurların bir tür siyah betona dönüştürdüğü arazinin göbeğinde sapasağlam durur. Therim Pel'de hiçbir şey yetişmez; aklı başında hiçbir adam veya kadın Karthainli Bağlıbüyücülerin azmini yansıtan o kapkara abideye ayak basmaz.

Onlar ki doğaüstü yangınlarıyla Therin Hükümdarlığı'nı yıktılar. Onlar ki kuzeydeki Yedi İlik Krallığı güçlenirken güneyin şehir devletlerini yüzlerce yıllık bir savaşa ve husumete sürüklediler.

Bir Bağlıbüyücü'ye kafa tutmayı düşünen çoğu insanın aklına işte o görüntü gelir; kupkuru bir ıssızlık denizinin ortasında yapayalnız duran boş bir tahtın görüntüsü.

ON ALTINCI BÖLÜM

ADALET KAN KIRMIZIDIR

1

Şahinci parmaklarını oynattı ve Locke Lamora kemiklerinin içine işleyen, fazlasıyla tanıdık bir acıyla dizlerinin üstüne düştü. Barakanın zeminine devrilerek Jean'ın yanına yığıldı kaldı.

"Yankılı Delik'teki küçük oyunumuzdan sağ çıktığını görmek ne büyük bir *zevk*," dedi büyücü. "Etkilenmedim desem yalan olur; şöhretine rağmen seni parmağımızda oynatabileceğimizi düşünmüştüm. Ve daha bu akşamüstüne kadar yalnızca Jean Tannen'ı aradığımı sanıyordum. Ama böylesi çok daha iyi oldu."

"Sen kanı bozuk, kahrolasıca bir hayvansın," diye sövdü Locke.

"Hayır," dedi Bağlıbüyücü, "ben sadece ücretli müşterimin emrini yerine getiriyorum. Ve o emir, müşterimin kız kardeşlerinin katilini ağır ağır öldürmek." Şahinci parmaklarını çıtlattı. "Seniyse beklenmedik bir talih kuşu olarak görüyorum."

Çığlık atan Locke kendini acıya direnmeye zorlayarak Bağlıbüyücü'ye doğru uzandı; fakat Şahinci bıyık altından bir şey mırıldandı ve bıçak saplanmasını andıran ezici acı on kat arttı. Locke sırtını kasarak nefes almaya çalıştıysa da ciğerlerinin arkasındaki ve altındaki kaslar adeta taş kesmişti.

Bağlıbüyücü onu bu ızdıraptan azat ettiğinde soluk soluğa yığılıp kaldı. Oda etrafında fıldır fıldır dönüyordu.

"Kazandığımız zaferlerin daha sonra mahvımıza sebep olabilmesi ne tuhaf," dedi Şahinci. "Mesela seni ele alalım Jean Tannen. Müşterimin kız kardeşleriyle başa çıkabildiğine göre harika bir dövüşçü olmalısın. Zarar görmeden paçayı sıyıramamış olsan da...

Ve şimdi de onlar sana gölgeler diyarından karşılık veriyorlar. Benim gibi bir adam, başka birinin fiziksel kalıntılarını ele geçirebildiğinde pek çok sezi mümkün hale gelir. Mesela kesik tırnaklar. Bir tutam saç. *Bir bıçağın ucundaki kan.*"

Konuşamayacak haldeki Jean inledi.

"Ah, evet," dedi Şahinci. "O kanın kime ait olduğunu görmek beni cidden şaşırttı. Yerinde olsaydım çoktan kıtanın öteki ucuna giden bir kervana katılmıştım. Öyle yapsaydın rahat bile bırakılabilirdin."

"Centilmen Piçler birbirlerini terk etmez," dedi Locke, "ve birilerine intikam borçluyken kaçıp gitmez."

"Doğru," dedi Bağlıbüyücü. "Zaten o yüzden bunun gibi pis barakalarda can çekişerek geberirler."

Adamın omzundan havalanan Vestris gidip odanın köşesindeki yüksek bir rafa kondu ve başını heyecanla sağa sola yatırarak Locke'u pis pis süzdü. Şahinci ceketinin içine uzanıp bir parşömen yaprağı, bir tüy kalem ve küçük bir mürekkep hokkası çıkardı. Ağzını açtığı hokkayı yatak şiltesinin üstüne koydu, tüy kalemi mürekkebe batırdı ve Locke'a bakarak gülümsedi.

"Jean Tannen," dedi büyücü. "Ne kadar basit bir ad; yazması kadar dikmesi de kolay."

Tüy kalem parşömenin üstünde kayıp gitti; adam koca koca kıvrımlarla yazdıkça her harfle beraber gülümsemesi daha da genişledi. İşini bitirdiğinde sol elinin parmaklarına doladığı o gümüş ipliği neredeyse hipnotize edici bir ritimle oynattı. Diğer elindeki sayfadan yayılmaya başlayan soluk gümüşi parıltı yüz hatlarını meydana çıkardı.

"Jean Tannen," dedi Şahinci. "Ayağa kalk Jean Tannen. Sana verecek bir görevim var."

Jean titreyerek önce dizlerinin, ardından ayaklarının üstünde doğruldu. Artık Şahinci'nin tam karşısında duruyordu, Locke ise hâlâ kıpırdayamıyordu.

"Jean Tannen," dedi Bağlıbüyücü, "nacaklarını al. Şu anda hiçbir şey seni nacaklarını tutmak kadar memnun edemez."

Jean şiltenin altına uzanıp Habis Bacılar'ı açığa çıkardı. Her bir silahı birer eline alırken ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı.

“Onları kullanmak çok hoşuna gidiyor, değil mi Jean?” Şahinci sol elindeki gümüş ipliği tekrar oynattı. “Onların ete saplanmasını hissetmeyi seviyorsun. Etrafa kanlar sıçradığını görmeyi de. Ah, evet... Kaygılanma, nacaklarını kullanabileceğin bir görevim var.”

Şahinci sağ elindeki parşömenle Locke’u işaret etti.

“Locke Lamora’yı öldür,” dedi adam.

Jean baştan aşağı sarsıldı. Locke’a doğru bir adım attı, sonra tereddüde kapıldı. Kaşlarını çatıp gözlerini yumdu.

“Sana verilen adı söylüyorum Jean Tannen,” dedi Bağlıbüyücü. “Sana verilen adı, gerçek adı, ruhunun adını söylüyorum. Adını anıyorum. Locke Lamora’yı öldür. Nacaklarını kaldır ve *Locke Lamora’yı öldür.*”

Jean dostuna doğru tereddütlü bir adım daha attı. Nacaklarını havaya kaldırırken dişlerini sıkar gibiydi. Sağ gözünden bir damla yaş aktı. Derin bir nefes alıp bir adım daha ilerledi. Ağzından ağlamaklı bir hıçkırık kaçtı ve Habis Bacılar’ı omuzlarının üzerine kaldırdı.

“Hayır,” dedi Şahinci. “Ah, hayır. Bekle. Geri çekil.”

Jean itaat ederek Locke’tan bir metre uzaklaştı. Locke’un sessizce ettiği şükran dualarına şimdi neler olacağını düşünmenin dehşeti karışmaktaydı.

“Jean epey yumuşak kalpli,” dedi Şahinci. “Ama asıl iradesiz olan sensin, değil mi? Dostlarını rahat bıraktığım sürece her şeyi yapabileceğini söyleyen sendin. Dostlarına ihanet edip belki de hayatta kalabilecekken tıpış tıpış fıçıya giren de sendin. Ah, hayır. Bu işi nasıl yoluna koyacağımı biliyorum. Jean Tannen, nacaklarını bırak.”

Habis Bacılar ağır bir patırtıyla Şahinci’nin ayaklarının tam dibine düştü. Bağlıbüyücü hemen sonra ürkütücü bir dilde konuştu ve sol elindeki ipliği oynattı. Jean Tannen haykırarak yere yığıldı ve dermansızca titremeye başladı.

“Bana kalırsa *senin* Jean’ı *öldürmen* çok daha iyi olacak Efendi Lamora,” dedi Şahinci.

Vestris tüneğinden Locke’a bakıp öttü. Çıkan seste garip bir kahkaha tınısı vardı.

Hassiktir, diye aklından geçirdi Locke. *Ah, tanrılar aşkına!*

“Soyadının uydurma olduğunu çoktan biliyoruz,” dedi Şahinci. “Ama bir ismin tamamına ihtiyacım yok; gerçek adın ufacık bir parçası bile yeter. Göreceksin Locke. Söz veriyorum göreceksin.” Gümüş iplik ortadan kayboldu. Şahinci tüy kalemini tekrar mürekkebe batırdı ve parşömene kısa bir şey yazdı.

“Evet,” dedi. “Evet. Tekrar hareket edebilirsin.” Dediği gibi de çıktı; felç geçti ve Locke deneme mahiyetinde parmaklarını kıpırdattı. Bağlıbüyücü gümüş ipliğini tekrar oynattı. Locke önündeki boşlukta garip bir *şey*, bir tür basınç belirdiğini hissetti ve parşömen yine parıldadı.

“Şimdi,” dedi Şahinci, “adını söylüyorum Locke. Sana verilen adı, gerçek adı, ruhunun adını anıyorum. Adını anıyorum Locke.” Şahinci yerdeki Habis Bacılar’ı Locke’a doğru tekmeledi. “Ayağa kalk. Ayağa kalk ve Jean Tannen’ın nacaklarını al. Ayağa kalk ve Jean Tannen’ı öldür.”

Locke dizlerinin üstünde doğruldu ve ellerini yere koyarak kısa bir süreliğine dinlendi.

“*Jean Tannen’ı öldür.*”

Locke titreyerek dostunun nacaklarından birine uzandı, onu kendine doğru çekti ve silahı sağ elinde tutarak emekledi. Solukları hırıltılıydı. Jean yalnızca üç-dört adım ötedeki Bağlıbüyücü’nün ayaklarının dibinde yatıyordu. Yüzü barakadan dökülen sıva tozuyla kaplanmıştı.

“*Jean Tannen’ı öldür.*”

Locke büyücünün dibinde durakladı ve başını yavaşça çevirip Jean’a baktı. İriyarı adamın gözlerinden biri kırpışmaksızın açık durmaktaydı; o gözde gerçek bir dehşet vardı. Jean’ın dudakları titreyerek boş yere bazı sözcükleri biçimlendirmeye çalıştı.

Locke kendini doğrultup nacağı kaldırdı, ardından sözsüz bir çığlık attı.

Nacağın ağır topuzunu hızla savurdu. Darbe Şahinci’nin iki bacağının arasına inerek hedefini on ikiden vurdu. Bağlıbüyücü kasıklarını tutarak öne devrilirken gümüş ipliğini ve parşömenini ellerinden düşürdü.

Akrep şahinin derhal saldırmasını bekleyen Locke hızla sağına döndü; fakat kuşun tüneğinden düşüp yerde kıvrandığını ve

kanatlarını lüzumsuzca çırptığını görünce şaşırdı. Yaratığın gagasından bir dizi boğuk cıyaklama çıktı.

Locke ayağa kalkarken hayatı boyunca ettiği en zalimce tebessümü etti.

“Demek öyle.” Topuzlu kısmı aşağı bakacak şekilde nacağı yavaşça kaldırırken haşin bir ifadeyle Bağlıbüyücü’ye sırıttı. “Birbirinizin gördüğünü görüyor, hissettiğini hissediyorsunuz, değil mi?”

Bu sözler içini sıcak bir sevinçle doldurdu, fakat aynı zamanda neredeyse kavgayı kaybetmesine sebep oldu. Şahinci tek bir hece telaffuz edecek ve parmaklarını pençe şeklinde kıvıracak kadar dikkatini toplayabildi. Locke bir nida atarak geri geri sendelerken nacağı neredeyse yere düşürecekti. Sanki iki böbreğine birden kor gibi birer hançer saplanmıştı. Yakıcı acı eylemde bulunmayı ve hatta düşünmeyi imkânsız kılmaktaydı.

Şahinci ayağa kalkmaya çalıştı; fakat Jean Tannen ansızın ona doğru yuvarlandı ve kollarını kaldırarak büyücüyü yakasından kavradı. İriyarı adam sertçe asıldı ve Şahinci barakanın zeminine yüzükoyun kapaklandı. Locke’un karnındaki acı kaybolurken Vestris biraz ileride tekrar cıyakladı. Locke daha fazla vakit kaybetmedi.

Nacağı bir çekiç gibi indirerek kuşun sol kanadını kuru bir çatırtıyla kırdı.

Şahinci haykırarak kıvrandı; o kadar şiddetli debelendi ki neredeyse Jean’ın elinden kurtulacaktı. Sol kolunu tutarak böğürürken geçirdiği şokla gözleri fal taşı gibi açıktı. Locke onun suratına sert bir tekme attı ve Bağlıbüyücü ansızın burnundan fışkırmaya başlayan kanı tükürerek tozların arasında yuvarlandı.

“Sana bir sorum var, seni gidi kendini beğenmiş *ibne* seni,” dedi Locke. “Kabul, adımın Lamora kısmını kestirmek kolay. Doğrusunu söylemek gerekirse o ismi sahiplenirken doğru tercümesini bilmiyordum. Onu vebadan önce Yangınyeri’nde bana iyilik yapan yaşlı bir sosis satıcısından aldım. Sırf söylemesi hoşuma gittiği için.”

“İyi de,” diye yavaşça devam etti, “*Locke*’un bana doğumumda verilen ön ad olduğunu ne bok yemeye düşündün?”

Nacağı tekrar kaldırdı, yalımlı kısmını yere doğru çevirdi ve tüm gücüyle aşağı savurarak Vestris’in başını gövdesinden ayırdı.

Kuşun aniden kesilen cıyaklamaları Şahinci'nin çığlıklarına karışarak içeride yankılandı. Büyücü başını sıkı sıkıya tutup bacaklarını çılgınca savurdu. Katıksız bir delilik taşıyan haykırışı nihayet kesildiğinde Locke ile Jean'ın kulakları bayram etti ve adam hıçkıra hıçkıra ağlarken bilincini kaybetti.

2

Karthainli Şahinci ayıldığında kendini barakanın zemininde sere serpe yatarken buldu. Hava kan kokusu, Vestris'in kanının kokusunu taşıyordu. Adam gözlerini yumup ağlamaya başladı.

"Hiçbir yere gidemez Efendi Lamora," dedi Ibelius. İt baytarı kendisine yapılan efsundan uyanınca Karthainliyi bağlamaya gayet hevesli bir şekilde yardım etmişti. O ve Jean bir yerlerden metal kazıklar bulup getirmiş, bunları yere çaktıktan sonra da Bağlıbüyücü'yü çarşaflardan yırttıkları uzun şeritlerle el ve ayak bileklerinden onlara sıkıca bağlamışlardı. Parmaklarının etrafına ve arasına da daha küçük şeritler sarmışlardı; büyücü onları zar zor oynatabiliyordu.

"Güzel," dedi Locke.

Yatak şiltesinin üstünde oturan Jean Tannen büyücüye donuk, iyice çökmüş gözlerle bakıyordu. Locke ise ayakta durarak adamı apaçık bir nefretle süzüyordu.

Bir cam kavanozun içinde küçük bir gazyağı ateşi yanıyor, onun yanında çömelen Ibelius bir hançeri yavaşça ısıtıyordu. Alevden yükselen kahverengi ve ince duman sütunu kıvrılarak tavana kadar çıkıyordu.

"Beni öldürmeyi düşünüyorsanız kafanız hiç çalışmıyor demektir," dedi Şahinci, hıçkırıklar arasında. "Akranlarım intikamımı alırlar. Hareketlerinizin sonuçlarını iyi düşünün."

"Seni öldürmeyeceğim," karşılığını verdi Locke. "Sadece 'kahrolası sorularıma cevap verene kadar acıyla bağır' adını verdiğim küçük bir oyun oynayacağım."

“Ne istersen yap,” dedi Şahinci. “Loncamın kuralları müşterime ihanet etmemi yasaklıyor.”

“Ah, artık müşterin için çalışmıyorsun ki götoş,” dedi Locke. “Bir daha da asla çalışamayacaksın.”

“Hazır, Efendi Lamora,” dedi Ibelius.

Bağlıbüyücü boynunu uzatarak it baytarına baktı, sonra da sertçe yutkunup dudaklarını yaladı ve gözlerini fıldır fıldır döndürerek odayı taradı.

“Sorun ne?” dedi Locke, uzanıp hançeri it baytarının elinden dikkatle alırken. Silahın yalımı kıpkırmızı parlıyordu. “Ateşten korkuyor musun? Niye ki?” Locke en ufak neşe barındırmayan bir sırıtış takındı. “*Kan kaybından* ölmeni engelleyecek tek şey o.”

Jean şilteden kalkıp Şahinci’nin sol kolunun yanında diz çöktü. O adamın bileğine bastırırken Locke da bir elinde nacak, diğerindeyse parıldayan hançerle ağır ağır yaklaştı.

“Teoride bu davranışı tüm kalbimle destekliyorum,” dedi Ibelius, “fakat pratikte sanırım... izninizi isteyeceğim.”

“Hayhay Efendi Ibelius,” dedi Locke.

Perde savruldu ve it baytarı gözden kayboldu.

“Şimdi,” dedi Locke, “seni öldürmenin kötü bir fikir olacağını kabul ediyorum. Ama nihayet Karthain’e süklüm püklüm geri dönmene izin verdiğimde oraya ibretlik bir ders olarak gideceksin. Şımarık, sapkın, kibirli akranlarına, Camorr’daki birilerinin dostlarına bulaştığında neler olabileceğini göstereceksin.”

Jean’ın nacağı hızla inerek Bağlıbüyücü’nün sol serçe parmağını elinden ayırdı. Şahinci bir çığlık attı.

“Bu Nazca için,” dedi Locke. “Onu hatırlıyor musun?”

Jean nacağı tekrar savurdu; yüzük parmağı tozun toprağın içinde yuvarlandı ve etrafa kanlar fışkırdı.

“Bu Calo için,” dedi Locke.

Bir diğer savuruşla orta parmak da gitti. Kıvranarak bağlarına asılan Şahinci büyük bir ızdırap içinde başını sağa sola çevirdi.

“Bu da Galdo içindi. Bu isimler tanıdık geliyor mu Efendi Bağlıbüyücü? Kahrolası kontratındaki bu ufacık *dipnotlar?* Onlar benim gözümde fazlasıyla gerçekti. Sıradaki parmak var ya, işte o da Böcek için. Aslında Böcek’e serçe parmağı ayırsak olurdu ama salla

gitsin.” Nacak tekrar indi. Şahinci’nin sol elinin işaret parmağı da kanlı sürgünlerindeki kardeşlerinin arasına katıldı.

“Geri kalanına gelince,” dedi Locke, “diğer parmakların ve her iki başparmağın Jean ile benim için.”

3

Zahmetli bir çalışma oldu; tüm yaraları dağlamak için hançeri birkaç kez daha ısıtmaları gerekti. İşlerini bitirdiklerinde Şahinci çektiği acıdan aklını kaçırmak üzereydi; gözleri kapalı, dişleri sıkılıydı. Kapalı odadaki hava leş gibi yanık et ve haşlanmış kan kokuyordu.

“Şimdi,” dedi Locke, esirlerinin göğsüne oturarak, “konuşma zamanı.”

“Yapamam,” dedi Bağlıbüyücü. “Müşterimin sırlarına ihanet edemem.”

“Bir müşterin yok ki,” dedi Locke. “Artık Capa Raza’ya hizmet etmiyorsun. O bir Bağlıbüyücü tuttu; en yakın ahbabı ölü bir kuş olan parmaksız bir ucube değil. Senden parmaklarını aldığım zaman Raza’ya olan yükümlülüklerini de aldım. En azından ben böyle düşünüyorum.”

“Cehenneme kadar yolun var,” diye sövdü Şahinci.

“Ah, güzel. Demek bu işi zor yoldan halletmeye karar verdin.” Locke tekrar gülümseyip hançeri Jean’a attı. Jean da onu alevin üstüne tutup tekrar ısıtmaya başladı. “Başka biri olsaydın şimdi seni taşaklarını kesmekle tehdit eder, hadımlıkla ilgili bir sürü espri yapardım. Ama öyle bir şeyi bile kaldırabileceğine inanıyorum. Sen *sıradan* biri değilsin. Sanırım senden koparıp aldığım takdirde ruhunun derinliklerine kadar canını yakabileceğim tek şey dilin.”

Büyücü dudakları titreyerek ona bakakaldı. “Lütfen,” diye fısıldadı en sonunda, “merhamet et! Tanrılar aşkına merhamet et! Loncam başkalarına hizmet etmek için kurulmuştur. Ben sadece bir kontratı uyguluyordum.”

“O kontrat dostlarımı da içerdiğinde,” dedi Locke, “yetkilerini aşmış oldun.”

“Lütfen,” diye fısıldadı Şahinci.

“Hayır,” dedi Locke. “Dilini keseceğim ve sen orada kıvranarak yatarken yarayı dağlayacağım. Seni dilsiz biri haline getireceğim. Herhalde parmakların olmadan da biraz büyü yapabilirsin ama ya dilsizken?”

“Lütfen!”

“Konuş,” dedi Locke. “Bana bilmek istediklerimi anlat.”

“Tanrılar beni affetsin,” dedi Şahinci. “Sor. Ne soracaksan sor.”

“Eğer bir yalanını yakalarsam,” dedi Locke, “önce taşakların, sonra da dilin gider. Sakın sabrımı sınama. Capa Raza bizi niçin öldürmek istedi?”

“Para için,” dedi Şahinci. “Hazine odanızdaki şu sikkeler. Onların varlığını sizi gözetlediğim ilk günlerde öğrendim. Raza sizi sadece Capa Barsavi’nin dikkatini dağıtmak için kullanmak istiyordu; ama ne kadar çok para çaldığınızı keşfedince ona sahip olmak istedi. Ücretimi karşılayabilmek için. Böylece şehirdeki amaçlarına ulaşmasında ona yardım edebilmem için yaklaşık bir ay daha hizmetlerimden yararlanacaktı.”

“Yani sırf hazine odamızdaki metal için mi dostlarımı katledip Jean’la beni öldürmeye çalıştın?” dedi Locke.

“Kin güdecek tipte insanlara benziyordunuz,” diye fısıldadı Şahinci. “Ne kadar komik, değil mi? Hepinizi birden ortadan kaldırırsak daha güvende olacağımızı düşündük.”

“Doğru düşünmüşsünüz,” dedi Locke. “Şimdi gelelim şu Capa Raza mıdır, Gri Kral mıdır her ne boksa ona.”

“Anatolius.”

“Gerçek adı o mu? Luciano Anatolius?”

“Evet. Nereden biliyorsun?”

“Siktir git Şahinci, sen sadece sorularıma cevap ver. Anatolius’un Barsavi’yle ne alıp veremediği vardı?”

“Gizli Barış,” dedi Bağlıbüyücü. “Gizli Barış’ın sağlanması için pek çok zorluk çekildi ve çok kan döküldü. O sıralar oldukça güçlü bir tüccar vardı; Barsavi ile Dük’ün Örümceği’nin kafa kafaya verip nasıl bir anlaşma yaptıklarını keşfedebilecek kaynaklara sahip bir tüccar. Soylu kanı taşımadığı için dışlanmaktan hiç hazzetmedi.”

“Barsavi de onu öldürdü,” dedi Locke.

“Evet. Avram Anatolius; Çeşmeli Dönemeç’ten bir tacir. Barsavi onu, karısını ve üç küçük çocuğu Lavin, Ariana ile Maurin’i katletti. Ama yaşça büyük olan diğer üç çocuğu, babalarının hizmetçilerinden biriyle kaçmayı başardı. Kadın onları öz evlatları olarak tanıtıp korudu. Çocukları güvenle Talisham’a götürdü.”

“Luciano, Cheryn ve Raiza.”

“Evet... en büyük oğul ve ikiz kız kardeşler. Bu üçlü kendilerini intikam fikrine fena kaptırdılar Efendi Lamora. Senin o dürtüyle yaptığın amatörce flört onlarınkiyle kıyaslanamaz bile. Son iki ayda gerçekleşen olayları hazırlamak için *yirmi iki yıl* harcadılar. Cheryn ve Raiza sahte isimlerle sekiz yıl evvel geri geldiler. Birer *contrarequialla* olarak ün saldılar ve Barsavi’nin en sadık hizmetkârları oldular.

“Öte yandan Luciano kendini savaş ve komuta sanatlarında eğitmek için denizlere açıldı. Diğer bir amacı da servet toplamaktı. Bir Bağlıbüyücü’nün hizmetlerini kiralamakta kullanacağı bir servet...”

“Yani Capa Raza bir tüccar kaptan mıydı?”

“Hayır,” dedi Şahinci. “Bir korsandı. Pirinç Denizi’nde rastlayabileceğin o akılsız hödüklerden biri değil; sessiz, becerikli, profesyonel. Nadir ama etkili saldırılar düzenledi; Emberlain kalyonlarındaki kaliteli malları yağmaladı, gemileri batırdı ve adını anabilecek hiç kimseyi sağ bırakmadı.”

“Lanet olsun,” dedi Jean. “Hay lanet olsun. Herif *Tatmin*’in kaptanı.”

“Evet... O sözde veba gemisi ona ait,” dedi Şahinci. “Canın istediği zaman insanları geminden bu kadar kolayca uzak tutabilmek ne ilginç, değil mi?”

“Bir süredir servetini ‘erzak bağışı’ olarak gemisine gönderiyordu,” dedi Jean. “Bizden çaldığı ve Capa Barsavi’den aldığı tüm parayı yollamış olmalı.”

“Evet,” dedi Bağlıbüyücü kederle. “O para verilen hizmetlerim karşılığı loncama ait.”

“Çok beklersin. Peki şimdi ne olacak? Efendin Anatolius’u daha birkaç saat önce Kuzgun Yuvası’nda gördüm. Şimdi ne bok yiyor?”

“Hımmm.” Bağlıbüyücü uzunca bir süre sessiz kaldı. Locke onu Jean’ın nacağıyla boynundan dürtünce de garip bir tebessüm etti.

“Niyetin onu öldürmek mi Efendi Lamora?”

“*Ila justicca vei cala*,” dedi Locke.

“Therin Hükümdarlığı’nın lisanını iyi kötü biliyorsun,” dedi Bağlıbüyücü, “ama telaffuzun beş para etmez. Dediğin gibi, ‘Adalet kan kırmızıdır.’ Yani Anatolius’u her şeyden çok mu istiyorsun? Onu bıçağının altında bağırtmayı mı arzuluyorsun?”

“Başlangıç olarak evet.”

Şahinci hiç beklenmedik bir şekilde başını arkaya atıp kahkahalarla gülmeye başladı. Çıkardığı tiz ses deliliğin tınısını taşıyor, göğsü neşeyle titrerken gözlerinden taze yaşlar boşalıyordu.

“Ne?” Locke onu nacakla tekrar dürttü. “Hilkat garibesi gibi davranmayı bırak da kahrolası soruma cevap ver.”

“Bir değil, iki cevap vereceğim,” dedi Şahinci, “ve ızdırap çekmeni garanti edecek bir seçim sunacağım. Şu an saat akşamın kaçı?”

“Saatin kaç olduğundan sana ne?”

“Her şeyi anlatacağım; lütfen bana saati söyle.”

“Yedi buçuk olduğuna bahse girebilirim,” dedi Jean. Bağlıbüyücü tekrar gülmeye başladı. Bitkin yüzüne az önce parmaklarını kaybetmiş bir adam için mümkün olamayacak kadar huzurlu bir gülümseme yayıldı.

“Ne? Ne var lan? Doğru düzgün bir cevap ver, yoksa başka bir şeyini daha kaybedeceksin.”

“Anatolius, Yüzen Mezar’da olacak,” dedi Şahinci. “Kalyonun arkasına bir kayık yanaştıracak; ona Barsavi’nin kaçış kapaklarından biriyle ulaşabilir. *Tatmin*, Sahtefer’de demir alıp denize açılacak. Doğuya yönelerek Ahşap Çöplük’ün güney ucunun okyanusa açıldığı noktanın yanından geçecek. Anatolius’un şehirdeki mürettebatı bir süredir yardım filikasıyla birer ikişer gemiye çıkıyordu... batan bir gemiyi terk eden fareler gibi. Anatolius geride kimse kalmayana dek bekleyecek. Onun tarzı böyle; tehlikeden hep en son o çıkar. Adamları onu Çöplük’ün güneyinden alacaklar.”

“Şehirdeki mürettebatı,” dedi Locke. “Yani ‘Gri Kral’ın adamları’ mı? Hani daha en başından beri ona yardım edenler?”

“Evet,” dedi Bağlıbüyücü. “Zamanlamayı iyi ayarlarsan kayığa binip gitmeden önce onu tek başına yakalayabilirsin.”

“Bu bana ızdırap falan vermiyor,” dedi Locke. “Tam tersine zevk veriyor.”

“Çünkü bilmediğin bir şey daha var. *Tatmin* tam da Anatolius’un planının asıl kısmı devreye girerken denize açılacak.”

“Asıl kısmı mı?”

“Bir düşün Lamora, gerçekten bu kadar kalın kafalı olamazsın. Barsavi yıllar önce Avram Anatolius’u öldürdü. İyi de buna *kim* göz yumdu? Suç ortağı kimdi?”

“Vorchenza,” dedi Locke yavaşça. “Doña Vorchenza. Dük’ün Örümceği.”

“Evet,” dedi Şahinci. “Peki onun arkasında kim vardı? Ona böyle kararlar alsın diye kim yetki verdi?”

“Dük Nicovante.”

“Ah, evet,” diye fısıldadı büyücü, kendini konuya kaptırarak. “Ah, evet. Ama diğer tek suçlu o değildi. Gizli Barış kimlere yarar sağladı? Varılan anlaşma Avram Anatolius gibi insanların pahasına kimleri korudu?”

“Soyluları.”

“Evet. Camorr’un soylularını. Anatolius işte onları istiyor.”

“‘Onlar’ da ne demek? Hangi onlar?”

“Herkes, Efendi Lamora.”

“Öyle bir şey *nasıl* mümkün olabilir ki?”

“Heykeller Efendi Lamora. Dük’e hediye olarak verilen ve şu anda Kuzgun Yuvası’nın çeşitli noktalarında bekleyen dört sıradışı heykel.”

“Heykel mi? Onları gördüm. Altından ve camdan yapılmışlardı. İçlerinde de değişken simyasal ışıklar vardı. Senin eserin mi?”

“Hayır,” dedi Şahinci. “Benimle yakından uzaktan bir ilgileri yok. Simyasal ışıklar sadece göstermelik... herhalde göze güzel geliyordur. Ama o şeylerin içinde gerçek sürpriz için bir sürü yer daha var.”

“Ne sürprizi?”

“Simyasal fünyeler,” dedi Şahinci. “Ateş yağıyla dolu küçük çömlekleri yakmak için belirli bir zamana ayarlılar.”

“Hepsi bu kadar olamaz.”

“Değil de, Efendi Lamora.” Büyücü artık pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. “Anatolius beni tutmadan önce hatırı sayılır servetinin önemli bir bölümünü ender bir maddeden bol miktarda satın almaya harcadı.”

“Daha fazla oyun istemiyorum Şahinci. Neymiş o madde?”

“Öcütaşı.”

Locke uzunca bir süre sessiz kaldı, sonra da kafasını toparlamak istercesine onu iki yana salladı. “Ciddi olamazsın.”

“Hem de yüzlerce kilo,” dedi Şahinci. “Dört heykele eşit olarak dağıtıldı. Camorr’un tüm soyluları Sahtefer’de o galerilere doluşacaklar: Dük, Örümcek, onların tüm akrabaları, dostları, hizmetkârları ve vârisleri. Öcütaşı dumanı hakkında bir şeyler bilir misin Efendi Lamora? Havadan biraz daha hafiftir. Dük’ün kulesinin her katını doldurana kadar yükselecek; çatıdaki mazgallardan geçip biz burada laflarken tüm asilzade çocuklarının oyun oynadığı Gök Bahçe’yi dolduracak. Yolcu platformunda duranlar *belki* kaçabilirler,” dedi büyücü, kıkırdayarak. “Ama bundan şüpheliyim.”

“Sahtefer’de,” dedi Locke boğuk bir sesle. Elini ağzının üstüne kapattı.

“Evet,” diye fısıldadı büyücü. “Sahtefer’de. Yani artık bir seçimle karşı karşıyasın Efendi Lamora. Sahtefer’de bu dünyadaki diğer herkesten daha çok öldürmek istediğin adam kısa bir süreliğine Yüzen Mezar’da yalnız olacak. Yine Sahtefer’de Kuzgun Yuvası’nın tepesindeki altı yüz kişi ölümden daha beter bir sonla karşılaşacak. Dostun Jean’ın sıhhati hiç iyi gözükmüyor; her iki vazifede de sana yardım edebileceğinden kuşkuluyum. O yüzden karar senin. Hadi kolay gelsin.”

Locke ayağa kalkıp nacağı Jean’a attı. “Verilecek bir karar yok,” dedi. “Tanrılar seni bildikleri gibi yapsınlar Şahinci. Verilecek bir karar yok.”

“Kuzgun Yuvası’na gidiyorsun,” dedi Jean.

“Elbette.”

“Muhafızları ve soyluları doğruyu söylediğine ikna ederken sana iyi eğlenceler dilerim,” dedi Bağlıbüyücü. “Doña Vorchenza heykellerden en ufak bir zarar gelmeyeceğine inanmış durumda.”

“Eh,” dedi Locke, muzipçe sırıtıp başının arkasını kaşıyarak. “Şu aralar Kuzgun Yuvası’nda epey popülerim. Beni gördüklerine sevinebilirler.”

“Kuleye tekrar nasıl çıkmayı düşünüyorsun?” diye sordu Jean.

“Bilmiyorum,” dedi Locke. “En ufak bir fikrim bile yok. Ama bu yaklaşım geçmişte bana epey yarar sağladı. Hemen gitmem lazım. Jean, tanrıların hatırı için, gerekirse Yüzen Mezar’ın yakınlarında bir yerde saklan ama sakın oraya girme. Dövüşecek durumda değilsin.” Locke dönüp Bağlıbüyücü’ye baktı. “Capa Raza silah kullanmada nasıldır?”

“Ölümcül,” dedi Şahinci, gülümseyerek.

“Bak Jean, Kuzgun Yuvası’nda elimden geleni yapacağım ve bir şekilde Yüzen Mezar’a ulaşmaya çalışacağım. Geç kalırsam da geç kalırım; elden bir şey gelmez. Raza’nın peşine düşer ve onu başka bir yerde yakalarız. Ama geç kalmazsam... Yüzen Mezar’a vardığımda Raza hâlâ orada olursa...”

“Locke, ciddi olamazsın. Bırak seninle geleyim. Raza silah kullanmaktan azıcık bile anlıyorsa ağzına sıçar.”

“Başka bir itiraz duymak istemiyorum Jean. Fazla bir işe yarayamayacak kadar yaralısın. Bense zindeyim, kızgınım ve belli ki deliyim. Her şey olabilir. Ama artık gitmek zorundayım.” Locke dostuyla el sıkıştı, kapıya kadar gitti ve arkasına döndü. “Bu piç kurusunun dilini kes.”

“Söz verdin!” diye bağırdı Şahinci. “Kesmeyeceğine *söz verdin!*”

“Sana hiçbir bokun sözünü vermedim. Öte yandan ölü dostlarıma verdiğim sözler var.”

Locke gerisingeri döndü ve perdenin içinden geçip barakayı terk etti. Jean arkasında bıçağı tekrar gazyağının üstüne tutuyordu. Locke moloz dolu sokak boyunca ilerlerken Şahinci’nin çığlıkları onu takip etti, genç adam kuzeye dönüp Fısıltılar Tepesi’ne doğru bir koşu tutturduğu sırada da azalıp yitti.

Locke, Camorr'un Beş Kulesi'nin altındaki parke taşlarına yeniden ayak bastığında saat akşamın sekizini epeyce geçiyordu; kuzeye yaptığı yolculuk hiç de kolay olmamıştı. Duyuları (ve kavrayış yetenekleri) körelmiş, sarhoş şenlikçi kalabalıkları ve Alcegrante nöbet kulübelerindeki muhafızlar (Locke onları Dük'ün şöleninden ayrılan bir tanıdığıyla buluşmaya giden bir hukuk kâtibi olduğuna zar zor ikna edebilmişti; ayrıca yenine sakladığı küçük bir altın tirin stokundan onlara birer 'yaz ortası günü hediyesi' vermeyi de ihmal etmemişti) düşünülürse yolculuğunu tamamlayabildiği için bile kendini şanslı sayıyordu. Sahtefer bir saat on beş dakika içinde çökecekti. Gökyüzü daha şimdiden batıda kızıla, doğudaysa koyu maviye çalmaktaydı.

Locke birbirine yakın sıra sıra faytonların yanından geçti. Atlar toynaklarını yere vurarak kişniyordu; içlerinden pek çoğu Camorr'un en büyük meydanının güzelim taşlarına pislemişti. Uşaklar ve muhafızlar gruplar halinde oyalanıyor, azıklarını paylaşıp yaklaşan günbatımının Beş Kule'nin Atacamlarını yeni ve tuhaf renklere boyayışını seyrediyorlardı.

Locke asansör düzeneklerinin başında bekleyen adamlara ne söyleyeceğini düşünmekle öyle meşguldü ki Conté'yi görmedi; ta ki daha uzun boylu ve kuvvetli adam onu ensesinden tutup uzun bıçaklarından birini sırtına dayayana dek.

"Vay vay vay," dedi Conté. "Efendi Fehrwight. Tanrılar pek cömertler. Tek kelime bile etmeden benimle gel."

Conté onu yakındaki bir faytona, Locke'un şölene gelirken Sofia ve Lorenzo'yla beraber bindiğine kadar yarı itip yarı sürükledi. Faytonun siyah lakeli locasında tek bir kapı, onun karşısında da bir pencere vardı. Pencerenin perdeleri ve panjuru sıkıca kapanmıştı.

Locke faytonun içindeki dolgulu oturaklardan birinin üstüne fırlatıldı. Conté kapıyı arkasından sürgüledi ve bıçağını hazırda tutarak diğer oturağa çöktü.

"Conté, lütfen," dedi Locke, Fehrwight aksanını kullanmakla uğraşmadan. "Kuzgun Yuvası'na geri dönmeliyim. İçerideki herkes korkunç bir tehlike içerisinde."

Locke bir insanın otururken sert bir tekme atabileceğini bilmezdi. Conté boştaki eliyle oturaktan destek alarak ona bunun mümkün

olduğunu gösterdi. Korumanın ağır çizmesi Locke'a sertçe çarparak onu oturduğu köşeye yıktı. Dilini sertçe ısıran genç adam ağzında kan tadı aldı; başı tahta duvarlara çarparak sarsıldı.

"Paralar nerede, seni küçük serseri?"

"Benden çaldılar."

"On altı bin beş yüz şilini mi? Hadi oradan."

"Pek sayılmaz; Oynak Cümbüş'teki yemeklerin ve eğlencenin ilave masraflarını da eklersen..."

Conté'nin çizmesi yine savruldu ve Locke bulunduğu taraftaki diğer köşeye uçtu.

"Tanrılar aşkına Conté! Bende para falan yok! Yok işte! Hepsini aldılar! Hem zaten şu anda paranın hiçbir önemi yok!"

"Dur sana bir şey anlatayım Efendi Lukas Canı Çıkasıca Fehrwight. Tanrıkapı Tepesi'nde ben de vardım; üstelik senin şu an olduğundan daha gençtim."

"Aferin sana; ama umurumda bile..." diyen Locke bu sözlerine karşılık bir tekme daha yedi.

"Tanrıkapı Tepesi'ndeydim," diye devam etti Conté. "Dük Nicovante'nin ordusunda mızrakçıydım. Ödü bokuna karışmış veledin tekiydim. Durum hiç iyi değildi. Başımdaki subay boynuna kadar boka batmıştı. Etrafımız Verrarlılarla ve Deli Kont'un süvarileriyle çevriliydi. Atlılarımız kaçmıştı; bulunduğumuz konumu kaybediyorduk. Camorrlu soylularımız ricat edip kendi canlarını kurtardılar. Bir tek istisna dışında..."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en alakasız..." diyen Locke kapıya doğru hareketlendi. Conté bıçağını kaldırarak onu tekrar yerine oturmaya ikna etti.

"Baron Ilandro Salvara," dedi Conté. "Atı alaşağı edilene kadar dövüştü; dört yara alana ve bacaklarından tutulup savaş meydanından sürüklenerek götürülene kadar dövüştü. Diğer tüm soylular bize süprüntü muamelesi ederlerken Salvara bizi kurtarmak için neredeyse canından oldu. Dük'ün hizmetinden ayrıldığımda birkaç yıl şehir inzibatlarına katılmaya çalıştım. Avucumu yalayınca da ihtiyar Don Salvara'nın huzuruna çıktım ve onu Tanrıkapı Tepesi'nde gördüğümü anlattım. Ona hayatımı kurtardığını ve isterse ömrünün sonuna kadar ona hizmet edeceğimi söyledim. Beni yanına

aldı. Öldüğünde de kalıp Lorenzo'ya hizmet etmeye karar verdim. Elini bir kez daha o kapıya doğru uzatırsan sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösteririm.

"Lorenzo," diye devam etti Conté, gizlemediği bir gururla, "babasından daha tüccar zihniyetli bir adam. Ama onunla aynı karaktere sahip. Seni tanımazken, sana zarar vermeye niyetli *gerçek* haydutların saldırısına uğradığını zannederken elinde kılıçla yardımına koştu. Kendinle gurur duyuyor musun pislik herif? Hayatını kurtarmaya çalışan o adama yaptıklarınla gurur duyuyor musun?"

"Ne yaptıysam yaptım," dedi Locke, kendi kendini şaşırtan bir buruklukla. "Ne yaptıysam yaptım. Sanki Lorenzo bir Perelandro azizi mi? O bir Camorr soylusu; Gizli Barış'tan yararlanıyor. Muhtemelen büyük-büyük-büyükbabası da soylu statüsü kazanabilmek için birilerinin gırtlağını kesmiştir; Lorenzo bundan her gün çıkar sağlıyor. Kazan'da yaşayan insanlar küllerden ve sidikten çay yapıp içerlerken Lorenzo ile Sofia sana üzümlerini soydurup ağızlarını sildiriyorlar. O yüzden bana nutuk atma. *Derhal* Kuzgun Yuvası'na gitmeliyim."

"Bana paranın nerede olduğunu söylesen iyi edersin," dedi Conté, "yoksa kıçına öyle bir tekme atarım ki hayatın boyunca sıçtığın her bokun üstünde kahrolası topuk izim olur."

"Conté," dedi Locke, "Kuzgun Yuvası'ndaki herkes tehlikede. Oraya tekrar çıkmaya mecburum."

"Sana inanmıyorum," dedi adam. "Adımın Conté olduğunu söylesen bile sana inanmam. Ateşin sıcak, suyun ıslak olduğunu söylesen bile sana inanmam! Her ne istersen iste onu elde edemeyeceksin."

"Conté, lütfen, oradan hiçbir yere kaçamam. Şehirdeki her Geceyarıcı orada; Örümcek orada; Gececamı Bölüğü orada; üç yüz Camorr soylusu orada! Silahsızım. İstersen beni oraya kendin götür ama tanrılar aşkına beni oraya götür. Sahtefer'den önce kuleye çıkamazsam çok geç olacak."

"Ne için çok geç?"

"Açıklayacak zamanım yok. Beni Vorchenza'ya laf anlatırken dinlersen her şeyi anlarsın."

“O bunak kocakarıyla ne diye konuşacaksın?”

“Hata bende,” dedi Locke. “Anlaşılan olaylara senden daha fazla hâkimim. Bak, daha fazla oyalanamam. Lütfen, *lütfen*; sana yalvarıyorum. Ben Lukas Fehrwight değilim; kahrolası bir hırsızım. Ellerimi bağla; bıçağını sırtıma daya. Ne yaparsan yap. Yeter ki beni Kuzgun Yuvası’na çıkar. Nasıl çıkaracağın umurumda değil, şartları sen belirle.”

“Gerçek adın ne?”

“Bunun ne önemi var ki?”

“Konuş,” dedi Conté. “Belki o zaman ellerini bağlayıp muhafızları çağırırım ve seni Kuzgun Yuvası’na sokmaya çalışırım.”

“Adım,” dedi Locke, teslimiyetle iç geçirerek, “Tavrin Callas.”

Conté onu bir süreliğine sertçe süzdü, ardından homurdandı.

“Pekâlâ, Efendi Callas. Ellerini uzat ve sakın kıpırdama. Onları öyle sıkı bağlayacağım ki canının yanacağını garanti ederim. Ondan sonra da bir gezintiye çıkacağız.”

5

Asansörlerin bulunduğu sahanlıkta Locke’un eşkâli verilmiş Gececamı askerleri vardı. Doğal olarak Conté’nin onu elleri önünde bağlı vaziyette yanlarına getirmesinden çok hoşnut kaldılar. Locke arkasında Conté’yle ve kollarına girmiş iki siyahceketliyle tekrar yukarıya çıktı.

“Lütfen beni Doña Vorchenza’ya götürün,” dedi Locke. “O yoksa lütfen Salvaralar’dan birini bulun. Bölüğünüzdeki Reynart adlı yüzbaşı bile iş görür.”

“Kapa çeneni,” dedi siyahceketlilerden biri. “Biz nereye istersek oraya gideceksin.”

Kafes yolcu terasındaki kilit mekanizmasına oturdu; Locke üç adamın arasında kargatulumba götürülürken civardaki soylulardan ve misafirlerinden oluşan kalabalık dikkatini ona yöneltti. Kuledeki ilk galerinin eşiğinden geçtikleri sırada Yüzbaşı Reynart elinde

şekerleme gemilerle dolu, küçük bir tabakla yakınlarda bekliyordu. Adamın gözleri ardına kadar açıldı; bademezmesi yelkenden son bir ısırık aldı, ağzını sildi ve tabağını yanından geçen bir garsonun kucağına atıverdi. Garson şaşkınlıktan neredeyse yere kapaklanacaktı.

“Tanrılar aşkına,” dedi Reynart. “Onu nerede buldunuz?”

“Biz bulmadık komutanım,” dedi siyahceketlilerden biri. “Arkamızdaki adam lord ve leydi Salvara’nın hizmetinde olduğunu söylüyor.”

“Onu faytonların orada yakaladım,” dedi Conté.

“Harika,” dedi Reynart. “Bu adamı bir kat aşağıdaki doğu süitlerinin bulunduğu kanada götürün. Orada penceresiz bir kiler var. Üstünü arayın, iç çamaşırlarına kadar soyun ve oraya atın. Başında her daim iki muhafız bekleyecek. Gece yarısından sonra şölen yavaş yavaş dağılırken onu çıkarırız.”

“Reynart, bunu yapamazsın!” diye haykırdı Locke, kendisini tutan adamlara etkisizce direnerek. “Buraya kendi isteğimle döndüm. Kendi isteğimle, anlıyor musun? Buradaki herkes tehlikede. Üvey annenle ilgili gerçeği biliyor musun? Vorchenza’yla konuşmam lazım!”

“Sözlerine kulak asmamam için uyarıldım.” Reynart siyahceketlilere işaret verdi. “Kiler, şimdi.”

“Reynart, hayır! Heykeller Reynart! Kahrolası heykellerin içine bak!”

Locke bağırıyor, misafirler ve soylular onlara yoğun bir ilgi göstermeye başlıyorlardı. Reynart eliyle Locke’un ağzını kapadı. Kalabalığın arasından daha başka siyahceketliler de çıktı.

“Yaygara yapmaya devam edersen,” dedi Reynart, “bu lordlar ve leydiler kan görecekler.” Elini geri çekti.

“Onun kim olduğunu biliyorum Reynart! Vorchenza’nın kim olduğunu biliyorum. Geçtiğim her galeride bas bas bağırırım. Yol boyunca direnip haykırırım ve o kilere kapatılmadan önce herkes gerçeği öğrenir. Lütfen tanrıların cezası heykellere bak.”

“Heykellere ne olmuş?”

“İçlerinde bir şey var kahrolasıca. Bu bir tuzak. Onları Capa Raza gönderdi.”

“Dük’e hediye olarak verildiler,” dedi Reynart. “Üstlerim onları bizzat onayladılar.”

“Üstlerine müdahale edildi,” dedi Locke. “Capa Raza bir Bağlıbüyücü tuttu. İnsanın zihnine neler yapabileceğini kendi gözlerimle gördüm.”

“Bu çok saçma,” dedi Reynart. “Bir peri masalı daha uydurmana izin verdiğime inanamıyorum. Onu aşağı indirin ama önce durun ağzını bağlayayım.” Reynart yakınlardaki başka bir garsonun tepsisinden keten bir peçete aldı ve onu tortop yapmaya başladı.

“Reynart, lütfen. Lütfen beni Vorchenza’ya götür. Önemli bir şey olmasaydı ne diye geri geleyim? Beni o kilere kapatırsan buradaki herkes geberecek. *Lütfen* beni Vorchenza’ya götür.”

Stephen onu soğuk bakışlarla süzdü, ardından peçeteyi bıraktı. Bir parmağını Locke’un suratına doğrulttu. “Seni Doña’ya götüreceğim. Yolda tek bir kelime edersen önce ağzını kapatırım, sonra da seni bayıltıncaya kadar dövüp o kilere atarım. Anlaşıldı mı?”

Locke hevesle kafa salladı.

Reynart onlara eşlik etmeleri için birkaç siyahceketliye daha işaret verdi. Locke yanında altı askerle ve peşinde kaşları çatık Conté’yle beraber galeriden geçip iki farklı merdivenden indi. Reynart onu Doña Vorchenza’yla ilk tanıştığı koridora ve odaya götürdü. Yaşlı kadın sandalyesinde oturuyor, örgüsü ayaklarının dibinde sahipsizce duruyordu. Kadın ıslak bir bezi dudaklarına bastırırken Doña Salvara da yanında diz çökmüş bekliyordu. Don Salvara ise bir bacağını pervaza dayamış halde pencereden dışarı bakıyordu. Reynart tutsağını iterek odaya soktuğunda üçü de çok şaşırmış gözüktü.

“Dışarıda bekleyin,” dedi Reynart muhafızlara. “Kusura bakma ama sen de,” diye ekledi, Conté yanından geçmeye çalıştığında.

“Bırak Salvaralar’ın adamı girsin Stephen,” dedi Doña Vorchenza. “Zaten olayların çoğundan haberdar. Geri kalanını bilse de olur.”

Conté içeri girdi, Vorchenza’ya reverans yaptı ve Reynart kapıyı arkalarından kilitlerken Locke’u kolundan tuttu. Salvaralar genç adamı çatık kaşlarla süzdüler.

“Merhaba Sofia. Selam Lorenzo. Sizi yeniden görmek güzel,” dedi Locke sakin bir sesle.

Doña Vorchenza yerinden kalktı, aralarındaki mesafeyi iki adımda kapadı ve Locke’un ağzına bir tokat attı. Başı sağa savrulan Locke’un boynuna ağrılar saplandı.

“Of,” dedi genç adam. “Senin neyin var böyle?”

“Borcumu ödedim Efendi Bela.”

“Önce sen benim boynuma kahrolasıca zehirli bir iğne batırdın!”

“Hak etmiştin de,” dedi Doña Vorchenza.

“Bak ben hiç de aynı fikirde...”

Reynart onu sol omzundan tuttu, kendisine doğru çevirdi ve yumruğunu Locke’un çenesine indirdi. Vorchenza onun yaşındaki ve cüssesindeki birine göre epey etkileyiciydi; fakat Reynart *gerçekten* vurabiliyordu. Oda birkaç saniyeliğine kararır gibi oldu; ışıklar geri geldiğinde Locke bir köşede yan yatmıştı. Sanki küçük küçük demirciler gözlerinin hemen üstünde yer alan örsleri dövüyorlardı. Locke adamların oraya nasıl girdiklerini merak etti.

“Sana Doña Vorchenza’nın üvey annem olduğunu söylemiştim,” dedi Reynart.

“Vay vay vay,” dedi Conté, gevrek gevrek gülerek. “İşte bu tam bana göre bir parti.”

“Kaçıp paçayı kurtardıktan sonra,” dedi Locke, zar zor ayağa kalkarken, “Kuzgun Yuvası’na neden geri döndüğümü sormak hiçbirinizin aklına gelmiyor mu?”

“Dış saçakların birinden atladın,” dedi Doña Vorchenza, “ve yanından geçen asansör kafeslerden birine tutundun, değil mi?”

“Evet, aynen öyle. Yere inen diğer yollar hesaba katılamayacak kadar sağlıksızdı.”

“Gördün mü? Sana söylemiştim Stephen.”

“Mümkün olabileceğini düşünmedim değil,” dedi Vadralı, “ama öyle bir şeyin gerçekten yapılabileceğine inanmak istemedim.”

“Stephen yüksekten pek hoşlanmaz,” dedi Vorchenza.

“Öyleyse kafası çalışıyor demektir,” dedi Locke. “Ama lütfen, beni dinle. Buraya seni uyarmak için geldim. O heykeller hakkında. Capa Raza sana onlardan dört tane verdi. Onlar yüzünden bu kuledeki herkes korkunç bir tehlike içinde.”

“Heykeller mi?” Doña Vorchenza genç adamı merakla süzdü. “Bir beyefendi Dük’e hediye olarak dört altın ve cam heykel bıraktı.” Dönüp Stephen’a göz attı. “Dük’ün güvenlikçilerinin onları incelediklerinden eminim. Ben de onlara onay verdim. Tabii bu konuda fazla bir bilgi sahibi değilim; sadece akranlarımdan bazılarına yardım amacıyla danışmanlık yapıyorum.”

“Üstlerim de bana öyle söylediler,” dedi Reynart.

“Ah, kes şunu,” dedi Locke. “Sen Örümcek’sin. Ben Camorr’un Belası’yım. Capa Raza’yla tanıştın mı? Ya kendini Şahinci olarak tanıtan bir Bağlıbüyücü’yle? Seninle heykeller hakkında konuştular mı?”

Don ve Doña Salvara ağızları bir karış açık Doña Vorchenza’ya bakıyorlardı. Yaşlı kadın öksürüp tıksırdı.

“Tüh,” dedi Locke. “Sofia ile Lorenzo’ya söylememiştin, değil mi? ‘Bir dostumun dostu’ numarasını kullanıyordun. Kusura bakma. Ama seninle Örümcek olarak konuşmam gerek. Sahtefer çöktüğü zaman Kuzgun Yuvası’ndaki herkes boku yiyecek.”

“Biliyordum,” dedi Sofia. “Biliyordum!” Kocasını kolundan tuttu ve suratını ekşitmesine neden olacak kadar sertçe sıktı. “Sana söylememiş miydim?”

“Ben hâlâ o kadar emin değilim,” karşılığını verdi Lorenzo.

“Hayır,” dedi Doña Vorchenza, iç geçirerek. “Sofia vaziyeti anlamış. Ben Dük’ün Örümceği’yim. İşte, artık gerçeği biliyorsunuz. O gerçek bu odanın dışına çıkarsa gırtlaklar kesilir.”

Conté yaşlı kadına bakarken gözlerinde şaşkınlık ve tuhaf bir takdir vardı. Locke sendeleyerek ayağa kalktı.

“Heykellere gelince,” dedi Doña Vorchenza. “Onlara bizzat onay verdim. Sahiden de Dük’e hediye edildiler.”

“Bu bir komplo,” dedi Locke. “Heykeller bir tuzak. Birini açıp içine bakın! Capa Raza bu kuledeki her adamı, kadını ve çocuğu mahvetmeyi amaçlıyor. Yapacağı şey cinayetten beter.”

“Capa Raza kusursuz bir beyefendiydi,” dedi Doña Vorchenza. “Bu akşam kısa bir süreliğine bize katılması için sunduğum daveti neredeyse geri çevirecekti. Bu da kendine bir avantaj sağlamak için anlattığın o masallardan biri.”

“Ah, tabii canım,” dedi Locke. “Kaçtıktan sonra buraya tıpış tıpış döndüm ve zekice ellerimi bağlatıp tüm Gececamı Bölüğü tarafından buraya kasten getirildim. İşte şimdi pençeme düştünüz. O heykellerin içi Öcütaşı dolu Vorchenza! *Öcütaşı.*”

“Öcütaşı mı?” dedi Doña Sofia dehşetle. “Nereden biliyorsun?”

“Bilmiyor,” dedi Doña Vorchenza. “Yalan söylüyor. Heykeller zararsız.”

“Birini açıp bakın,” dedi Locke. “Bu tartışmaya noktayı koymanın çok kolay bir yolu var. Lütfen, Sahtefer’e az kaldı. Birini açın. Sahtefer’de tutuşacaklar.”

“O heykeller binlerce şilin değerindeki Dukalık demirbaşlarıdır,” dedi Vorchenza. “Bilinen bir suçlu istedi diye hiçbirine zarar verilemez.”

“Bir tarafta binlerce şilin,” dedi Locke, “diğer taraftaysa yüzlerce can. Camorr’un tüm soyluları ağızlarından salya damlayan birer geri zekâlı olup çıkacak, anlamıyor musun? O bahçedeki çocukları hımbıllaştırılmış birer at gibi beyaz gözlerle hayal edebiliyor musun? Çünkü hepimiz öyle olup çıkacağız!” diye bağırdı. “*Hımbıllaşacağız.* O bok, kahrolası ruhlarımızı yiyecek.”

“Kontrol etmekten ne zarar gelir ki?” dedi Reynart.

Locke başını kaldırdı ve yüzünde minnetle Reynart’a baktı. “Hiçbir zarar gelmez Reynart. Lütfen. Lütfen kontrol et.”

Doña Vorchenza şakaklarını ovuşturdu. “Bu iş iyice kontrolden çıktı,” dedi. “Stephen, lütfen bu adamı şölenin sonuna kadar güvenli bir yere kapat. Pencereleri olmayan bir odaya.”

“Doña Vorchenza,” dedi Locke, “Avram Anatolius adı sana ne ifade ediyor?”

Kadının bakışları sertleşti. “Hiçbir şey ifade etmiyor,” dedi. “Ya sana?”

“Capa Barsavi yirmi iki yıl önce Avram Anatolius’u öldürdü,” dedi Locke. “Sen de bunu biliyordun. Onun Gizli Barış’a tehdit oluşturduğunun farkındaydın.”

“Bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum,” dedi Doña Vorchenza. “Artık sus, yoksa susturulacaksın.”

“Anatolius’un bir oğlu vardı,” dedi Locke çaresizce bir telaşla, Stephen ona doğru bir adım atarken. “O oğul hayatta kaldı Doña

Vorchenza. Luciano Anatolius. Capa Raza işte o. Luciano ebeveynlerinin ve kardeşlerinin cinayetine karşılık Barsavi'den intikam aldı. Şimdi de senden intikam almak istiyor! Senden ve diğer tüm soylulardan."

"Hayır," dedi Doña Vorchenza, tekrar başına dokunarak. "Hayır, bu doğru olamaz. Capa Raza'yla vakit geçirmek hoşuma gitti. Böyle bir şey yapabileceğini aklım almıyor."

"Şahinci," dedi Locke. "Şahinci'yi hatırlıyor musun?"

"Raza'nın iş ortağı," dedi Vorchenza dalgın bir edayla. "Onunla... onunla vakit geçirmek de hoşuma gitti. Suskun ve kibar bir adamdı."

"Şahinci sana bir şey yaptı Doña Vorchenza," dedi Locke. "Daha evvelden aynı şeye kendi gözlerimle tanık oldum. Gerçek adını söyledi mi? Bir parşömen sayfasının üstüne yazı yazdı mı?"

"Ben... ben... hatırlamıyorum... Tüm bunlar..." Doña Vorchenza olduğu yere sindi; acı çekiyormuşçasına yüzündeki kırışıklıklar içe doğru kıvrıldı. "Capa Raza'yı davet etmeliyim... Onu şölene davet etmemek kabalık olur..." Sonra da sandalyesine yığılıp çığlık attı.

Lorenzo ile Sofia yaşlı kadının yardımına koştular. Reynart ise Locke'u yeleğinin önünden tutup sertçe duvara çarptı ve ayaklarını yerden bir adım yukarıda sallandırdığı genç adamın suratına kükredi. "Ona ne yaptın?"

"Hiçbir şey," dedi Locke, güçlükle nefes alarak. "Onu bir Bağlıbüyücü efsunladı. Düşün be adam! Üvey annen o heykeller konusunda mantıklı davranıyor mu? Piç kurusu onun zihnine bir şey yaptı."

"Stephen," dedi Doña Vorchenza, boğuk bir sesle, "Bela'yı bırak. Haklı. Haklı... Raza ile Şahinci... Sanki her şey aklımdan çıkıp gitmiş. Raza'nın ricasını kabul etmeyecektim... Şahinci yazı masamda bir şeyler yaptı ve ben... ben..."

Yaşlı kadın Sofia'nın da yardımıyla tekrar ayağa kalktı. "Luciano Anatolius mu dedin? Capa Raza, Avram Anatolius'un oğlu muymuş? Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü bir-iki saat önce o Bağlıbüyücü'yü yere bağladım," dedi Locke, Reynart onu bırakıp duvardan aşağı kaymasına izin verirken. "Ağzından laf alabilmek için parmaklarını kestim ve duymak istediğim her şeyi itiraf ettiği zaman kahrolası dilini de kesip yarayı dağlattım."

Odadaki herkes ona bakakaldı.

“Herife götoş da dedim,” diye sözlerini sürdürdü Locke. “Bu hiç hoşuna gitmedi.”

“Bir Bağlıbüyücü’yü öldürmek ölümden beterdir,” dedi Doña Vorchenza.

“Ölmedi ki. Sadece hayatı boyunca hiç olmadığı kadar pişman oldu.”

Doña Vorchenza başını iki yana salladı. “Stephen, heykeller. Bu katta bir tane olacaktı, değil mi? Bar tezgâhının yanında.”

“Evet,” dedi Reynart, kapıya doğru hareketlenerek. “Onlar hakkında daha başka ne biliyorsun Bela?”

“İçlerinde simyasal fünyeler var,” dedi Locke, “ve de ateş yağıyla dolu çömlekler. Sahtefer’de ateş yağı tutuşacak ve kulenin tamamı Öcütaşı dumanıyla dolacak. Anatolius da kıçıyla gülerek yelken açıp gidecek.”

“Şu Luciano Anatolius,” dedi Sofia. “Merdivenlerde tanıştığımız adam o muydu?”

“Ta kendisi,” dedi Locke. “Luciano Anatolius, namı diğer Capa Raza, namı diğer Gri Kral.”

“Heykeller simyasalsa,” dedi Sofia, “onlara ben baksam iyi olur.”

“Ortada bir tehlike varsa seninle geliyorum,” dedi Lorenzo.

“Ben de,” dedi Conté.

“Harika! Hep beraber gidelim! Çok eğlenceli olur!” Locke bağlı ellerini kapıya doğru salladı. “Yeter ki acele edin.”

Conté onu kolundan tutup grubun arkasından iteklerken Reynart ile Vorchenza şaşıran siyahceketlilerin yanından geçerek başı çektiler. Reynart adamlara peşlerinden gelmelerini işaret etti. Koridordan geçip ana galeriye geri döndüler.

Tuhaf kafile galeriyi hızla kat ederken kızarık suratlı şenlikçi kalabalığı ikiye ayrılarak onlara yol verdi. Reynart şarap kadehlerinden oluşan ışıltılı piramidin yanındaki siyahceketlilerin yanına gitti. “Barın bu kısmı geçici olarak kapatılmıştır. Uygulayın,” dedi, ardından diğer askerlerine döndü. “Bu alanı beş-altı metre geriden çevirin. Dük adına hiç kimsenin yaklaşmasına izin vermeyin.”

Doña Sofia eğilerek kadife kordonun altından geçti ve piramit heykelinin yanına çömeldi. Piramidin yüzeylerindeki cam

pencerelerin arkasında yer alan yumuşak ışıklar yanıp sönmeye ve renk değiştirmeye devam ediyordu. Kaidesinin kenarları yaklaşık yetmiş beş, boyu ise doksan santimdi.

“Yüzbaşı Reynart,” dedi Sofia, “kemerinizde bir çift eldiven olacaktı. Onları ödünç alabilir miyim?”

Reynart kadına bir çift siyah deri eldiven verdi ve Sofia onları ellerine geçirdi. “Gereğinden fazla rahat davranmak pek akıllıca değildir; temas zehirlerinin hazırlanması çocuk oyuncağıdır,” dedi kadın dalgın bir sesle ve parmaklarını heykelin yüzeyinde gezdirerek ona yakından baktı. Konumunu birkaç kez değiştirirken her yeni incelemede kaşları biraz daha çatıldı.

“Kasada bir açıklık göremiyorum,” diyerek tekrar doğruldu. “Bir bağlantı yeri bile yok; işçiliği çok kaliteli. Aygıt duman çıkarma amacıyla tasarlanmışsa o dumanın nasıl dışarı kaçabileceğini tahmin edemiyorum.” Eldivenli bir parmağıyla cam pencerelerden birini tıklattı.

“Öte yandan...” Pencereyi tekrar tıklattı. “Buna süs camı deriz; ince ve kırılgandır. Genellikle heykel yapımında yararlanılmaz ve laboratuvarda onu nadiren kullanırız, çünkü ısı kaldırmaz...”

Başı hızla Locke’a doğru çevrilirken badem sarısı lüleleri bir hale gibi savruldu. “Aygıtın içinde ateş yağıyla dolu çömlekler mi vardı?”

“Bana öyle söylendi,” cevabını verdi genç adam. “Dilini kaybetmemeye çok hevesli biri tarafından.”

“Cevap belki de budur,” dedi Sofia. “Ateş yağı, kapalı bir boşlukta büyük bir ısı yaratır. Isı bu camı kolayca parçalar... Camı parçalar ve dumanın dışarı kaçmasına imkân tanır! Yüzbaşı, lütfen epenizi çekin. Onu kullanmak istiyorum.”

Duyduğu herhangi bir şüphe varsa bile bunu iyi gizleyen Reynart, kılıcını çekti ve kabzası öne gelecek şekilde kadına doğru uzattı. Sofia silahın gümüş kabza topuzunu inceledi, kafa salladı ve onunla cama vurdu. Cam tiz bir şıngırtıyla kırıldı. Kadın bunun ardından silahı ters çevirip yalımıyla pencerenin kenarlarındaki sivri cam kırıklarını temizledi ve epeyi Reynart’a geri verdi. Mahcup siyahceketlilerden oluşan ince güvenlik kordonunun güçlükle zapt edebildiği kalabalıktan mırıldanmalar ve nidalar yükseldi.

“Dikkatli ol Sofia,” dedi Don Lorenzo.

“Bir denizciye okyanusa nasıl sıçacağını öğretmeye kalkma,” diye mırıldanan Sofia yaklaşık yirmi santim genişliğindeki pencereden içeri baktı. Eldivenli elini içeri uzatıp değişken simyasal ışıklardan birine dokundu, ardından bileğini bükerek ışığı dışarı çıkardı.

“Bir şeye tutturulmamış bile,” diyerek onu yanına bıraktı. “Ah, tanrılar aşkına,” diye fısıldadı, yoluna çıkan ışık olmaksızın bir kez daha heykelin içine göz gezdirdiğinde. Elini ağzına götürdü ve titreyerek ayağa kalkıp geri geri sendeledi.

Doña Vorchenza hemen onun yanına gitti. “Ne var?”

“Öcütaşı!” dedi Doña Salvara dehşetle. “Heykel ağzına kadar onunla dolu! Tozu görebiliyor ve kokusunu alabiliyorum.” Bazı insanların önlerinden iri bir örümcek geçtiği zaman yaptıkları gibi ürperdi. “Sadece bu heykelde bile bütün kuleyi dolduracak kadar Öcütaşı var. Sizin şu Capa Raza işini garantilemek istemiş.”

Doña Vorchenza kulenin cam duvarından Camorr’un kuzeyindeki manzaraya baktı. Gökyüzü Locke’un bar tezgâhının yanından sürüklenerek geçirildiği anda olduğundan bile daha karanlıktı. “Sofia,” dedi Kehribarcam Kontesi, “bu şeylerle ilgili ne yapabilirsin? Tutuşmalarını önleyebilir misin?”

“Sanmıyorum,” dedi Doña Salvara. “Simyasal fünyeleri göremiyorum; Öcütaşı’nın altında olmalılar. Üstelik bir müdahale halinde tutuşmaları da mümkün; kendi laboratuvarımda benzer bir düzeneği kolayca hazırlayabilirim. Onu etkisizleştirmeye çalışmak, yanmasına izin vermek kadar kötü bir sonuç doğurabilir.”

“Heykelleri kuleden çıkarmak zorundayız,” dedi Reynart.

“Hayır,” dedi Sofia. “Öcütaşı dumanı yükselir; etrafımızdaki havadan daha hafiftir. Sahtefer’e kadar heykelleri buradan yeterince uzaklaştırabileceğimizi hiç sanmıyorum. Kuzgun Yuvası’nın altındayken devreye girerlerse yükselen duman bulutunun içinde kalırız. Yapabileceğimiz en iyi şey onları suya batırmak; Öcütaşı suyla karıştıktan birkaç dakika sonra etkisini yitirir. Ateş yağı yine de yanar ama beyaz duman yükselmez. Keşke onları Angevine’a fırlatabilseydik!”

“Yapamayız,” dedi Vorchenza, “ama onları Gök Bahçe’nin sarnıcına atabiliriz. Üç metre derinliğinde ve dört buçuk metre genişliğindedir. Bu kadarı işimizi görür mü?”

“Evet! Öyleyse tek yapmamız gereken heykelleri oraya çıkarmak.”

“Stephen!” dedi Doña Vorchenza; fakat Yüzbaşı Reynart çoktan harekete geçmişti.

“Lordlarım ve leydilerim!” diye avazı çıktığı kadar gürledi Reynart, “Dük Nicovante adına acilen yardımınız gerekiyor. Gececamı, yanımda toplan. Bana merdivenlere kadar bir yol açın lordlarım ve leydilerim. Önümüze geçenlere nazik davranmayacağımı affınıza sığınarak belirtmeliyim.”

“Bu kahrolasıca şeyleri galerilerden alıp Gök Bahçe’ye çıkarmamız gerekiyor,” diye devam eden Reynart adamlarından birini omzundan tuttu. “Yolcu terasına koş ve Teğmen Razelin’i bul. Ona benim yetkimle Gök Bahçe’yi boşaltmasını söyle. Beş dakika sonra orada tek bir çocuk bile görmek istemiyorum. O ne yapacağını bilir. Şimdi emirleri yerine getirin, sonra özür dileyin.”

“Ellerimi çözün,” dedi Locke. “O şeyler epey ağır. Pek kuvvetli değilimdir ama yardım edebilirim.”

Doña Vorchenza onu merakla süzdü. “Niye bizi uyarmak için geri geldin Efendi Bela? Niye kaçıp gitmedin?”

“Ben bir hırsızım Doña Vorchenza,” dedi Locke usulca. “Hatta belki bir katilim de. Ama bu kadarı çok fazla. Hem zaten niyetim Raza’yı öldürmek. Eğer o bir şeyi istiyorsa, ben de onu isteğinden mahrum bırakmalıyım; bu kadar basit.” Ellerini uzattı ve yaşlı kadın yavaşça kafa salladı.

“Yardım edebilirsin ama daha sonra konuşmamız gerek.”

“Evet, konuşmalıyız. Umarım bu sefer o şişler olmadan,” karşılığını verdi Locke. “Conté, bir zahmet beni şu iplerden kurtarıver.”

Kaslı fedai bıçaklarından biriyle Locke’un bağlarını kesti. “Bir yamuk yaparsan,” diye homurdandı, “heykellerden önce seni sarnıca atarım.”

Locke, Conté, Reynart, Don Salvara ve birkaç siyahceketli hep beraber diz çöküp heykeli kaldırmaya uğraştılar. Sofia kaşlarını çatarak onları birkaç saniye seyretti, sonra da önüne çıkanları itip kakarak kocasının bulunduğu kenardan tuttu.

“Ben gidip Dük’ü bulacağım,” dedi Vorchenza. “Onu olup bitenlerden haberdar edeceğim.” Bunun ardından galeriyi hızla geçti.

“Eh, sekiz kişiyle bunun altından kalkabiliriz,” dedi Reynart, “ama işimiz hiç de kolay olmayacak. Çıkmamız gereken epey basamak var.”

Hep beraber düşe kalka heykeli bir kat yukarı çıkardılar. O galeri katında bekleyen daha başka siyahceketliler de vardı. “Tüm heykelleri bulun!” diye bağırdı Reynart. “Her birine sekiz adam! Onları bulun ve Gök Bahçe’ye taşıyın! Yolunuza kim çıkarsa Dük’ün adına itip geçin! Ve tanrılar aşkına heykelleri düşürmeyin!”

Çok geçmeden asker ekipleri uğraşıp didinerek ve sövüp sayarak komutanlarının arkasından diğer heykelleri de taşıyordu. Locke soluk soluğa ve kan ter içinde kalmıştı; diğerleri de ondan daha iyi durumda sayılmazdı.

“Ya bu şey kollarımızdayken patlarsa?” diye homurdandı siyahceketlilerden biri.

“Önce ellerimiz yanar,” dedi Sofia, harcadığı çabadan kıpkırmızı kesilmiş bir suratla. “Sonra altı adım bile atamadan bilincimizi yitirip yere yığılırız ve hımbıllaşırız. Bu da hiç işimize gelmez, değil mi?”

Şöleni arkalarında bırakarak son galeriye ve onun ötesine ulaştılar. Onlar hizmet koridorlarından zar zor geçerlerken muhafızlar ve hizmetkârlar da kendilerini sağa sola atarak önlerinden çekildiler. Kuzgun Yuvası’nın en tepesinde bulunan geniş bir mermer merdiven, yarı transparan dış duvarların içinde bir sarmal çizerek Gök Bahçe’ye kadar çıkıyordu. Onlar sarmalları birbiri ardına tırmanırken Camorr’un tamamı etraflarında fırıl fırıl döndü. Tepede koyu renkli, tuhaf şekiller asılı duruyordu. Bunların Gök Bahçe’den aşağı sarkan ve dışarıdaki rüzgârın etkisiyle sallanan sarmaşıklar olduğunu anlayana kadar Locke’un onlara birkaç saniye bakması gerekti.

Siyahceketlilerce kovalanan ve uşaklarca azarlanan düzinelerce çocuk yanlarından koşarak geçip gitti. Nihayet merdiven çatıdaki bahçeye açıldı. Geldikleri yer bir bahçeden ziyade minyatür bir ormana benziyordu; zeytin ağaçları, portakal ağaçları ve zümrüt yeşili yapraklara sahip hışırtılı simyasal melezler mor renkli, bulutsuz gökyüzünün altındaki sıcak rüzgârda yavaşça salınıyordu.

“Kahrolası sarnıç nerede?” diye sordu Locke. “Buraya daha önce hiç gelmedim.”

“Bahçenin doğu kenarında,” dedi Lorenzo. “Eskiden burada oyun oynardım.”

Sarnıcı bir salkımsöğüdün sarkık yapraklarının altında buldular. Yuvarlak gölet tıpkı Doña Vorchenza’nın söylediği gibi dört buçuk metre genişliğindeydi. Grup hiç vakit kaybetmeden heykeli suya attı. Sıçrattığı suyla iki siyahceketliyi sırılsıklam eden heykel arkasında beyaz renkli, bulanık bir bulut bırakarak hızla battı ve sert bir tangırtıyla sarnıcın dibine çarptı.

Diğer üç heykel de teker teker onun üstüne atıldı; ta ki dördü de artık bulanık olan suların altında kalana ve Gök Bahçe siyahceketlilerle dolana dek.

“Şimdi ne olacak?” dedi Locke nefes nefese.

“Şimdi çatıyı boşaltacağız,” dedi Doña Sofia. “Orada çok büyük miktarda Öcütaşı var; suya batsalar bile hiç kimsenin o heykellere yaklaşmasını istemem. En azından birkaç saat geçene kadar.”

Çatıdaki herkes kadının teklifine seve seve uydu.

6

Doña Vorchenza, Kuzgun Yuvası’nın en üst galerisinde onlarla bir kez daha buluştuğunda Sahtefer yeni yeni çöküyordu. Atacam kuleleri saran harikulade renk cümbüşü, yolcu platformunun yüksek kapısından ucu ucuna görülebiliyordu. Etraflarında kızılca kıyamet koparken sağa sola koşuşturan siyahceketliler çarptıkları Donlardan ve Doñalardan özür dileyip duruyorlardı.

“Bu resmen savaş demek,” dedi Vorchenza; Salvaralar, Locke, Conté ve Reynart yaşlı kadının etrafında toplandıklarında. “Böyle bir girişim toplu suikasttan bile beter. Tanrılar aşkına! Nicovante şu anda Gececamı’nı topluyor Stephen. Anlaşılan yoğun bir gece geçireceksin.”

“Geceyarıcılar ne olacak?” diye sordu Yüzbaşı.

“Hepsini buradan çıkar,” dedi Vorchenza. “Çabucak ve sessizce. Onları Sabır Sarayı’nda topla ve bir kavgaya hazır beklet. Nicovante en çok nerede işe yarayacaklarına karar verdiğinde onları oraya yollarım.

“Efendi Bela,” diye devam etti, “yaptıkların için sana minnettarız; bu davranışın sana çok daha iyi bir gözle bakılmasını sağlayacak. Ama artık mesele hallolduğuna göre seni korumalar eşliğinde Kehribarcam’a göndereceğim. Hâlâ bir tutsaksın fakat bazı konforları hak ettin.”

“Hadi oradan,” dedi Locke. “Bana bundan fazlasını borçlusun. Raza bana ait.”

“Raza,” dedi Doña Vorchenza, “artık Camorr’un en azılı suçlusu. Dük onu bir böcek gibi ezmeye niyetleniyor. Tüm mekânlarına girilecek ve Yüzen Mezar altüst edilecek.”

“Sizi gidi ahmaklar!” diye haykırdı Locke. “Raza, Dürüst Vatandaşlara hükmetmiyor; onları sadece kullanıyor! Yüzen Mezar bomboş. Biz burada konuşurken Raza kaçmaya hazırlanıyor. Capa olmayı hiç istemedi; sadece o makamı kullanarak Barsavi’yi avucuna düşürmek ve Camorr’un soylularını ortadan kaldırmak istedi.”

“Raza hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun Efendi Bela?”

“Raza kendisine hâlâ Gri Kral dediği zamanlarda Capa Barsavi’yi kandırmasına yardım etmem için beni zorladı. Anlaşmamıza göre iş bittikten sonra beni bırakacaktı ama beni de aldattı. Dostlarımdan üçünü öldürüp parama el koydu.”

“*Parana* mı el koydu?” dedi Don Lorenzo, bir elini yumruk yaparak. “Herhalde *paramıza* demek istedin!”

“Evet,” dedi Locke. “Ayrıca Doña de Marre’dan, Don Javarris’ten ve Feluccialardan aldıklarıma da. Toplam kırk bin şilinden fazla... yani koca bir servet. Raza onu benden çaldı. Paranın artık bende olmadığını söylerken yalan konuşmuyordum.”

“Öyleyse pazarlık kozu olarak kullanabileceğin hiçbir şeyin yok,” dedi Doña Vorchenza.

“Paranın artık bende olmadığını söyledim, yerini bilmediğimi değil,” dedi Locke. “Raza benden çaldıklarını Barsavi’nin servetine ekleyerek, şehirden kaçırmak için paraları hazırladı. Onunla Bağlıbüyücü’nün ücretini ödeyecekti.”

“Öyleyse bize yerini söyle,” dedi Doña Vorchenza.

“Raza bana ait,” dedi Locke. “Beni aşağı indirip serbest bırakacaksınız. Raza üç dostumu öldürdü ve onun kahrolası kalbini sökmeye kararlıyım. Bu fırsat için Camorr’daki tüm ak demiri feda ederim.”

“Bu şehirde sadece birkaç gümüş sikke çaldılar diye pek çok adamın asılmışlığı var,” dedi Doña Vorchenza, “ve sen on binlerce tam şilin çaldıktan sonra serbest bırakılmak istiyorsun. Hiç sanmıyorum.”

“Bu bir karar ânı Doña Vorchenza,” dedi Locke. “Parayı geri almak istiyor musun? Size yerini söyleyebilirim. Barsavi’nin hatırı sayılır olması gereken servetiyle beraber onu nerede bulabileceğinizi açıklayabilirim. Karşılığında tek isteğim Raza. Beni serbest bırakacaksın ve ben de gidip seni ve diğer tüm soyluları ortadan kaldırmayı deneyen adamı öldüreceğim. Mantıklı davran; artık hepiniz çehremi ve sesimi bildiğinize göre eski kariyerime dönecek halim yok. En azından bu şehirde...”

“Haddini aşıyorsun.”

“Capa Raza’nın Kuzgun Yuvası’nı tüm şehri hımbıllaştırmaya yetecek kadar Öcütaşı’yla doldurmasını Camorr’un Örümceği mi önledi? Hayır, bunu yapan Camorr’un *Belası’ydı.* Buradaki her erkek, kadın ve çocuk *benim* yufka yürekliliğim sayesinde hâlâ hayatta; sen işini doğru düzgün yaptın diye değil. Bana borçlusun Vorchenza. Bana bir şeref borcun var. Raza’yı bana verirsen borcunu ödemekle kalmayacak, parayı da alacaksın.”

Vorchenza ona suyu dondurabilecek kadar soğuk bir bakış attı. “Doğru, sana bir şeref borcum var Efendi Bela,” dedi en sonunda. “Dük’e ve akranlarıma verdiğin hizmetler karşılığında serbestsin. Ve Raza’ya bizden önce ulaşabilirsen o da senindir. Ama ulaşamazsan senden özür dileyecek değilim. Ayrıca faaliyetlerine devam edersen ve yollarımız tekrar kesişirse seni yargısız infaz ettiririm.”

“Adil bir karar. Bu arada bir kılıca ihtiyacım olacak,” dedi Locke. “Neredeyse unutuyordum.”

Yüzbaşı Reynart epe kemerini çözüp genç adama atarak Locke’u şaşırttı. “Onu kanla ıslatmaya bak,” dedi, “ve benden selam söyle.”

“Eee?” dedi Doña Vorchenza, Locke kemeri Meraggio’nun mavi renkli, fevkalade pantolonunun beline bağlarken. “Para nerede?”

“Camorr’un Dişleri’nin kuzeyindeki özel rıhtımlarda üç tane bok mavnası var,” dedi Locke. “Bilirsiniz ya; şehrin tüm çöpünü ve dışkısını alıp kuzeydeki sahalara götürürler.”

“Elbette,” dedi Doña Vorchenza.

“Raza servetini onlardan birine saklamış,” dedi Locke. “Bariz sebeplerden dolayı kat kat muşambaya sarılı tahta sandıkların içine. Camorr’dan kaçtıktan sonra mavnayla kuzeyde buluşmayı ve hazineyi orada boşaltmayı planlıyormuş. Paranın tamamı o bok yığınlarının altında.”

“Bu çok saçma,” dedi Doña Vorchenza.

“Cevabımın kulağa hoş geleceğini söylemedim,” dedi Locke. “Bir düşün. Bir para zulasını aramak *isteyeceğin* en son yer neresidir?”

“Hımmm. Hangi mavna?”

“Bilmiyorum,” dedi Locke. “Tek bildiğim üçünden birinde olduğu.”

Vorchenza dönüp Reynart’a bir göz attı.

“Eh,” dedi yüzbaşı, “tanrılar erbaşları boşuna icat etmediler.”

“Hassiktir!” dedi Locke, boğazındaki bir düğümü yutkunarak. *Aman inandırıcı ol*, diye içinden geçirdi. *Hem de çok.* “Doña Vorchenza, bu mesele henüz sona ermedi.”

“Gene ne var?”

“Gemiler, mavnalar, kaçış... Bir süredir düşünüyordum. Şahinci bıçağımın altında yatarken tuhaf tuhaf espriler yaptı. Benimle alay ediyordu. Neden bahsettiğini ancak şimdi anlayabildim. O veba gemisi var ya. *Tatmin...* Onu batırmak zorundasın.”

“Niyeymiş?”

“Gemi Anatolius’un,” dedi Locke. “Şahinci’ye göre Anatolius eskiden Demir Deniz’de korsanlık yapmış. Bir Bağlıbüyücü tutmak ve Camorr’a dönüp intikamını almak için servet toplamış. *Tatmin* onun gemisiymiş. Ama Anatolius ona binip kaçmayı planlamıyormuş; şehri kuzeyden terk edip Angevine’dan yukarı çıkacakmış.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Şahinci bir yedek plana dair ipuçları veriyordu,” dedi Locke. “Yedek plan işte o veba gemisi. Gemide ceset falan yok Doña Vorchenza. Çekirdek bir mürettebatı var. Dük’ün Gulyabanileri gibi,

Kara Fısıltı'yı sağ atlatmış adamlardan oluşan bir mürettebat. Ambarı da hayvanlarla dolu: keçiler, koyunlar, eşekler. Şahinci'nin edepsizlik yaptığını sanıyordum... ama bir düşünün."

"Hayvanlar Fısıltı'yı taşıyabilir," dedi Reynart.

"Evet," dedi Locke. "Hastalıktan ölmezler ama onu pekâlâ bize bulaştırabilirler. O kahrolasıca gemiyi batır Doña Vorchenza. Raza'nın indireceği ikinci darbe bu. Eğer soyluları ortadan kaldıramadığını öğrenirse intikamını bütün şehirden almayı deneyebilir. Buna son şansı gözüyle bakabilir."

"Delilik bu," diye fısıldadı Doña Vorchenza. Yine de kısmen aklı yatmışa benziyordu.

"Anatolius çocuklar dâhil olmak üzere Camorr'un tüm soylularını öldürmeye çalıştı. O bir deli, Kehribarcam Kontesi. Hüsrana nasıl tepki verir sanıyorsun? Tek yapması gereken şey adamlarının o gemiyi iskeleye yanaştırmasını ve hayvanları salıvermesini sağlamak. Ya da bir mancınıkla şehre birkaç koyun atarlar, olur biter. *O kahrolasıca gemiyi batır.*"

"Efendi Bela," dedi Doña Vorchenza, "bu kadar açgözlü bir hırsız için nedense çok yumuşak bir kalbin var."

"Ben İsimsiz On Üçüncü'nün, Madrabaz Bekçi'nin, Velinimet'in yeminli bir müridiyim," dedi Locke. "Ben bir *rahibim.* Bu kuledeki insanları sırf şehrimin ölümünü seyretmek için kurtarmadım. Başka bir sebepten değilse bile âdet yerini bulsun diye o gemiyi batır Doña Vorchenza. Sana yalvarıyorum."

Kadın yarım ay biçimli gözlük camlarının üstünden onu süzdü, ardından Reynart'a doğru döndü. "Yüzbaşı," dedi yavaşça, "yolcu platformundaki fener istasyonuna git. Tersane'ye ve Tortuluk'a mesaj yolla."

Yaşlı kadın ellerini karnının üstünde kavuşturup iç geçirdi. "Benim yetkimle ve Dük Nicovante'nin adıyla *Tatmin*'i batırın. Sağ kalıp kıyıya ulaşmaya çalışan herkesi de vurun."

Locke huzurla iç geçirdi. "Teşekkürler Doña Vorchenza. Şimdi, asansörüm?"

"Asansörün, Efendi Bela... Şeref borcumu ödeyerek hiç vakit kaybetmeden sana bir tane hazırlatacağım. Adamlarım onu

bulmadan önce Capa Raza'ya denk gelirsen... tanrılar sana güç versinler."

"Seni özleyeceğim Doña Vorchenza," dedi Locke. "Tabii sizi de lordum ve leydim Salvara. Servetinizin çoğunu boka batırdığım için özür dilerim. Umarım buna rağmen dost kalabiliriz."

"Bir daha evimize adım atarsan," dedi Sofia, "laboratuvarımın bir demirbaşı olup çıkarsın."

7

Kuzgun Yuvası'nın yolcu platformunda çakan mavi ışık, Sahtefer'in değişken parıltısında bile Sabır Sarayı'nın tepesindeki ileti istasyonundan görülecek kadar belirgindi. Sinyal fenerlerinin önündeki kapaklar saniyeler içinde hızla açılıp kapandı. Mesaj binlerce şenlikçinin başlarının üzerindeki boşluğu kat etti ve hedeflerine –Tersane'ye, Güney İğnesi'ne, Tortuluk'a– ulaştı.

"Vay babanın kemiği!" dedi Güney İğnesi'nin en ucundaki kulede duran nöbetçi çavuş. Adam çakan ışıkları doğru sayıp saymadığını merak ederek gözlerini kırpıştırdı. Kuraldışı şarap tulumunu suçluluk duyarak sandalyesinin altına soktu.

"Çavuşum," dedi daha genç silah arkadaşı, "o gemide bir şeyler oluyor."

Eski Liman'ın açıklarında *Tatmin* iskele tarafına doğru yavaş yavaş dönüyor, pruvasının ve ana direklerinin üstünde yelkenleri açmaya hazırlanan denizciler görülebiliyordu. Güvertede hareket eden düzinelerce küçük şekil hem sarı fenerlerin hem de Sahtefer'in ışığıyla aydınlanıyordu.

"Demir alıyor komutanım, denize açılacak. Tüm bu insanlar da nereden çıktı?" dedi daha genç gözcü.

"Bilmiyorum," dedi çavuş, "ama sinyal verildi. O siyah kaltağı batıracaklar."

Tortuluk'un çevresinde parlak turuncu ışık noktaları belirmeye başladı; her bir mancınık kulesinde faaliyete hazır olduğunu göstermeye yarayan acil durum gazyağı fenerleri vardı. Tersane'de

davullar çalınıyor, kent boyunca Değişimler Günü kalabalıklarının alçak mırıltıları arasından ıslıklar yükseliyordu.

Kıyıdaki mancınıklardan biri yankılı bir çatırtıyla ateş açtı. Havadaki bulanık bir gölgeden ibaret olan kaya, hedefini birkaç metreyle ıskaladı ve firkateynin sancak tarafında bembeyaz bir su sütunu kaldırdı.

Bir sonraki mancınıktan fırlayarak havada bir yay çizen turuncu-beyaz ateş topu hipnotize edici bir alev bayrağı gibi bir anlığına gökte asılı durdu, sonra da Güney İğnesi'ndeki gözcülerin huşu dolu bakışları arasında *Tatmin*'in güvertesine çarpıp alevden kollarla her yöne uzandı. Adamlar telaşla sağa sola kaçıştılar; bazılarının alev aldığı oldukça açıktı. İçlerinden biri geminin yanından atladı ve tıpkı bir su birikintisine fırlatılan bir kor parçası gibi denize çarptı.

"Tanrılar aşkına, bu ateş yağı," dedi genç gözcü. "Onu su bile söndürmez."

"Eh, pişmiş eti köpekbalıkları bile sever," dedi çavuş, gevrek gevrek gülerek. "Zavallı piç kuruları."

Firkateynin yan tarafına çarpan bir kaya, ahşap tırabzanları kırıp etrafa tahta parçalar saçtı; çığlık çığlığa savrulan tayfalar güverteye yığılıp kaldılar. Mürettebatın alevleri kontrol altına almak için sergilediği hummalı çabalara rağmen yangın yelkenlere ve halat donanımına yayılıyordu. Başka bir ateş yağı fıçısı kıç güvertesinde patladı; dümenin başındaki erkeklerle kadınlar beyaz alevlerden oluşan, gürül gürül bir haleyle sarmalandılar. Çığlık atacak kadar bile zamanları olmadı.

Kayalar gemiyi dövüp rüzgârda dalgalanan az sayıdaki yelkenini yırttı; yangın pruvaya, kıça ve orta bölüme doğru kontrolsüzce yayıldı. Turuncu, kırmızı ve beyaz renkli alevden parmaklar güvertelerde gezinip yine çeşitli renklerdeki duman sütunlarıyla beraber göğe yükseldi. Bir düzine mancınığın menzilindeki silahsız ve neredeyse hareketsiz firkateynin en ufak bir şansı bile yoktu. Kuzgun Yuvası'ndan gelen sinyalin beş dakika sonrasında *Tatmin* bir cenaze ateşinden farksızdı. Altındaki sular kıpkırmızı bir ayna gibi dalgalanırken batmakta olan gemi kırmızı-beyaz bir alev dağına dönüşmüştü.

Kıyıya konuşlanan okçular yüzerek kaçmaya çalışabilecek kazazedeleri vurmaya hazırdılar. Fakat öyle biri çıkmadı. Yangından, sudan ve körfezin derinliklerinde yüzen şeylerden oklara fırsat kalmadı.

8

Luciano Anatolius, Gri Kral, Camorr Capası, soyunun yaşayan son üyesi o sırada Yüzen Mezar'ın üst güvertesinde, Cellat Rüzgârı'nın dalgalandırdığı ipek tentelerin ve Sahtefer'in ürkütücü parıltısını yansıtan karanlık göğün altında tek başına durarak gemisinin yanışını seyrediyordu.

Kızıl alevler gözbebeklerinden yansırken gözlerini hiç kırpmadan batıya baktı. Sonra bakışlarını yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıkların görülebildiği, fakat soluk beyaz bir dumanın semaya yükselmediği ışıl ışıl Kuzgun Yuvası'na doğru çevirdi.

Yüzen Mezar'ın güvertesinde tek başına dikilirken, yüreğinin en çok arzuladığı şey bu olmasına rağmen tek bir damla gözyaşı bile dökmedi.

Cheryn ile Raiza'nın da ağlamayacağını söyledi kendi kendine. Annesi ile babası da ağlamazdı; hatta *ağlamamışlardı.* Barsavi'nin adamları gecenin bir yarısı kapıyı kırdıklarında, babası hizmetçileri Gisella'nın onu ve küçük ikizleri yanına alıp arka kapıdan kaçmasına yetecek kadar uzun bir süre ailesini korumaya çalışırken can verdiğinde tek bir damla gözyaşı bile dökmemişlerdi.

Tatmin gözlerinin önünde yansa bile Luciano zihninde yine on üç yaşındaydı. Bahçenin karanlığında koşturuyor, tanıdık patikalardan düşe kalka geçerken dallar yüzüne sürtüyor, yanaklarından aşağı sıcak yaşlar akıyordu. Arkalarındaki villada bıçaklar inip kalkıyor, küçük bir çocuk ağlayarak annesine sesleniyordu. Ta ki ağlaması ansızın kesilene dek...

"Asla unutmayacağız," demişti Raiza, onları Talisham'a götüren geminin karanlık ambarında. "Asla unutmayacağız, değil mi Luciano?"

Kız ufacık elini onunkinin içinde sımsıkı yumruk yapmıştı. Cheryn diğer tarafında huzursuzca uyuyor, uykusunda mırıldanıp ağlıyordu.

“Asla unutmayacağız,” karşılığını vermişti Luciano, “ve geri döneceğiz. Sana söz veriyorum, bir gün geri döneceğiz.”

Şimdi Barsavi’nin Camorr’daki kalesinin güvertesinde duruyordu ve gemisi Eski Liman’ın sularını kan kırmızısına boyarken elinden hiçbir şey gelmiyordu.

“Capa Raza?”

Arkasından çekingen bir ses yükseldi; aşağıdaki galerilerden bir adam, taht salonunda kumar oynamayı âdet edinmiş gruba mensup bir Rom Köpeği çıkageldi. Luciano yavaşça o tarafa döndü.

“Capa Raza, bu az önce geldi. Sahtefer Kesicileri’nden biriyle. Küldüştü’de adamın biri ona bir tirin verip bunu hemen sana getirmesini söylemiş haşmetmeap.”

Adam bez bir çuvalı havaya kaldırdı. Çuvalın üstüne siyah renkli, kaba harflerle ‘RAZA’ yazılmıştı. Mürekkep hâlâ ıslak gibiydi.

Luciano çuvalı aldı ve bir el hareketiyle adamı başından savdı. Rom Köpeği aceleyle çıkış koridoruna koşup gözden kayboldu. Efendisinin bakışlarında gördüğü ifade hiç hoşuna gitmemişti.

Camorr Capası çuvalı açtığında kendini bir akrep şahinin –kafası kesik bir akrep şahinin– leşine bakarken buldu. Çuvalı ters çevirerek içindekilerin güverteye düşmesini sağladı. Vestris’in kellesi ile gövdesi sert bir şapırtıyla tahta kalaslara çarptı. Vücut parçalarının peşinden kana bulanmış bir parşömen sayfası yere kadar süzüldü. Luciano onu alıp açtı:

GELİYORUZ.

Luciano nota bir süre baktı. Aradan geçen zaman beş saniye de olabilirdi, beş dakika da. Sonunda onu buruşturup yere attı. Not güverteye çarpıp Vestris’in donuk bakışlı gözlerine kadar yuvarlandı.

Geliyorlarsa buyursunlar gelsinlerdi. Son şahsi borcunu da ödedikten sonra kaçmak için yeterince zamanı olacaktı.

Luciano koridordan geçerek aşağıdaki galeriye, orada devam eden partinin ışığına ve gürültüsüne indi. Havaya duman ve içki kokusu hâkimdi; merdivenlerden aşağı hızla inerken çizmeli ayakları zemindeki kalasları gıcırdatıyordu.

O yanlarından geçerken adamlarla kadınlar başlarını oyun kartlarından ve zarlarından kaldırdılar. Bazıları el sallayarak ya da bağırarak selamlarını ve saygılarını sunduysa da hiçbiri karşılık görmedi. Capa Raza (eskiden Barsavi'ye ait olan) özel dairesinin kapısını açtı ve içeri girip birkaç dakikalığına ortadan kayboldu.

Dışarı çıktığında sis grisi rengindeki eski deri yeleği ve pantolonuyla, gümüş tokaları solmuş köpekbalığı derisinden gri çizmeleriyle, kullanıla kullanıla parmak eklemleri iyice kırışmış gri silahşor eldivenleriyle, kukuletası takılı gri pelerini ve harmanisiyle Gri Kral olarak giyinmişti. İlerlerken pelerini peşi sıra dalgalanmakta, Yüzen Mezar'ın ışıkları çekili epesinin çıplak çeliğinden yansımaktaydı.

Parti anında kesildi.

"Çıkın gidin," dedi Luciano. "Gidin ve buradan uzak durun. Kapıları açık bırakın. Muhafız bekletmeyin. Hâlâ fırsatınız varken kaçın."

Oyun kartları güverteye saçıldı. Zarlar tahta zeminde takırdadı. Ayağa fırlayan adam ve kadınlar sarhoş dostlarını sürükleyerek yanlarında götürdüler. Ricat devam ettikçe şişeler yuvarlandı ve yerde şarap birikintileri oluştu. Gri Kral, bir dakikadan kısa bir süre içinde Yüzen Mezar'ın göbeğinde yapayalnız kalmıştı.

Adam yavaş adımlarla eski kalyonun sancak tarafına, tavandan sarkan bir dizi gümüş kordonun yanına kadar gitti. Kordonlardan birine asıldığında avizelerin beyaz ışıkları söndü. Bir tanesine daha asıldığında yüksek pencerelerin perdeleri çekildi ve taht odası geceye açıldı. Üçüncü bir kordona asılmasıyla birlikte duvarlardaki karanlık oyuklarda duran kızıl simyasal küreler aydınlandı ve tahta kalenin kalbi lal rengi ışıkla dolu bir mağara haline geldi.

Luciano tahtına oturup epesini bacaklarının üstünde dengeledi. Gölgeli kukuletasının içindeki gözleri o kızıl ışıkta sanki ateşle doluydu.

Luciano tahtında öylece oturdu ve son iki Centilmen Piç'in kendisini bulmalarını bekledi.

9

Locke Lamora gecenin on buçuğunda taht salonuna girdi ve bir elini epesine atarak sessiz odanın otuz metre içerisinde oturan Gri Kral'a baktı. Locke nefes nefeseydi ve bunun tek sebebi güneye yaptığı yolculuk değildi; mesafenin çoğunu çalıntı bir atla kat etmişti.

Reynart'ın kılıcının elinde yarattığı his heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da. Locke adil bir dövüşte muhtemelen dezavantajlı duruma düşeceğinin farkındaydı ama bir kere kanı kaynamıştı. İçindeki öfkenin, umudun ve süratin yaklaşan dövüşte kendisine güç vereceğini umuyordu. Genzini temizledi.

"Gri Kral," dedi.

"Camorr'un Belası."

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Locke. "Çoktan gitmiş olabileceğini düşünüyordum. Ama üzgünüm... O firkateyne ihtiyacın vardı, değil mi? Sevgili dostum Kontes Kehribarcam'dan onu kahrolası körfezin dibine yollamasını rica ettim."

"Seni temin ederim ki bu sevincin birkaç dakika sonra kursağında kalacak," dedi Gri Kral, yorgun bir sesle. "Jean Tannen nerede?"

"Yolda," dedi Locke. "Yolda."

Locke yavaşça yürüyerek aralarındaki mesafeyi yarıya indirdi.

"Şahinci'yi Tannen'la oynamaması için uyarmıştım," dedi Gri Kral. "Anlaşılan uyarıma kulak asmamış. Akıl almaz inadınız için ikinizi de tebrik ederim; fakat Bağlıbüyücüler intikamlarını almadan önce sizi öldürerek ikinize bir iyilik yapacağımdan çekiniyorum."

"Şahinci'nin öldüğünü farz ediyorsun," dedi Locke. "Hâlâ nefes alıyor ama, ah, bir daha asla bir müzik enstrümanı çalamayacak."

"İlginç. Acaba tüm bunları nasıl becerdin? Ölüm Tanrıçası seni niye bir mum gibi söndürmeye yanaşmıyor? Bak bunu bilmeyi çok isterdim."

"İsteklerinin canı cehenneme. Niye böyle yaptın Luciano? Niye bizimle dürüstçe pazarlık etmedin? Belki bir uzlaşmaya varılabilirdi."

"'Belki,'" dedi Gri Kral. "'Belkilere' yer yoktu Efendi Lamora. Yalnızca gereksinimlerim vardı. İhtiyaç duyduğum bir şeye sahiptiniz ve onu elde etmemin ardından hayatta bırakılamayacak kadar tehlikeliydiniz. Bunu da fazlasıyla ispatladınız."

“Ama adi hırsızlıkla yetinebilirdin,” dedi Locke. “Calo’yu, Galdo’yu ve Böcek’i hayatta tutmak için her şeyimi verirdim. Bana öyle yaklaşsaydın neyim var neyim yok feda ederdim.”

“Hangi hırsız elindekini tutmak istemez ki?”

“Daha iyisine sahip olan bir hırsız,” dedi Locke. “Bizim için önemli olan tutmak değil, çalmaktı. Tutmayı o kadar çok sevseydik paramızla yapacak bir şey bulurduk.”

“İş işten geçtikten sonra konuşması kolay.” Gri Kral iç geçirdi. “Dostların hâlâ yaşasalardı başka türlü konuşurdun.”

“Biz *soylulardan* çaldık götoş herif. Sadece onlardan çaldık. İhanet edecek onca insan dururken... Bizi ortadan kaldırmaya çalıştığında asilzadelerin ekmeğine yağ sürdün. Nefret ettiğin insanlara tanrıların cezası bir hediye verdin.”

“Demek onları paralarından ettin, öyle mi Efendi Lamora? Tabii o esnada canlarını almaktan kaçınarak. Sana alkış mı tutmalıyım? Seni silah arkadaşım diye mi bellemeliyim? Paranın daha fazlası hep vardır. Hırsızlık onlara hak ettikleri dersi tek başına veremez.”

“Bunu nasıl yapabildin Luciano? Senin kaybettiklerini kaybetmiş, Barsavi için senin hissettiklerini hissetmiş bir adam aynı şeyi bana nasıl yapabilir?”

“Aynı şeyi mi?” Gri Kral elinde epesiyle ayağa kalktı. “Aynı şeyi mi? Bir yalanın korunması için ebeveynlerin yataklarında öldürüldüler mi Efendi Lamora? Asla büyüyüp de intikam alamasınlar diye kardeşlerin kılıçtan geçirildi mi?”

“Senin ellerinde üç kardeşimi yitirdim,” dedi Locke. “Neredeyse dördüncüsünü de yitirecektim. Böyle bir şey yapmana gerek yoktu. Benimle işinin bittiğini düşündüğünde yüzlerce insanı katletmeye çalıştın. Çocukları Luciano... Barsavi ebeveynlerini öldürdükten yıllar sonra doğmuş çocukları. Haklı olduğuna bu kadar inanmak kim bilir ne güzeldir. Ama benim gözümde zırdelinin tekisin.”

“O çocuklar Gizli Barış’ın koruması altındaydılar,” dedi Gri Kral. “Doğumları itibarıyla suçlu birer parazittiler. Düşüncelerini kendine sakla rahip. Son *yirmi iki yıldır* sayamayacak kadar çok geceyi onlarla geçirmedim mi sanıyorsun?”

Gri Kral bir adım öne çıkarken kılıcının ucu Locke’a doğru kalktı.

“Gücüm yetseydi,” dedi adam, “bu şehri yerle bir eder ve ailemin isimlerini küllerine yazardım.”

“*Ila justicca vei cala*,” diye fısıldayan Locke tekrar ilerledi; ta ki aralarında iki metre kalana dek. Reynart’ın epesini kınından çıkarıp gardını aldı.

“Adalet kan kırmızıdır.” Gri Kral dizlerini kırarak ve Camorrlu eskrimcilerin ‘bekleyen kurt’ dedikleri pozisyonda epesinin ağzını aşağı çevirerek onun karşısına dikildi. “Sahiden de öyle.”

Gri Kral konuşmayı bitirmeden Locke saldırıya geçti. Hızla savrulan çelik iki adamın arasındaki havayı yararak arkasında anlık bir izdüşüm bıraktı. Kral hamleyi yalımının kabzaya yakın olan kısmıyla karşıladı ve rakibininkini aratmayan bir süratle karşılık verdi. Lamora ancak geriye yaptığı ürkekçe bir sıçramayla şişlenmekten kurtuldu ve tahta güverteye kıç üstü düşmemek için sol elini uzatarak manevrasını bir çömelişle sonlandırdı.

Locke belini neredeyse hiç doğrultmadan hamlenin onu püskürttüğü yöne doğru ihtiyatla daire çizdi, sonra da sol elinde adeta el çabukluğuyla beliren bir hançeri birkaç defa çevirdi.

“Hımm,” dedi Gri Kral. “Sakın Verrar tarzında dövüşeceğini söyleme. O disiplini çok yavan bulurum.”

“Nasıl istiyorsan öyle düşün.” Locke hançerini imalı bir şekilde oynattı. “Pelerinine fazla kan bulaştırmamaya çalışırım.”

Gri Kral dramatik bir iç geçirişle kemerindeki iki hançerden birini çekti ve silahlarını bir çift çene gibi önündeki boşlukta açtı. Ardından iki abartılı adımla ileriye sıçradı.

Bakışlarını yarım saniyeliğine Gri Kral’ın ayaklarına kaydıran Locke adamın niyetinin tam da bu olduğunu anladığında neredeyse çok geç olacaktı. Kendini sağına atarak saldırıyı hançeriyle son anda bertaraf etti; Gri Kral’ın saplama hamlesi sol omzunun sadece iki santim sağındaki havayı delip geçti. Locke’un karşı hamlesiyse sanki daha en başından amaçlanan buymuşçasına Kral’ın hançeri tarafından engellendi. Kral yine fazlasıyla süratliydi.

Kıran kırana geçen birkaç saniye boyunca iki adam tamamen birbirine girdi; çakışıp ayrılan, çalım ve sahte çalım atan, savrulup karşılayan kılıçlar havayı gümüşi siluetlerle doldurdu. Locke rakibinin daha uzun, daha kuvvetli kesişlerinin hemen dışında kalırken Kral da

onun her bir hamlesini rahat bir ustalıkla karşılayıp döndürdü. Sonunda ayrıldılar ve kavgası yeni biten köpeklerin sarsılmaz nefretiyle, soluk soluğa birbirlerini süzdüler.

“Hımmm,” dedi Gri Kral, “aydınlatıcı bir kapışmaydı.”

Adam epesini neredeyse gelişigüzel savurdu. Tekrar geri kaçan Locke eğitiminin ilk haftasındaki bir çocuk gibi hamleyi kılıcının ucuyla zayıfça karşıladı. Gri Kral’ın gözleri parladı.

“Hem de çok aydınlatıcı.” Yine gelişigüzel bir hamle geldi ve Locke yine geriye sıçradı. “Aslında bu işte pek iyi sayılmazsın, değil mi?”

“Öyle olduğumu düşünmen işime gelirdi, değil mi?”

Bu söz üzerine Gri Kral’ın ağzından gerçek bir kahkaha çıktı. “Ah, hayır. Hayır, hayır, *hayır.*” Kararlı bir el hareketiyle pelerinini ve harmanisini yere attı. Vahşice bir sırıtış, ince suratını derin beklenti çizgileriyle donattı. “Daha fazla blöf yok. Daha fazla oyun yok.”

Ve bunun ardından gözün takip edebileceğinden daha hızlı bir ayak oyunuyla, Locke’un hafızasındaki hiçbir şeyin boy ölçüşemeyeceği bir hışımla rakibine hücum etti. Kılıcının ardında yirmi yıllık tecrübe ve en derininden yirmi yıllık nefret vardı. Hamle üstüne hamleyi çaresizce karşılarken Locke’un zihninin ufacık ve tarafsız bir parçası soğukkanlılıkla kendi yetersizliğinin farkına vardı. O birer bulanıklıktan ibaret olan vuruşları gözleriyle ve elleriyle kovalarken Gri Kral’ın kılıcı kumaşı ve eti delip geçti.

Bir, iki, üç defa. Alıp verdiği nefesler arasında Gri Kral’ın kılıcı dans edercesine Locke’un sol bileğini, önkolunu ve pazısını kesti.

Yaşadığı şok Locke’a bu saplamaların acısından daha sert vurdu. Akmaya başlayan sımsıcak kanlar terden yapış yapış cildini şeytanca gıdıkladı ve karın boşluğunda bir bulantı dalgası kabardı. Locke yanlış adamın kanıyla kızarmış hançerini sol elinden düşürdü.

“Nihayet yalan söyleyerek başından savamayacağın bir şey bulduk Efendi Lamora.” Gri Kral hasmının kanını epesinin ucundan savurdu ve havada bir yay çizip tahta güverteye sıçramasını seyretti. “Güle güle.”

Sonra tekrar harekete geçti. Simyasal kürelerin şarap rengi ışığında yalımı boylu boyunca parlak kırmızıydı.

“Aza Guilla,” diye fısıldadı Locke, “dostlarımın ölümü için bana adalet ver. Kardeşlerimin ölümü için bana kan ver!”

Sesi yükselerek bir bağrış halini alırken kılıcını uzattı, ıskaladı ve tekrar uzattı. Her bir hamleye nefretinin ve korkusunun tamamını çaresizce koyuyor, kılıcını hayatı boyunca hiç yapmadığı kadar hızlı kullanıyordu. Yine de Gri Kral her darbeyi karşılayıp çeviriyor, bir çocukla kavga edercesine kendini onun hamlelerinin yolundan çekiyordu.

“Görünüşe bakılırsa aramızda bir fark daha var Efendi Lamora,” dedi Gri Kral, geçişler arasında. “Seninle son bir kez yüzleşmek için burada kalırken ben ne yaptığımı biliyordum.”

“Hayır,” dedi Locke soluk soluğa. “Aramızdaki fark benim intikamımı alacak olmam.”

Locke’un sol omzu buz gibi bir acıyla dağlandı ve genç adam kalbinin hemen üstüne yedi santim saplanmış kılıca dehşetle bakakaldı. Kral kılıcını gaddarca çevirip geri çekti ve yalım kemiğe sürterek dışarı çıktı. Hissettiği korkunç acıyla dizlerinin üstüne çöken Locke, düşüşünü yavaşlatmak için işlevsiz sol kolunu içgüdüsel olarak uzattı.

Fakat içgüdüleri ona burada da ihanet etti. Avucu yukarı bakacak şekilde sert güverteye çarpan eli vücudunun ağırlığıyla anormal bir açıda kıvrıldı ve sol bileği feci bir çatırtıyla kırıldı. Locke çığlık atamayacak kadar derin bir şok içindeydi. Hemen sonra Gri Kral onun başının yanına acımasızca bir tekme attı ve bir ızdırap kaleydoskopu haline gelen dünyası fırıl fırıl dönerken Locke’un gözleri yakıcı yaşlarla doldu. Reynart’ın epesi güverte boyunca takırdadı.

Locke sırtına dayalı tahta zeminin farkındaydı. Görüş alanını buğulandıran kanın ve tuzun farkındaydı. Kırık bileğinden etrafa yayılan parlak, sıcak acı dalgalarının ve omuz eklemindeki deliğin ıslak ızdırabının farkındaydı. Fakat en çok kendi utancının, başarısızlığından duyduğu dehşetin ve intikamdan mahrum kalan, kendisi mücadeleyi kaybettiği için rahat uyuyamayan üç ölü dostunun muazzam ağırlığının farkındaydı.

Aldığı her derin nefesle birlikte göğsünde ve sırtında yeni acı demetleri patlak veriyordu; fakat artık hepsi tek bir acı, onu yerden

kalkmaya zorlayan tek bir kızıl duyguydu. Sesinde en ufak bir mantık tınısı taşımadan haykıran Locke bacaklarını katlayarak kendini doğrulttu ve Gri Kral'ı karnından yakalamaya çalıştı.

Bir saniye önce Locke'un kalbine doğru inen ölüm vuruşu onun yerine sol koluna isabet etti. Son zerresine kadar Gri Kral'ın hışmını taşıyan vuruş onun ince önkolunun etini delip geçti ve diğer taraftan dışarı çıktı. Kral kılıcını geri çekmek için uğraşırken acıdan deliye dönen Locke kolunu kaldırdı. Epenin kenarları Locke'un etlerini paralasa da orada kısılı kaldı ve iki adam boğuşurken ileri geri hareket ederek bir testere gibi kasları yardı.

Gri Kral'ın hançeri Locke'un gözlerinin önünde yükseldi ve hayvani içgüdüleri genç adamı mevcut yegâne silahını kullanmaya zorladı. Dişlerini Kral'ın kabzaya sarılı elinin ilk üç parmağına geçirdi; Locke kan tadı aldı ve diş uçlarının altındaki kemikleri hissetti. Çığlık atan Kral'ın düşürdüğü hançer Locke'un sol omzuna çarptıktan sonra güverteye çarpıp takırdadı. Kral elini çekip kurtardı ve Locke ona kendi derisiyle kanını tükürdü.

"Vazgeç!" diye haykıran Gri Kral onu önce başının üstünden, sonra da burnundan yumrukladı. Locke sağlam sol koluyla düşmanının kınında bekleyen hançeri tutmaya çalıştı. Kral gülerek onun elini tokatladı.

"Kazanamazsın! Kazanamazsın Lamora!" Gri Kral her bir bağrışla Locke'a darbeler yağdırıyor, Locke da boğulan bir adamın sudaki bir kalasa yapışması gibi çaresizce ona tutunuyordu. Kral vahşice kahkahalar atarken genç adamın kafatasına, kulaklarına, alnına ve omuzlarına vurdukça vuruyor, hatta yumruğunu kanlar akan yaraların üstüne üstüne indiriyordu. "Beni... asla... yenemezsin!"

"Seni yenmeme gerek yok," diye fısıldadı Locke, Gri Kral'a delice sırıtarak. Kan ve gözyaşı damlaları yüzünde yol yol iz bırakmış, burnu kırılıp dudakları patlamıştı. Dalgalanan görüş alanının kenarları gitgide kararmaktaydı. "Seni yenmeme gerek yok orospu çocuğu. Tek yapmam gereken seni burada tutmak... Jean gelene kadar."

Gri Kral bunu duyunca iyice telaşlanarak darbelerini yağmur gibi indirdi. Fakat Locke ona aldırış etmiyor, katıksız bir çılgınlığın anırırcasına çıkan ıslak kahkahalarıyla gülüyordu. "Tek yapmam gereken... Jean gelene kadar... seni burada tutmak!"

Hiddetle tıslayan Gri Kral elini kınındaki hançerine atmasına yetecek kadar Locke'u sarsmayı becerdi. Sol kolunu onun sağ kolundan kurtarırken Lamora manşetinden avucuna altın bir tirin düşürdü. Ümitsizce yapılan bir bilek hareketi o sikkeyi Gri Kral'ın arkasına doğru fırlattı ve paranın çarptığı duvar yüksek sesle yankılandı.

"İşte geldi seni gidi orospu çocuğu!" diye bağırdı Locke, Kral'ın gömleğinin önüne kanlar sıçratarak. "Jean! Bana yardım et!"

Jean Tannen'dan korkarak hızla o tarafa doğru dönen Gri Kral rakibini de yolun yarısına kadar sürükledi. Düşmanının yalan söylediğini ancak yarım saniye sonra anlayabildi. Locke'un kendisine bahşetmeleri için tanrılara yalvar yakar dua edeceği, bütün yaşamına bedel bir yarım saniye...

O yarım saniye Locke Lamora'nın sağ kolunu hasmının belinin arkasına dolamasına, oradaki hançeri çekip almasına ve de son bir acı ve zafer çığlığıyla Gri Kralın sırtına, tam da omuriliğinin sağına saplamasına yetti.

Yaşadığı şokun buz gibi etkisiyle Gri Kral'ın sırtı kasıldı ve ağzı bir karış açıldı. Kendisinden daha ufak tefek adamı üstünden atmak yarasını iyileştirebilecekmiş gibi Locke'un başını iki eliyle birden itti; fakat sıkıca tutunmayı sürdüren Locke mümkün olamayacak kadar sakin bir sesle konuştu. "Calo Sanza. Kardeşim ve dostum."

Gri Kral sırtüstü devrildi. O güverteye çarpmadan hemen önce Locke bıçağı adamın sırtından çıkarmayı becerdi. Rakibinin üstüne düşen genç adam hançeri bir kez daha kaldırdı ve Gri Kral'ın göğsünün ortasına, göğüs kafesinin hemen altına sapladı. Etrafa kanlar fışkırırken Kral bir koleksiyon kutusuna iğnelenen bir kınkanat gibi çırpındı. Bıçağı daha da derine iterken Locke'un sesi yükseldi. "Galdo Sanza, kardeşim ve dostum!"

Gri Kral son bir çabayla kasılarak Locke'un suratına sıcak, bakırımsı kan tükürdü ve göğsüne saplı hançeri kavradı. Locke vücudunun işlevsiz sol tarafıyla yüklenerek ve Kral'ın ellerini tokatlayarak karşılık verdi. Hıçkıra hıçkıra ağlayan genç adam, hançeri Kral'ın göğsünden çekip aldı, kontrolsüzce titreyen sağ koluyla havaya kaldırdı ve bu sefer de onun gırtlağına sapladı. Hançeri testere gibi kullanarak düşmanının soluk borusunu kestikçe kesti; ta ki boynu yarısına kadar ayrılana ve altındaki güverteye oluk

oluk kanlar akıtana dek. Gri Kral son bir titremeyle can verdi. Fal taşı gibi açılmış beyaz gözleri hâlâ Locke'unkilere dikiliydi.

"Böcek," diye fısıldadı Locke. "Gerçek adı Bertilion Gadek'ti. Çırağım. Kardeşim. Ve dostum."

Gücü nihayet tükendi ve Gri Kral'ın cesedinin üstüne yığılıp kaldı.

"Dostum."

Fakat üstünde yattığı adam hiçbir şey demedi. Locke kulağının altındaki göğüsteki, yanağına atması gereken kalpteki kıpırtısızlığının fazlasıyla bilincindeydi. İşte o zaman vücudunu baştan aşağı sarsan, eziyet görmüş sinirlerini ve kaslarını yeni acılara boğan uzun, kontrolsüz hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Izdırabın, zaferin, kızıl bir pus gibi üstüne çöken acının ve adını koyamayacağı daha yüz farklı duygunun etkisiyle aklını kaçırmış olarak en büyük düşmanının cesedinin üstünde öylece yattı ve bir bebek gibi zırlayarak Gri Kral'ı kaplayan sıcak kana tuzlu su kattı.

Kırmızı fenerlerin ışığında, sessiz bir salonda, zaferiyle baş başa, kıpırdamaktan aciz bir halde yatarak kan kaybından ölmeyi bekledi.

10

Jean onu orada topu topu bir-iki dakika sonra buldu. İriyarı adam yarı baygın dostunu ters çevirip cesedin üstünden kaydırırken Locke'un ağzından samimi bir acı uluması koptu.

"Ah, tanrılar aşkına!" diye haykırdı Jean. "Seni gidi kahrolası budala. Seni gidi sefil piç kurusu." Sırf istedi diye kanını vücuduna geri sokabilecekmiş gibi ellerini Locke'un göğsüne ve boynuna bastırdı. "Niye beklemedin? Niye beni beklemedin?"

Locke ona mahmur gözlerle bakarken ağzı endişeyle 'O' şeklini aldı.

"Jean," diye ciddiyetle fısıldadı. "Buraya kadar... koşmuşsun. Dövüşecek durumda... değildin. Gri Kral... pek yardımsevermiş. Zahmet edip... beni beklemiş."

Jean kendine hâkim olamayarak alaycı bir kahkaha attı. “Tanrılar cezanı versin Locke Lamora. Ona bir mesaj yolladım. Onu bir süre burada tutabileceğimi düşündüm.”

“Eksik olma. Ama onun... hakkından geldim. Onun hakkından geldim ve gemisini yaktım.”

“Demek öyle yaptın,” dedi Jean büyük bir şefkatle. “Gördüm. Ahşap Çöplük’ün diğer tarafından yangını seyrediyordum. Buralar senden sorulurmuş gibi Yüzen Mezar’a girdiğini gördüm ve gücüm yettiği kadar çabuk geldim. Ama bana ihtiyaç duymamışsın.”

“Hiç de bile.” Locke yutkunurken kendi kanının tadıyla yüzünü ekşitti. “Şöhretinden... bir güzel faydalandım.”

Jean bunun üzerine hiçbir şey demedi ve gözlerindeki perişan bakış Locke’u başka hiçbir şeyin yapmadığı kadar ürpertti.

“Demek intikam böyle bir şeymiş,” diye mırıldandı Locke.

“Evet,” diye fısıldadı Jean.

Birkaç saniye sonra Locke’un gözleri yeni yaşlarla doldu. Genç adam başını iki yana sallayarak onları yumdu. “Amma boktan bir iş.”

“Öyle.”

“Beni burada... bırakıp gitmelisin.”

Jean bu sözü duyunca tokat yemiş gibi sarsıldı. “Ne?”

“Bırak beni Jean. Birkaç dakika içinde... ölmüş olacağım. Ağzımdan hiçbir şey alamayacaklar. Sen hâlâ kaçabilirsin. Lütfen... beni bırak.”

Jean’ın yüzü simyasal kürelerin ışığında bile belli olan, parlak bir kırmızıya büründü. Kaşları havaya kalktı ve yüzündeki her çizgi öylesine gerildi ki Locke kendinde telaşlanacak kadar güç bulabildi. Jean çenesini sıktı, dişlerini gıcırdattı ve bir yağ tabakasının altındaki yanakları dağ sırtları gibi belirginleşti.

“Bu bana söylenecek şey mi?” diye tısladı nihayet, Locke’un o zamana dek duyduğu en ifadesiz ve ölümcül sesle.

“Bir hata yaptım Jean!” diye çaresizce bağırdı Locke. “Onunla başa çıkamadım. Bir yolunu bulup paçayı sıyıramadan önce canıma okudu. Bana bir söz ver yeter... Bir gün Sabetha’yı bulursan...”

“İkimiz de buradan çıktıktan sonra git onu kendin bul geri zekâlı!”

“Jean!” Locke sağlam eliyle Jean’ın yakasını dermansızca kavradı. “Çok üzgünüm, sıçıp batırdım. Lütfen burada kalıp

yakalanma. Siyahceketliler yakında gelirler. Yakalanmanı kaldıramam. Lütfen beni bırakıp git. Yürüyecek halde değilim.”

“Budala,” diye fısıldadı Jean, sağlam eliyle gözlerindeki sıcak yaşları silerek. “Yürümen gerekmeyecek ki.”

Jean sarsakça fakat hızla çalışarak Gri Kral’ın pelerinini aldı ve kendi boynunun etrafına bağlayarak sağ kolu için eğreti bir askı yarattı. Bunu Locke’un dizlerinin altından geçirdi ve kendini zorlayarak daha ufak tefek adamı kaldırıp göğsünün önünde kucakladı. Locke’un ağzından bir inilti kaçtı.

“Kes ağlamayı, seni gidi kahrolası bebek,” diye tısladı Jean, geniş adımlarla rıhtım boyunca yürürken. “İçinde bir yerde en azından yarım bardak kan kalmıştır.” Fakat Locke artık büsbütün baygındı. Jean bunun acıdan mı yoksa kan kaybından mı olduğunu bilmiyordu, ama dostunun teni öyle solgundu ki neredeyse cama benziyordu. Locke’un gözleri açık olmasına rağmen görmüyor, sarkık çenesinden kan ve tükürük damlıyordu.

Kesik kesik nefes alan ve titremelere kapılan Jean kendi yaralarının burkucu acısına aldırış etmeksizin elinden geldiği kadar süratli bir koşu tutturdu.

Arkasındaki güvertede Gri Kral’ın cesedi unutulmuş bir halde yatıyor, kırmızı ışıklar boş salonda yanmaya devam ediyordu.

ARA

BASİT BİR KEHANET

Perelandro Evi'nin çatısında oturan Peder Zincir yıllar önce Gölgeler Tepesi'nin Hırsızbaşı'ndan satın aldığı küçük yetime, daha doğrusu onun zamanla olup çıktığı on dört yaşındaki, şaşırtıcı derecede kibirli çocuğa dik dik bakıyordu.

"Günün birinde Locke Lamora," dedi adam, "günün birinde öyle ihtişamlı, öyle hırslı, öyle *muazzam* bir hata yapacaksın ki gökyüzü ışığa boğulacak, aylar fırıl fırıl dönecek ve tanrılar neşeyle kuyrukluyıldızlar sıçacak. Umarım o günü görebilecek kadar yaşarım."

"Avucunu yalarsın," dedi Locke. "Öyle bir şey asla olmayacak."

BİTİŞ

SAHTEFER

1

Yetmiş Sekizinci Aza Guilla Yılı'nın Parthis ayının on sekizi ve ıslak bir Camorr yazıydı. Şehrin tamamı gibi gökyüzü de akşamdan kalmaydı.

Bardaktan boşanırcasına yağan sıcak yağmurlardan buharlar yükseliyordu. Su, Sahtefer'in ışıltısını değişken, yarısaydam ayna katmanları gibi yakalıyor ve havada saniyelik sanat eserleri oluşturuyordu. Fakat insanlar yine de küfrediyorlardı, çünkü yağmur başlarını ıslatıyordu.

"Nöbetçi çavuş! Nöbetçi çavuş Vidrik!"

Vidrik'in bulunduğu karakol Darlık'ın güney uçundaydı. Karakolun dışında avaz avaz bağıran kişi de başka bir nöbetçiydi. Vidrik ince, yıpranmış suratını kulübe kapısının yanındaki pencereden dışarı çıkardı ve alnına vuran bir yağmur akıntısıyla ödüllendirildi. Tepedeki gökyüzü gürledi. "Ne var evlat?"

Nöbetçi, yağmur perdesinin içinden çıkarak yaklaştı. Gelen Constanzo, yani kısa süre önce Kuzey Köşesi'nden atanan yeni delikanlıydı ve yularından tuttuğu hımbıllaştırılmış bir eşeği peşi sıra çekmekteydi. Eşeğin arkasında üstü açık bir araba, onun da gerisinde iki sarıceketli nöbetçi daha vardı. Yağmurluklarına sıkı sıkıya sarınmış adamlar perişan görünüyorlardı. Bu da onların aklı başında insanlar oldukları anlamına geliyordu.

"Bir şey bulduk çavuşum," dedi Constanzo. "Boktan bir şey."

Geçen geceden beri sarıceketli ve siyahceketli timleri Camorr'un güneyinin altını üstüne getiriyor, Kuzgun Yuvası'ndaki suikast

teşebbüsüne dair söylentiler kulaktan kulağa yayılıyordu. Örümcek'in adamlarının Tortuluk ve Küldüştü mahallelerinde ne yaptığını ancak tanrılar bilirdi; fakat Vidrik nedenleri ve niçinleri duymamaya alışkındı.

"'Boktan' derken ne kastettiğini bir zahmet açıklayıver," diye seslendi Vidrik, kendi yağmurluğunu giyip kukuletasını başına geçirirken. O da yağmura çıktı ve eşek arabasına yaklaşırken arkadaki iki adama el salladı. Adamlardan biri geçen haftaki zar oyunundan ona iki baron borçluydu.

"Kendin bak," dedi Constanzo, kasayı örten ıslak battaniyeyi kaldırarak. Arabanın yükü genç ve cildi çok solgun bir adamdı; saçları hafiften dökülmüştü ve yanakları birkaç tutam kılla kaplıydı. Gri bir ceketle ve kırmızı bir pantolonla nispeten iyi giyimliydi. Gel gör ki giysilerine kan bulaşmıştı.

Adam hayatta olmasına hayattaydı; fakat arabada yatarken parmaksız ellerini yanaklarına bastırıyor ve en ufak bir akıl parıltısı taşımayan gözlerle Vidrik'e bakıyordu. "Mahhhhhh," diye inledi genç adam, yağmur başını ıslatırken. "Mvaaaaaaaaah!"

Adamın dili kesilip atılmıştı. Ağzının dibindeki dil kökü kapkara bir yara iziyle kaplıydı ve yaradan kan sızmaktaydı.

"*MAAAAAAAAAAAAAAAAAH!*"

"Perelandro aşkına," dedi Vidrik, "bana bileklerinde gördüğüm şeyi görmediğimi söyle."

"Bu bir Bağlıbüyücü çavuşum," dedi Constanzo. "Ya da eskiden öyleymiş."

Genç sarıceketli sırılsıklam battaniyeyi tekrar adamın yüzüne attı ve yağmurluğunun içine uzandı. "Dahası da var. İçeride göstereyim mi?"

Vidrik onu nöbetçi kulübesine götürdü. İki adam kukuletalarını açsalar da yağmurluklarını çıkarmakla uğraşmadılar. Constanzo katlı bir parşömen yaprağı çıkardı.

"Herifi Küldüştü'deki barakalardan birinde yere bağlı halde bulduk," dedi. "Çok garipti. Bu parşömen de göğsünde duruyordu."

Vidrik parşömeni aldı ve okumak üzere açtı:

DÜK'ÜN ÖRÜMCEĞİ'NİN DİKKATİNE
KARTHAİN'E GERİ GÖNDERİLMEK ÜZERE

“Tanrılar aşkına,” dedi Vidrik. “Gerçek bir Karthainli Bağlıbüyücü. Görünüşe bakılırsa Camorr’u dostlarına tavsiye etmeyecek.”

“Onunla ne yapacağız çavuşum?”

Vidrik iç geçirdi, mektubu katladı ve Constanzo’ya geri verdi.

“Başımızdan savacağız evlat,” dedi. “Komuta zincirinin yukarılarına yollayacağız ve böyle bir şey gördüğümüzü unutacağız. Adamı Sabır Sarayı’na götürün. Bırakın ona başkaları kafa yorsun.”

2

Sahtefer, Camorr Körfezi’nin yağmurla dalgalanan sularında ışıldarken Kehribarcam’ın Dul Kontesi Doña Angiavesta Vorchenza kürk astarlı bir yağmurluğa sarınmış bekliyor, sarıceketlilerden oluşan bir ekip ayaklarının altındaki ıslak bok dolu bir mavnayı ellerindeki tahta sırıklarla dürtüyordu. Havadaki koku dikkat çekiciydi.

“Üzgünüm leydim,” dedi solundaki nöbetçi çavuş. “Diğer iki mavnada hiçbir şey olmadığından eminiz ve bunda da altı saattir arama yapıyoruz. Bir şey çıkacağından kuşkuluyum ama elbette ki çabalarımızı sürdüreceğiz.”

Derin bir iç geçiren Doña Vorchenza arkasındaki iskelede bekleyen faytona bakmak üzere döndü. Dört siyah aygırın çektiği ve kendi renklerini taşıyan simyasal seyir fenerlerinin aydınlattığı faytonun kapısı açıktı. Yüzbaşı Reynart’a ek olarak Don ve Doña Salvara da içeriden ona bakıyorlardı. Yaşlı kadın eliyle onları yanına çağırdı.

Yanına varan ilk kişi Reynart oldu. Adam her zamanki gibi yağmurluk giymiyor ve şiddetli yağmura inatçı bir metanetle katlanıyordu. Salvaralar ise akıllıca davranarak sağanağa karşı örtünmüşlerdi; hatta Lorenzo eşini daha da korumak için ipek bir şemsiyeyi açık tutuyordu.

“Dur tahmin edeyim,” dedi Reynart. “Tepeleme bokla dolular.”

“Korkarım öyle,” dedi Doña Vorchenza. “Vakit ayırdığın için teşekkürler nöbetçi çavuş. Mavnadaki adamlarını da alıp gidebilirsin. Artık onlara ihtiyaç duyacağımızı sanmıyorum.”

Yüreklerine su serpilen sarıceketliler tahta sırıkları büyük bir dikkatle omuzlarında tutarak rıhtımdan ayrılırlarken Doña Vorchenza titreyerek bir nida attı ve ellerini yüzüne kapatıp öne eğildi.

“Doña Vorchenza!” diye haykırdı Sofia, ona destek olmak için koşarak. Hep beraber yaşlı kadının başına üşüşürlerken Vorchenza ansızın doğruldu ve kuru kahkahalar arasında zar zor nefes alarak katıla katıla güldü. Gülerken baştan aşağı sarsılıyor, ufak yumruklarıyla önündeki boşluğu dövüyordu.

“Ah, tanrılar aşkına!” dedi soluk soluğa. “Ah, bu kadarı da çok fazla!”

“Ne? Doña Vorchenza, sorun ne?” Reynart onu kolundan tutup yüzüne baktı.

“Para, Stephen.” Yaşlı kadın kıkırdadı. “Para buranın yakınında bile değildi. O küçük serseri sırf kendi keyfi için bize bu bok mavnalarını kazdırdı. Para daha en başından itibaren *Tatmin*’deydi.”

“Bunu da nereden çıkardın?”

“Her şey apaçık ortada değil mi? Bir anda öyle çok yönden kafama dank ediyor ki... Tanrılar böyle geç gelen anlayışın müstahakkını versin. Capa Raza erzak bağışlarının veba gemisine gönderilmesine yardım etti, değil mi?”

“Evet, etti.”

“Bunu çok hayırsever olduğu için yapmadı. Servetini firkateyne taşımanın bir yolunu bulması gerekiyordu!”

“Yani bir veba gemisine mi?” dedi Doña Sofia. “Bunun ona bir faydası dokunmazdı ki.”

“Ortada veba falan yoksa pekâlâ dokunurdu,” dedi Doña Vorchenza. “Veba bir yalandı.”

“İyi de,” dedi Don Lorenzo, “Lukas o geminin batırılmasında niye öyle ısrarcıydı? Fesatlıktan mı? Paraya kendisi sahip olamayacaksa başkaları da olmasın diye mi?”

“Onun adı Callas’tı sevgili Lorenzo,” dedi karısı. “Tavrin Callas.”

“Neyse ne hayatım,” dedi Lorenzo. “Kırk beş bin şilin, artı Barsavi’nin serveti. Bu *herkesi* ebediyen mahrum etmek için çok büyük bir para.”

“Evet,” dedi Doña Vorchenza. “Üstelik böyle bir şeyi neden yaptığını karşımızda dikilerek açık açık söyledi. Amma

budalaymışım.”

“Korkarım ki,” dedi Doña Sofia, “anlamadım dersem herkesin adına konuşmuş olacağım.”

“Bela, On Üçüncü’nün bir rahibi olduğunu söyledi,” dedi yaşlı kadın. “İsimsiz On Üçüncü’den, Madrabaz Bekçi’den, hırsızların ve suçluların tanrısından bahsediyordu. ‘Âdet yerini bulsun diye,’ dedi, ‘âdet yerini bulsun diye.’ Bunu kasten söyledi.”

Tekrar kahkahalara boğulan Vorchenza kendini kontrol altına almak için yumruğunu ısırdı.

“Ah, tanrılar aşkına. Anatolius onun üç dostunu öldürdü. Anlamıyor musunuz? O gemide hiçbir tehlike yoktu; Callas onun batırılmasını Camorr’u kurtarmak için istemedi. Bu bir ölüm adağıydı Stephen, bir *ölüm adağı.*”

Reynart alnına bir şaplak attı. Vurduğu yerden sular sıçradı.

“Evet,” dedi Doña Vorchenza. “Bir ölüm adağı. Ve ben tam da onun istediği gibi gemiyi köpekbalıklarıyla dolu altmış kulaç derinliğe batırdım.”

“Yani,” dedi Don Lorenzo, “tüm paramız Eski Liman’ın yüz metre dibinde mi yatıyor?”

“Korkarım öyle,” dedi Doña Vorchenza.

“Ah... peki şimdi ne yapacağız?”

Yaşlı kadın iç geçirdi ve birkaç dakika düşündü. “Öncelikle,” dedi başını kaldırıp tekrar Salvaralar’a baktığında, “bu olayın arkasında yatan tüm gerçekler Camorr Dukalığı’nın devlet sırrı ilan edilecek. Hepinizi onlarla ilgili olarak sessiz kalmaya mecbur bırakıyorum. Camorr’un Belası bir efsane. Çaldığı iddia edilen paralar asla var olmadı. Dük’ün Örümceği meseleye asla resmi bir ilgi göstermedi.”

“Ama,” dedi Doña Sofia, “Lorenzo’ya Bela’nın gizliliğini bu şekilde sağlama aldığını söylediler... Geceyarıcılar kılığında evimize gizlice girdiklerinde!”

“Evet,” dedi kocası. “Sahte Geceyarıcılardan biri özel olarak Bela’nın kurbanlarının utancından faydalandığını, o utancı kullanarak hırsızlıklarını diğer potansiyel kurbanlarından sakladığını anlattı. Bu kısmın yalan olduğunu sanmıyorum.”

“Olmadığından eminim,” dedi Doña Vorchenza. “Yine de aynen öyle yapacağız. Zamanla bizimki gibi bir şehir devletinin sırf dürüst

olmak adına zayıflık gösteremeyeceğini anlayacaksınız. Dük Nicovante beni vicdanını değil, güvenliğini korumakla görevlendirdi.”

Salvaralar hiçbir şey demeden ona bakmakla yetindiler.

“Ah, bu kadar surat asmayın,” dedi yaşlı kadın. “Bu keşmekeşe karıştığınız için alacağınız gerçek ceza daha başlamadı bile. Benimle beraber Kehribarcam’a dönün de o cezayı konuşalım.”

“Cezamız mı Doña Vorchenza?” dedi Lorenzo hararetle. “Cezamız neredeyse on yedi bin şilindi! Yeterince cezalandırılmadık mı?”

“Hiç de bile,” dedi Doña Vorchenza. “Bu dünyadan göçüp gittiğim zaman Kontes Kehribarcam unvanını kimin alacağına karar verdim.” Sözlerini sürdürmeden önce bir anlığına duraksadı. “Daha doğrusu Kont ve Kontes Kehribarcam unvanlarını.”

“Ne?” Sofia sekiz yaşındaki bir kız çocuğu gibi cıyakladı. Hem de yüksek sesle cıyaklamayı huy edinmiş fazlasıyla cazgır bir kız çocuğu gibi...

“Bu bir lütuf değil,” dedi Doña Vorchenza. “Yanında bir işle beraber geliyor.”

“Ciddi olamazsınız,” dedi Don Lorenzo. “Alcegrante’de bizden daha önemli ve saygın iki düzine aile var. Dük bizi asla onlardan önce Kehribarcam ilan etmez.”

“Sanırım Nicovante’yi senden biraz daha iyi tanıyorum genç adam,” dedi Doña Vorchenza. “Ayrıca mirasımı kime bırakacağım sadece beni ilgilendirir.”

“İyi de... şu iş,” dedi Doña Salvara. “Sakın ola ki...”

“Evet Sofia. İlelebet yaşayamam. Hatta ne zaman bunun gibi bir olay kucağıma düşse, ansızın ilelebet yaşamak *istemediğimi* hatırlarım. Bırakayım da artık Örümcek’i bir başkası oynasın; bunca yıldır makama bir erkeğin sahip olduğu izlenimini vererek herkesi kandırdık. Artık onu *iki* kişiye birden devredip insanları kandırmaya devam edelim.”

Yaşlı kadın Reynart’ın koluna girdi ve kendisine arabaya kadar eşlik etmesi için ona izin verdi.

“Stephen size yardımcı olacak ve operasyonlarınızı idare edecek; sizinle Geceyarıcılar arasındaki bağlantı olarak görev yapacak. İkiniz

de esnek denebilecek birer zekâya sahipsiniz. Birkaç yıl içinde sizi kafamdakine yakın bir şekle sokabileceğimden eminim.”

“Peki ya sonra?” diye sordu Doña Sofia.

“Sonra, canım, tüm bu tanrıların cezası krizlerle sizin uğraşmanız gerekecek.” Doña Vorchenza iç geçirdi. “Eski günahlar asla en az beklenen anda tekrar yüzeye çıkamayacak kadar derine gömülemezler. O yüzden Camorr’a olan vefa borcunuzu kendi vicdanınızın kesesinden her yıl taksit taksit ödeyeceksiniz. Ta ki o kese tamamen boşalana dek...”

3

“Efendi Lamora,” diye bağırdı Ibelius, “bu davranışınız kabul edilir gibi değil!”

Deniz, Sahtefer’in altında gri ve yeşil renklerde çalkanıyordu. Dalgalar kabarıp kabarıp *Altın Edim* adlı kalyona çarpmaktaydı. Talisham’a gidecek, oradan da Tal Verrar’a geçecek olan *Altın Edim* o akşam Camorr’dan denize açılmış iki gemiden biriydi. Rüzgâr ihtiyar teknenin çarmıklarında ve yelkenlerinde ulurken yağmurluklar içindeki denizciler de Tamahkâr Suların Efendisi Iono’ya dualar mırıldanarak oradan oraya koşuşturuyorlardı.

Kalyonun yükseltilmiş kıç güvertesindeki muşamba kaplı bir kasa yığınının üstünde yatan Locke Lamora bir sosisli börek misali kat kat battaniyelere, mumlu bezlere ve muşambalara sarılmıştı. Etrafındaki kumaş katmanlarından çıkıntı yapan anormal derecede solgun (ve de mosmor) suratı hariç hiçbir yeri göze çarpmamaktaydı. Yanında oturan Jean Tannen da yağmura karşı sarıp sarmalanmış olmasına rağmen hareket edemeyecek kadar örtülü değildi.

“Efendi Ibelius,” dedi Locke, kırık burnunun genizsel hale getirdiği zayıf bir sesle, “Camorr’dan ne zaman ayrılsam hep kara yolunu kullandım. Bu benim için yeni bir tecrübe. Şehri son bir kez görmek istedim.”

“Ölümün kıyısındasınız Efendi Lamora,” dedi Ibelius. “Hava bu haldeyken güvertede oyun oynamanız ahmaklığın daniskası.”

“Ibelius,” dedi Jean, “Locke’un yaptığı oyun oynamak olsaydı cesetler birer akrobat olarak iş bulabilirdi. Bizi biraz rahat bırakır mısın?”

“Şu son bir gündür onu hayatta tutan bakımıma ara vererek mi? Hayhay genç efendiler... Deniz manzaranızın tadını çıkarın, hem de ölmek pahasına!”

Ibelius denizde yaşamaya alışkın olmayan biri gibi yalpalayarak sallantılı güverteyi hışımla yürüdü.

Küçülmekte olan Camorr, değişken yağmur perdelerinin arasında yavaş yavaş siliniyordu. Sahtefer dalgaların üstündeki bir hale gibi aşağı şehirden yükselirken Beş Kule fırtınalı gökyüzünün altında ruhani bir ışıkla yanıyordu. Kalyonun fosforlu bir parıltı saçar gibi gözüken kuyruk dalgası kendi çapında bulanık bir Sahtefer’e benziyordu.

İki adam kıç güvertesinde oturarak karanlık ufkun arkalarındaki kenti yutmasını seyretti.

“Özür dilerim Locke,” dedi Jean. “Bıçak kemiğe dayandığı zaman sana daha çok faydalı olamadığım için özür dilerim.”

“Sen neden bahsediyorsun? Cheryn ile Raiza’yı öldürdün; ben öyle bir şeyi asla yapamazdım. Beni Yüzen Mezar’dan çıkardın. Ibelius’a kadar götürüp üstüme başıma o berbat merhemden bir posta daha sürdürdün. Merhem haricinde özür dileyecek neyin var?”

“Ben sana ayak bağıyım,” dedi. “Adım... Hayatım boyunca gerçek adımı kullandım ve bundan kötü bir şey çıkacağını aklımın ucundan bile geçirmedim.”

“Bağlıbüyücü’den mi bahsediyorsun? Tanrılar aşkına Jean. Sahte bir isim alırsın, olur biter. Tavrin Callas fena değil. Bırak o pezevenk sağda solda ortaya çıksın; Aza Guilla tarikatının bağrına basacak bir sürü mucizesi olur.”

“Seni öldürmeye çalıştım Locke. Üzgünüm... Elimden hiçbir şey gelmedi.”

“Beni öldürmeye çalışmadın Jean. Şahinci çalıştı. Elinden hiçbir şey *gelemezdi.* Tanrılar aşkına, kolu yarık ve omzu delik olan benken sen kalkmış orada somurtuyorsun. Yeter bu kadar!”

Tepedeki bulutlarda bir şimşek çaktı ve geminin ön güvertesindeki biri emirler yağdırdı.

“Jean,” dedi Locke, “sen hayal edebileceğimden çok daha iyi bir dostsun. Sana sayamayacağım kadar çok kez hayatımı borçluyum. Seni kaybetmektense ölmeyi yeğlerim. Sırf elimde bir tek sen kaldığın için de değil.”

Jean birkaç dakika hiç konuşmadı. Köpüklü dalgalar artan bir tempoyla birbirini kamçılarken iki arkadaş Demir Deniz’in kuzeyini seyretti.

“Pardon,” dedi Jean. “Dilim bir an için aldı başını gitti. Sağ ol Locke.”

“Eh, artık biraz neşelen. En azından karaya çıkmış bir kurbağa yavrusundan daha fazla hareket kabiliyetine sahipsin. Muşambadan kaleme bir baksana.” Locke iç geçirdi. Meteliksizdiler. “Demek kazanmak buymuş,” dedi.

“Evet,” dedi Jean.

“Öyleyse siktir olsun gitsin!” dedi Locke.

Birkaç dakikayı daha sessizlikle ve yağmurla geçirdiler.

“Locke,” dedi Jean en sonunda, biraz çekinerek.

“Evet?”

“Sormamın sakıncası yoksa... gerçek adın ne?”

“Tanrılar aşkına.” Locke dermansızca gülümsedi. “Hiç kendime ait bir sırrım olamaz mı?”

“Benimkini biliyorsun.”

“Evet ama senin zaten tek bir ismin var.”

“Bu hiç adil değil.”

“Ah, pekâlâ,” dedi Locke. “Yanıma yaklaş.”

Jean sendeleyerek dostunun üstünde yattığı kasa yığınına kadar gidip eğildi. Locke onun kulağına beş hece fısıldadı ve Jean’ın gözleri kocaman açıldı.

“Biliyor musun,” dedi Jean, “yerinde olsam ben de Locke’u tercih ederdim.”

“Gel bir de bana sor,” dedi Locke.

Kalyon fırtına rüzgârlarını arkasına alarak güneye giderken Sahtefer’in geride kalan son birkaç parıltısı da soldu. Işıklar yavaşça karanlığa karıştı, sonra da temelli kayboldu. Ve yağmur deniz yüzeyinin üstündeki bir duvar gibi yükselerek araya girdi.

TEŞEKKÜRLER

Bu roman yayınlanmak üzere seçildiğinde koca bir iyi talih parçası gökten kafama düşmüş oldu. Orion Yayıncılık'tan Simon Spanton, Gillian Redfearn, Krystyna Kujawinska ve Hannah Whitaker'a teşekkür borçluyum. Bantam'daki Anne Groell'i saymıyorum bile.

Yeni bir yazarın egosunu tatmin etmek (veya gerektiğinde kontrol altına almak) pek çok kişinin çabasını gerektirir. Ebeveynlerim Jill ve Tom Lynch'in daha sabırlı ya da cömert destekçiler bulamayacağım gibi, malum bir hınzır internet âlimleri ekibi olmasaydı hiçbir şey aynı gitmezdi: Gobe Chouinard, Matthew Woodring Stover, Kage Baker, Bob Urell, Summer Brooks, M. Lynn Booker, Chris Billett, Gabriel Mesa, Alex Berman, Clucky, Mastadge, Shevchyk, Ariel ve diğer herkes... *Deeds Not Words* rol yapma oyununun okuyucuları ve oyuncuları da dâhil.

Ayrıca yakın ve uzak tüm dostlarıma teşekkürlerimi sunarım; Jason McCray, Darreb Wieland, Cleo McAdams, Jayson Stevens, Peg Kerr, Philip Shill, Bradford Walker. J. H. Frenk, Jason Sartin, Abra Staffin-Wiebe, Sami ile Lewis, Mike ile Becky, Bridget ile Joe, Annie ile Josiah, Erik ile Aman, Mike ile Laura, Paul, Adrian, Ben ve Jenny Rose, Aaron, Jesse, Chris ile Ren, Andy Nelson ve son olarak henüz lunaparktaki oyuncaklara binebilecek kadar uzun boylu değilse de kendisine izin verdiğimiz Rose Miller.

New Richmond, Wisconsin
16 Eylül 2005

DİPNOTLAR

[1] Tabard: Sert kumaştan yapılan, genellikle zırhın üstüne giyilen armalı ve kolsuz bir cüppe. (ç.n.)

[2] Epe: İnce, delici kılıç. (y.h.n)

[3] İki elin parmaklarına dolanan uzun bir ipin şekilden şekle sokulmasıyla oynanan bir çocuk oyunu. (ç.n.)

[4] Ölü hayvanları kesip satan bir tür kasap. (ç.n.)

[5] Reçineyle tatlandırılan bir şarap cinsi. (ç.n.)

[6] Genellikle karantina veya bekletme amacıyla gemilerin demir atması için liman dışında ayrılan bir alan. (ç.n.)